COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOANNA SHUPE

Ducesa curtezană

JOANNA SHUPE

Ducesa curtezană

The Wicked deception series 3 vol.

1.Ducesa curtezana 2pg
2.Contesa libertina.....265
3.Un viconte pentru o 543

The Courtesan Duchess
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Joanna Shupe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ducesa curtezană
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHUPE, JOANNA
Ducesa curtezană / Joanna Shupe.
trad.: Livia Olteanu. – Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0173-5
I. Olteanu, Livia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOANNA SHUPE

Ducesa curtezană

Traducere din limba engleză
Livia Olteanu

Alma

Capitolul 1

The Wicked deceptions series vol.
1.Ducesa curtezana 2pg
2.Contes.
3.Un viconte pentru o lady.....

O femeie inteligentă se poate transforma în orice îi cere situația.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Prima oară când ducesa de Colton îl văzu pe soțul ei după nunta lor pripită, era la o masă, jucând cărți, cu o femeie voluptuoasă în poală, căreia îi atârnau picioarele peste mânerul scaunului lui. Julia îi vedea foarte bine pe amândoi din partea cealaltă a camerei. Femeia se... satisfăcea în timp ce ducele avea o mână în corsajul ei, degetele lui mișcându-se pe sub material și mângâindu-i din când în când sânul. Cealaltă mână a lui ținea cărțile, și tot acolo îi era ațintită și privirea.

Tabloul o șocă pe Julia. Spectacolul, scandalos și totuși ciudat de provocator, îi aminti că viața soțului ei era radical diferită de existența ei protejată din Londra. Dar la ce te-ai putea aștepta de la un bărbat supranumit Ducele Depravat? Își depăși stânjeneala și privi cum evoluează scena.

Își dădu seama că el era chipeș. Julia îl văzuse pentru foarte scurt timp pe parcursul ceremoniei nunții, dar fuseseră amândoi mai tineri, iar ea era pe atunci o tânără de șaisprezece ani, timidă și speriată. Acum el părea mai matur și... mult mai mare. Părul lui negru era puțin mai lung, atingea gulerul cămășii și îi evidenția trăsăturile perfecte: nasul drept, pomeții semeți și buzele cărnoase. Îți tăia răsuflarea de-a dreptul.

Unele femei ar putea fi copleșite de gelozie să își vadă soțul astfel. Nu și Julia. Bărbatul îi era un străin, și nu simțea decât un amestec de furie și iritare. Furie pentru că el o ignora de opt ani lungi, iar iritare pentru că fusese forțată să pună în scenă un asemenea șiretlic și să cutreiere continentul pentru asta.

Julia privi cum dezmățata din poala lui începu să respire greoi. Femeia închise ochii și tremură toată, cu capul lăsat pe spate de extaz. Expresia lui Colton nu spuse nimic despre compania lui sau despre cărți, iar ceilalți jucători păreau neimpresionați în timp ce își studiau cărțile. În afară de Julia, nu îi mai băga nimeni în seamă. O femeie... avea orgasm în poala lui și nici măcar nu se uita nimeni. Deci asta se întâmpla în mod curent?

După ce femeia își trase sufletul, se aplecă să îi șoptească lui Colton ceva la ureche. El zâmbi, o ajută politicos să se dea jos din poala lui și o plesni ușor peste fund înainte să o gonească. Își îndreptă din nou atenția spre jocul de cărți.

Simon Barett, contele de Winchester, un bun prieten de-al Juliei, apăru lângă ea.

– Ești sigură în această privință? Nu este prea târziu să te retragi, să știi.

Ea clătină din cap.

– Nu. Am ajuns prea departe ca să renunț acum.

Și Simon era un bărbat destul de chipeș, chiar mai chipeș în această seară, cu părul lui blond și ochii albaștri scoși în evidență de hainele negre. Insistase să vină cu ea la Veneția, să se dea drept iubitul ei, pentru a putea să o însoțească și să o protejeze. În sinea ei, Julia îi era recunoscătoare pentru ajutor.

Ea îi zâmbi.

– Și, după ceea ce tocmai am văzut, aș spune că planul meu este perfect.

– Mă temeam că vei spune asta.

Ea își reveni brusc. Aceasta nu era lupta lui Simon, și era corect să îi ofere și lui aceeași șansă de scăpare.

– Simon, am spus de multe ori: mă pot descurca singură. Prietenia ta cu Colton nu trebuie să fie afectată de participarea ta la acest plan.

Simon se uită la duce.

– Am motivele mele pentru care te ajut. Am să mă descurc cu supărarea lui Colt, dacă va fi cazul.

Ea se ridică pe vârfuri și îl pupă pe obraz.

– Ești un prieten bun. Călcâiele ei atinseră din nou podeaua în timp ce îi aminti: Acum sunt incomparabila domnișoară Juliet

Leighton, cea mai notorie curtezană a Londrei. Lasă-mă câteva clipe cu el, dar nu mai mult.

– Bine. Sper doar să te pot recunoaşte.

Julia făcuse rost de vopsea pentru a-şi schimba temporar părul ei blond într-unul roşu aprins, după ce aflase de preferinţa soţului ei rătăcitor pentru femei roşcate.

– Important e să îi atrag atenţia.

– Ah, nu mi-aş face griji în această privinţă, spuse Simon întinzându-i braţul. Mergem?

Ea încuviinţă şi îi acceptă braţul. Peretele din spate era plin de mese de joc, aşa că ea şi Simon se văzură nevoiţi să se plimbe printre grupurile de oaspeţi şi lachei, trecând pe lângă pahare de şampanie pentru a ajunge la destinaţie. Deşi Simon o avertizase la ce să se aştepte de la o petrecere de moravuri uşoare, Juliei îi fu greu să nu se uite la ceea ce se petrecea în jur. Nu participa nici o soţie; femeile erau amante, actriţe şi prostituate. Iar bărbaţii, majoritatea foşti membri ai guvernului veneţian sau afacerişti bogaţi, păreau nerăbdători să profite de conjunctură. Cuplurile se sărutau şi se atingeau îndrăzneţ, iar aerul era îngreunat de fum, dorinţă şi transpiraţie.

Încrederea ei crescu în timp ce traversară camera. Nimeni dintre cei cu care vorbiră nu o bănui drept impostoare şi o tratară cu toţii informal, ca pe o curtezană, nu ca pe o ducesă.

În ciuda emoţiilor ei, nu avu de ales. Planul trebuia să aibă succes. Dacă vărul odios al lui Colton, Lord Templeton, se ţinea de cuvânt în privinţa celor mai recente ameninţări de a-i micşora stipendiul, în câteva luni urmau să nu mai aibă fonduri să plătească servitorii sau chiria la casa lor micuţă din Mayfair. Mama lui Colton spusese clar că nu era bine-venită la nici una dintre proprietăţile ducale. Iar asta însemna că ea şi mătuşa ei aveau să ajungă pe drumuri.

Julia avea nevoie de un copil de sex masculin, unul legitim, pentru a deveni moştenitorul averii Colton. Numai astfel putea să încurce planurile lui Templeton în privinţa titlului de duce.

Planul ei era infailibil. Cu şase luni în urmă, Julia îşi vânduse ultimele bijuterii pentru a o angaja în secret pe Pearl Kelly, adevărata curtezană a Londrei, pentru a-i cere sfatul. Pearl se dovedise

un adevărat izvor de informații, spunându-i Juliei exact cum să se îmbrace, să se poarte, să vorbească și să flirteze precum o uşuratică. Pearl ajutase chiar și cu modelele rochiilor Juliei, împreună cu croitoreasa. Garderoba rezultată era luxoasă și elegantă, cu materiale somptuoase și decolteuri îndrăznețe, precum rochia verde smarald pe care o purta în această seară. Desuurile fuseseră comandate de la Paris, și o făceau *și acum* pe Julia să roşească. Bijuteriile fuseseră o problemă, pentru că pe toate cele bune și le vânduse în ultimii doi ani. Aşa că Pearl îi împrumutase cu generozitate Juliei câteva seturi uimitoare, ce includeau și colierul scump cu diamante și perle pe care îl avea acum la gât.

Julia învățase și să folosească creme și farduri pentru a-și sublinia trăsăturile. Mai devreme, aplicase un praf de pudră perlată pe față, ruj roz trandafiriu pe buze și obraji și un strat subțire de cărbune pe gene și sprâncene. Îmbunătățirile se combinau cu părul ei roşu și o făceau complet de nerecunoscut pentru oricine o cunoştea pe ducesa de Colton cea blondă și modestă.

Se apropiară de duce. După o clipă, Colton își ridică privirea și pe chip i se citi surprinderea.

– Winchester! Își aruncă pe masă cărțile și își ridică trupul uscățiv de pe scaun, stând acum în picioare în fața lor. Nici nu îmi vine să cred. De ce nu mi-ai scris să îmi spui că vii ?

Simon reuși să se arate surprins, apoi îl bătu pe Colton pe spate.

– Auzisem un zvon că încă ai mai fi aici, bătrâne.

– Nu am nici un motiv să plec. Colton se întoarse spre Julia, concentrându-și atenția asupra ei cu un interes ce nu depăşea granița politeții. Văd că nu eşti singur. Te rog, fă-ne prezentările.

– Desigur. Colton, inimitabila doamnă Juliet Leighton. Juliet, acest pierde-vară este cel mai vechi prieten al meu, ducele de Colton.

Ea făcu o plecăciune adâncă și privi pe sub gene cum soțul ei îi admiră decolteul şocant de adânc al rochiei, din care pieptul ei cărnos amenința să iasă cu totul, din clipă în clipă.

– Doamnă Leighton, reputația vă precedă, spuse ducele în timp ce ea se ridică. Am auzit doar laude la adresa frumuseții

și a inteligenței domniei voastre. Se spune că țineți întreaga Londră în mână.

Julia se bucură să audă că zvonurile pe care le răspândiseră ajunseseră la urechile soțului ei.

– Poate nu chiar întreaga Londră, Excelență. Dar câțiva norocoși au simțit într-adevăr atingerea mâinii mele.

El ridică dintr-o sprânceană neagră și zâmbi atât de provocator, încât o femeie mai slabă de înger s-ar fi topit.

– Winchester, încep să te invidiez, șopti Colton fără să își ia ochii fumurii de la ea.

– Ar fi și cazul. Sunt complet căzut în mrejele doamnei Leighton.

Zâmbetul lui Simon făcu extrem de clară natura relației lor.

– Mă flatați, replică Julia pe cel mai cochet ton posibil. Simon, dragule, te rog să mă lași singură cu Excelența Sa pentru câteva clipe. Fii amabil și adu-mi niște șampanie.

Simon îi lansă Juliei o privire de amorezat care în alte circumstanțe ar fi făcut-o să râdă.

– Aș face orice pentru tine, iubirea mea.

El plecă pentru a o lăsa pe Julia singură cu soțul ei, pe care nu îl mai văzuse de opt ani.

Privindu-l pe bărbatul care exercita o asemenea putere asupra ei chiar și de la o distanță atât de mare, se gândi că ar trebui să fie amuțită. Dar, ținând cont de strălucirea înfierbântată din privirea lui Colton și de felul atent în care o studia, Julia știa că ea deținea controlul acum.

– Excelență, spuse ea, apoi se apropie cu îndrăzneală și îl luă de mână. Am senzația că ne-am cunoaște deja.

Julia îl conduse către ușile terasei.

– Da?

El se strecură cu ușurință printre celelalte cupluri și își așeză palma mare pe talia ei când ajunseră în întunericul răcoros.

– Dacă ne-am fi cunoscut, sunt ferm convins că aș fi ținut minte, doamnă Leighton.

– Oh, spuneți-mi Juliet, vă rog. Toți prietenii buni îmi spun așa.

– Atunci, și tu trebuie să îmi spui Nick. Nu mi-a plăcut niciodată titlul meu.

Înalt şi subţire, se sprijini de balustrada terasei. Peisajul era o porţiune de canal surprinzător de curată. Văzut de aproape, era şi mai chipeş. Avea umerii laţi, iar pe sub hainele lui bine croite i se putea ghici forţa. Brusc, ea se simţi... vie şi agitată în prezenţa lui ademenitoare. Nici nu era de mirare că soţul ei devenise un crai înrăit.

– Dacă insişti, Nick, spuse ea încet, observând cum el îi studia buzele. Aşadar, vom fi prieteni?

– În mod evident, sper că da. Expresia lui se îndulci când îi zâmbi cuceritor, iar ei i se înmuiară genunchii, puterea acestui mic gest al lui încălzindu-i tot corpul. Juliet, îţi place Veneţia?

– E un loc foarte frumos. Sunt pentru prima oară aici şi recunosc că nu este cum m-am aşteptat. Mâncarea este minunată şi oamenii sunt prietenoşi şi pasionali. Dar tu? Eşti aici de mult timp?

– Cam de trei ani. Înainte am fost la Viena, Köln, Paris...

– Şi ai de gând să te întorci cândva în frumoasa noastră Anglie?

Chipul lui se tensionă puţin.

– Nu. N-am de gând să mă întorc. Nu mă aşteaptă nimic acolo.

Furia, fierbinte şi puternică, înflori în pieptul ei. Cum îndrăznea? Nu îl aştepta nimic acolo, nici măcar *soţia* lui? Deşi o mânca palma să îl plesnească, Julia se forţă să aibă o expresie curtenitoare şi îşi coborî tonul pentru a suna ca o şoaptă răguşită:

– Norocul meu că te-am întâlnit aici.

– Într-adevăr. Tocmai începusem să cred că Veneţia devine plictisitoare. Îl cunoşti de mult pe Winchester?

– Nu, nu de mult. Dar mi-a vorbit despre tine. Am înţeles că sunteţi prieteni de foarte mult timp.

– Aşa este. De când eram la Eton, de fapt. Am...

– Poftim, iubito.

Simon apăru cu un pahar de şampanie.

– Ia spune-mi, Winchester, ce ai mai făcut în ultimii doi ani? spuse ducele.

„Doi ani!" Juliei i se tăie răsuflarea şi aproape că se înecă bând şampanie. Simon îl văzuse pe soţul ei acum doi ani? Dacă nu ar fi fost Colton aici, i-ar fi dat lui Simon un şut sănătos în picior pentru că nu îi spusese asta.

– Sunt foarte bine. Dar tu?

– Mă simt bine aici, răspunse relaxat Colton. Veneţienii sunt destul de plăcuţi, în ciuda resentimentelor trezite de prezenţa austriacă. Mă gândeam totuşi să călătoresc la St. Petersburg anul viitor.

– Au trecut deja opt ani. Nu crezi că este destul timp...

– Nu o spune. Vocea lui Colton deveni tăioasă, şi expresia i se întunecă. După ultima noastră ceartă, credeam că ai renunţat să mă mai baţi la cap să mă întorc.

– Dar totuşi, Colt. Soţia ta merită să...

– Ah, vrei să spui pionul tatălui meu? Colton îşi îndreptă poziţia corpului. Încetează chiar acum, continuă el. Nu mă face să regret că te-am informat unde anume mă aflu în toţi aceşti ani.

„Pion? Ce Doamne iartă-mă?" Julia abia aştepta să fie singură cu Simon, pentru a-i cere nişte lămuriri. Simon ridică mâinile în semn de predare.

– Nu vreau să mă cert cu tine. Cu atât mai puţin în faţa unei femei atât de frumoase. O cuprinse pe Julia peste umeri şi o strânse pentru a o încuraja.

Purtând o mască de politeţe, ea se concentră asupra ducelui.

– Excelenţă, avem de gând să mergem la spectacolul *Tancredi* de la La Fenice, poimâine-seară. Aţi dori să ne însoţiţi?

– De fapt, aveam deja de gând să merg, răspunse Colton, postura lui fiind din nou relaxată. M-aş simţi onorat dacă v-aţi alătura grupului din loja mea.

Julia încercă să pară surprinsă, deşi îi cunoştea deja planul. Valetul lui Simon o convinsese pe una dintre servitoarele ducelui să le furnizeze informaţii despre activităţile sociale zilnice ale lui Colton. Avea să se mai întâlnească întâmplător de câteva ori cu doamna Leighton.

– Ar fi minunat, Excelenţă. Abia aştept.

Nicholas Francis Seaton, al şaptelea duce de Colton, privi discret de la locul său la masa de cărţi cum Winchester şi doamna Leighton se îndepărtau. De când se întorsese de pe terasă, nu reuşise să-şi ia ochii de la fermecătoarea companioană a prietenului său în timp ce aceasta îi vrăjise pe toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere.

Era pricepută. Cea mai bună, dacă dădea crezare zvonurilor despre prezența de spirit, farmecul, inteligența și pasiunea ei. Dar Nick nu avusese niciodată încredere în zvonuri. Mai ales după ce viața lui fusese distrusă de bârfe și insinuări, ceea ce îl forțase să își părăsească țara și căminul.

Nu, Nick era mult mai interesat să descopere personal talentele femeii.

Dacă ar fi fost să își închipuie cum ar arăta femeia perfectă, aceea ar fi delicioasa doamnă Leighton. Pielea ei de alabastru și ochii limpezi și albaștri, părul ei roșcat, trăsăturile delicate și formele apetisante erau aranjate și puse în evidență pentru a o avantaja. La naiba, era de-a dreptul o zeiță. Rochia cu decolteu adânc abia îi ținea sânii generoși în frâu, iar Nick putea să jure că reușise să vadă o areolă oacheșă.

Iar zâmbetul ei... Gura ei tachina și tenta, cu colțurile buzelor ușor ridicate și misterioase. Îl implorau pe un bărbat să le atingă cu limba, în speranța că aveau un gust măcar pe jumătate la fel de delicios pe cât arătau. Văzuse o sută de zâmbete feminine îmbietoare, dar nici unul nu fusese atât de fermecător precum cel al doamnei Leighton. Aproape că păruse amuzată în timp ce flirta cu el.

Nici nu era de mirare că Winchester părea atât de ciudat de înnebunit după ea. Multe femei săriseră din patul lui Winchester în al lui, și invers. Dar tandrețea cu care Simon o privise pe doamna Leighton în această seară fusese surprinzătoare. Așa că Nick trebuia să își dea seama de sentimentele lui Winchester pentru această femeie înainte să facă vreo mișcare. Deși ea flirtase cu el pe ascuns, nu avea de gând să îl jignească pe unul dintre puținii bărbați care îi mai erau prieteni.

Trei sferturi de oră mai târziu, își aruncă pe masă cărțile. Fusese o seară profitabilă și se simțea obosit. Pierduse prea multe nopți în ultimul timp. Își luă câștigurile și plecă.

Odată ajuns pe stradă, valetul lui Nick și autointitulatul său paznic Fitzpatrick ieși din umbre.

– Bună seara, Excelență.

– Dumnezeule, Fitz! Nu-mi mai spune așa.

– Faptul că nu vreți să auziți asta nu înseamnă că nu sunteți, răspunse Fitz cu vocea lui răguşită şi cu accent irlandez, în timp ce îl conduse către gondolă.

Nick bombăni o înjurătură, iar Fitz râse. Ştia că Fitz avea să folosească mereu titlul nobiliar, indiferent de câte ori îi spusese irlandezului să nu facă asta.

Cu şapte ani în urmă, Nick îl salvase pe bărbatul gigantic dintr-o bătaie urâtă de pe o alee dosnică din Dublin. Doi ticăloşi îl imobilizaseră pe Fitz în timp ce un al treilea îi tăia faţa. Nick îi recunoscuse pe toţi drept hoţi locali, aşa că intervenise pentru a echilibra balanţa. Pe atunci, Nick era nerăbdător să se implice în orice bătaie găsea, iar el şi Fitz scăpaseră uşor de cei trei nelegiuiţi. Din păcate, Fitz fusese rănit grav în iureşul bătăliei, iar cicatricile acelea le purta şi acum.

Fitz era de părere că Nick îi salvase viaţa. De atunci, se ataşase de duce, iar Nick înţelesese că era mai simplu să îl angajeze decât să încerce să scape de el. Irlandezul fusese valetul lui Nick pentru început, dar se părea că era urmărit de probleme peste tot. Fitz îşi asumase rolul de a avea grijă de siguranţa lui Nick şi îi plătise datoria salvându-i de multe ori viaţa.

Trecură de un colţ şi ajunseră pe strada aproape goală şi puţin luminată. Doi bărbaţi se apropiară, iar Fitz îşi vârî mâna în haină, pregătit să scoată pistolul ascuns la talia pantalonilor. Însă bărbaţii continuară să discute aprins şi trecură pe lângă ei. Fitz se relaxă, şi îşi continuară drumul spre apă.

– Eşti prea îngrijorat, îi spuse Nick. Nu ne-am mai bătut cu nimeni de opt luni.

– Au fost trei atacuri separate în curs de doi ani. Ca să nu mai vorbim despre încurcătura din Viena. Poate ar trebui să fiţi *mai* îngrijorat, Excelenţă.

Această discuţie îi era foarte familiară, şi Nick ştia că nu avea cum să îl convingă pe Fitz că pericolul nu îl urmărea. Urcă în gondolă.

– De câte ori trebuie să îmi salvezi nefericita viaţă până ai să înţelegi că nu merită efortul?

„Odraslă ingrată şi lipsită de merite", îi trânti în minte vocea tatălui său. Nick ignoră amintirea, aşa cum făcuse de atâtea ori.

– Ai putea avea o viaţă comodă în patria ta, Fitz. Este o prostie să trăieşti în exil din cauza mea.

Fitz se aşeză în spate, lângă gondolier.

– Mi-ai salvat viaţa. Am să rămân lângă dumneavoastră până când îmi achit datoria sau până când nu mai aveţi nevoie de mine.

Era inutil să îl contrazică, aşa că Nick se lăsă pe spate şi privi cum pluteau în jur celelalte gondole.

– L-am văzut cumva pe prietenul dumneavoastră, Lord Winchester, ieşind cu câteva minute înainte?

– Da, răspunse Nick.

– Frumoasă femeie avea la braţ.

Nick aproape că zâmbi. Doamna Leighton era mult mai mult decât o uşuratică oarecare.

– Află unde stau, bine? Aş vrea să îi trimit un bilet mâine lui Winchester. „Poate şi o mică atenţie pentru doamna Leighton."

– Doi ani! L-ai văzut acum *doi ani* şi nu mi-ai spus nimic? Julia îşi dădu jos mănuşile şi le aruncă pe banca din *felze*, fiind deja în gondola lor. Jaluzelele erau trase, şi singura lampă din interiorul cabinei făcea o lumină gălbuie. Era prea nervoasă să stea jos, dar nu avu de ales în spaţiul limitat. Cum ai putut să ţii un asemenea secret faţă de mine, Simon?

Barca se îndepărtă de doc în vreme ce el se aşeză lângă ea.

– Nu aveam nici un motiv să îţi spun. Am venit la Veneţia şi am încercat să îl conving să se întoarcă împreună cu mine. I-am spus despre tine. Te-am lăudat chiar, dar nu l-am putut convinge. M-am temut că te-ai simţi jignită dacă ai afla. În timp ce Julia se gândea la asta, el continuă: Singurul motiv pentru care am adus vorba despre asta în această seară este pentru ca tu să ştii cu ce te confruntă când vine vorba despre Colton.

– Ce a vrut să spună când m-a făcut pionul tatălui său? Un pion folosit cu ce scop, mai exact?

Simon oftă.

– În ochii lui, tu eşti femeia cu care l-a însurat tatăl lui fără să ţină cont de dorinţele lui. După cum ţi-am mai spus, el a fost fiul dat uitării până când i-a murit fratele. Iar când a devenit

moştenitorul, tatăl lui Colton era disperat să îl treacă în rândul lumii, să îl facă responsabil. În ochii lui Colt, tu nu eşti decât încă o încercare a tatălui său de a-l obliga să îi dea ascultare. Simon îşi întinse picioarele lungi şi continuă: Dar ştii şi tu cât de bine a mers acel plan. Nu a plecat la Paris imediat ce şi-a rostit jurămintele?

Ba da, şi asta o duruse. Deşi îşi putea imagina cât de manipulat se simţise Colton, Julia trebuia să rămână concentrată asupra planului: un plan despre care Simon nu ştia chiar tot.

– Ei bine, este interesat de doamna Leighton. După ce îl atrag, pot petrece timp cu el ca femeie, nu ca soţia lui. Atunci o să îmi pot satisface curiozităţile în privinţa soţului meu, minţi ea.

– Să-i apere Dumnezeu pe bărbaţi de femei inteligente, bombăni Simon căscând. Julia, nu sunt prea sigur că apropierea aceasta de Pearl Kelly ţi-a făcut prea mult bine. Înainte nu erai atât de... îndrăzneaţă.

– Nu am avut de ales. M-am săturat să aştept întrebându-mă dacă Nick se va întoarce sau nu. M-am săturat de milă, de batjocură şi de bârfe. Soţia cea inocentă a Ducelui Depravat: ar fi rizibil dacă ar fi vorba despre altcineva. Am discutat despre asta, Simon. Ar trebui să pot măcar să îl cunosc pe bărbatul cu care sunt măritată. Să văd dacă ne potrivim.

– Ah, acum este „Nick" deci?

Gondola se opri, iar Simon se ridică şi îi întinse mâna. Păşiră pe doc şi apoi spre scările de la *palazzo*-ul închiriat de ei.

– El a insistat, spuse ea. Ţi-am zis că era interesat de mine.

– Sigur că este interesat. Ar fi prost să nu fie, iar Colton nu e prost. După cum ţi-am mai spus, sunt cu totul de acord cu acest plan. Colton şi-a ignorat responsabilităţile pentru mult prea mult timp.

Când ajunseseră aici, făcuseră rost de câţiva servitori, şi nimeni nu bănuia că ei nu ar fi fost cine pretindeau a fi. Din câte ştiau servitorii, cei trei erau bogatul lord englez care călătorea împreună cu amanta lui şi cu companioana acesteia. Julia, Simon şi Theodora, mătuşa ei, depuneau eforturi mari să menţină această impresie oricând nu aveau convingerea că erau singuri.

Odată intrați, Simon îi dădu jos pelerina și i-o înmână lacheului. Mătușa Theo apăru în ușa salonului.

– Ați dori vreunul un pahar de vin?

Ținând cont de buclele rebele din coafura mătușii ei, Julia bănui că ea era pe la al doilea sau al treilea pahar.

– Da, cred că am să beau unul. Tu, dragule?

Îi zâmbi seducător lui Simon, pentru a o vedea servitorii care se învârteau în jurul lor.

– Condu-mă, iubita mea, răspunse el ușor, arătând spre ușă.

– Și cum a decurs seara? întrebă Theo în timp ce își așeză silueta rotundă pe divan. Mătușii ei îi plăceau foarte mult vinul și prăjiturile, și nu trecea o zi să nu guste măcar una din ele.

– Productiv, răspunse Julia închizând ușa în urma ei. Simon, adu-mi și mie un pahar de orice bei tu. Vinul de Xeres îmi face greață.

Se așeză pe scaun față în față cu mătușa ei. Simon îi întinse un pahar, iar Julia sorbi o înghițitură. Își dădu seama plină de recunoștință că era un vin de Bordeaux și mai sorbi o dată.

– Of, mătușă Theo, spuse Julia oftând. Nu ți-ar fi venit să crezi cum era petrecerea aceasta. Dacă aș spune „șocantă", ar fi mult prea puțin. Cât sunt de libertine aceste femei! Cu siguranță este o cu totul altă lume decât Almack.

– O astfel de libertate nu durează mult când frumusețea pălește sau sponsorul tău se plictisește de tine. Și cât îți riști sănătatea! Theo o amenință pe Julia cu degetul. Să nu le invidiezi. Duc o viață grea, plină de nesiguranță și dezaprobare.

– Dar au totuși destul de multă putere. Pearl a avut relații cu doi duci, un conte, un viconte și un prinț al Bavariei. A primit două rente pe viață, și n-are decât treizeci și unu de ani.

– Julia, nu fi naivă, spuse Simon. Nu orice femeie poate fi Pearl Kelly.

– Ai cunoscut-o? întrebă Julia.

– Da, am întâlnit-o o dată la grădinile Vauxhall. Am fost cu un grup într-o seară acolo la masă, iar ea îl însoțea pe Lord Oxley. Este inteligentă și ageră, recunoscu el. Poate nu doar să poarte o conversație, ci și să asculte. Iar Pearl poate face un bărbat să aibă impresia că orice spune el este important, ceea ce în cazul lui

Oxley nu ar fi fost nici mai mult, nici mai puțin decât un miracol. Dar este extrem de scumpă.

– Și pun pariu că merită fiecare bancnotă și bijuterie pe care le primește, dacă și jumătate din ce mi-a spus ea este adevărat.

– Aproape că mi-e milă de bietul tău soț, comentă Simon.

Julia se încruntă. Colton nu merita milă. Bărbatul era un nemernic. Și o lăsase complet la mila vărului său trișor și libidinos. Vru să îl contrazică, dar Simon ridică o mână.

– Am spus „aproape". Nimeni nu cunoaște mai bine ca mine nefericirea pe care ai îndurat-o în acești ultimi ani. Colt merită să plătească pentru ce a făcut, cu vârf și îndesat. Dar se pare că ești pe cale să îți atingi scopul.

– Oh, slavă cerului! spuse Theo și își lovi pulpa. Atunci cât timp crezi că mai trebuie să stăm în Veneția?

– Nu prea mult. Pot pune pariu că nu prea mult, răspunse Julia zâmbind cu viclenie.

– Ei bine, eu am plecat. Mai știu despre câteva petreceri ce au loc în această seară și la care vreau să ajung, desigur, fără supravegherea doamnei Leighton.

Julia ridică mâna.

– Nu este nevoie să spui mai multe. Îți dorim succes, nu-i așa, mătușă Theo?

Theo, așa trăsnită cum era, încuviință din cap, buclele ei brunete sărind cu entuziasm.

– Desigur. Închin în cinstea vinului, a femeilor și a muzicii, milord.

Simon făcu o plecăciune elaborată și plecă.

– Crezi că planul acesta va funcționa? întrebă Theo când rămaseră singure.

– Trebuie. Încă am coșmaruri de la ultima vizită a lui Templeton.

După ce o informase, din nou, de următoarea reducere a stipendiului ei lunar, grotescul ăla de bărbat lăsase să se înțeleagă ce servicii ar putea Julia să îi ofere pentru diferență. Și prin servicii nu se referise la cârpit haine. Gândul la un act intim cu Templeton, cu ochii lui negri și mici, cu fruntea asudată și cu atitudinea

înjositoare îi întorcea stomacul pe dos. „Naiba să îl ia pe Colton că m-a pus în această situație."

– Of, cât mi-aș dori să mai fi trăit tata!

– Fratele meu l-ar fi târât acasă de perciuni pe ducele tău până acum, asta e clar.

Julia râse.

– Poate. Oricum, Templeton nu ar mai fi reprezentat o problemă. Știu că tata considera că o căsătorie cu un duce este un lucru minunat pentru fiica lui, dar îmi place să cred că s-ar fi răzgândit dacă ar fi știut câte necazuri îmi aduce.

– Necazul este că ducele tău își ignoră responsabilitățile acasă. Te-a lăsat să te descurci singură timp de opt ani. Și nici măcar nu ți-a transmis o dată o vorbă! Theo ridică nasul cu dispreț. Și s-a spălat pe mâini de grija averii. Crede că toți administratorii sunt onești? Știi bine că Templeton îl plătește pe omul lui Colton ca să îi urmeze lui ordinele.

– Lui Colton nu îi pasă. Chiar el mi-a spus că nu are de gând să se întoarcă vreodată în Anglia. Deci *ceva* trebuia să facem. După cum bine știi, ultimele noastre bijuterii s-au dus pentru a o plăti pe Pearl și pentru a achita garderoba doamnei Leighton. Abia ne mai ajung fondurile să trăim până la primăvară.

– Eu tot cred că puteam să îi cerem ajutorul lui Winchester. Sau poate lordului tău Wyndham.

Julia se zbârli.

– Știi că nu îi putem cere unui alt bărbat să ne întrețină la infinit. Și nu este lordul meu deloc. Ți-am spus că am flirtat cu Wyndham doar în speranța că îl va face pe Colton să se întoarcă la Londra. Dar fie soțul meu nu a auzit zvonurile, fie nu i-a păsat că ar fi încornorat, pentru că nu a funcționat.

– Așadar, dacă lui Colton nu îi pasă că ar fi încornorat...

– Tot nu aș putea să o fac. Colton ar ști că nu este copilul lui, și nu pot risca să spună asta cuiva. Dacă s-ar afla, copilul meu ar fi un paria. Nu, Colton trebuie să fie tatăl copilului meu. Și, când am să fiu gravidă, ne vom întoarce la Londra și am să îi scriu soțului meu, explicându-i ce am făcut.

Tăcură amândouă, gândindu-se la reacția ducelui la o asemenea scrisoare, iar ceasul bătu tare și ritmic, umplând cu sunetul său camera.

– Oare va recunoaște Colton copilul? întrebă mătușa ei și bău din vinul de Xeres.

Julia se încruntă.

– De ce să nu-l recunoască? Orice bărbat își dorește un urmaș.

– Ei bine, și dacă o să faci o fetiță?

– Atunci am să o iubesc cu ferocitate – din închisoarea datornicilor.

Capitolul 2

Pentru a-i atrage atenția, fii și seducătoare, și inocentă. Majoritatea bărbaților își doresc o prostituată inocentă până la urmă.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Ducele de Colton merse în pas alert către Piazza San Marco, sărind peste bălțile mari rămase în urma inundației ce avusese loc mai devreme săptămâna aceasta. În această perioadă a anului, Veneția avea parte de *aqua alta*, însemnând că părțile mai joase ale orașului erau adesea sub apă din cauza ploilor copioase. Apa din oraș și din jurul său era ceva natural aici.

Nick merse mai departe pe partea dreaptă prin Piazza și intră la Florian. Îl văzu pe Winchester imediat, așezat la o masă mai în spate în cafeneaua aglomerată. Winchester se ridică și îl bătu pe umăr pe Nick.

– M-am bucurat al naiba să primesc biletul de la tine. A trecut prea mult timp.

– Chiar așa, prietene. Bărbații se așezară, iar Nick își puse o ceașcă de cafea din cafetiera de pe masă. Recunosc că m-ai surprins aseară.

– Da? Pare într-adevăr remarcabil că sunt în Veneția de două săptămâni și nu ne întâlnirăm. Dar am fost totuși destul de ocupat.

– Ah, cu doamna Leighton a ta, vrei să spui? Este drăguță.

Nick știa că „drăguță" era un cuvânt departe de realitate. „Superbă" și „încântătoare" erau descrieri mult mai potrivite.

– Este doar o situație de moment. Nimeni nu o poate păstra prea mult lângă el. Nici nu îți poți imagina câte i-am promis pentru a o convinge să călătorească alături de mine de data aceasta. Și, chiar și așa, mă tem că am să fiu înlocuit imediat cum ajungem la Londra, dacă nu mai devreme.

– Este o femeie de afaceri foarte abilă, nu?

Winchester încuviință.

– Abilă și nemiloasă. Nici nu mai are nevoie de atâtea eforturi. Are averea ei deja și își poate alege iubiții pentru orice motiv dorește ea.

– Și care au fost motivele ei când te-a ales pe tine?

– În afară de reputația mea ca amant, vrei să spui?

Nick pufni, și Winchester râse.

– I-am promis că stăm în Veneția oricât de mult vrea. Asta, plus o multitudine de bijuterii; suficient de multe încât să facă și o prințesă să se simtă timorată.

Nick spera ca Juliet să rămână în Veneția suficient de mult cât să se cunoască mai bine. Se simțise atras de ea seara trecută, și era sigur că și ea de el, ținând cont de cum flirtase. Dar nu avea de gând să își jignească unul dintre cei mai vechi prieteni pentru asta.

– Dar dacă își găsește pe altcineva în Veneția?

Winchester ridică din umeri și luă o gură de cafea.

– Nu pot spune că m-ar surprinde, spuse privindu-l pe Nick cu subînțeles. Ei bine, cred că ai de gând să îmi strici manevrele. Colton, ce urât din partea ta!

În ciuda tonului glumeț al lui Winchester, Nick ținu să îl lămurească:

– Doar dacă îmi permiți tu. Ești unul dintre foarte puținii care mi-au rămas alături în acești ultimi ani. Doamna Leighton este

interesantă, dar nu merită să stricăm o prietenie de douăzeci de ani pentru ea.

Winchester păru a nu se simți în largul lui pentru o clipă, fapt care îl nedumeri pe Nick. Poate că toți acești ani petrecuți în străinătate îl făcuseră mai sentimental decât era cuvenit în bătrâna și scorțoasa Anglie.

Vru să își ceară scuze, dar Winchester ridică mâna.

– Nu mă supăr dacă pui ochii pe ea, Colt. Nu ar fi prima femeie pe care aș pierde-o din cauza ta. Dar motivele pentru care își alege ea un iubit o privesc. Nu aș putea să o țin lângă mine, cum nu poți ține nici vântul în loc.

– Ce poetic, spuse Nick răutăcios. Devii tot mai elocvent la bătrânețe.

– Ținând cont că tu ești cu câteva luni mai mare decât mine, nu aș face asemenea comentarii despre vârstă. Oricum, dacă ai de gând să îi faci curte Julietei mele, îndrăznesc să spun că ar fi cazul să îi caut o înlocuitoare. Cum sunt femeile în Veneția?

– Numeroase, răspunse Nick rânjind. Talentate. Frumoase. Îi fugi mintea la Francesca. Până acum câteva luni, îi fusese amantă pentru aproape un an. Avea tenul măsliniu, păr negru, picioare lungi, un temperament focos, pe măsura lui. Era o luptă aprigă pentru a deține controlul când se culca cu ea. Pline de elan, continuă Nick. Nu au nimic în comun cu englezoaicele.

– Nu te grăbi să dai această sentință. Există o anume femeie din Anglia care este în toate acele feluri.

– Poate voi avea ocazia să fac comparația. Există un domn Leighton?

– Nu. A murit acum mulți ani, lăsând biata femeie săracă lipită. Dar are ceva de spiță nobilă. Tatăl ei era văr cu contele de Killbourne, cred. Apoi Winchester deveni serios, și Nick se pregăti mental. Colt, mă simt nevoit prin prisma prieteniei mele cu soția ta ca măcar...

– Ajunge. Nu am vorbit deja despre asta aseară? Am...

– Lasă-mă să vorbesc! Winchester trânti ceașca de cafea pe masă. O să vină o zi când poate ai să regreți că te-ai purtat așa urât cu acea femeie. Chiar și acum, craii îi dau târcoale precum

lupii la oi. Se va sătura să te aştepte, şi Dumnezeu să te ajute când se va întâmpla asta, Colt.

Nick ignoră vagul sentiment de vinovăţie stârnit de cuvintele lui Winchester. Îşi aminti că soţia lui nu era decât un instrument de control al tatălui său. „Mai bună ca ea nu o să găseşti niciodată, odraslă ingrată. Crezi că meriţi mai mult, băiete?" Nick nu avea de gând să facă nimic din ce dorise tatăl lui, chiar dacă nemernicul acela arogant murise de mult. Îşi reprimă mohorârea şi furia din piept cu ajutorul experienţei şi a capacităţii exersate de autocontrol şi luă o gură de cafea, calm.

– E şi mai bine dacă soţia mea îşi găseşte pe altcineva. Nu vreau nici un moştenitor, şi nu am să fac pe ducele şi soţul cuviincios. Excelenţa Sa poate să facă orice vrea. Ce naiba, femeia este o ducesă care nu are un soţ care să îi îngrădească libertatea. De ce s-ar plânge?

Winchester bătu cu degetele în masă, semn clar că răspunsul lui Nick îl enervă.

– O cheamă Julia, Colt. Este o persoană reală, vie, şi nu are nici o vină pentru ce s-a întâmplat. Ştiu că îl învinuieşti pe tatăl tău, dar o faci pe ea să sufere, şi nu ai nici un motiv. Dacă nu vrei să trăieşti în Anglia, cheam-o. Adu-o aici.

O parte din Nick acceptă logica din acele cuvinte, dar partea mai mare din el, cea furioasă, voia să îi pedepsească pe toţi cei care aveau legătură cu familia lui, inclusiv pe femeia care îl luase de bărbat. Oricum, de ce l-ar vrea o femeie delicată şi bine-crescută pe el, un bărbat mai familiarizat cu bordelurile decât cu sălile de bal? Doamne, fusese atât de tânără şi de frumoasă, de inocentă, în ziua nunţii lor... Cum ar putea pângări o fată atât de pură, când el îşi împinsese propriul frate să...

Nick opri brusc acel gând. Nu, era mai bine pentru soţia lui să îşi găsească un tânăr cu titlu care să ştie să fie grijuliu, un iubit respectuos.

– Nu am să o chem şi nu am să-mi cer scuze pentru asta. Dacă chiar îi eşti prieten, am încredere că îi vei spune ce ţi-am zis. Să îşi găsească fericirea în altă parte, pentru că lângă mine nu are cum.

Winchester se sprijini de spătar şi îşi încrucişă braţele peste piept.

– Bine. Dar faci o greşeală.

Nick îşi privi prietenul cu atenţie.

– Ai cumva sentimente pentru soţia mea? Eşti ciudat de preocupat de fericirea ei. Cum Winchester se făcu roşu la faţă, Nick adăugă: Nu simt nimic pentru acea femeie. Dar, dacă tu simţi ceva, te asigur că asta nu ne-ar afecta prietenia. De fapt, ar explica de ce eşti atât de hotărât să mă trimiţi înapoi în Anglia.

– Nu tânjesc după Julia. Ăla e rolul lui Wyndham.

Nick ridică din sprâncene la această informaţie, dar nu spuse nimic. Winchester continuă:

– Dar nu crezi că a trecut destul timp? De la scandal, vreau să spun. Ce naiba, au trecut opt ani, Colton. Şi să-l văd pe Templeton dându-se drept duce... Iisuse Hristoase, ce dezgustător!

Nick clătină din cap.

– Toată Londra crede că mi-am sedus cumnata, ceea ce l-a făcut pe fratele meu să se înfurie atât de rău încât să cadă de pe cal şi să-şi rupă gâtul. Asta, peste toate prostiile cu Ducele Depravat, asigură faptul că înalta societate nu mă va ierta niciodată.

– Porecla este dreaptă, doar am văzut chiar eu mare parte din depravările tinereţii tale. Eticheta a devenit amuzantă pentru ziare când ai căpătat titlul. Apoi adăugă mai încet: Dar, Colt, ştim amândoi ce s-a întâmplat de fapt când a murit fratele tău.

„Şi port crucea acelor evenimente în fiecare zi."

– Asta nu schimbă nimic. Şi, până la urmă, atâta timp cât respiră mama mea, tu îţi pierzi timpul cu acest subiect.

Ducesa văduvă merita la fel de mult, dacă nu mai mult, din furia lui Nick. Până la urmă, ea avusese grijă ca doar fratele lui să fie dus în salon pentru a fi inspectat de părinţii lor. „Nicholas nu are maniere şi nu merită numele de Seaton. Doar Harry poate să coboare la ora solicitată. Nimeni altcineva."

Din acel moment, Nick se hotărâse că nu avea nevoie de familia lui. Iar faptul că moştenise titlul nu schimba cu nimic situaţia.

– Animalele care îşi mănâncă puii au mai multe instincte materne decât femeia aceea, bombăni Winchester. Am văzut-o de curând. S-a uitat urât la mine din partea cealaltă a camerei.

– Nemulţumirea ei este cauzată de vechea noastră prietenie, cu certitudine, când aproape toţi ceilalţi au avut bunul-simţ

să mă ignore. Te rog să inventezi cele mai teribil de senzaționale povești despre mine și ai grijă să i le spui ducesei văduve data viitoare când o vezi. Mă tem că locația mea curentă este prea departe de Londra ca să audă altfel despre depravarea mea.

– În legătură cu această depravare, interveni Winchester. Dacă lucrurile avansează cu Juliet, ai să fii... atent cu ea, da?

– Atent?

Nick se încruntă. Ce anume îl îngrijora pe Winchester? Dacă doamna Leighton era atât de talentată pe cât o sugerau zvonurile, bănuia că se putea descurca cu orice bărbat.

Winchester flutură din mână.

– Știi ce vreau să spun.

– Nu, nu știu. Nu am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui.

– Chiar dacă pare... umblată, este o bună actriță. Toate femeile în situația ei sunt, de fapt, prieză el. Nu aș vrea să o văd rănită.

Ceva era ciudat. Nick simți asta până în străfundurile ființei lui. Poate că Winchester chiar avea sentimente pentru Juliet, sentimente pe care doamna Leighton nu le avea pentru el. Până la urmă, prietenul lui nu ar fi fost primul bărbat care se îndrăgostea de o curtezană. Spre exemplu, Fox și doamna Armistead a lui.

– Dacă ai prefera să nu...

– Nu, îl întrerupse Winchester. Vreau doar ca viitorul ei protector să fie la fel de... generos cu ea cum am fost eu.

– Atunci nu ai de ce să te temi. Am să fiu extrem de amabil și de generos, dacă mă va dori.

– Încă nu am cunoscut o femeie care să îți reziste, Colt, chiar și înainte de a deveni duce. Dar doamna Leighton se va hotărî singură.

În seara următoare, Julia și Simon intrară în loja ducelui din La Fenice. Interiorul teatrului de operă era luxos, cu arhitectura lui nobilă, dar simplă. Interiorul aurit era înconjurat de loji private pentru spectatorii cei mai înstăriți, iar stalul oferea multe locuri pentru cei mai puțin avuți.

Loja lui Colton, deși mare, era aglomerată: erau cel puțin șase bărbați și tot atâtea femei. Nevoia de a-l căuta pe soțul ei fu inutilă, căci apăru el imediat lângă ea.

– Doamnă Leighton, o salută ducele, iar ea făcu o reverență. El îi admiră rochia albă de satin brodată, cu *bandeau* argintiu și mantia verde smarald. Cât de încântătoare sunteți în această seară!

Putea să spună și ea același lucru despre el. Ducele purta frac și pantaloni negri, vestă albă cu un singur rând de nasturi, care îi scotea în evidență trunchiul subțire. Lavaliera lui ca omătul, împăturită într-o serie de noduri complicate sub fața lui proaspăt bărbierită, contrasta puternic cu trăsăturile lui întunecate. Când o văzu privindu-l, îi zâmbi intim și jucăuș, ca și cum ei doi aveau o glumă numai a lor. Respirația ei deveni mai rapidă în ciuda dorinței sale de a rămâne neafectată.

– Bună seara, Excelență.

Nick îl salută pe Simon și apoi făcu prezentările cu restul celor prezenți. Erau doi ambasadori, unul fost și altul curent, un conte rus, un pictor venețian și un actor francez. Deși femeile erau foarte frumoase, îți puteai da seama după rochii și atitudine că nici una nu era o soție. Ei bine, nici una în afara ei, se gândi ea.

Nick îi conduse către scaune. Julia profită de ocazie pentru a încerca să așeze o șuviță de păr ce îi căzuse pe frunte. Fiorella, tânăra pe care o luase drept cameristă, nu era la fel de pricepută la aranjarea părului cum era Meg în Londra. În seara aceasta, Fiorella ridicase părul roșcat și des al Juliei într-o serie de bucle artistice și îl prinsese cu o bandă argintie. Dar o șuviță încăpățânată nu voise să se supună, iar acum atârna atât de jos, încât aproape că îi acoperea ochiul drept. Neavând nici o speranță să își aranjeze coafura singură, Juliei nu îi rămase decât să ignore problema.

Când se așezară, nu o miră deloc să vadă că stătea între Nick și Simon. De cealaltă parte a lui Simon era un scaun gol, dar curând fu ocupat de o actriță venețiană foarte frumoasă. Nick se relaxă în scaunul lui și își lipi exteriorul piciorului de genunchiul Juliei. Ea ridică binoclul să privească publicul și îi porunci inimii să încetinească ritmul alert al bătăilor.

– V-au plăcut florile, doamnă Leighton?

În ziua precedentă, Nick îi trimisese un buchet mare de trandafiri albi, aranjați cu grijă într-o vază colorată făcută din sticlă

de Murano. Era un aranjament uimitor. Biletul lui fusese concis şi inteligent: „Pentru prietenie".

O parte din ea era atât de supărată din pricina acelui gest, încât îi venea să urle la el ca o apucată. Nu se obosise să îi trimită soției pe care o avea de opt ani nici măcar un bilețel, dar se grăbise să facă un gest de apreciere pentru o femeie pe care o cunoştea de mai puțin de douăzeci şi patru de ore. Julia îşi înăbuşi indignarea şi amărăciunea pentru a-şi aminti ce rol juca şi din ce motiv apelase la aşa ceva. În seara aceasta, scopul era să flirteze, asigurându-se astfel de interesul ducelui față de farmecele ei.

– Au fost minunate, Excelență. Sunteți foarte generos, răspunse ea, privindu-l provocator pe sub gene.

– Mă tem că aveți standarde înalte, doamnă Leighton. Până la urmă, am înțeles că o dată i-ați trimis înapoi un colier lui Wellington pentru că avea un număr impar de diamante, nu unul par.

Julia se muşcă de interiorul obrazului ca să nu izbucnească în râs. Acea poveste era contribuția mătuşii Theo la legenda doamnei Leighton.

– Of, povestea aceea este obositoare. Nu am făcut aşa ceva. Julia ridică binoclul din nou pentru a privi publicul cu seninătate. L-am trimis înapoi pentru că era urât, adăugă ea.

Nick izbucni în râs pentru o clipă.

– Ei bine, am să depun eforturi să fiu mai exigent cu cadourile mele.

– Vor mai fi cadouri, Excelență?

Intenționase ca replica ei să sune jucăuş şi ca un flirt, dar vocea ei o trădă, şi vorbi pe ton răguşit şi intim. Pleoapele lui deveniră grele şi se apropie.

– Orice doriți va fi al dumneavoastră, doamnă Leighton.

Julia nu putu împiedica fiorul ce îi străbătu întregul corp. Grație instrucțiunilor oferite de către Pearl, promisiunea senzuală din cuvintele lui nu trecu neobservată. Deşi ştia exact ce anume voia el de la ea, nu putea decât să se bucure că Nick nici nu bănuia ce anume voia *ea* de la *el*.

Muzica începu, şi astfel nu mai fu nevoită să răspundă.

Cu piciorul soțului ei atât de aproape de al ei, orice efort de a se concentra asupra operei eroice a lui Rossini se dovedi inutil.

Profită de ocazie pentru a se mai gândi la planul ei. Pentru început, trebuia să îi stârnească interesul lui Colton. Apoi, să înscenеze o despărțire de Simon în public. Colton urma să o curteze și, după câteva zile, ea avea să îi dea voie să o cucerească. Tot ce mai rămânea era să se angajeze în activități vechi precum lumea – și cât de des posibil.

Julia avea emoții, dar nu era speriată. Pearl îi povestise ce anume avea să se întâmple, plus metode pentru a spori plăcerea unui bărbat. Învățase și despre plăcerea ei, în ciuda jenei inițiale, pentru că Pearl susținuse că o curtezană atât de renumită precum doamna Leighton ar avea grijă ca ambii parteneri să se bucure de experiență. Dar Julia nu fusese pregătită pentru ce putea simți stând lângă acest bărbat seducător și arătos, soțul ei, în timp ce căldura radiată de coapsa lui musculoasă îi încălzea piciorul prin straturile de haine. Corpul lui bine proporționat era atât de aproape, umerii lor se atingeau ușor și totul în corpul ei pulsa în ritmul bătăilor inimii. Nu se așteptase să fie atât de atrasă de el. O ignorase atât de mult timp, încât acumulase o cantitate impresionantă de resentimente la adresa lui. Dar acele sentimente dispăreau rapid sub efectul prezenței lui atât de puternice.

Luptându-se cu ideea că îl *plăcea*, Julia se întrebă dacă asta i-ar face scopul mai ușor sau mai greu de atins.

Până la urmă, nici nu conta. Templeton trebuia să fie oprit, și nu putea face asta decât dând naștere moștenitorului lui Colton. Se hotărî să îl tenteze puțin. Trebuia totuși să îl seducă pe acest bărbat. Julia lăsă binoclul să îi scape printre degete, ajungând pe covorul de pe podea, între ei, aterizând acolo cu zgomot.

– Of, șopti ea.

Ducele se întoarse către ea, ridicând întrebător dintr-o sprânceană neagră.

– Excelență, se pare că mi-a scăpat binoclul. Sunteți amabil...?

Nick își înclină politicos capul înainte de a se apleca și a căuta cu degetele în semiîntuneric binoclul ei de operă. Julia așteptă o clipă, apoi ridică poalele rochiei și ale jupei până la jumătatea pulpei. Își mișcă ușor piciorul spre el, fiind răsplătită pentru eforturile ei când vârfurile degetelor lui atinseră glezna ei acoperită de ciorapi.

Lui i se tensionară umerii, ca şi cum ar fi fost surprins, dar apoi ea îi simţi mâna alunecând extrem de încet înspre spatele genunchiul ei, atingerea lui simţindu-se fierbinte prin ciorapul de mătase. Nu se putu abţine şi trase brusc aer în piept. Când ajunse la spatele genunchiului ei, degetele lui rămaseră acolo o clipă, desenând modele delicate pe pielea sensibilă. Julia închise ochii şi se muşcă de buză, încercând să se stăpânească. Ceva fierbinte şi plin de dorinţă se descătuşă în partea de jos a pântecului ei, o senzaţie despre care ea bănuia că era dorinţă pură pentru soţul ei.

El nu păru deloc grăbit să îşi retragă mâna, şi Julia nu era prea sigură că mai putea rezista prea mult fără să geamă de pură încântare.

– Îl vedeţi, Excelenţă? şopti.

El îşi luă mâna şi o secundă mai târziu se ridică.

– Binoclul dumneavoastră, doamnă Leighton.

– Vă mulţumesc, murmură ea şi acceptă binoclul din mâna lui.

– Oricând, răspunse el, vocea lui răguşită dând foarte clar de înţeles ce voia să spună.

Obrajii ei se îmbujorară dintr-odată, şi se bucură că erau luminile atât de slabe încât să îi ascundă culoarea. Încercă să se calmeze pe restul parcursului primului act.

Chiar înainte să înceapă actul al doilea, Nick se aplecă înspre ea din nou, şi mirosul lui deja familiar de lămâie şi mosc îi gâdilă nasul.

– Aş putea să vă conduc acasă mai târziu, doamnă Leighton?

– Simon mă va conduce acasă. Şi, oricât de *săritor* aţi fost în această seară, nu îmi caut alt partener de pat, Excelenţă.

– Oh, nu. Este mult prea devreme să devenim amanţi. Se apropie de urechea ei, respiraţia lui caldă gâdilându-i pielea. Când ai să fii a mea în sfârşit, Juliet, când te voi avea în sfârşit dezbrăcată sub mine, amintirea oricărui alt bărbat cu care ai mai fost va fi dată uitării. Te vei gândi doar la mine... şi mă vei implora să te fac a mea.

Tot aerul îi părăsi pieptul dintr-odată. Un fior de dorinţă o traversă, atât de puternic, încât genunchii ei s-ar fi înmuiat dacă ar fi stat în picioare. Acest bărbat era dracul împielităt, tot ce era întunecos şi interzis şi tot ce lipsea din viaţa ei.

Iar ea era complet depășită de situație.

Încercă să găsească vreo replică inteligentă, dar nu reuși. Asta până când îi veniră în minte niște cuvinte pe care le auzise de la Pearl cu câteva luni în urmă:

– Mă întreb dacă într-adevăr aveți priceperea necesară pentru a vă susține aroganța.

Ochii lui se încinseră precum argintul topit.

– Dacă am găsi vreun colțișor ferit, v-aș demonstra cu mare bucurie ce abilități am, până să se termine spectacolul. Până la urmă, este corect să știți cu ce v-ați alege.

Menționarea acelui colțișor ferit veni pentru ea ca un duș rece. Câte colțișoare și câte femei erau în trecutul lui? Cu siguranță avusese aventuri în tot felul de clădiri, de la Paris până în Pisa. Dar își jucă în continuare rolul.

– Un colțișor ferit? Nu vă credeam atât de neoriginal.

Intenționase să îl jignească, dar el îi făcu cu ochiul.

– Atunci abia aștept să vă arăt cât pot să fiu de creativ.

După spectacol, întregul grup merse către o cafenea din apropiere. Simon o însoți între locații, dar, odată ajunși, Nick manevră cu dibăcie locurile pe scaune astfel încât ei doi să stea împreună. Simon ajunse în celălalt capăt al mesei, lângă Veronica, companioana lui de la operă.

Mulțimea de după operă era animată și vorbăreață, iar parfumul cafelei umplea spațiul. Julia comandă cafea simplă, iar Nick ceru un *caffè corretto*, cafea cu un pic de grappa.

Simți privirea lui Nick, intensă și întunecoasă, ațintită asupra ei de parcă urma să o mănânce, în timp ce ea discuta cu amanta unui pictor local. Pielea ei se înfioră, cuprinsă de o senzație de mâncărime și de fiori pentru că se știa privită. Pearl Kelly o instruise pe Julia să nu piardă nici o șansă de a-și scoate în evidență atuurile, și de vreme ce Nick o privea... Își lăsă degetele să alunece sub șiragul lung și dublu de perle de la gâtul ei și îl frământă în mână, în timp ce vorbea trăgând ușor sferele fine înainte și înapoi pe sânii ei expuși de decolteu.

Îl simți pe Nick apropiindu-se de ea, cu gura lângă urechea ei.

– Oh, ce n-aș da să fiu o perlă în clipa aceasta.

Julia se uită la el pe sub gene.

– Chiar așa? Nu aș fi crezut că v-ați dori să fiți ceva atât de... mic, Excelență.

El îi zâmbi strengărește, vocea lui fiind un murmur răgușit:

– Nu am spus nimic despre dimensiune.

Din fericire, le veniră băuturile chiar atunci. Julia se prefăcu ocupată adăugând frișcă și zahăr la cafeaua ei, bucuroasă că se putea concentra la altceva în afară de soțul ei.

După ce grupul își primi băuturile, Nick se întoarse către Julia.

– Ei bine, doamnă Leighton, ce părere aveți despre opera lui Rossini din această seară?

– Extraordinară, răspunse ea, și toate privirile se ațintiră asupra ei. Mult mai matură decât operele sale mai timpurii, și esența perfectă a belcantoului. Este o încercare solicitantă a abilităților mezzosopranei, care trebuie să aibă agilitate vocală și rezistență pentru a menține rolul. Mi-a plăcut mai ales *Di tanti palpiti*, deși cred că finalul poveștii mai trebuie lucrat puțin.

Nimeni nu spuse nimic. O linguriță se lovi de o farfurioară pe undeva. Julia sorbi ușor din cafea, bucurându-se de uimirea generată de răspunsul ei. Nu ar recunoaște asta niciodată, dar își pusese în ordine gândurile de când căzuse cortina, sperând să îl impresioneze pe duce.

– Mai trebuie lucrat puțin? întrebă cineva de mai departe de la masă.

Julia încuviință.

– Este prea trist. Ar fi mai bine pentru Rossini dacă Tancredi ar afla de inocența iubitei și s-ar întoarce acasă încununat de victorie. Nu sunteți de acord, Excelență?

Se uită în fugă spre Simon, care îi făcu cu ochiul în semn de încurajare.

– Ba da. Nick se lăsă pe spate pe scaun. Deși o astfel de variantă nu s-ar potrivi cu povestea lui Voltaire, de la care pornește.

– Ținând cont că Voltaire este mort, nu cred că ar trebui să ne facem griji în privința nemulțumirii lui cu privire la anumite libertăți.

Julia zâmbi, neputând să își ascundă încântarea provocată de schimbul de replici.

– Ei bine, libertățile îi sunt foarte familiare lui Colton, spuse ambasadorul Angliei în Austria, Lord Lanceford, din celălalt capăt al mesei.

Tot grupul râse.

– Chiar așa. Până la urmă, cum altfel să câștigi porecla de Ducele Depravat? se întrebă Julia cu voce tare.

– Nu mi-am permis niciodată libertăți, șopti Nick doar pentru ea. Mi s-au acordat întotdeauna de bunăvoie.

– Vă cred, răspunse ea. Nu vă văd corupând tinere domnițe.

– Tinerele domnițe mă plictisesc de moarte. Prefer să corup femei roșcate și obraznice, cu ochi albaștri și limpezi precum Mediterana.

– Ce gusturi... precise aveți, Excelență.

– Știu ce vreau, doamnă Leighton. Și vă vreau pe *dumneavoastră*. Dezbrăcată. Tremurând sub mine, strigându-mi numele.

Julia încercă să nu roșească, dar, având pielea atât de albă și limbajul lui fiind atât de colorat, simți cum căldura urcă dinspre gât în sus. Bău cafea și se rugă ca soțul ei să nu observe.

– Draga mea doamnă Leighton, începu Lanceford. Ce încântător este să vedem că o femeie cu o asemenea experiență precum dumneavoastră mai poate încă să roșească.

– Ah, mă tem că este doar combinația dintre cafeaua fierbinte și aerul cald, minți ea. Am să îmi revin în câteva clipe.

Riscă să arunce o privire către Colton și observă că o studia cu atenție, cu colțurile buzelor ridicate ușor, formând un zâmbet foarte subtil. Jenată, își mută privirea și încercă să fie atentă la ce spuneau ceilalți. Conversația se îndreptă spre politică, și Julia își pierdu concentrarea. Încercând să se gândească la orice altceva în afară de Nick, își imagină al treilea dormitor din căsuța ei din Mayfair. Ar fi o cameră minunată pentru fiul ei. Cum să o decoreze? Poate va picta pe pereți imagini cu cavaleri și prințese...

Julia simți brusc că i se mișcă poalele rochiei. Un picior mare își făcu loc sub material și se frecă de piciorul ei. Reținându-și un țipăt, Julia încercă să se îndepărteze, dar piciorul o urmă. Îl bănui imediat pe Nick, dar, când privi repede în jos, văzu că picioarele lui nu se mișcau. Când se uită din nou în sus, Lanceford îi prinse privirea și îi zâmbi șiret.

Julia îşi mijì ochii pentru a-l face să înţeleagă ce părere avea despre avansurile lui. În loc să se retragă însă, Lanceford îndrăzni să vâre şi mai mult piciorul şi sub rochia ei. Aşa că Julia făcu primul lucru care îi trecu prin minte: îl lovi în celălalt picior cât de tare putu.

– Ufff! mormăi Lanceford şi îşi trase picioarele în partea lui de masă.

Toată lumea tăcu.

– Îmi cer scuze, spuse ambasadorul. O rană mai veche îmi face probleme.

Chipul lui Nick se întunecă, atenţia lui fiind acum aţintită asupra lui Lanceford. Normal că soţul ei ştia ce făcuse Lanceford. Probabil jucase şi el acelaşi joc flirtând de nenumărate ori, ticălosul. Deşi, în această clipă, Nick părea atât de nervos, încât nu puteai şti ce ar fi capabil să facă. Julia îl luă de mână şi clătină uşor din cap pentru a-i da de înţeles că se descurcase ea cu Lanceford.

– Doamnă Leighton, aţi făcut prietenie cu Sarah Siddons? întrebă Veronica, cu un accent puternic veneţian. Aud multe poveşti despre talentul ei pe scenă.

Julia tuşi pentru a-şi acoperi suspinul. Dacă ea, o ducesă, s-ar asocia cu o actriţă, chiar şi una atât de faimoasă şi de talentată precum doamna Siddons, ar ieşi un mare scandal. Dar îşi aminti că Juliet Leighton nu era ducesă. Sorbi din cafea şi se hotărî să răspundă diplomatic:

– Deşi nu suntem prietene, am văzut-o jucând de multe ori. Este foarte talentată.

– Am auzit că s-a retras, comentă altă femeie de la masă.

– Da, aşa este, deşi s-a retras de multe ori, răspunse Julia şi împinse şuviţa neascultătoare din dreptul ochiului. Am fost la ultimul ei spectacol de adio, şi nici măcar de pe locul meu în lojă nu am putut vedea vreun ochi uscat în sală.

– Aveţi lojă la Covent Garden? întrebă Nick.

„Da, pe a ta", vru ea să răspundă.

– Desigur, Excelenţă. Cum altfel poţi vedea şi cum poţi fi văzută în Londra?

– Doamna Leighton este o actriţă destul de bună ea însăşi. Îndrăznesc să spun că nu am văzut una mai bună, afirmă Simon.

Deşi aflată în cealaltă parte a mesei, ea putu să vadă intenţia necurată din ochii albaştri ai prietenului ei.

– Adevărat? Veronica se arătă interesată. Trebuie să îmi spuneţi ce roluri jucaţi.

Julia fu surprinsă pentru un moment, şi, înainte să poată glumi pe seama cuvintelor lui Simon, răspunse el în locul ei:

– Mi-ai plăcut mai ales în *Şcoala nevestelor*, a lui Molière.

Ea fu cât pe ce să scape ceaşca din mână. Sigur că Simon profita de şansă pentru a glumi pe seama lecţiilor ei cu Pearl. Dacă ar fi fost mai aproape de ea, i-ar fi tras una.

– Da? Ce drăguţ din partea ta, milord. Deşi mie mi-a plăcut mai mult rolul din piesa lui mai nouă, *Femeile savante*.

Simon izbucni în râs. Toţi ceilalţi din grup părură nedumeriţi, aşa că Julia trecu uşor peste moment, revenind la Veronica.

– Dumneavoastră ce roluri v-au plăcut, domnişoară DiSano?

Veronica începu o explicaţie lungă despre cariera ei actoricească scurtă, iar Julia profită de ocazie pentru a se încrunta în direcţia lui Simon şi pentru a-şi înclina uşor capul către uşă. Era de-ajuns pentru o seară. Între coafura ei încăpăţânată, împunsăturile lui Simon, piciorul lui Lanceford şi prezenţa impunătoare a lui Nick, era istovită. Simon încuviinţă uşor, şi se ridicară amândoi.

Ceilalţi bărbaţi se ridicară şi ei, iar ea spuse grupului:

– Mi-a făcut plăcere compania dumneavoastră, dar mă tem că sunt prea obosită pentru a mai continua. Vă rog să vă distraţi în continuare. Lord Winchester mă va conduce acasă.

Nick îi urmări pe cei doi plecând din cafenea. Nu-l invidiase niciodată pe Winchester mai mult decât în clipa aceasta. Fir-ar să fie, ce captivantă era doamna Leighton! Inteligentă, frumoasă, spirituală... Ce îşi mai poate dori un bărbat de la o femeie?

După plecarea ei, seara îşi pierdu farmecul. Chiar şi când Veronica se aşeză lângă el şi îi şopti la ureche nişte sugestii teribil de înflăcărate, mintea lui rămase concentrată asupra lui Juliet.

– Nu în seara aceasta, *cara*, îi răspunse Veronicăi.

În scurt timp, plecă şi Nick. Fitz apăru lângă el aproape imediat.

– Cam devreme să mergeți acasă, remarcă prietenul lui când plecară.

– Oarecum. Nu era nici măcar ora unu, iar el de obicei ajungea acasă mai târziu de trei. Seara a devenit plictisitoare, adăugă.

– Când a plecat doamna, prietena dumneavoastră, vreți să spuneți.

– Da, deși nu este a mea. Încă.

În seara aceasta străzile Veneției erau animate. Soldați, femei îmbrăcate cu gust, prostituate și domni se plimbau în seara răcoroasă și cețoasă. Fitz arătă spre o stradă lăturalnică.

– Barca este acolo, Excelență.

– Dacă îți dublez salariul, te pot face să nu îmi mai spui așa?

Fitz râse.

– Nu.

– Ce pacoste! bombăni Nick, nefiind sigur dacă se referea la titlul lui sau chiar la Fitz.

Probabil la ambele.

Ajunseră în sfârșit la barcă și se așezară amândoi cu ușurință. Tăcură preț de câteva clipe, în timp ce gondola se depărtă de chei. Gondolierul navigă pe canalul îngust și manevră gondola pe lângă altele în noaptea venețiană întunecoasă. Nick privi către apele negre și lucioase și se gândi cum să o cucerească pe doamna Leighton. Îi plăcea vânătoarea. Și cucerise nenumărate femei de-a lungul anilor, deci trebuia să fie destul de ușor. Dar doamna Leighton nu era precum celelalte femei, asta era clar.

– Doamna vă place, zise Fitz.

Nick îl privi.

– Ce te face să spui asta?

El ridică dintr-un umăr masiv.

– I se citește în priviri. M-am uitat pe geam. Trăgea cu ochiul la dumneavoastră când nu erați atent.

Această veste era interesantă.

– Trebuie să fiu atent. După cum știi, a venit la Veneția cu Winchester.

– I-am văzut împreună. Nu sunt amanți – sau nu mai sunt acum.

Nick ridică din sprâncene.

– Cum poți fi atât de sigur?

Dacă această informație ar fi reală, nu ar avea nici o ezitare să încerce să o seducă.

– A stat departe de el, abia dacă l-a ținut de braț. Când au mers împreună, nu și-au zâmbit și nu și-au șoptit nimic. Se uita la el prietenește, nu cum vă privește pe dumneavoastră.

Nick avea să afle singur, dar de obicei Fitz avea dreptate în astfel de chestiuni.

Doamna Leighton nu mai avea nici o șansă să scape.

Capitolul 3

Să nu faci niciodată ceea ce se așteaptă să faci. Trebuie să îl surprinzi, ca să îi mențiii interesul.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

În dimineața următoare, Julia și mătușa Theo erau deja în camera pentru micul dejun când coborî Simon.

Îi făcu cu ochiul Juliei, apoi fluieră mergând spre bufet pentru a-și lua pe farfurie ouă și o felie din prăjitura cu migdale pe care o făcea zilnic bucătarul lor. Înainte de a se așeza la masă, îi făcu servitorului din apropiere semn să plece.

– Simon, ești agasant de binedispus în această dimineață, comentă Julia când cei trei rămaseră singuri. Are cumva legătură cu frumoasa Veronica? Am observat că ai ieșit din nou aseară, după ce m-ai condus pe mine acasă.

– Ar fi urât din partea mea, ca gentleman, să discut despre asta în prezența unor doamne, răspunse evaziv Simon în timp ce își puse cafea. Dar trebuie să îmi amintesc să îi mulțumesc lui Colton că ne-a făcut cunoștință. Femeile din Veneția sunt exact cum le-a descris el – ba chiar mai mult.

Julia mijii ochii și lovi masa cu vârful unghiilor. Își putea imagina ce ar avea Nick de spus despre venețience, ținând cont

că probabil se destrăbălase cu orice femeie care se arătase dispusă. Probabil chiar de două ori cu fiecare.

Își spuse că nu îi păsa. Avea nevoie de un singur lucru de la soțul ei, și, odată ce obținea asta, el putea să se întoarcă la ușuraticele lui și la destrăbălări.

– Frumos din partea lui că a aranjat locurile de așa manieră încât să fiți unul lângă celălalt, spuse Simon.

– Unul lângă celălalt? întrebă Theo.

– Și la teatru, și după aceea, la cafenea, explică Julia. Planul meu progresează frumos.

– Excelent! zise Theo bătând din palme.

Lacheul lor, Sergio, bătu la ușă, intră, apoi îi întinse Juliei un bilet.

– *Signora* Leighton, ați primit flori.

– Flori, din nou! Ducele tău este îndrăgostit, declară Theo. Spune-ne și nouă, te rog, ce scrie în bilet.

Julia se uită peste bilet și suspină.

– Mulțumesc, Sergio. Le voi lua imediat.

Lacheul plecă, și Julia aruncă biletul.

– Florile sunt de la ambasador, Lord Lanceford.

Simon râse.

– Ah, doamna Leighton are încă un admirator.

– Nu mai râde, nătângule. Nu este amuzant. Omul a încercat aseară la cafenea să-și vâre piciorul sub fusta mea – sau, mă rog, sub fusta doamnei Leighton.

Theo oftă.

– Sper că i-ai tras una!

Julia încuviință.

– Așa am făcut. Tare. Colton aproape că a sărit peste masă să îl strangulеze.

– Am bănuit eu când Lanceford a țipat brusc de durere, observă Simon. Dar, înainte de a arunca florile acestea la gunoi, te-ai putea folosi de ele pentru a face o anume persoană geloasă.

Julia se relaxă pe scaun și își sorbi ceaiul. Oare avea Simon dreptate? Ar fi Nick gelos?

– Ce năstrușnic! Bună idee. Am să pun florile de la Lanceford lângă ușa de la intrare.

– Ei bine, abia aştept să văd ce va trimite Colton astăzi, spuse Theo punând unt pe o felie de prăjitură cu migdale. Florile şi vaza de ieri au fost uimitoare, dar bănuiesc că va trimite bijuterii. Rubine, poate?

– Smaralde, îşi dădu Simon cu presupusul.

Julia îşi dădu ochii peste cap.

– De unde ştiţi voi că va trimite ceva?

– După ce v-am văzut aseară, îndrăznesc să spun că nu ţi-ar refuza nimic din ce ai putea să îi ceri în această clipă. Deci dacă vrei o bijuterie care să îţi amintească de Colton în timpul lungilor nopţi reci din Londra, doamna Leighton nu trebuie decât să arunce un indiciu sau două, spuse Simon ridicând din umeri.

Ideea nu era rea. Doamne, dacă nu reuşea să rămână gravidă, un colier cu diamante ar fi putut să le întreţină, deşi modest, pe ea şi pe mătuşa Theo pentru o perioadă. Dar după aceea? Amanetarea bijuteriilor era un ajutor limitat. Nu, avea nevoie de garanţii mai solide în privinţa viitorului ei. Un fiu ar însemna libertate financiară şi încheierea amestecului lui Templeton.

Plus că o parte din ea era încântată de ideea de a avea un copil. O viaţă micuţă adusă pe lume pentru a fi îngrijită şi iubită. Ar urma picnicuri, poveşti şi jocuri... Şi cum Colton probabil că nu intenţiona să se poarte ca un tată adevărat, Julia avea de gând să iubească ea copilul lor atât de mult încât să nici nu simtă lipsa lui.

După-amiaza, mai târziu, Julia şi mătuşa ei citeau lângă foc în sufrageria de la etajul doi. Era un spaţiu vesel, cu ferestre mari cu vedere la canal. Cu geamurile deschise, puteai auzi cum bat clopotele de la Campanile di San Marco.

Sergio ciocăni la uşă şi intră.

– *Signora* Leighton, aveţi un oaspete.

Îi întinse o carte de vizită. Julia presupuse că era Nick, dar fu surprinsă când citi numele.

– Condu-l sus, *per favore*, Sergio. Când lacheul plecă, Julia se întoarse către Theo. *Signore* Marcellino, de la bijuteria Marcellino şi Fiii.

Theo făcu ochii mari.

– Eram sigură că vor fi bijuterii. Şi de la Marcellino! Te vor invidia toate femeile din Londra.

– Şşşt, şopti Julia. Poate intra din clipă în clipă.

Fu condus înăuntru un bărbat scund, mai în vârstă, cu părul cenuşiu. Era îmbrăcat impecabil şi avea o valiză neagră, pe care o aşeză pe podea pentru a se apleca asupra mâinii Juliei.

– *Signora* Leighton. Sunt încântat să vă cunosc. Sper că nu vă deranjez, nu?

– Nu, *signore*. Eu şi mătuşa mea petreceam o după-amiază liniştită cu cărţile noastre. Să cer nişte ceai?

Julia se întoarse să îl cheme pe Sergio, dar Marcellino o opri.

– *Signora*, dacă sunteţi de acord, aş prefera să trecem direct la treabă.

Ridică valiza şi o aşeză pe masă, apoi îi făcu semn să se aşeze pe canapea. Marcellino deschise valiza şi dezvălui atât de multe pietre strălucitoare, încât aproape că simţi că o ustură ochii privindu-le. Julia abia mai putu să respire. Erau diamante, rubine, camee sculptate fin şi fixate în aur, toate aranjate în coliere orbitoare, brăţări şi cercei.

– *Signore!* exclamă, punând o mână în dreptul inimii. Ce lucruri magnifice aţi adus!

Marcellino îşi umflă pieptul de mândrie.

– Am venit în numele Excelenţei Sale, ducele de Colton. Excelenţa Sa a ales trei seturi de bijuterii superbe şi m-a rugat să vi le aduc, ca să vă hotărâţi. Cred că s-a temut să nu facă vreo... gafă, cum spuneţi voi englezii.

Mătuşa ei se aşeză pe canapea şi o înghionti pe Julia să se mute mai încolo.

– Cerule! exclamă şi o strânse de mână pe Julia. Cum vei putea să alegi? Sunt toate splendide.

– Dacă îmi permiteţi, zise Marcellino. Luă o oglindă mică din valiza lui. *Signora* le poate proba pe toate şi să se hotărască apoi care îi plac.

– Ah, nu, răspunse Theo clătinând din cap. Vei avea nevoie de o oglindă mult mai mare. Îi spun lui Sergio să aducă una.

Se ridică şi se grăbi către şnurul clopoţelului. Julia nu reuşi decât să privească, fascinată de bijuteriile din faţa ei. Nick nu era

prost că îi oferea alternative. Era un gest flatant şi extravagant. „Da, un gest pentru o curtezană", îi aminti soţia din ea. Dar femeia din ea era oricum uimită.

– Mai întâi diamantele, cred, zise Theo, care revenise acum pe canapea.

Julia încuviinţă către *signore* Marcellino.

– Da, să începem cu diamantele. Bijutierul zâmbi. Luă un colier plin de diamante. Era o piatră mare, galbenă, în formă de lacrimă în mijloc, cu pietricele mai mici şi albe de jur împrejur. Acest colier conţine mai mult de treizeci de diamante, spuse el închizând colierul la gâtul ei. Piatra din mijloc este diamant galben, care este destul de rar.

Greutatea bijuteriei era scandalos de plăcută în jurul gâtului ei, cu diamantul cel mai mare situat exact deasupra decolteului. Julia îşi puse repede brăţara şi cerceii, pentru a vedea rezultatul. Se ridică şi merse către locul în care pusese Sergio oglinda cea mare, adusă din camera ei.

I se tăie răsuflarea când se văzu. Nu purtase niciodată ceva atât de extravagant. Nici măcar bijuteriile pe care le împrumutase de la Pearl nu puteau concura cu acest set. Se roti puţin şi studie pietrele. Cine era această femeie, împodobită într-un mod atât de luxos? Era prea mult. Nu putea accepta aceste bijuterii. Un cadou în semn de apreciere era una, dar să accepte un dar atât de generos o făcea să se simtă prea stridentă.

Şi totuşi, erau atât de frumoase. Atinse pietrele cu adoraţie şi oftă pentru că avea o conştiinţă atât de vocală astăzi.

– Nu, îmi pare rău, *signore*. Nu mi se potrivesc.

Merse înapoi spre canapea, unde Theo rămăsese cu gura căscată.

– Nu ţi se potrivesc? Draga mea, acele bijuterii i s-ar potrivi şi unei femei moarte. Nu ar trebui decât să aibă gât şi două urechi.

– Nu, mătuşă Theo. Bijuteriile sunt mai frumoase decât pot fi descrise în cuvinte, dar nu mi se potrivesc. Îi zâmbi lui Marcellino. Acum poate probez rubinele?

Aproape la fel de îndrăzneţ precum cel cu diamante, colierul cu rubine avea câteva pietre sângerii, înconjurate de mici diamante

care atârnau delicat în jurul gâtului ei. Dar văzându-şi imaginea în oglindă, se simţi la fel de stânjenită. Nu le putea accepta.

– Sunt minunate, *signore* Marcellino. Dar mă tem că nici rubinele nu mi potrivesc.

Julia nu se obosi să se uite spre Theo de vreme ce uimirea ei era aproape palpabilă.

Odată ce puse rubinele înapoi în valiză, Julia studie minunatele camee.

– Încercăm cu ultimul set?

Marcellino scoase colierul, ca ea să poată vedea detaliile cameei. Onixul alb fusese sculptat cu delicateţe pentru e reprezenta capul unei femei romane. Deasupra avea o ghirlandă de flori, făcută din onix negru, ce se împletea cu părul femeii. Cameea era fixată într-o ramă de diamante micuţe şi era pusă pe un lanţ subţire de aur. Marcellino spuse că realizase bijuteria un bărbat foarte talentat pe nume Pistrucci, care lucra la Roma.

– Este unicat, spuse Marcellino, pentru că Pistrucci nu făcea niciodată de două ori aceeaşi bijuterie.

Julia ştiu că şi le doreşte imediat ce îşi puse colierul şi cerceii, chiar înainte de a se uita în oglindă. Acestea nu erau nici cele mai scumpe, nici cele mai îndrăzneţe, dar i se potriveau. Simple, clasice şi unice. Şi totuşi... ce însemna dacă le accepta?

Atinse cameea cu o strângere de inimă. Of, dacă darul ar fi fost din partea unui soţ pentru soţia lui! Înainte să se poată răzgândi, se ridică şi dădu înapoi colierul.

– Vă mulţumesc pentru timpul şi răbdarea acordate în această după-amiază. Orice femeie ar fi onorată să accepte oricare dintre aceste bijuterii, dar trebuie să refuz oferta generoasă a Excelenţei Sale, *signore* Marcellino.

Theo suspină, dar Julia o ignoră. Marcellino ridică din sprâncene, şi fruntea lui se acoperi cu brobonele fine de transpiraţie.

– *Signora*, sunteţi sigură? Excelenţa Sa a fost foarte insistent...

Juliei îi păru rău de el.

– Înţeleg, *signore*, şi îmi cer scuze pentru orice neplăcere ar putea provoca asta clientului dumneavoastră. Dar mă tem că trebuie să insist şi eu.

El făcu o plecăciune.

– Desigur, *signora*.

Își luă valiza și plecă. Mătușa Theo se ridică brusc de pe canapea, cu o mână la piept, de parcă o luase un junghi.

– Cerule, am nevoie de un pahar de vin de Xeres!

După ce își turnă, clătină din cap.

– Pearl ar fi foarte dezamăgită de tine.

Julia oftă.

– Știu. Dar trebuie să trăiesc cu alegerile pe care le fac.

– Asta contează, atunci. Theo își sorbi băutura și se așeză înapoi pe canapea. Cum o să îi explici refuzul tău lui Colton? Nici o dezmățată întreagă la minte nu ar refuza bijuterii.

Strâmbă din nas.

– Nu știu ce îi voi spune. Nu mi se părea corect să le accept. Știu că este greu de înțeles, dar... Nu le-aș putea purta cu mândrie. Iar Colton va trebui să accepte asta. Sinceră să fiu, ar trebui să îmi și mulțumească, tocmai l-am scutit de o mare cheltuială.

– Bărbații sunt foarte mândri, o avertiză mătușa ei.

– Ei bine, am și eu mândria mea. O să afle și Colton cât de curând.

O oră mai târziu, bătu cineva la ușă exact când Theo și Julia își puneau ceai. Sergio intră și îi întinse Juliei o carte de vizită.

– O vizită, *signora*.

Juliei i se ridică stomacul în piept. Putea oare să fie Colton? Se uită la cartea de vizită și se încruntă.

– Condu-l sus, Sergio, *per favore*.

Lacheul încuviință, și Julia se întoarse către mătușa ei.

– Este Lanceford. Și, dacă îndrăznești să mă lași singură cu el, am să torn toată băutura din *palazzo* în canal, până la ultima picătură, șopti.

Theo făcu ochii mari, oripilată de amenințare. Se așeză mai comod în fotoliu, și cele două femei așteptară în liniște până când apăru Lanceford în ușă. Julia se ridică și făcu o reverență.

– Milord ambasador, ce surpriză. Beți un ceai cu noi?

Lanceford, un bărbat greoi cu puțin păr brunet pieptănat peste țeasta în plin proces de chelire, se uită neliniștit înspre Theo. Era evident că sperase să o prindă pe Julia singură.

– Bună ziua, doamnă Leighton. Mulțumesc, mi-ar plăcea un ceai.

Julia îi făcu cunoștință cu Theo, apoi Lanceford se așeză pe scaun, față în față cu Julia. Ea îi puse ceai, apoi adăugă lapte și zahăr, cum ceru el. Când se așezară comod, el spuse:

– Am văzut violetele de la mine puse la intrare. Mă simt flatat că le-ați acordat o asemenea importanță.

Julia înghiți cu noduri.

– Sunt foarte frumoase, și a fost un gest amabil. V-a plăcut spectacolul de aseară?

El încuviință.

– Da. Deși nu mi-aș fi putu exprima gândurile atât de elocvent pe cât ați făcut-o dumneavoastră, doamnă Leighton. Astăzi afirmația dumneavoastră a circulat în toată Veneția. Lanceford se uită din nou către Theo și își drese vocea. Doamnă Leighton, aș dori să discutăm despre posibilitatea de a petrece mai mult împreună... singuri.

Ar fi trebuit să fie pregătită pentru ceva atât de îndrăzneț, dar fu luată complet pe nepregătite. Gândurile îi fugiră prin minte în vreme ce încerca să se decidă ce era de făcut.

– Milord ambasador, deși ideea este flatantă...

Sergio intră pe ușă, întrerupând discuția.

– *Signora*, ducele de...

Colton trecu pe lângă lacheu, cu fața lui chipeșă încordată și mohorâtă. Cu părul negru bătut de vânt și cu hainele răvășite, Nick părea că fugise prin toată Veneția pentru a ajunge la ea. Se opri brusc și mîji ochii când îl văzu pe Lanceford întins confortabil în fotoliu.

Lacheul rămase înmărmurit și își frământă mâinile lângă ușă, nesigur ce să facă în privința ducelui care nu așteptase să fie anunțat.

Juliei i se făcu milă de el. Se ridică și spuse:

– *Grazie*, Sergio. Te poți retrage.

Julia fu surprinsă când și mătușa Theo se ridică.

– Cred că am să plec și eu, spuse mătușa ei zâmbind ca un îngeraș în timp ce se grăbi spre ușă.

Nick se apropie, și Julia făcu o reverență grațioasă.

– Excelență. Ce minunat că ne acompaniați în această după-amiază.

Nick încercă să zâmbească, deși zâmbetul nu ajunse și în privire.

– Doamnă Leighton. Făcu o plecăciune înspre mâna ei, apoi se întoarse spre ambasador. Lanceford.

Ducele acceptă locul lui Theo, și toți se așezară.

– Doriți ceai, Excelență?

Încuviință, și, odată ce îl servi, se așternu o liniște incomodă. Julia nu prea știa ce să spună. Nick părea gata să se repeadă asupra lui Lanceford, iar acesta din urmă se tot foia sub privirea furioasă a ducelui.

– Sunteți de mult timp în Veneția, Lord Lanceford? întrebă ea, neinteresată de răspuns, dar disperată să spună totuși *ceva*.

– De trei luni. Mai stau doar șase săptămâni, apoi trebuie să mă întorc în Austria.

– Ținând cont că mai stați atât de puțin timp în Veneția, nu am vrea să vă reținem de la treburile cu certitudine importante pe care le mai aveți.

Nick sorbi din ceai și se uită voios la Lanceford.

– Da, ei bine, bombăni Lanceford și își așeză ceașca de ceai pe masă. Doamnă Leighton, faptul că v-am văzut mi-a luminat ziua.

Julia ignoră zgomotul înfundat ce veni dinspre Nick și îl chemă pe Sergio.

– Vă mulțumesc pentru flori, domnule.

El deschise gura pentru a mai spune ceva, însă văzu expresia amenințătoare a lui Nick și tăcu. Sergio veni pentru a-l conduce pe Lanceford și închise ușa în urma lor.

Nu dură mult până când Nick își începu discursul.

– Ce fior al nebuniei te-a cuprins de ai refuzat o avere regească în bijuterii? începu el în timp ce ea se așeză la loc. Ți-am oferit opțiuni, ce Dumnezeu! Ți-am trimis cele mai frumoase bijuterii din Veneția. Te rog să îmi explici cum anume ți-am jignit firea sensibilă cu un astfel de cadou generos pentru a-ți arăta cât te stimez.

Julia oftă în sinea ei. Cum putea să îi explice? Orice femeie ar fi fost nebună să refuze un asemenea cadou, darămite una care făcea afaceri cu plăcerea și lăcomia.

– Bijuteriile erau minunate, Colton...

– Nick, o corectă.

– Foarte bine, Nick. Opțiunile oferite nu m-au jignit – și nici gestul. Dar abia dacă ne cunoaștem, și o astfel de generozitate ar schimba cu certitudine echilibrul delicat al relației noastre.

El clipi.

– Am auzit fiecare cuvințel, și totuși nu pricep. În caz că nu ți-ai dat seama, chiar asta încerc: să schimb echilibrul delicat al relației noastre. Pufni și își încrucișă brațele peste piept, ca un băiețel bosumflat că nu obținuse ce voia. Jur că mă debusolezi de fiecare dată. Acum mă chemi mai aproape, în clipa următoare mă îndepărtezi. Ești mai rea decât o virgină căutătoare de averi.

Fusese, desigur, o glumă, așa că ea se forță să râdă, deși observația lui o duru. Nu era chiar departe de adevăr.

– Nick, vorbești prostii. Julia își mai puse niște ceai. Cu certitudine nu sunt virgină și nici nu îți vânez averea. Nu trebuie să mă impresionezi cu cadouri luxoase. Gusturile mele sunt... simple.

– Încă nu am întâlnit o femeie căreia să nu îi placă lucrurile scumpe.

Înclinându-se pentru a-i umple încet ceașca, îi oferi o vedere îndelungă către sânii ei, care mai că se revărsau peste marginea decolteului. Când duse înapoi ceainicul spre tavă, observă cu satisfacție că ochii lui se închiseseră la culoare.

– Poate că v-ați găsit un adversar pe măsură, Excelență.

Își luă ceașca și se așeză comod pe canapea. El îi zâmbi seducător, făcând-o să rămână pentru o clipă fără suflare.

– Poate că da, doamnă Leighton.

Nick se relaxă și își întinse picioarele lungi în față, încrucișând în dreptul gleznelor cizmele pe care le avea în picioare.

– M-am mirat să îl găsesc pe Lanceford în vizită. Urmează să îți fie și el prieten, să înțeleg?

Ea abia își reținu un fior.

– Nu. Lord Lanceford este un bărbat bine, dar nu pentru mine.

– Mai aştepţi alţi oaspeţi în această după-amiază?

Ea se încruntă, nedumerită, şi puse ceaşca pe farfuriuţă.

– Nu. De ce?

– Pentru că mă gândesc să încui uşa, să vin pe canapea şi să te sărut până nu mai ştii de tine. Sincer să fiu, numai la asta mă gândesc de când am intrat în cameră.

Îl privi parcă hipnotizată cum aşeză cu grijă ceaşca pe masă. Cu o graţie naturală, se ridică de pe scaun şi se mută pe canapea, corpul lui mare şi subţire apropiindu-se tot mai mult. Ridică o mână pentru a o mângâia uşor cu dosul palmei pe obraz, apoi înfăşură o buclă roşcată în jurul unui deget.

Simpla atingere îi trimise un fior de-a lungul şirei spinării. Respiraţia îi deveni rapidă şi precipitată, şi se temu că Nick avea să-i simtă emoţiile. Dar nu se putea abţine. Erau singuri într-un spaţiu închis, căldura trupului lui învăluind-o şi ameţind-o. Deşi se dădea drept o femeie experimentată, de fapt era fecioară.

Dar ăsta era un lucru pe care Nick nu trebuia să îl bănuiască. Trebuia să rămână stăpână pe ea, să continue cu păcăleala... şi să mai flirteze cu el puţin. Îşi umezi buza de jos, vârful limbii ei alunecând dintr-un colţ în celălalt al gurii.

– Trebuie să vă previn, sunt extrem de greu de cucerit.

Privirea lui rămase aţintită asupra gurii ei timp îndelung.

– Prefer provocările. Şi, din moment ce ai o situaţie financiară stabilă, atunci am de gând să te tentez în alte feluri.

Îşi plimbă încet degetul pe braţul ei, iar ea simţi furnicături pe unde o atinse. Când ajunse la palma ei, o ridică şi o întoarse, apoi se aplecă pentru a-şi lipi buzele calde de ea. Continuă prin a o săruta uşor pe podul palmei, fără pic de grabă. Inima Juliei îi bătea puternic în piept, şi totul în corpul ei părea să fi devenit lichid.

Aşa avea de gând să o seducă? Dacă da, îi ieşea de minune. Înghiţi în sec şi încercă să rămână concentrată.

– Ai de gând să îmi dai câteva lecţii în ceea ce priveşte depravarea, nu-i aşa?

– Trebuie să mă ridic la înălţimea poreclei mele, şopti el, privind-o în ochi în timp ce buzele lui alunecară pe pielea ei sensibilă de la încheietura mâinii.

Se îndepărtă, dar o ținu de mână în continuare și-și întrepătrunse degetele cu ale ei.

– Mă faci curios, Juliet. Nu l-am mai văzut pe Winchester atât de căzut în mrejele unei femei, cel puțin cât timp am stat în Londra. Iar poveștile care circulă despre tine sunt extrem de picante, aproape ca și cum ar fi fost inventate. Dar apoi te-am întâlnit, și ai un aer de inocență atât de incredibil de seducător.

Julia făcu ochii mari, dar, înainte de a răspunde, el continuă:

– Simt față de tine o... atracție pe care nu am mai simțit-o pentru nici o altă femeie. Sunt intrigat.

Cerule, ce șarmant putea să fie soțul ei! Încercă să păstreze atitudinea relaxată, deși limba ei părea uscată de dorință.

– Intrigat? Și eu care speram să fii interesat. Sau, și mai bine, nebun după mine.

– Ah, dar sunt și în toate aceste moduri. O mângâie pe obraz cu tandrețe. Prietenia noastră nu te va pune într-o situație dificilă cu Winchester, nu? o întrebă.

– Nu sunt proprietatea nimănui. Am luxul de a-mi controla destinul. Eu și Lord Winchester nu ne refuzăm șansa de a avea mai mulți... prieteni.

– Atunci este mai înțelegător decât mine. Nick se aplecă, iar gura lui ajunse periculos de aproape de a ei. Pentru că eu te vreau toată doar pentru mine.

Se mută pentru a-și apropia buzele de ale ei, tandru, dulce, de parcă o testa. Când ea se relaxă și îi răspunse la sărut, zâmbi. Mâinile lui se strecurară în părul ei, ținând-o captivă în timp ce o sărută mai cu foc. Deși tremura toată pe dinăuntru – Doamne, primul ei sărut adevărat! –, trebuia să fie îndrăzneață, pentru a-l convinge pe Nick că era o curtezană experimentată. Dacă se arăta ezitantă sau timidă, planul ei avea să dea greș. Își sprijini mâinile pe umerii lui și se apropie, presându-și sânii de pieptul lui. Își deschise buzele ușor, iar el profită imediat, îmbrățișând-o, și limba lui alunecă ușor în gura ei.

Era fantastic. Sălbatic și totuși controlat cu iscusință, sărutul fu mai mult decât își imaginase ea vreodată. Sânii i se umflară, cu sfârcurile acum întărite pe sub haine, furnicând-o când se frecară de pieptul lui puternic. Respirațiile lor se amestecară în timp

ce limbile continuară să se dueleze, iar gustul lui, de ceai şi mirodenii, ameninţă să o copleşească. Era atât de mult, şi totuşi nu de-ajuns. Julia gemu în gura lui fără să se poată abţine.

– Doamne! Ai un gust mult mai bun decât mi-aş fi putut imagina, şopti el, şi gura lui coborî din nou spre a ei, buzele lui cucerind-o posesiv şi cu nevoie pură. Limba lui alunecă înăuntru, masând şi mângâind, provocând-o. Sărutul continuă la nesfârşit, până ce amândoi respirau rapid şi aspru în liniştea camerei.

Pearl îi explicase în detaliu ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie. Totuşi, era o diferenţă enormă între cunoaştere şi experimentare. Julia nu îşi dăduse seama că inima ei avea să bată cu o intensitate ameţitoare; că zona dintre picioarele ei avea să pulseze dureroasă, cu o disperare diferită de orice mai simţise ea vreodată. Corpul ei se împinse înspre al lui, nerăbdător, căutând mai mult, sperând să aline dorinţa intensă.

Nick îi atinse sânul umflat, mângâind şi masând, împingându-l în sus pentru a dezgoli şi mai mult din trupul ei prin decolteul adânc. Ea nu protestă când el trase în jos de rochie, eliberând sfârcurile dureros de tari. Apoi gura lui ajunse acolo, limba lui mângâind sfârcul întărit înainte de a trage de el cu buzele. Senzaţia intensă îi traversă trupul, şi gemu. Asta îl făcu să sugă şi mai tare, şi unghiile ei se afundară în umerii lui în timp ce se agăţă de el.

Dădu drumul sânului ei şi îşi ridică privirea.

– Dacă nu ne oprim, am să te iau chiar aici, pe canapeaua asta nenorocită.

Nick părea la fel de înfierbântat ca ea, cu respiraţia îngreunată şi cu ochii plini de dorinţă. Deşi îl voia, înnebunită de dorinţă, acum nu era nici momentul, nici locul.

– Ceea ce ar şoca pe oricine ar intra pe uşă.

Se forţă să se îndepărteze de el şi cu mâinile tremurânde îşi rearanjă hainele.

El îşi sprijini capul de spătarul canapelei.

– Dă-mi voie să te distrez în această seară. Trebuie să te văd.

Uşa se deschise larg, şi apăru Simon.

– Colton! Am auzit că eşti aici.

Zâmbind amical, Simon veni şi îi sărută mâna Juliei.

– Draga mea, spuse el privind-o tandru înainte de a se aşeza pe unul dintre scaunele libere.

Nu dădu nici un semn cum că înţelesese ce anume tocmai întrerupsese. Nick încuviinţă sec.

– Winchester.

Simon o studie, cu chipul marcat de îngrijorare.

– Draga mea, ai fost ocupată cu mulţi oaspeţi în după-amiaza aceasta? Pari obosită. Nu aş vrea să fii prea obosită pentru cină.

– Cina? întrebă Nick.

– Da. Aici, diseară. Nu te-a invitat Juliet?

Julia se strădui să îşi ascundă şocul. Nu plănuiseră nici o cină pentru acea seară, lucru pe care Simon îl ştia foarte bine. Ce punea la cale?

O privire amândoi întrebător.

– Da, Excelenţă, reuşi ea să spună. Am fi onoraţi dacă aţi participa.

Capitolul 4

Toţi bărbaţii se cred irezistibili. Copleşeşte-l cu entuziasmul tău şi te va crede cea mai abilă amantă.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

– Cină cu invitaţi, Simon? întrebă Julia imediat ce rămaseră singuri. Ce plan nebunesc pui la cale?

– Mătuşa ta mi-a spus cum ţi-ai petrecut după-amiaza. După ce mi-am revenit din şocul provocat de vestea că ai refuzat bijuteriile, m-am gândit că ar trebui să punem în scenă despărţirea noastră şi să-l scutim pe Colton de chinuri. Îşi atinse barba, căzut pe gânduri. Deşi trebuie să recunosc că îmi place să îl văd pe Colt chinuindu-se.

– Şi cum să aranjez eu detaliile unei cine cu invitaţi în – se uită la ceas – trei ore?

El flutură din mână.

– Totul este pus la punct, Jules. Am invitat câțiva oameni, și Theo a vorbit cu servitorii. Tot ce trebuie să faci tu este să joci în continuare rolul frumoasei și fermecătoarei doamne Leighton.

– Îmi vine să te omor uneori, bombăni ea. Să mă pui așa în fața faptului împlinit în prezența lui Colton!

– Ține nervii pentru mai târziu. Poți să strigi la mine diseară, în fața oaspeților noștri.

Zâmbi și se ridică, întorcându-se să plece.

– Așteaptă, Simon. Trebuie să te întreb ceva. De unde are Nick atâția bani cât să îi ofere doamnei Leighton bijuteriile scumpe pe care le-am văzut astăzi? Nu aș fi crezut că a ținut legătura cu bancherii moștenirii Colton.

– Nu a ținut. Colt nu vrea nimic de la familia lui. Nu a luat bani din moștenire de când a plecat din Anglia. Nu ai observat cât a câștigat seara trecută la jocurile de cărți? Colton se întreține din ce câștigă. Și se descurcă destul de bine.

– Are sens, ținând cont de ceea ce știu despre situația averii familiei lui, spuse ea, întorcându-se pentru a se uita pe fereastră.

Înrăit al jocurilor de noroc și destrăbălat. Chiar că avea noroc în ceea ce îl privea pe soțul ei.

Simon se uită la ea nedumerit.

– Stai puțin, ce înseamnă asta? Ce anume este în neregulă cu finanțele familiei Colton?

– Nu știu sigur. Nu știu decât ce îmi spune Templeton – și că mi-a scăzut stipendiul până la aproape nimic.

Ochii albaștri ai lui Simon licăriră cu o lumină sinistră.

– Moșia face aproape șaizeci de mii de lire pe an. Și el îți micșorează stipendiul? Își strânse pumnii. Doamne, o să-l omor! adăugă.

Șaizeci de mii de lire? Habar nu avea... Totuși, banii nu însemnau nimic dacă ea nu putea ajunge la ei.

– Simon, ce poți face tu? Am fost să vorbesc cu ducesa văduvă, care m-a privit de parcă eram ceva ce i s-a lipit de talpă când a mers în spatele unui cal. Cred că Templeton îl mituiește pe administratorul averii ducale, dar nu am dovezi. Singurul care poate

face ceva este Nick, care a spus în repetate rânduri că nu îl interesează ce se întâmplă cu mine şi cu averea.

– Îl omor, bombăni Simon din nou.

– Nu îl poţi omorî pe Templeton, deşi ar merita-o.

– Nu pe Templeton, deşi am eu grijă şi de el. Mă refer la Colton, nemernicul egoist.

– Nu, te rog. Rezolv eu situaţia, Simon.

El îşi trecu mâna peste faţă.

– De ce nu mi-ai cerut ajutorul? Ştii că ţi-aş fi dat bani.

– Nu pot lua banii tăi. Ştii că, dacă ar fi fost vorba despre un împrumut pe termen scurt, i-aş fi cerut. Dar nu poţi să ne întreţii pe mine şi pe Theo pentru restul vieţilor noastre. Ce ar însemna asta?

– De cât timp stau lucrurile aşa?

Ea ridică din umeri, mimând o nonşalanţă pe care nu o simţea.

– De puţin mai mult de trei ani.

Simon se împletici către un scaun.

– Abia acum mi-am dat seama. Jocul, păcăleala aceasta a ta. Mi-ai spus că scopul este să îl găseşti pe Colton, să îţi satisfaci curiozitatea în privinţa soţului tău. Dar nu are nici o legătură cu asta. Este vorba despre bani. Vrei să îi forţezi mâna lui Templeton. Dar cum? Se încruntă. Dacă sperai să obţii îndeajuns de multe nimicuri de la Nick însuşi, de ce ai refuzat bijuteriile?

– Nu este vorba despre nimicuri.

Nu voise să îi spună în acest mod, dar se gândi că era mai bine să fie sinceră.

– Am de gând să rămân gravidă. Cu Nick. Singurul mod de a obţine un strop de putere este să dau naştere moştenitorului lui Colton.

Simon se făcu palid şi se lăsă pe spate pe scaun.

– Doamne sfinte!

Julia nu se aşteptase la o reacţie atât de extremă.

– Simon...

El ridică o mână pentru a o face să tacă, aşa că nu mai spuse ce avea de gând. El închise ochii şi îşi masă fruntea timp îndelung.

– Nu voi spune nimic pentru a-ţi încurca planul. De aceea nu mi-ai mărturisit, nu? Când Julia nu răspunse, el se ridică şi strigă:

Colton are noroc dacă nu şi-o ia de la mine până la finalul serii. Şi poţi fi sigură că o să mă interesez ce face Templeton când ajungem înapoi în Anglia.

El oftă şi îşi trecu mâinile peste faţă. Simon nu se enerva prea uşor, dar ţinea supărarea când era provocat. Julia nu avea idee cum avea să afecteze această informaţie prietenia lui cu Colton.

– Simon, o să meargă planul. Sunt sigură.

El nu părea convins.

– Îmi pare rău că nu ai avut suficientă încredere în mine cât să îmi spui despre asta, Jules.

Stomacul ei se strânse. Simon îi fusese un prieten de nădejde, şi nu dorise să îl rănească.

– Am încredere în tine. Dar nu ne putem descurca noi doi cu asta. Nick a creat mare parte din această încurcătură, deci ar fi cazul să îndrepte lucrurile – chiar şi fără ştirea lui.

Din punctul lui Nick de vedere, cina din seara asta era un adevărat iad. Din clipa în care ajunsese acolo, nimic nu decurse aşa cum ar fi trebuit. Winchester era în mod vizibil supărat pe el, privirea prietenului său fiind dură precum sticla de câte ori dădea cu ochii de Nick. Dar Nick nu avea idee de ce. Mai mult decât atât, Winchester se răstise la el toată seara, şi, sincer să fie, Nick se cam săturase de atâta duşmănie la adresa lui, fără vreun motiv evident.

Doamna Leighton cea vivace şi fermecătoare de la operă încă nu îşi făcuse apariţia. Juliet era închistată, vioiciunea ei părea forţată, de parcă simţea animozitatea dintre el şi Winchester. Îi privea pe amândoi cu nelinişte, făcând eforturi să menţină o conversaţie plăcută pe durata cinei. O văzu în repetate rânduri privindu-l cu reproş pe Winchester când prietenul lui spunea câte ceva.

Veronica stătea lângă Winchester, şi cei doi flirtară fără nici o jenă toată seara. Nick se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva prezenţa celeilalte femei era cauza stării ciudate a lui Juliet. Dar îşi aminti că ea spusese că relaţia ei cu Winchester nu îi împiedica să aibă alţi... prieteni. Aşadar, ce se petrecea?

Deşi ceilalţi invitaţi îi erau cunoscuţi, nici unul nu îi era prieten. Bancherul renumit, care deţinea o mare flotă de comerţ cu mărfuri, şi avocatul bogat făceau parte dintr-o clasă mult mai respectabilă a societăţii veneţiene decât degeneraţii cu care socializa Nick de obicei. Măcar doamnele prezente erau mai pe gustul lui Nick: o curtezană, o actriţă, o balerină şi o văduvă. Ah, Dumnezeu să apere femeile plăcerilor neruşinate.

Furculiţa lui Juliet se lovi de farfurie, surprinzând tot grupul.

– Simon, m-ai auzit? M-am cam săturat să mă tot repet în seara asta.

Nick îl privi pe Winchester dezlipindu-şi ochii de decolteul Veronicăi pentru a o privi plictisit pe doamna Leighton.

– Îmi cer scuze, draga mea. Ce spuneai?

– Nu contează.

Juliet se întoarse către Nick, care stătea la dreapta ei.

– Excelenţă, v-aţi plimbat prin împrejurimile Veneţiei de când sunteţi aici?

– Puţin, şopti el, fascinat de lumina lumânărilor care dansa pe buzele ei roz.

Îşi aminti că o sărutase în acea după-amiază şi abia se abţinu să nu o atingă chiar acum, în toiul cinei.

– Am auzit că insula Torcello este minunată, zise ea, prinzându-şi buza de jos între dinţi şi muşcând-o uşor, de parcă ştia exact la ce se gândea el.

Bărbăţia lui începu să se întărească, şi Nick se forţă să privească altceva decât gura ei, ca să nu se facă de râs la masă.

– Este. Catedrala are nişte mozaicuri fabuloase. Aş fi onorat dacă mi-aţi permite să vă însoţesc acolo oricât de curând doriţi. Poate mâine?

– Poate, răspunse ea evaziv.

– Draga mea, interveni Winchester, ţi-am promis că te duc la cumpărături, dacă îţi aduci aminte.

– Nu va fi nevoie, Simon.

Juliet puse cuţitul şi furculiţa pe farfurie, semn că terminase de mâncat.

Puţin mai târziu, domnii se realăturară doamnelor în sufragerie. De pe locul lui de pe canapea, Nick se bucură de un pahar

de grappa și îl privi pe Winchester cum o trase pe Juliet deoparte, lângă fereastră, pentru o conversație privată.

Veronica se așeză lângă el pe canapea.

– Cred că sunt probleme în *paradiso*, șopti ea, arătând către cuplu, care acum purta o discuție aprinsă, dar pe tonuri joase.

Winchester părea să o roage pe Juliet, care clătina din cap. Nick îi văzu buzele formând cuvintele „S-a terminat, Simon" și își ținu răsuflarea. Putea fi adevărat?

Juliet se întoarse să plece, dar Winchester o prinse de braț pentru a o ține pe loc. Juliet se uită urât la el, îndeajuns de urât cât să facă până și o bărbăție să se ofilească. Era o căutătură superioară, plină de încredere, demnă de o ducesă. Nick fu impresionat și al naibii de bucuros că nu lui îi era adresată o astfel de privire. Winchester îi dădu drumul imediat, iar Juliet traversă cu grație camera și începu o conversație cu alți oaspeți.

Winchester se grăbi către canapea. Ignorându-l pe Nick, îi întinse brațul Veronicăi.

– Domnișoară DiSano, ați vrea să mă însoțiți? Se pare că nu mai este nevoie de mine ca gazdă în această seară.

Cei doi plecară, fără să mai spună nici un cuvânt. Uimit, Nick se minună de impolitețea lui Winchester și de faptul că Juliet nu mai părea legată de vechiul lui prieten. Deși îl asigurase de contrariu, poate că pe Winchester îl deranjase că Nick îi făcea curte doamnei Leighton. Oare avansurile lui îi îndepărtaseră pe Winchester și pe Juliet? Nick voia să îl caute pe Winchester a doua zi și să lămurească totul.

Dar deocamdată... deocamdată voia să petreacă puțin timp cu femeia la care se gândea de câteva zile. Simțind o fierbințeală la ceafă, își ridică privirea și o văzu pe Juliet pășind către el, legănând ușor din șolduri, cu un zâmbet secretos pe chip. Decolteul adânc al rochiei ei de culoarea safirului scotea în evidență globii sânilor ei mari, carnea moale săltând la fiecare pas. Dorința îi trecu prin stomac și apoi coborî direct în bărbăție. Fir-ar să fie, ce captivantă era! Abia aștepta să o aibă.

Se ridică.

– Se pare că ți-ai pierdut gazda în această seară.

Ea oftă, părând prea puțin deranjată de acest fapt.

– Sărmanul Simon. Este greu pentru unii bărbați să accepte inevitabilul, nu credeți, Excelență?

Nick se aplecă spre urechea ei. Mirosea delicios, a gardenii și a raze de soare.

– Aș putea spune același lucru și despre unele femei, doamnă Leighton.

Auzi cum ea își ținu răsuflarea și simți o mare satisfacție. Nu mai avea mult de așteptat până când picioarele ei aveau să se strângă în jurul șoldurilor lui, în timp ce el se afunda în căldura ei dulce. O conduse mai departe de grup, unde nu puteau fi auziți. Lângă fereastră, se așeză între ea și ceilalți invitați.

– Încheiem cu joaca asta dintre noi în seara asta? Să vedem câtă plăcere putem simți împreună? Ce îți pot oferi ca să te ademenesc? Nu bijuterii, asta e clar. Bani, poate? Sau o partidă de sex cum nu ai mai experimentat până acum?

Ea se înroși de la gât în sus, pielea ei căpătând un roz frumos.

– Ah, oare mă înșală privirea? Cât îmi place să te văd roșind, Juliet. Mă întreb dacă sfârcurile tale au aceeași culoare. Ce gust vor avea când le voi trage în gura mea și le voi dezmierda cu vârful limbii?

La baza gâtului ei, pulsul bătea puternic și rapid, dovadă clară a dorinței ei. El nu se putu abține și spori chinul pentru amândoi.

– Ai vrea să simți cum mă întăresc doar pentru că stau atât de aproape de tine? Să auzi suferința bărbăției mele la gândul de a se afunda în adâncul tău umed și strâmt?

Privirea ei deveni încețoșată, și un geamăt șoptit îi scăpă printre buze. Nick zâmbi.

– Hai cu mine, la *palazzo*-ul meu, *tesorina*. Hai să ardem împreună.

Ea încuviință scurt și apoi își drese vocea.

– Imediat ce pleacă invitații.

Fără a-i mai aștepta replica, ea trecu pe lângă el și se întoarse la oaspeții săi. În mod incredibil, bărbăția lui deveni și mai tare. Trebuia să rămână aici, cu fața la fereastră, până când avea să fie în stare să se întoarcă din nou cu fața.

*

Julia se simți ușor buimacă în timp ce gondola ei se apropia de *palazzo*-ul ducelui. În seara aceasta, avea să își seducă soțul dându-se drept altcineva. Dacă îi descoperea minciuna? În cazul ăsta, planul ei avea să dea greș, viitorul ei avea să devină cel puțin periculos, iar Nick avea probabil să o azvârle în cel mai apropiat canal. Îi apăru în minte imaginea lui Templeton și respiră adânc. Julia nu avea să devină niciodată, nici în ruptul capului, amanta acelui bărbat. Mai bine ar muri de foame.

Nu avea altă variantă decât să continue cu planul ei.

O strategie pe care o pusese la punct în mai mult de cinci luni, timp în care se documentase, plănuise și ascultase. Găsise un răspuns pentru aproape toate îndoielile pe care i le prezentase mătușa Theo.

Prima preocupare a mătușii Theo fusese concepția, pentru că Nick ar fi putut aduce în discuție acest lucru. Pearl spusese că multe curtezane nu puteau avea copii, rezultat al prea multor avorturi, iar Julia plănuia să îi spună ceva de genul acesta lui Nick, în speranța că el nu avea să insiste cu întrebările. Dar, dacă nu o credea sau se temea de boli, Julia avea în poșetă câteva prezervative, fiecare dintre ele găurite cu atenție la vârf, pentru a crea o găurică prin care să iasă sămânța lui.

Theo adusese apoi vorba despre fecioria ei. Cum putea Julia să explice sângele? Pearl credea că erau șanse ca fecioria Juliei să fi dispărut ca urmare a vârstei, dar Julia nu putea ști cu certitudine. Pearl spusese să folosească un falus de lemn pentru a se asigura că nu mai era fecioară, dar Julia nu îndrăznise.

Când vasul ei se apropie de cheiul reședinței lui Nick, se rugă în minte ca Nick să nu observe dacă avea să sângereze. Păcat că nu puteau face dragoste în canal, unde sângele s-ar spăla.

Măcar dorința nu avea să fie o problemă. Nu încăpea îndoială că Julia îl dorea. Felul în care o săruta... mirosul lui... chiar și felul în care mergea o făceau să uite motivele pentru care ar trebui să îl urască. Soțul ei era ademenitor și o făcea să tânjească după lucruri despre care știa că nu aveau să fie niciodată ale ei.

Iar ce spusese mai devreme în cursul serii... Doamne, abia reușise să nu se topească toată la picioarele lui. Pășind pe chei, văzu un bărbat masiv ieșind din umbre.

– Bună seara, doamnă Leighton. Eu sunt Fitzpatrick, valetul Excelenței Sale. Ducele m-a rugat să vă conduc înăuntru.

Valetul lui? Julia își mască uimirea și spuse:

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Fitzpatrick. Conduceți-mă, vă rog.

– Fitz e de-ajuns, zise el înainte de a se întoarce.

Îl studie pe valetul lui Colton în timp ce continuă să meargă. Masiv și corpolent, Fitz era cu siguranță un bărbat pe care ai fi dorit să îl eviți pe o stradă lăturalnică. Avea cumva o cicatrice de-a lungul feței? Prezența lui Fitz nu era de ajutor pentru nervii ei și-așa zdruncinați. De ce ar avea ducele nevoie de un servitor atât de corpolent și de impunător?

Julia se îmbărbătă. O adevărată dezmățată s-ar pregăti să îl cucerească pe duce, numărând în liniște câte șiraguri de perle avea de gând să cumpere cu banii lui, nu s-ar gândi la valetul lui. Doamna Leighton trebuia să fie fermecătoare, să flirteze și să fie haioasă. „Concentrează-te", își făcu observație în sinea ei.

Fitz deschise ușa și se dădu la o parte pentru a-i da ei voie să intre. Ea trecu pragul și îl văzu pe Nick coborând scările. Era atât de chipeș, încât Julia aproape că împietri. Părul lui brunet era umed și pieptănat pe spate, scoțând în evidență liniile rafinate ale pomeților. Nu purta vestă, lavalieră sau sacou. Trunchiul lui subțire era acoperit de o cămașă de olandă albă, fină, care lăsa să se vadă un petic din părul de pe piept. Pantalonii și pantofii lui erau negri, făcându-l să pară ireal de înalt și puternic.

Iar zâmbetul triumfător și intim era plin de promisiuni carnale. Julia tremură ușor când îi întinse mantaua ei lui Fitz.

– Draga mea doamnă Leighton, spuse Nick când ajunse la ultima treaptă. Se apropia să îi sărute obrazul. Frumusețea ta îmi taie răsuflarea, șopti el, cu voce răgușită și joasă. O luă de mână. Vino cu mine!

Nick o ținu aproape în timp ce urcară scările. Ei i se înmuiară puțin genunchii și abia se abținu să nu se întoarcă și să o ia la fugă. Dar ajunsese prea departe și avea prea multe de pierdut pentru a da bir cu fugiții acum.

Urcară scările în liniște și în sfârșit ajunseră la etajul de sus, unde Nick deschise larg o ușă ce ducea în dormitorul lui. „Pot face

asta. Şi nu îmi va afla secretul." Îşi repetă asta din nou şi din nou, pentru a-şi face curaj. Dincolo de o masă micuţă cu două scaune, era patul lui. Patul lui enorm. Se împletici puţin, şi el o prinse de braţ, ajutând-o să-şi recapete echilibrul.

– M-am gândit că poate vrei să bem ceva înainte, zise el. Îţi plac migdalele? Undeva nu departe de aici fac un lichior delicios, foarte aromat.

Julia încuviinţă şi se aşeză. Nick umplu câte un pahar micuţ cu lichior pentru fiecare şi îi întinse unul. I se aşeză în faţa, fără a-şi dezlipi privirea de la chipul ei. Picioarele lui lungi erau acum întinse în faţă.

– Ei bine?

Ea luă o înghiţitură şi fu surprinsă de aroma dulce.

– Este bun, răspunse, înclinând paharul, să mai ia o gură.

Deşi postura lui era relaxată, îi simţea nerăbdarea în încleştarea maxilarului, în linia încordată a umerilor. Era o felină sălbatică şi mare care aştepta cu răbdare să o atace. Gândul o îngrozea şi o încânta.

Ochii cenuşii, cu pleoapele pe jumătate căzute, îi studiară chipul.

– Ai emoţii?

Julia clătină din cap, deşi inima îi bătea foarte repede.

– Nu, minţi ea. Sunt doar curioasă.

Goli restul paharului, şi fierbinţeala i se răspândi în tot corpul. Emoţiile începură să se risipească, şi căldură blândă a băuturii îi dădu curaj.

– Ei bine, în acest caz, trebuie să îţi satisfacem curiozitatea.

El îi întinse mâna. Ea se ridică şi se duse în faţa scaunului lui, îi luă paharul din mână şi îl puse pe masă.

Înainte să mai apuce să facă vreun gest, el o prinse de mijloc şi o trase în poala lui. Îşi înfăşură un braţ strâns în jurul taliei ei, imobilizând-o, în timp ce mâna cealaltă se furişă în părul ei. Feţele lor erau aproape, atât de aproape, încât ea îi simţea respiraţia, devenită acum la fel de precipitată ca a ei. Simţea erecţia lui sub ea, tare şi nerăbdătoare chiar şi prin straturile de haine dintre ei. Dovada dorinţei lui o încântă. O încurajă. Îl privi cutezătoare, fremătând toată, şi aşteptă.

Privirea lui înceţoşată se aţinti asupra gurii ei. Fără să îşi dea seama, scoase vârful limbii să îşi umezească buzele, iar el o strânse mai tare.

– Vrăjitoareo, şopti şi se aplecă să îi acopere gura cu a lui.

Din clipa în care buzele lui le capturară pe ale ei, dorinţa clocotindă dintre ei explodă cu sălbăticie. Apoi el o sărută mai adânc, întorcându-i uşor capul pentru a schimba unghiul, permiţându-i limbii lui să alunece înăuntru, şi camera începu să se învârtă cu ea. Îşi înfipse unghiile în umerii lui Nick, încercând să reziste în faţa asaltului de senzaţii.

O cuceri şi o mângâie, limba lui fierbinte şi udă precum catifeaua atingând-o pe a ei, iar ea nu se putu concentra decât asupra sărutului lui. Nu mai exista nimic în afara acestui bărbat al naibii de şarmant şi a gurii lui pricepute. Îşi frecă sânii umflaţi de dorinţă de pieptul lui puternic, încercând cu disperare să-şi aline durerea.

Mâna lui Nick trecu peste genunchiul ei, sub rochie, în susul ciorapilor, până când ajunse la pielea coapselor ei. Îşi trecu degetele pe acolo, direct pe pielea ei, dansând şi provocând, în timp ce gura lui continuă să îi îmbete simţurile. Se încinsese toată şi ştia că, dacă o atingea acolo, avea să o descopere fierbinte şi udă. Când încercase ea să îşi exploreze corpul nu simţise aşa ceva. Nu, ce simţea acum era mult mai mult, mai mult decât ar fi crezut posibil. Şi totuşi, nu era de-ajuns.

Şoldurile ei se unduiră înspre degetele lui exploratoare, căutând, implorându-l. Nick îşi mută buzele pe gâtul ei, muşcând uşor şi sărutând pielea sensibilă.

– Mă gândisem să te fac să mă implori, îi şopti la ureche în timp ce mâna lui se mută mai sus. Dar adevărul este că mai am puţin şi mă aşez în genunchi şi îţi promit orice numai să mă laşi să te ating.

– Atinge-mă, te rog, răspunse ea, strângându-l şi mai tare.

Degetele lui ajunseră între picioarele ei şi alunecară între pliurile ei ude, pentru a-i găsi căldura, iar ea gemu. Atingerea lui fu blândă, exact acolo unde avea ea cea mai mare nevoie.

– Eşti atât de udă pentru mine, şopti el. Spune-mi numele. Spune cine te-a făcut să fii atât de fierbinte şi de udă, Juliet.

Vârful degetului său desenă cercuri pe nodul ei sensibil, mângâindu-l şi făcând dorinţa ei să capete proporţii alarmante. Stând în poala lui cu fusta ridicată în jurul taliei, Julia deschise larg picioarele acoperite de ciorapi, incapabilă să îi reziste. Nu îi mai păsa de cât de destrăbălată părea.

– Spune, draga mea, îi ceru el.

– Nick, gemu ea, apoi trase brusc aer în piept când un deget al lui alunecă înăuntrul ei.

O sărută, apăsat şi adânc, şi limba lui o găsi pe a ei. Julia abia mai putea să gândească, aproape că nu mai respira în timp ce el o aţâţa, degetul lui intrând şi ieşind din ea pentru a-i intensifica plăcerea. Îşi dezlipi gura de a lui şi îşi lăsă capul pe spate în timp ce plăcerea sporea.

– Doamne, cât eşti de strâmtă, murmură el aproape de gâtul ei. Adăugă încă un deget, lărgind-o, pregătind-o. Nu mai pot aştepta nici măcar o clipă.

O apucă de mijloc şi o ridică făcând-o să îl încalece, fierbinţeala ei ajungând exact deasupra erecţiei lui. Julia îl apucă de umeri şi se pregăti, prea pierdută pentru a face altceva decât să încerce să respire în timp ce Nick întinse mâna între ei pentru a-şi desface nasturii de la pantaloni.

Înainte să mai apuce să se gândească la ceva, bărbăţia lui fu eliberată şi îi atinse intrarea. Ţinu baza cu o mână şi coborî şoldurile ei cu cealaltă, plăcerea amestecându-se cu durerea în timp ce îşi făcu loc în corpul ei.

Înjură strângând din dinţi, cu fruntea acoperită de transpiraţie.

– Atât de strâmtă. Atât de bine. E atât de al naibii de bine.

Pe măsură ce el se afunda, Julia încercă să se relaxeze. Ştia că, dacă se încorda, el nu avea să poată intra prea uşor. Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să îşi dea seama că era prima oară pentru ea. Inspirând cu calm, îşi coborî mâinile pe pieptul lui, simţind muşchii puternici sub cămaşa subţire, pentru a-şi distrage atenţia de la durerea tot mai mare dintre picioarele ei.

Pearl o sfătuise să o facă rapid, ca bărbăţia lui să o străpungă cât mai repede posibil. În acest fel, poate că Nick nu avea să-şi dea seama de realitate. Aşa că îl apucă de umeri şi trase aer în piept pentru a-şi face curaj, şi Julia îşi coborî şoldurile cât de tare putu,

așezându-se cu totul pe el. Durerea o săgetă când intră cu totul în ea, dar încercă să mascheze asta cu un geamăt ce spera să pară de plăcere.

Nick nu păru a băga de seamă. Gemu și el, își lăsă capul pe spate și o strânse de șolduri.

– Oh, la naiba, Juliet. Ce încerci să faci din mine?

Doamne, ce *duruse!* Dar trecuse, iar el nu observase. Julia simți un val de triumf, un răcnet de putere feminină stârnit de această reușită. Acum durerea dispărea, așa cum spusese Pearl că avea să se întâmple, și începu să simtă ceva nou și ciudat, senzația de a fi delicios de plină. Își mișcă șoldurile, și plăcerea reverberă în interiorul ei când bărbăția lui Nick se retrase și apoi se afundă la loc înăuntrul ei.

– Oh, da, gemu el, ținând ochii închiși și radiind plăcere. Călărește-mă, *tesorina.*

Julia se ridică și coborî iar, dorind cu disperare să simtă din nou plăcerea amețitoare. Șoldurile ei se mișcară pentru ca mădularul lui să intre adânc. La început, el îi ghidă mișcările, ajutând-o să se miște înainte și înapoi, și plăcerea crescu imediat ce înteți ritmul. Mâinile lui alunecară în sus pe spatele ei, până la chingile rochiei, și curând desfăcu partea de sus, astfel încât doar cămășuța să îi acopere sânii.

Mereu o deranjase pieptul ei generos. Croitorii se plânseseră mereu că erau nevoiți să schimbe modelul rochiilor în partea de sus pentru a i-l acoperi. Iar Julia invidiase mereu siluetele femeilor subțiri, cu pieptul plat, care aveau un aer atât de regal în rochiile lor cu talie înaltă. În comparație cu ele, ea se simțea greoaie și șleampătă, purtând mereu un șal pentru a-și face decolteul decent.

Dar Julia nu ar fi schimbat nimic la corpul ei în clipa aceasta, când Nick părea că o soarbe din priviri după ce îi scoase cămășuța pentru a-i vedea sânii dezgoliți. Privirea lui fierbinte și adoratoare o înfierbântă, și sfârcurile îi deveniră dureros de întărite. Își arcui spatele și șoldurile ei se mișcară din nou deasupra mădularului său, ceea ce îi stârni valuri de extaz prin tot corpul. Mâinile lui îi acoperiră sânii.

– Eşti ca o zeiţă ieşită din adâncurile visurilor mele, şopti el înainte să ia un sfârc în gură.

Buzele lui traseră de un sfârc, şi senzaţia îi explodă în stomac şi îi coborî în pântece. Şoldurile ei se mişcară mai repede din proprie iniţiativă, iar trupul ei fu încântat de plăcerea oferită de gura şi de mădularul lui. Nick îşi folosi limba pentru a dezmierda sfârcul, apoi se mută la celălalt pentru a-i acorda aceeaşi atenţie. Julia simţi cum i se contractă muşchii, nervii ei devenind tot mai încordaţi pe măsură ce plăcerea se intensifica. El continua să o tragă de sfârc cu buzele, iar ea îşi afundă degetele în părul lui pentru a-l ţine acolo. De fiecare dată când gura lui sugea, plăcerea ei creştea, şoldurile ei mişcându-se tot mai rapid, până când simţi că avea să moară. Era prea minunat.

Nick strecură mâna între ei şi se folosi de degetul mare pentru a-i atinge zona sensibilă. O dată, de două ori, şi apoi explodă, o explozie fierbinte ce se extinse în interiorul ei.

– Nick! gemu, numele lui lungit în timp ce corpul ei zvâcni în jurul lui.

Abia sesiză când el o apucă de şolduri şi preluă controlul, coborând-o înspre el cu o forţă aproape violentă. Deveni ţeapăn, un geamăt ieşind parcă din adâncul pieptului său, iar el tremură şi îşi vărsă sămânţa înăuntrul ei.

Ea îşi coborî capul pe umărul lui, fără suflare şi transpirată. Doamne, fusese mai bine decât orice descriere a lui Pearl. Nici nu era de mirare că bărbaţii făceau asta oricând aveau ocazia.

– Dumnezeule, gâfâi Nick. Nu mi-am imaginat că te voi avea prima oară pe un scaun. Îi îndepărtă părul de pe chip cu o mângâiere tandră. Nu ştiu ce m-a apucat. Probabil mă crezi un nemernic.

Ea aproape că zâmbi. Da, ştia că era un mare nemernic – dar nu pentru motivele la care se gândea el.

– Cred că ai fost luat de val în aceeaşi măsură ca mine, şopti ea.

Trebuia să se ridice, să se spele şi să verifice dacă îi cursese sânge, dar deocamdată nu se putea mişca. Nick era încă în ea, iar Julia voia să prelungească momentul cât mai mult.

Mâinile lui mari o mângâiară pe spate, iar ea se relaxă în braţele lui. Tocmai făcuse dragoste cu propriul soţ. Ideea părea atât

de ridicolă, încât Julia își înăbuși un râset. Și fusese magnific. De fapt, abia aștepta să repete isprava.

El se foi, încercând să se miște de sub ea.

– Stai, *cara*. Dă-mi voie să iau o cârpă să te șterg.

Julia încremeni. Nu putea face asta, pentru că ar fi putut vedea sânge pe oricare dintre ei.

– Nu, nu. Te rog, Excelență, gânguri către el și îl împinse înapoi pe scaun. Închide ochii și relaxează-te. Dă-mi voie să te curăț eu.

Îl sărută ușor, sperând să îl convingă.

– Știi că îmi urăsc titlul, șopti el, iar genele îi coborâră ușor. Dar slavă cerului că nu vrei să mă ridic, pentru că nu sunt sigur că mă pot ține pe picioare pentru moment.

Ea îl sărută din nou, incapabilă să se abțină, apoi se ridică și își trase rochia să își acopere sânii. Vasul cu apă de spălat era în partea cealaltă a camerei, unde găsi și o cârpă și apă proaspătă. Asigurându-se că el ținea ochii închiși, se întoarse și verifică interiorul coapselor ei. Desigur, avea un firicel de sânge pe piele. Îl șterse repede pentru a scăpa de dovada virginității ei. Apoi spălă cârpa și se întoarse la Nick.

Stătea lățit pe scaun, îmbrăcat aproape complet, cu excepția bărbăției lui încă pe jumătate tari, și era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată. Trăsăturile lui erau relaxate, expresia – mai puțin controlată. Părul lui negru era ciufulit, și avea un aer mai destrăbălat, mai aproape de felul în care îl știa ea.

Îl curăță cu delicatețe, fascinată de schimbările bărbăției lui. Pearl îi arătase desene și insistase chiar ca Julia să țină în mână un falus de lemn. Dar asta era cu totul altceva. Acum, că nu mai era atât de tare ca înainte, pielea fină și roz era catifelată, dar surprinzător de fermă. În timp ce o șterse cu cârpa, se mișcă, întărindu-se din nou.

– Dacă te mai uiți la mine în acest fel, nu mai durează mult și vom ajunge din nou la ceea ce tocmai am făcut pe acest scaun.

Ea zâmbi și se ridică, apoi merse spre vasul cu apă pentru a pune cârpa înapoi. Pearl spusese că Julia ar putea avea dureri după prima experiență. Deocamdată nu simțea nici un efect neplăcut. Dar nu avea motive să se grăbească, se gândi Julia și se hotărî să îl facă să vorbească.

– Vino cu mine în pat, spuse, întinzându-i mâna.

Nick își vârî mădularul în pantaloni și închise câțiva nasturi. Îl privi cum se ridică și umplu din nou paharele. Îi întinse ei unul și o ajută să se suie în patul imens cu baldachin. Ea se așeză comod, iar el se aplecă, îi dădu jos încălțările și le așeză pe podea.

– Acum știu de ce părea Winchester atât de al naibii de îndrăgostit de câte ori vă vedeam împreună. Bău niște lichior și se întinse pe pat. Ești o femeie capabilă să fure sufletul unui bărbat.

Ea își mască zâmbetul cu paharul, luând o gură din el.

– Doar că se știe foarte bine că tu nu ai un suflet pe care să ți-l fur.

– Deci asta se spune despre mine?

– Printre altele. Încă mai ești subiect de discuție prin Londra, uneori. Am tot auzit despre tine de ceva timp.

El își puse paharul pe noptieră și se sprijini în cot.

– S-au spus foarte multe despre ducele de Colton cel depravat de-a lungul anilor. Spune-mi tu ce ai auzit, iar eu o să îți zic dacă este sau nu adevărat.

Nick își plimbă degetul lung și elegant pe clavicula ei, iar ea tresări.

– Că le-ai avut pe Lady Sherbourne și pe sora ei în pat, în același timp.

El zâmbi, dezgolindu-și dinții drepți și albi.

– Adevărat.

– Și împreună cu fratele lor.

Îi pieri zâmbetul.

– Fals.

– Ai avut două amante în același timp și le-ai ținut în case una lângă alta.

– Pentru a ține minte o singură adresă. Destul de convenabil, în opinia mea.

Nick se întinse și răsuci o șuviță din părul ei roșcat pe degetul său.

– Se zvonea că erai client fidel la bordelul Theresei Berkley, unde își practica asupra ta arta flagelării.

– Nu un client fidel, dar am fost de câteva ori, da. E o chestie care stârnește curiozitatea, înțelegi.

Încerca să o şocheze, dar Julia nu se lăsă.

– Soția fratelui tău. Şi asta a fost adevărat?

Chipul frumos al lui Nick se întunecă pentru o clipă, înainte ca expresia lui obişnuită de nonşalanță să revină.

– Of, draga mea. Asta vor să ştie toți, nu? Fratele mai mic şi imoral a sedus-o pe soția fratelui său mai mare, provocând atâta disperare, încât moştenitorul să aibă un accident fatal?

Îşi agăță un deget de mâneca rochiei ei şi trase, dezgolind o parte din sânul ei drept. Materialul atârnă periculos – doar o respirație, şi sânul ei devenea liber.

– Informația aceasta costă, *tesorina*.

Capitolul 5

Îți vor promite orice, la început.

Domnişoara Pearl Kelly către
ducesa de Colton

– La ce fel de preț te-ai gândit? întrebă Juliet.

De parcă i-ar fi spus Nick vreodată. Ei sau oricui altcuiva. Fitz şi Winchester bănuiau amândoi adevărul, dar Nick nici nu confirmase, nici nu negase supozițiile lor. Îşi trecu uşor mâna peste rotunjimea şoldului ei.

– Unul mai mare decât orice ai putea tu plăti.

Ea zâmbi, şi ochii îi licăriră, iar pieptul lui se încordă brusc. Nick readuse discuția la ce îl preocupa, hotărât să ignore orice simțământ.

– Ne-am grăbit, şi nu am apucat să discutăm despre contracepție. Aproape că ezit să întreb...

– Nu pot avea copii, răspunse ea repede.

– Îmi pare rău, replică el.

Deşi nu îşi dorise niciodată copii, ştia că multe femei îşi doreau. Juliet flutură din mână.

– Probabil este mai bine așa.

Nick nu știu ce să spună, așa că arătă spre părul ei.

– Pot să-l desfac?

Ea încuviință, întorcându-se astfel încât el să ajungă la agrafele ce îi țineau prins bogatul și minunatul păr roșcat. Scoase fiecare agrafă încet, torturându-se parcă înadins, apoi o așeză pe noptieră și trecu la următoarea. Când dădu jos ultima agrafă, își trecu mâinile prin șuvițele mătăsoase, urmărind cum focul strălucitor îi alunecă pe piele. Voia să simtă toată căldura aceea mătăsoasă pe coapse, în timp ce ea îl lua în gură adânc. Simpla idee făcu dorința să ardă în el, iar bărbăția lui se trezi la viață.

O dorea dezbrăcată. Acum. Se aplecă să mângâie sânul ei cărnos care se vedea din decolteul adânc. La naiba, ce sâni avea... erau de-ajuns să facă un bărbat în toată firea să plângă de fericire. Nick ar fi putut să îi privească și să îi atingă ore întregi.

– Dezbracă-te pentru mine.

Ea păru inițial nedumerită, apoi își coborî genele. Reacția ei era curioasă. Sigur i se mai ceruse asta până acum. Cu un corp atât de tentant, sigur era fantezia oricărui bărbat să o privească în timp ce se dezbrăca încet. Juliet era o combinație ciudată de îndrăzneală și inocență, iar el găsi ambele aspecte foarte atractive.

Își umezi buzele cu vârful limbii ei roz.

– Vrei să privești în timp ce mă dezbrac?

El permise dorinței fierbinți să devină evidentă în privirea lui în timp ce îi sorbea din ochi trupul.

– Vreau asta mai mult decât am vrut ceva vreodată în viața mea.

Juliet deschise ușor gura și expiră. El văzu cum se zbătea vena de la baza gâtului ei, semn că pulsul i se accelera, și zâmbi. Măcar nu era doar el afectat.

Ea se ridică și se mută la marginea patului, unde își puse paharul pe masă, ținând de rochia desfăcută ca de un scut. Părul ei se revărsa până la jumătatea spatelui, o cascadă de un roșu strălucitor. El era deja tare, bărbăția lui aproape explodându-i în pantaloni, iar ea nici măcar nu dăduse jos ceva.

Juliet se întoarse și își feri privirea, de parcă s-ar fi rușinat. Doamne, o femeie capabilă să pară atât de novice, deși era atât

de experimentată, pur şi simplu îl termina. Îşi ridică braţele într-o mişcare lină, şi rochia îi căzu pe podea. Lui Nick i se uscă gura. Iisuse Hristoase, era de vis. Stătea acolo în picioare, cu jupa străvezie pe ea, o cămăşuţă de dantelă sumară, ciorapi şi corsetul scurt, iar el îi putea vedea formele aproape în întregime prin materialele transparente. Picioare lungi şi frumoase, talie îngustă, între coapsele ei un triunghi de păr deschis la culoare, stomacul plat... iar sânii ei cărnoşi scoşi atât de frumos în evidenţă. Abia aştepta să o guste.

Brusc, îi fu prea cald cu hainele pe el. Se ridică uşor şi îşi trase cămaşa peste cap, aruncând-o la picioarele ei, pe podea. Juliet ridică dintr-o sprânceană, privirea ei aţintindu-se acum asupra pieptului lui dezbrăcat.

– Aşa mai merge, zise ea.

El zâmbi larg şi se aşeză din nou pe perne.

– Îţi arăt mai mult când îmi arăţi şi *tu* mai mult.

Ea se muşcă de buză şi desfăcu chingile din faţă ale juponului. Piesa de îmbrăcăminte alunecă de pe ea şi căzu la pământ.

– Voi avea nevoie de ajutor cu şireturile corsetului, spuse ea, întorcându-se cu spatele la el.

Nick se mişcă dintr-odată cu o viteză de care nu se ştiuse capabil. Ridică perdeaua de păr roşcat, o apropie de nas şi inspiră adânc. Gardenii, se gândi, inhalând mirosul dulce. Înţelese că avea să asocieze pentru totdeauna mirosul acela cu ea.

Aranjându-i părul peste umăr, desfăcu rapid şi restul şi reveni la locul lui în pat.

Juliet lăsă corsetul să cadă pe podea, şi Nick se încordă din tot corpul pentru a se abţine să se repeadă la ea. Era minunată. Cupele de dantelă ale cămăşuţei ei nu ascundeau areolele oacheşe sau sfârcurile rozalii ale sânilor ei cărnoşi, abia cuprinşi de materialul delicat. „Ce chestii se născoceau pentru lenjeria de damă în timpurile astea..."

– Las-o pe tine, hârâi el, cu gâtul uscat. Vino încoace!

Nerușinata dădu din cap, arătând spre pantalonii lui.

– Pantalonii, Nicholas.

El oftă. Aşa merita dacă se culca cu o femeie atât de experimentată. Îşi deschise repede nasturii şi ridică şoldurile de pe pat

pentru a-şi scoate şi restul hainelor. Dezbrăcat şi vizibil excitat, se întinse din nou pe pat, încrucişându-şi braţele sub cap.

Culoarea ochilor ei deveni mai intensă când se uită la bărbăţia lui, ce se mărise şi îl apăsa în abdomen. Îşi depărtă uşor coapsele şi îşi luă mădularul în mână, frecând uşor în timp ce ea îl urmărea cu privirea. În doar câteva secunde, deveni mai lung şi mai gros. Pielea îi era sensibilă, nervii răspunzând la cea mai delicată atingere în timp ce se atingea.

Nick se strădui să menţină un ritm alene al mişcării mâinii, încordându-şi muşchii. Putea ajunge la orgasm foarte uşor. Putea termina doar privindu-i corpul atât de frumos.

– Urcă-te aici, Juliet. Abia aştept să te gust şi să mă guşti şi tu pe mine.

Ea se târî încet în pat, cămăşuţa ridicându-i-se şi dezgolindu-i coapsele albe, iar el încetă să se mai frece. Dacă nu se oprea, avea să explodeze. Juliet îşi trecu mâinile în sus pe picioarele lui, în timp ce se apropia, atingându-i pulpele cu vârfurile degetelor, până mai sus de genunchi. Se cuibări între picioarele lui, iar Nick se încordă tot, anticipând ce avea să urmeze.

– Şi eu abia aştept să vă gust, Excelenţă.

Când îşi coborî capul către bărbăţia lui, părul ei mătăsos şi roşcat acoperi partea de jos a trupului lui. El vru să îi spună din nou cât de mult îşi urăşte titlul, dar nu putu decât să geamă, pentru că ea îşi atinse limba de vârful membrului lui. Îl linse timid, şi asta făcu fiecare muşchi din corpul lui să se încordeze pentru a sta locului. Se strădui să nu se ridice, să nu o forţeze să îl înghită fierbinte şi adânc până când s-ar fi revărsat în gâtul ei. Răbdarea îi fu răsplătită când, apucându-l ferm cu o mână, gura ei alunecă peste vârful mădularului său, sugându-l cu atâta pricepere, încât Nick crezu că avea să leşine.

– Oh, Doamne! Da, *tesorina*. Suge-mă! Îşi încleştă mâinile în şuviţele mătăsoase de păr ce formau o perdea de foc în jurul feţei ei. Ia-mă în gură.

Ea începu să se mişte, plină de dorinţă şi de entuziasm. Nick nu mai putea respira, nu mai putea gândi, putea doar să se holbeze la ea. Buzele ei, roz şi cărnoase, se strânseră în jurul lui, iar sânii aproape i se revărsau din cămăşuţă de câte ori se ridica

şi cobora pe mădularul lui. Din nou şi din nou... ritmul perfect. În timp ce o privea atingându-l cu atâta îndemânare, plăcerea spori în tot corpul lui, făcându-i testiculele să se strângă, şi ştiu că nu avea să mai reziste mult.

Apoi se mişcă pentru a-şi trece uşor unghiile peste scrotul lui, şi Nick se pierdu. Simţi cum orgasmul erupe din străfundurile sufletului său. Ecoul strigătului său ricoşă de pereţi în timp ce ejacula adânc în gura ei, corpul lui tremurând de intensitatea orgasmului. Păru să dureze la nesfârşit, iar ea înghiţi tot ce îi oferi el, până când el se întinse pe spate, complet secătuit.

Ea îi dădu drumul şi se ridică pentru a se aşeza lângă el.

– Dumnezeule, gâfâi el, încercând să îşi vină în fire. S-ar putea să nu îmi mai revin niciodată.

Dacă ar fi fost mai puţin bărbat decât era, ar fi cedat dorinţei de a se întoarce pe partea cealaltă şi de a se culca. Dar voia cu disperare să o recompenseze în acelaşi mod, să îi simtă gustul orgasmului pe limbă. Se întoarse şi o mângâie pe obraz, făcând-o să se uite la el. Ochii ei albaştri luceau de excitaţie. O sărută, tandru, dar intens, simţind propriul gust sărat în gura ei. Ea îl strânse de umeri şi îi răspunse la sărut cu fervoare, limba ei devenind la fel de agresivă ca a lui. El fu cuprins de o satisfacţie sălbatică la gândul că dorinţa ei fusese accentuată de faptul că îi oferise lui plăcere.

Nick se ridică în fund. Juliet stătea lungită pe spate, cu părul ei mătăsos împrăştiat pe pernă precum o limbă de foc sub capul ei. El apucă marginile cămăşuţei ei cu ambele mâini şi trase, materialul subţire cedând cu uşurinţă. Ea suspină.

– O să îţi mai cumpăr zece astfel de cămăşuţe, îi promise el şi dădu la o parte fâşiile rupte.

Îi scoase ciorapii şi portjartierele, una câte una, dezvăluind privirii pielea moale şi catifelată a picioarelor ei.

Şi apoi, gata, era dezbrăcată. Dumnezeule din ceruri, era perfectă. Nu se mai simţise posesiv în privinţa unei femei, dar gândul că un alt bărbat s-ar bucura de ea aşa cum o făcea el – şi cum avea să o facă el – îl umplu de ceva ce nu putea fi descris decât ca gelozie. Se aplecă pentru a lua adânc în gură un sfârc întărit de excitaţie. Ea îşi înfipse mâinile în părul lui pentru a-l ţine acolo,

nu că ar fi avut de gând să plece. Îi mângâie celălalt sân şi o ciupi uşor de sfârc. Ea îl răsplăti cu un geamăt lung şi gutural.

Ceilalţi amanţi ai ei fuseseră mai aspri? Mai blânzi? În clipa asta, Nick ar fi fost oricum dorea ea. Simţi nevoia să îi ofere lui Juliet mai multă plăcere decât îi oferise oricare alt bărbat cu care mai fusese.

Mâna lui alunecă pe pielea fină a corpului ei, peste stomacul ei plat, către peticul intim de cârlionţi. Adora acea primă atingere a sexului unei femei, când puteai simţi excitaţia ei acumulată la intrare. Şi, oh... ce udă era Juliet! Udă şi fierbinte. Îşi afundă două degete în umezeala ei şi le mută mai sus pentru a atinge circular micul ghem dintre pliurile ei. Era încă umflat de la partida lor de mai devreme, dornic să fie atins.

– Oh, Nick! Da, şopti ea.

Juliet strânse în mâini cuvertura şi desfăcu mai larg picioarele.

Adora femeile care ştiau ce voiau.

Dar Nick avea alte planuri. Deşi dorea nespus să simtă orgasmul ei pe limbă, în timp ce îi striga numele şi se cutremura, avea nevoie să lungească acest moment, să o facă atât de nebună de dorinţă, încât să nu îl uite niciodată. Se aplecă pentru a-şi lua paharul de lichior de pe masă.

În ochii lui Juliet licări neliniştea. Nu ştia ce avea el de gând, iar lui Nick îi plăcea asta. În noaptea aceasta, avea să îi şteargă din memorie amintirile cu foştii ei amanţi, şi, dacă ea nu ştia la ce să se aştepte, era cu atât mai bine.

– Nick, ce..., spuse până când puţin lichior curse pe pieptul ei dezgolit.

Ea inspiră brusc, iar el se uită fascinat cum lichiorul de culoarea ambrei se furişă în jos între sânii ei, apoi se prelinse într-o parte. Cu corpul ei minunat întins în faţa lui ca pentru a se ospăta, el se aplecă pofticios şi îşi lipi limba de coastele ei, curăţând urma dulce de pe pielea ei cu gura. Aromele de migdale şi caise se amestecară cu cea a pielii ei fine, gustul şi textura ei sub limba lui – mai îmbătătoare decât orice lichior.

Linse mai departe, mai sus, până ajunse la partea de jos a sânului ei, udând uşor partea aceea moale şi rotunjită. În mod incredibil, bărbăţia lui se trezi la viaţă şi se îngroşă cu o dorinţă disperată

pe care doar această femeie o stârnea în el. Nu mai fusese atât de nesăţios niciodată, dar Juliet îl făcea să se simtă la fel de excitat precum un băieţandru la prima lui femeie.

Îi mângâie valea dintre sâni cu sărutări umede, în sus spre stern, sărutare după sărutare, până când ea îşi arcui spatele şi îl prinse strâns de cap. Încă nu o atinsese cu mâinile, iar ea era perfect conştientă de acest lucru. Încercă să îi orienteze gura către vârful rozaliu şi întărit al unui sân, dar Nick se îndepărtă, hotărât să o necăjească.

Ridicându-se deasupra ei, îşi târî limba de-a lungul sternului ei, curăţând urmele lipicioase de lichior. Ea gâfâi şi se foi pe pat, iar el îşi impuse să aibă răbdare.

– Nick, te rog.

El o muşcă uşor de gâtul delicat.

Când ea încercă să întâmpine gura lui cu a ei, el se îndepărtă şi o studie. Avea faţa îmbujorată de pasiune şi ochii închişi într-o dulce supunere, iar el nu mai văzuse o femeie mai frumoasă ca ea.

– Te rog, şopti ea, şi răbdarea lui se termină când îi auzi ruga.

Turnă un fir lung şi subţire de lichior pe corpul ei, până deasupra zonei ei pubiene. Ea tresări şi tremură, iar Nick aruncă paharul pe podea, pe deplin concentrat acum asupra corpului ei gol.

Se aplecă şi îşi trecu repede limba pe urma lichiorului, apoi se mută între picioarele ei fără să piardă timp. Aroma dulce şi moscată a excitaţiei ei se combină cu cea a migdalelor şi a caiselor, şi bărbăţia lui se întări şi mai mult.

– Vreau să te aud cum ţipi, Juliet. Nu te abţine, spuse el înainte de a-şi coborî capul, limba lui trecând cutezătoare peste buzele ei.

Şoldurile ei se ridicară ca răspuns, iar el zâmbi. Avea de gând să se bucure de acest moment la fel de mult cât se bucura şi ea.

Despărţi pliurile umede folosindu-şi degetele mari şi suflă uşor. Apoi masă cu limba micul ghem de carne umflată, înconjurându-l cu limba ritmic, până când ea gemu sub el, se prinse strâns de cuvertură şi respiră gâfâit. Doamne, putea face asta ore întregi. Dar voia să îi ofere mai mult, să o ducă mai adânc în extaz, aşa că strecură un deget în gaura ei caldă şi udă, apoi încă unul. Juliet se arcui de pe pat, îi strigă numele, şi el înţelese că era aproape de orgasm.

Continuă să își folosească limba, ba chiar supse puțin, până când coapsele ei începură să tremure. Mușchii ei interni se strânseră în jurul degetelor lui, și ea înțepeni. El simți cum orgasmul reverberează în interiorul întregului ei corp, și Juliet strigă suficient de tare încât să se audă până la Roma.

Când se opri din tremurat, el nu se putu gândi decât că voia să o mai aibă o dată. Cu mădularul dureros de tare, se ridică în genunchi, o apucă de coapse și intră în ea cu totul dintr-o singură mișcare. Ea se încruntă și țipă.

El înlemni, ceața dorinței ridicându-se de pe mintea lui.

– Te doare?

Ea strângea tare din buze.

– Puțin, șopti. Dar...

El ieși ușor și o sărută pe obraz.

– Îmi pare rău, Juliet. Nu ar trebui să cer atât de multe în prima noastră noapte împreună. Iartă-mă.

– Eu trebuie să îmi cer scuze, Nick...

– Nu, *tesorina*. Se întoarse și o luă în brațe, ca să stea pe pieptul lui. Nu trebuie să îți ceri scuze. Și îți promit că te las să te odihnești dacă rămâi cu mine.

Lui Nick îi plăcea să o aibă alături, atât de moale și de caldă. De fapt, nici nu își putea aminti când se mai simțise atât de mulțumit.

Ca răspuns, ea se cuibări în brațele lui. Nick, cu zâmbetul pe buze, îi ascultă respirația încetinind în timp ce ea adormi.

În după-amiaza următoare, Sergio îi aduse Juliei un bilet.

– *Grazie*, spuse ea, luând hârtia.

Era de la Nick.

Dragă doamnă Leighton,

Îmi faci onoarea de a mă acompania la teatru în această seară? Mă tem că nu voi putea înțelege pe deplin piesa dacă nu ești și dumneata acolo să mă luminezi.

Al dumitale,

Nick

– Omul lui aşteaptă răspunsul? îl întrebă pe lacheu.

– Da, *signora*.

– Atunci stai o clipă.

Julia se ridică de pe canapea şi merse spre micul birou din colţul sufrageriei. Scrise un bilet scurt, spunându-i lui Nick că ar fi încântată să îl însoţească, aşa că să vină să o ia mai târziu.

Când lacheul plecă să ducă biletul, ea se întoarse spre mătuşa ei.

– Merg la teatru cu Colton în seara aceasta.

Theo zâmbi.

– Asta înseamnă că îţi petreci iar noaptea altundeva decât acasă?

– Poate, răspunse Julia, ignorând fiorul ce o străbătu când îşi imagină încă o noapte cu Nick.

Amintirile de când fusese cu el şi senzaţia de a-l avea în ea îi provocaseră bucurie în cele mai ciudate momente ale acestei zile. Iar felul în care linsese lichior de pe pielea ei... Oftă. Bărbatul acesta era delicios de imoral.

Se furişase din patul lui de dimineaţă, când ducele dormea dus. În acea clipă, părea mai uşor aşa, dar o parte din ea îşi dorea să fi rămas pentru a trăi mai multe experienţe imorale cu el.

Mătuşa ei o studie cu atenţie.

– Oricine îşi poate imagina ce aţi făcut voi doi noaptea trecută. Astăzi pur şi simplu străluceşti.

Julia simţi că roşeşte.

– Ba nu!

Theo pufăi.

– Draga mea, dacă ai părea mai relaxată decât pari, ai fi adormită. Presupun că nu mai trebuie să te întreb dacă zvonurile despre virilitatea soţului tău sunt exagerate.

Julia se încruntă. Nu voia să şi-l imagineze pe Nick culcându-se cu alte femei, femei precum doamna Leighton. Cu siguranţă femeile din trecutul lui erau mai frumoase şi mai abile decât ea, care era soţia neexperimentată pe care el nu dorea să o mai vadă vreodată. Furia bine-cunoscută pe care o purtase timp de opt ani şi resentimentele pe care le uitase cu câteva săruturi pasionale ieşiră toate la suprafaţă.

Lucrurile pe care le spusese şi le făcuse cu o seară în urmă erau atât de intime şi de personale. Oare făcuse şi discutase aceleaşi

lucruri cu toate femeile cu care se culcase? Sau era în firea bărbaților să se poarte atât de... tandru cu o femeie azi și apoi să treacă la alta mâine? Și lumea spunea despre femei că sunt ființe nestatornice!

Julia își masă fruntea. Nu era bine să înceapă să se văicărească. Venise la Veneția pentru a-și seduce soțul cel netrebnic. Faptul că era un netrebnic o ajuta să își atingă scopul. Și reușise deja. Curând avea să fie gravidă și avea să plece și să nu îl mai vadă niciodată. Nu o ajuta cu nimic să se gândească la lungul șir de femei dinaintea ei sau la cele ce aveau să îi urmeze.

Nu ar face decât să-și umbrească astfel victoria. Chiar reușise. Își *sedusese* soțul.

– Gândește-te, mătușă Theo. Aș putea fi însărcinată chiar în această clipă. Își duse mâna la burtă. Crezi că voi fi o mamă bună? Nu țin minte prea multe despre mama mea. Tu mi-ai fost mamă mai mult decât oricine altcineva.

– Vei fi o mamă excelentă. Iubitoare, plină de compasiune și gata oricând să își apere copilul cu ferocitate. Orice femeie capabilă să facă asemenea eforturi pentru a obține ceea ce își dorește... Ai coloană vertebrală, Julia. Mama ta nu era atât de puternică.

– Cum așa?

Theo vorbea foarte rar despre răposata marchiză. Ea murise dând naștere surorii mai mici a Juliei, când aceasta avea patru ani.

– Ai încăpățânarea fratelui meu, tatăl tău. Mamei tale îi convenea să ia alții decizii pentru ea, să urmeze dorințele tatălui tău. Nu știu de ce, dar nu pot vedea mariajul ca fiind altfel decât un parteneriat între egali.

– Care mariaj? Colton nu îmi dă ocazia să fiu soție.

– Poate că situația de acum este cel mai bun lucru, pentru amândoi.

Julia zâmbi, plină de afecțiune.

– Cum de ai devenit atât de înțeleaptă, mătușă Theo?

– Un mariaj foarte scurt, cu un soț care a avut bunul-simț să moară tânăr.

Simon intră înainte ca Julia să apuce să răspundă.

– Bună ziua, doamnelor, salută el, așezându-se pe un scaun. Privirea lui o întâlni pe a Juliei și făcu o pauză, evaluând-o

cu atenție. Nu că aș vrea detalii, dar te rog spune-mi că nu ți-a făcut Colton vreun rău.

– Simon!

Julia simți cum se îmbujorează pentru a doua oară în doar câteva minute.

El ridică o mână.

– Jules, aș întreba și o soră același lucru, și exact asta simt în ceea ce te privește.

Oare faptul că nu mai era fecioară era atât de evident?

– Colton nu mi-a făcut nici un rău.

– Ei bine, dacă îți face, va trebui să îl omor. Se aplecă să își pună o ceașcă de ceai. M-a invitat la cină, se pare pentru a mă întreba despre ostilitatea de seara trecută. Încă nu m-am hotărât ce să-i spun.

– Simon, nu poți să fii supărat pe el din pricina situației mele financiare. Spune-i că erai gelos pe moment.

– Sau că te-ai prefăcut, pentru a-i aduce împreună pe el și pe doamna Leighton, interveni Theo. Lupta cu un inamic comun.

Simon nu spuse nimic, doar privi în ceașcă. Julia își dădu seama din încordarea maxilarului că își reprima furia.

– Te poți consola, Simon, cu gândul că planul meu funcționează. Iar Nick nu bănuiește nimic despre duplicitatea mea.

Din nou, nici o reacție. Julia schimbă subiectul.

– Eu și Colton mergem la teatru în seara aceasta. Vii și tu?

– Nu. Voi avea altceva de făcut în seara aceasta.

– Cu Veronica? întrebă Theo, amestecând în ceai.

Simon își dădu ochii peste cap.

– Nu mai există pic de intimitate într-o casă în care locuiesc două femei? Da, cu Veronica. Se aplecă ușor. Jules, ți-a spus Colton ceva despre tentativele de omor la adresa lui?

Julia clipi, simțind că o ia amețeala. Apucă mânerele scaunului pentru a-și menține echilibrul.

– Despre ce? Tentativele de omor? La adresa lui?

Simon încuviință.

– Am auzit niște zvonuri. Și nu doar în Veneția. Se pare că problemele îl urmăresc pe Colt oriunde se duce. Este unul dintre motivele pentru care are acel uriaș drept valet.

– Dar să îl ucidă? De ce? întrebă Theo.

– Nimeni nu știe sigur. Colton neagă asta, desigur. Se spune că a fost înjunghiat în Viena. Acum nu mai iese seara nicăieri fără să îl aibă pe Fitzpatrick alături.

„Înjunghiat", se gândi Julia îngrozită. Nu observase nici o cicatrice pe corpul lui. Dar fusese concentrată la alte lucruri aseară.

– Oricum, continuă Simon, ai grijă când ești cu el. Asigură-te că Fitzpatrick este prin preajmă dacă ieșiți seara. Nu mi-ar surâde ideea să fii rănită.

– Îndrăznesc să spun că nu mi-ar surâde nici mie, bombăni ea în timp ce mintea ei rumega această nouă informație.

De ce ar vrea cineva să îl ucidă pe Nick? Ei bine, cineva în afara soției pe care o ignorase timp de opt ani. Dar nu era ea... Deci cine încerca să îl omoare pe duce?

Julia își dădu seama că era ceva în neregulă abia la mijlocul primului act al piesei.

Da, când intraseră împreună, legendarul Duce Depravat și infama doamnă Leighton, toate privirile se îndreptaseră în direcția lor. Oamenii își întorseseră capul sau se ridicaseră de pe scaune pentru a vedea mai bine în loja lui Colton. Juliei i se păruse puțin neliniștitor, dar Nick nu se arătase deranjat.

Însă pe ea o neliniștea faptul că privirile erau îndreptate către ea în timpul piesei. Nu cu o atitudine ostilă, ci mai degrabă cu admirație. Femeile o studiau și discutau cu companioanele lor, mai concentrate asupra Juliei decât asupra scenei. Asta o cam scotea din sărite. Despre ce tot vorbeau?

Află la pauză, când Veronica și Simon apărură în lojă.

– Simon! zise Julia, ridicându-se să îl salute.

– Bună seara, doamnă Leighton. Colton. O țineți minte pe Veronica DiSano.

Veronica părea să aibă probleme cu coafura, silueta ei subțire fiind îmbrăcată perfect într-o rochie albastră luxuriantă. O șuviță lungă de păr brunet cădea peste fruntea frumoasei actrițe. Julia încercă să nu se holbeze în timp ce se salută cu femeia.

Julia se întoarse către Simon.

– Credeam că ai altă treabă în seara asta.

Simon își înclină capul către Veronica.

– Aveam, până a auzit ea că ai venit aici.

Pielea măslinie a Veronicăi deveni de un roșu întunecat.

– Ei bine... nu pot să fiu singura care nu va vorbi mâine despre rochia doamnei Leighton. Se întoarse către Julia și arătă spre păr. Ce credeți despre coafură? Toată lumea a început să o copieze. Doamnelor cer servitoarelor să le facă „părul Leighton".

Julia rămase cu gura căscată. Se uită repede în jur și observă că mai multe femei aveau această coafură bizară. Dumnezeule, doamna Leighton lansa o nouă modă.

– Sunt... flatată, reuși să spună și se uită la Simon, ai cărui ochi albaștri străluceau de amuzament.

– Se pare că doamna Leighton are niște adepte devotate, comentă el, abținându-se cu greu să nu râdă fățiș.

Nick își strecură mâna să o strângă de mijloc și să o tragă cât mai aproape de el. Cu cealaltă mână, o apucă de degete, le duse la buze și i le sărută, privirea lui cenușie și intensă străpungându-i sufletul.

– Pe deplin meritat, zise el. Și abia aștept să mă alătur și eu unei astfel de mulțimi.

– Ne vedem la Florian's după aceea? întrebă Simon.

Julia se uită la Nick, care era imposibil de chipeș și de ducal în impecabilele lui haine negre. Fusese atent și relaxat toată seara, dar, de fiecare dată când se uita la ea, foamea din ochii lui aproape că îi tăia răsuflarea. Bănuia că avea planuri precise pentru după piesă.

– Nu, nu cred, răspunse Nick, strângând-o mai tare de mijloc.

– Ei bine, atunci noi vă lăsăm. Bucurați-vă de restul piesei, spuse Simon înainte de a o lua pe Veronica de acolo.

Nick o conduse înapoi la locurile lor.

– Vii acasă cu mine, *tesorina*?

Dorința îi coborî de-a lungul șirei spinării. Julia își aminti fiecare clipă de seara trecută, cum o înnebunise cu atingerea lui. Era ca și cum o forță o atrăgea spre el, făcându-l irezistibil. Julia se îndoia că l-ar fi putut refuza, chiar dacă n-ar fi încercat să rămână gravidă. Încuviință fără cuvinte, neavând încredere în vocea ei.

El îi oferi un zâmbet leneș și plin de promisiuni.

– Poate ar trebui să plecăm mai devreme.

– Nick! şopti ea, îngrozită. Ne-ar vedea toţi!

– De când ne pasă nouă de ce spune lumea?

Actorii urcară pe scenă, şi sala teatrului se linişti. Buzele lui se apropiară de urechea ei.

– Aş putea să te am chiar aici în lojă. Să-mi bag mădularul în tine şi să înnebunim amândoi de plăcere. Spune-mi doar că vrei.

Cuvintele lui făcură ca tot corpul ei să fie străbătut de căldură. Julia nu se îndoi nici măcar pentru o clipă că el chiar ar face asta. Dacă ea accepta, el avea să găsească o manieră de o face.

– Fii cuminte, Nicholas, reuşi ea să spună.

– Mi-e foarte greu să fac asta în preajma ta. Mai ales când te văd în rochia aceasta.

Alesese o rochie de mătase de un albastru deosebit de viu, cu un decolteu aproape scandalos. La început, Julia nu dorise o rochie atât de îndrăzneaţă, dar Pearl bătuse din palme de fericire văzând rezultatele şi insistase ca Julia să o păstreze. Măcar o aprecia şi Nick.

– Mă bucur că ai observat, replică ea, neputându-se abţine să zâmbească.

– Cum să nu observ? Toţi bărbaţii din sală se întreabă când ţi se vor revărsa sânii.

Îi luă mână acoperită de mănuşă şi o puse între picioarele lui, unde îi putea simţi prin pantaloni erecţia lungă şi groasă.

„Oh, Doamne!" Brusc, nu mai putu să respire bine, şi cu siguranţă nu voia să îşi ia mâna de acolo. Julia îşi flexă degetele, mişcându-le uşor peste materialul fin. Membrul lui pulsă sub atingerea ei, şi Nick gemu.

– Dacă nu iei mâna repede, situaţia va deveni cu adevărat jenantă.

Dar nu făcu nici un gest să o oprească, iar Julia interpretă asta ca încurajare. Îşi apăsă palma pe el şi frecă de câteva ori.

– Juliet, mârâi Nick.

Îşi plecă în faţă capul şi închise ochii. Ai fi crezut că dormea dacă nu vedeai cum îi zvâcneau muşchii maxilarului. Doamne,

ce frumos mai era! Julia se întoarse către scenă, încercând să își calmeze bătăile nebunești ale inimii.

Dar nu îl simțea decât pe Nick, tare și fierbinte, chiar și prin straturile de haine... Și abia putea sta jos străbătută de dorința ascuțită ce i se furișa sub rochie.

– Hai să mergem, șopti el pătimaș, trăgând-o pe Julia în picioare.

Înainte ca ea să priceapă ce se întâmpla, ieșiseră din lojă și mergeau spre scările către ieșire.

– Capa mea! protestă ea râzând în timp ce el aproape că o târa după el.

– Îți cumpăr alte zece, zise el înainte să o scoată în aerul răcoros al nopții venețiene.

Erau câțiva stropi de ploaie în aer, și luna făcea canalul să strălucească în lumina ei. Nick nu zise nimic în timp ce o conduse pe Juliet spre gondola lui. Dumnezeu să-l ajute, abia mai putea să gândească. Fermecătoarea neastâmpărată aproape că îl făcuse să își verse sămânța în pantaloni.

Da, el începuse jocul, punându-i mâna pe bărbăția lui, așteptându-se ca ea să-și tragă mâna. Dar îl surprinsese când continuase să-l atingă, înfierbântându-l mai mult decât crezuse că ar fi vreodată posibil.

Femeia era periculoasă.

Fitz ridicase din sprâncene când îi văzuse ieșind din teatru, de parcă ar fi știut motivul plecării precipitate. Dar lui Nick nu îi păsa. Fusese excitat toată seara, de când o văzuse în rochia aceea. Talie mică, piele catifelată, sâni voluptuoși... Juliet era păcatul întrupat într-o făptură aparent inocentă. Avea ceva cu totul diferit față de celelalte iubite ale lui. Simțea dorința de a o proteja, de parcă avea cumva nevoie de el. Era ridicol, de fapt, de vreme ce femeile de genul ei se mândreau cu cât de independente erau. Dar nu își putea alunga acel sentiment.

O ținu de mână când urcă în barcă și apoi sări și el înăuntru. Fitz îi urmă discret, și peste câteva secunde gondola se mișcă, legănându-se ușor pe apă.

Nick stătea lângă Julia în cabina întunecoasă. Mersul îl calmase puțin, așa că se hotărî să nu o dezbrace până nu o avea în pat. Ceea ce îi aminti...

– Am fost surprins să mă trezesc singur de dimineață, îi spuse.

– Îmi cer scuze. M-am gândit că ar fi mai ușor să plec înainte să te trezești. Ai fost dezamăgit?

– Desigur. Și aș fi fost destul de supărat dacă nu te-ar fi urmărit Fitz discret până acasă, ca apoi să mă asigure că ai ajuns bine. Ce-a fost în mintea ta, să pleci singură așa? Veneția poate fi la fel de periculoasă ca oricare alt oraș mare.

– Da, am auzit acum cât de periculoasă este pentru tine. De ce nu mi-ai spus că a atentat cineva la viața ta?

Chiar și în lumina slabă, se citea cu ușurință îngrijorarea în adâncurile ochilor ei albaștri.

Nu era obișnuit să aibă pe cineva care să își facă griji pentru el. Ei bine, Fitz își făcea griji... dar așa era Fitz. Era plătit să îi pese. Interesul lui Juliet pentru siguranța lui însă îl făcu pe Nick să se simtă stingher.

Ridică din umeri.

– Acum opt luni, am fost atacați de niște hoți. Fitz crede că atacul era parte dintr-un plan mai sinistru, dar eu cred că a fost doar un moment nefericit.

– Moment nefericit? pufni ea. Chiar crezi asta?

Femeia era inteligentă, asta era clar. Oricum, nu avea nevoie să augmenteze temeri sau neliniști cu privire la atacuri.

– Da, chiar cred. Și de ce discutăm despre asta, când am putea vorbi despre lucruri mai importante – spre exemplu, despre faptul că îmi doresc să petrec o săptămână cu tine în pat?

Ea râse de parcă ar fi spus o glumă, iar Nick se încruntă. Nu îl credea că o dorea numai pentru el? Nu fusese mai serios în viața lui.

– Nu glumesc, replică el pe un ton sec.

Ea ridică din sprâncene și îl privi cu atenție.

– Nick, ideea unei asemenea săptămâni este absurdă. Aș putea sta câteva zile, dar nu aș vrea să... te plictisesc.

– Riscul să se întâmple asta e foarte mic. Se aplecă și o sărută ușor pe buze. Chiar îndrăznesc să spun că o săptămână nu ar fi de-ajuns nici măcar pentru a-ți descoperi toate secretele.

Buzele lui se atinseră de ale ei, cu mai multă putere de data aceasta.

Ea se topi în brațele lui, deschizându-și gura fără să opună rezistență, și mădularul lui începu să se întărească. Sărutul deveni fierbinte, fiecare dintre ei încercând să îl devoreze pe celălalt. Îi consumă fiecare oftat și mic geamăt, delectându-se cu dovezile pasiunii ei.

Nici unul din ei nu observă că barca încetinise.

– Excelență, îl auzi pe Fitz spunând.

Nick se retrase și înjură încet. Era din nou excitat la culme și își lăsase haina la teatru. „Hristoase!"

Nu mai putea să iasă cu ea în public.

Fitz chicoti când Nick trecu pe lângă el, știind foarte bine de ce era Nick stingher. „Măgarul", se gândi el, lansându-i prietenului său o privire dușmănoasă înainte de a o ajuta pe Juliet să coboare din gondolă.

– Draga mea, îi zise lui Juliet. Cum se numește servitoarea ta?

– Fiorella. De ce vrei să...

Nick nu se obosi să îi răspundă. Nu voia să îi dea ocazia să îl contrazică.

– Fitz, du-te la domnișoara Fiorella. Doamna Leighton are nevoie să îi fie aduse aici haine pentru o săptămână. Va fi invitata noastră pentru următoarele șapte zile.

– Nick! suspină Juliet. Nu pot să...

– Du-te, zise Nick, grăbind-o pe doamna Leighton spre intrare. Du-te acum, Fitz, strigă peste umăr.

Fitz încuviință, și Nick era sigur că avea să rezolve ce-i ceruse. Doamne, simplul gând de-a o avea pe Juliet la mila lui timp de șapte zile... Începu să meargă puțin mai repede.

– Te rog să îi spui să îmi aducă și cosmeticele, și loțiunile! strigă Juliet peste umăr către Fitz, înainte de a ajunge la ușă.

– Nu ai nevoie de cosmetice cu mine, Juliet. Îndrăznesc să spun că nu vei avea nevoie nici de haine, dar m-am gândit că nu strică să fim prevăzători.

Se aplecă, își puse brațul în spatele genunchilor ei și o ridică.

– Mâine poți să trimiți un bilet pentru Winchester și mătușa ta, ca să le spui că stai cu mine săptămâna ce urmează.

– Nick, lasă-mă jos!

Ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se ținu cu putere în timp ce el urcă scările.

– Peste șapte zile, doamnă Leighton. Până atunci, ești a mea.

Capitolul 6

Dacă este nevoie, permite-i un avantaj, dar pentru scurt timp. Dacă îl controlezi pe el, îți controlezi destinul.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Julia privi spre duce cu ochii mijiți.

– Ți se întâmplă des așa ceva? Să răpești femei?

O așezase pe pat și acum se grăbea să își dea jos mantaua.

– Nu mă poți ține aici șapte zile, Nick.

Se strădui să își înăbușe panica. Dacă nu avea loțiunea de păr, roșul avea să se transforme în blondul ei natural până la sfârșitul săptămânii. Și atunci Nick ar ști că a fost păcălit și probabil că l-ar pune pe Fitz să o arunce de pe cea mai apropiată stâncă din Veneția.

„Te rog, Fiorella."

Poate trebuia să îi trimită un bilet lui Theo, și mătușa ei putea să strecoare cumva loțiunea în reședința lui Nick, dacă era nevoie.

La așa ceva ajunsese – să caute subterfugii pentru loțiunea de păr?

Nu avea de ales. Dacă Nick îi descoperea identitatea, pierdea tot ce obținuse cu atât de mari eforturi. Rămânea fără copil. Rămânea fără bani. Și rămânea și fără soț, pentru că Nick nu ar mai fi vorbit cu ea niciodată.

– Nu, nu mi se întâmplă des. Nu am mai invitat nici o femeie aici nici măcar pentru o zi, darămite pentru şapte. Dar ştiu că îţi doreşti să fii aici, Juliet. Vesta lui Nick zbură de pe el. O ştii şi tu, o ştiu şi eu. De ce să ne negăm o plăcere de nestăvilit dacă nu îi face nici un rău nimănui şi este benefică pentru amândoi?

Urmă lavaliera.

– Nick.

Julia oftă, oscilând între a-şi susţine punctul de vedere şi a ceda. Înclina spre a doua variantă, ţinând cont că dorea să stea cu el. Nu numai că ar fi fost mai uşor să rămână însărcinată, dar îi plăcea compania lui. În ciuda reputaţiei sale, soţul ei putea să fie tandru şi dulce. În ziua precedentă, petrecută împreună, o ţinuse în braţe toată noaptea, aproape de el, de parcă îl îngrozea ideea de a-i da drumul.

Dar nu voia să aleagă alţii pentru ea.

O observă încruntată în timp ce îşi desfăcea nasturii de la pantaloni. Mâinile îi încremeniră şi căzură de-o parte şi de cealaltă a corpului său.

– Eşti chiar atât de nemulţumită de ideea de a sta aici?

Ea se ridică şi îşi coborî picioarele din pat.

– Nu sunt o valiză care poate fi transportată şi pusă unde ai tu chef, Nicholas. Lucrurile nu pot fi mereu doar cum vrei tu.

– Ştiu asta, răspunse tăios, iar sprâncenele negre se apropiară în semn de confuzie. Vrei să fii plătită? Pot...

– Sub nici o formă! Nu am lămurit deja problema aceasta? Nu vreau bani de la tine. Vreau să te gândeşti şi la sentimentele mele, nu doar la ale tale. Ştiu că eşti duce, dar nu eşti protectorul meu. Nu îmi mai dicta de parcă...

Îşi închise brusc gura. Fusese cât pe ce să spună „de parcă am fi căsătoriţi". Din fericire, se oprise la timp. Era complet nepotrivit să menţioneze un mariaj, din atât de multe puncte de vedere.

Nick se apropie. Îi înălţă capul cu un deget plasat sub bărbie, până când privirile li se întâlniră.

– Mi-ar plăcea foarte mult să stai cu mine. Nu pentru că te forţez, ci pentru că vrei tu. O mângâie pe maxilar cu degetul mare. Rămâi?

Sinceritatea lui o mișcă. Dar erau în joc și alte lucruri în afară de mândria ei – loțiunea ei de păr, în special.

– Promite-mi că o să mă lași să merg acasă oricând pe durata acestor șapte zile, zise ea.

El dădu să spună ceva, dar ea îl opri.

– Fără să mă întrebi de ce.

Nick făcu un pas în spate și își trecu o mână prin păr.

– Dacă chiar nu vrei să stai, poți să pleci. Nu am de gând să te țin aici împotriva voinței tale.

Julia clătină din cap.

– *Vreau* să rămân, Nick. Dar e posibil să apară un motiv, unul bun, pentru a merge înapoi la reședința mea. Trebuie să știu că mă vei lăsa să plec și nu mă vei întreba de ce atunci când mă întorc.

– Te vei întoarce?

– Da, mă voi întoarce. Timp de șapte nopți și oricâte zile pot. Îl luă de mână și îl trase spre pat din nou. Vreau să fiu aici, Nick. Cu tine.

El zâmbi larg și se aplecă să îi ofere un sărut dulce și surprinzător de tandru.

– Îți mulțumesc pentru înțelegere, șopti ea lângă gura lui.

– Îmi poți mulțumi dezbrăcându-te, șopti el ca răspuns.

Julia râse și își dădu jos încălțările. Nick își trase cămașa peste cap. Îngenunche pe pat, dezbrăcat de la talie în sus, iar patul se adânci sub greutatea lui.

– Nu mai da jos nimic, *cara*. Dă-mi voie să te dezbrac eu, strat cu strat, ca pe cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată, până când ai să implori de sub mine. Se aplecă să sărute pielea sensibilă imediat de sub lobul urechii ei. De unde să încep? Ochii lui cenușii erau întunecați și arzători, ca argintul viu, în timp ce îi priveau corpul cu nesaț. O mângâie ușor pe sâni cu încheietura mâinii. Hmm. Cred că o să încep cu partea la care am visat toată seara.

Julia se lăsă pe spate pe cuvertură, iar el o urmă, aplecându-se să se joace cu buzele pe clavicula ei. Ea închise ochii, încântată de sărutările tandre pe care le depunea pe pielea ei. Mirosea a săpun și vag a lemn de santal.

Focul se aprinse peste tot pe unde o atinse gura lui. Julia simți cum anticiparea îi făcu sânii să se umfle.

– Întoarce-te, draga mea.

Julia se răsuci pe burtă, cu mâinile încrucișate sub cap. Aștepta răbdătoare ca Nick să înceapă să îi desfacă rochia.

Și apoi el încremeni, și un mârâit explodă din adâncul pieptului lui, iar ea nu își putu înăbuși zâmbetul. Îi găsise surpriza.

– Acesta este încă un răsfăț pentru mine, nebunatico?

Julia se răsuci pe spate, ținându-și rochia desfăcută peste sâni și ascunzând combinezonul stacojiu.

– Da, este. Și s-ar putea să te las să îl vezi, dacă ești foarte, foarte bun cu mine.

Privirea lui era aprigă și luminoasă, trăsăturile lui fiind accentuate de excitare.

– Aveam deja de gând să fiu foarte bun cu tine. Mă tem că va trebui să găsești altceva, *tesorina*.

– Dar dacă îți cer să fii foarte, foarte rău?

Buzele lui formară o jumătate de zâmbet sexy.

– Oh, sunt mai mult decât capabil de asta. Nu te mișca. Vreau să mă fac confortabil.

Nick se mișcă până când ajunse să se sprijine de tăblia patului, cu brațele încrucișate peste piept. „Ca un rege gata să treacă peste toate regulile", se gândi Julia amuzată.

Intensitatea concentrării lui îi dădu furnicături în timp ce se ridică. Ajunsă lângă pat, se opri și apoi dădu drumul rochiei. Aceasta căzu la podea cu un foșnet ușor, și Nick făcu ochii mari.

– Doamne, Dumnezeule, șopti el.

Partea de sus a combinezonului era făcută din satin stacojiu aprins și strâmtă, urcându-i sânii și scoțându-i în evidență. Avea două bretele foarte subțiri, roșii. Partea care îi acoperea abdomenul avea dantelă neagră, iar de acolo până la coapse era doar dantelă transparentă. De la buric în jos, materialul era aproape transparent de tot.

Julia se simțea incredibil de ridicol costumată așa. Combinezonul nu era nici practic, nici comod. Pearl insistase că nu avea nevoie de jupă, fapt ce sporea disconfortul Juliei. Însă dorința din privirea lui Nick făcu neplăcerea ușor de suportat. Julia se simți

sexy, o femeie care poate face orice şi care poate avea pe oricine doreşte. Puternică.

– Sugerez să porţi asta dacă te hotărăşti să seduci vreun om de stat şi să îi afli secretele, zise el răguşit.

Ea trecu uşor cu buricul unui deget peste sâni.

– Şi ai vreun secret care merită ştiut, Excelenţă?

– Îndrăznesc să spun că voi da în bâlbâială ca un netot dacă te aşezi peste mădularul meu purtând asta.

Degetele lui deschiseră repede restul nasturilor de la pantaloni, şi, după o mişcare de expert, deveni complet dezbrăcat.

Julia inspiră brusc. Nick nu era prea musculos, ci mlădios şi subţire, dar era perfect proporţionat şi avea braţele, picioarele şi pieptul acoperite cu păr negru. Avea o erecţie impresionantă, tare, care urca înspre abdomen. Simţi că se topeşte toată şi se umezi între picioare.

El îndoi un deget.

– Vino încoace, *cara*.

Julia se urcă în pat graţios şi se târî încet şi provocator spre el. Inima îi bătea nebuneşte în piept, şi fiecare parte din ea fremăta de anticipaţie. De data asta nu fu timidă; îl dorea cu disperare. Dureros de mult. Şi sentimentul părea reciproc, ţinând cont de faptul că Nick abia mai respira privind-o cum se apropia de el. Adora faptul că ea, o soţie inocentă, poate să trezească o asemenea dorinţă feroce într-un bărbat atât de păcătos.

Mâinile lui o apucară de braţe când se apropie suficient şi o trase peste el, capturându-i gura într-un sărut acerb. Corpurile lor continuară ce fusese întrerupt în gondolă. Se absorbiră reciproc, respirând sacadat, printre sărutări adânci şi umede. Mâinile ei, care tremurau de dorinţă, îl atinseră peste tot pe unde putură ajunge. Avea unghiuri ascuţite şi muşchi încordaţi, piele aspră masculină.

Nick îi aşeză piciorul peste el, şi ajunse jumătate pe pat, jumătate pe el, cu sânii presaţi de pieptul lui. O strânse de o fesă cu o mână în timp ce cu cealaltă îi mângâie un sân.

Apoi degetele lui alunecară spre sexul ei, unde o mângâie şi o provocă fără încetare, părând că nu se grăbeşte să treacă la altceva. Ea întrerupse sărutul şi îşi lipi buzele de gâtul lui, chinuindu-se

să facă față senzației delicioase ce o străbătu. El strecură două degete în ea și începu să le miște înainte și înapoi.

– Nick, șopti în timp ce strângea din degetele de la picioare, cufundată în dulcea agonie.

Își înfipse unghiile în pielea lui și nu putu decât să geamă în timp ce el îi dezmierdă corpul cu mișcări de maestru.

– Ești atât de udă pentru mine. Simte ce simt eu, *tesorina*. Uite cum răspunde corpul tău la atingerea mea. O întoarse pe spate și o apucă de mâna dreaptă. Simte, Juliet. Dă-mi voie să te privesc în timp ce îți oferi plăcere.

Îi ghidă mâna în jos, până când degetele ei atinseră umezeala propriul sex. Dădu să își retragă mâna de acolo, dar el o împiedică.

– Mi-ai cerut să fiu foarte rău, mai ții minte? Lasă-mă să te privesc, șopti el cu voce joasă și aspră.

Julia ezită, lingându-și buzele de emoție. Oare putea să facă ea ceva atât de necuviincios? Însă strălucirea din privirea lui Nick îi dădu încredere. Știu că și lui i-ar face tot atâta plăcere cât i-ar face și ei.

Ea se lăsă pe spate și începu să se mângâie îndrăzneț, închizând ochii în timp ce se supuse. Euforia îi traversă membrele, și își trecu degetele peste micuțul nod de nervi, atingându-l circular. Tremură și se mușcă de buză pentru a nu striga.

Pearl insistase ca Julia să învețe să-și ofere plăcere, să se familiarizeze cu propriul trup. Dar Julia nici nu visase vreodată că avea să facă asta în fața cuiva. Era o dovadă de depravare. Se simți cu adevărat destrăbălată fiindcă îi oferea un astfel de spectacol. Și asta făcea totul cu atât mai palpitant.

Își masă clitorisul, acum alunecos și umflat, torturându-se astfel până când abia mai putea respira. Buzele lui Nick găsiră sânul cărnos expus vederii, și gura lui mângâie pielea sensibilă. Faptul că știa că el o privea îi spori plăcerea, o făcu mai disperată. Degetele i se mișcară mai repede, fiecare atingere sporind presiunea ce creștea în ea.

El mârâi, un sunet pur masculin ce ieși din adâncul gâtului său.

– La naiba, cât ești de frumoasă! Nu mai pot aștepta.

Se lăsă pe spate şi o trase peste el. Se aşeză şi dintr-o singură mişcare puternică intră în ea. Suspinară amândoi, mâinile lui încleştate pe şoldurile ei în timp ce respira adânc. Ştia că el încerca să se controleze. Dar Julia nu voia ca el să se controleze. Îşi strânse muşchii interiori în jurul lui şi apoi se mişcă puţin.

– Stai! Doamne, Juliet! O să...

Mâinile lui se înmuiară uşor, iar şoldurile ei începură să se mişte aşa cum îi arătase el prima oară când fuseseră împreună, ridicându-se pe mădularul lui şi apoi alunecând până jos pe el. Mai tare. Mai repede. Imprimă un ritm hotărât, fără milă, oferind plăcere amândurora, şi capul îi căzu pe spate de extaz. Era atât de plăcut să îl simtă... felul în care o umplea şi îi mângâia interiorul sensibil. Nici nu îşi imaginase aşa ceva. Iar acum nu îşi putea imagina să facă asta cu oricine altcineva.

Când mâinile lui îi găsiră sânii şi frecară sfârcurile prin materialul furoului, simţi un val de căldură în pântece şi se pierdu.

– Nu mă pot abţine, scrâşni el din dinţi. Dumnezeu să mă ierte, dar trebuie să îmi dau drumul adânc în tine.

Corpul ei se încordă, şi îşi simţi orgasmul apropiindu-se. Se uită la Nick. Avea ochii închişi, maxilarul încleştat ca reacţie la plăcerea intensă a apropierii lor. Ea îi făcuse asta, îl făcuse complet nebun după ea. Brusc, fu cutremurată de un orgasm orbitor. Îşi înfipse unghiile în pieptul lui, ţinându-se şi ţipând în timp ce se zguduia.

– Oh, Doamne, da!

Corpul lui se ridică spre al ei, şoldurile tremurând intens când atinse şi el apogeul. Avea fiecare muşchi încordat, şi ea îi simţi pulsaţiile mădularului, fiorul dat de sămânţa lui ce o umplea.

Ea se aşeză pe pat lângă el, epuizată, în timp ce amândoi se chinuiau să respire. Oare fiecare contopire dintre ei avea să fie aşa? Atât de înnebunitoare, de intensă?

El o trase mai aproape cu o mână.

– Doamne, femeie. Mă laşi fără grai.

Julia nu putu decât să mormăie drept răspuns.

– Hai, *cara*. Dă-mi voie să dau asta jos de pe tine.

Aşteptă în timp ce el desfăcu şireturile ce ţineau combinezonul. Îl dădu jos de pe ea şi îl aruncă pe podea. Apoi o trase lângă el, cu spatele lipit de pieptul lui.

Ea căscă, înconjurată de căldura corpului său. El desenă leneş cu degetele un model pe şoldul ei gol şi stătu acolo tăcut mult timp, bucurându-se de atingerea lor.

– Povesteşte-mi despre domnul Leighton, zise Nick. Ai fost fericită cu el?

Ea se tensionă. Ce putea spune despre un bărbat fictiv? Julia se gândi la un soţ ideal şi hotărî să înceapă cu asta.

– A fost un bărbat bun. Blând. Nu era egoist sau crud. Şi îmi era fidel.

– Ei bine, e uşor de înţeles de ce, şopti Nick sărutându-i umărul. Pare că ştia ce noroc avea.

Pe Julia o încântă complimentul.

– Mulţumesc. Am fost fericiţi. Şi eu am fost atât de norocoasă.

– Se pare că sunt cumplit de gelos pe un bărbat mort.

– Nu mi te pot imagina gelos pe vreun bărbat, Excelenţă.

Mâna lui o plesni în joacă peste fund.

– Asta pentru că mi-ai folosit blestematul de titlu. Şi nu este o circumstanţă pe care o recunosc cu uşurinţă. Dar am senzaţia că ne cunoaştem de mult timp, deşi abia ne-am cunoscut. Mă simt destul de... ei bine... protector la adresa ta.

Ea zâmbi, şi bucuria provocată de declaraţia lui îi umplu pieptul. Dar apoi îşi aminti de situaţia în care se aflau, de păcăleala pe care o pusese la cale, şi mare parte din bucurie dispăru. Era la fel de tandru şi de sincer şi cu celelalte femei din viaţa lui?

Acest bărbat era soţul ei. Şi ea se simţea protectoare în privinţa lui, deşi acea emoţie nu ajutase cu nimic când el hoinărise prin Europa culcându-se în fiecare seară cu altă femeie. Pe durata călătoriei până aici, se pregătise să îl urască. Să îl păcălească, să obţină ce voia, să plece şi să uite de el când se termina totul. Să îl lase cu femeile lui în timp ce ea avea să-l crească pe fiul lor.

Dar nu se gândise că ar putea fi atât de seducător. Că ar putea-o face să uite totul prin cuvinte frumoase şi mângâieri tandre. Era mai înţelept să îşi bage bine în cap că era ceva temporar, era pur fizic.

Aşa că întrebă:

– Dar soţia ta?

El înlemni.

– Ce este cu ea? Vocea lui redevenise tensionată. Aproape că nici nu îmi este soţie.

– În ce sens?

– Mariajul nu a fost niciodată consumat. Şi nici nu va fi.

Sexul ei încă pulsa după ce făcuseră dragoste, disconfortul delicios dintre picioarele ei amintindu-i de cât era de falsă afirmaţia lui.

– Să înţeleg că este urâtă?

El oftă, fiind evident că nu se simţea în largul lui purtând această discuţie.

– Nu, era chiar frumoasă, din câte îmi aduc aminte. Blondă precum un înger. Dar tânără. Inocentă. Ne-am căsătorit când avea doar şaisprezece ani, şi am plecat imediat ce s-a terminat ceremonia.

– Atunci de ce nu te întorci? Nu eşti curios în legătură cu ea?

– Nu! se răsti el, întorcându-se pe spate. Nu sunt absolut deloc curios. Tatăl meu a ales-o pentru mine, m-a forţat să o iau de soţie cu un şantaj dibaci. Nu îi voi fi niciodată soţ.

Julia se abţinu să sublinieze că îi era soţ deja, fie că îi plăcea, fie că nu.

– Dar sigur vrei un moştenitor.

Nick râse, dar râsul păru sec şi lipsit de amuzament.

– Nu, cu certitudine nu doresc un mucos. Niciodată. Nu i-aş oferi această satisfacţie tatălui meu. Nu vreau ca linia Seaton să continue.

– Dar titlul tău nu este unul dintre cele mai vechi şi mai prestigioase? De ce...

– Un titlu pe care părinţii mei nu au dorit niciodată să îl am. Mi s-a spus destul de clar că nu eram suficient de bun pentru a duce mai departe numele familiei. Aşa că linia se va termina cu mine.

Slaba ei speranţă pentru un viitor împreună muri când îi auzi răspunsul vehement. Nu voia niciodată copii? Doamne, Nick avea să o urască mai târziu, când avea să afle ce făcuse.

Inspiră adânc şi se întoarse cu faţa la el. El se uita la tavan, posomorât. Puse o mână pe pieptul lui.

– Meriţi să fii fericit, Nick.

El nu spuse nimic vreme îndelungată, încât ea se temu că nici nu avea să răspundă. Apoi în sfârşit şopti:

– Există multe feluri de fericire. Ce te face să crezi că nu sunt fericit?

Julia se aplecă şi îl sărută uşor pe obraz. Îşi aşeză capul pe umărul lui şi îi mângâie părul moale şi cârlionţat de pe piept.

Dumnezeule, ce făcuse?

În dimineaţa următoare, Julia se trezi confuză în legătură cu locul în care se afla. Apoi îşi aminti. Reşedinţa lui Nick. Se întinse şi văzu locul gol de lângă ea. Nick lipsea, se trezise deja. O parte din ea se simţi dezamăgită.

O trezise cândva în timpul nopţii cu săruturi tandre şi cu atingeri fine, pentru a o ademeni. Împerecherea fusese dulce şi lentă, o ascensiune calmă şi senzuală înainte de o explozie ameţitoare de plăcere. Nick o ţinuse apoi în braţe, adormind cu capul pe pieptul ei.

Îl privise îndelung pe acest bărbat complicat care era atât de diferit faţă de ce îşi imaginase ea vreme de atâţia ani. Dar nu putea să se ataşeze emoţional. Da, era soţul ei, dar nu avea de gând să se comporte vreodată ca soţ – sau ca tată. În clipa în care avea să afle identitatea ei – şi că rămăsese însărcinată –, avea să o urască pentru totdeauna.

Şi, deşi Julia nu-l putea învinovăţi pentru asta, nu putea nici să renunţe. Doar aşa îşi putea asigura viitorul.

Cineva bătu la uşă. Julia trase cearşaful peste corpul ei gol.

– Da? spuse.

Fiorella băgă capul în cameră.

– *Signora*, sunteţi trează?

– Fiorella! strigă Julia, ridicându-se în fund. Ai venit. Nu mi-am dat seama că vei veni şi tu.

Fata intră în cameră.

– Ducele a promis că îmi dublează salariul pe săptămâna asta dacă vin, zise ea cu chipul strălucind de bucurie. Vă dați seama? Ducele este foarte generos, nu?

Julia încuviință.

– Da, este. Mi-ai adus toate cremele și loțiunile?

– Da, *signora*. Ați vrea să faceți baie în dimineața asta?

Julia aproape leșină de ușurare. Fiorella adusese vopseaua ei de păr.

– Da, te rog, Fiorella. Mulțumesc.

O oră mai târziu, mâncase deja un mic dejun ușor, făcuse baie și se îmbrăcase. Avea părul prins într-un coc elegant și purta o rochie de muselină verde cu dungi. Acum era pregătită îl întâlnească pe Nick.

Îl găsi făcând scrimă cu Fitz în sala de bal.

Era interesant de urmărit. Ambii bărbați erau fără cămăși, trunchiurile lor dezgolite strălucind de transpirație în timp ce respirau greu din cauza efortului. Se învârteau și parau pe un covor mare, sunetul floretelor lovindu-se având ecou în spațiul larg. Fitz era mai mare și mai musculos decât Nick, dar ducele era rapid. Reuși să pareze încercările oarecum stângace ale lui Fitz de a-l ataca în timp ce strecură mici atacuri.

Nick se întoarse cu spatele la ea și atunci o văzu: o cicatrice mare și urâtă lângă umărul drept, locul unde fusese înjunghiat în Viena. I se întoarse stomacul pe dos. Doamne, Dumnezeule! Simon avusese dreptate.

Cineva încercase să îl *omoare* pe soțul ei.

Probabil scosese un sunet, pentru că bărbații se opriră și se întoarseră spre ușă. Chipul frumos al lui Nick fu înseninat de un zâmbet, și veni spre ea, mușchii lucioși ai trunchiului său mișcându-se și contractându-se în timp ce se apropia.

– Bună dimineața, draga mea.

– Bună dimineața. Nu mă lăsați să vă întrerup, zise ea ușor timidă.

– Aproape am terminat, oricum. Ia un loc și privește-mă cum înving acest mare blegoman, zise arătând cu floreta spre un scaun de lângă perete.

Fitz pufni. Nick o sărută scurt.

– Ca să am noroc, explică el, apoi se întoarse la oponentul lui.

Julia se relaxă pe scaun, bucuroasă să privească exercițiile. Era un spectacol splendid de virilitate și putere. Nick se mișca grațios, sigur pe el și pe abilitățile lui, pașii lui fiind hotărâți și rapizi. Mușchii brațelor și ai spatelui se încordau sub pielea lui umedă. Atacă, transpirația curgând pe trunchiul lui dezbrăcat, cu pantalonii negri strâmți pe coapsele puternice...

Se înfierbântă rapid, o reacție viscerală la acel spectacol. Partea de jos a trupului ei se încălzi, și simți furnicături amintindu-și cum alunecase peste trupul lui gol, cât de minunată fusese bărbăția lui tare în ea, lărgind-o. Doamne, voia să îl lingă peste tot, din cap până în picioare.

Julia nu se putea abține de la a-l dori cu ardoare, chiar și știind cât de mult avea să o urască, ținând cont că el nu voia să aibă vreodată copii. Nevoia de acest bărbat era ca un drog, pe care nu o putea controla.

Și nu își putu dezlipi privirea de la acea priveliște magnifică. Pielea ei se însufleți și începu să o furnice, în timp ce îl privea pândind și încovoindu-se. Julia se prinse bine de mânerele scaunului pentru a nu se năpusti asupra lui.

Nick o auzi pe Julia oftând. Se uită la ea și recunoscu imediat semnele excitației pe chipul ei. Pielea îmbujorată, buzele ușor depărtate, ochii luminoși și lucioși... Corpul lui răspunse pe măsură, vintrele lui încordându-se în timp ce sângele îi fugi către mădular.

Îl privea cu o intensitate scăpărătoare, ținând strâns mânerele scaunului, iar el o privi fix, incapabil să...

Brusc, ceva zbârnâi în aer, și Nick se trezi lungit pe spate, în vreme ce floreta lui Fitz era ațintită spre gâtul lui. La naiba! Nick lăsase garda jos, iar prietenul lui profitase de ocazie.

– Aveați de gând să mă învingeți, ai? zise Fitz retrăgându-se și întinzându-i o mână.

Nick înjură și se ridică ajutat de Fitz. Se strâmbă. Doamne, îl durea ca naiba umărul. Probabil aterizase pe el.

– Eram distras, bombăni.

– Categoric.

Fitz rânji, aplecându-şi capul în direcţia lui Juliet. Luă floretele de jos şi cămaşa lui, bombănind ceva în galică, apoi plecă.

Nick merse către Juliet, rămânând în mod voit fără cămaşă pe el. Îşi depărtă uşor picioarele şi rămase în faţa ei cu braţele încrucişate.

Vârful limbii ei se ivi brusc, şi îşi umezi buzele, tentându-l.

–Ţi-am distras atenţia, Excelenţă?

Pusese întrebarea cu inocenţă, dar se citea în ochii ei albaştri că ştia răspunsul.

–Ştii foarte bine că da, vrăjitoareo. Acum ce ai de gând să faci pentru a te revanşa faţă de mine?

Era curios să vadă la ce avea să recurgă nebunatica îndrăzneaţă. Mereu se înconjurase de femei atrase de satisfacţia sexuală la fel de mult ca el, dar, oricât de minunate fuseseră acele întâlniri din trecut, Juliet le eclipsa categoric. Entuziasmul ei inocent, cunoştinţele ei intime despre corpul masculin... Era ca şi cum fusese învăţată exact unde să îl atingă, cum să îl înnebunească.

Mâinile ei se îndreptară către nasturii pantalonilor lui şi, zâmbind strengăreşte, îi deschise încet, fără grabă, unul câte unul, până când îl eliberă.

În câteva secunde, Nick uită complet de scrimă şi de tot.

Următoarele câteva zile trecură repede. Nick nu ţinea minte să se fi simţit vreodată mai satisfăcut sau mai mulţumit. El şi Juliet erau ciudat de compatibili, chiar şi în afara patului. Îşi petreceau aproape fiecare minut împreună, iar el nu se plictisise nici măcar o dată de prezenţa ei, aşa cum se întâmplase cu alte femei, în trecut.

Ştia la fel de multe despre literatură câte ştia şi el, dacă nu chiar mai mult. Era impresionant, ţinând cont că el fusese obligat să înveţe despre clasici la şcoală, iar ea îi citise pe cont propriu. Juliet ştia şi să cânte la pian, şi făcea asta pentru el în fiecare seară după cină.

Voia să facă şi el ceva special pentru ea înainte ca săptămâna să se termine. Se hotărî să o surprindă cu o excursie, amintindu-şi că dorea să viziteze insula Torcello. Puteau petrece ultima dimineaţă vizitând insula şi apoi să se bucure de un picnic. Spusese că avea

nevoie de mai mult timp pentru a fi gata în această dimineață, așa că Nick făcu aranjamentele necesare în timp ce aşteptă.

Când ea coborî, gondola era pregătită de plecare şi încărcată cu bagaje.

Ar fi putut fi oricare dintre doamnele care se plimbau pe Strand, cu părul ei roşcat şi bogat ondulat prins sus şi purtând o rochie albastră conservatoare. Însă i se strânse pieptul de emoție când îi zâmbi ştrengăreşte şi intim. Nu voia să simtă tandrețe pentru nici o femeie, evitase ani de zile încurcăturile romantice. Însă Juliet se strecurase cumva pe lângă barierele lui. Simțea... afecțiune pentru ea.

Oare o putea convinge să stea mai mult de o săptămână, cum se înțeleseseră? După ce ea coborî scările, el făcu o plecăciune.

– Doamnă, caleaşca vă aşteaptă.

– Caleaşca? întrebă ea.

Nick se îndreptă şi ridică din umeri.

– De fapt, gondola. Asta a fost tot ce am putut să fac. O luă de mână. Astăzi vom fi turişti şi ne vom plimba pe insula Torcello.

– Oh! oftă Juliet, ținându-se de el cu entuziasm. Chiar aşa?

El încuviință.

– Mi-am adus aminte că voiai să o explorezi. O să mergem şi la un picnic cât timp suntem acolo.

Curând erau pe apă, îndreptându-se spre nord, înspre insulele lagunare. El şi Juliet stăteau în *felze*-ul acoperit, în timp ce Fitz şi gondolierul erau afară, vorbind încet în timp ce barca îi legăna uşor.

– Cât durează să ajungem acolo? întrebă ea.

– Mai mult de o oră. Torcello este insula lagunară cea mai îndepărtată de Veneția. Este şi cea mai liniştită. Foarte puțini oameni locuiesc acolo.

– Ce vom face până ajungem?

Îl privi pe sub gene, iar Nick simți cum i se înfierbântă sângele.

– Păi, nu sunt prea sigur.

Se întoarse spre ea şi o mângâie cu vârful nasului imediat sub lobul urechii, căci descoperise cât de mult îi plăcea asta.

Ea oftă prelung şi îşi sprijini capul de spătar pentru a-i oferi acces neîngrădit.

– Ție ce ți-ar plăcea să facem până ajungem? şopti cu buzele aproape lipite de gâtul ei.

– Să discutăm despre politică? Încă nu ți-ai ocupat locul în Camera Lorzilor, dar sunt sigură că...

– Aş prefera să înot până la Torcello decât să discutăm despre politică. Mă tem că va trebui să vii cu o idee mai bună, draga mea.

Îşi plimbă buricele degetelor pe curba claviculei ei, pe pielea atât de moale şi de catifelată. Ea îl răsplăti cutremurându-se. Apropiindu-se, îşi plimbă buzele în jos pe gâtul ei, sărutând totul în cale. Mirosea minunat, a săpun şi a flori, şi se gândi să o guste peste tot.

– Hmm, oftă ea. Fără politică deci. Bârfe, atunci? Îți pot povesti tot ce s-a întâmplat recent prin Londra.

Mormăi şi continuă să o sărute pe gât, iar ea râse.

– Să îți recit o poezie ?

– Urăsc poeziile, bombăni el.

Ea râse din nou.

– Întâmplător, şi eu. Ei bine, atunci mai rămâne un singur lucru de făcut.

Mâna ei îi atinse coapsa şi alunecă uşor în sus, între picioarele lui. Bărbăția lui se întărea deja, şi el îşi ținu răsuflarea, aşteptând atingerea ei dulce.

– Să discutăm despre noi, continuă ea.

Nick se retrase, îngrozit.

– Să discutăm despre noi? Mâna lui țâşni şi o cuprinse pe după genunchi, pentru a-i aşeza picioarele în poala lui. Am o idee mult mai bună. De ce nu vorbeşti tu, iar eu am să mă simt bine cu corpul tău.

Îi ridică fusta şi jupa, apoi îşi plimbă degetele pe coapsa ei, în sus, până îi găsi căldura. Era delicios de udă, corpul ei fiind deja pregătit pentru el. Trase de timp dezmierdând, fără a se grăbi să îi curme suferința, în ciuda rugăminților ei. Avea să petreacă fiecare clipă din acest drum pentru a o înnebuni.

Mult mai târziu, când ajunseră la Torcello, Nick o ajută pe Juliet să se dea jos din gondolă. O adusese la extaz de două ori

în timpul drumului, şi ea spusese că nu se simţea sigură pe picioare. El nu îşi putea reţine zâmbetul.

– Ai putea să pari mai puţin încântat de tine, Excelenţă, bombăni ea luându-l de braţ.

– Dacă îmi mai zici „Excelenţă" o dată, te satisfac de trei ori pe drumul spre casă.

– Promiţi? replică ea, ochii ei albaştri privindu-l lacomi.

El râse.

– Fitz, strigă. Ne întoarce într-o oră şi jumătate pentru prânz.

Prietenul lui încuviinţă, şi Nick o conduse pe Juliet pe doc şi înspre insulă.

– Nu mi-am imaginat că te vei dovedi atât de nesăţioasă, doamnă Leighton.

– Te temi că nu vei putea să ţii pasul?

– Da, răspunse el cu exagerat de multă seriozitate, făcând-o să râdă. Îşi dădu seama că adora să o vadă râzând. Hai să ne oprim la catedrală prima oară, să vedem mozaicurile. O conduse către enormul turn cu clopot. După ce studiară mozaicurile şi urcară în vârful turnului, Nick îi spuse: Acum trebuie să stai pe Tronul lui Attila.

Îi arătă un scaun mare de piatră din curtea din spatele catedralei.

– Şi de ce ar trebui să stau acolo?

– Pentru că asta fac turiştii, draga mea. O conduse către scaun şi o ţinu de mână cât stătu jos. Localnicii spun că, dacă te aşezi pe Tronul lui Attila, te vei întoarce la Torcello cândva.

Îi ridică mâna spre gură şi o sărută pe interiorul încheieturii, exact unde se termina mănuşa. Ea îi zâmbi, şi el se surprinse zâmbindu-i înapoi, rânjind ca un idiot fără să îi pese de nimic altceva.

– Poate că mă vei aduce înapoi cândva, zise ea încet.

Nick nu ştiu cum să răspundă la o astfel de afirmaţie. Erau amândoi conştienţi de faptul că relaţia lor nu era permanentă, dar vocea ei avusese o notă ciudată de melancolie, şi la naiba dacă nu dorea să îi ofere acestei femei tot ce putea. Şi asta era cu adevărat periculos.

Se hotărî să ignore asta şi o ajută să se ridice.

– Acum, hai să mâncăm.

*

În timp ce plutiră înapoi spre Veneția, Julia se gândi că restul excursiei fusese chiar plăcut. Făcuseră un picnic într-un *palazzo* vechi și abandonat, după care Nick o posedase tandru pe pături. În ultimele câteva zile, făceau dragoste mai puțin frenetic, dar nu mai puțin intens. După ce își aranjaseră hainele, se mai plimbaseră puțin, ținându-se de mână și sărutându-se în timp ce explorau. Una peste alta, fusese o zi perfectă.

Odată ajunși în gondolă, Nick se întinsese în *felze* cu capul în poala ei. Câteva minute mai târziu, adormise.

Julia îi dădu la o parte părul de pe frunte. În afară de ziua de azi, mai avea două zile cu el. Da, se mai puteau întâlni și după aceea, însă deocamdată se bucura de faptul că era cu el zi și noapte.

Chipul lui părea mai tânăr și mai liniștit când dormea. Când era treaz, era ceva întunecos la el, o durere din tinerețe pe care nu putea sau nu își permitea să o uite. Asta îl făcea rece și cinic. Dar era și ceva dulce, tandrețea unui bărbat care nu cunoscuse niciodată dragostea, care tânjea după ea mai mult decât își dădea el seama.

Îl provocase să îi povestească despre copilăria lui în timp ce mâncaseră.

– Nu sunt multe de spus, de fapt, replicase el. Am petrecut-o alergând de ici, colo pe moșie, fugind de guvernanta mea oricând puteam. Apoi am mers la Eton și nu m-am întors decât de câteva ori în anii ce au urmat. La acel moment nu prea le păsa dacă trăiesc sau mor.

– Cui? întrebase ea.

– Ducelui și ducesei. S-au spălat pe mâini de mine destul de devreme. De fapt, nici nu îmi amintesc vreun moment de tandrețe cu părinții mei. Toate amintirile mele plăcute din copilărie sunt cu guvernanta mea și cu grădinarul-șef, pe care îl urmam peste tot de câte ori puteam.

– Dar fratele tău mai mare?

El băgase o măslină în gură.

– Ne înțelegeam destul de bine, dar meditatorii îl țineau destul de ocupat. „Un viitor duce are responsabilități", spuneau. L-au făcut pe Harry destul de nefericit. Eram o pereche reușită: un băiat

căruia i se dădea prea multă atenție și unul căruia nu i se dădea deloc.

– Of, Nick, replicase ea tristă.

El ridicase din umeri cu o nepăsare pe care ea era sigură că de fapt nu o simțea.

– Părinții mei erau oameni extrem de nefericiți. Într-un fel, a fost mai bine că m-au lăsat de capul meu, chiar dacă mă simțeam singur. Harry trebuia să se întâlnească regulat cu părinții noștri, să le spună ce învățase și să se dea în spectacol precum o maimuță la circ. Eu nu îi vedeam mai deloc. De fapt, o dată chiar am ținut cont cât timp m-au evitat. Am ajuns la optzeci și nouă de zile.

Julia suspinase.

– Optzeci și nouă de zile fără să îți vezi părinții! Este îngrozitor!

– Era o casă ridicol de mare, răspunsese el.

– Și ce făceai de sărbători și în vacanțe?

– Călătoream. Mă duceam acasă la Winchester sau la Quint. Când am crescut destul, găseam câte o doamnă sau două cărora nu le displăcea să aibă prin preajmă un tânăr de paișprezece ani insațiabil și veșnic dornic de nebunii.

– Văd că nu s-au schimbat prea multe. Ești tot insațiabil și veșnic dornic de nebunii, subliniase ea.

– Da, sunt. Dar numai în preajma ta, se pare. Și nu te bucuri de asta?

Momentul trecuse, dar ea începuse să înțeleagă de ce se îndepărtase de familia lui, inclusiv de soția pe care i-o băgase pe gât tatăl lui. Vinovăția devenea apăsătoare, și, pentru o clipă de nebunie, chiar se gândi să îi mărturisească adevărata ei identitate. Însă teama o făcu să tacă.

Dacă rămânea însărcinată, Julia nu se credea capabilă să îi spună față în față. Știa cât ar fi fost de devastatoare pentru soțul ei o asemenea veste. Chiar nu dorea să fie tată, și afirmase asta clar și răspicat.

Nu, cel mai bine era să îi scrie o scrisoare lungă și frumoasă. Și să o trimită de undeva foarte, foarte departe.

Se uită în jos la el, la genele lungi și negre ce îi umbreau obrajii în timp ce dormea, la umbra de barbă de pe maxilar. I se strânse inima în piept, și adevărul o lovi precum un fulger.

Se îndrăgostea de soțul ei.

Of, Doamne, Dumnezeule, nu putea permite să i se întâmple ceva atât de ridicol de prostesc. Încercă repede să își aducă aminte de toate motivele pentru care trebuia să îl urască, de faptul că o ignorase vreme de opt ani. De reputația lui de destrăbălat. De Templeton. De servitorii ei, care aveau să rămână pe drumuri în curând.

Dar nu mai putea să o facă. Nu îl ura, îl înțelegea. Și vedea mai departe de aparența pe care o prezenta el lumii: Ducele Depravat, un degenerat și împătimit al jocurilor de noroc care nu avea nevoie de nimeni. Nu, nu acela era bărbatul cel adevărat. Nick se deschisese față de ea în ultimele zile, împărtășind mai multe despre el și arătându-i o o latură a lui dulce și grijulie.

Deși făcuse o mulțime de planuri și de pregătiri, Julia nu se gândise că inima i-ar putea fi în pericol. Nici nu îi trecuse prin minte că ar putea să îi pese de el. Iar acum era periculos de aproape de a iubi un bărbat care avea să o urască pentru totdeauna, imediat ce afla ce făcuse.

„Ține-te tare", își spuse. Mai poți supraviețui două zile fără să îți sacrifici inima.

Capitolul 7

Păzește-ți inima. Ține-o în siguranță, pentru că nimeni nu ar trebui vreodată să confunde dorința cu iubirea.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Când veni ultima zi de petrecut împreună, aveau deja o rutină comodă.

Așa cum făcuse aproape în fiecare dimineață, Nick o trezi cu sărutări blânde și cu atingeri experte, pregătindu-i corpul și apoi alunecând în ea. Ritmul era lent și relaxat, și Nick prelungi

plăcerea până o aduse în pragul nebuniei. Îl ținu strâns, implorând și rugându-l să termine dulcea tortură.

El nu făcu decât să râdă la urechea ei.

– Vreau ca asta să dureze, *tesorina*. Deși am de gând să te mai am de cel puțin două ori astăzi.

Julia nu mai putu îndura. Îi împinse umărul și îl întoarse pe spate. Chipul lui arătă surprindere în timp ce ea îl încălecă și îi așeză mădularul la intrarea ei.

– Poate că și eu mi-am propus să te mai am de cel puțin două ori astăzi.

Când își coborî șoldurile, mădularul lui intră adânc, și gemură amândoi. Ea repetă mișcarea, făcându-l să suspine și să se țină de tăblia de lemn a patului.

– Iisuse Hristoase, ador când faci asta.

Mâinile lui îi găsiră sânii, o ciupi de sfârcuri și le frământă cu vârfurile degetelor în timp ce ea continuă să îl călărească. Mișcarea asta o aduse repede la marginea prăpastiei, și Nick știa asta. Se ridică și îi luă un sfârc în gură, sugând tare și apoi lingând mugurul.

– Oh, da, Nick! Doamne, da! șopti ea, mișcându-și șoldurile în ritm frenetic.

Nick își mută mână între ei, îi mângâie nodul sensibil cu degetul mare.

– Dă-ți drumul pentru mine, *cara*. Strigă-mi numele, murmură el de lângă sânul ei.

Atinse apogeul, și Julia simți un orgasm feroce, ce îi făcu picioarele să tremure și îi zgudui corpul până trecu delicioasa furtună. Se auzi strigându-i numele ca prin vis. Când își reveni, ochii lui Nick erau întunecați și lucioși și o priveau fix.

– Ești atât de frumoasă când îți trăiești plăcerea. Mă faci să mă simt cel mai puternic bărbat din lume.

Abia avu timp să absoarbă cuvintele înainte ca el să schimbe poziția și, așezându-se mai bine între picioarele ei, începu să intre în ea cu o hotărâre pe care nu o mai văzuse la el. Părea aproape posedat, cu buzele trase într-un rictus sălbatic, cu pieptul fremătând de atâta efort. După un minut, înțepeni și strigă și el.

Apoi căzu deasupra ei, având grijă să se sprijine pe umeri pentru a nu o zdrobi. Julia își frecă piciorul de pulpa lui și îi mângâie umerii uzi de transpirație, fericită să simtă greutatea lui deasupra în timp ce încercau amândoi să își recapete suflul. Într-un târziu, se mișcă și o trase lângă el.

– Poate ar trebui să petrecem ziua în pat.

Ea zâmbi, trecându-și degetele prin părul negru de pe pieptul lui.

– Poate că da. Dar aș vrea să fac o baie la un moment dat.

– Îmi dai voie să te spăl eu din nou?

Amintirea băii de cu o zi în urmă, când Nick îi săpunise și îi limpezise fiecare părticică a corpului, îi încălzi fața.

– Poți face pe servitoarea oricând dorești, Excelență.

El îi mângâie gâtul cu nasul.

– Trăiesc pentru a te servi, draga mea.

Mâncară în pat, unde împărțiră un festin aranjat de bucătăreasa lui, și Nick o hrăni din când în când cu mâna lui. Apoi avu grijă să îi îndeplinească toate dorințele în timpul băii, și, când terminară, apa se răcise de mult.

După-amiaza era cenușie și răcoroasă, așa că părea o idee bună să o petreacă în bibliotecă, în fața focului. Cei doi se instalară pe canapea cu câte o carte în mână, iar Nick își odihni capul în poala ei în timp ce citiră.

Mai făcu dragoste cu ea o dată înainte de cină, apoi o ajută să se îmbrace într-o rochie de seară. Îl privi în timp ce se schimba, fericită să fie în aceeași cameră cu el. Soțul ei era imposibil de chipeș în hainele de seară. Poziția semeață a maxilarului său, lățimea umerilor lui, acele buze păcătos de pline întinse într-un zâmbet intim adresat doar ei... Bătăile inimii ei se întețiră când privirile li se întâlniră în oglindă.

– Cunosc privirea aceea, șopti el, terminându-și de aranjat lavaliera. Sărim peste cină?

– Nu. Trebuie să îmi mențin puterile. Ești destul de solicitant.

Nick râse și merse spre ea.

– Aș putea același lucru despre tine, *tesorina*.

O sărută cu poftă și apoi continuă să se îmbrace.

– Ce înseamnă acel cuvânt, *„tesorina"*? Mi-ai spus în acest fel încă de când te-am cunoscut.

El își închise nasturii de la vestă, de un verde smarald cu dungi albe.

– Venețienii îl folosesc cu sensul de „draga mea". Înseamnă „comoara mea mică" în sens literal, și asta gândesc de fiecare dată când te văd dezbrăcată.

Ea simți cum inima i se topește. Își aminti că trebuia să rămână detașată, că urma să plece a doua zi, dar era greu să facă asta dacă el continua să fie atât de grijuliu și de șarmant.

Conversară relaxați în timpul cinei, împărtășind idei și opinii despre diferite subiecte. Ei i se păru surprinzător în câte privințe erau de acord. Ar fi putut fi chiar prieteni, în alte circumstanțe.

La desert, el aranjase să primească felul ei preferat: înghețată cu aromă de neroli, făcută din flori de portocal amărui. Gustul era dulce acrișor și aromat, iar Nick râse când ea termină nu doar porția ei, ci și pe a lui.

Cum putuse un bărbat atât de atent și de amabil să își ignore soția timp de opt ani? Se dovedi o sarcină dificilă să separe bărbatul pe care îl crezuse de bărbatul pe care îl cunoștea acum, mai ales când el avea impresia că ea era altcineva. Minciuna îi lăsă un gust amar, la fel ca desertul pe care tocmai îl consumase.

Se vârâse într-o mare încurcătură, fără doar și poate.

– Spune-mi, ai vreun regret în privința lucrurilor pe care le-ai făcut sau a modului în care ți-ai trăit viața? întrebă ea după cină, cât încă erau la masă.

El își lăsă ușor capul într-o parte, puțin încruntat.

– Toată lumea regretă ceva, cred. Bău din vin și se mai gândi. Cu siguranță aș fi vrut să fi petrecut mai mult timp cu fratele meu înainte să moară. Și mai este și soția mea.

Julia se tensionă.

– Ce vrei să spui despre soția ta?

– Winchester mă tot bate la cap să fac ceea ce trebuie pentru ducesă, să mă ridic la înălțimea așteptărilor. Sigur că are dreptate. Dar ce să fac, să apar la ea la ușă ca un marinar care a fost pierdut în larg vreme de opt ani? M-ar face de râsul Londrei, îndrăznesc să spun. Oftă. Nu ar fi trebuit niciodată să accept să o iau de soție.

Ar fi trebuit să îl înfrunt pe tatăl meu şi să găsesc o modalitate de a riposta. Dacă aş fi făcut asta, toată situaţia ar fi distrus cu o viaţă mai puţin. Deci da, regret că nu am fost suficient de puternic atunci când ar fi trebuit.

Julia înghiţi cu noduri, încercând să nu-şi trădeze surpriza. Chiar regreta modul îngrozitor în care se purtase cu ea. Revelaţia era năucitoare. Voia să strige: „Încă nu este prea târziu! Nu te-ar face de râsul Londrei. Ar îngenuchea şi ar mulţumi cerului că te-ai întors".

– Deci chiar nu te vei întoarce niciodată în Anglia?

Sentimentele ei erau atât de nedesluşite, încât nu ar fi putut să spună ce răspuns spera să audă. Săptămâna petrecută împreună se încheia în cu totul alt mod decât se aşteptase ea.

– Nu. Deşi ideea de te revedea ar fi cel mai bun motiv pe care l-aş putea avea să mă întorc. Îi ridică mâna şi îşi lipi buzele de dosul încheieturii. Asta înseamnă că ai vrea să mă revezi?

– Nu sunt prea sigură, răspunse ea sincer.

Privirea lui Nick deveni gânditoare, aproape afectuoasă, şi o ţinu de mână.

– Este ceva foarte reconfortant în sinceritatea ta, a noastră. Eşti o femeie care nu păcăleşte, complet deschisă cu privire la relaţiile şi la viaţa ta. Iar eu sunt destul de încăpăţânat când vine vorba despre femeile pe care vreau să le cuceresc. Aş spune că suntem potriviţi, că ne simţim confortabil unul cu celălalt. Nu crezi?

Ea nu putu decât să încuviinţeze, simţind cum i se usucă limba de vinovăţie. „O femeie care nu păcăleşte." Mai că izbucni în râs. Da, observase cât de confortabil se simţeau împreună, chiar la asta se gândise şi ea în timpul cinei – dar numai pentru că el nu ştia cine era ea şi ce urmărea. Simţi dintr-odată o strângere de inimă.

Şi exact în acea clipă înţelese cât de mult îşi dorea toate acestea – pe el –, pentru restul vieţii ei.

„Oh, nu! Nu, nu, nu!"

Îl *iubea*. Îşi iubea soţul cu toată inima ei, complet, în mod cert şi fără nici o ruşine. Oh, nu. Închise ochii pentru o clipă.

– Aş vrea să stai cu mine pentru restul sejurului tău la Veneţia, zise el, mângâindu-i palma cu degetul mare. Am suficient spaţiu,

și sunt sigur că Winchester ar înțelege. Te vreau aici, lângă mine. În fiecare zi. În fiecare noapte.

O cuprinse panica. I-ar fi plăcut nespus să stea cu el, pentru totdeauna chiar, dacă s-ar fi putut, dar el nu știa ce făcuse ea. Nick avea să o urască pentru asta, și nu ar fi putut suporta să îi vadă afecțiunea otrăvită când urma să afle despre trădarea ei.

Iar acum se îndrăgostise de el, deși își spusese clar că asta nu trebuia să se întâmple.

„Oh, nu."

O privi calm, așteptând în mod clar un răspuns.

Ea luă o gură de vin pentru a-și umezi gura uscată. Singurul mod de a răspunde fără a-i stârni furia sau suspiciunile era să se eschiveze.

– Am... am să mă gândesc la asta, Nick. Va trebui să mă întorc la reședința mea pentru câteva zile, dar vom discuta după aceea.

– Bine, dar nu voi renunța la această idee, Juliet. Te vreau, și de obicei obțin ceea ce doresc.

În mod normal, ar fi răspuns cu o replică provocatoare, dar nu îi veni nimic în minte. Limba ei era împietrită de groază.

– Vino, draga mea. Vreau să îți arăt ceva.

O ajută să se ridice de pe scaun, ținând-o strâns de mână. Încercă să se bucure de senzația oferită de pielea lui caldă și fermă atingând-o pe a ei, și să uite de orice altceva. Era încă acolo, afectuos și dulce, fără a bănui ce făcuse ea.

Urcară în tăcere scările a două etaje, până la o ușă mică de la capătul coridorului. Ușa se deschise și dezvălui încă un rând de trepte.

– Unde duce? întrebă ea.

El o ghidă pe scări, cu ochii sclipitori.

– O să vezi. Urmează-mă!

În capăt, deschise încă o ușă, și Julia simți un curent puternic de aer rece. Tremură când ieși pe acoperiș. Nick își dădu jos haina de pe el, o așeză pe umerii ei și o conduse către laterala clădirii. O ținu aproape, lipindu-și pieptul de spatele ei, brațele lui înconjurând-o cu căldură, iar ea clipi, uimită de priveliștea din fața lor.

În oricare direcție se uita, sclipeau lumini, iar în depărtare se vedeau arcadele înalte ale podului Rialto. Gondolele alunecau

tăcute pe apele negre ale canalelor, lumina de un galben pal a felinarelor reflectându-se în luciul apei. Luminile clădirilor făceau orașul strălucitor.

Era un loc liniștit, iar ea și-l putea imagina pe Nick stând aici în fiecare seară, privind orașul.

– Acesta este locul meu preferat din toată Veneția, șopti el în părul ei.

– Este superb.

– Știu că este cam frig aici afară, dar am vrut să vezi și tu. Este motivul pentru care am cumpărat acest *palazzo*.

– Mă bucur că ai făcut asta. Este foarte frumos.

El o răsuci și îi înălță capul.

– Nici pe de parte cât ești tu de frumoasă, *cara*.

Se aplecă și buzele lui le cuceriră pe ale ei, frecându-se încet de ele, tandru, iar Julia aproape că se topi în brațele lui. Inima ei naivă se umplu de emoție, deși îi porunci să nu facă asta. Era plină de dragoste pentru acest bărbat. Se agăță de el și puse emoție în sărut, spunându-i fără cuvinte ce simțea pentru el. Că ținea la el. Că ultimele șapte zile fuseseră un dar minunat și neașteptat. Și că îi părea rău pentru durerea pe care avea el să o simtă când urma să îi spună secretul ei.

Pentru că înțelesese că trebuia să facă asta, pentru binele amândurora.

Îl sărută de adio.

Nick își dădu seama că fluiera – *fluiera*, Dumnezeule! – în timp ce făcu ultimii pași spre cafeneaua Florian's. Avea de gând să vadă un vechi prieten și să bea o cafea, apoi să treacă pe la reședința lui Juliet pentru a-i face o surpriză.

Îi era dor de ea. Deși nu o mai văzuse de doar două zile, i se părea că trecuseră doi ani. Și nu era vorba doar despre satisfacția fizică. Îi lipsea să se trezească lângă ea. Și felul în care mirosea. Îi lipsea totul, de fapt. La naiba, se smiorcăia după o femeie. Nu crezuse niciodată că avea să i se întâmple tocmai lui, dar acum, că se întâmplase, nu îl deranja. I se părea în regulă ceea ce simțea pentru Juliet.

Deşi ea fusese ciudat de liniştită ultima oară când o văzuse, când plecase de la reşedinţa lui după aventura lor de şapte zile. Nu ştia ce îi cauzase starea de spirit, aşa că se hotărâse să îi facă un cadou-surpriză.

Aflase de la *signor* Marcellino cât de mult îi plăcuse lui Juliet setul cu cameea, cât de visător îi fusese chipul când studiase lucrătura delicată. Nick ştia că îşi dorise setul, dar mândria o împiedicase să accepte un asemenea cadou. Aşa că îl cumpărase şi urma să i-l dea astăzi.

Abia aştepta să îi vadă expresia când avea să deschidă cutia.

Nick intră în cafenea şi se uită după Quint prin mulţime. Îl văzu pe prietenul lui undeva în spate, în mod deloc surprinzător, scriind frenetic într-un carneţel, fără a o băga în seamă pe ospătăriţa atrăgătoare care încerca să îl facă atent.

Nick merse către el.

– Quint. Văd că nu te-ai schimbat.

Nick înclină capul către fata care plecase.

– Colton! La naiba, ce mă bucur să te văd!

Damien Beecham, vicontele Quint, se ridică, şi cei doi se bătură pe spate.

Nick îl studie pe prietenul lui şi ajunse la concluzia că acesta chiar nu se schimbase de la ultima lor întâlnire. Puţin mai înalt decât Nick, Quint avea aspectul lui normal neîngrijit, părul brunet periat pe spate neglijent şi purta haine îngrozitor de neasortate. Însă era deosebit de inteligent şi extrem de loial.

– Cât timp a trecut, trei ani? întrebă Nick luând loc.

– Cam aşa ceva. Am venit să te văd la Paris, cred. Am fost cu acele două femei minunate...

– Ţin minte, replică Nick râzând. Doamne, am iubit Parisul. Deşi şi Veneţia a fost bună cu mine.

Ospătăriţa se întoarse, şi Nick comandă o cafea. Apoi atenţia lui reveni la prietenul său.

– Este şi Winchester aici. Ştiai?

Nick, Quint şi Winchester fuseseră apropiaţi la Eton. Doar prieteniile din copilărie supravieţuiseră scandalului, şi Nick le era recunoscător ambilor pentru că nu îl abandonaseră.

Quint făcu ochii mari.

– Nu. Am fost la Roma în ultima lună. Nu pot decât să îmi imaginez cât de tare vă distrați.

– Mă tem că nu m-am întâlnit cu el prea mult. De fapt, nu se văzuseră mai deloc în ultimele nouă zile. Unde stai? continuă.

– Nu prea departe de aici. Am ajuns acum două zile. Voiam să vorbesc cu un cărturar din Veneția despre...

– Sunt sigur că va fi o conversație fascinantă. În timpul prieteniei lor de douăzeci de ani, Nick învățase să îl întrerupă pe prietenul lui înainte ca el să înceapă să vorbească despre chestiuni legate de filosofie, inginerie sau științe. Și ce ai mai făcut de când te-am văzut ultima oară? Văd că nu ești însurat.

– Nu ai auzit? Când Nick clătină din cap, Quint continuă: M-am logodit în primăvara trecută. Fata a fugit cu un grăjdar la Gretna Green cu o săptămână înainte de nuntă. Și tare bine a făcut. Nu voiam să mă însor nici în ruptul capului.

Privirea îndurerată a lui Quint îl dădu însă de gol. Era clar că fata îi frânsese inima.

– Îmi pare rău, spuse Nick foarte serios.

Quint se uită în altă parte.

– Eh, o să supraviețuiesc. Că tot veni vorba despre mariaje...

Nick gemu, făcându-l pe Quint să râdă.

– Voiam doar să spun că o văd des pe soția ta în Londra. Habar n-ai ce ratezi, prietene.

– Dacă este minunată măcar pe jumătate față de cum zice Winchester că ar fi, mi-e clar că e o minunăție. Dar asta nu contează.

Quint ridică o mână.

– Știu că nu e cazul să mă lansez într-o astfel de conversație. Ei bine... cum sunt doamnele în Veneția?

Nick se gândi la Juliet și nu își putu ascunde un zâmbet. Quint făcu ochii mari.

– Atât de bine, deci? Rânjești de-a dreptul. Cine este?

Chiar rânjea. Nick nu se putu abține.

– De fapt, i-am tot ținut companie fostei amante a lui Winchester. O persoană pe care o s-o cunoști. Doamna Juliet Leighton.

Quint înclină capul.

– Cine?

– Doamna Leighton. Cum expresia nedumerită a lui Quint nu se schimbă, Nick dezvoltă subiectul: A avut legături atât

cu Wellington, cât şi cu prinţul – în acelaşi timp. A organizat un dineu şi a servit şampania dintr-o oală de noapte. Are o colecţie de diamante despre care se zvoneşte că ar concura cu bijuteriile regale. Sigur ţi-o aminteşti, nu?

– Îmi pare rău, Colt. Nu am idee despre cine vorbeşti. Fosta amantă a lui Winchester, zici?

– Este din Londra. Juliet Leighton. Trebuie să fi auzit de ea.

Nick se încruntă şi încercă să nu se lase enervat de scăparea prietenului său. Dar zvonurile despre Juliet erau extrem de savuroase. Orice bărbat din Londra mai mare de doisprezece ani, cu sânge în vene, ar fi ştiut numele ei.

– Haide, Quint.

– Nu. Nu am auzit despre ea. Şi, după cum o descrii, pare genul de femeie de care nu aş uita. Poate că te păcăleşte Winchester. Ştii cât de mult îi place să ne facă farse.

Quint îşi bău liniştit cafeaua în timp ce Nick rumegă vorbele lui. Ar face Winchester aşa ceva? Ce ar spera să câştige cu asta? Şi Juliet ar fi trebuit să colaboreze la un astfel de plan. De ce ar dori ei ca... Nu, ideea era ridicolă.

Nick ignoră senzaţia ciudată, şi discuţia lor trecu la alte subiecte. Se scurseră aşa câteva ore, şi Nick îşi dădu seama că este nerăbdător să o vadă pe Juliet.

– Quint, trebuie să plec. Dar vizitează-mă mai târziu şi ieşim în oraş.

Nick plecă, şi Fitz îl întâmpină afară. Valetul se îndepărtă de colţul clădirii când Nick se apropie.

– Vreau să merg acasă la doamna Leighton. Ia gondola şi ne întâlnim acolo, bine?

Fitz încuviinţă.

– Aveţi grijă.

– Este ziua în amiaza mare. Nu mi se va întâmpla nimic. Vreau să merg pe jos ca să îmi limpezesc gândurile.

Se întoarse şi plecă, fără să mai spună nimic, trecând printre soldaţi, vânzători şi vizitatori adunaţi în Piazza San Marco.

Până ajunse la reşedinţa lui Juliet, Nick se convinse că nu avea nici un motiv să fie îngrijorat. Doar nu cunoştea Quint pe absolut toată lumea din Londra – şi în ultima vreme cam fusese plecat în călătorii. Desigur, mai exista şi posibilitatea ca doamna Leighton

să nu fie atât de notorie pe cât o făceau să pară zvonurile. Nick știa foarte bine cât de puternice erau minciunile și cât de repede se răspândeau.

Dar rămase totuși un mic dubiu. Mai fusese dezamăgit, și Nick știa că nu trebuia să aibă încredere în nimeni. Încercă să se calmeze prin câteva respirații adânci. Nu funcționă. Nu avea să îi treacă până nu o vedea pe Juliet, să îi pună aceste întrebări chiar el: „Cine ești?", „Tu și Winchester v-ați bătut joc de mine?"

Bătu la ușă, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt în timp ce aștepta în după-amiaza răcoroasă. Mai bătu o dată. Unde naiba erau toți?

Nick apucă mânerul, și ușa se deschise. Intră pe hol.

– Juliet? Winchester? E cineva acasă?

Nu apăru nimeni, așa că urcă scările. Era întuneric peste tot. Nu erau lămpi sau lumânări aprinse, geamurile erau închise, și i se strânse stomacul de frică.

– Juliet? strigă.

Nick află răspunsul urcând încă un etaj în fugă.

În prima cameră erau sertare deschise, toate descurajator de goale, de parcă rezidenții plecaseră în grabă.

– La naiba! urlă, fugind din cameră în cameră, dar fiecare arăta la fel.

Se împletici către primul etaj, șocat. Plecase? Fără să îi spună nimic?

Adevărul nu mai putea fi negat. Fusese păcălit. Din ce alt motiv ar fi fugit fără să îi spună? Doamne, nici nu era de mirare că Quint nu auzise de ea.

Nick merse clătinat către sufragerie, sperând să găsească vreun semn de viață, vreo dovadă că nu îl părăsise cu adevărat. Dar nu era nici una. Mobila stătea tăcută, iar rezidenții vii dispăruseră.

Îi atrase atenția un bilet de pe șemineu. Îi era adresat lui. Îi sări inima în piept. Poate era de la Juliet și explica plecarea ei în grabă. Nick se năpusti asupra lui și îl deschise, așteptându-se să citească despre vreun eveniment neprevăzut care o forțase să plece din Veneția.

Însă nu era de la Juliet. Biletul era de la Winchester. Și cuvintele îi făcură lui Nick sângele să înghețe în vene.

*

Colt,

Dacă citeşti aceste rânduri, atunci ştii deja că am plecat.

Ţi-am spus cândva că, dacă ai să continui să îţi eviţi soţia, ai să regreţi, prietene. Mă tem că a venit ziua aceea.

Doamna Juliet Leighton nu a existat niciodată. A fost creaţia imaginaţiei unei femei duse la disperare. A unei femei ajunse pe culmile deznădejdii, care a fost convinsă că nu are nici o altă şansă decât să inventeze un personaj legendar pentru a atrage atenţia soţului ei. Atenţia ta.

Da, Juliet Leighton este de fapt Julia Seaton, ducesa de Colton.

Ştiu că s-ar putea să nu mă ierţi niciodată pentru ce am făcut. Sper doar să ajungi să înţelegi de ce am avut compasiune pentru femeia pe care tu ai abandonat-o vreme de opt ani. Şi mă gândesc la ce este mai bine pentru tine.

Ne întoarcem la Londra. Nu ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Julia în ultimele zile, dar este disperată să plece din Veneţia. Nu am altă posibilitate decât să le însoţesc pe ea şi pe mătuşa ei înapoi acasă.

Nu ştiu când te voi revedea, Colt, dar îmi doresc foarte mult să rămânem prieteni. Sper că vei înţelege într-o zi.

Cu drag,

Simon

Nick se împletici către un scaun, şocat. Îşi auzi sângele cum îi fugea prin vene. Camera începu să se învârtă, aşa că se ţinu de mânerele scaunului pentru a nu-şi pierde echilibrul.

Fir-ar să fie, era adevărat?

Juliet era... soţia lui?

Strânse biletul în mână, şi şocul se transformă în furie. Muşchii i se încleştară şi abia mai putu să vadă prin vălul de mânie. Fusese păcălit. De către *soţia* lui. Stătuse acolo, zâmbindu-i, râzând de el, culcându-se cu el... ştiind în tot acest timp că îl mintea.

Târfa!

Totul fusese un joc. Zvonurile, flirtul, săruturile. Voise doar să fugă după ea, să îi cadă la picioare. Şi el căzuse, idiot blestemat ce era! Era o răzbunare pentru că o ignorase timp de opt ani. Doamne,

și ce lucruri îi *spusese!* Nick îi arătase părți ale lui pe care nu le împărtășise niciodată, cu nimeni.

Iar ea și Winchester își băteau joc de el în tot acest timp.

Durerea aproape că îl doborî. Nick nu se simțise niciodată trădat în asemenea hal. Nici măcar când fratele lui nu îl crezuse sau când familia lui îi întorsese spatele. Nu, asta era de o sută de ori mai rău. Înghiți fierea ce îi urca pe gât și băgă biletul în buzunar.

Nick ieși grăbit și merse la gondola lui, cizmele lui bubuind la contactul cu pământul. Își simțea pieptul gol și înghețat. Lipsit de orice sentiment sau emoție. Fitz stătea impasibil pe doc, așteptându-l.

– Acasă, lătră Nick și sări în barcă.

Se așeză pe băncuță și își sprijini capul în mâini. În timp ce parcurseră scurta distanță către reședința lui Nick, îi trecură prin minte fiecare moment petrecut cu ea, fiecare zâmbet mincinos, fiecare geamăt fals. Ea și Winchester erau amanți? Winchester negase că ar avea sentimente pentru ducesă, dar ce bărbat ar fi făcut asemenea eforturi să ajute o femeie la care nu ținea?

Nick jură că ambii aveau să regrete că își bătuseră joc de el – indiferent de ceea ce avea de făcut sau de unde trebuia să meargă.

Nick sări din gondolă când aceasta se opri la doc, și mâna lui se atinse de o umflătură a buzunarului pardesiului său. Își aminti brusc de cadoul pe care i-l cumpărase lui Juliet – de fapt, *soției lui.* Setul unic cu camee. Era simplu și elegant, exact așa cum crezuse cândva că era și Juliet. Scoase cutia și o ținu în mâinile tremurânde. Propria prostie îl lua în derâdere.

„Dar soția ta?" întrebase ea. „Nu ești curios în privința ei?"

Nick urlă sfâșietor și azvârli cutia cât de departe putu în apele canalului.

– Ce este, Colton? Ce s-a întâmplat? întrebă Quint din prag.

Era încă devreme, deși seară, iar Nick încerca să își încheie cât mai rapid toate afacerile în Veneția. Își aminti că îi spusese lui Quint să treacă pe la el în seara aceasta. Compania era ultimul lucru de care avea nevoie, dar își dădu seama că era incapabil să îi ceară prietenului său să plece.

Quint se așeză pe un scaun în fața biroului lui Nick.

– Îmi dau seama că ești nervos. Ce s-a întâmplat?

Nu avea motive să ascundă adevărul de Quint. Toată Londra avea să râdă de Nick curând, bucurându-se de umilirea Ducelui Depravat. Nick nu se încredea în propria voce, aşa că aruncă biletul de la Winchester în direcţia lui Quint, apoi reveni la ce scria.

Trecu ceva timp. În timp ce Quint citi scrisoarea, în cameră se aşternu o linişte de mormânt. Când termină, împături scrisoarea şi o puse pe birou.

– Foarte frumoasă, nu?

Nick ridică brusc capul, mijind ochii la Quint.

– Da, pentru o târfă. Destul de frumoasă.

Se concentră din nou asupra scrisorii, abia văzând cuvintele de pe hârtie.

– Ei, hai, Colton. Deci te-ai culcat cu soţia ta. Şi se pare că ţi-a plăcut, dacă mă iau după comentariile tale de la cafenea de mai devreme. Măcar poţi bifa „să îmi consum căsătoria" pe lista lucrurilor pe care îţi doreai să le realizezi în viaţă, chiar dacă nimănui nu îi place să fie păcălit.

– Asta era pe lista lucrurilor pe care să nu le fac vreodată! replică Nick. Iar femeia cu care m-am culcat nu era vreo virgină, Quint. Era experimentată în artele destrăbălării. Deci cu cine a câştigat această experienţă? Cu Winchester?

Îşi dădu seama că ţipa, aşa că se forţă să se calmeze. Quint se încruntă.

– Ei, asta pare improbabil. Dar te-ai spălat pe mâini de ea imediat după ceremonie. Nu poţi învinui fata că vrea să fie iubită.

– Iisuse, Quint! Acum nu e momentul pentru logică! Nick îşi trecu o mână peste faţă. Bine, dacă este adevărat ceea ce spui tu, atunci de ce să vină după mine? Ar putea avea orice bărbat din Londra. De ce să inventeze această poveste fantasmagorică, a unei curtezane căreia nu îi rezistă nici un bărbat, şi apoi să mă seducă?

– Aş specula, dar poate nu ai luat în calcul cel mai evident motiv.

Nick nu putea bănui care anume, în afară de a-l umili şi de a se răzbuna.

– Şi care ar fi acela?

– Poate că un alt bărbat şi-a plantat sămânţa în soţia ta şi vrea să te convingă că este copilul tău.

I se tăie răsuflarea şi îl cuprinse un nou val de furie, uscându-i gâtul. Nici nu îi trecuse prin minte asta.

„A unei femei duse la disperare. A unei femei ajunse pe culmile deznădejdii" spusese Winchester în scrisoarea lui.

Şi dintr-odată totul căpătă sens. Personajul fictiv, faptul că pusese ochii pe el, cooperarea lui Winchester... Femeia voia să treacă bastardul unui alt bărbat drept copilul lui Nick.

Naiba s-o ia!

– Stai puţin, zise Nick brusc. Burta ei nu dădea semne de rotunjire. În ce lună începe să se vadă burta la femei?

Quint ridică din umeri.

– Habar n-am. Auzisem că ea şi Wyndham erau apropiaţi într-un timp. Dar îţi pasă, chiar dacă va face copilul altui bărbat? Aş fi crezut că te-ai simţi uşurat, ţinând cont că tu nu ai oricum de gând să îi oferi un copil.

Nick îşi masă fruntea. Poate că simţea asta înainte de a o cunoaşte. Înainte de a o avea în braţe. Aproape că înnebunea de gelozie la gândul că ar fi avut-o un alt bărbat, că s-ar fi pierdut un altul în corpul ei...

– Nu mă simt uşurat, replică înainte de a reveni asupra hârtiilor lui. Mai ai ceva de spus, Quint?

Îl auzi pe Quint oftând.

– Te cunosc suficient de bine cât să îmi dau seama că nu vei lăsa asta baltă. Ce ai de gând să faci?

Nick se uită la ceea ce scrisese.

– Am să îi fac să regrete asta, desigur. Plec la Londra cât de repede pot.

Quint oftă mai adânc de data aceasta.

– Ei bine, atunci ar trebui să vin cu tine.

Julia se ţinu de marginile bărcii, ridicându-se din laterala unde tocmai îşi vărsase conţinutul stomacului în Canalul Mânecii. Din nou. Doamne, nu îi fusese atât de greaţă niciodată în viaţa ei.

Călătoria de patru săptămâni din Veneţia fusese cumplită. Nu îi venise menstruaţia luna aceasta, pe lângă faptul că se simţea vinovată că îl părăsise pe Nick atât de brusc. Julia chiar îşi atinsese scopul. Era însărcinată.

Își apăsă mâna pe stomac, unde acum creștea o mică viață. Deși o parte din ea era ușurată că planul ei funcționase, altă parte, mai mare, suferea după tatăl pe care copilul ei nu avea să îl cunoască niciodată și după soțul pe care Julia nu avea să îl aibă niciodată. Suferea după Nick.

Dar Julia nu avea timp pentru regrete. Ce s-a întâmplat... s-a întâmplat, cum ar spune mătușa Theo. Julia trebuia să depășească momentul și să aibă grijă de copilul pe care îl purta în pântece.

Avea de gând să îi scrie, odată ce ajungea în Londra. Avea să își ceară scuze că plecase atât de brusc din Veneția și să îi spună cine era de fapt. Chiar dacă avea să o urască, putea să îi explice motivele din spatele acțiunilor ei. Poate avea să o ierte, cândva.

Doamne, ce dor îi era de el! În acea ultimă noapte împreună, făcuseră dragoste într-un mod exploziv. Coborâseră de pe acoperiș, simțindu-se înfometați unul de celălalt, și abia reușiseră să ajungă în camera lui înainte de a-și da jos hainele. După aceea, o ținuse în brațe atât de strâns, și în privirea lui apăruse ceva ce nu mai existase până atunci. Julia era aproape sigură că ținea la ea.

Poate chiar ajunsese să simtă ceea ce simțea și ea.

De aceea plecase din Veneția, pentru a pune punct planului ei înainte să-și rănească propriile sentimente – sau pe ale lui.

– Te simți mai bine? o întrebă mătușa Theo, care apăruse lângă ea, cu chipul de heruvim marcat acum de îngrijorare.

– Da, răspunse Julia mergând încet spre un scaun de pe punte.

Se așeză și închise ochii, complet epuizată. Vântul rece reuși să contracareze efectul valurilor agitate, și stomacul ei se calmă. Se cuibări în mantaua căptușită cu blană de hermină și își vârî mâinile în manșonul asortat.

– Sunt îngrijorată, zise Theo și se așeză pe scaunul de lângă Julia. Nu te-am mai văzut într-o stare atât de rea.

– Este doar *mal de mer*. Când ajungem în Dover, o să îmi revin.

– Nu la asta mă refer. Mă refeream la soțul tău. Ești îndrăgostită de el.

Pe Julia o podidiră lacrimile, și se mușcă de buză, încercând să le împiedice să i se prelingă pe față. Nu îi răspunse lui Theo, dar tăcerea ei era grăitoare.

– Of, draga mea. Theo băgă mână în manșon pentru a o lua de mână pe nepoata ei. Ai fost atât de nefericită în timpul călătoriei,

şi am bănuit de ce. Îmi pare rău. Este dureros să iubeşti un bărbat care nu simte la fel pentru tine.

– Tocmai asta este problema. Cred că ajunsese să aibă sentimente pentru mine – adică pentru doamna Leighton. Poate chiar o iubea. Şi faptul că l-am rănit în acest fel... Nu am mai putut continua. De aceea a trebuit să plecăm. Julia inspiră cu greu. Nu m-am aşteptat ca lucrurile să meargă atât de departe. Nu m-am aşteptat să îl iubesc.

Theo oftă.

– Inima iubeşte pe cine vrea ea. Ne dorim să o putem controla, dar nu avem cum. Stătură tăcute câteva minute. Deci ai de gând să îi spui? întrebă Theo.

Julia încuviinţă.

– Imediat ce ajungem la Londra. Îi datorez măcar atât.

– Şi îi vei spune şi despre copil?

Julia îşi întoarse capul spre mătuşa ei.

– Ştiai?

– Desigur! Or fi ochii mai înceţoşaţi în unele seri, dar totuşi îi am. Eşti fericită că vei avea copilul?

Îi zâmbi emoţionată mătuşii ei.

– Sunt. Voi avea mereu o parte din Nick şi, chiar dacă nu îl voi mai vedea niciodată, voi avea o fiică sau un fiu care a rezultat din minunata noastră săptămână petrecută împreună.

O strânse de mână pe mătuşa ei.

– Theo, mă vei ajuta să cresc copilul?

– Sigur că da! exclamă femeia. Of, draga mea, aş fi onorată.

– Ai fi onorată să faci ce anume? întrebă Simon, pălăria trasă pe ochi şi un pardesiu greu de lână protejându-l de briza puternică.

– Theo, spuse Julia. Ne laşi pe mine şi pe Simon singuri o clipă?

Mătuşa ei încuviinţă şi se ridică.

– Te rog să vii jos şi să te odihneşti când terminaţi.

– Aşa am să fac, promise Julia înainte ca mătuşa ei să plece. Ia loc, te rog, Simon.

Simon o privi îngrijorat, dar se aşeză.

– Încă îţi este rău?

– Da, dar nu asta vreau să îţi spun. Inspiră adânc. Sunt însărcinată. Cu copilul lui Colton.

El zâmbi.

– Atunci, este cazul să te felicit. Mă bucur pentru tine.

– Da? Am presupus că vei fi supărat. Colton ți-e prieten, până la urmă. Şi cred că ştiai că nu îşi doreşte copii.

– Nu sunt supărat, Julia. Mă bucur că ai obținut ceea ce doreai. Şi cine ştie? Poate totul se va termina mai bine decât ne aşteptăm toți.

– Ce anume vrei să spui cu asta?

El ridică din umeri şi se întoarse să se uite la apă.

– Am de gând să îi scriu lui Colton imediat ce ajungem în Londra, îl anunță după un timp.

– Am presupus asta. Simon îşi întinse picioarele. Sunt curios cum va răspunde.

Stomacul Julie se strânse. Avea să îi răspundă? Din punctul ei de vedere, părea improbabil. Nick urma să fie furios. Dar ea avea nevoie ca el să recunoască acel copil ca fiind al lui.

– Câte zile crezi că mai durează până ajungem în Dover? întrebă ea.

– Două. De ce?

– Pentru că nu ştiu dacă mai rezist atât de mult.

Julia sări de pe scaun şi se grăbi către marginea bărcii, unde vomită din nou.

Capitolul 8

Ai grijă să fii dulce şi receptivă, evitând pe cât posibil certurile. Un iubit nervos şi răzbunător nu îți poate provoca decât încurcături.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Putea sta în picioare toată seara fără să vomite pe podea?

Asta gândea Julia stând într-un capăt al sălii de bal Collingswood. Căldura şi mulțimea îi făcuseră greață, aşa că se oprise lângă

uşa terasei, pentru a o ţine întredeschisă. Aerul rece de februarie o ajutase să îşi liniştească stomacul.

Până acum, sarcina nu fusese aşa cum îşi imaginase ea că ar fi pe când era mai tânără. Îşi petrecea mult mai mult timp golindu-şi stomacul decât mâncând.

– Jules!

Julia se întoarse şi îşi văzu cea mai bună prietenă, pe Lady Sophia, apropiindu-se.

– Oh, Sophie, zise Julia după ce se îmbrăţişară. Am auzit că ai ajuns în oraş. Am vrut să te vizitez ieri, dar am fost cam obosită după călătorie.

De fapt, Julia era epuizată. Evitase să participe la majoritatea evenimentelor sociale de când se întorsese, cu trei săptămâni în urmă, şi nu ar fi venit nici în seara aceasta dacă nu ar fi insistat mătuşa Theo.

Dar se bucură mult să o vadă pe Sophie. Prietena ei era plină de viaţă, pregătită pentru orice şi, drept urmare, o companie extrem de amuzantă. O brunetă superbă cu ochi mari, căprui, Lady Sophia era singura fiică a unui marchiz influent şi jurase să nu se mărite niciodată. Julia o invidia.

– Şi cum a fost la Paris? întrebă Sophie. Abia aştept să îmi povesteşti tot. Pun pariu că ai cumpărat tot felul de lucruri minunate cât ai stat acolo. Sunt atât de invidioasă! Ai văzut-o pe Lady Morgan? A fost şi ea la Paris. Of, povesteşte-mi!

Uneori era greu să apuci să spui un cuvânt în timp ce conversai cu Sophie.

– Am multe să îţi spun, răspunse Julia, ştiind că trebuia să îi dezvăluie adevărul prietenei sale despre Veneţia. Dar nu este locul potrivit aici. Vin pe la tine mâine.

– Ai face bine să vii! Privirea ei căzu pe şalul negru al Juliei. Condoleanţele mele pentru soacra ta. Am crezut că acritura va trăi veşnic, dar...

Sophie ridică din umeri. Julia crezuse la fel. Cu toate că moartea ducesei văduve fusese un şoc – căzuse pe scări şi îşi rupsese gâtul –, nu era motiv de mare supărare.

– Mulţumesc. Refuz să mă îmbrac în doliu complet după ea, dar Theo nu m-a lăsat să ies din casă fără un şal negru. Accidentul

a fost o surpriză. Părea destul de în formă ultima oară când am văzut-o eu.

– Crezi că se va întoarce Colt, acum, că ea a murit?

Julia privi în altă parte.

– Nu, nu cred. Îndrăznesc să spun că nimic nu l-ar târî pe Colton înapoi în Anglia.

– Păcat. Mereu am vrut să îl văd pe Ducele Depravat. O vei da afară pe Lady Lambert de la reşedinţa Seaton? Sophie păru de-a dreptul încântată de idee. Ştiu că ea şi ducesa văduvă erau apropiate, dar de ce să aibă la dispoziţie soţia fratelui lui Colton imensa moşie? A fost măritată cu fratele lui Colton mai puţin de un an înainte ca acesta să moară. Ar trebui să fie proprietatea ta.

– Sinceră să fiu, nici nu mă gândisem la asta. Nu ştiu dacă am dreptul să o dau afară. Şi, chiar dacă l-aş avea, de ce să o fac? Nu doresc să trăiesc acolo.

Julia îşi dădu seama că i s-ar uşura unele dintre problemele financiare dacă s-ar muta la Norfolk. Se hotărî să discute cu Theo în această seară.

– Ah! Dacă tot vorbim despre probleme ducale, se apropie Lord Templeton. Te aştept mâine, Jules.

Sophie o strânse de mână pe Julia înainte de a dispărea în mulţime. Julia trase adânc aer rece în piept, căci avea nevoie. Deşi, dacă stătea să se gândească, ideea de a vomita pe Templeton era chiar atractivă. Măcar ar scăpa de el, nu?

– Excelenţă, o salută Templeton.

Probabil încerca să zâmbească, dar efortul îi făcu faţa să semene cu un şobolan mic care suferea cumplit. Îi oferi reverenţa de rigoare în timp ce el se aplecă asupra mâinii ei. Până şi acel scurt contact fizic o îngreţoşă.

– Îmi cer scuze că nu v-am primit în vizită de când m-am întors, milord. Încă încercăm să ne revenim. Sunt sigură că înţelegeţi.

În ultimele două săptămâni, Templeton îşi anunţase de multe ori intenţia de a o vedea, dar Julia lăsase instrucţiuni stricte servitorilor să nu îi permită să intre în casă. Ştia că voia să discute despre biletul scris în grabă înainte de a pleca la Veneţia. Dar Julia avea nevoie de un răspuns din partea lui Colton, recunoscând copilul purtat de ea ca fiind al lui, înainte de a-i spune lui Templeton şi restului societăţii că era însărcinată.

– Da, sigur, draga mea. Totuşi, vreau să discut cu tine cât mai curând posibil. Sunt curios în legătură cu conţinutul acelui bilet de la tine.

„Sunt sigură că eşti", gândi ea. Doamne, cât îşi dorea ca soţul ei să se întoarcă şi să îl calce în picioare pe Templeton, care nu avea nici o şansă în faţa lui Nick.

Simţi o strângere de inimă. Îi era cumplit de dor de el. Viaţa era nedreaptă. De ce trebuise să se îndrăgostească de singura persoană pe care nu o putea avea niciodată?

Apoi stomacul Juliei se revoltă. Îşi înfipse unghiile în palmă, încercând să amâne golirea conţinutului stomacului pe podeaua sălii de bal.

– Am să vă dau de ştire când primesc vizite, milord. Vă rog să mă scuzaţi, zise ea, gonindu-l.

Gura lui Templeton se strânse, dar nu se opuse. Făcu o plecăciune, se întoarse şi dispăru în mulţime.

Imediat ce plecă, Julia se grăbi către uşile terasei şi ieşi.

Noaptea devenise foarte rece, dar ea nici nu observă. Merse către margine şi îşi sprijini mâinile pe balustradă, inspirând adânc şi închizând ochii. Dacă stătea liniştită şi calmă pentru o clipă, uneori nevoia de a vomita îi trecea.

Auzi sunetul unor tălpi alunecând pe piatra din colţul întunecos din dreapta. Julia se întoarse, surprinsă că un alt oaspete s-ar aventura în aerul răcoros. Apoi, în lumina unei ţigarete, văzu un chip pe care nu se aşteptase să îl mai vadă vreodată.

– Îmi plăceai mult mai mult roşcată, Excelenţă.

Julia suspină, apoi vomită pe cizmele ducelui de Colton.

Profund oripilată, simţi cum o ia ameţeala. Îi spusese „Excelenţă"? Încercă să îşi revină, dând din mână, disperată să se agaţe de balustradă.

– Nu mă aşteptam să mă întâmpini chiar aşa, spuse Nick înainte ca mâinile lui puternice să o prindă şi să o ducă spre grădină.

Julia abia putea să respire. Ameţise. Era Nick. Se întorsese. Dar... de ce? Nu ar fi avut cum să primească scrisoarea ei şi să călătorească spre Anglia în timp atât de scurt. Ceea ce însemnă că încă nu primise scrisoarea ei şi nu avea idee despre copil.

Se încruntă. Se întorsese pentru ea?

Dar i se adresase cu „Excelență", deci îi aflase identitatea. Oh, Doamne! Cum? În ea se dădu o luptă între ruşinea pentru ceea ce făcuse şi teama faţă de reacţia lui. Ce avea de gând?

– Colton, pune-mă jos. Nu ştiu unde crezi că mă duci, dar...

Strânsoarea lui se înteți.

– Dacă aş fi în locul tău, nu aş face scandal, soție, mârâi el pe un ton total necunoscut ei.

Tăios şi aprig, precum vârful unei florete. Un tremur îi străbătu corpul.

Trecură de o poartă şi ajunseră într-un loc pustiu. Colton fluieră, tare şi ascuțit, şi în câteva clipe se apropie o trăsură, în care se aflau Fitz şi un vizitiu.

– Ia-o înăuntru, zise Nick şi o puse pe Julia în brațele servitorului său enorm.

Fitz o aşeză pe Julia pe banca trăsurii lui Nick fără nici un efort. Ea se gândi să fugă pe cealaltă uşă, dar ştiu că nu ar ajunge departe în condiția în care se afla.

Nick îşi scoase cizmele, lângă trăsură. Apoi îşi dădu jos ciorapii şi îi aruncă pe pământ.

– Lasă-i, îl auzi spunându-i lui Fitz. Haide să o ducem acasă pe ducesă, ce zici? Nu se simte bine.

Se sui în trăsură, desculț. Îi putea vedea furia chiar şi în lumina slabă. Avea maxilarul încleştat, postura țeapănă, ochii cenuşii înnorați, reci şi duri. Emana furie în valuri. Acesta nu era bărbatul care flirtase cu ea şi o provocase în Veneția. I se mai frânse inima puțin şi pieptul i se umplu de o amărăciune nouă.

Înghiți în sec.

– Îmi cer scuze că ți-am stricat cizmele, şopti.

El ridică dintr-o sprânceană, sardonic.

– Având în vedere tot ce ai făcut, pare destul de potrivit, nu?

Ea simți nevoia să se explice, să îl facă să înțeleagă. Să îl facă mai puțin nervos. Până la urmă, dacă el nu ar fi abandonat-o vreme de opt ani, ea nu ar fi trebuit să recurgă la astfel de păcăleli.

– Nick, eu...

El bătu de două ori în plafon, şi trăsura porni.

– Încă nu ți-am dat voie să îmi foloseşti prenumele, *soție*. Mi te poți adresa cu „Excelență" sau „Colton".

Julia se zbârli. Intenția ei de a avea o discuție amiabilă dispăru.

– Bine, Excelență. Ce cauți aic? De ce ai venit în Anglia după toți acești ani?

– Nu poți să ghicești?

– Nu, nu pot.

Zâmbetul lui era de-a dreptul malefic.

– Păi, pentru răzbunare, desigur.

Julia simți din nou un gust amar. Probabil i se citi starea pe chip, pentru că Nick strigă „Oprește!" și deschise ușa trăsurii. Ea se lăsă pe podea și scoase capul în afară pentru a vomita din nou.

O batistă apăru lângă urechea ei, și o luă pentru a se șterge la gură.

– Mulțumesc, bombăni.

După un minut sau două, stomacul ei se liniști, și Julia se simți mai bine. Inspiră din nou adânc și se întoarse la locul ei.

– Văd că îți prieste să porți copilul, observă el sadic.

Juliei îi stătu inima.

– Ce-ai spus?

– Copilul. Sarcina. Văd că îți prieste. Își încrucișă mâinile în dreptul pieptului. Sau nu trebuia să știu asta?

– Colton, este evident că ești furios pe mine. Dar ar trebui să știi că ți-am trimis o scrisoare care explica totul imediat ce am ajuns înapoi la Londra.

– În loc să îmi explici față în față, desigur. Se aplecă, privirea lui fiind dură și neclintită. Doamnă, dacă te-ai gândit că poți să mă faci de râs și apoi să te întorci acasă să te feliciți, crezând că ai obținut ce ți-ai dorit, te-ai înșelat.

– Să te fac de râs? Rămase cu gura căscată. Asta crezi?

– M-ai vrut, nevastă. Suficient de mult chiar încât să minți, să înșeli și să furi pentru a-ți atinge scopul. Ei bine, acum mă ai. Cât timp va dura oare până am să te fac să regreți cu adevărat? Și, să nu ai nici o îndoială, vei regreta.

Nick nu auzise niciodată atâta liniște în salonul principal de la White.

Trecuseră opt ani de când vizitase legendarul club de gentlemeni de pe St. James, dar aici nu se schimba nimic niciodată. Bărbații din spuma societății căutau refugiu între acești pereți, fugind în mod special de soțiile lor. Putea înțelege foarte bine aspectul acum, din păcate.

Toate conversațiile se opriră când apăru ducele de Colton. Toate capetele se întoarseră spre el. Până și servitorii se holbau, curioși de ce se făcuse brusc liniște.

Dar acum nu putea pierde timpul cu toate astea, căci avea un lucru foarte important de făcut.

În timp ce Nick merse spre mesele de jocuri de noroc din spate, unde i se spusese că avea să dea peste ceea ce căuta, începură să se ridice șoapte în spatele lui.

Nick îl văzu imediat. Simon Barrett, contele de Winchester, era așezat la o masă, cu capul cu păr blond plecat în timp ce își număra banii, fără a băga de seamă că salonul se cufundase în tăcere în jurul lui.

Nick merse până ajunse lângă Winchester. Simon ridică privirea, părând surprins preț de o fracțiune de secundă înainte ca Nick să îl lovească direct în față. Forța loviturii îl puse pe Winchester la pământ. Nu încercă să se ridice, ci doar își duse o mână la obrazul lovit.

– La dracu', Colton! Știu că meritam asta, dar data viitoare anunță-mă și pe mine înainte. Iisuse!

– Nu va exista o dată viitoare, Winchester, urlă Nick. Ești un nimic pentru mine. Nici prieten, nici dușman. Nimic. Ai ales-o pe ea în defavoarea mea, și nu te voi ierta niciodată pentru asta.

Se ridică exact când Quint se grăbea să intre și se opri brusc.

– Fir-ar să fie, bombăni Quint văzându-l pe Winchester pe jos. Eram în sala de mese. Am sperat că pot ajunge la timp.

Nick se întoarse spre ceilalți bărbați din sală, aranjându-și manșetele.

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt jocul, domnilor.

Se întoarse și plecă.

– Te poți ridica? întrebă Quint.

– Da, bombăni Simon și se întoarse pe o parte.

La naiba, ce-l durea fața. Se așeză în patru labe, apoi se ridică.

– Nemernicul m-a luat prin surprindere.

Quint îl bătu pe umăr.

– Haide! Să bem ceva.

Cei doi merseră către ușă, unde găsiră două scaune libere lângă șemineu. Comandară repede coniac. Quint ceru servitorului să ude o cârpă, să o lase afară timp de zece minute și apoi să le-o aducă la masă.

– Pentru ce? întrebă Simon când plecă servitorul.

– Pentru fața ta. Cârpa rece va diminua durerea.

Simon își atinse ușor obrazul rănit și suspină.

– A trecut ceva timp, dar loviturile lui Colton par să fi devenit mai puternice cu trecerea timpului.

– Un bărbat este capabil de multă forță când este provocat. Ceea ce duce la întrebarea... De ce ai ajutat-o? Cred că trădarea ta l-a durut mai tare pe Colton decât cea a soției lui.

Simon oftă.

– Îi sunt dator. Cândva, m-a oprit din a face un lucru foarte idiot.

– Ce anume? întrebă Quint când Simon nu mai zise nimic.

– Este atât de umilitor, încât nici nu am să spun. Dar Julia mi-a fost o prietenă de nădejde. Și, deși mi-a fost și Colton prieten bun, felul în care s-a purtat cu ea este îngrozitor. Așa că mi-a cerut ajutorul și...

Ridică din umeri. Coniacul veni, și Simon luă o gură mare și lungă din el, sperând să amorțească durerea loviturii lui Colton.

– Crede că o iubești, explică Quint. Eu i-am spus că nu este așa. Nu o iubești, nu?

Simon mai că își dădu ochii peste cap. Nu îl asigurase deja pe Colton că nu avea sentimente pentru ducesă?

– Nu o iubesc, deși au fost zile când mi-am dorit să fiu în locul lui Colton. Este deșteaptă, amuzantă și curajoasă. Dacă există calități mai de invidiat la o soție, atunci eu nu le cunosc.

– Ei bine, mă îndoiesc că îi va trece prea curând. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Abia dacă a spus două cuvinte în timpul călătoriei dinspre Veneția.

– Da, dar s-a îndrăgostit de ea, Quint. Am văzut cu ochii mei. Colton şi Julia s-au îndrăgostit la Veneţia. Erau nebuni unul după celălalt, până când ea s-a lăsat copleşită de vinovăţie. Nu a vrut să îl rănească, aşa că a plecat. Şi nu va trece mult timp până îşi vor da seama că sunt perfecţi unul pentru celălalt.

– Chiar crezi asta? replică încruntat Quint. Eu nu cred că el va putea să o ierte vreodată.

– Nu va avea de ales. Şi va veni ziua când îmi va mulţumi că am dus-o la Veneţia.

„Şi, să nu ai vreo îndoială, vei regreta."

Ultimele cuvinte spuse de soţul ei o bântuiau pe Julia a doua zi dimineaţa. Meg coborâse să aducă biscuiţi şi ciocolată în timp ce Julia, suferindă şi cu greţuri, aştepta în pat.

Ce avea de gând Colton? Voia să se răzbune. Dar cum?

Fusese naivă să creadă că planul ei nu urma să aibă urmări. O ura. Iubitul afectuos şi liniştit din Veneţia fusese înlocuit de un bărbat dur şi furios, hotărât să o facă nefericită. Simţi cum i se strânge inima în piept. Tot îl iubea, oricât şi-ar fi dorit să nu fie aşa. Faptul că o dispreţuia o sfâşia.

Copilul lor nu era o greşeală, în ciuda durerii pe care o provocase ea. În ea creştea o nouă viaţă, una preţioasă, şi Julia nu avea să regrete niciodată copilul.

Ştiuse că Nick avea să fie furios să-i descopere identitatea. Dar intensitatea urii lui de seara trecută o surprinsese. O acuzase că îl făcuse de râs.

Doamne, chiar credea asta? Uşa se deschise larg, şi apăru forma generoasă a mătuşii Theo.

– Vuieşte oraşul! Tot oraşul, îţi spun! Tocmai am fost la piaţa de flori, şi toată lumea m-a oprit să mă întrebe.

Pe Julia o cuprinse teama şi se ridică. Fusese atât de sigură că nu o văzuse nimeni cu Nick.

– Despre ce vuieşte oraşul?

– S-a întors soţul tău. Aici, la Londra. Theo flutură din mâini cu disperare. L-a lovit pe Lord Winchester în mijlocul clubului White aseară. Toată lumea vorbeşte despre asta.

Nick îl lovise pe Simon? Asta nu avea nici un sens. Doar dacă... era probabil furios pe Simon pentru că o ajutase. Julia se lăsă înapoi pe pat.

– Of, e numai vina mea, mătușă Theo! Toată încurcătura asta. Cum de am putut să cred că e o idee bună să îl găsesc pe Colton?

Theo se așeză pe marginea patului.

– Winchester nu este prost. Știa ce riscuri își asuma când a fost de acord să te ajute. Și cred că este capabil să se apere în fața lui Colton. Eu mă tem pentru tine. Pentru ce va face Colton dacă te găsește.

– M-a găsit deja.

– Da? Când?

– Aseară, la balul Collingswood. Am ieșit pe terasă să iau aer, și Colton mă aștepta afară.

– Te-a recunoscut? întrebă Theo. Când Julia încuviință, întrebă: Ei bine, și ce s-a întâmplat?

– Am vomitat pe el.

Theo explodă în râs, lung și tare, apoi se șterse la ochi de lacrimi.

– Of, draga mea. Este cea mai bună veste pe care am auzit-o toată ziua.

– A fost cumplit de jenant, recunoscu Julia. Este atât de furios, Theo. Mă urăște. L-am întrebat de ce s-a întors la Londra și mi-a spus că pentru a se răzbuna. Ideea mă îngrozește. Ce are de gând să facă?

– Mă întreb de unde a știut cine ești.

Julia se încruntă.

– Nu știu. Nu m-am gândit să întreb, atât de surprinsă am fost. Poate de la un servitor al nostru din Veneția?

Theo flutură din mână.

– Nu, nici unul nu știa identitatea ta reală și am fost prudente de față cu ei. Poate că părul și machiajul nu te-au deghizat pe cât de mult speram noi. Și atunci poate Colton te-a văzut la bal și ți-a recunoscut chipul.

– Poate, zise Julia.

Părea greu de crezut, dar ce altă explicație putea exista?

– Știe că sunt gravidă.

– Şi ce a spus despre faptul că îi porţi copilul?

– Nimic, în afară de o remarcă batjocoritoare că îmi priește sarcina, după ce am vomitat în trăsură.

– Credeam că ai vomitat pe Colton?

– Da, clarifică Julia. Apoi mi s-a făcut din nou greaţă pe drumul încoace.

– Of, sărăcuţa de tine, o alintă Theo. Ei, odihneşte-te. Astăzi vom fi asaltate de vizitatori. Se ridică. Sau ai vrea să te ascunzi în dormitor toată ziua?

Julia clătină din cap.

– Trebuie să îi înfrunt. Dacă nu, bârfele vor fi şi mai rele.

Meg bătu scurt la uşă şi băgă capul înăuntru.

– V-am adus ciocolata, Excelenţă.

– Intră, te rog, Meg. Ne aşteaptă o zi lungă.

Până când Julia se îmbrăcă, o mulţime de oameni îşi anunţaseră deja intenţia de a o vedea,trimiţându-şi cartea de vizită. Biletul de la Simon era deasupra tuturor. Îl deschise şi citi: „Mă întorc într-o oră".

Julia i se alătură mătuşii Theo, pentru a face faţă mulţimii de vizitatori. Se simţi cam ca o femeie care primeşte condoleanţe în drum spre spânzurătoare.

– Arăţi destul de bine azi, observă Theo, privind rochia Juliei de muselină lila. Ce-ţi face stomacul?

– Rău. Însă nu ştiu dacă de la copil sau de la emoţiile date de Colton.

Theo îi puse o ceaşcă de ceai.

– Ducele tău îşi simte orgoliul rănit. Nici unui bărbat nu îi place să fie înşelat, indiferent de motiv. Le place să se creadă superiori întregii rase feminine, să ştii. Dă-i câteva săptămâni să îşi revină. Îşi va veni în fire.

– Mi-aş dori să fiu la fel de încrezătoare ca tine, comentă Julia şi acceptă ceaiul de la mătuşa ei.

Valetul lor deschise uşa şi îl anunţă pe Simon.

– Te rog, condu-l sus, zise Julia. Şi să nu mai urce nimeni până nu pleacă Lord Winchester.

Un minut mai târziu, Simon intră în cameră, cu o vânătaie mare şi închisă la culoare pe obrazul stâng. Julia suspină în timp ce el se aplecă.

– Of, Simon! Arată îngrozitor. Mă simt groaznic. Este numai vina mea.

Theo strânse din ochi, ridicând lupa pentru a inspecta mai de aproape.

– Ce frumuseţe de vânătaie. Ţi-a tras una zdravănă, milord.

El se aşeză pe un scaun, se lăsă pe spate şi zâmbi.

– Nu ar fi fost nici pe departe atât de rău dacă nu mă lua prin surprindere. Şi ştiam care vor fi urmările când am fost de acord să te ajut, Julia. Sunt prieten cu Colton de o groază de timp, şi este destul de predictibil. Oricum, zise aşezându-se picior peste picior, sunt mai îngrijorat pentru tine. A venit să te vadă până acum?

Ea încuviinţă, posacă.

– M-a găsit aseară la balul Collingswood. M-a speriat de moarte pe terasă.

– Spune-i partea cea mai haioasă, o încurajă Theo.

Simon ridică întrebător dintr-o sprânceană, şi Julia bombăni:

– Am vomitat pe el.

El izbucni în râs, râsul lui având ecou în sufragerie, şi ochii lui albaştri străluciră de încântare.

– Of, ce-mi doresc să fi fost acolo să văd asta.

– Bucură-te că nu ai fost. A fost foarte jenant, şi Colton era furios. Dar nu îmi dau seama cum de m-a recunoscut. Mi s-a adresat din prima cu „Excelenţă".

Simon se foi pe scaun, părând stânjenit.

– A fost vina mea. Nu ţi-am spus, dar i-am lăsat un bilet în Veneţia. I-am mărturisit cine erai şi mi-am cerut scuze că te-am ajutat...

– Simon! suspină Julia. De ce nu mi-ai spus?

El ridică o mână.

– Chiar nu m-am aşteptat să vină după tine la Londra. Dar ştiam că oricum ai să îi scrii tu, ca să îi explici. Aşa că am vrut să... îl pregătesc, cred. Eşti supărată pe mine?

Ea îl privi pe prietenul ei.

– Cum să fiu supărată pe tine? M-ai ajutat în detrimentul tău, Simon. Îți voi fi mereu recunoscătoare. Apropo, sunt curioasă ce a spus Colton după ce te-a lovit.

– Nimic important, răspunse Simon. Este furios, evident, dar am de gând să lămuresc lucrurile cu el mai târziu.

– I-ai spus și că sunt însărcinată?

– Nu. Știa?

– Da, dar poate m-au dat de gol grețurile. Sorbi din ceai, care se mai răcise între timp, din fericire. Îi făcea mai puțin rău la stomac așa. A vorbit despre răzbunare, Simon. A spus că l-am făcut de râs și că am să regret asta. Ce va face?

Simon își dădu ochii peste cap.

– Colton devine destul de dramatic la bătrânețe, văd. Dar nu îți va face rău, Julia. Am să mă asigur de asta.

– S-ar putea să nu poți preveni acest lucru, îl avertiză Theo. Este totuși soțul ei.

Simon se gândi la asta.

– Oricând ai nevoie de mine, zi sau noapte, cheamă-mă. Am să vin. Nu cred că îți va face rău. Dar e posibil să facă lucrurile... incomode, pentru un timp.

Exact când Julia voia să întrebe ce ar fi „incomod", ușile se izbiră de perete și subiectul conversației lor intră în cameră.

Ducele de Colton privi în încăpere cu ochi reci și cenușii. Purta o haină elegantă de un albastru imperial, vestă de brocart crem și cizme înalte peste pantaloni bej.

– Vai de mine, ce scenă fermecătoare.

Simon se ridică imediat.

– Ai dezvoltat obiceiul de a te furișa, Colton. Mai demult erai mult mai direct.

Colton păru să se facă și mai mare, cu trăsăturile ascuțite de furie.

– Ce zici de acest mod de a fi direct, atunci, Winchester? Ieși dracului din casa soției mele! urlă.

Nările lui Simon se măriră, și cei doi bărbați se priviră intens unul pe celălalt. Julia nu știu ce să facă. Se uită la Theo, care făcuse ochii mari. Simon și Nick purtau o conversație tăcută pe care o înțelegeau doar ei, cu pumnii strânși și cu maxilarele încleștate.

– Bine, scrâşni Simon printre dinţi. Dar am să vin mai târziu să lămuresc treaba cu tine, şi ai face bine să mă primeşti, Colton. Se întoarse spre Julia şi Theo şi făcu o plecăciune scurtă. Doamnelor.

Plecă din cameră şi trânti uşa în urma lui. Colton se întoarse către Theo.

– Lady Carville, aş vrea să discut între patru ochi cu a mea *soţie*.

Scrâşni din dinţi la ultimul cuvânt, de parcă îl durea să îl spună. Deci ştia şi identitatea lui Theo. Mătuşa ei se uită la Julia neliniştită.

– Desigur, Excelenţă. Dacă îmi permiteţi, zise înainte de a ieşi din sufragerie în grabă.

Julia se aşeză la loc şi îşi ridică bărbia. Refuza să se arate intimidată de acest bărbat. Era evident că se terminase ce trăiseră în Veneţia, iar el o detesta. Foarte bine. Îl detesta şi ea.

Se pregăti, ignorând durerea din inima ei.

– Ei bine, ai reuşit să îi pui pe toţi pe fugă, Colton. Ce anume vrei?

Abordarea ei directă îl surprinse. Păru uşor confuz, dar numai pentru o clipă.

– Doar nu credeai că n-ai să mă mai vezi, nu, dulcea mea soţie? După ce se apropie, se aşeză graţios pe un scaun, ridicând cozile hainei sale. Nu, am de gând să rămân aici.

Ea n-ar fi vrut să îi observe frumuseţea, cum îi cădea pe spate părul negru şi mătăsos. Era proaspăt bărbierit, dar îşi aminti cu uşurinţă senzaţia bărbii lui pe pielea delicată dintre picioarele ei. Iar noaptea încă visa cum erecţia lui tare intrase prima oară în umezeala ei.

Julia îşi opri gândurile, şi privirea ei se duse către a lui. O privea cu atenţie, şi sclipirea din adâncurile cenuşii îi spuse că ştia cu precizie la ce se gândise. I se încinse pielea în timp ce roşi de la gât în sus.

– Eşti atât de frumoasă, şopti el. Şi atât de înşelătoare.

Se aşeză mai dreaptă.

– Şi vizita ta are un scop?

– Da. Vreau să știu cine este tatăl copilului. Am de gând să îl omor până la sfârșitul zilei.

„Chiar dramatic", se gândi ea. Și ce voia să spună? Oh, Doamne... doar nu credea că...

– Tu ești tatăl, Colton.

El lăsă capul pe spate și râse – un sunet dur și lipsit de orice fărâmă de bucurie.

– Iisuse, ce credul mă crezi!

Ea rămase cu gura deschisă.

– Colton, *tu* ești tatăl acestui copil. Nu m-am... nu am fost cu nimeni altcineva.

El deveni rigid și se aplecă, nervos.

– Nu mă mai minți, nevastă. Nu erai virgină prima oară când te-am avut.

Ea tresări. Măcar acum știa de ce credea el că îl făcuse de râs. Credea că rămăsese însărcinată și mersese la Veneția pentru a face să pară un copil legitim culcându-se cu el.

Era tentant să îi spună despre Templeton, dar o opri mândria. Poate că, dacă îi explica situația ei financiară delicată, avea să atingă acel loc rece unde trebuia să fie inima soțului ei. Dar Julia nu putu. Voia să creadă că era copilul lui pentru că avea încredere în ea.

– Este adevărul, fie că vrei să crezi asta, fie că nu. Am spălat sângele, ca să nu știi. Voiam să crezi că sunt o curtezană, Colton.

– Nu te cred. Își încrucișă brațele peste piept. Este al lui Wyndham?

Ea făcu ochii mari. Cine îi spusese soțului ei despre Wyndham?

– Da, știu despre amantul tău, doamnă. Chiar dacă nu mi-ar fi spus Winchester despre el la Veneția, au fost destui oameni nerăbdători să mă informeze în Londra.

– Între mine și Lord Wyndham nu a fost niciodată altceva decât un flirt, mult mai puțin decât se poate spune în cazul tău, Colton. Cu câte femei te-ai culcat de când ne-am spus jurămintele de căsătorie?

– Asta nu contează, răspunse el tăios. Eu nu am cum să risc să port în pântece un bastard.

Arătă spre pântecele ei.

– Acest copil *nu* este un bastard, prostule! Of, ce o înfuria. Aproape că îi clocotea sângele pe sub piele. Se aşeză şi mai ţeapănă pe scaun. Ai să îl recunoşti şi apoi ai să pleci din Londra. Întoarce-te la Veneţia. Sau du-te la St. Petersburg. Nu am nevoie decât ca numele tău să fie purtat de acest copil.

– Asta nu se va întâmpla niciodată. Ştiu că este copilul altui bărbat. Nici un copil de-al tău nu va purta numele meu.

Îşi dădu seama că el chiar credea asta. Nu îl putea convinge de altceva. Era furioasă, da, şi îi veni brusc să plângă. Îşi dori să rămână singură, cu emoţiile ei furtunoase. Să se gândească cum să rezolve problema pe care o crease.

– Ieşi, Colton.

– Dacă crezi că mă vor convinge lacrimile, doamnă, te înşeli amarnic.

Îşi atinse faţa cu buricele degetelor şi simţi umezeală pe obraji. Nici nu îşi dăduse seama că începuse să plângă. Inspiră adânc şi tremurat. Micul ei dejun ameninţă să iasă iar la suprafaţă, şi ultimul lucru pe care voia să îl facă era să se umilească din nou în faţa soţului ei.

Se ridică. El rămase aşezat, arogantul nesimţitor, ridicând dintr-o sprânceană înspre ea.

– O zi bună, domnule.

Trecând de scaunul lui, merse către uşă. El se ridică într-o clipă şi o apucă de braţ, oprind-o.

– Nu mă poţi trimite la plimbare, ducesă, zise scrâşnind din dinţi, respiraţia lui fierbinte atingându-i obrazul. Şi nu poţi scăpa de mine pentru a te distra cu mulţimea ta de amanţi prin oraş.

Ea înlemni şi încercă să se elibereze, dar o ţinea prea strâns.

– Este al lui Winchester? Faci copilul lui Winchester?

Cealaltă mână a ei se ridică şi, înainte de a-şi da seama, se izbi de faţa lui Nick. Rămase blocată, şocată de ce făcuse, în timp ce sunetul aspru şi urât reverberă în cameră. El îşi întoarse încet faţa înapoi către ea şi o privi. Ochii lui luceau de ură, furie şi... spre marea ei surprindere... dorinţă.

O trase spre corpul lui tare, sânii ei presându-se de pieptul lui. Ei îi crescu pulsul, dar, din păcate, nu de indignare. Era şocată.

Cum mai putea să simtă ceva pentru acest bărbat după jignirile pe care i le adusese?

Apoi mâna lui alunecă în sus pe trunchiul ei până ajunse sub un sân, şi degetul lui mare mângâie leneş partea cărnoasă de jos a sânului. Ea închise ochii în faţa nevoii aspre şi bruşte şi abia se abţinu să nu îşi împingă sânul în mâna lui. Erau dureroşi, căci sarcina îi făcuse şi mai sensibili, şi acum o dureau, disperaţi după atingerea lui.

–Ai fost dispusă să faci pe târfa pentru un duce, şopti el, degetul lui alunecând uşor pentru a-i atinge sfârcul prin straturile de haine. Mă întreb dacă ai fi la fel de dispusă să faci acelaşi lucru pentru un soţ.

Ea se smuci de lângă el suspinând, şi de data asta el îi dădu drumul.

–Nenorocitule, hâsâi la el înainte de a ieşi furioasă din cameră.

Capitolul 9

Uneori, bărbaţii sunt nişte copii mofturoşi. Dacă pleacă nervos din patul tău, lasă-l să plece. Se va întoarce.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Nick ieşi din casa soţiei lui şi merse către trăsură, mai afectat decât voia să recunoască.

Fir-ar ea să fie! Indiferent ce făcuse, corpul lui tot o dorea. Nu, *tânjea* după ea. Se uitase foarte duşmănos la el, furioasă şi indignată, şi el nu se putea gândi decât să o întindă pe covor şi să îşi înfigă mădularul în umezeala ei dulce, să i-o tragă. Tare.

După ce făcuse, ar fi trebuit să o urască. Şi chiar o ura. Dar, în clipa în care o apucase de mână şi simţise greutatea sânilor ei pe pieptul lui, mădularul îi devenise dureros de tare. La naiba, ce încurcătură.

–Acasă, Fitz! se răsti înainte de a urca în trăsură.

Se aşeză înăuntru pe bancă şi privi pe geam la străzile familiare din Mayfair. Reuşise să stea plecat opt ani, trăind în locuri unde nimeni nu îi cunoştea şi nu se sinchisea de reputaţia lui sau de scandal. Opt ani minunaţi de anonimat, de eliberare de trecut. Acum se întorsese. Forţat să revină acasă de soţia lui mincinoasă şi infidelă.

Pieptul îl ardea de furie şi abia reuşi să stea locului în timp ce trăsura îl purta către casă.

Era la fel de frumoasă blondă, dacă nu chiar mai frumoasă. Blondul auriu al părului ei o făcea să pară delicată şi eterică, spre deosebire de roşcatul îndrăzneţ şi provocator din Veneţia. Deşi nu fusese deloc delicată când Nick insistase că nu era el tatăl copilului. Nu, atunci fusese o regină războinică, cu o atitudine regală şi cu ochi albaştri fulgerători, insistând că era copilul lui.

Dar nu o credea.

Trecură de colţul străzii, şi în faţa lor apăru reşedinţa Seaton. Era o monstruozitate făcută din piatră cenuşie şi fierărie neagră, impunătoare şi rece – cât se poate de potrivită pentru moştenirea Seaton. Strămoşii lui, inclusiv părinţii, nu erau renumiţi ca oameni inimoşi şi calzi.

Măcar părinţii lui erau morţi. Când se întorsese la Londra, fusese uşurat să afle că mama lui nu avea să fie aici pentru a-l chinui. Ultima oară când o văzuse, la înmormântarea lui Harry, îl informase că nu mai era fiul ei.

„Mi-aş fi dorit să mori tu, nu Harry."

Nici măcar nu venise la nunta lui Nick, oricât de scurtă şi de uşor de uitat fusese. Nu că ar fi putut să o condamne pentru asta, căci nici el nu voise să se ducă la propria nuntă. Dar avusese tatăl lui grijă să o facă. Se pare că nimic nu funcţiona mai bine decât ameninţările şi şantajul pentru a-ţi forţa fiul să ţi se supună.

La două săptămâni după înmormântarea lui Harry, ducele îl trezise pe Nick din beţie pentru a o lua de soţie pe Julia. Când refuzase, nemernicul bătrân îl ameninţase că avea să facă publice circumstanţele reale ale morţii lui Harry. Nick se simţea îndeajuns de vinovat pentru ce se întâmplase. Ştia că amintirea lui Harry nu merita să fie dezonorată astfel şi nu voia ca lumea să ştie că se spânzurase în biroul de la reşedinţa Seaton. Aşa că Nick acceptase

ceremonia, după care plecase chiar în seara aceea, jurând că nu avea să se întoarcă niciodată pentru a-şi consuma mariajul.

Jurământul era acum încălcat din cauza perfidiei soţiei lui. Nick oftă şi îşi înăbuşi durerea cea veche când trăsura se opri. După ce coborî, se întoarse spre Fitz.

– Vreau să îi urmăreşti casa. Vreau să ştiu cine intră şi când iese.

Fitz încuviinţă.

– Ziua şi noaptea?

– Da, categoric şi ziua, şi noaptea. Voia să ştie cu certitudine dacă primea oaspeţi nocturni. Vreau să fiu informat în mod regulat. Găseşte pe cineva să înceapă chiar acum. Ia trăsura.

Fitz încuviinţă din nou, iar Nick se îndreptă spre casă. Urcă scările hotărât, şi uşa se deschise prompt. Apăru Marlowe, majordomul.

– Bună ziua, Excelenţă. Sper că întâlnirea a decurs bine?

Marlowe îi luă pălăria lui Nick şi pardesiul.

– A decurs bine, bombăni Nick şi merse spre birou.

Avea nevoie să bea ceva.

– Excelenţă, aveţi un oaspete, spuse Marlowe din spatele lui.

Nick încremeni.

– Cine?

– Lord Winchester vă aşteaptă în bibliotecă. Doriţi să îl vedeţi acum? A insistat să aştepte până vă întoarceţi.

Nick se grăbi către uşa bibliotecii în loc să răspundă, o deschise larg şi îl văzu pe Winchester stând pe un scaun.

Winchester se uită în sus, ţinând în mână un pahar de vin roşu.

– Te-ai făcut confortabil? îl atacă Nick. Nu ţin minte să-ţi fi oferit ceva de băut.

Rămase locului şi îşi încrucişă braţele peste piept. Winchester era ultima persoană pe care voia să o vadă acum, în afară de soţia lui.

– Nu ţin minte nici să te fi primit în casă, de fapt.

– Marlowe este mai manierat decât ai fost tu vreodată, remarcă Winchester. Ai de gând să mă loveşti din nou sau eşti pregătit să discuţi ca o persoană sănătoasă la cap şi raţională?

Nick făcu un pas mai aproape.

– Nu sunt sigur. De ce nu te ridici, şi o să aflăm.

Winchester oftă.

– Cred că am să rămân aşezat.

Nick merse către bufetul cu carafe. Luă un pahar de cristal şi îl umplu cu coniacul cel mai bun al tatălui său. Tatăl lui fusese un ticălos, dar avusese gusturi bune în materie de băuturi.

Nick se aşeză pe un scaun în faţa lui Winchester şi se încruntă la fostul lui prieten. Aproape că şi-l putea imagina cu Julia, capetele lor blonde apropiate în timp ce şopteau şi se sărutau. În timp ce plănuiau. Îi clocotea în stomac o gelozie furibundă. Bău o bună parte din coniac şi se simţi uşurat să simtă alcoolul arzându-i stomacul în locul geloziei.

– Deci? zise.

– Nu eşti pregătit să faci situaţia mai uşoară, nu?

– De ce aş face asta? Ai mare noroc că nu te provoc la duel.

– La duel? explodă Winchester. Idiotule! Ar trebui să te provoc eu la duel pentru modul ruşinos în care te-ai purtat cu Julia.

– Ai grijă, îl avertiză Nick pe un ton ciudat de calm. Eu nu aş face ameninţări dacă aş fi în locul tău. Şi, pe viitor, să nu i te mai adresezi soţiei mele pe numele de botez.

Winchester clătină din cap uitându-se în tavan, exasperat.

– Prostule. Prost răsfăţat şi infatuat ce eşti! O să-mi fii dator cu nişte scuze serioase când se va termina totul.

Nick scoase un sunet batjocoritor, şi Winchester miji ochii la el.

– Văd că nu mă crezi. Doamne, nici nu ştiu de ce îmi pasă. Dacă n-ar fi soţia ta...

– Da? Chiar te rog, termină-ţi propoziţia. Chiar vreau să ştiu ce sentimente ai tu pentru soţia mea, îl provocă Nick. I-ai tras-o, Winchester?

Winchester se încruntă la el cu atâta furie şi indignare, încât Nick înţelese răspunsul. Prietenul lui nu se culcase cu Julia. Preţ de un moment, se simţi uşurat, până îşi aminti că ea se culcase totuşi cu cineva în afară de el.

– Ştii bine că nu. Nu te-aş jigni într-un asemenea mod, iar Julia mi-a fost ca o soră. Şi, dacă nu taci din gură şi nu asculţi ca un om raţional, Colton, voi fi silit să îţi scot dinţii din gură.

Nick deschise gura pentru a-l provoca pe Winchester să încerce, dar celălalt bărbat ridică o mână.

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu mă provoca să o fac. Ceea ce am de spus este prea important. Doar ţine-ţi gura până termin.

Când Nick încuviinţă din cap sec, Winchester începu:

– Ştiu că nu sunt informaţii noi, dar lasă-mă să spun totul. Soţia ta este sora pe care nu am avut-o niciodată, deşi sunt cu nouă ani mai mare. În fiecare an când mă întorceam de la şcoală, o găseam fugind cu copii de prin sat, de parcă nu ar fi fost fiica unui marchiz. Titlul este de pe vremea lui Charles al II-lea, dar Julia nu era snoabă şi nu judeca lumea. Toată lumea o plăcea. Este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc, bărbaţi sau femei.

Nick se foi, simţindu-se inconfortabil. Acum nu voia să audă despre calităţile soţiei lui – sau nu voia să audă de ele niciodată, de fapt –, dar nu îl întrerupse, şi Winchester continuă:

– Ceea ce tu nu ştii este că tatăl ei era asaltat de creditori. Nu am aflat decât când era mult prea târziu, evident, dar avea o mare problemă cu jocurile de noroc. Ea nu avea zestre. Şi, pentru că tatăl tău şi marchizul erau prieteni, ducele a plătit mulţi bani pentru Julia. Bani care au dispărut câteva zile mai târziu.

Winchester luă o gură de vin.

– Asta este relevant pentru ceea ce s-a întâmplat când ai plecat. Tatăl Juliei a murit la un an după nunta voastră. Când a murit, ea a aflat că trebuia să vândă totul pentru a plăti datoriile acumulate de el la jocurile de noroc. Nu a primit absolut nimic moştenire de la el.

Nick înjură încet, şi Winchester încuviinţă.

– Exact. Julia avea câţiva bani proprii, rămaşi de când murise mama ei, cu mulţi ani în urmă, dar nu erau prea mulţi. A primit o rentă din averea Colton, aranjată de tatăl ei când v-aţi căsătorit. Erau însă foarte puţini bani. Mama ta nu a vrut să i-i dea nici pe aceia, dar nu a putut să împiedice asta. Însă a avut grijă ca Julia să nu locuiască în nici una dintre proprietăţile ducale.

Aşa că Julia a fost obligată să fie strângătoare şi să trăiască modest şi, cu ce bani mai avea mătuşa ei, a închiriat casa din Mayfair. Îl mai ţii minte pe vărul tău, Lord Templeton?

Nick ridică din umeri.

– Cu greu mi-l amintesc.

– La câţiva ani după ce a murit tatăl tău, Templeton a venit cu documente care îl declarau custodele averii Colton, în absenţa ta. Mama ta l-ar fi putut opri, dar nu a făcut-o, şi Templeton a continuat să îşi exercite din ce în ce mai mult controlul – şi să îşi ia din bani. De trei ani încoace, i-a tot micşorat renta Juliei. Când şi-a dat seama că nu mai avea fonduri, soţia ta s-a dus la mama ta.

Nick suspină gânditor în timp ce roti coniacul în pahar. Julia trebuie să fi fost destul de disperată dacă mersese să o vadă pe ducesa văduvă. Cu siguranţă mama lui ar fi refuzat să ajute pe oricine avea legătură cu fiul ei pe care nu îl putea suferi. De ce nu îi scrisese Julia lui? Winchester ştiuse unde îl putea găsi. Soţia lui ar fi putut cere ajutor, iar el... ar fi putut să intervină în favoarea ei.

Winchester spuse:

– Ne putem imagina cum a decurs acea întâlnire a lor. Julia a devenit disperată când mama ta a refuzat să o ajute. Şi apoi a apărut iar Templeton, informând-o că i se micşora din nou renta. Asta a făcut-o să intre în panică, pentru că erau deja strâmtorate financiar. Când s-a plâns, vărul tău i-a spus că îşi putea suplimenta renta oferindu-i lui favoruri sexuale. Şi, dacă îndrăzneşti să insinuezi că a acceptat, te strâng de gât cu mâinile mele.

Nick nu spuse nimic. Îi trecură prin minte câteva teorii, dar nu îi putea împărtăşi nici una lui Winchester, care părea dispus s-o apere pe ducesă până la ultima suflare.

– Ai lăsat-o singură timp de opt ani, Colton. A fost prăduită, înşelată şi adusă aproape în pragul sărăciei din cauza familiei tale. Tu eşti cel care a stat în faţa lui Dumnezeu şi a jurat să aibă grijă de ea şi să o întreţină. Nu ai făcut nici una, nici alta. Planul de a te seduce, deşi neînţelept, a fost un ultim efort disperat de a-şi câştiga un pic de control asupra propriei vieţi. Credea că, dacă avea să îl nască pe fiul tău, moştenitorul Colton, mama ta urma să o ajute financiar.

Nick înghiți mai mult coniac, absorbind cuvintele lui Winchester. Da, promisese să o iubească și să o onoreze pe soția lui, dar fusese un jurământ făcut fără voia lui. Nu voise să se însoare. Dar poate fusese cam egoist din partea lui să o lase să se descurce singură timp de opt ani.

Totuși, nu avusese nici un drept să îl păcălească. Iar ideea că ar fi fost virgină la acea primă întâlnire era ridicolă. Îl călărise pe un *scaun*, pentru numele lui Dumnezeu. Doamnele de vază erau învățate să își îndeplinească îndatoririle maritale doar în pat, în noaptea întunecată, sub pături și cu cât mai puțin contact fizic posibil. Își vărsase sămânța în gura ei. Nici o doamnă din înalta societate nu ar fi permis așa ceva. Nu, el și Julia știau amândoi adevărul. Timpul avea să dovedească faptul că el avea dreptate.

Winchester îl privea cu atenție, așa că Nick întrebă:

– Ai terminat?

Winchester oftă și încuviință.

– Poate tu crezi povestea aceea, dar eu nu o cred. M-am culcat cu ea și îți spun că nu era deloc virgină. Era experimentată în feluri în care nici o femeie neștiutoare nu ar putea fi.

Winchester dădu să protesteze, dar Nick ridică o mână.

– Nu, te-am ascultat, așa că acum ascultă-mă și tu. Chiar dacă povestea cu problemele financiare pare adevărată, și am să corectez lucrurile imediat ce pot, cred că a rămas însărcinată, te-a forțat să o aduci la Veneția și m-a sedus pentru a-și face bastardul legitim.

– Asta este ridicol! urlă Winchester și sări în picioare atât de repede, că îi sări și vinul din pahar. Era experimentată pentru că a angajat o curtezană să o învețe. Dumnezeule, Colton! Începu să meargă prin cameră. Chiar trebuie să crezi ce este mai rău despre toți oamenii? Știu că mama ta te-a ignorat și tatăl tău a fost un ticălos, dar nu toți ceilalți oameni sunt la fel. Julia nu te-ar fi păcălit niciodată într-un asemenea fel. Nici într-o sută de ani. Este mult prea orgolioasă.

Nick se ridică și el.

– Ei bine, presupun că vom afla când se naște copilul, nu? Am socotit. Dacă este copilul meu, se va naște în septembrie.

– Şi Julia ar trebui să aştepte şapte luni ca să recunoşti copilul pe care îl poartă în pântece? Doamne, ce încăpăţânat eşti. Ştii ce vor face din reputaţia ei bârfitorii şi presa în atâta timp? Ştiu că eşti supărat, dar este extrem de crud să le permiţi să o sfâşie în bucăţele – e prea crud chiar şi pentru tine. Şi cum rămâne cu reputaţia copilului tău? Gândeşte-te şi tu măcar o dată la altcineva decât la persoana ta, Colton.

Nick nu se gândise la bârfe, dar nu avea de gând să recunoască asta în faţa lui Winchester. Se simţi puţin vinovat. Apoi veni cu o soluţie ce ar salva reputaţia Juliei şi ar rezolva şi problema cu amantul ei – oricine o fi el.

– Bine. Am s-o trimit din oraş, la reşedinţa Seaton.

Winchester râse.

– Dacă ai impresia că va fi de acord cu asta, eşti nebun.

– Nu va avea de ales.

– Nick, ar trebui să ştii..., începu Winchester să spună, dar apoi tăcu.

Clătină din cap şi se uită în altă parte.

– Ce anume?

– Nu, n-am să mă mai amestec. Eşti pe cont propriu, şi să vă ajute Dumnezeu pe amândoi. Înghiţi restul de vin şi puse paharul pe masă, apoi făcu semn cu capul către Nick. Doar să nu o răneşti. Dacă o faci, jur că am să mă răzbun pe tine.

Mai târziu în acea după-amiază, un lacheu dintre servitorii lui Colton veni cu un bilet. Era scurt:

Fă-ţi bagajele. Mâine-dimineaţă pleci la reşedinţa Seaton.

N.S.

Juliei începu să i se zbată ochiul, aşa că masă zona cu două degete.

– Ce este? întrebă Theo.

– Mi se ordonă să merg la reşedinţa Seaton. Se uită la lacheu. Vreau să trimit un răspuns. Aşteaptă o clipă, te rog.

El încuviinţă şi se duse să aştepte pe coridor în timp ce Julia îi arătă biletul mătuşii ei.

– Nu e prea vorbăreț, nu? bombăni Theo. Ce o să îi spui?

– Că nu merg, evident.

Julia se duse către masa de scris și luă stiloul.

– „Să te ia naiba" este un răspuns prea dur? o întrebă pe Theo.

– În opinia mea, nu, dar mă tem că trebuie să îi alini orgoliul rănit. Obții multe de la un bărbat cu câteva dulcegării.

Julia bombăni la adresa orgoliului masculin înainte de a pune stiloul pe hârtie. Scrise:

Îți apreciez grija, dar cred că nu ar fi înțelept să fac asta. Este mult prea devreme să îmi încep ispășirea sentinței.

J.S.

Trimise răspunsul, apoi râse cu Theo de o asemenea idee. Să fie trimisă la reședința lui de la țară... Cum de-și imaginase că ar accepta așa ceva? Se întoarse la cartea ei, mulțumită că respinsese o asemenea idee.

Peste douăzeci de minute, lacheul ducelui reveni.

Ești nevasta mea, doamnă, și ai să mergi oriunde îți spun. Trăsura mea va veni la ora opt mâine-dimineață. Dacă nu ești gata de plecare, Fitz are instrucțiuni să te ducă în orice stare te găsește.

N.S.

Theo plescăi când citi biletul.

– Cred că ar fi mai bine să împachetăm.

– Nu am de gând să mă duc, zise Julia cu convingere. Să vină Fitz să mă ia pe sus. Colton nu mă poate obliga să fac nimic.

Theo ridică din sprâncene.

– Haide, Julia. Nu cred că o astfel de luptă i-ar face bine copilului.

Un junghi de vinovăție îi străpunse pieptul. Nu voia să îi facă rău copilului. Oare avea Theo dreptate?

– Cât timp se așteaptă Colton să stau acolo? Ideea de a mă forța să plec din casa mea este... medievală.

– Ei, haide, să vedem şi partea bună. Va fi mai bine pentru copil să se nască la ţară. Gândeşte-te că ai şansa să te acomodezi când nu eşti într-o lună prea avansată.

Julia bătu cu unghiile în masă. Se gândise să meargă la ţară în luna a şasea sau a şaptea. Poate era mai bine să meargă mai devreme. Oftă.

– Te rog, spune-mi că vii cu mine dacă plec.

– Ştii că nu îmi place la ţară, draga mea. Atâta aer proaspăt şi atâta plictiseală. Te-aş face foarte nefericită.

– Te rog, mătuşă Theo. Am nevoie de tine acolo. Până se naşte copilul.

Aşa cum presupusese, Julia obţinu ce voia aducând copilul în discuţie. Chipul lui Theo se lumină, şi femeia încuviinţă.

– Nu te pot refuza, dacă pui aşa problema. Sigur că am să merg cu tine. Doamne, ar fi bine să mă duc să mă ocup de bagaje imediat!

Julia zâmbi.

– Mulţumesc, Theo. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Theo se apropie şi o îmbrăţişă.

– Şi eu simt la fel în privinţa ta. M-ai ajutat să nu fiu o văduvă singuratică în toţi aceşti ani.

Julia se şterse la ochi.

– Doamne, nu am plâns atât de mult în viaţa mea.

– De la sarcină, zise Theo, îndreptându-se spre uşă. Va fi mai uşor.

Julia scrise răspunsul:

Am decis să merg, pentru că aerul de ţară îi va face bine copilului. Mătuşă mea a fost de acord să mă însoţească. Vii şi tu?

J.S.

Ducele răspunse abia spre ora cinei. Julia şi Theo erau la masă, bucurându-se de o supă de ţestoasă, când apăru lacheul ducelui. Deschise biletul şi citi răspunsul lui Colton:

Nu.

N.S.

*

Nici o explicație, nici o promisiune că avea să o viziteze. Soțul ei nu se îndurase să scrie decât acel cuvânt. Un singur cuvânt de la bărbatul care o curtase atât de înfocat pe doamna Leighton la Veneția. Julia strânse biletul în pumn, mai furioasă decât voia să recunoască, și îl aruncă în farfuria ei aproape neatinsă de supă.

Gestul ăsta imatur o făcu să se simtă mai bine.

– Excelența Voastră dorește să răspundă? întrebă lacheul lui Colton, ochii privind îngrozit cum biletul de la duce plutea în supă.

– Nu, nu este nevoie.

Când ea și Theo rămaseră singure în cameră, îi zise femeii de răspunsul primit.

– Nu vine? strigă Theo.

– Nu. Nu știu dacă să fiu furioasă sau ușurată. Omul a fost plecat opt ani, și, în momentul în care se întoarce, mă trimite la una dintre casele lui de la țară. Singură! Ce-i în mintea lui?

– Mă tem că vei avea de pătimit în ceea ce-l privește pe soțul tău.

Julia oftă.

– Știu. Este supărat și e clar că nu vrea să mă vadă. Poate că așa este mai bine.

– Mai bine pe naiba! Cum se pot doi oameni... Oftă și își ridică lingura. Nici nu mă mir că vrea cineva să îl omoare, adăugă.

– Mătușă Theo!

Julia își iubea mătușa, dar uneori aceasta spunea cele mai șocante lucruri.

– Păi, este adevărat. Acum, poate o fi de vină vinul, dar nu îmi aduc aminte unde este reședința Seaton.

– Imediat lângă Norfolk. Am fost acolo o singură dată, când i-am cerut ajutorul ducesei văduve. Este o proprietate foarte frumoasă. Va trebui să lăsăm dâre de firimituri în urma noastră pentru a nu ne pierde acolo.

– Voi avea grijă să iau niște pâine, replică Theo zâmbind. Gesticulă în direcția farfuriei Juliei. Mai vrei supă, draga mea?

*

Nick se învârti prin birou, nervos şi neliniştit. În seara aceasta era prea târziu pentru a rezolva situaţia cu Templeton, aşa că nu reuşi să scape de senzaţia de furnicături fierbinţi de sub piele. Nu putea să stea jos din cauza unui amestec de frustrare, furie şi ceva ce semăna destul de mult cu vinovăţia.

Încă îl bântuiau cuvintele lui Winchester de mai devreme. Nu îi plăcea să se gândească la durerea şi suferinţa îndurate de Julia în lipsa lui. Ce fusese în capul mamei lui? Procedase prosteşte cedându-i moştenirea lui Templeton, şi mama lui fusese întotdeauna o femeie şireată şi calculată. Oare urmărise prin asta să-l facă pe fiul ei să se întoarcă în Anglia? Acum, că murise, nu mai avea ocazia să o întrebe.

Aşadar, nu Winchester fusese amantul Juliei. Cine fusese, atunci? Pe cine primise în pat soţia lui? Cel mai probabil, pe Wyndham. Dar se prea poate să fi avut mai mulţi amanţi în trecut. Experienţa vastă pe care o avea Julia nu ar fi rezultat dintr-o scurtă tăvăleală sau două prin grădină în timpul unui bal. Şi nici dintr-o conversaţie sau două cu o curtezană. Nu, un bărbat depusese eforturi serioase să o educe pe soţia lui. O învăţase unde să atingă, cum să sărute. Îi arătase exact cum să înnebunească un bărbat.

Iar Nick avea de gând să afle cine anume fusese.

Îi veni în minte imaginea ei de ultima oară când fuseseră împreună în Veneţia, cu buzele ei frumoase în jurul membrului său, şi aproape că gemu. Nevoia de ea era evidentă, fierbând în adâncul lui, în ciuda faptului că îl păcălise. Din păcate, corpului nu îi păsa de ce ştia mintea. Şi o voia atât de mult, încât se temea că avea s-o ia razna.

Ei bine, venise momentul să facă totuşi ceva în acest sens. Nick merse către uşă.

– Marlowe! strigă. Să mi se pregătească trăsura.

Marlowe apăru şi îi dădu indicaţii unui lacheu să meargă la grajduri.

– Doriţi haina, Excelenţă?

Trăsura îl aştepta deja în faţa uşii până termină el de luat haina, pălăria şi bastonul, şi Fitz ţinea hăţurile. Nick îi spuse o adresă pe care nu o uitase timp de opt ani.

Drumul nu dură mult, şi curând Nick urca scările casei cu trei etaje, aparent inofensivă. Privind din afară, nu ar fi presupus nimeni că era cel mai select bordel din Londra, un loc pe care Nick şi-l aducea foarte bine aminte. Uşa fu deschisă de către un bărbat care era aproape de două ori cât Fitz, iar Nick intră.

Madame Hartley veni la el grăbită.

– Excelenţă. Auzisem că v-aţi întors. Chiar speram că veţi veni să mă vizitaţi.

Madame Hartley era o femeie foarte frumoasă, cu trăsături fine şi maniere alese. Nick observă rochia ei de seară de mătase galbenă şi mănuşile asortate. Dacă ai fi văzut-o pe străzile Londrei, nu ai fi ghicit niciodată că era deţinătoarea celui mai exclusivist bordel din oraş.

– Cum să nu fi venit? şopti Nick în timp ce un lacheu îi oferi pe tavă o băutură.

Era whisky. Ţinuse minte ce îi plăcea.

– Văd că nu s-au schimbat prea multe în opt ani.

Pe dreapta, pereţii cu tapet roşu ai salonului principal străjuiau mobila elegantă. Aici bărbaţi eleganţi din înalta societate socializau cu fetele lui Madame Hartley. Afacerile mergeau excelent deocamdată. În cameră se relaxau la un pahar nu mai puţin de şase bărbaţi, pregătiţi pentru o seară de destrăbălări civilizate.

Nick inspiră adânc, şi mirosul de parfum ieftin şi pregnant amestecat cu mirosul de sex îi mângâie sufletul. Aici se simţea el ca acasă. Petrecuse aici mai multe nopţi decât putea număra.

În acea seară fatidică, fratele lui îi aruncase o replică usturătoare în faţă: „Mi-ai tratat soţia ca pe una dintre târfele lui Hartley. Poate că tata are dreptate. Poate că tu chiar nu faci diferenţa între o doamnă şi o târfă".

– Aveţi vreo dorinţă specială în această seară, Excelenţă? întrebă Madame Hartley în timp ce îl conducea către salon, dar Nick o opri.

– Am încredere în dumneavoastră. Ne cunoaştem suficient de bine.

Colţurile gurii ei se ridicară.

– Da, așa este, Excelență. Cred că doriți o roșcată în această seară.

Se întoarse și îi șopti ceva unei fete din apropiere. Nick aproape că o chemă înapoi să îi spună că nu dorea o roșcată. Dar, Doamne, dorea! Dorea o roșcată anume.

Poate că avea să o uite în seara asta.

Peste câteva minute, Nick fu condus către ceea ce știa că era cea mai mare și mai luxoasă cameră de la etajul al doilea. Își dădu seama că existau anumite avantaje pe care le avea pentru că fusese cândva client fidel. Patul era mare, iar pe un perete se afla un șemineu de marmură de dimensiuni rezonabile, în care ardea un foc vioi. Camera era masculină, decorată în verde-închis și albastru, cu mobilă din lemn masiv. Pe pereți erau desene erotice.

Nick rămase singur să aștepte, dar nu pentru mult timp.

Când se deschise ușa, apăru o fată, și aproape că îi stătu inima în loc. Era ciudat. Semăna atât de mult cu Juliet, încât i se tăie răsuflarea. Avea sâni cărnoși și mari, talie subțire, păr roșcat aprins prins în vârful capului. Apoi se uită la fața ei și văzu imediat diferența. Această femeie nu avea trăsăturile delicate ale lui Juliet sau pielea ei albă și fină. Nu, era mai grosolană, mai puțin rafinată. Iar ochii ei erau căprui, în timp ce ai lui Juliet erau de cel mai senin albastru pe care ai fi putut să speri vreodată să-l vezi.

Nick scutură din cap. Avea să o uite. Ridică un deget și o chemă pe fată spre el. Ea se mișcă dând provocator din șolduri și făcu o reverență.

– Excelență. Ați dori să beți ceva înainte?

Nick clătină din cap.

– Nu, nu este nevoie.

Vârful roz al limbii ei apăru când își umezi buza de sus.

– Atunci să vă dezbrac?

– Doamne, da, șopti el. Dar desfă-ți părul mai întâi.

Fata îi zâmbi și începu să își scoată agrafele din păr. Încet, încet, șuvițele roșii căzură pe spate, ajungând până la talie. Scutură din cap, și el întinse mâna pentru a-și trece degetele prin părul ei. Nu era la fel de moale precum al..

„Dumnezeule!" Ce era în neregulă cu el?

O luă de mâini şi i le duse spre nasturii pantalonilor lui. Nick îşi dădu jos haina şi o aruncă pe un scaun în timp ce degetele ei agile trecură la treabă. Începuse să îşi deschidă nasturii vestei, când mâna ei îi atinse direct mădularul.

Gemu şi închise ochii. În câteva secunde, era complet tare. Şoldurile lui se mişcară pentru a împinge în pumnul ei strâns. Fata îl eliberă din haine şi apoi îngenunche. Nick nici nu apucă să priceapă ce se întâmpla, şi ea îl cuprinsese deja cu gura.

– Da, hâsâi în timp ce ea îi gâdilă cu limba partea de jos a mădularului.

Apoi îl înghiţi mai adânc, buzele ei alunecând pe el, şi vârful mădularului său ajunse adânc în gâtul ei. Îşi afundă degetele în părul ei şi îşi aminti un alt moment, într-un alt loc.

Ea mări ritmul, sugându-l mai puternic, mângâindu-l, şi pieptul lui începu să se mişte mai repede din pricina efortului de a respira. Dorinţa îi coborî de-a lungul şirei spinării şi simţi că devine şi mai tare.

– Oh, da, Juliet. Suge-mă, *cara*.

Gura se retrase brusc, dându-i drumul cu un sunet ud. Nick clipi şi se uită în jos.

– Vreţi să îmi spuneţi Juliet, deci? îl întrebă un chip necunoscut.

Nu era chipul la care se gândise el. Fu profund dezamăgit şi se chinui să rămână calm.

– Poftim?

– Mi-aţi spus Juliet. Mă numesc Sarah, dar nu mă deranjează cum îmi spuneţi.

– Aşa ţi-am spus?

Nick se retrase, jenat şi frustrat. Dorea o femeie anume, cea pe care o lăsase în Veneţia.

Îşi închise nasturii de la pantaloni, înjurându-se că era un prost penibil. Oare avea să mai scape vreodată de amintirea ei?

– Îmi cer scuze, zise el. Am să am grijă să fii plătită pentru toată noaptea.

Îşi luă haina pe el fără să o mai închidă şi ieşi pe coridor.

Capitolul 10

Puțină rivalitate îi face bine unui bărbat.

Domnișoara Pearl Kelly către
ducesa de Colton

A doua zi de dimineață, fix la ora opt și un sfert, Julia și mătușa ei erau suite în trăsura ducală și opulentă, cu destinația Norfolk. Aerul rece de februarie le făcu să stea aproape una de cealaltă, cu cărămizi încălzite și pături groase în trăsură, în timp ce Fitz și vizitiul, echipați cu mănuși, haine și blănuri, aveau să stea afară.

Fitz o instrui pe Julia să bată în plafonul trăsurii dacă avea nevoie să oprească din orice motiv. Se pare că nu uitase cum vomitase lângă trăsură cu o seară în urmă. Îi mulțumi grațios, apoi el zise:

– Excelența Sa a cerut să nu vă chinuim prea tare astăzi, deși probabil că nu ar vrea să vă spun asta.

Îi făcu cu ochiul și apoi se urcă lângă vizitiu.

– Bărbatul acela mă cam sperie, șopti Theo când trăsura se urni. Unde l-a găsit Colton?

– Nu știu. Poate reușim să aflăm când ne oprim pentru prânz.

Theo se foi pe scaun, nefericită.

– Doamne, detest să călătoresc. Nu mă simt niciodată confortabil. Cum te simți? Ai mâncat de dimineață?

Julia ridică săculețul pe care îl pregătise bucătăreasa lor.

– Da, și am destule gogoși, pricomigdale și rulouri pentru a-mi ține de foame pe drum.

– Bun. Mă întreb dacă i-a spus Colton cumnatei sale că ajungem mâine.

– Oh! exclamă Julia. Am uitat complet de ea. Cum ne va primi oare? Îmi închipui că nu va fi prea fericită să aibă oaspeți.

– Nu știu, dar mă gândesc că se simte singură.

Theo se mișcă din nou și bombăni ceva despre distanțele lungi cu trăsura.

– Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat între ea și Colton?

Julia oftă.

– Încerc să nu mă gândesc la asta. Colton nu a negat că ar fi sedus-o, dar nici nu a confirmat. Când l-am întrebat despre asta în Veneția, am avut senzația că povestea este mai complicată. Este... dureros pentru el.

– Ei, îmi imaginez. Din cauza acțiunilor lui, a murit fratele său.

– Probabil. Deși putem să presupunem că familia Seaton nu a fost niciodată apropiată.

Theo mormăi și închise ochii.

– Trezește-mă pentru prânz, draga mea. Singura metodă să trec prin acest calvar este să dorm.

Căscă și trase păturile mai bine pe ea. Peste zece minute, începu să sforăie.

A doua zi dimineața, Nick și noul lui avocat se prezentară la ușa casei vărului său. Valetul lui Templeton îi pofti înăuntru cu promptitudine, invitându-i să aștepte venirea stăpânului casei în birou.

Nick observă că Templeton trăia foarte bine. Casa era mică, la un capăt de Mayfair, dar toată mobila părea nouă. Nu era nimic uzat. Peste tot erau flori proaspete, inclusiv lalele, care nu erau deloc ieftine. Pe podele erau covoare turcești mari și pereții erau plini de tablouri. În birou erau expuse multe carafe de cristal, fiecare plină de băutură. Da, Templeton trăia foarte bine pentru un bărbat care, teoretic, câștiga trei sute de lire pe an.

Deși lui Nick nu îi păsa de moștenirea Seaton sau de proprietățile Colton, îl deranja gândul de a fi prostit. Și îl deranja chiar mai mult faptul că Templeton îi furase banii soției lui pentru a o forța să se culce cu el.

Oare reușise Templeton? Era vărul lui tatăl copilului Juliei?

Ușa se deschise, și intră un bărbat despre care Nick presupuse că era Lord Templeton. Templeton avea nas ascuțit și bărbie proeminentă, păr negru cam rărit și frunte înaltă. Nick îl recunoscu imediat de la balul Collingswood. El stătea afară, pe terasă,

aşteptându-şi soţia, iar acest bărbat i se adresase ei chiar înainte ca ea să iasă. Pentru a vomita.

Reacţia ei la prezenţa lui nu fusese favorabilă. De fapt, ea părusе revoltată. Dacă acest bărbat şi ducesa fuseseră amanţi, atunci Nick era arhiepiscopul de Canterbury.

Ceea ce însemna că Winchester spusese adevărul. Templeton o şantajase pe ducesă pentru a-i ajunge sub fuste.

Nick fu traversat de un nou val de furie. Oh, avea de gând să se bucure de acest moment.

– Excelenţă, ce surpriză plăcută, zise Templeton, ochii lui mici şi opaci mutându-se de la el la avocat. Bine aţi revenit la Londra.

– Mulţumesc. Vi-l prezint pe avocatul meu, domnul Barnaby Young. El se va ocupa de toate proprietăţile Colton din acest moment.

Nick se aşeză şi dădu la o parte o scamă imaginară de pe pantaloni în timp ce îl lăsă pe Templeton să absoarbă semnificaţia cuvintelor lui.

– Nu... nu înţeleg, Excelenţă. Sunt sigur că nu vreţi să vă bateţi capul cu proprietăţile familiei în timpul scurtului sejur la Londra.

Templeton se aşeză, şi Nick văzu broboane de transpiraţie prejmuind buzele bărbatului.

– Ai dreptate, nu vreau. De aceea am apelat la domnul Young. El va angaja un administrator competent, şi cei doi îmi vor supraveghea averea. Deci, indiferent de cât de lung sau de scurt este sejurul meu, tu nu vei mai fi implicat.

Templeton mişcă din buze de parcă voia să spună ceva, dar nu zise nimic. Nick îi zâmbi fără nici un pic de căldură.

– Nu, nu îmi mulţumi, Lord Templeton. Ştiu că veştile acestea te bucură, căci trebuie să fi fost tare solicitante eforturile depuse în aceşti ultimi câţiva ani. Arătă spre domnul Young. Acum, dacă nu te superi, domnul Young are nevoie de semnătura ta pe nişte hârtii pe care le-am pregătit.

Avocatul scoase un teanc de acte din mapă şi i le întinse lui Templeton, care le acceptă fără entuziasm. Nick se ridică şi se duse către birou în timp ce Templeton citi documentele. Îl auzi pe Templeton suspinând.

– Citeşte mai departe, îi zise vărului său. Devine chiar mai interesant.

Nick văzu pe birou teancuri de facturi de la vânzători şi magazine.

– Excelenţă, scânci Templeton. Asta este ridicol! Scrie aici că, dacă se descoperă că au dispărut fonduri din avere în ultimii opt ani, eu trebuie să returnez banii.

– Aşa este. Ceea ce nu va fi o problemă, nu, vărule?

Lui Templeton îi tremură mâna în timp ce punea actele pe o masă.

– Dar şi administratorul averii a avut control asupra fondurilor. De ce să plătesc eu pentru fonduri pe care le-ar fi putut sustrage el? Este foarte necuviincios şi complet injust.

– Poţi fi liniştit, eu şi domnul Young vom discuta cu administratorul tatălui meu chiar azi. Ridică o pană şi o răsuci între degete. Dacă a sustras fonduri din avere, ne vom ocupa de el. Între timp, ar fi mai bine pentru tine să semnezi aceste documente.

Templeton arătă către ele.

– Nu sunt deloc sigur că ar fi bine să semnez ceva. Poate ar trebui să se uite peste el avocatul meu.

– Domnule Young, vă rog să aşteptaţi pe hol pentru o clipă.

Avocatul lui Nick ieşi din cameră şi închise uşa încet în urma lui, fără să spună nimic. Zâmbetul lui Nick dispăru. Doamne, voia să îl joace în picioare pe Templeton. Nu încăpea îndoială că era vinovat, deşi probabil ar fi negat asta până şi-ar da ultima suflare.

Şi, ţinând cont de ce îi făcuse Juliei, era posibil ca asta să se întâmple cât de curând.

Furia pe care Nick încercase să şi-o controleze ieşi la suprafaţă. Stând în picioare în faţa lui Templeton, ridică un picior până la marginea scaunului şi împinse. Scaunul se lăsă pe spate pe două picioare şi, cu încă un impuls, căzu la pământ împreună cu Templeton.

Nick îşi aşeză călcâiul pe gâtul lui Templeton. Bărbatul făcu ochii mari de frică şi se înroşi, aşa că Nick mai apăsă puţin. Ochii lui Templeton ieşiră din orbite, şi Nick ştiu că acum avea atenţia deplină a vărului său.

– Dacă ai crezut că îți voi permite să mă jecmănești și să te dai la soția mea, te-ai înșelat, răcni Nick. Dacă mai vorbești vreodată – *vreodată!* – cu ducesa, din orice motiv, sau dacă te mai uiți în direcția ei, nu mă voi deranja să mă duelez cu tine, ca un domn. Nu, am să te găsesc pe o stradă întunecoasă noaptea, și am să-ți smulg inima din piept cu mâinile mele.

Nick ridică piciorul, căci pielea lui Templeton devenise deja mov, și îl lăsă să respire. Făcu un pas înapoi și își aranjă haina, fericit că Templeton se ridică și se îndepărtă.

– Amestecul tău în treburile mele s-a încheiat, Templeton. Acum, fie semnezi hârtiile acelea de bunăvoie și suporți consecințele, fie ai să te uiți peste umăr pentru tot restul vieții tale, așteptând și întrebându-te ce aș putea face.

Templeton înghiți în sec și încuviință.

– Minunat, zise Nick, apoi îl chemă înapoi în cameră pe domnul Young.

Avocatul nu se arătă surprins când văzu scaunul răsturnat și pe Templeton chinuindu-se să respire. După ce hârtiile fură semnate în prezența unui martor, domnul Young le puse în mapă.

– Acum vrem toate registrele și hârtiile pe care le ai cu privire la averea Colton, Templeton.

Nick își încrucișă brațele la piept și așteptă.

Peste cinci minute, Nick și avocatul lui ieșiră. Templeton pretinsese că administratorul avea registrele, și ei nu putură decât să îl creadă.

– Domnule Young, luați trăsura și mergeți să vorbiți cu administratorul tatălui meu. Informați-l că nu mai avem nevoie de serviciile lui și luați ce registre și hârtii ne-ar putea fi necesare. Nu cred că se va arăta dificil, dar, dacă se întâmplă asta, lacheul meu mă va chema.

– Da, Excelență.

– Du-l pe domnul Young unde are nevoie, strigă Nick la vizitiu.

Unul dintre lachei se dădu jos.

– Iertați-mă, Excelență, dar domnul Fitzpatrick a spus să vă urmez oriunde ați merge cât timp este el plecat.

Nick oftă. Parcă avea o dădacă.

– Rămâi cu domnul Young, David. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău mai mult decât mine.

Când băiatul dădu să protesteze, Nick ridică o mână.

– Merg la club, şi nu este departe. Şi suntem în Mayfair, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mi se va întâmpla nimic.

– Lui Fitz nu o să-i placă, bombăni băiatul.

– Da, dar eu îţi plătesc salariul, replică Nick, apoi plecă.

Dar nu mergea la clubul White. Minţise. Mai avea de îndeplinit o sarcină neplăcută în această dimineaţă, şi trebuia să o facă singur.

De partea cealaltă a pieţei Grosvenor locuia un anume Lord Robert Wyndham.

Nick îl ţinea minte pe Wyndham de prin cluburi şi din oraş, deşi trecuse ceva timp de atunci. Era cu câţiva ani mai mic decât el şi părea destul de rezervat. Atras de cărţi, dacă era să ghicească. Aşa arăta. Nick nu putea pricepe ce văzuse Julia la el.

Zece minute mai târziu, Nick îi dădu cartea lui de vizită majordomului lui Wyndham. Deşi era o oră ciudată pentru a face vizite, nimeni nu lăsa un duce să aştepte pe la uşă, mai ales nu unul atât de notoriu precum Ducele Depravat. Nick fu imediat condus către sufragerie, cum se aşteptase, şi servitorul plecă să afle dacă stăpânul lui era disponibil.

Nick nu avea nici un dubiu că Wyndham avea să vină.

Uşa se deschise la scurt timp după aceea. Wyndham se grăbi să intre, fiind clar că fusese trezit din somn. Avea trăsături cam comune, păr scurt şi brunet, ochi căprui şi o barbă rară care nu reuşea să îi ascundă roşeaţa pielii. Bun. Wyndham ştia de ce venise Nick.

– Excelenţă, salută Wyndham temător în timp ce se aşezară amândoi. Bine aţi venit acasă.

– Mulţumesc, Wyndham. Îmi cer scuze pentru ora matinală. Aş vrea să nu remarce nimeni această vizită a mea.

Wyndham înghiţi în sec.

– Aveaţi nevoie de ceva, Excelenţă?

Nick îl privi cu atenţie pe bărbat, lăsând clipele să treacă. Când Wyndham se foi incomod pe scaun, Nick întrebă:

– Ai avea ceva să îmi spui, Wyndham?

– Eu... eu nu știu la ce vă referiți. Își drese vocea. Ce aș avea să vă spun?

– S-au auzit lucruri. Deși am trăit departe de Londra, ai fi surprins de cât sunt oamenii de nerăbdători să vorbească despre ce se petrece în oraș. Nick se lăsă pe spate și așeză o gleznă peste genunchiul celuilalt picior. Deși părea calm, în sinea lui fremăta de incertitudini și de nervi. Abia se abținu să nu se repeadă la gâtul bărbatului pentru a-l forța să spună dacă s-a culcat sau nu cu Julia. Așa că sunt foarte la curent cu toate bârfele, adăugă Nick.

– Ei, dacă ați auzit ceva legat de mine, nu este nimic adevărat, replică Wyndham. Absolut nimic.

Îl privi pe Nick direct în ochi, fără să clipească.

Poate că era un mincinos excelent, însă Nick își dădu seama că îl credea. Dar nu era încă sigur pe deplin și nu putea aștepta până în septembrie.

– Mă bucur să aud asta. Pentru că aș fi obligat să acționez ca atare dacă aș crede că unele zvonuri sunt adevărate. Și cu siguranță știi că nu mă obosesc să fiu convențional. Plus că nu îmi place să mă trezesc la răsăritul soarelui. Nu, eu prefer elementul-surpriză, ca dușmanul meu să aștepte și să se întrebe ce urmează. Să anticipeze când anume mă voi răzbuna. Nu este foarte cavaleresc din partea mea, știu, dar este mult mai amuzant. Mă înțelegi, Wyndham?

Wyndham încuviință energic.

– Oh, da, Excelență. Înțeleg foarte bine.

– Minunat, declară Nick și se ridică. Atunci cred că am încheiat discuția.

La scurt timp după ce ajunseră la reședința Seaton, Julia se plimba prin casa mare și întortocheată. Omul lui Nick, Fitz, se întorsese la Londra imediat după ce le adusese pe ele, iar Theo îi ordonase Juliei să se odihnească două zile după călătorie. Julia abia aștepta să exploreze noua ei casă, acum, că se simțea mai bine. Sau era casa ei măcar pentru următoarele câteva luni.

Casa în sine era enormă. Pentru că afară era încă prea frig, se plimbă prin labirintul nesfârșit de coridoare pentru a-și distrage

atenția de la grețurile omniprezente și de la nervii și durerea legate de cea mai recentă cruzime a lui Nick.

Măcar de n-ar fi cunoscut niciodată bărbatul dulce și tandru care o curtase cu atâta ardoare în Veneția! Ce amintiri frumoase avea... Amintiri ce erau acum întinate știind că soțul ei avea o părere extrem de proastă despre ea. Chiar credea că ea se dusese la Veneția pentru a legitima copilul altui bărbat. O făcuse „târfă". O acuzase că avusese relații intime atât cu Simon, cât și cu Wyndham.

Iar acum o trimisese departe.

– Excelență?

Julia se uită imediat în sus. Lady Lambert, soția răposatului frate al lui Colton, era la mică distanță. Le urase un bun venit din tot sufletul când ajunseseră, spre ușurarea Juliei și a lui Theo.

– Bună dimineața, Lady Lambert.

– Oh, vă rog, spuneți-mi Angela. Zâmbi ușor și gesticulă către camera goală din spatele ei. Vreți să luăm loc o clipă? Aș vrea să vă vorbesc.

Julia încuviință și o urmă în ceea ce se dovedi a fi camera de muzică. În colț era un pian mare, cu scaune în jur, iar pe pereți erau agățate diferite instrumente cu coarde și corni. Angela luă loc și îi indică Juliei să facă la fel.

– Sper că nu mă credeți prea îndrăzneață, începu să spună Angela înainte de a-și netezi rochia. Își drese vocea. Dar mi-aș dori foarte mult să fim prietene. Îmi dau seama că există motive din cauza cărora nu ați fi interesată de o asemenea prietenie. S-au spus multe lucruri despre mine, despre... soțul dumneavoastră. Așa că voiam să vă asigur că orice zvonuri ați fi auzit sunt false.

Julia vru să spună ceva, dar Angela ridică mâna.

– Nu, așteptați. Dați-mi voie să spun tot ce am de zis. Mi-am iubit soțul. Am fost distrusă când a murit. Mulți au crezut zvonurile despre mine și soțul dumneavoastră, și eu... n-am mai avut prea mulți prieteni după aceea. Lumea din înalta societate mi-a întors spatele, în afară de ducesa văduvă. Ah, erau politicoși cu mine față în față, desigur, dar spuneau lucruri oribile despre mine când credeau că nu îi aud. Au dispărut și invitațiile ușor, ușor. Ducesa văduvă a fost foarte... amabilă cu mine, și îi voi fi veșnic

recunoscătoare pentru că mi-a oferit un cămin când nimeni altcineva nu a făcut-o.

Angela se uită în jos, şi Julia văzu că îi dădeau lacrimile. Se aplecă şi o luă de mână pe Angela, strângând-o uşor.

– Mă bucur atât de mult că sunteţi aici, şopti Angela, strângând-o şi ea de mână. Nu am mai avut prietene de aceeaşi vârstă cu mine de mulţi ani. Am dus o viaţă singuratică, de fapt. Ar însemna extrem de mult pentru mine dacă aţi putea uita orice aţi auzit şi... Vă rog, daţi-mi o şansă să vă fiu prietenă.

– Sigur că da! exclamă Julia. Mi-ar plăcea foarte mult, Angela.

Angela se relaxă vizibil.

– Bun. Se şterse la ochi şi inspiră adânc. Acum spuneţi-mi, cum vă simţiţi astăzi?

– Mai bine, mulţumesc. În fiecare zi am tot mai puţine greţuri.

Deşi Angela ştia că era copilul lui Nick, Julia nu spusese în ce circumstanţe rămăsese gravidă. Nu avea de gând să mărturisească asta nimănui, niciodată.

– Ei bine, dacă tot vă simţiţi mai bine, poate aţi vrea să mă însoţiţi la plimbarea de dimineaţă. Nu merg prea departe şi mi-ar plăcea să am companie.

Julia încuviinţă.

– Mi-ar plăcea. Aerul proaspăt şi mişcarea îmi vor face foarte bine.

– Excelent! Trebuie să vă întreb ceva: sunteţi sigură că nu aţi prefera să mă mut în casa văduvei? Mă simt ciudat să stau aici când este casa dumneavoastră, de drept. Casa văduvei nu este departe şi tot ne-am putea vedea.

– Doamne, nu! răspunse Julia. Casa este suficient de mare să stăm toate trei. Chiar îndrăznesc să spun că am mai putea invita treizeci de oaspeţi şi tot nu ne-am întâlni unii cu ceilalţi decât la mese.

– Oh, vă mulţumesc. Vă sunt foarte recunoscătoare. După ce am stat aici cu ducesa văduvă atâţia ani, abia aştept să vorbesc despre petreceri, modă... şi scandaluri care nu mă implică pe mine.

– Ei bine, Theo este expertă în toate acestea, cu siguranță. Julia râse, apoi continuă: Deci nu mai ai familie?

– Nu. Mama a murit la câțiva ani după Harry. Tata a murit într-un accident de trăsură când eram eu mică, și nu am avut frați sau surori.

– Sună cunoscut, șopti Julia. Nici eu nu mai am familie, în afară de Theo.

– Îl aveți pe duce, sublinie Angela, de parcă o astfel de informație ar consola-o.

Julia scoase un sunet indiferent și se uită fix la pian. Nu voia să discute despre soțul ei. Încă era un subiect dureros, iar nervii provocați de neîncrederea lui nu îi trecuseră încă.

Stătură mult timp în liniște. Apoi Angela întrebă:

– Credeți că va veni să vă viziteze?

Julia auzi o notă diferită în vocea Angelei, dar nu își putu da seama ce era. Speranță? Nerăbdare? Teamă?

– Sinceră să fiu, chiar nu știu.

– Ei, între timp, eu și Theo vă putem distrage atenția. Angela se ridică. Cred că am să-mi petrec o vreme la pian. Ne vedem după-amiază, Excelență.

– Te rog, spune-mi Julia. Doar suntem cumnate.

Angela zâmbi.

– Mulțumesc, Julia.

Julia se ridică, își luă rămas-bun și continuă să hoinărească prin casă. O neliniștea ceva din conversația cu Angela. Oare femeia avea planuri ce-l implicau pe Nick? Dacă chiar avuseseră relații intime cândva, ar fi putut fi nerăbdătoare să reia legătura. Ar refuza-o Nick? Mai bine să nu știe răspunsul la această întrebare.

Trecu o lună, și Juliei nu îi rămase decât să accepte faptul că Nick nu avea să vină să o viziteze. Nici măcar nu îi scrisese. Nu mai primise nici o veste de la el după schimbul sec de replici din Londra. Fusese abandonată din nou.

Dar nu era chiar singură. Acum creștea în ea o viață nouă și prețioasă. Copilul lui Nick. În unele zile, Juliei nici nu îi venea să creadă că peste doar câteva luni avea să devină mamă.

Grețurile începuseră să dispară în ultimele două săptămâni. Acum îi era rău doar la prima oră a dimineții, înainte de a mânca. În restul zilei, Juliei îi era foame încontinuu și mânca tot ce prindea. În loc să atârne pe ea, rochiile îi veneau acum strâmte.

Julia și Angela se plimbau împreună în fiecare dimineață. Mătușa Theo refuzase să li se alăture, spunând că o femeie bătrână nu poate suporta atât de multă natură. Cele două tinere vorbeau cu ușurință în timp ce se plimbau pe proprietate. Întinderea vastă a moșiei Seaton o uimea pe Julia. Erau nenumărate dealuri și câmpuri, grădini spectaculoase, o pădure deasă, iar râul Wensum tăia pe undeva proprietatea. Aproape că și-l imagina pe Nick, un băiețel precoce și cu părul negru, alergând peste tot și făcând numai prostii.

În această dimineață, Angela sugeră să se plimbe prin pădure, pe un drumeag ce ducea de la iaz către casa văduvei. Porniră la drum, purtând jupe și mantale îmblănite pentru a ține la distanță frigul de aprilie. Noaptea trecută se așternuse ceața și nu prea puteai vedea în depărtare, dar se mai plimbaseră pe acest traseu de câteva ori.

Angela vorbea întruna și Julia o asculta doar pe jumătate. Domeniul era superb, iarba proaspătă era presărată cu șofrănei de un mov delicat, cu alb și cu galben. Indiferent ce părerea avea ea despre soțul ei, nu putea nega frumusețea reședinței ducale. Data trecută când Julia venise aici, fusese tratată precum o uzurpatoare. Precum o paria. De data aceasta, era stăpâna casei. Toată lumea asculta ordinele ei în lipsa lui Colton și nimeni de aici nu îi contrazicea dorințele. Și probabil că nici în viitor nu avea să i se opună nimeni, dat fiind că soțul ei nu avea să pună piciorul aici.

Intrară mai adânc în pădure, unde ecoul păsărilor și al insectelor era puternic în dimineața liniștită. Poteca îngustă era mărginită de o râpă adâncă. Frunzele și mușchiul erau alunecoase din cauza perdelei dese a copacilor și lumina era slabă, așa că Julia trebui să păsească atentă pe cărare.

Se întrebă din nou cum își petrecea Nick timpul în Londra. Mândria o împiedica să scrie – lui sau altcuiva – și să întrebe. Îi scrisese lui Sophie, dar numai pentru a-i spune prietenei sale că urma să stea mult timp la reședința Seaton. Sophie îi răspunsese

spunând că avea de gând să o viziteze, dar nu pomenise nimic despre duce.

Oare avea o amantă? Părea probabil, pentru că ideea ca Ducele Depravat să devină celibatar era cel puțin ridicolă.

Își aminti că era în continuare supărată pe el, așa că nu îi păsa dacă se culca cu alte femei. Dar îi păsa. Destul de mult chiar. O chinuia amintirea gurii lui fierbinți și a degetelor lui abile. Corpul ei, deși împlinit ca urmare a sarcinii, și-l amintea, îl dorea în întunericul singuratic al dormitorului ei.

Ca să nu mai vorbim despre inima ei cea naivă, care refuza să uite amintirile tandre ale minunatei lor săptămâni petrecute împreună la Veneția. Felul în care îi zâmbise. Râsul lui. Faptul că o făcuse să se simtă cea mai frumoasă, cea mai atrăgătoare femeie din lume. Oare fusese nebună să creadă că simțea mai mult decât dorință pentru ea?

– Nu crezi, Julia? întrebă Angela, rupându-i șirul gândurilor.

– Iartă-mă. Ce m-ai întrebat? Julia se împiedică de o piatră și suspină. Nu eram atentă, adăugă.

– E evident. Angela râse și înaintă pentru a trece peste o rădăcină de pe potecă. Spuneam să redecorăm camera copilului. Poate...

Când Julia trecu peste rădăcină, probabil aprecie greșit distanța, pentru că i se agăță un picior de ea și își pierdu echilibrul, se înclină într-o parte, alunecă și căzu, apoi o luă la vale pe frunzele ude și pe iarbă. Julia simți cum cade în râpă înainte de a reuși să se agațe de ceva.

– Angela! țipă încercând cu disperare să se prindă de ceva. Dar totul era alunecos și se simți dintr-odată îngrozită.

Se rostogoli și căzu către fundul râpei, cu mâinile acoperind burta pentru a proteja copilul în timpul căderii. I se prinse piciorul de o creangă și simți o durere ascuțită la gleznă.

Apoi se lovi cu capul de trunchiul unui copac și simți o durere cumplită înainte ca totul să se întunece.

O dureau ochii din pricina luminii. Julia îi închise strâns și încercă să își aducă aminte. Doamne, capul și glezna o dureau

îngrozitor. Își mișcă mâinile, atingând frunze, bețe și iarbă. Da, se împiedicase și căzuse în râpa ce mărginea poteca din pădure. Dar unde era Angela?

Respirând de câteva ori să se liniștească, deschise ochii și nu văzu pe nimeni în jur. Poate că Angela se dusese să cheme ajutoare. Julia își încercă ușor picioarele, să estimeze cât era de rănită. Era mai bine decât se temuse inițial. Probabil putea urca până la potecă, fiindcă o dureau doar capul și glezna rănită. Nu avea sens să aștepte să vină cineva să o ridice.

Se cățără cu grijă către potecă, ajutându-se de rădăcini și de crengi căzute. Pământul era alunecos și, de câteva ori, o luă iar la vale, până reuși să își fixeze picioarele ca să urce. O cam încurcă glezna dureroasă, dar reuși să ajungă la potecă mânată de ambiție. Când ajunse pe teren drept, găsi o creangă înaltă și groasă în care se sprijini ca într-un baston și o folosi pentru a merge către casă.

Drumul păru a dura ore întregi și, când ajunse acasă, aproape căzu din picioare de oboseală. Respirând greoi, îi dădu voie majordomului să îi aducă un scaun lângă ușă. Apoi bărbatul trimise un lacheu pentru a chema doctorul din sat.

Chiar atunci apăru Angela de după colț, cu Theo și cu încă un lacheu în spatele ei. Cei trei rămaseră pironiți locului când o văzură pe Julia, murdară și ciufulită, stând pe un scaun lângă intrare.

– Julia! Angela fugi lângă ea, și pe chipul ei se citi ușurarea. Am venit fuga înapoi acasă să chem ajutoare. Nu am știut ce altceva să fac. Cât ești de rănită?

– John, du-o pe ducesă sus, ordonă Theo. Angela, cheamă doctorul și apoi cere-i bucătăresei ceva de mâncare. Eu iau coniacul.

– Am chemat deja doctorul, spuse Julia îngrijorată în timp ce lacheul o ridică de pe scaun. Și nu am nevoie de mâncare. Ajutați-mă să ajung sus.

Curând, Julia era așezată în pat, înconjurată de perne și de o mulțime de fețe îngrijorate.

– Nu am nimic, le spuse.

Theo și Angela stăteau la picioarele patului ei, cu frunțile încrețite de îngrijorare.

– Serios, chiar nu am nimic. Mă dor capul şi glezna ca naiba. Dar o să supravieţuiesc.

– Da, dar copilul? întrebă Angela panicată şi cu o voce slabă. Doamne, am să mă simt îngrozitor dacă i se întâmplă ceva copilului tău. Nu ar fi trebuit să te duc pe cărarea aceea astăzi. Era prea deasă ceaţa.

– Taci, fato! se răsti Theo. Nu este vina ta şi nu vom şti despre copil până nu ajunge doctorul. N-are rost să provocăm istericale.

Julia mai luă o gură de coniac.

– Sunt doar obosită. Mă simt de parcă aş putea dormi zile la rând.

Căscă, parcă pentru a dovedi asta.

– Nu adormi, zise Theo. Până nu te vede doctorul şi te consultă, nu adormi.

Doctorul ajunse după o jumătate de oră. Era un bărbat în vârstă, amabil, şi o consultă pe îndelete. Fu atent şi respectuos şi vorbi tot timpul pentru a o linişti şi a o ţine trează.

Când încheie, Theo şi Angela reveniră în cameră pentru a auzi diagnosticul.

– Excelenţa Sa are o comoţie uşoară, care ar trebui să treacă singură după câteva zile de odihnă. Am să las laudanum pentru dureri, dar v-aş sfătui să nu îl folosiţi decât dacă este absolut necesar. Glezna este luxată şi ar trebui ţinută ridicată câteva zile. Ar trebui să vă reveniţi în circa o săptămână, Excelenţă. Îşi drese vocea. Nu aş putea spune dacă veţi pierde sarcina sau nu. Au fost multe cazuri în care căzăturile au provocat avorturi spontane. Dacă nu aveţi sângerări în următoarele două zile, aş spune că sarcina nu este afectată. Dar, dacă aveţi crampe sau sângeraţi, chemaţi moaşa. Pot şi eu să vin, însă doamna Popper are multă experienţă şi cu avorturi spontane, şi cu naşteri. S-ar putea să vă poată da ceva pentru a opri procesul.

În încăpere se aşternu liniştea.

„Au fost multe cazuri în care căzăturile au provocat avorturi spontane."

Cuvintele îi răsunară în urechi Juliei. Simţi în piept o durere ce egala durerea luxaţiei.

Angela îl conduse afară pe doctor, iar Theo veni să stea lângă patul Juliei.

– Nu plânge, draga mea, spuse mătușa ei și o mângâie pe păr. Totul va fi bine. Vei vedea.

– Dar nu știi asta sigur, șopti Julia, acum plângând de-a dreptul. Nimeni nu știe asta. Of, Theo! Ce mă fac dacă pierd copilul? Nu mi-o voi ierta niciodată.

Suspină, și Theo o strânse în brațe.

– Șșșt, nu este vina ta. A fost un accident. Doar atât.

Mătușa ei o mângâie pe spate, legănând-o, iar Julia plânse și tot plânse.

– Ajunge, îi spuse Theo până la urmă. Mătușa ei o împinse ușor înapoi pe pernă. O să pierzi copilul dacă nu îți păstrezi forțele. Fii puternică, Julia. Copilașul are nevoie de tine. Nu ajută la nimic să plângi, dar să te odihnești și să mănânci ajută.

Julia se șterse la ochi cu marginea cuverturii.

– Ai dreptate. Trebuie să mă forțez să rămân calmă și să mă vindec.

– Dormi, draga mea. Mă întorc mai târziu să văd ce faci.

Ziua și noaptea se scurseră cam în ceață. Obosită și cu dureri, Julia nu voise decât să doarmă. Theo o verifică la fiecare câteva ore, trezind-o pentru a-i da mâncare și băutură. O ajută pe Julia să își facă nevoile, ceea ce o jena teribil pe tânără. Dar Theo fusese extrem de practică, iar Julia îi era recunoscătoare.

Dormi până târziu, dar se simți mult mai bine. Până acum, nu avusese nici sângerări, nici crampe, un semn foarte bun cum că era totul în regulă cu copilul. Avea de gând să urmeze indicațiile doctorului și să nu își facă griji. Theo avea dreptate: Julia trebuia să își refacă puterile.

După micul dejun, Theo aduse câteva exemplare vechi din *La Belle Assemblée* pentru a le citi cât Julia stătu în pat. Apoi Angela stătu cu ea o vreme după-amiaza, pentru a-i da o pauză lui Theo.

– Nu am nevoie să fiu supravegheată mereu, îi spuse Julia cumnatei sale. Tu și Theo ar trebui să vă bucurați de ziua aceasta,

nu să stați aici închise cu mine. Du-te! zise și arătă spre ușă. Și oricum, aș vrea să dorm, adăugă.

Angela plecă, convinsă că Julia spunea adevărul. Julia se cuibări în perne și adormi la loc. Își petrecu restul zilei în același mod, odihnindu-se și asigurându-le pe cele două femei că se simțea tot mai bine.

Meg tocmai îi luase cina, când ușa se deschise larg cu o izbitură.

Soțul ei intră în cameră rapid, arătând mai îngrijorat și mai neîngrijit decât îl văzuse Julia vreodată. Avea barbă crescută de cel puțin o zi, iar ochii îi erau roșii și încercănați. Avea hainele pline de praf de pe drum și lavaliera strâmbă.

Julia rămase cu gura căscată o clipă, apoi spuse:

– Colton! Ce este cu tine aici?

El își drese vocea și își prinse mâinile la spate.

– Doamnă, unul dintre lachei mi-a adus vestea accidentului tău. Am vrut să evaluez chiar eu natura rănilor tale.

Oare fusese... îngrijorat pentru ea? Probabil călărise ca un nebun pentru a ajunge aici atât de repede. Inima Juliei tresăltă de bucurie, dar încercă să nu zâmbească.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Te plimbai prin pădure? Erai singură?

Ea clătină din cap.

– Nu. Eram cu Lady Lambert.

– Și te-ai împiedicat?

– Da, de o rădăcină. Probabil am estimat greșit distanța. Apoi nu am reușit să îmi recapăt echilibrul și am căzut în râpă. Dar sunt bine, serios. Am suferit o comoție ușoară și am glezna luxată, dar ambele se vindecă foarte bine, ținând cont că Theo nu mă lasă să mă ridic din pat.

– Și copilul?

Ea tăcu și îl privi în ochi pe Nick, căutând semne ale unei alte emoții în afară de îngrijorare. Speranță? Observă că nu spuse „copilul meu", ci doar „copilul". Oare sperase să piardă sarcina?

Doamne, probabil de aceea venise așa grăbit să o vadă. Bucuria pe care o trăise cu o clipă în urmă dispăru precum o floare sub soarele dogoritor. Venise aici într-un suflet în speranța că ea avea să piardă copilul, oferindu-i o soluție facilă pentru problemele lui.

Respiră adânc, luptându-se cu disperarea ce îi apăsa inima. Totul era în zadar. Nu avea să îl facă să se răzgândească niciodată. Nick nu avea să o creadă şi nici să accepte copilul lor.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, soţule, dar nu am pierdut copilul, spuse ea încet. Cel puţin nu încă.

El se încruntă.

– Nu îţi doresc răul, Julia, indiferent de ceea ce cred în privinţa acestui copil.

Julia nu putu să răspundă. Un avort i-ar fi făcut rău. Nu şi-ar fi revenit niciodată. Corpul ei, da. Dar nu mai avea să conceapă un copil în aceleaşi circumstanţe, cu atâta pasiune şi afecţiune. Acum, între ei nu era decât recea neîncredere, iar Julia nu avea energia să mai lupte.

Întoarse capul şi privi în altă parte, dorindu-şi ca el să plece.

După o clipă, el oftă.

– Am să rămân câteva zile, până îţi revii, spuse încet. Când mă întorc la Londra, Fitz va rămâne aici să te vegheze.

Ea îşi întoarse rapid privirea spre el.

– Nu prea cred că am nevoie de un paznic, Colton. Pur şi simplu m-am împiedicat.

– Eu nu sunt atât de sigur. Şi, până când voi fi, Fitz rămâne aici.

El arătă spre camera micuţă pe care ea şi-o alese cu două luni în urmă când ajunsese.

– De ce nu eşti în apartamentele ducesei?

Julia ridică din umeri.

– Angela s-a mutat în acele apartamente când a murit mama ta. Nu mi s-a părut corect să îi cer să se mute. Şi, oricum, camera aceasta este de-ajuns pentru mine.

Nick se întoarse şi porni spre uşă.

– Cheam-o imediat pe Lady Lambert, îi spuse el unui lacheu ce stătea pe hol.

– Colton, serios..., începu Julia, dar se opri când el ridică o mână.

– Eşti stăpâna acestei case şi meriţi să fii tratată ca atare. Ca să nu mai vorbim că vei dormi acolo unde îţi spun eu să dormi.

– Nu după opt ani, replică ea imediat. Chiar credea că putea să îi comande ce să facă după ce o ignorase atât de mult timp? Nu poți alege să îți exerciți drepturile de soț selectiv, Colton.

El miji ochii și îi oferi un zâmbet leneș și încrezut.

– Cred că știm amândoi la fel de bine că nu trebuie să apelez la drepturile de soț, Juliet.

Capitolul 11

Bărbaților le place să ne ofere protecție, chiar și atunci când nu avem nevoie de ea. În general, cel mai bine este să accepți, pentru a nu-i răni orgoliul.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Julia suspină la auzul numelui, care cu siguranță nu fusese spus din greșeală. Of, dacă ar fi avut cum să-i șteargă acel rânjet de pe față! Ușa se deschise exact când avea de gând să îi spună să se ducă naibii.

– Excelență! exclamă Angela, chipul ei exprimând surprindere. Nu știam că ați venit.

Theo intră imediat după ea, ambele privindu-l curioase pe Colton.

– Știu. Am venit aici mai întâi. Își puse mâinile în șolduri. Aș vrea ca soția mea să stea în apartamentele de lângă ale mele, după cum îi este locul în această casă. Te rog să îți iei lucrurile de acolo în seara aceasta.

Angela roși.

– Oh, desigur! șopti. Nu am vrut să o jignesc pe Julia. M-am oferit să mă mut, dar ea...

– Ei bine, acum îți spun eu, zise Nick cu fermitate.

– Sigur că da. Imediat. Mă scuzați, vă rog.

Angela se întoarse și plecă.

– Colton, chiar nu era nevoie să faci asta, protestă Julia.

– Ba nu, are dreptate, interveni Theo din prag. Ar fi trebuit să părăsească apartamentele fără să i se ceară. Bună seara, Excelență.

Făcu o reverență. Nick își înclină ușor capul în direcția lui Theo.

– Lady Carville.

– Stați cu noi câteva zile?

– Da, până își revine soția mea.

Theo îi aruncă Juliei o privire scurtă.

– Ce interesant, șopti ea. Ei bine, am să mă asigur că ambele apartamente sunt curate și pregătite.

Plecă din cameră, închizând ușa în urma ei.

Julia închise ochii și își masă tâmplele. Doamne, era epuizată, confuză și nervoasă. Colton fusese continuu agasant de când se întorsese în Anglia. Oare chiar fusese dezamăgit că nu pierduse sarcina? Era atât de crud? O podidiră lacrimile, atât pentru copilul lor, cât și pentru bărbatul de care se îndrăgostise în Veneția, unul pe care știa că nu avea să-l mai vadă niciodată.

– Trebuie să te odihnești, spuse Nick pe un ton sec. Am să mă întorc să te ajut să te muți în noua ta cameră.

Ea încuviință, apoi îl auzi ieșind. Se întoarse și lăsă lacrimile să curgă în pernă.

Nick închise ușa camerei soției lui și merse pe hol. I se întorcea stomacul pe dos de agitație și avea nevoie disperată să bea ceva. Călărise jumătate de noapte și o zi întreagă, dându-se jos din șa numai pentru a schimba caii, iar teama cu privire la sănătatea Juliei aproape îl înnebunise. Iar când o văzuse atât de palidă și de obosită, abia se abținuse să nu o ia în brațe și să nu îi mai dea drumul niciodată.

Ce se întâmpla cu el?

Probabil că îl păcălise în cel mai urât mod în care poate o femeie păcăli un bărbat. Și totuși, nu și-o putea scoate din minte. Încercase să o uite timp de șase săptămâni, dar fără succes. Nopțile erau cele mai rele, când mirosul ei... atingerea ei... gustul ei îl bântuiau. Și, după ce se întâmplase la Madame Hartley, nu voia

să mai încerce cu o altă femeie. Aşa că era prins în capcană, disperat după singura femeie pe care nu îşi putea permite să o aibă.

Jurase să să ţină departe de reşedinţa Seaton, sperând că nevoia cumplită de ea avea să dispară. Apoi în septembrie, când avea să afle dacă era copilul lui sau nu, Nick ar fi putut pleca fără regrete. Până la urmă, ea nu îşi dorise un soţ, ci un copil născut sub protecţia numelui de Seaton. Julia spusese că el ar trebui să plece, să se întoarcă la Veneţia.

Era clar că nu tânjea după el. Şi atunci de ce era atât de vrăjit de ea?

Îl găsi pe Thorton, majordomul. Bărbatul era la reşedinţa Seaton dintotdeauna. Deşi avea şaizeci şi ceva de ani sau peste şaptezeci, Thorton era remarcabil de sprinten pentru un bărbat în vârstă. Când ajunseseră Nick şi Fitz, mai devreme, Thorton aproape că sprintase pentru a anunţa servitorii că venise ducele.

– Caută-l pe domnul Fitzpatrick şi trimite-l în birou, ordonă Nick.

– Da, Excelenţă, răspunse Thorton cu vocea lui răguşită şi baritonală.

Nick merse în biroul opulent, o cameră folosită de fratele lui, de tatăl lui şi de restul ducilor de Colton. Dacă asta nu ar fi fost îndeajuns de deprimant, camera conţinea amintiri deosebit de neplăcute pentru Nick, ţinând cont că aici descoperise corpul fratelui său.

Merse către bufet şi se bucură să vadă că era bine aprovizionat. Îşi puse un pahar sănătos din cel mai bun whisky al tatălui său. Măcar nu mai trebuia să o suporte pe mama lui. Încă îşi amintea multe dintre apostrofările de care avusese parte, de faţă cu tatăl său, desigur, chiar în camera aceasta. Subiectul ei preferat fusese întotdeauna marea dezamăgire provocată de cel de-al doilea fiu al ei.

Apoi, în noaptea de după înmormântarea fratelui său, stătuse aici cu ambii părinţi, văzând în ochii lor ura şi învinuirea în timp ce îşi priveau singurul copil viu. Nick încercase să le explice, dar nu îl crezuse nimeni. Aşa că încetase să mai dea explicaţii.

Luă o gură de băutură, gonind amintirile amare cu whisky-ul cu aromă de stejar şi turbă. Doamne, cât ura acest loc!

În loc să se aşeze la biroul cel mare, Nick alese un scaun de lângă şemineu. Se auzi o bătaie scurtă în uşă, apoi Fitz intră în încăpere.

– Bună seara, Excelen...

– Nu o spune, îl repezi Nick. Mi s-a spus „Excelenţă" de mi s-a urât de când m-am întors la acest morman de pietre. Se ridică şi se întoarse la bufet, unde îi puse un pahar de whisky şi lui Fitz. Ia loc, Fitz. Nick îi dădu paharul şi se aşeză la loc. Mâine vreau să merg la poteca din pădure şi să inspectez locul unde a căzut soţia mea. Vreau să verific dacă a fost un accident.

– Bănuiţi că nu ar fi fost?

Ceva îl deranja pe Nick. Două căzături misterioase într-o perioadă de timp atât de scurtă – dacă lua în calcul şi căderea mamei lui. Putea să fie doar o coincidenţă?

Prima oară când aflase de moartea ducesei văduve, se gândise că Satana se plictisise să aştepte harpia şi venise să o ia. Dar acum îl măcinau circumstanţele morţii ei. Se împiedicase sau fusese... altceva? Părea neverosimil. Doar se ştie că este foarte greu să omori răul în stare pură. Şi cine ar fi vrut să o omoare? Unul dintre servitori, sătul de atâtea reproşuri?

Dar Nick învăţase să aibă încredere în instinctele lui, după câte accidente avusese şi el. Iar acum, două căzături păreau greu de ignorat, cel puţin până verifica el însuşi locul accidentului Juliei.

Ridică din umeri.

– Recunosc că nu ştiu. Dar să te împiedici şi să cazi exact în zona cu râpa? Tu ştii mai bine decât oricine cât este de periculos să iei evenimentele tragice drept simple coincidenţe. Aşa că vreau ca ducesa să fie protejată până îmi satisfac eu curiozitatea. Iar când mă întorc la Londra, vreau să rămâi aici.

Fitz se încruntă, şi cicatricea de pe faţa lui îi dădu un aspect cumplit.

– De ce?

– Se pare că soţia mea are nevoie de mai multă protecţie decât mine.

Fitz clătină din cap.

– Nu. De ce vă întoarceţi la Londra?

„Pentru că nu pot sta aici fără să o ating."

– Este mai bine să plec.

– Pentru cine este mai bine? Fitz bău nişte whisky, paharul mic şi delicat părând aproape comic în mâinile lui mari. Nu v-am crezut niciodată un laş.

Nick vru să nege, dar Fitz îl cunoştea prea bine. Aşa că nu spuse nimic, ci pur şi simplu se uită la foc.

– Cât timp staţi, atunci? întrebă Fitz.

– Până îşi revine. Poate două sau trei zile.

– Da, am să o veghez, dar ar fi bine să fiţi atent la Londra. Nu o să vă iert niciodată dacă vi se întâmplă ceva cât timp sunt eu aici.

– Nu ai de ce să îţi faci griji. Şi aşa Quint abia se desprinde de mine. A luat foarte în serios avertizările tale în legătură cu siguranţa mea.

– Când o să-l iertaţi pe Lord Winchester?

Umerii lui Nick se tensionară.

– Când am eu chef, Fitz. Nu mai vorbise cu Winchester după discuţia din biroul lui, când prietenul lui îi spusese despre problemele financiare ale Juliei. Dar ce îţi pasă ţie?

– Nu îmi pasă. Dar mi se pare mare păcat să renunţaţi la o prietenie veche doar pentru că Lord Winchester a făcut ceea ce trebuia să facă un domn.

– Ce trebuia să facă un domn? răcni Nick, cu maxilarul încleştat. Să o ajute pe soţia mea să se dea drept târfă, ca să mă păcălească? Să mă facă de râs? Să mă mintă în faţă? Asta fac domnii de unde eşti tu?

Fitz clătină din cap.

– Nu. De unde sunt eu, dacă un bărbat şi-ar fi ignorat soţia timp de opt ani, lăsând-o să moară de foame, familia ei l-ar fi atenţionat cu o bătaie zdravănă pe o aleea întunecată.

– Da, familia ei. Dar nu cel mai bun prieten al soţului ei.

– Lord Winchester se consideră familia ei. Îşi goli paharul şi se ridică. Şi ştiţi asta foarte bine. Dar nu vreţi să recunoaşteţi că aţi greşit. Niciodată nu recunoaşteţi, duce căpos ce sunteţi.

Nick mijì ochii.

– Da, şi ducele acesta căpos te poate pune să dormi în grajduri dacă nu ai grijă ce vorbeşti.

Fitz lăsă capul pe spate şi râse.

– Am dormit în locuri mult mai rele decât grajdurile astea, Excelenţă. Chiar sunt un palat faţă de unele dintre aleile din Dublin prin care am ajuns. Mă duc la culcare, dacă nu mai aveţi nevoie de ceva.

– Nu. Ai făcut destule pentru o seară.

Thorton intră şi anunţă:

– Excelenţă, am pregătit apartamentele principale pentru dumneavoastră şi Excelenţa Sa.

– Mulţumesc. Am să am eu grijă să o instalez pe soţia mea în noua ei cameră. Spune-i servitoarei ei să îi mute lucrurile mâine-dimineaţă.

– Da, Excelenţă. Noapte bună!

– Noapte bună, Thorton.

Nick îşi termină whisky-ul şi se întinse. Era epuizat. Cu cât o muta mai repede pe Julia, cu atât se putea duce şi el mai repede în patul lui.

Nu răspunse nimeni când bătu încet la uşa soţiei lui. Se uită înăuntru şi văzu că dormea dusă. Se mişcă uşor, înaintă, hotărât să o ia în braţe. Dar apoi rămase lângă patul ei.

Părea liniştită, cu respiraţia sacadată şi profundă. Părul ei lung şi blond se încolăcea în jurul chipului parcă sculptat de îngeri, şi, deşi cuverturile ascundeau trupul ei, el ţinea minte fiecare parte apetisantă. Visase formele ei în fiecare noapte. Era chinuitor şi să stea cu ea în aceeaşi încăpere.

Era greu de spus de ce, dar o voia în camera alăturată camerei lui. O voce din minte îi şopti: „Pentru că eşti un prost".

Trase cuverturile şi suspină. Cămaşa ei de noapte se ridicase, lăsând vizibile coapsele fine şi mătăsoase, iar sânii ei, acum şi mai mari din cauza sarcinii, tensionau materialul. Dorinţa îl lovi pe Nick în vintre şi închise ochii, chinuindu-se să se controleze.

Încercă să alunge gândul de a se băga în pat, dezbrăcat, şi de a face dragoste cu ea.

Când îşi mai reveni puţin, deschise ochii şi atunci văzu umflătură pântecelui ei. Nu era prea mare, dar vedea o umflătură sub bumbacul subţire. Iisuse, chiar era un copil! Nick îşi trecu palma peste faţă, asaltat de un val de sentimente contradictorii.

Își aminti că planul era bun. Când se dovedea că nu era al lui copilul, putea să plece din țară fără să îi ofere fetei sau băiatului protecția numelui său. Iar dacă se înșela și era copilul lui... Ei bine, nu voise niciodată să fie tată, nici nu știa cum să fie, de fapt, și nu voia să rămână în Anglia.

Dar nu era copilul lui, nu?

Această posibilitate era greu de acceptat. Nick își strecură brațele sub Julia, unul sub gâtul ei și celălalt sub genunchi. Ea oftă când o ridică, și brațele ei se încolăciră în jurul gâtului său. Nick își înăbuși un oftat. Nu numai că sânii ei erau erau presați de pieptul lui, dar mirosul ei îl învălui, gardenii dulci și familiare. Îl făcu să tânjească după acele nopți inocente din Veneția, înainte de a afla de minciuna ei.

Nick merse încet de-a lungul coridorului și trecu de colț. Apartamentele ducesei erau lângă ale lui, la capătul aripii de est, deși el nu dormise niciodată în dormitorul principal. Ultima oară când fusese la reședința Seaton, tatăl lui era încă în viață. Se întâmplase la înmormântarea lui Harry.

Nick deschise ușa cu cizma și intră în noile apartamente ale Juliei. Camerele erau mari, decorate în stilul sobru al mamei lui. Nick își propuse să îi spună soției sale să redecoreze după bunul-plac. Acum, că verificase starea averii, știa că își puteau permite orice modificări ar fi vrut să facă la reședința Seaton. Ce naiba, putea să dea foc la tot și să o ia de la capăt, din partea lui.

Se aplecă și o așeză pe Julia pe pat, ușor. Când încercă să se retragă, ea îl strânse cu brațele.

– Nick, șopti lângă gâtul lui.

El înlemni. Se simți dintr-odată nehotărât, furia și orgoliul luptându-se cu dorința furibundă din vintre. Se gândi cât de simplu ar fi să cedeze. Să se cufunde în delicatețea ei și să își astâmpere nevoia de ea. Dar ce avea să facă apoi?

Îi privi repede chipul și se convinse că dormea. Ușurat, îi desfăcu brațele din jurul gâtului ei și ridică apoi cuvertura să o acopere. Mai stătu un minut, privind-o și dorind-o. Torturându-se singur.

Nick se aplecă și o sărută ușor pe frunte, fără să se poată abține. Avea pielea rece și fină, și îi veni tare greu să se retragă.

Oftând, se duse în apartamentele alăturate şi se trânti pe pat, fără a se dezbrăca.

A doua zi dimineaţă, cele două femei erau deja aşezate la masă pentru micul dejun când se întoarse Nick.

– Bună dimineaţa, Excelenţă, spuseră vesele Lady Lambert şi Lady Carville.

– Bună dimineaţa, doamnelor, răspunse.

După o noapte neliniştită, se trezise de câteva ore bune, mâncase şi călărise.

– Lady Lambert, eşti amabilă să vii cu mine în dimineaţa aceasta? Aş vrea să văd unde anume pe potecă a căzut soţia mea.

Soţia fratelui său încuviinţă.

– Sigur că da, Excelenţă. Mi-ar face plăcere să vă însoţesc. Mă schimb şi ne întâlnim peste vreo douăzeci de minute.

Se ridică şi ieşi în grabă din cameră. Lady Carville îl privi cu şiretenie.

– De ce, dacă nu vă deranjează să întreb?

– Nu ştiu încă. S-ar putea să nu fie nimic, răspunse sincer. Dar anii mei în străinătate m-au învăţat să fiu circumspect când vine vorba despre accidente.

– Da, am auzit că aţi avut câteva aşa-zise accidente chiar dumneavoastră. Credeţi că Julia este în pericol?

– Sper că nu. Oricum, am să-l las pe Fitz aici să vă păzească pe toate trei după ce plec.

– Credeţi că este necesar? Poate ar trebui să staţi până se naşte fiul sau fiica dumneavoastră.

Nick se îndreptă. Vru să spună că nu era copilul lui, dar se abţinu. Timpul avea să dovedească faptul că avea dreptate.

– Nu, trebuie să plec. Dar am să mă întorc, dacă nu se naşte copilul până în septembrie.

Privirea lui Lady Carville trădă faptul că înţelese, şi femeia oftă.

– V-aţi gândit la consecinţele neîncrederii dumneavoastră, Excelenţă? Probabil nu vă va ierta niciodată.

– Atunci vom fi chit. Scuzaţi-mă, doamnă.

Nick, într-o dispoziție vizibil proastă, îl găsi pe Fitz pregătind trei cai în grajd. O iapă mică pentru Lady Lambert, un cal mare pentru Fitz și armăsarul lui Nick, Charon. Charon avea un metru șaizeci înălțime și era complet negru. Îl cumpărase cu trei săptămâni mai înainte, de la Tattersall. Era temperamental și încăpățânat, și lui Nick îi plăcuse să îl lase să alerge liber pe domeniu mai devreme în acea dimineață.

– Sigur vreți să vin și eu? întrebă Fitz când se apropie Nick.

– Cu siguranță. Prefer să nu fiu singur cu Lady Lambert. Oricum, vreau opinia ta despre locul în care se presupune că a căzut soția mea.

– Vă temeți că se va arunca la picioarele dumneavoastră, nu?

Nick își aminti câteva situații incomode cu soția fratelui său cât Harry încă trăia. Flirtase cu el cu orice ocazie, chiar și de față cu Harry. El nu o încurajase niciodată, dar ea fusese insistentă, surprinsă că Ducele Depravat ar respinge ideea de a-l încornora pe fratele lui.

Și apoi urmase acea noapte fatidică, și totul devenise un iad.

– Stai pe aproape, șopti Nick și luă hățurile lui Charon.

Se urcă în șa cu lejeritate.

– Ei bine, uitați-o că vine.

Fitz arătă spre casă, și Nick se întoarse. O văzu pe Lady Lambert, părând veselă în timp ce mergea galeș spre grajduri, purtând un costum de călărie maro.

Când ajunse lângă ei, Nick îi văzu nemulțumirea când constată că erau trei cai pregătiți, nu doi.

– Fitz vine cu noi, anunță el.

Ea încuviință și se duse la scara pentru încălecat. Un grăjdar din apropiere îi ținu iapa în timp ce ea se urcă.

Nick făcu un gest nerăbdător către Fitz, așa că prietenul lui se sui repede pe cal.

– Să mergem, spuse Nick și îl mână pe Charon spre pădure.

Cei trei plecară în ritm alert. Era o dimineață senină și răcoroasă de primăvară, și peisajele familiare și mirosurile îi amintiră lui Nick de copilărie, când hoinărea pe domeniu. Și-l amintea și acum pe grădinarul-șef, un domn Thompkins grizonant, care nu se arătase deranjat de faptul că era urmat peste tot de un băiețel.

Nick ştia numele aproape tuturor speciilor de flori sau de copaci de pe proprietate datorită domnului Thompkins. De parcă l-ar ajuta vreodată cu ceva aceste informaţii.

Nick se întrebă când avea să înceapă să vorbească Lady Lambert. Nu era genul care să stea tăcută, şi bănuia că avea destule să îi spună după opt ani.

Nu trebui să aştepte mult. Imediat ce trecură de iaz, Lady Lambert îşi conduse iapa lângă calul lui Nick, iar Fitz rămase în urmă.

– Excelenţă, începu ea, vocea ei la nivel de şoaptă. Nu ar trebui să vorbim totuşi despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

– Nu, nu ar trebui.

Acea noapte era ultimul lucru la care voia să se gândească. Privi fix înainte, concentrat la drum.

– Dar trebuie să îmi permiteţi să îmi cer scuze.

Nick nu spuse nimic. Scuzele nu aveau să îl readucă la viaţă pe fratele lui. Sau să repare răul făcut reputaţiei lui Nick. Şi mai era problema vinei lui, pe care nici o scuză nu avea să o elimine.

– Ar trebui să ştiţi că sunt diferită acum, continuă ea. Îmi dau seama cât de naivă eram atunci. Of, Nick...

Ochii lui, mijiţi în semn de avertisment, lansară o privire către ea.

– Vreau să spun, Excelenţă, zise ea roşind şi se uită în altă direcţie. Voiam doar să ştiţi cât regret ce s-a întâmplat. Şi sper să putem fi prieteni într-o bună zi.

El nu reuşi să formuleze un răspuns suficient de politicos pentru urechile unei doamne, aşa că tăcu. Se rugă să facă şi ea la fel.

Fitz strigă:

– Mai e mult, Lady Lambert, dacă nu vă supăraţi că vă întreb?

– Cam la zece minute distanţă, cred. Era chiar înainte de curba cea mare a potecii. Se foi pe şa şi îşi aranjă fusta. Aţi fost să vedeţi mormântul mamei dumneavoastră, Excelenţă?

El oftă. Se părea că era o călătorie neplăcută din toate punctele de vedere.

– Nu, nu am fost. Dar nu vă faceţi griji. Am de gând să dansez pe el înainte să plec.

Lady Lambert închise gura. El se bucură de un moment de binecuvântată liniște, până când ea spuse:

– Soția dumneavoastră este foarte plăcută. Am devenit prietene bune.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Este inteligentă și...

– De ce ați rămas aici, Lady Lambert? o întrerupse.

Ea făcu ochii mari de surprindere, dar el continuă:

– De ce v-ați dat pe lângă ducesa văduvă în toți acești ani? De ce nu v-ați mutat înapoi acasă, la familia dumneavoastră?

Ea își îndreptă spatele.

– Nu am familie. Nu am unde să mă duc. Mama dumneavoastră a fost familia mea în ultimii opt ani.

– Atunci permiteți-mi să vă dau o rentă. Puteți sta în casa văduvei. Alegeți ce casă vreți. Duceți-vă și luați o casă la Londra și trimiteți-mi factura.

– Mă forțați să plec, Excelență?

– Nu mă puneți în această situație. Aș prefera să nu vă forțez să plecați, dar nu pot înțelege de ce insistați să rămâneți aici.

Îl bătu ușor pe Charon, și calul înaintă în fața celorlalți.

În câteva minute, ajunseră la locul unde căzuse Julia. Nick se dădu jos din șa și aruncă hățurile peste o creangă. Zona din jurul potecii era acoperită de frunze, și pe o parte era o râpă abruptă.

– S-a împiedicat de rădăcina de acolo, spuse Lady Lambert, arătând cu degetul. Era destul de multă ceață în dimineața aceea, și mă tem că a alunecat când a încercat să se echilibreze.

Nick încuviință. Voia să investigheze, dar sporovăiala ei neîncetată nu îi era de folos.

– Vă mulțumesc pentru ajutorul oferit în această dimineață, doamnă. Vreți să vă conducă Fitz înapoi spre casă?

În ochii ei străluci o emoție – probabil surprindere că i se cerea să plece, se gândi el.

– Nu, nu este nevoie. Mă descurc și singură să ajung înapoi. O zi bună, Excelență!

Își întoarse calul și plecă. Când era suficient de departe ca să nu audă, Fitz zâmbi și o imită pe un ton pițigăiat: „Și sper să putem fi prieteni într-o bună zi".

– Du-te naibii, Fitz! mârâi Nick. Dă-te jos de pe calul ăla şi vino încoace.

Fitz sări jos de pe cal, râzând.

– Ce căutăm?

– Nu ştiu. Totuşi, ceva mi se pare ciudat. Se împiedică şi cade în râpă? Poate o fi devenit neîndemânatică acum că este...

– Gravidă? completă Fitz, ridicând uimit dintr-o sprânceană. Nici nu puteţi spune asta?

– O pot spune, ripostă Nick. Tropăi către rădăcină şi o mişcă uşor cu vârful cizmei. Pare cam mobilă, nu crezi?

– Seamănă mai degrabă cu o funie decât cu o rădăcină.

Fitz o săltă cu uşurinţă în timp ce Nick merse spre râpă. Fitz trase de rădăcina groasă până când îi scoase capătul.

– Ia uitaţi-vă, strigă Fitz.

Nick se grăbi spre locul unde era Fitz.

– Nu pare că a fost legat ceva la capăt? Poate o funie?

Nick nu era sigur. Rădăcina era destul de noduroasă şi avea capătul sucit în multe direcţii, părând să fi fost legată de altceva.

– Vezi dacă găseşti ce anume ar fi putut fi legat de ea.

Fitz încuviinţă şi plecă spre partea cealaltă a potecii, printre copaci.

Nick se uită la mulţimea de frunze din jur, lângă râpă. Erau multe, şi Lady Lambert spusese că fusese ceaţă în acea dimineaţă. Dădu cu cizma peste frunze, să testeze cât erau de alunecoase. Hmm...

Se uită în jos. Păşind cu grijă, coborî panta, ţinându-se de trunchiuri şi de crengi pentru a nu cădea. Când ajunse la capătul râpei, văzu unde se oprise corpul Juliei după modul în care erau frunzele împrăştiate. Îi îngheţă sângele în vene.

Iisuse, se rostogolise tocmai până aici? Era un miracol că nu îşi frânsese gâtul.

Se duse înapoi sus şi îl găsi pe Fitz aşteptându-l.

– Ei bine?

– Pământul este prea ud ca să rămână urme, dacă or fi existat unele. S-ar putea să găsim urme de frânghie pe un copac de mai încolo, dar sunt semne prea vagi pentru a fi siguri.

– Fir-ar să fie, bombăni Nick. Sperasem să ne lămurim într-un sens sau altul.

Fitz apucă hățurile calului.

– Mai vreți să rămân aici când vă întoarceți la Londra?

– Da.

Nick nu avea dovezi, dar ceva în legătură cu căzătura i se părea ciudat. Și, deși nu voia să recunoască, nu îi plăcea să o lase pe Julia neprotejată. Ideea că ar putea păți ceva...

Goni acele gânduri din minte și se urcă în spinarea lui Charon. Armăsarul mare se mișcă și se foi din cauza greutății lui Nick, iar bărbatul trase de frâie.

– Nu-mi scăpa soția din ochi. Stai cu ea, Fitz. La mese, la plimbări, la ceai... Indiferent ce vrea să facă.

– Sigur, deși ar fi mai bine dacă ați...

– Nu o spune, mârâi Nick și îl lovi pe Charon cu tocurile cizmelor.

Julia nu își văzu soțul timp de trei zile. Știa că mai era prin preajmă, pentru că îi putea auzi pașii în fiecare noapte când mergea la culcare în camera alăturată. Faptul că era nerăbdătoare să vadă orice semn al prezenței lui arăta cât de plictisitoare erau zilele ei.

Theo o ținea la curent pe unde umbla ducele. Își petrecea mare parte din timp călărind, cu Fitz după el, în mod deloc surprinzător. Cinele deveniseră stânjenitoare, căci Nick, Theo și Angela epuizaseră încă din prima seară orice subiect de discuție posibil.

În seara aceasta, se hotărî să li se alăture. Glezna ei părea mult mai bine, și nu mai suporta ideea să mai zacă încă o zi în pat.

Julia o chemă pe Meg și încercă să nu se întrebe de ce o evitase Nick în ultimele zile. Nu o mai vizitase și nu mai venise să vadă ce făcea după acea primă seară. Aștepta vești dacă pierdea sau nu copilul?

Ei bine, avea să fie dezamăgit, se gândi și ridică bărbia cu încăpățânare. Totul era bine cu copilul, conform spuselor moașei care o vizitase mai devreme. Se bucurase să audă asta. Julia și Theo plânseseră de fericire când aflaseră veștile bune.

Meg veni și discutară despre ce să poarte la cină.

– Mai aveți o rochie sau două dintre cele de la Veneția care vă mai vin o săptămână și ceva, zise Meg. Asta va atrage atenția Excelenței Sale.

– Nu sunt atât de sigură că îi doresc atenția, bombăni Julia.

Era în continuare supărată și rănită. Spusese lucruri pline de venin, crezuse atât de ușor ce era mai rău despre ea.

Dar Meg nu știa toate astea. Totuși, servitorii vorbeau, și era clar că Meg știa că ducele și ducesa nu petrecuseră timp împreună de la venirea lui Nick.

– Haideți să punem rochia trandafirie, Excelență. O aduc imediat.

Aproape o oră mai târziu, Julia se privi în oglindă.

– Ei bine, Meg. Ce zici?

– Cred că o să-l dați pe spate, dacă îmi permiteți să spun asta, Excelență.

Julia râse. Fusese nevoită să renunțe la desuuri pentru a încăpea în rochie, dar rezultatul merita. Mătasea trandafirie îi acoperea trunchiul, corsetul scurt ridicându-i sânii și scoțându-i în evidență. Materialul foarte fin cădea spre pământ, trecând peste coapsele și pulpele ei, peste cea mai subțire jupă a ei. Mânecile îi subliniau umerii și gâtul, culoarea rochiei scoțând în evidență pielea ei albă.

Păcat că vânduse perlele bunicii ei.

– Am auzit gongul. Grăbiți-vă, Excelență.

– Cu o gleznă luxată? Am noroc dacă ajung înainte de desert, se strâmbă Julia. Urează-mi noroc, Meg.

– Rochia aceasta este tot norocul de care aveți nevoie, Excelență.

Julia râse și începu lent drumul spre primul etaj. Până ajunse la masă, ceilalți începuseră felul întâi. Se ridicară cu toții și se grăbiră să o ajute, și fu surprinsă să îl vadă pe Nick ajungând primul.

– Draga mea, o salută Theo în timp ce Julia îl luă de braț pe soțul ei.

Era cald și puternic sub mâna ei, și simți cum i se urcă stomacul în gât.

– Ești sigură că e înțelept să te dai jos din pat?

– Sunt bine, mătuşă Theo.

Nick începu să meargă spre capătul mesei, spre locul ei obişnuit.

– Colton, te rog, nu mă face să merg tocmai până acolo. Dacă nu te deranjează, o să stau la acest capăt, lângă tine.

Îi văzu privirea sărind spre decolteul ei, şi apoi el îşi drese vocea:

– Cum doreşti, doamnă.

Capitolul 12

Bărbaţii nu îşi împărtăşesc sentimentele pe cât de uşor ne-am aştepta. Chiar s-ar putea să afli mai multe din ceea ce fac, nu din ce spun.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Nick nici nu se uită în direcţia ei pe parcursul serii. Masa păru să dureze o eternitate în timp ce Angela şi Theo vorbiră fără pauză, iar soţul ei se concentră doar asupra mâncării şi abia participă la conversaţie. Până la urmă, Julia aproape că îşi dori să fi rămas în pat.

În sfârşit veni desertul, şi Julia abia îşi înăbuşi un căscat.

– Draga mea, îi zise Theo. Eşti obosită, cu siguranţă. Dacă vrei să te retragi, sunt sigură că soţul tău ar fi bucuros să te conducă.

Nick ridică imediat capul şi se uită de la Theo la Julia.

– Sigur că da. Spune-mi când.

– Mulţumesc, dar sunt sigură că mă descurc şi singură.

– Prostii, interveni Theo. Dă-i voie soţului tău să te conducă. Nu am vrea să cazi din nou.

Julia nu putu să se mai opună, mai ales că Nick se ridicase deja, corpul lui înalt şi musculos mişcându-se graţios în timp ce veni să o ajute să se ridice de pe scaun. Oftă şi se resemnă.

– Noapte bună, Theo. Angela.

El o luă de braț.

– Sprijină-te de mine, îi spuse, susținându-i greutatea în timp ce ea ieșea din cameră șchiopătând.

Nu vorbiră. Simplul fapt că îl atingea îi încinse corpul, ceea ce o deranja, având în vedere cât de urât se purtase. Cum putea să mai fie atrasă de un bărbat care fusese atât de crud? Era exasperant.

Când ajunseră la scări, puse din greșeală prima oară piciorul rănit pe treaptă și suspină.

– Nici nu ar fi trebuit să te dai jos din pat, bombăni Nick înainte de a se apleca pentru a o lua în brațe.

– Lasă-mă jos. Mă descurc foarte bine să merg.

– Sunt ferm convins, dar aș vrea să ajungem înainte de Crăciun.

Urcă scările cu ușurință, cu mușchii încordați, și ea îi simți mișcările. Mirosea exact cum mirosise în Veneția, a lămâie și a mosc, și simți nevoia ridicolă să-și așeze capul pe el. De fapt, dacă s-ar fi întors să se uite la ea, nici nu trebuia să se întindă mult pentru a-l săruta.

Își limpezi gândurile. De ce se gândea la un sărut cu el?

Dar, Doamne, ce se mai gândea la asta! Julia își aminti acea săptămână glorioasă din Veneția, acum că era atât de aproape de el. De fapt, își aminti corpul lui. Inima îi bătu puternic și repede, sfârcurile i se întăriră pe sub rochie în timp ce nevoia pe care încercase să o nege amenința să o copleșească.

Dacă n-ar fi fost lucrurile atât de complicate între ei...

Nick deschise ușa și intră în apartamentele ei. O puse imediat jos, de parcă nu mai suporta să o atingă. Făcu un pas înapoi și își încrucișă brațele în dreptul pieptului. Apoi își drese vocea.

– Eu și Fitz am mers unde ai căzut și, deși pare suspect, nu sunt dovezi clare că ar fi fost ceva sinistru la mijloc. Dar trebuie să fii mai atentă. Fitz te va însoți oriunde vei merge.

– Sinistru? Haide, Colton, ești prea dramatic. Ți-am spus că a fost o simplă căzătură.

– O simplă căzătură care ar fi putut să te omoare, doamnă.

Ea se abținu să-și dea ochii peste cap.

– Dacă nu sunt dovezi, atunci de ce am nevoie să mă urmărească Fitz?

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Pentru că așa spun eu.

Julia rămase cu gura căscată. O șoca aroganța acestui bărbat.

– Asta este tot, Colton? îl întrebă cu năduf.

– Nu știu. Este tot? întrebă vorbind lent și privind-o din cap până în picioare. Până la urmă, este greu de trecut cu vederea modul atât de artistic în care ți-ai etalat nurii în seara asta. Poate încerci să îmi atragi atenția.

Julia detestă fiorul ce o străbătu în timp ce el o inspectă, așa că vocea ei se umplu de venin:

– Nurii mei, cum spui tu atât de bine, nu prea mai încap în nimic. Asta nu a fost pentru tine, arătă spre rochia ei.

– Și te-aș și crede dacă nu aș ști ce mincinoasă pricepută ești.

Se apropie, iar ea rămase pe loc.

– Nu aș fi fost obligată să mint dacă nu ți-ai fi neglijat îndatoririle vreme de opt ani, îi reproșă. Nu ai idee prin câte am trecut din cauza familiei tale. Iar Templeton...

Închise brusc gura, nevrând să îi spună cât de greu fusese de fapt. Oricum lui Colton nu i-ar fi păsat.

– Am rezolvat-o cu Templeton, doamnă. Nu numai că s-a rezolvat situația ta financiară, dar Templeton nu îți va mai adresa nici măcar un cuvințel pentru tot restul vieții.

În timp ce se gândi la cuvintele lui Nick, în sufletul ei se dădu o luptă între speranță și teroare.

– L-ai... ucis?

Nick lăsă capul pe spate și râse, primul zâmbet adevărat pe care îl văzuse pe chipul lui de la Veneția încoace.

– Nu, nu l-am ucis. Ar fi trebuit să o fac, ținând cont că s-a dat la tine de parcă erai o...

– Târfă, spuse ea când el ezită. Dar nu asta crezi că sunt, bărbate?

Pe chipul lui trecu un val de emoții. Înainte ca ea să le poată identifica, el se lipi de ea. O mână a lui alunecă în sus pe spatele ei, spre ceafă, cealaltă o ținu de mijloc, țintuind-o locului.

– Și totuși, nu mă pot abține de la a te dori. În ochii lui cenușii furtunoși străluci ceva întunecos și sălbatic. În fiecare minut,

în fiecare secundă a fiecărei zile, şopti el înainte de a se apleca şi a o săruta.

În clipa în care li se atinseră buzele, orice altceva fu uitat. Dorinţa arse feroce şi incandescentă între ei când limba lui îi invadă gura pentru a gusta şi a chinui. Îl ţinu strâns de umeri, înfigându-şi unghiile în materialul hainei, îmbărbătându-se pentru a rezista atacului senzaţiilor.

Respirau amândoi rapid şi gâfâit, iar gurile lor continuară să se atace cu fervoare, ambii luptându-se pentru control. Nu era un sărut blând, ci unul aspru şi nervos, plin de resentimente şi de suspiciuni ce nuanţau sălbăticia dintre ei. Juliei nu îi păsa. De fapt, se gândi că s-ar putea să moară dacă punea capăt acelui sărut. Iar când îl îşi frecă de ea mădularul excitat, mare şi întărit, ea gemu în gura lui.

Nick îşi depărtă buzele de gura ei pentru a le lipi de gâtul ei, limba lui atingându-i pielea şi lăsând o urmă provocatoare. Când ajunse la baza gâtului, muşcă exact unde începea curba umărului ei, dinţii lui afundându-se încet în muşchii şi tendoanele de acolo. Julia tremură, durerea şi plăcerea combinându-se pentru a trimite un fior fierbinte între picioarele ei.

Palma lui caldă îi acoperi sânul şi împinse în sus pentru a le permite buzelor lui să se joace cu curba generoasă expusă de rochia ei. Ea îşi arcui spatele, dorind cu disperare mai mult, cu sânii sensibili şi dureroşi dorindu-l pe el cu ardoare.

Brusc, îşi duse mâinile la spatele ei, o apucă de fese şi o ridică. Julia îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui din instinct şi, înainte să conştientizeze ce se întâmpla, îşi simţi spatele lipit de perete. Gura lui o găsi din nou pe a ei şi o sărută ameţitor, iar mădularul lui tare şi rigid se aşeză perfect între picioarele ei. Nu putu să nu îşi frece sexul dezbrăcat de membrul lui, şi el mârâi, un sunet jos şi excitant. Aşa că ea repetă mişcarea.

El preluă controlul, mişcându-şi şoldurile pentru a-i stimula cea mai sensibilă zonă. Fiecare atingere o făcu să suspine, plăcerea coborându-i până la degetele de la picioare, dar nu era îndeajuns. Ardea, cu pielea deopotrivă fierbinte şi rece, şi nu se mai simţise atât de goală pe dinăuntru niciodată. Atât de disperată.

Trecuse prea mult timp, dar corpul ei ținea minte bine senzația de a-l avea în ea.

– Nick, gemu, mișcându-și șoldurile împreună cu el.

El se apropie mai mult, împingând-o în zid, gura lui fierbinte și grăbită atingându-i gâtul. Ea respiră sacadat și se ținu de umerii lui, înnebunită de plăcerea intensă ce înlătura orice reticențe privind ceea ce făceau. Avea nevoie de asta. Dorea tot ce îi putea el oferi, și chiar mai mult decât atât.

Dorința de a-i oferi plăcere, de a-și uni corpul cu al lui preluă controlul. Întinse mâna între ei, hotărâtă să deschidă nasturii pantalonilor lui. Când mâinile ei ajunseră la șlițul lui, el încremeni și făcu un pas înapoi. Julia se prăbuși sprijinită de perete și încercă să se țină pe picioare, confuză și fără echilibru.

Ce se întâmplase?

Soțul ei părea la fel de răvășit ca ea. Își trecu mâna prin părul negru, ciufulindu-l.

– Eu... Expiră pe gură fără a se uita la ea. Îți cer scuze, doamnă. La revedere.

– Colton, așteaptă, strigă, neputând decât să privească în timp ce el se grăbi spre ușă.

El se opri, dar nu se întoarse. Ea își aduse aminte că el zisese că va rămână doar până când avea ea să se simtă mai bine. Și tocmai îi spusese „la revedere", nu „noapte bună".

– Ai de gând să pleci la Londra?

– Da, răspunse el, întorcându-se cu profilul spre ea. Cred că așa este cel mai bine.

Voia să *plece*. Nici nu îi venea să creadă. Cu un minut în urmă fusese cu mâinile pe sub rochia ei, iar acum voia să plece? Faptul că încă tânjea după el, că nu voise ca el să se oprească o enervă și mai mult. Cum putea să îl urască, dar să îl dorească atât de mult?

Furioasă, strigă:

– Ca să mă poți ignora în continuare? Asta e? Probabil ai fost foarte dezamăgit când ai dat fuga aici doar ca să afli că nu ți-am pierdut copilul.

Nick se întoarse cu fața la ea, expresia lui fiind la fel de furioasă pe cât se simțea ea.

– Nu am dorit niciodată să pierzi copilul. Făcu un pas înspre ea. Am murit de îngrijorare când am auzit că ai avut un accident.

– Mă îndoiesc. Mai ales că nu crezi că este copilul tău.

– Nu te-am mințit niciodată.

– Ah, o insinuare delicată a faptului că eu te-am mințit pe tine. Da, am mințit, Nick. Am mințit pentru că nu am avut de ales! Eu şi Theo am vândut tot ce aveam. Am mers la mama ta, care s-ar fi bucurat să mă vadă azvârlită în stradă. Opțiunile mele erau tu sau Templeton. Poate am fost proastă, dar te-am ales pe tine.

– Dacă asta ar fi adevărat, mi-ai fi scris, explicându-mi problema, răcni la ea, ochii lui cenuşii devenind reci şi distanți. Te-aş fi putut ajuta, aş fi apelat la avocați. Dar tu a trebuit să mă seduci. Mă întreb de ce, Julia.

Ea privi de jur împrejur, căutând ceva cu care să arunce în el. Pentru că nu găsi nimic la îndemână, strânse din pumni.

– M-ai fi ajutat, Colton? Ai fi venit să mă salvezi, pe mine, femeia pe care nu ai vrut niciodată să o iei de soție, parte din familia pe care o urăşti atât de mult? Simon mă tot avertizase. Ştiam ce simți în privința mea. Şi te-am aşteptat opt ani! Trebuia să fac ceva.

El zâmbi larg şi deschise gura să spună ceva, aşa că ea ridică o mână.

– Nu o spune. Am fost virgină în prima noapte cu tine. Nu am mai fost cu nimeni altcineva. Dacă alegi să nu mă crezi, atunci nu mai este nimic de făcut.

– O virgină nu îşi călăreşte soțul pe un scaun. Veni mai aproape, vocea lui fiind joasă şi amenințătoare: O virgină nu suge mădularul soțului ei. O virgină nu îşi dă jos hainele, nu se atinge, nu mă imploră să o ling.

Julia simți că i se încinge fața, nesigură dacă de jenă sau de dorința provocată de cuvintele lui vulgare. Îşi aminti clar acele şapte nopți, pe care le retrăise în mintea ei de multe ori. Poate că doamnele de societate nu se purtau aşa, dar ducesa de Colton o făcuse – şi îi plăcuse.

– Îți cunoşteam reputația. Ai fi fugit mâncând pământul dacă bănuiai că eram virgină, darămite soția ta! Aşa că am plătit-o pe Pearl Kelly să mă învețe ce face o curtezană. Îmi pare rău

că te-am păcălit, Colton, dar chiar am crezut că nu există nici o altă opțiune.

Nick se uita la ea de sus, aproape un metru optzeci și ceva de bărbat scandalizat. Dar ea refuză să se lase intimidată, și inima îi bătu nebunește în timp ce îl privi cu îndrăzneală.

– Da, în mod clar nu mi-ai lăsat nici o opțiune, mârâi el.

Pe ea o buși râsul. Insistența lui de a se victimiza, făcând-o pe ea să pară un monstru, chiar era prea mult.

– Tu m-ai curtat pe mine. Tu m-ai sedus la fel de mult cât te-am sedus și eu. Și Dumnezeu mi-e martor că nu am stat cu gândul la o eventuală sarcină când am fost împreună. Nu ai făcut nici un efort să eviți o sarcină ca rezultat al întâlnirilor noastre. Spune-mi, câți bastarzi ai făcut de-a lungul anilor?

Nările lui se lărgiră, și făcu un pas înapoi.

– Mi-ai spus că nu poți face copii, și te-am crezut. Am crezut că ești de încredere. Veniseși cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, pentru numele lui Dumnezeu! De unde să știu eu ce erai tu de fapt?

– Și ce eram de fapt, Colton? În afară de o soție ajunsă în pragul disperării pentru că soțul ei a ignorat-o timp de *opt ani*?

El îi aruncă un zâmbet zeflemitor și plin de el.

– Doar nu vrei să o spun, nu?

Ea suspină, trupul ei fiind cuprins de căldură. Îi clocotea sângele prin vene și îi bâzâiau urechile de revoltă. În clipa aceasta, îl ura cu o vehemență de care nu se crezuse capabilă. Julia dori să îl lovească, să îl insulte, orice, numai să sufere la fel de mult cât suferea ea.

– Ești un laș și un ipocrit, spuse. Mi-aș dori să nu fi mers niciodată la Veneția.

– Atunci suntem de aceeași părere în privința asta.

Se priviră față în față mult timp, de la mai puțin de un braț distanță. El respira la fel de greoi ca ea. Aerul din cameră era încărcat de tensiune și de emoție, precum o furtună ce întârziase prea mult timp să se manifeste.

Apoi atmosfera se schimbă, deveni intimă când fură străfulgerați de bine-cunoscutul fior. Pleoapele lui Nick se lăsară grele, privirea lui fiind plină de dorința carnală ce îi făcea genunchii

să se înmoaie. Se concentră asupra ei, de parcă voia să o mănânce de vie. Ea se aşteptă să înainteze şi să o sărute din nou.

Corpul îi fu cuprins de furnicături, şi deschise uşor buzele, anticipând momentul.

Nick se uită la gura ei, unde vârful limbii ei ieşi să îi umezească buzele. Clipi, apoi se îndreptă.

– Plec mâine la prima oră.

Se întoarse şi merse spre uşă.

– De ce? De ce eşti atât de hotărât să mă ignori?

Nu voise să spună nimic, dar nu îşi putuse înghiţi cuvintele. Nick îşi sprijini fruntea de uşă, cu mâna pe mâner.

– Pentru că e un chin să mă ţin departe de tine. Şi, dacă îmi dau voie să te am, te voi urî imediat după aceea – şi mă voi urî şi pe mine.

Deschise uşa şi dispăru.

Colton plecă a doua zi dimineaţă, înainte ca lumea să se trezească. Julia îl auzi plecând, dar nu se dădu jos din pat. Avea emoţii contradictorii şi nu ştia dacă ar vrea să îl stranguleze sau să se repeadă să îl dezbrace data viitoare când l-ar vedea.

Se gândi că probabil era mai bine să nu afle. Aşa că îşi alungă cu hotărâre din minte orice gând legat de soţul ei. Avea să se concentreze asupra sănătăţii ei şi a copilului.

Colton se ţinuse de cuvânt şi îl instruise pe Fitz să o urmărească peste tot. Bărbatul enorm li se alătură chiar şi la cină, ceea ce la început le nelinişti pe Angela şi pe Theo. Julia înţelegea de ce se simţeau aşa ţinând cont că Fitz era o prezenţă intimidantă. Dar, ajungând să îl cunoască, îl găsi amuzant şi simpatic. Era clar că ar face orice pentru Colton, şi Julia se întrebă, nu pentru prima oară, ce anume se întâmplase între cei doi bărbaţi de îl făcuse pe Fitz să fie atât de loial.

Simon veni la o săptămână după ce plecase Colton. Luau cina, când trupul înalt şi suplu al lui Lord Winchester intră pe uşă.

– Simon!

Julia sări de pe scaun. El o luă în braţe.

– Bună seara, Jules. Făcând un pas în spate, o ţinu la distanţă de un braţ. Radiezi. Chiar radiezi.

Se întoarse către celelalte femei şi către Fitz şi îi salută şi pe ei.

Theo făcu semn să se mai aranjeze tacâmuri pentru o persoană, şi doi lachei se grăbiră să facă întocmai, aşezându-l pe Simon în dreapta Juliei. Când erau toţi aşezaţi la masă, Julia îl întrebă:

– S-au terminat întrunirile parlamentului sau mai durează?

Simon luă nişte friptură de oaie de pe tava de lângă el.

– Mai durează, mă tem, ceea ce înseamnă că nu pot sta mult. Dar am auzit de la Quint, care a aflat de la Colton, că te-ai rănit. Am vrut să vin să văd cum eşti.

– Şi de ce nu ţi-a spus chiar ducele? întrebă Theo, mai luând nişte fasole.

Când el nu răspunse, Julia întrebă:

– Tot nu vorbeşte cu tine?

Simon nu spuse nimic, ci se năpusti asupra mâncării, ceea ce îi oferi răspunsul Juliei.

– Dacă ar fi Colton aici, i-aş trage una peste cap, comentă ea.

– Chiar mi-ar plăcea să văd asta, zise Simon foarte serios.

– Şi mie, adăugă Fitz de mai departe de la masă.

Toţi râseră, şi Simon continuă:

– Da, Colton mai este supărat pe mine. Dar mă aştept să îmi ceară scuze curând. Hmm, cam prin septembrie, zise uitându-se la burta Juliei.

– Cred că îmi scapă ceva, comentă Angela. De ce în septembrie?

– Nu i-ai spus? o întrebă Simon pe Julia, care clătină din cap. Pentru că atunci va naşte Julia.

– Şi, odată ce îşi va vedea copilul, totul va fi iertat, spuse repede Theo. Acum spune-ne ce veşti ai despre oraş, Lord Winchester.

Julia observă delicateţea cu care răspunse mătuşa ei întrebării Angelei. Deşi o plăcea pe Angela, Julia nu voia să răspândească tuturor povestea ei. Era mai bine să afle cât mai puţini oameni despre ce făcuse ea în Veneţia.

Simon le oferi poveşti despre diferite baluri, petreceri şi evenimente la care fusese în ultima lună. Theo sorbi fiecare cuvânt al lui Simon, pentru că îi lipsea viaţa la oraş mai mult decât lăsa să se vadă. Julia se simţi vinovată, dar nu avea de gând să o lase pe mătuşa ei să plece acum. Cel puţin nu înainte de-a naşte.

După cină, Simon se întoarse către Julia.

– Ne plimbăm?

Ea încuviință.

– Fitz, eu și Lord Winchester ne ducem la o plimbare. Sunt sigură că mă poate păzi el foarte bine pe durata plimbării. Te poți retrage pentru această seară.

Fitz se încruntă, și cicatricea de pe fața lui deveni albă.

– Ducele nu ar...

– Ducele nu este aici, replică ea tăios și apoi oftă. Îmi cer scuze, Fitz. Nu vreau să fiu arțăgoasă cu tine, nimic din toate astea nu este vina ta. Simon, îmi poți tu garanta siguranța pentru următoarele câteva ore?

Simon zâmbi, și gropițele din obrajii lui se adânciră.

– Am să te protejez, frumoasă domniță.

Fitz nu păru încântat, dar fu de acord. Simon o ajută pe Julia să se ridice, și ieșiră pe peluza dinspre aripa de vest a casei.

Era ciudat de cald pentru o seară de mai. Tufele de liliac începeau să dea în floare, la fel și lăcrămioarele. Totul era verde și plin de viață, un nou început după iarna rece și umedă. Julia se așeză pe o bancă din apropiere.

– Te simți bine? Sincer? Când am auzit că ai căzut, jur că am îmbătrânit cu un an.

Lumina blândă a casei scoase în evidență chipul lui îngrijorat. Julia îi zâmbi prietenului său.

– O gleznă luxată și o durere de cap. Doar atât. Am avut noroc.

– Slavă cerului! Am înțeles că Nick nu a găsit dovezi.

– Așa este, deși nu prea înțeleg de ce s-a gândit că era ceva necurat la mijloc. Oricum, l-a lăsat aici pe Fitz, să îmi fie gardă de corp.

– De ce naiba nu a rămas Colton, dacă era atât de îngrijorat?

Julia ridică din umeri.

– A spus că e mai bine dacă se întoarce la Londra. Nu cred că are de gând să revină aici.

– O să își vină în fire, Jules. Dă-i timp.

– Cât timp, Simon? Se ridică şi merse să se uite în întunericul din jur. L-am aşteptat opt ani. Şi ar trebui să auzi ce lucruri urâte îmi spune când suntem împreună.

Îi alunecă o lacrimă pe obraz şi o şterse. Doamne, obosise să mai plângă din cauza acelui bărbat.

– De ce merită Colton să-i acord mai mult timp? întrebă ea.

„Pentru că îl iubeşti", îi şopti o voce din interiorul ei.

Simon se apropie şi o strânse de mână.

– Pentru că este încăpăţânat, cinic şi toţi cei pe care i-a iubit vreodată i-au întors spatele. Merită ca măcar unul sau doi să îi acorde timp. Va reveni la sentimente mai bune, te asigur.

Îşi sprijini capul de umărul lui.

– Şi dacă nu?

– Se va întâmpla. Îl cunosc la fel de bine cât mă cunosc pe mine. Şi, dacă aş fi fost în locul lui, aş fi încremenit de frică.

– De frică? Lui Colton nu îi este frică.

Simon râse.

– Cred că glumeşti. Colton este complet terifiat.

– De *ce* anume?

– De tine, prostuţo.

Simon însufleţi casa pentru următoarele câteva zile. Jucară cărţi, de obicei pichet sau speculaţie, cu Julia, se plimbă călare cu Angela şi cu Fitz în fiecare dimineaţă şi bău câte un pahar de tărie cu Theo în fiecare seară.

Julia se simţea revigorată. Corpul ei se mărea cu fiecare zi şi avea foarte multă energie. Theo sugeră să redecoreze camera copilului, aşa că într-o dimineaţă Julia şi menajera, doamna Gibbons, se duseră la al treilea etaj să vadă cum stăteau lucrurile.

Camera era prăfuită şi neglijată, ceea ce nu era surprinzător ţinând cont că nu fusese deschisă de treizeci de ani. Ferestrele mari erau murdare, aruncând o culoare cenuşie pe pereţi.

– Ducesa văduvă a spus să nu ne batem capul cu camera aceasta, zise pe un ton defensiv doamne Gibbons de lângă Julia.

Cu părul ei sur strâns într-un coc practic, doamna Gibbons nu era o femeie obişnuită cu cochetăria. Aşa cum spusese şi Theo, femeia era genul foarte pragmatic. Julia nu putea decât să îşi

imagineze cât de îngrozite erau servitoarele de gândul de a face vreo greşeală sub inspecţia doamnei Gibbons.

– Desigur, o linişti Julia. Nu v-aş învinui nici pe dumneavoastră, nici pe servitori de neglijenţă, doamnă Gibbons. Dar acum aş vrea să fie curăţată.

– Ce să facem cu mobila şi cu jucăriile, Excelenţă? întrebă şi arătă către cele două paturi mici dintr-o parte a camerei.

Julia zâmbi şi şi-l imagină pe Nick cuibărit în pat. Apropiindu-se, observă ceva scris pe căpătâiul unuia dintre paturi. Şterse praful cu mâna şi văzu iniţialele N.S. zgâriate în lemn. Urmări literele cu degetul şi simţi o împunsătură în inimă.

– Le putem curăţa şi păstra? S-ar putea să le folosim cândva.

Ochii doamnei Gibbons străluciră.

– A fost un neastâmpărat. Arătă spre patul lui Nick, unde îşi zgâriase iniţialele. Soţul dumneavoastră a fost cel mai adorabil băieţel, dar un mare neastâmpărat.

Julia se gândi că nimic din toate acestea nu se schimbase acum, că era matur.

– Cum era fratele lui, Harry?

– Cuminte. Foarte responsabil. Exact opusul soţului dumneavoastră, în toate sensurile. Doamna Gibbons clătină din cap şi continuă: Mare păcat de ce s-a întâmplat.

– Într-adevăr, şopti Julia, deşi habar nu avea ce anume se întâmplase. Se hotărî să îl întrebe pe Simon în acea după-amiază. Haideţi să curăţăm camera, doamnă Gibbons. Donaţi jucăriile copiilor din sat şi puneţi deoparte paturile. Să ardem saltelele. Când e curată, o să vorbim despre culori de vopsea şi perdele.

– Desigur, Excelenţă.

În acea după-amiază, ea şi Simon jucară pichet.

– Ducesă, eşti pregătită să fii învinsă astăzi?

Simon zâmbi şi amestecă apoi cărţile cu îndemânare.

– Ţinând cont de rezultatul jocului de ieri, domnule dragă, eu ar trebuie să te întreb asta pe tine.

– Poate ar trebui să mărim miza?

Ea ridică din umeri.

– Dacă eşti pregătit să pierzi mai mult decât cele două lire pe care ţi le-am luat ieri, sigur.

Simon râse şi clătină din cap.

– Aroganța ta o egalează pe a soțului tău. Îi întinse pachetul şi se lăsă pe spate. Îți dau voie să împarți tu cărțile prima.

Julia îşi frecă mâinile.

– S-ar putea să regreți asta.

Curând, aveau amândoi douăsprezece cărți. Se lăsă liniştea în timp ce le studiară.

– Simon, ce s-a întâmplat cu fratele lui Colton? Mă refer la scandal.

El îşi frecă bărbia.

– Ce ți-a spus Colton?

– Nimic. Nu a răspuns când l-am întrebat despre asta.

– Ei bine, nu ştie nimeni sigur, Colton nu a zis nimănui. Am făcut nişte insinuări de câteva ori şi nu m-a corectat, deci pot doar să presupun că este corect ce cred. Dar ar trebui să îl întrebi pe el.

– El şi Angela erau...?

– Amanți? zise Simon. Nu. Ştiu zvonurile, dar Colton nu i-ar fi făcut niciodată aşa ceva lui Harry. Îl iubea. Moartea fratelui său aproape că l-a distrus.

Puse jos trei cărți şi alese alte trei din pachet.

– Cum aşa?

Ea puse jos două cărți şi luă alte două.

– Colton era beat şi nervos. Am avut senzația că el şi fratele lui se certaseră, chiar înainte ca Harry să moară. Iar părinții lor l-au învinuit pe Colton pentru moartea lui Harry.

Simon declară cea mai bună combinație din mâna lui. Julia răspunse, acceptând că putea câştiga mâna aceasta.

– Probabil a fost cumplit pentru el.

– Cred că pe Colton l-a durut mult mai mult cearta cu Harry decât problema cu părinții lui. Oricum renunțase cu ani în urmă să mai încerce să le câştige aprobarea.

– Cum a reuşit tatăl lui să îl convingă să se însoare?

Simon puse jos o carte, valet de cupă.

– Cred că ştiu, dar nu îți pot spune.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu vreau, atunci. Colton este deja supărat pe mine că mă amestec. Îmi pare rău, dar nu îți pot spune mai multe. Și nu mai încerca să îmi distragi atenția.

Se deschise ușa, și apăru Angela. Simon se ridică să o salute, și Julia observă că era rezervat, nu deschis și pus pe flirt, cum îi stătea în fire.

– A venit asta pentru tine. Angela îi întinse Juliei o scrisoare. I-am spus lui Thorton că ți-o aduc eu, continuă ea.

Julia deschise pecetea și citi scrisoarea. Conținutul o făcu să zâmbească larg.

– Oh! Este de la Sophie! Vine în vizită.

– Sophie? întrebă Angela.

– Lady Sophia Barnes, răspunse Simon, cu privirea în cărți. Cunoscută și drept fiica marchizului de Ardington și marea complice a Juliei.

– Oh, ce bine! răspunse Angela. Casa este plină de voie bună. Mereu spun că este cu atât mai bine cu cât suntem mai mulți. Când sosește?

– Mâine, zise Julia. Ea și mama ei vitregă vor sta aproape trei săptămâni.

Simon oftă, și Julia se uită la el.

– Ce este?

– O domnișoară nemăritată și mama ei. Doamne, ajută-mă!

Julia și Angela râseră.

– Sophie a jurat că nu se va mărita niciodată, Simon. Ești în siguranță.

– Am auzit și eu, dar tot nu înțeleg cum crede că va evita asta.

– Este singurul copil, și marchizul o adoră. Este mai bogat decât Cresus și i-a promis că o lasă să își aleagă ea soțul. Sunt destul de geloasă pe ea, de fapt.

Simon o privi cu milă, și Julia ridică o mână.

– Nu o spune.

Angela făcu ochii mari.

– Dar... dar ești ducesă! bălmăji ea. Aproape orice femeie din regat ar vrea să fie în locul tău!

– Da, *aproape*, bombăni Julia, uitându-se la cărțile din mână. Haide odată, Simon. Mai am de câștigat zece lire.

*

Ieşiră cu toţii să întâmpine trăsura când aceasta intră pe alee.

Dură o veşnicie până când prietena ei se dădu jos, dar când Sophie apăru în sfârşit, Julia fugi spre ea. Cele două râseră şi se îmbrăţişară, apoi Sophie se trase înapoi şi se uită în jos.

– Julia! Zvonul este adevărat. Eşti...

– Da, ştiu. Am multe să îţi spun, dar până atunci haide înăuntru. Bună ziua, Lady Ardington, îi spuse mamei vitrege a lui Sophie.

– Bună ziua, Excelenţă. Sper că nu vă deranjăm cu vizita.

– Prostii! Ne bucurăm că ne veţi ţine companie.

Se făcură prezentările între toţi şi grupul intră în casă în timp ce lacheii lui Colton duseră sus cuferele oaspetelor.

Sophie părea pe punctul să explodeze de curiozitate.

– Ştiu că sunt murdară şi miros a grajd, dar nu mai pot aştepta nici măcar un minut. Te rog, haide să ne plimbăm, îi spuse Juliei.

Cele două merseră în spatele casei, în grădini. Fitz apăru ca din neant, gata să le urmeze.

– Mergem să stăm în grădină, Fitz. Nu e nevoie să vii cu noi.

– Da, Excelenţă. Dar nu mergeţi mai departe, vă rog.

Sophie căscă gura şi îl privi pe Fitz îndepărtându-se.

– Ce naiba se întâmplă?

Julia râse.

– Hai afară şi îţi povestesc totul.

Când ajunseră la băncile din grădină, Julia spuse brusc:

– Da, este al lui Colton.

– Copilul, vrei să spui?

Când Julia încuviinţă, Sophie îşi dădu ochii peste cap.

– Păi, normal că este. Nici nu mi-am imaginat că ai purta copilul altui bărbat. Deci când ai spus că eşti la Paris, de fapt, te-ai dus...

– Să îl găsesc pe Colton în Veneţia. Şi am reuşit.

Arătă spre burtă.

– Dar de ce acum, după opt ani?

Julia îi povesti totul prietenei sale, inclusiv despre Templeton, angajarea lui Pearl Kelly şi ce se întâmplase la Veneţia, şi încheie cu vizita cea mai recentă a lui Colton la reşedinţa Seaton.

– O curtezană? repetă Sophie. Nu pot să cred! Trebuie să îmi spui tot ce te-a învățat! Și zici că te-a ajutat Lord Winchester? Înțeleg de ce este Colton furios.

– Tu ar trebui să fii de partea mea!

Uneori insistența prietenei sale de a spune lucrurilor pe nume o enerva pe Julia.

– Îmi pare rău, Julia, dar știi că nu îndulcesc adevărul niciodată, nici măcar de dragul tău. Nu oi fi eu măritată, dar este clar că nici un bărbat nu s-ar bucura să fie păcălit. Dar înțeleg de ce ai crezut că nu ai nici o altă variantă.

– El nu crede că este al lui. Colton e convins că m-am dus la Veneția purtând deja copilul altui bărbat, hotărâtă să îl seduc pe el ca să pară un copil legitim.

– Ei, timpul va lămuri asta, zise Sophie. Nouă luni sunt nouă luni, Julia. Spune-mi cum a fost timpul petrecut cu el în Veneția. A fost... bun cu tine?

Inima Juliei se înmuie când își aminti acea săptămână magnifică.

– Da, a fost bun. Și atent, și dulce. A fost cu adevărat minunat.

– Of, Doamne! Te-ai îndrăgostit de el. Ți se citește pe chip.

Julia oftă, fără să se obosească să nege.

– Nu vreau să îl iubesc. A fost foarte crud de când s-a întors. Înțeleg că este supărat, dar dacă nu mă va ierta niciodată?

Sophie râse de ea.

– Atunci este și mai prost decât credeam, spuse încet. Ești atât de curajoasă și de puternică, Julia. Și, dacă el se va încăpățâna să nu te iubească, atunci o să-l ignorăm. Ai mulți prieteni care te iubesc și care țin la tine. Deși mi-aș fi dorit să îmi fi spus ce făcea Templeton. Poate tata ar fi...

– Of, Sophie. Nimeni nu l-ar fi putut opri pe Templeton în afară de Colton sau de ducesa văduvă. Dar îți mulțumesc. Sunt norocoasă că te am lângă mine și îmi cer scuze că nu ți-am spus totul până acum.

– Ei, te iert, bineînțeles. A durat o veșnicie să o conving pe mama mea vitregă să plecăm din oraș ca să te vizităm. Se încheie sezonul, dar a refuzat să plece până acum. Dacă nu îl imploram pe tata...

– Ah, deci așa ai reușit. Și ce mai face marchizul?

– Este disperat să aibă nepoți. Mi-a spus că mai am un an să-mi aleg soțul, apoi mi-l va alege el.

Julia suspină.

– Oh, nu!

Prietena ei râse și flutură din mână.

– Nu cred că vorbește serios. Nu este prima oară când mă amenință.

– Ei, ți-a atras cineva atenția? Ce zici de Simon?

– Nu, clar nu. Știu că îl adori, Jules, dar nu simt nici un fior când îl văd. Știi ce vreau să spun?

– Da, din păcate știu. De fapt, chiar mi-aș dori să nu mai simt eu atâția fiori în preajma lui Colton.

Privirea lui Sophie deveni curioasă.

– Mă lași să citesc sfaturile pe care ți le-a dat Pearl? Dacă a mers cu Colton...

– Femeia aceea este un adevărat geniu, Sophie. Când întâlnești bărbatul pe care vrei să îl cucerești, îți dau ce mi-a scris. Iar acela nu va avea nici o șansă de scăpare.

Capitolul 13

Nu contează ce spun alții. Dacă el are grijă de tine, lasă-i să vorbească.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Nick azvârli scrisoarea de la Fitz. Winchester, fir-ar să fie! Trebuia să își imagineze că protectorul ei avea să dea fuga la ea. Nick avea de gând să afle cât de curând ce mare bine îi făcuse ea lui Winchester de o prețuia atât de mult.

Nick ura să fie gelos. Mai ales pentru că nu mai simțise așa ceva în viața lui. Dar nu putea nega că simțea acea furie arzândă și nici nesiguranța ce îi rodea stomacul.

Nu credea că ei doi avuseseră relații intime. Chiar și așa, tot detesta apropierea lor, prietenia și afecțiunea pe care ea le oferea atât de ușor unui bărbat ce nu îi era soț. Nick nu putea spune de ce îl deranja asta. Până la urmă, ea își bătuse joc de el.

Dar îl bântuia amintirea momentului în care o văzuse rănită, atât de palidă și de fragilă. Voise ca el să o protejeze, să fie cavalerul ei galant – nu Winchester. Iar faptul că simțea atât de multe pentru o femeie care îl trădase făcea din el cel mai mare idiot.

Tocmai își punea ceva de băut când Marlowe îl anunță pe Quint. Prietenul lui intră, arătând la fel de neîngrijit și de prost îmbrăcat ca de obicei. Nick îi ceru lui Marlowe să aducă niște ceai, căci Quint nu bea niciodată alcool.

Prietenul său se așeză pe un scaun.

– Am venit să văd dacă vrei să mergem să luăm cina la clubul White. Și apoi poate la teatru? Este o piesă nouă la Covent Garden.

Nick oftă. O seară în oraș suna obositor și nu-l atrăgea.

– Nu cred.

– Abia ai ieșit din casă săptămâna asta. Ce s-a întâmplat în timpul vizitei la reședința Seaton?

Adevărul îi vui în creier, umilindu-l. „Aproape că m-am culcat cu soția mea – care probabil că așteaptă copilul altui bărbat –, pentru că nu mă mai pot controla." Clătină din cap drept răspuns, temându-se că adevărul umilitor i-ar putea scăpa printre buze dacă deschidea gura.

– Nu voi accepta un refuz, Colton.

Nick știa că nu ar fi o companie plăcută în această seară. Poate dacă Quint descoperea pe pielea lui asta, nu avea să îl mai bată tot timpul la cap să iasă. Își bău coniacul.

– Bine. Hai să mergem. O să jucăm niște barbut mai întâi.

Nick își dădu seama că umbla vorba după privirile curioase ce i se aruncară când ajunseră la clubul White. El și Quint merseră către mesele de barbut din spate, fără să se lase intimidați. Își făcură loc cu coatele la o masă aproape plină și începură să facă pariuri. Însă, în doar câteva minute, jucătorii plecară unul câte unul până când rămaseră doar el și Quint.

Mai jucară puțin, apoi merseră la sala de mese. Discuțiile din sală se transformară în șoapte când el și Quint se așezară. Nick oftă. Acum ce mai era?

Se întoarse pe scaun și îl bătu pe umăr pe bărbatul din spatele lui.

– St. John, despre ce naiba tot trăncănesc toți?

Privirea lui St. John se mută la Quint și apoi reveni la Nick.

– Uh, să înțeleg că nu ai văzut carnetul de pariuri?

Nick simți un bolovan în stomac, dar își păstră vocea calmă și neafectată.

– Nu, nu l-am văzut. Am vreun motiv să îl văd?

– Soția ta este menționată în el. St. John își drese vocea și continuă: Este...

Nick împinse scaunul și ieși din sala de mese. Nimeni nu îndrăzni să îl oprească în timp ce merse spre carnetul de pariuri.

Nu îi fu greu să îl găsească. Cel mai recent pariu, făcut de un anonim.

„Cincizeci de lire pentru cel care ghicește când va naște ducesa de C."

Nick apucă pagina și o smulse din carnet dintr-o mișcare. O mototoli în mână în timp ce merse spre sala principală, apoi o aruncă în foc. Se întoarse în sala de mese și se așeză la loc. Sosise cina, dar Nick nu simți gustul calcanului copt, fiind aproape gâtuit de furie și de umilință.

Al naibii carnet de pariuri. Își aducea aminte și acum ce pariuri se făcuseră în timpul scandalului: dacă Nick o sedusese pe soția fratelui său sau nu, sau dacă își ucisese fratele. Dar le putuse ignora atunci, amorțit fiind de durere. Iar realitatea fusese mult mai rea decât își putuseră imagina idioții de la White.

În zilele acelea, speculațiile îl urmăriseră oriunde mersese. Iar acum lucrurile stăteau la fel, grație soției lui. Puneau pariuri pe legitimitatea copilului soției lui. La naiba! Quint se aplecă ușor.

– Să îndrăznesc să întreb ce scria?

Nick îi spuse, iar Quint se încruntă.

– Umblă niște zvonuri, dar nu știe nimeni sigur că soția ta este însărcinată. Probabil pariază pe când o să o lași tu gravidă, acum, că te-ai întors în Anglia.

Nick nu se gândise la asta. Nodul din stomac se mai detensionă puțin.

– Atunci de ce șușotesc? De ce se comportă toți de aici ca niște iepuri speriați în prezența mea?

Quint se arătă mirat, de parcă răspunsul era absolut evident.

– Pentru că ultima oară când ai venit aici ai lovit un om în față. Sau ai uitat?

Nick chiar uitase. Își trecu o mână peste maxilar.

– Oricum, nu vreau să apară numele soției mele în acel carnet. Indiferent de motiv.

– Ei bine, dacă încă ai dubii, Winchester jură că este copilul tău.

– De parcă ar ști el, răspunse Nick.

Cerură să li se aducă un pahar de coniac pentru Nick și un ceai pentru Quint. Conversațiile din sala de mese se mai înviorașeră puțin, așa că Nick presupuse că nu mai șușoteau despre Julia și el.

Soția lui. Avea să scape vreodată de ea, de această dorință mistuitoare pentru ea? Aceste sentimente obsesive trebuiau să dispară la un moment dat. Și apoi avea să își continue viața. Dar de ce naiba dura atât de mult?

Nu mai fusese niciodată atât de cumplit de nefericit. Nici după moartea fratelui său, nici când îi întorseseră spatele părinții lui. Până și copilăria lui singuratică pălea în fața faptului că găsise femeia perfectă în Veneția și apoi aflase că totul fusese o minciună.

O înșelătorie șireată. Nici măcar nu bănuise.

„Îți cunoșteam reputația... așa că am plătit-o pe Pearl Kelly să mă învețe cum să fiu o curtezană."

Nick se încruntă și își sorbi coniacul. Deși se întorsese de puțin timp în Londra, chiar și el auzise de Pearl Kelly. Oare Julia chiar apelase la curtezana legendară pentru a o învăța trucurile meseriei, cum s-ar spune?

Fusese foarte sigur că un alt bărbat o învățase artele plăcerilor trupești pe soția lui. Până la urmă, fusese atât de abilă... Ca, de exemplu, în noaptea în care îi spusese că nu mai putea face față și a patra oară, iar ea luase asta ca pe o provocare și îi demonstrase

că se înşela. Rememorarea modului în care îşi folosise limba trimise o săgeată de dorinţă în vintrele lui. Oare se înşelase el în tot acest timp?

Quint îşi aruncă şervetelul pe masă.

– Mergem? Spectacolul începe în mai puţin de o oră.

Uitase de teatru, dar ideea de a pleca de la club îl bucură mai mult ca oricând. Nick încuviinţă, şi cei doi ajunseră la Covent Garden. Se aşezară în loja Colton, una dintre cele mai mari din centrul teatrului. În vreme ce se instalau, Quint îl înghionti şi îi şopti:

– Nu te uita acum, dar Pearl Kelly este cu Burston, două loji la stânga ta.

Nick se uită imediat, şi privirea lui întâlni privirea unei brunete slabe. Ea mişcă uşor buzele şi se înclină să îi vorbească lui Lord Burston. Nick privi cum Burston încuviinţează şi se ridică.

– Cred că urmează să fii invitat pentru a ţi se face prezentările, bombăni Quint.

– Mai degrabă chemat la ordine, replică Nick încet.

Quint râse în timp ce Burston intră în lojă. Era un bărbat gras şi cu chelie, dar avea suficienţi bani pentru ca o femeie precum Pearl Kelly să treacă cu vederea aspectul său.

– Excelenţă, salută Burston făcând o plecăciune. Am auzit că v-aţi întors. Cum au fost călătoriile?

– Surprinzătoare, zise Nick. Deloc cum mă aşteptam.

– O cunoaşteţi pe domnişoara Kelly? întrebă Burston arătând spre loja lui.

– Am auzit de ea.

– Veniţi, permiteţi-mi să vă fac cunoştinţă. Mai durează câteva minute până începe piesa.

Curiozitatea şi politeţea îl făcură pe Nick să meargă pe coridor, dincolo de perdele, şi să intre în lojă. Domnişoara Kelly nu se întoarse până când bărbaţii nu ajunseră lângă ea.

– Draga mea, începu Burston, iar o femeie foarte frumoasă şi îmbrăcată foarte scump se ridică să îi salute.

Pearl Kelly nu arăta deloc aşa cum şi-o imaginase Nick – avea un zâmbet luminos accentuat de şiragul de diamante prins în păr. Era scundă şi nu prea cărnoasă, chipul ei fin fiind înconjurat de bucle şatene. Avea diamante în urechi şi la gât şi inele aproape

pe fiecare deget. Era, în mod evident, o femeie care aprecia bijuteriile.

Burston făcu rapid prezentările. Ea făcu o reverență cuviincioasă.

– Excelență! exclamă. Ce bucurie că ați venit în vizită. Avea ochii căprui cu puncte verzi. Erau ochi inteligenți, care știau multe – și îl studiară cu atenție. Luăm loc? Îmi place să mă simt comodă când am oaspeți.

Nick mai că izbucni în râs. Fusese atât de ocupat să o măsoare din priviri, încât uitase de bunele maniere.

– Iertați-mă.

Se așeză pe scaunul de lângă ea și observă cu uimire faptul că Burston dispăruse.

– Sunteți la fel de chipeș precum se zvonește.

Îl privi din cap până în picioare, ceea ce îl făcu să se lase pe spate pe scaun, amuzat.

– Iar dumneavoastră sunteți la fel de frumoasă pe cât am auzit.

– Recunosc că mă simt puțin entuziasmată. Este o mare realizare să îl atrag pe Ducele Depravat în loja mea. Zâmbi și continuă: Știți, cred că ne-am fi cunoscut în cu totul alte circumstanțe dacă nu ar fi fost soția dumneavoastră.

– Și eu care credeam că unei femei în situația dumneavoastră nu i-ar păsa câtuși de puțin de existența unei soții.

Era curios să vadă cum avea să evolueze această discuție. Avea să confirme că o luase pe Julia sub aripa ei, că o învățase toate trucurile pe care le știa o depravată?

– Dar eu nu sunt precum alte femei. Dacă tot vorbim despre soții, sunteți foarte norocos. Excelența Sa este foarte frumoasă. Expresia domnișoarei Kelly nu trădă nimic, iar Nick deveni și mai confuz. Înainte să poată răspunde, ea adăugă: Nu sunteți de acord?

– Ba da, este. Și foarte șireată.

– Majoritatea femeilor sunt. Voi, bărbații, nu prea observați astfel de lucruri. Sunteți mai preocupați de calitățile noastre mai evidente. Își aranjă rochia fără a-l privi, dar continuă: Însă

o femeie va face tot ce crede că este necesar pentru a obține ceea ce își dorește.

– Și ce anume își dorește o femeie, domnișoară Kelly?

– Oh, spuneți-mi Pearl. Toți prietenii îmi spun așa...

El se îndreptă de spate, aducându-și aminte o discuție similară cu doamna Leighton, în Veneția.

– Și nu îmi lipsește nimic, Excelență. În ultimul timp, fac numai ceea ce mă amuză.

Se referea la ajutorul dat Juliei? Fir-ar să fie femeile și talentul lor de a vorbi cu subînțeles.

– Un obicei frumos, dacă astfel de amuzamente nu îi rănesc pe alții.

„Pe un soț, de exemplu", îi veni să adauge.

– Oh, mă îndoiesc să fi rănit pe cineva. Amuzamentele mele se rezumă mai degrabă la modul de a oferi plăcere. Sunt sigură că un bărbat cu reputația dumneavoastră apreciază astfel de eforturi.

Ah, acum se apropiau de miezul problemei. Își încrucișă brațele în dreptul pieptului.

– Da, apreciez oferirea plăcerii, dar numai când se întâmplă cu onestitate și în mod deschis. Nu mi-a plăcut niciodată duplicitatea.

Ea râse, un sunet jos și răgușit, și îl atinse ușor pe braț.

– Oh, Excelență. Chiar și puțină duplicitate poate fi bună. Viața nu este o tragedie greacă. Trebuie să ne bucurăm de ea! Să o gustăm din plin. Să trăim fără regrete. Am auzit că sunteți un om serios și posac, dar trebuie să vă bucurați mai mult de viață.

Își dădu seama că era amuzat, deși nu dorea asta.

– Sunteți mereu atât de enervant de optimistă?

– Doar în compania bărbaților chipeși. Și de ce să nu fiu? Deși este adevărat că nu am avut o copilărie plăcută, uitați-vă câte am realizat, câte am acum. Viața ar fi foarte plictisitoare dacă am fi doar sclavii incertitudinilor și ai nereușitelor noastre.

Ce putea el replica la o asemenea afirmație? Era oglinda vieții lui, și nu îi plăcea asta, chiar deloc. De când se întorsese la Londra, petrecuse multe nopți plictisitoare stând singur și mohorât în casă.

– Prietenul dumneavoastră... vicontele Quint, cred. Își înclină capul înfășurat în diamante către el și continuă: A avut mereu aceste gusturi cumplite în materie de modă?

Nick râse.

– Da, de când îl cunosc. Încercăm să nu lăsăm asta să ne afecteze opinia despre el.

Ea încuviință.

– Contează ceea ce este înăuntru, nu? Se uită iar la Quint, relaxându-se în scaunul ei. A fost în mare pericol cu acea fată nesuferită a lui Pepperton. Fetișcana proastă a fugit cu un grăjdar. Ridicol!

Nick nu știa decât ce îi spusese Quint, adică nu mare lucru.

– „Dragostea nu privește cu ochii, ci cu mintea", cită el.

– „Și de aceea Cupidon cel înaripat este pictat orb", continuă ea. Credeți că este adevărat, Excelență? V-ați îndrăgostit de frumusețea soției dumneavoastră sau de inteligența ei?

Rezistă tentației de a râde. Îndrăgostit? De Julia? Ideea era ridicolă. Nu?

– Arătați de parcă ați fi înghițit un ou stricat, zise ea râzând. Voi, bărbații, sunteți atât de predictibili. Oh, vine Burston.

Pearl se ridică și Nick îi urmă exemplul.

– Se pare că timpul nostru împreună s-a terminat, Excelență, zise ea.

– A fost o plăcere, domnișoară Kelly.

Îi ridică mâna acoperită de mănușă și o duse la buze. Ochii ei străluciră, iar el o privi cu atenție.

– Am senzația că mi-am făcut datoria și că v-am amuzat în această seară.

– Chiar așa ați făcut. Acest schimb a fost memorabil din foarte, foarte multe motive. Se apropie de el și continuă: Transmiteți-i toate cele bune soției dumneavoastră. Are toată stima mea.

Nick o privi în ochi pe curtezană și găsi acolo răspunsul pe care îl căutase. Era adevărat: Julia *chiar* apelase la Pearl pentru a afla cum să îl seducă. Își înghiți întrebările ce i se puseseră ca un nod în gât.

– Puteți fi sigură că așa voi face.

Plecă şi merse înapoi în loja lui, buimac. Piesa începu, dar el nu îi acordă atenţie. Mintea lui era captivată de discuţie şi de ceea ce aflase.

Nick fusese atât de sigur că Julia minţise, că un alt bărbat era responsabil de cunoştinţele intime ale unei relaţii fizice. Fusese prea pricepută pentru ca el să poată crede orice altceva. Ideea că fusese primul ei bărbat i se păruse ridicolă.

Îşi aminti acea primă oară, când îl încălecase pe scaun. Fusese prea îmbătat de dorinţă pentru a observa vreun semn de virginitate, dar îşi amintea forţa cu care îl călărise. Îl luase imediat adânc şi tare. Făcuse asta fiindcă era înnebunită de dorinţă, cum crezuse el atunci, sau pentru a-şi rupe himenul fără ca el să observe?

Apoi se ridicase imediat pentru a se curăţa şi a-l curăţa şi pe el. Fusese singura dată când făcuse asta cât timp fuseseră împreună.

O senzaţie de greaţă i se cuibări în stomac. Soţia lui rămăsese virgină timp de opt ani? Ideea părea ridicolă. Cu corpul ei, inteligenţa, prezenţa de spirit, ar fi putut avea orice bărbat la degetul mic. De ce naiba să se fi păstrat pentru el, un bărbat pe care nici nu îl cunoştea şi pe care era foarte posibil să nici nu-l întâlnească? Nu avea nici un sens.

Îşi masă ceafa. Dacă Julia chiar fusese virgină la Veneţia, atunci copilul... Doamne, Dumnezeule! Îi explodă un junghi cumplit de dureros în piept. Oare se înşelase în tot acest timp?

Inspiră adânc şi încercă să rămână calm. Nu ajuta cu nimic dacă devenea isteric. Timpul avea să lămurească dacă era copilul lui sau nu. Faptul că Julia o angajase pe Pearl Kelly nu însemna obligatoriu că fusese virgină la Veneţia. Dacă fusese disperată să îl convingă să creadă că acel bastard era copilul lui, atunci sfaturile de la Pearl Kelly i-ar fi putut garanta succesul, făcând-o irezistibilă în ochii lui, fie că era virgină, fie că nu.

Tot timpul avea să lămurească şi asta. Trebuia doar să aibă răbdare pentru a primi răspunsul pe care îl aştepta.

Dar sămânţa îndoielii încolţise, făcându-l să devină nesigur şi tulburat.

*

Simon plecă de la reşedinţa Seaton după ce ajunseră Lady Sophia şi mama ei vitregă. Julia fu tristă din pricina plecării lui, dar el îi promise că avea să o viziteze din nou după ce se năştea copilul.

Pe durata următoarelor două săptămâni, ea şi Sophie începură să lucreze la camera copilului. Puseră covoare noi, iar camera fu vopsită într-un galben vesel. Cumpărară perdele şi mobilă, iar Sophie pictă pe unul dintre pereţi o copie exactă a iazului de pe moşia Seaton.

Despachetau o cutie de jucării cumpărate din sat, când Julia simţi o mişcare uşoară în burtă. Când se întâmplă din nou, suspină.

– Sophie! Copilul. Tocmai s-a mişcat. Am simţit!

Îi luă mâna prietenei ei şi o aşeză pe burtă. După cinci minute, copilul se mişcă din nou.

– Ai simţit?

Sophie făcuse nişte ochi enormi.

– Nu. Dar te cred. Este o senzaţie ciudată?

– Ciudată şi minunată. Trebuie să o găsesc pe Theo. Ne vedem mai târziu.

Coborî în grabă spre etajul al doilea şi spre camera lui Theo, unde mătuşa ei se odihnea. Julia ardea de nerăbdare să îi spună mătuşii ei că simţise copilul mişcându-se.

Când trecu de un colţ, uşa camerei lui Theo se deschise. Fitz ieşi din dormitorul mătuşii ei, părând oarecum ciufulit. Julia încremeni. Poate că îi adusese lui Theo...

O mână de femeie pe care Julia o recunoscu a fi a lui Theo ieşi şi îl apucă pe Fitz de cămaşă, şi bărbatul enorm se aplecă. Capul lui dispăru în cameră şi Julia auzi... săruturi.

Fascinată, se ascunse după o uşă pentru a nu fi văzută. Îşi studie pantofii şi aşteptă.

Theo... şi Fitz. Se abţinu de la un râs isteric.

Auzi paşi grei. Se uită şi îl văzu pe Fitz mergând pe coridor în direcţia opusă. Theo, care îl privise cum pleca, se întoarse să intre înapoi în cameră şi o văzu pe Julia.

Mătuşa ei îşi închise halatul şi făcu ochii mari.

– De cât timp stai acolo?

Julia se apropie repede, împingând-o pe mătușa ei înapoi în dormitor.

– De îndeajuns de mult timp. Mătușă Theo, nu-mi vine să cred! Este atât de...

– Mare. Știu.

O înghionti pe Julia în coaste conspirativ. Julia nu își mai reținu râsetul.

– Theo! Voiam să spun „tânăr". Cred că are jumătate din vârsta ta.

– Nu chiar, draga mea. Nici eu nu sunt chiar atât de bătrână. Și îmi place. Este dulce.

– Ei bine, mă bucur pentru tine. De cât timp durează această poveste de dragoste?

Julia se așeză pe patul lui Theo, apoi se răzgândi când își aminti ce se întâmplase acolo cu câteva minute în urmă.

– De câteva săptămâni. Fața de îngeraș a lui Theo strălucea, și Julia văzu câtă bucurie îi aducea relația asta. Am vrut să îți spun, dar nu știam cum ai să reacționezi.

Julia se ridică și își îmbrățișă mătușa.

– Dacă te face fericită, mătușă Theo, atunci sunt și eu fericită. Simțindu-și burta presată de mătușa ei, își aminti scopul inițial al vizitei. Oh, venisem să îți spun că s-a mișcat copilul. Uite... Luă mâna mătușii ei și o așeză pe burtă. Hai să vedem dacă se mai mișcă. Trecură câteva minute, dar nu se mai întâmplă nimic. Oh, bombăni Julia. Chiar voiam să simți și tu.

Theo o bătu pe umăr.

– Avem destul timp pentru asta, draga mea. Peste doar câteva luni, vom ține în brațe micuțul copilaș. Dar de ce vorbești mereu despre copil ca despre un „el"? Ar putea să fie o fată, să știi.

– Așa este. Dar pentru că va fi singurul copil pe care eu și Colton îl vom avea împreună, sper să fie băiat. Atunci voi ști că mi-am făcut datoria.

– Și cui îi pasă de datorii? Dacă totuși Colton nu își dorește un moștenitor, atunci nu contează ce sex are copilul.

– Cred că ai dreptate, deși poate Colton se va răzgândi cândva. Ei, orice ar fi, acest copil va fi al meu și am să îl cresc cum voi crede eu de cuviință.

– Fitz spune că este foarte nefericit Colton la Londra.

Theo vorbi încet, deşi nu avea cine să le audă. Julia se apropie şi o luă de mână.

– Da? Oh, ce altceva ţi-a mai spus Fitz?

– Spune că ducele abia iese din casă, nu face decât să stea toată ziua singur şi bosumflat.

– Singur? Oh, asta nu prea cred. Sigur Nick a găsit companie. Nu m-aş mira dacă ar avea deja o amantă sau două.

Theo clătină din cap.

– Fitz spune că ducele nu a avut oaspeţi de sex feminin. A spus că au mers la un bordel într-o seară, dar Colton a ieşit câteva minute mai târziu, părând speriat de moarte.

Julia nu ştiu cum să interpreteze această informaţie. Deşi se bucura că soţul ei nu îşi făcuse o amantă, nu înţelese de ce ar prefera să stea singur acolo decât să vină la reşedinţa Seaton.

– Preferă să mă ignore şi să fie nefericit în Londra decât să stea aici, cu mine.

– Asta crede Fitz. Spune că, stând acolo, Colton se pedepseşte pe sine – şi pe tine.

– Ei, măcar îmi ţineţi companie tu şi Angela.

– Şi curând vei avea şi un copil, îi aminti Theo.

Capitolul 14

Un bărbat te poate enerva adesea, mai ales unul încăpăţânat. Doar tu poţi hotărî dacă ţi-e folositor să îl ierţi.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Era o vară minunată. Julia deveni tot mai mare pe măsură ce trecură lunile. Făcu plimbări lungi, citi lângă iaz şi culese flori proaspete din grădină. Theo şi Fitz o însoţiră mereu în activităţile ei în aer liber, ca rezultat al faptului că îşi doreau să petreacă

împreună cât mai mult timp şi să o vegheze pe Julia. Era şi Angela prin preajmă, vorbind fără oprire, ca de obicei.

Când căldura lui august trecu şi se făcu septembrie, Julia se aşteptă ca Nick să apară în orice clipă. Sigur înţelesese că greşise, că pruncul nu era un bastard, ci sânge din sângele lui. Nu era cazul să facă temenele la picioarele ei pentru a-l ierta?

Absenţa lui o duru. Când copilul se mişca, voia să împărtăşească bucuria momentului cu el. Noaptea tânjea după atingerea lui pentru a-i alina durerile de spate şi de picioare. Se simţea singură şi speriată, pregătindu-se pentru naşterea primului lor copil, peste doar câteva săptămâni. Era atât de supărat încât adevărul nici nu mai conta? Slaba ei speranţă de a-şi salva căsnicia se ofili împreună cu florile verii.

Când a doua săptămână din septembrie se încheie şi veni a treia, Juliei nu îi mai păsa de nimic altceva decât să nască. Se simţea nefericită şi... imensă. Era incomod să meargă, chiar şi să respire, şi nu putea mânca mai nimic pentru că se simţea sătulă mai mereu. Nici nu îi mai păsa de Nick. Era evident că nu îl interesa soarta ei, şi ea nu mai avea energie să sufere din cauza asta.

Moaşa spuse că putea naşte în orice zi. Îi zise Juliei să meargă cât mai mult şi să o cheme la primul semn al declanşării travaliului.

Şi, exact când Julia era sigură că nu avea să mai facă faţă încă unei zile, se întâmplă. La prânz, i se plânsese lui Theo de cât de tare o durea spatele. Durerea era mai intensă decât în zilele precedente, şi se întrebase dacă nu era mai bine să se întoarcă în pat. Theo o convinsese să nu facă asta, repetând îndemnul moaşei cum că trebuie să se plimbe. Acum era după-amiază şi, în timp ce se plimba pe terasă, îi ţâşni lichid dintre picioare.

Fitz, care o urmărise îndeaproape în ultimele zile, fugi la Theo, care trimise imediat un lacheu după moaşă, doamna Popper. Cele două o ajutară pe Julia să meargă în dormitor, unde Theo îl goni pe Fitz şi o schimbă pe Julia într-o cămaşă de noapte curată. Durerile începură la scurt timp, uşoare şi cam enervante. Până ajunse doamna Popper, treizeci de minute mai târziu, durerea se intensificase.

Patru ore mai târziu, Julia fu convinsă că agonia nu putea fi mai rea de atât. Moașa o ridică pe Julia în picioare, mișcând-o prin cameră, încercând să grăbească nașterea. Junghiurile de durere o sfâșiau, pornind din spate și trecând prin burtă, părând să dureze o eternitate de fiecare dată. În acele clipe, o strângea pe Theo de mână și dădea drumul absolut tuturor cuvintelor nedemne de o doamnă pe care le știa.

– Cât mai durează?

Se ținu de tăblia patului și gâfâi.

– Vă mai verific peste treizeci de minute, Excelență. Ultima oară când m-am uitat, copilul nu era pregătit să iasă.

Doamna Popper era o bătrânică simpatică, dar Julia nu avea gânduri amabile la adresa ei în acel moment.

Cineva bătu la ușă. Theo se duse să scape de intrus, și Julia se aplecă, cuprinsă de durere. Când Julia putu din nou să respire, Theo o luă de mână.

– Colton este la ușă, draga mea. Îl las să intre?

– Colton? Cum Dumnezeu a ajuns aici atât de repede?

Theo se foi, simțindu-se inconfortabil.

– Stă la hanul din sat de trei săptămâni.

– *Trei săptămâni!* Fusese în sat de aproape o lună. De ce nu venise să stea la reședința Seaton? Sau măcar să o viziteze? De ce nu mi-ai spus?

Theo își frământă mâinile.

– Fitz m-a rugat să nu-ți spun. Se pare că soțul tău nu a vrut să știi că este aici.

Doamne, o ura într-atât? Dovedise că nu îl înșelase, dar tot nu voia să o vadă. Ea năștea copilul lor, iar el nici nu se putea face efortul să stea în aceeași casă.

O durere care nu avea legătură cu nașterea îi sfâșie pieptul.

– Spune-i să plece.

– Ești sigură că...

– Spune-i. Să. Plece, urlă în timp ce o cuprinse o altă împunsătură de durere.

Mătușa ei încuviință ușor și se îndreptă spre ușă.

Alte șase ore trecură încet. Angela veni să mai stea cu ea, pentru a-i da lui Theo o pauză. Acum Julia stătea în pat, odihnindu-se

între dureri. Perioadele de odihnă dintre contracții erau tot mai scurte, iar durerea era tot mai intensă. Doamna Popper o avertiză că nu avea să nască decât peste vreo oră.

Julia se întrebă dacă avea să mai reziste. Era epuizată și aproape în delir de durere. Angela și Theo îi șterseră transpirația de pe frunte și îi dădură ceai de orz, dar nimic din toate astea nu îi ușură senzația că era sfâșiecată.

O oră și jumătate mai târziu, doamna Popper declară că era momentul să împingă. În cameră începu agitația cu pregătirile pentru venirea copilului, deși Julia nici nu observă. Era obosită, nu știa unde avea să găsească puterea de a împinge. Își simțea membrele de gelatină și abia mai ținea ochii deschiși.

Își lăsă mintea să cutreiere pentru a scăpa de durere. Se gândi la Veneția, la cum își trecea degetele prin părul soțului ei când stătea la ea în poală. Nick, ținând-o de mână și provocând-o prin Torcello. Nick, zâmbind la ea ușor înainte de a o săruta. Voia să simtă asta din nou.

– Nick, gemu. Vă rog, am nevoie de soțul meu. Cineva...

O durere îi cuprinse vintrele și urlă. Doamna Popper o instrui pe Theo cum să o țină pe Julia, acum că trebuia să împingă.

– Nick! strigă Julia când găsi puțină putere.

Nu mai conta că stătuse în sat, departe de ea. Avea nevoie de puterea lui, de asigurările lui că totul avea să fie bine. Îl voia pe Nick cel din Veneția.

Mișcă din cap disperată pe pernă, transpirând fără oprire, în agonie.

– Am nevoie de Nick. Aici cu mine. Acum.

O auzi ca prin vis pe Angela spunându-i lui Theo că îl cheamă ea înainte de a ieși din cameră.

Nick nu putu sta locului. Aproape că făcuse gaură în covorul Aubusson de la cât mersese dintr-o parte în alta. Trecuseră aproape douăsprezece ore. Era normal? Nu ar fi trebuit să apară copilul până acum? Auzise țipetele din camera Juliei. Îl rodea sentimentul că era ceva în neregulă. Iisuse, dacă o pierdea...

Ușa bibliotecii se deschise, și apăru Lady Lambert.

– Ei bine? zise el.

Angela clătină din cap.

– Nu încă. A cerut să vă întoarceți la han. Vă trimitem veste dacă are nevoie de dumneavoastră.

Îl străbătu un val de dezamăgire.

– Nu vrea să mă vadă deloc?

În ochii Angelei se citea mila.

– Îmi pare rău, Excelență. Vă trimitem veste dacă avem nevoie de dumneavoastră până dimineață.

Se întoarse și plecă.

Exact de asta se temea. Julia nu îl voia și nu avea nevoie de el. Se înșelase amarnic, fusese atât de prost să creadă că făcea copilul altui bărbat. Ce lucruri îi spusese... Se temea că nu avea să-l ierte niciodată. Dumnezeu știa că el nu avea să se ierte niciodată.

De aceea stătuse la distanță în aceste ultime săptămâni. Era clar copilul lui, ținând cont de data la care se născuse. Cum putea da ochii cu mama copilului, știind ce spusese? Avea tot dreptul să îl urască, și se părea că exact asta făcea.

– Poate ar trebui să rămânem, indiferent de ce spune Lady Lambert.

Fitz stătea pe scaunul de lângă foc, răsfoind o biografie a lui Jonathan Swift. Nick se așeză pe un scaun, își puse coatele pe genunchi și își cuprinse capul în mâini. Se dusese la ușa ei mai devreme, ceruse să o vadă. Fusese cumplit să stea pe hol și să îi audă strigătele de durere. Voise să îi ofere orice fărâmă de confort putea. Dar Theo spusese că Julia nu voia să îl vadă în acel moment. Că să aștepte în bibliotecă, poate se răzgândea soția lui.

Se pare că nu se răzgândise.

Casa părea să-l ia în râs. Nu fusese dorit aici cât trăiseră părinții lui, și, acum că erau morți, nu se schimbase nimic. Nici soția lui nu îl voia aici.

Nu o putea învinui. Vina pentru ceea ce făcuse îl măcinase în ultimele săptămâni. Nu prea putuse să doarmă sau să mănânce, știind că urma să vină ziua când avea să fie nevoit să dea ochii cu Julia. Ce ar fi putut să îi spună pentru a-și cere scuze cum se cuvenea?

Iar acum îl gonise. Simți o durere în piept și se bombăni pentru a suta oară că era un prost.

– Mă duc la han. Cheamă-mă când...

Fitz încuviință.

– Așa am să fac. Aveți grijă cum călăriți pe drum.

– Am un pistol încărcat, Fitz. Am să fiu bine.

Nick se ridică și merse spre ușa principală, cu inima îndurerată. Thorton apăru de nicăieri.

– Calul meu, Thorton.

– Sigur, Excelență.

Dispăru pe hol, lăsându-l pe Nick să privească din nou în jur.

Poate că așa era mai bine. Până la urmă, ce știa el despre ce înseamnă să faci cu un copil?

Ducele de Colton avu un singur gând când plecă: să se îmbete criță.

Lumea se răsuci cu fundul în sus. Ceva era în neregulă. Ceața din mintea lui Nick se ridică puțin, suficient cât să-și dea seama că nu avea picioarele pe pământ. Dar totuși se mișca. Simțea zdruncinăturile de pași, dar nu el era cel care mergea. Încercă să deschidă ochii, nu putu, așa că începu să râdă în schimb.

– Iisuse.

Vocea era joasă și oarecum familiară.

– Fitz?

Nick încercă fără succes să își facă pleoapele să colaboreze.

– Eu sunt, Excelență. Iertați-mă pentru ce am să fac.

Nick nu înțelese, cuvintele se amestecară cumplit în capul său. Așa că se relaxă...

Apa rece ca gheața îi atinse ceafa, trezindu-l din amețeală. Încercă să se dea la o parte, dar nu putu să ridice brațele. Nu putu decât să se scuture pentru a-i spune apei să se oprească. Dar apa rece tot veni, curgând pe el până când aproape că nu mai putu respira.

Nu știu cât dură, păru o veșnicie, dar într-un final se ridică, ud leoarcă, și își deschise ochii.

– La naiba! Ajunge!

Își dădu deoparte de pe față părul ud.

Fitz dădu drumul mânerului de la pompa hanului, și apa se opri.

– Nu v-am mai văzut atât de beat de mulți ani. Erați cu fața în jos, în cameră, când v-am găsit.

Ah, acum își amintea. Reședința Seaton. Hanul. Julia și...

– A... a născut?

Fitz zâmbi.

– Da. O fetiță. Felicitări, Excelență!

O fetiță. Fiica lui. Lui Nick i se înmuiară genunchii și căzu la pământ. Fir-ar să fie. Acum era *tată*.

Deși avea mintea încă încețoșată, oroarea și frica își găsiră loc. Nu știa cum să fie tată. Era evident că nu știa nici cum să fie soț. Cum trebuia să se poarte? Ce trebuia să facă?

– Lady Carville a spus să vă aduc. Mai bine ne întoarcem acolo.

Nick stătu în nămolul din curtea hanului. Era răvășit și, în ciuda apei reci, pe jumătate beat.

– Trebuie să mă fac prezentabil mai întâi. Mă ajuți să mă ridic, te rog, Fitz?

După o oră și jumătate, Nick era îndeajuns de treaz. Se spălase, se bărbierise, se îmbrăcase, permițându-i lui Fitz să îi dea un ceai tare. Se simțea oribil. Îi zvâcnea ceva în spatele ochilor și i se întorcea stomacul pe dos doar la ideea de mâncare. Dar era nerăbdător să se întoarcă, așa că Nick se sui pe spatele lui Charon și călări spre casa lui strămoșească.

– Ai văzut-o?

– Pe fiica dumneavoastră? întrebă Fitz.

Când Nick încuviință, Fitz zâmbi.

– Da. Are părul negru și plămâni puternici. Seamănă cu tatăl ei, zic eu.

Lui Nick i se puse un nod în stomac. Ar fi trebuit să fie acolo, să aștepte pentru a-și vedea fiica. Doar o zi ca tată și deja o dezamăgise.

Dar soția lui? Cum avea să reacționeze Julia la prezența lui? Fitz spusese că Theo îl chemase pe Nick. Asta însemna că Julia îl voia acolo? Sau avea să îi spună din nou să plece?

Doamne, ce prostie făcuse.

Dacă Julia nu îl putea ierta, atunci avea să plece spre continent imediat. Era logic. Julia dovedise că nu avea nevoie de el,

și el lămurise deja problema proprietăților. Nu avea să mai ducă lipsă de nimic, niciodată. Ce altceva mai putea face dacă rămânea în Anglia?

Când bătu în sfârșit la ușa camerei soției lui, nu știa la ce să se aștepte. Avea să îl primească?

Ușa se deschise puțin, și apăru fața rotundă a lui Theo.

– Intrați, Excelență, șopti ea, ținând degetul peste buze.

Nick intră și văzu un ghemotoc în brațele lui Lady Carville. I se tăie răsuflarea. Capul copilului era acoperit de păr negru și stufos. Nu își putu lua ochii de la fețișoara delicată, cu gene lungi ce îi umbreau obrajii în timp ce dormea.

Theo îl luă de braț și îl conduse către patul Juliei, unde soția lui dormea. Ochii Juliei erau încercănați, pielea ei albă ca de nălucă. Părea epuizată.

Intrară în sufrageria apartamentelor Juliei, și Theo închise ușa.

– Iertați-mă că întreb, dar unde mama naibii ați fost? Theo îl privi dur, deși vocea îi rămase blândă. A avut nevoie de dumneavoastră, Excelență.

Nick se încruntă.

– Despre ce vorbești? Mi-a spus să plec. M-am dus înapoi la han aseară.

Theo oftă și își dădu ochii peste cap.

– V-a strigat. Ore întregi. Îi era greu și voia să vă vadă.

Probabil avea mai mult alcool în sânge decât credea, pentru că nimic din toate astea nu aveau sens.

– Lady Lambert a spus că... Și atunci își dădu seama. Nick se ciupi de baza nasului. De ce presupusese că Angela zisese adevărul? El, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știe cât de falsă era, în ciuda asigurărilor ei că se schimbase. Sunt un idiot, bombăni.

– Da, sunteți. Acum stați jos și am să v-o dau imediat pe fiica dumneavoastră.

Nick înlemni.

– Oh, nu. Eu...

– Prostii!

Theo îl conduse către un balansoar care fusese așezat lângă fereastră.

– Luați loc.

Făcu ce i se spuse, deși abia putea să respire. Sigur avea să rănească o făptură atât de firavă cu mâinile lui mari. Cum se ținea un copil?

Theo îi dădu câteva indicații despre cum să țină brațele, apoi se aplecă și îi transferă gâgâlicea. Dumnezeule din ceruri, ce mică era! Și *bellissima*, cum ar spune venețienii. Fiica lui se mișcă, apropiindu-se de el, și emoțiile îi puseră un nod în gât.

– Se numește Olivia, șopti Theo.

Încuviință, incapabil să vorbească sau să își ia ochii de la chipul roz al fiicei lui. Trăsăturile ei perfecte, de la nasul mic la curba delicată a buzei ei de sus, totul îi amintea de Julia. Părul însă era al lui.

Regretele îl făcură incapabil să mai tragă aer în plămâni. Julia avusese nevoie de el. Strigase după el ore întregi, se pare. Ar fi trebuit să fie aici pentru ea – și pentru Olivia. Și el care spera că avea să-l ierte. Ar fi trebuit să pună să fie biciuit. Cum putuse fi atât de prost?

Avea să rezolve cu Lady Lambert chiar azi.

Theo îl bătu pe umăr.

– Revin, Excelență. Mă duc să văd ce face nepoata mea. Faceți în continuare ce faceți acum.

Nick continuă să se legene privind cum se mișca pieptul fiicei lui. Ochii îi deveniră suspect de umezi. Părea ireal că ființa aceasta mică era parte din el. Ce făcuse el ca să merite ceva atât de prețios?

Dacă ar fi știut că Julia îl voise acolo cu o seară în urmă, nimic nu l-ar fi făcut să plece. Avea de gând să îi spună asta, să își ceară scuze în fiecare minut, în fiecare oră, până când soția lui avea să-l ierte. Poate că nu aveau să mai împărtășească nimic din ce avuseseră în Veneția, dar erau legați pe viață, prin căsătorie și prin copilul lor. Avea să o facă să înțeleagă.

Dar acum era fericit să stea aici cu fiica lui și să o privească în timp ce dormea.

Theo se întoarse după vreo douăzeci de minute.

– S-a trezit soția dumneavoastră, dacă vreți să o vedeți.

Se aplecă și o luă pe Olivia din brațele lui, lăsându-i lui Nick singura opțiune: de a da ochii cu Julia.

El trecu prin hol și intră în dormitorul soției lui. Arăta obosită, sprijinită pe perne și bând ceai. Părul ei blond fusese ridicat într-un coc improvizat, și ochii ei îl măsurară când intră.

– Colton, arăți de parcă ai fost călcat în picioare de o herghelie de cai. Înțeleg că te-ai distrat aseară?

Vocea ei era aspră și răgușită.

– Nu, răspunse el încet, închizând ușa după el pentru a avea intimitate. Nu m-am distrat. Mi s-a spus că nu mă vrei aici, Julia.

– Acum nu mai contează, nu?

– Contează pentru mine. Contează foarte mult. Se foi în picioare, așteptând ca ea să spună ceva. Cum ea nu spuse, veni mai aproape de pat. Mi-e teamă că este cazul să-ți cer mai multe scuze decât aș putea rosti vreodată. Nu te pot învinui că ești supărată sau că îmi porți pică. Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de cuvântul tău.

Ea îi aruncă o privire goală, lipsită de orice emoție.

– Asta e tot? Aș vrea să o hrănesc pe Olivia dacă ai terminat.

Aproape suspină când simți lipsa de emoție din vocea ei, dar continuă:

– Este foarte frumoasă.

Julia zâmbi, un zâmbet real care îi îndulci chipul și îi aminti de femeia încântătoare din Veneția.

– Mulțumesc.

Urmă o liniște stânjenitoare. Nick își prinse mâinile la spate.

– Am de gând să îmi aduc lucrurile de la han.

– Te muți înapoi aici? întrebă ea încruntându-se. Pentru cât timp?

El ridică din umeri. Tocmai îi venise ideea, de fapt. La un moment dat, în timp ce își ținea fiica în brațe, se hotărâse să rămână și să lupte. Dar nu avea să îi spună Juliei despre planurile lui. Nu încă.

– Este și casa mea, să știi. Și mâncarea este mai bună aici.

– Ceea ce nu a părut să fie o problemă în ultimele trei săptămâni cât ai stat ascuns.

Deci știa.

– Nu mă ascundeam. Nu am vrut să te supăr înainte de naștere. Am stat departe din considerație pentru tine.

Ea pufni.

– Considerație? Cred că mă iei de proastă. Scutește-ne pe toți de complicații și du-te înapoi la Londra, Colton.

– Încă nu, răspunse el.

Măcar schimbul de replici îi mai adusese culoare în obraji.

– Uneori, lucrurile complicate sunt cele pentru care merită să lupți, adăugă el.

Cu asta, făcu o plecăciune și se retrase către dormitorul lui. Își lăsă soția să se gândească la vorbele lui.

Îl chemă pe Fitz, apoi se duse la oglindă. O herghelie de cai, într-adevăr. Își aruncă niște apă rece pe față și se șterse cu un prosop.

Când veni Fitz, câteva minute mai târziu, Nick îi spuse să îi aducă lucrurile de la han.

– Deci o să stați aici?

Nick încuviință.

– Da.

– Era și timpul, dacă nu vă supărați că spun asta.

– Când anume nu ai spus tu ce aveai de spus, Fitz? bombăni el sec. Dar, înainte să pleci, vreau să faci un lucru foarte important.

Capitolul 15

Uneori trebuie să îl eviți, ca să îi dai o lecție.

Domnișoara Pearl Kelly către
ducesa de Colton

Nick răsfoia paginile unei cărți când Lady Lambert intră în bibliotecă.

– Ia loc, îi spuse, fără să se deranjeze să se ridice.

Nu, nu avea de gând să îi ofere nici respect, nici bunătate. De fapt, voia să se simtă cât mai incomod cu putință, așa că lăsă tăcerea să dureze câteva clipe. În sfârșit închise cartea, o așeză pe servantă și o privi în ochi.

– Nu îmi pot imagina ce joc ai jucat aseară, doamnă. Chiar cred că nu există nici o explicație pe care mi-ai putea-o oferi și pe care să o cred sau să o scuz. Încă nu știu motivele, dar ai folosit nașterea fiicei mele pentru a te răzbuna pe mine.

Ea zâmbi ironic.

– Chiar dacă Julia a avut un moment de slăbiciune și te-a strigat, știu că nu te dorește cu adevărat. Am auzit-o spunând asta de multe ori.

– Și dacă asta ar fi adevărat, nu era treaba ta să decizi. Nu îți permit să te amesteci în căsnicia mea.

– Căsnicia ta? zise, râzând. Căsnicia ta este o farsă, Excelență. Se ridică și merse încet spre el. Haide, toarse ea, și lui Nick i se ridică părul de pe ceafă. Nu ne mai stă nimic în cale acum. Harry e mort și soția ta nu te suportă. Putem în sfârșit să fim împreună, așa cum am plănuit dintotdeauna.

Fir-ar să fie! Nick se ridică de pe scaun și se duse în spatele acestuia, lemnul fiind o barieră între el și cumnata lui.

– Nu am plănuit nimic de acest fel, doamnă. Ți-am spus acum nouă ani că nu te vreau. Nu a schimbat nimic acest fapt, nici măcar moartea lui Harry.

– Nu te cred. Până și Harry știa că era ceva între noi.

Nick strânse pumnii, și mușchii i se încordară. Vina pentru moartea fratelui său era o umbră neagră pe sufletul lui Nick.

– Nu a fost niciodată nimic între noi, și orice a crezut Harry au fost doar minciuni spuse de tine.

– Dar nu înțelegi? Încă nu este prea târziu pentru noi.

– Vreau să pleci imediat din casa mea, Angela. Trase de sfoară și îl chemă pe Thorton. Nu îți voi permite să mai îndrugi minciuni, adăugă.

Thorton apăru.

– Da, Excelență?

– Spune-i lui Fitz să vină și să o conducă pe Lady Lambert către casa văduvei.

Angela suspină în timp ce Thorton închise ușa.

– Nu poți vorbi serios.

– Ba da. Și doar respectul pentru fratele meu mă împiedică să te arunc în stradă după tot ce ai făcut. Așa că fii recunoscătoare că îți permit să stai în casa văduvei. Menajera ta îți va strânge lucrurile și ți le va trimite.

– Colton, fii rezonabil...

– Sunt mai mult decât rezonabil, se răsti el. Dar, dacă te mai amesteci *vreodată* în familia mea, am să te las fără nici un ban. O să rămâi pe străzi, să te descurci singură.

Ea strânse din buze.

– Nu ai îndrăzni.

– Ba aș face mai mult decât să îndrăznesc, doamnă. Te asigur că te ruinez dacă mai creezi probleme în casa asta.

Cineva bătu la ușă și Nick strigă:

– Intră!

Fitz intră, cu o expresie intimidantă pe chip.

– M-ați chemat, Excelență?

– Condu-o pe Lady Lambert la casa văduvei, Fitz.

– Sigur.

Fitz își încrucișă brațele enorme peste piept și așteptă.

– Nick, te rog...

El ridică o mână.

– Îmi spui „Excelență". Și vreau să pleci din casă, doamnă, și să nu te mai întorci vreodată. Nick se uită la Fitz. Dacă refuză să meargă sau îți face vreo problemă cât de mică, ai permisiunea mea să o iei pe sus și o duci acolo.

– *Ce* a făcut?

Julia se aplecă, nerăbdătoare să audă mai mult în timp ce o bătu ușor pe Olivia pe spate. Theo încuviință.

– A dat-o afară din casă. I-a spus lui Fitz să o care ca pe un sac de făină, dacă este nevoie. Fitz zice că era furioasă. A făcut spume tot drumul spre casa văduvei.

Era greu să îți fie milă de Angela, se gândi Julia. Mai ales când știai că mințise cu rea-voință. Julia era la fel de furioasă ca Nick în privința minciunilor femeii și avea de gând să afle cauza lor

imediat ce putea. Dar trebuia să aştepte până îşi revenea după naştere. O sărută uşor pe Olivia pe cap şi se lăsă pe pernele aşezate în spatele ei.

– S-a întors Colton să te vadă?

– Nu. De ieri nu a mai venit.

Sincer, chiar nu se aştepta să îl vadă pe soţul ei prea mult, indiferent dacă era în casă sau nu. Trebuia să stea în pat în următoarele câteva zile şi avea să ia cina în camera ei.

Însă o chinuia o întrebare. De ce era Colton aici? Se ascunsese în sat câteva săptămâni înainte să nască, refuzând chiar şi să doarmă sub acelaşi acoperiş cu soţia lui, aşa că de ce nu se întorcea la Londra, acum că se născuse fiica lor?

Julia se uită în jos spre Olivia, care dormea liniştită pe pieptul ei. Simţi că-i creşte inima de dragoste şi de mândrie. Nu, nu îi oferise lui Colton un moştenitor, nu că şi-ar fi dorit soţul ei unul. Dar Olivia era nepreţuită, oricum. Fiica ei avea să fie mereu o amintire a acelor zile minunate din Veneţia.

Înainte ca totul să se strice iremediabil.

Nu existau speranţe să repare mariajul lor. Iertarea nu avea să vină niciodată, cel puţin nu din partea ei. Se ajunsese prea departe. Fusese crud, apoi o ignorase când avusese cea mai mare nevoie de el. Era nepoliticos, arogant şi complet egoist. Oricât de mult tânjea inima ei după el ziua şi corpul ei noaptea, nu putea uita ultimele luni. Nu, îi frânsese inima o dată. Nu avea de gând să rişte să se întâmple din nou.

Cineva bătu la uşă. Doamna Larkman băgă capul înăuntru.

– Oh, mieluşica, spuse încet dădaca Oliviei, apropiindu-se de pat. Daţi-mi voie să o duc sus şi să o pun în pătuţ, Excelenţă.

Întinse mâinile şi luă copilul ce dormea din braţele Juliei.

– Mulţumesc, doamnă Larkman, şopti Julia şi trimise în aer un pupic pentru frumoasa ei fetiţă.

– Femeia pare foarte pricepută, comentă Theo când doamna Larkman ieşi din cameră.

– Chiar este. Îmi place foarte mult şi pare să o adore pe Olivia. Îşi luă ceaşca de ceai şi îşi privi mătuşa. Jur, Theo, că nu te-am mai văzut arătând atât de bine. Chiar străluceşti. Şi nu ai mai băut atât de mult în ultimele săptămâni.

Mătușa ei făcu ochii mari, și Julia zâmbi.

– Sigur că am observat. Presupun că nu trebuie să te întreb cum merge relația cu Fitz.

Theo zâmbi.

– Sunt fericită. Este un bărbat bun. De fapt, dacă nu ai nevoie de mine...

– Du-te, ordonă Julia zâmbind. Am de gând să dorm puțin, oricum.

– Foarte bine, draga mea. Odihnește-te, și am să vin pe la tine mai târziu.

O bătu pe braț pe Julia și apoi plecă.

La scurt timp după aceea, Julia era pe punctul să adoarmă, când se deschise ușa ce făcea legătura cu apartamentele soțului ei. Deschise ochii la timp pentru a-l vedea pe Colton intrând emanând aroganță și frumusețe masculină. Umerii i se tensionară pe dată.

– Soțule, nu bați la ușă înainte să intri?

El ridică dintr-o sprânceană neagră, cu o urmă de zâmbet pe buze.

– Nu.

Nervoasă, se instală mai bine în pat și închise ochii.

– Mă culc, Colton. Deci, dacă nu te deranjează...

– Nu am de gând să stau mult. Voiam doar să te întreb cum te simți și să îți aduc ceva de citit.

Julia deschise un ochi și văzu o carte mică în mâna lui. Colton era... grijuliu? Ei bine, își pierdea timpul. Își închise ochii din nou.

– Sunt bine. Las-o pe noptieră când pleci.

Pașii lui se apropiară, și EA auzi un sunet.

– Este una dintre preferatele mele, spuse el. Am găsit-o în bibliotecă.

Apoi îi simți mâna cea mare trecându-i peste frunte într-o mângâiere tandră, și mirosul familiar de săpun îi invadă simțurile. Julia se chinui să nu se miște.

Ce avea de gând să facă?

Se retrase, fără să mai spună vreun cuvânt, și ușa se închise în urma lui. Nu mai putea să doarmă, așa că se uită la tavan,

întrebându-se ce urmărea el. Curiozitatea o făcu să întindă mâna după carte. Era *Tancrède* a lui Voltaire, piesa de la care Rossini crease *Tancredi* – un mod deloc subtil de a-i aminti de prima opera la care merseseră împreună în Veneția.

Pentru o clipă, se îmbună, și inima ei tresări prostește. Colton putea fi șarmant când își propunea asta. Dar trebuia să rămână indiferentă; nu avea să rişte să iubească un bărbat care nu merita.

Chiar dacă tânjea după el la fiecare suflare.

Ceasul bătu ora unu, sunetul singuratic răspândindu-și ecoul în camera întunecată a Juliei. Clipi, epuizată, dar neputând să doarmă. Trecuseră trei săptămâni de când o născuse pe Olivia. Iubea fiecare minut prețios petrecut fiind mamă, de la a ține-o pe fiica ei în brațe până la a privi fața perfectă a Oliviei în timp ce dormea. Când nu era cu Olivia, Julia tânjea să își țină copila în brațe.

Dar nu dorul de fiica ei o ținea trează în noaptea asta. Nu, altcineva era de vină pentru neliniștea ce o făcea să se zvârcolească în pat.

Soțul ei o înnebunea.

De câte ori era singură, apărea Nick. O întreba cum se simțea, se interesa de Olivia, îi aducea dulciuri de la bucătărie, ba chiar îi adusese și o a doua carte pe care să o citească. Astăzi îi adusese o floare, o dalie o numise el. O noutate în grădinile reședinței Seaton, cu forma ei rotundă alcătuită din petale ascuțite de un roșu aprins.

Nu știa ce să înțeleagă din atențiile lui. Nu încerca niciodată ceva fizic și nu o mai atinsese deloc din ziua când își trecuse mâna prin părul ei. Părea mulțumit să petreacă timp cu ea, de parcă ar fi curtat-o. Indiferent de motiv, o tulbura prezența lui.

De fapt, Julia ar fi putut să coboare la cină în fiecare seară, dar continuase să mănânce singură în camera ei. Era laşitate, pur și simplu: din dorința de a petrece cât mai puțin timp posibil cu soțul ei.

Dacă tot era trează, se hotărî să se ducă sus să vadă ce făcea Olivia. Luă pe ea un capot și o lumânare și ieși pe coridor.

Casa era tăcută, căci toată lumea se retrăsese de mult la culcare. Urcă repede scările şi merse spre camera pe care ea şi Sophie o decoraseră cu grijă.

Uşa camerei era deschisă, iar din încăpere ieşea o lumină blândă, galbenă, semn că doamna Larkman era acolo. În timp ce Julia se apropie, fu surprinsă să audă vocea groasă a unui bărbat. Era Nick. Ce Dumnezeu făcea în camera copilului? Julia stinse repede lumânarea şi se opri lângă uşă, privind pe furiş înăuntru.

Soţul ei se relaxa într-un balansoar lângă şemineu, şi Olivia dormea în braţele lui. O ţinea pe fiica lor la piept şi se legăna încet. Îşi dăduse jos haina, rămânând în cămaşa albă de pânză, cu lavaliera şi cu vesta de un roşu rubiniu. Văzându-l cu capul brunet aplecat atât de aproape de fiica lor, Julia fu cuprinsă de emoţie şi o podidiră lacrimile. Se îndepărtă puţin de uşă pentru a nu fi văzută şi rămase acolo, ascultând.

– ... Şi pe partea de est a casei sunt trandafiri, Livvie.

„Livvie"? Avea deja un nume de alint pentru fiica lor?

– De toate culorile. Roz, albi, roşii. Dar trebuie să fii atentă la spini dacă vrei să culegi unul. Mamei tale îi plac gardeniile, cel puţin pentru parfumul ei. Le avem în seră. O să ţi le arăt cândva.

Julia zâmbi când el menţionă parfumul ei. Nu crezuse că Nick ar observa ceva atât de banal.

– Şi *chiar* o să ţi le arăt. Am să fac tot ce pot să nu te dezamăgesc niciodată, spuse încet soţul ei. Nu sunt prea sigur ce fel de tată am să fiu. Tatăl meu... nu a fost un exemplu prea bun. Îl vedeam doar de câteva ori pe an, şi atunci erau întâlniri neplăcute. Fratele meu spunea că trebuia să mă consider norocos că nu eram nevoit să îndur instrucţiunile fără sfârşit în privinţa datoriei şi a onoarei. Eram liber să hoinăresc şi să fac ce voiam, ceea ce cred că era adevărat. Ţi-ar fi plăcut de fratele meu, Harry. Ar fi fost un duce mult mai bun, asta e clar. Harry făcea mereu numai ce trebuia.

Continuă să îi povestească fiicei lor cum îl salvase de la înec din iaz într-o iarnă. Nick fusese hotărât să traverseze gheaţa, deşi Harry încercase să îl convingă să nu facă asta. Când gheaţa se crăpase şi Nick căzuse în apă, Harry găsise o ramură de copac şi îl scosese pe Nick din apa foarte rece, strigând la el că era un ameţit iresponsabil.

Julia zâmbi și își dădu seama că avea obrajii uzi. Această parte a soțului ei era foarte rar văzută de cineva, iar el i-o împărtășea aici, noaptea, Oliviei. Julia își șterse lacrimile, își uscă fața și simți imediat o atingere ușoară pe umăr.

Se sperie și își acoperi gura pentru a-și înăbuși țipătul. Se liniști când o văzu lângă ea pe dădacă, pe doamna Larkman.

– Vine în fiecare noapte cam pe la ora asta, șopti doamna Larkman dând din cap spre camera Oliviei. Excelența Sa stă cu ea cam o oră și ceva, să îmi dea mie o pauză, zice. Îi dădu un ghiont Juliei. Vă dați seama, Excelență? Ducele vrea să îmi dea mie o pauză? Nu spun nimănui însă. Nu aș vrea să vorbească servitorii despre asta.

Se uitară amândouă înăuntru. Olivia se trezise și îl ținea de deget pe Nick cu o mânuță mică și roz, iar el zâmbea la ea. Inima Juliei se topi. Ea credea că lui nu îi păsa de fiica lor, iar el de fapt petrecea timp cu ea în fiecare noapte.

– Ați mai văzut vreodată ceva atât de dulce? șopti doamna Larkman.

– Nu. Niciodată, răspunse Julia, amețită.

Avea nevoie de timp pentru a se gândi la ce văzuse și auzise. Nick era... ciudat.

Se îndepărtă de ușă.

– Cred că mai bine mă duc înapoi în pat. Noapte bună, doamnă Larkman.

Julia reaprinse lumânarea și o luă înapoi spre scări.

Încă se mai gândea la schimbările din comportamentul soțului ei a doua zi, în timpul micului dejun. Adormise abia târziu, spre dimineață. De câte ori închidea ochii, îl vedea pe Nick ținând-o pe Olivia în brațe și zâmbindu-i tandru. Voia să îl urască, dar imaginea aceea îi tot trecea prin minte și supărarea pe care o ținuse atât de mult timp începu să dispară.

Dar își permitea să o lase să dispară de tot? Cum putea să aibă din nou încredere în el după tot ce spusese și făcuse? Avusese încredere în el cândva, iar el îi călcase în picioare dragostea și încrederea, spunându-i cuvinte îngrozitoare și înlăturând-o din viața lui. Îi frânsese inima. Nu voia să îi mai dea nimănui puterea de a o răni astfel. Fusese prea dureros.

Doamne, cât îşi dorea să plece. Ar fi fost mult mai simplu dacă nu ar fi trebuit să îl vadă în fiecare zi.

De vreme ce era clar că nu avea de gând să plece, era timpul să afle ce anume urmărea el aici.

Mai târziu în dimineaţa aceea, Julia îl chemă pe Thorton pentru a afla unde era soţul ei.

– Excelenţa Sa şi domnul Fitzpatrick fac scrimă în sala de bal, o informă valetul.

Îi trecu prin minte imaginea unui Nick transpirat şi pe jumătate dezbrăcat făcând scrimă în Veneţia. Îşi aminti cum i se umflau şi i se mişcau muşchii în timp ce picioarele lui îl purtau dintr-o parte în alta a sălii. Amintirea îi acceleră respiraţia. Nevoia de a-l vedea din nou aşa era mult mai intensă decât îşi dăduse ea seama. Ceea ce însemna că era o idee periculoasă.

– Thorton, spune-i, te rog, Excelenţei Sale să mi se alăture în bibliotecă după ce termină.

– Sigur că da, Excelenţă. Să vi se aducă şi un ceai?

– Nu, spuse ea repede, pe un ton tăios. Nu trebuia să fie o întâlnire de socializare, îşi dădu ea seama. Mulţumesc, Thorton, dar nu va fi nevoie, adăugă pe un ton mai blând. Nu am de gând să ocup mult din timpul Excelenţei Sale.

Julia se duse în bibliotecă să aştepte. Alese o carte de poezii pentru a-şi distrage atenţia, dar îşi aminti cât îi displăcea poezia. Puse cartea deoparte, şi tocmai alesese un roman, când se deschise uşa.

Nick intră în cameră, fiecare pas al picioarelor lui lungi demonstrând încredere deplină. Părul lui negru era dat pe spate dezvăluind faţa cu trăsături puternice, şi purta doar o cămaşă de pânză şi pantaloni, ambele ude de transpiraţie şi lipite de corpul suplu. Doamne, era delicios! Ea înghiţi în sec şi îşi impuse să nu observe asta.

– Îmi cer scuze că am venit fără să fac o baie mai întâi, dar mi-a spus Thorton că vrei să mă vezi.

I se părea ei sau expresia de pe chipul lui părea plină de speranţă?

Julia îşi drese vocea.

– Da, vreau. Luăm loc?

Se așeză la loc pe canapea, iar el alese un scaun.

Ezită pentru o clipă, hotărându-se cum era mai bine să procedeze. Când ezitarea se prelungi, el ridică dintr-o sprânceană, cu aroganță. O apucară nervii și izbucni:

– De ce mai ești aici?

– Pentru că încă nu mi-ai spus de ce m-ai chemat.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu face pe prostul. Știi foarte bine la ce mă refer. La reședința Seaton, Colton. De ce mai ești aici?

Nick păru luat prin surprindere de întrebarea ei îndrăzneață. Se mișcă puțin și își masă bărbia.

– Este casa mea. Nu sunt bine-venit aici?

Ea se chinui să se stăpânească.

– Mai ai alte trei proprietăți prin Anglia, plus casa din Londra. Există un motiv pentru care ești aici și aș vrea să îl știu.

Trecură clipe lungi. După cum îi tresărea mușchiul maxilarului, își dădu seama că nu știa ce să răspundă. Dar tăcu, curioasă să afle ce avea să spună.

– Nu știu, răspunse până la urmă, pe un ton jos și blând. Poate că sunt aici pentru tine. Pentru Olivia.

I se umplu pieptul de emoție, dar se forță să o înăbușe. Era cu săptămâni bune prea târziu. Se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

– Cuprins de furia ta irațională, m-ai trimis aici și m-ai ignorat timp de șapte luni. Chiar ai crezut că te voi primi cu brațele deschise când te vei decide să revii? Nu te voi ține niciodată departe de fiica ta, dar nu te voi ierta pentru ceea ce s-a întâmplat între noi.

Privirea lui era întunecoasă și solemnă.

– Julia, mi-am cerut iertare pentru cele ce s-au întâmplat din vina mea. Dacă m-aș putea întoarce în timp și să fac lucrurile altfel, aș face-o.

– Și, deși regret că te-am păcălit, nu regret ce am făcut.

Cum ar fi putut, când rezultatul era Olivia?

– Ai prefera să plec, să înțeleg?

„Da", vru să îi spună. „Pleacă înainte să îmi pierd voința." Dar își aminti de vizitele lui la Olivia din fiecare noapte. Ar fi fost prea crud să le refuze amândurora acele momente.

– Nu. Dar am vrut să știi ce simt. Ne vom vedea la cină, evident, și mi-aș dori să avem o relație cordială. Pentru binele Oliviei, se grăbi să adauge. Dar, te rog, încetează cu atențiile din timpul zilei. Nu vreau să petrec timp cu tine, singuri.

Fața lui nu trăda nici unul dintre gândurile care-i treceau prin minte, ci afișă o expresie politicoasă.

– Prea bine. Cum dorești, doamnă. Asta a fost tot?

Julia încuviință, amintindu-și că așa era cel mai bine. Soțul ei se ridică, îi oferi o plecăciune curtenitoare și ieși din cameră.

Nick urcă apăsat scările principale. Furia și frustrarea îi puseseră un nod în gât, și se întoarse pentru a se duce înapoi la parter. În clipa aceasta nu avea nevoie de o baie, în timpul căreia să nu facă decât să se gândească. Nu, era chinuit de emoții întunecate de care trebuia să scape, altfel ar fi înnebunit. Merse către partea din dos a casei, spre grajduri.

Trecu pe lângă Fitz. Prietenul observă probabil ceva pe chipul său, pentru că se întoarse și merse la pas cu el.

– Pleacă! urlă Nick.

– Sunteți sigur?

– Foarte.

Fitz îl ignoră, ca de obicei, și merse cu el până la grajduri, unde Nick găsi un grăjdar și îi ordonă să pună șaua pe Charon.

Fitz dispăru pentru o clipă într-unul dintre grajduri în timp ce Nick merse de colo, colo prin țărână, așteptându-și calul, cu pulsul zvâcnindu-i în timpane. Vremea de octombrie era cam rece, și nu avea pe el decât o cămașă subțire, dar nici nu observă. Simțea nevoia să evadeze. Să simtă vântul pe chip. Să se epuizeze.

După ce Nick se sui în spinarea lui Charon, Fitz îi întinse un săculeț.

– Cel mai tare whisky irlandez pe care l-ați putea găsi, Excelență. Și, dacă nu vă întoarceți peste două ore, vin să vă caut.

Nick încuviință, prea amorțit să răspundă, legă sacul de șa și lovi cu călcâiele în lateralele calului. Charon o luă la fugă și se pierdu în peisajul rural.

Aerul îi înțepă fața în timp ce calul lui puternic mânca pământul cu copitele lui enorme. Nick se lăsă în jos spre gâtul lui Charon și se ținu bine de animal cu coapsele, concentrat să rămână în șa.

Când încetini lângă râu, și el, și Charon erau asudați. Duse calul spre apă și descălecă, lăsând hățurile pe pământ.

Nick se așeză pe malul nisipos, cu săculețul în mână. Bagă mâna înăuntru și scoase sticla, după care îi desfăcu dopul. Când înghiți prima gură, simți că îi coboară foc în stomac. Inspiră. La naiba, Fitz vorbise serios, se gândi Nick în timp ce i se umeziră ușor ochii. Era cea mai tare băutură pe care o băuse în ultima vreme.

Și exact de asta avea nevoie. Luă încă o gură sănătoasă din sticlă.

„Nu te voi ierta pentru ce s-a întâmplat între noi."

De trei săptămâni tot încercase să spargă gheața dintre ei, străduindu-se să fie un soț bun, grijuliu și respectuos – și eșuase. Voise să o facă să înțeleagă cât de rău îi părea pentru ce se întâmplase. Fusese un prost că încercase. El nu avusese niciodată parte în viață de bunătate, de grijă și de respect. Nu îi dovediseră asta părinții lui de nenumărate ori? Nick habar nu avea să se comporte ca un soț. De ce naiba crezuse că ar reuși după atât de mult timp?

Se lăsă pe spate pe pământul moale. Încleștarea din pieptul lui se transformase într-o durere mai slabă. Se uită în sus la norii cenușii ce pluteau pe cer, ascultă susurul blând al râului.

Înțelegea supărarea Juliei. Se purtase îngrozitor cu ea. Aproape că i se făcu rău de jenă pentru ce îi făcuse în Veneția mamei fiicei lui, o doamnă de societate care nu mai fusese cu nici un alt bărbat. Ce îi spusese, ce o pusese să facă și ce îi făcuse el, plus acuzațiile și răutatea cu care o tratase odată ajunși în Londra. Nici nu era de mirare că nu îl dorea prin preajmă. Se ura la fel de mult pe cât îl ura și ea.

Și, chiar dacă ea l-ar fi vrut, el n-ar fi putut să fie soțul de care avea nevoie, care să vină la ea noaptea, să o atingă doar cât era strict necesar înainte de a o avea în mod respectabil sub cearșafuri. Până și ideea i se părea ridicolă.

Dar nici nu se putea comporta cu ea cum făcuse cu doamna Leighton. Era soția lui, nu o târfă, chiar dacă jucase rolul uneia

pentru scurt timp, şi nu o putea expune laturii lui vulgare cum o făcuse în Veneţia. Nu putea să o jignească în acest mod.

Însă problema alarmantă era că nu o putea uita pe doamna Leighton, pe Julia. O dorea cu fiecare bătaie a inimii lui păcătoase. Se satisfăcuse singur cu gândul la ea de atâtea ori în ultimele şapte luni, încât ar fi trebuit să nu o mai aibă în minte deloc. Dar nevoia de ea era tot mai mare. Ridică sticla spre gură şi mai luă câteva înghiţituri, un strop de whisky alunecându-i din gură în jos spre pământ.

Când avea să înceteze acest chin? Când avea să îşi piardă interesul pentru ea, cum şi-l pierduse pentru nenumărate alte femei înaintea ei?

O forţă inexplicabilă îl atrăgea spre ea, o făcea complet irezistibilă. Poate erau de vină înflăcărarea şi curajul ei sau faptul că spunea ce gândea şi îl înfruntase încă de la început. Dacă el ar fi fost un bărbat mai bun, s-ar fi potrivit de minune împreună.

Whisky-ul îi răscoli stomacul. Era oare... îndrăgostit de ea? Mai luă o înghiţitură, sperând ca acel gând să-i dispară din minte. Cum nu se întâmplă asta, Nick gemu. Nici nu era de mirare că nu putuse avea nici o altă femeie după venirea de la Veneţia. Se îndrăgostise, fir-ar să fie! De femeia pe care nu o putea avea niciodată!

La naiba!

Doamne, tatăl lui ar fi savurat ironia acelei situaţii. Îi spusese de nenumărate ori că nici o femeie respectabilă nu l-ar putea vrea, indiferent de titlu. Chiar şi în noaptea nunţii, tatăl lui Nick îi tot repetase: „A trebuit să plătesc o avere pe ea, odraslă ingrată. Fă bine şi fă-i câţiva copii repede, înainte să îşi dea seama ce poamă eşti şi să-ţi închidă uşa dormitorului în nas".

Şi chiar era o poamă. Vulgar, încăpăţânat şi nervos, îşi petrecuse aproape toată viaţa singur. Doar pentru Harry simţise Nick afecţiune, dar relaţia lor se stricase la scurt timp după ce Harry se însurase. Deşi Nick negase cu vehemenţă, Harry era convins că încerca să o seducă pe Angela, iar disperarea cauzată de acest gând îl făcuse pe fratele lui să se sinucidă.

Vinovăţia, oroarea faptului că el fusese cel care îi găsise trupul fratelui său... Nick nu avea cum să uite asta niciodată – şi nici

să se ierte. Puse sticla la gură și turnă whisky-ul pe gât dintr-o singură înghițitură lungă.

Iar acum înrăutățise totul îndrăgostindu-se de soția lui cea respectabilă, frumoasă și exemplară, care, întâmplător, îl disprețuia. „Doamne, ce încurcătură", gândi el, și totul în jur începu să se încețoșeze. Foarte bine. Poate avea să stea aici și să bea toată ziua. Doar nu îl aștepta nimic acasă.

Se gândi la Olivia, și emoțiile îi învăluiră inima. Fiica lui era mai importantă pentru el decât orice altceva, atât de dulce și perfectă cum era. Nu crezuse niciodată că ar simți o asemenea dragoste pentru copilul său, și această realitate aproape că îl copleși. În experiența lui, copiii erau ignorați, dar nu se vedea niciodată făcându-i asta lui Livvie. Trebuie să crească știind că tatăl ei o iubea.

Poate de aceea nu voia încă să plece. Nu voia să repete greșelile părinților lui. Olivia nu trebuia să ajungă vreodată să se simtă nevrednică sau neiubită. Ne-*nimic*. Poate că nu dorise un copil, dar acum nimeni nu avea să o ia pe Livvie de lângă el.

Așa că avea să păstreze distanța față de soția lui și să își viziteze fiica seara, când puteau să stea singuri. Nu aveau nevoie de nimeni altcineva. O avea pe Livvie, și îi era de-ajuns.

Decizia ar fi trebuit să îl facă să se simtă mai bine, dar, în mod ciudat, nu se întâmplă asta. Poate că încă o gură de băutură era mai de folos.

Capitolul 16

Ține minte, orice bărbat are limitele lui.

Domnișoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

Trecu o lună, timp în care Julia își văzu soțul doar de câteva ori. Nu mai lua cina cu ei seara, iar ziua stătea singur. Știa de la doamna Larkman că mergea în camera copilului în fiecare noapte,

pentru a petrece timp cu fiica lor, dar nu o mai căută pe Julia. Ea chiar se întreba unde dormea, pentru că nu îl mai auzise în camera de lângă ea.

Încercă să nu se simtă rănită. Până la urmă, ea îi ceruse să o lase în pace. Dar nu se aşteptase ca el să dispară cu totul. Presupusese măcar că avea să vină în continuare la cină. Oare cum îşi petrecea tot timpul de unul singur?

Pentru a afla, trebuia să îl urmărească, ceea ce Julia refuză să facă. Îşi petrecu după-amiezile cu Olivia şi cu mătuşa Theo. Acum, că trupul ei îşi revenise după naştere, putea ieşi la plimbări lungi pe domeniu, şi asta făcea în fiecare dimineaţă.

În această dimineaţă, fusese de acord să o viziteze pe Angela. Lady Lambert îi scrisese Juliei cu o zi în urmă, cerându-şi scuze că îl gonise pe Nick în seara când se născuse Olivia şi o implorase pe Julia să o viziteze.

Trecuseră două luni de când Colton o trimisese pe Angela în casa văduvei, dar supărarea şi confuzia Juliei în legătură cu seara naşterii Oliviei nu se diminuaseră. Cum putuse această femeie, pe care Julia o crezuse o prietenă, să se întoarcă împotriva ei într-un asemenea moment? Nu avea sens. Julia nu ar fi crezut-o capabilă pe Angela de atâta cruzime. Şi, deşi orice ar fi spus Angela nu îi putea scuza comportamentul, Julia voia să audă de la ea de ce făcuse aşa ceva.

Julia supraveghea pregătirea unui coş cu diferite bunătăţi şi mâncăruri în bucătărie, când auzi un clinchet de chei.

– Bună dimineaţa, Excelenţă. Faceţi un picnic?

Doamna Gibbons, menajera, zâmbi politicos din partea cealaltă a camerei.

– Bună dimineaţa, doamnă Gibbons. Mă duc să o vizitez pe Lady Lambert şi m-am gândit că i-ar plăcea nişte bunătăţi făcute de bucătăreasă.

Menajera se încruntă.

– Este cam departe, Excelenţă, dacă nu vă supăraţi să vă spun. Îl chem pe unul dintre lachei să meargă cu dumneavoastră?

– Nu, nu este nevoie. M-am plimbat aproape la fel de mult ieri. Am să mă descurc.

– Cum doriți, Excelență. Este destul de frig, să luați cea mai călduroasă mantie.

Julia încuviință.

– Așa am să fac. Mulțumesc, doamnă Gibbons.

Plecă peste douăzeci de minute, purtând o mantie groasă, pălărie, mănuși și o eșarfă. Chiar era foarte frig, vântul de toamnă târzie bătea prin copacii aproape goi. Pământul era acoperit de frunze de toate formele, mărimile și culorile, ca un covor păgân ce trosnea sub cizmele ei călduroase în timp ce mergea.

Ajunse în pădure și încercă să nu se gândească la accidentul suferit. Era adevărat, nu mai mersese pe această potecă de atunci, dar nu avea de ce să se îngrijoreze. Fusese un accident ciudat, cauzat cu siguranță de instabilitatea dată de sarcină.

De partea cealaltă a copacilor se vedea deja casa văduvei, pe culmea dealului. Era o casa solidă, de cărămidă, cu două etaje, cu iederă verde pe fațadă. Nu mai locuise nimeni acolo vreme de câțiva ani, așa că Julia nu fu surprinsă să vadă că proprietatea nu era prea bine întreținută. Angela luase cu ea un servitor sau doi, dar avea să dureze să aranjeze proprietatea.

Urcă pe potecă și văzu un cal odihnindu-se în apropiere. Angela avea un oaspete?

Înainte să ajungă la ușă, îi explodă o durere ascuțită în spatele capului, forța loviturii împingând-o în față. Simți pământul rece sub obraz înainte de a fi învăluită de întuneric.

Nick stătu în sala de bal, cu bustul gol, așteptând ca Fitz să se pregătească. Prietenul lui ceruse o pauză scurtă să își tragă sufletul.

– Dacă nu ai fi atât de ocupat cu activitățile nocturne, poate că ai avea energie pentru exercițiile noastre de dimineața, strigă la el.

– Și dacă dumneavoastră ați avea niște activități nocturne, nu ați simți nevoia să ne împingeți pe amândoi la epuizare în fiecare zi, bombăni Fitz.

Probabil era adevărat, recunoscu Nick. Aceste exerciții îl țineau sănătos la cap, fiindcă altfel se simțea cumplit de frustrat. Dar nu avea de gând să îi spună și lui Fitz asta.

– Și ce mai face frumoasa Lady Carville?

Fitz roși, ceva ce Nick nu crezuse vreodată că avea să vadă. Fir-ar să fie, Fitz era îndrăgostit.

– Este minunată, spuse bărbatul masiv. Și blândă. Dulce precum...

– Ajunge! Nick ridică o mână. Aș vrea să nu mă îngrețoșezi, te rog.

Fitz zâmbi cu înțeles, lucru ce îl făcu pe Nick să strângă degetele pe floretă.

– Ați putea fi și dumneavoastră sub vraja unei anumite femei, dacă v-ați încumeta.

Se încumetase deja, dar nu se obosi să îl corecteze pe Fitz.

– Ridică-te, leneșule. Vorbești mai mult decât o femeie.

Chiar atunci se deschise ușa și intră un lacheu.

– A sosit asta, Excelență.

Nick aruncă floreta, luă biletul și îl deschise. Rămase fără suflare. Pulsul îi zvâcnea în timpane și șopti:

– Dumnezeule!

– Ce s-a întâmplat?

Fitz se grăbi să se apropie, și Nick îi întinse biletul.

Colton,

O am pe soția ta. Putem face un schimb, pentru prețul corect. Vino singur la casa arendașului de la capătul pădurii. Dacă vii cu cineva, soția ta va muri.

– De la cine credeți că este? întrebă Fitz.

Nick clătină încet din cap, mintea lui fiind paralizată de teamă. Cineva o luase pe Julia. O răpise. Cum naiba se întâmplase asta?

Își luă cămașa și fugi din cameră.

– Thorton! strigă în timp ce își luă pe el cămașa și coborî scările câte două odată. Thorton!

– Da, Excelență?

Thorton apăru la capătul scărilor, cu ochii mari de îngrijorare.

– Soția mea. Unde este?

– Cred că s-a dus să se plimbe de dimineață. Voia să o viziteze pe Lady Lambert la casa văduvei.

– Singură? Nu s-a dus nimeni cu ea?

Când Thorton clătină din cap, furia și vinovăția îl cuprinseră pe Nick și lovi cu pumnul în picior. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să o supravegheze mai cu atenție, dar mândria lui nenorocită îl împiedicase. Ea îi ceruse să o lase în pace, și el, ca un prost, făcuse exact asta.

Iisuse! Nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă i se întâmpla ei ceva.

– Fitz! strigă.

– Aici sunt, Excelență.

Nick se întoarse și îl văzu pe Fitz stând pe scări, fața lui brăzdată de cicatrice părând îngrijorată.

– Ce vreți să facem?

– Nu știu încă. Dar ia pistoalele și discutăm pe drum.

Julia își reveni încet, chinuită de durerea de cap. Totul o durea. Se întoarse ușor, confuză, și își dădu seama alarmată că avea mâinile legate la spate. Clipi în întuneric și se uită în jur. Era într-o căsuță, una pe care nu o recunoștea, deși părea să fi fost nefolosită de câțiva ani după pânzele de păianjen. Ce se întâmplase?

Respiră adânc încercând să aline zvâcnirile din capul ei. Pereții și podelele erau din lemn, și în cameră era foarte puțină mobilă. O măsuță cu câteva scaune și un pat. În șemineu era întețit un foc, încălzind aerul.

Cine locuia aici? Și ce voia de la ea?

Își mișcă mâinile, încercând să vadă cât de strâns era legată. Poate reușea să se elibereze. Se dădu bătută după ce oftă ușor. Nu avea să fie lesne să scape. Frânghiile erau prea strânse ca să le poată slăbi.

Ușa se deschise, și intră un bărbat, cu brațele pline de lemne pentru foc. Se uită în sus și... Era Templeton.

Oh, ce Dumnezeu, ar fi trebuit să știe. Julia miji ochii la vărul soțului ei. Frica lăsă loc furiei. Acest bărbat o chinuise mult prea mult timp.

– Ce bine că te-ai trezit. Nu voiam să dormi toată după-amiaza.

Merse spre șemineu și puse lemnele lângă foc.

– Nu aș fi dormit deloc dacă nu m-ai fi lovit în cap, prostule. Dezleagă-mă!

– Nu te ajuta cu nimic să țipi la mine, Excelență. Și nu accept ordine de la tine.

Ea oftă.

– Ți-ai pierdut mințile, Templeton? De ce m-ai adus aici?

– O să vezi, zise el, dându-și jos haina. Mai întâi, trebuie să scap de soțul tău, când vine.

Oh, nu! Își înăbuși isteria și panica din interior. De ce o lovise în cap? Ce voia să îi facă lui Nick?

– De unde știi că va veni?

Templeton luă un scaun și îl așeză lângă perete, cu fața spre ea și spre ușă.

– I-am trimis un bilet. O să vină.

Julia nu era prea sigură. Până la urmă, ea și Nick nu erau chiar în relații prietenoase. La ultima lor conversație, îi spusese să o lase în pace, iar el se conformase imediat. Chiar se îndoia că avea să vină să o salveze.

– Și dacă nu vine?

– Oh, va veni. Templeton scoase un pistol din buzunar. Dar nu mai vorbi. Vreau să fiu pregătit când vine.

– Ai de gând să îl omori.

Brusc, totul deveni clar. Dacă Nick dispărea, fără a lăsa în urmă un moștenitor, Templeton urma să ia titlul.

– Da, cam asta este ideea. Nebunul ăla nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată. Și nu s-ar fi întors dacă nu erai tu.

– Atunci de ce să mă răpești?

– Când autoritățile vor găsi pistolul în mâna ta, moartea lui Colton va părea rezultatul unui conflict între îndrăgostiți. Până la urmă, toți știu că nu există afecțiune între voi.

Ei i se făcu greață.

– Templeton, asta este dezgustător, chiar și pentru tine.

El zâmbi, trăsăturile lui ascuțite devenind și mai tăioase de la veselia malefică.

– Mulțumesc.

Urmă o liniște apăsătoare. Trosnetele focului erau asurzitoare, și fiecare secundă care trecea era un chin. Mușchii ei se încordară de teamă, anticipând momentul în care Nick avea să intre pe ușă. Poate reușea să îl convingă să mai slăbească funia de la mâinile ei. Astfel, poate reușea să fugă.

– Frânghiile sunt prea strânse, Templeton. Mă dor mâinile. Nu vrei să le slăbești puțin?

O privi cu dușmănie.

– Nici o șansă. Nu pot risca să scapi. Acum, taci din gură, harpie ce ești, altfel te leg la gură.

Minutele se scurgeau încet. De cât timp era aici? De câteva ore? Deveni tot mai neliniștită, neștiind dacă Nick avea să vină după ea sau nu. Și, dacă venea, cum avea să rămână viu?

Și-l imagină pe Nick intrând pe ușă și pe Templeton împușcându-l pe soțul său chiar în fața ei. Pieptul îi fu cuprins de durere, și trebui să închidă ochii. Nu, nu. Nick nu putea să *moară*. Da, era supărată pe el, dar ideea de a-l pierde o umplu de o disperare la care nu s-ar fi așteptat.

Încă îl iubea pe acest bărbat enervant, iar el nu avea voie să moară înainte ca Julia să îi spună asta. Numai Nick putea să o răscolească. Putea să o facă furioasă acum, ca în clipa următoare să ardă de dorință. O rănise, nu încăpea îndoială, dar Julia avea nevoie de el. Olivia avea nevoie de el.

Gândul la fiica ei îi umezi ochii. Avea să o mai vadă vreodată pe Olivia? Dacă Templeton își ducea la capăt amenințările, și ea, și Nick aveau să moară azi.

Ceea ce ar fi însemnat ca Olivia să depindă de bunătatea rudelor. Deși Julia o iubea pe Theo, mătușa ei nu își dorise niciodată copii. Avea să o ia în grijă pe Olivia? Nu vorbiseră niciodată despre asta, dar, dacă nu o creștea Theo pe Olivia, cine să o facă?

Julia ura ideea ca o rudă îndepărtată sau un străin să o crească pe fiica ei. Cine avea să îi sărute zgârieturile și să îi mângâie părul? Cine avea să o ajute să își aleagă rochiile și să o ducă

la curte? Aveau să îi spună Oliviei despre părinții ei adevărați, cât de mult o iubeau? Lacrimile alunecară pe chipul Juliei și își înăbuși un suspin.

Templeton se uită la ea ciudat, apoi se ridică și puse pe foc ultimele lemne.

– Mă duc să mai iau lemne.

Își luă pe el haina și pălăria și ieși tropăind din căsuță.

Ei mai că îi venea să zâmbească. Dacă ar fi știut că scăpa de Templeton atât de ușor doar plângând, ar fi izbucnit în lacrimi de mult.

Julia încercă să slăbească frânghiile, trăgând cu toată forța. Își folosi degetele pentru a trage de orice parte a frânghiei reuși să atingă. Poate reușea să se elibereze, chiar dacă le slăbea doar puțin. Își dădu seama după usturimea pe care o simțea că îi sângerau degetele, dar asta nu conta. Templeton nu avea să câștige.

Ușa se deschise. Înlemni, crezând că era Templeton, dar îl văzu pe soțul ei. Pregătit de luptă, avea chipul aspru și părea nervos, cu un pistol în mâna dreaptă.

– Nick, oftă ea, umerii relaxându-i-se de ușurare. Slavă cerului!

Nick se apropie, uitându-se în jur pentru a se asigura că era singură.

– Ești rănită?

O atinse ușor pe obraz cu mâna lui liberă, și expresia i se îndulci.

Ea încuviință.

– Sunt bine. Este Templeton. Vrea să te omoare.

– Chiar asta vreau, spuse Templeton din spatele lor, ținând pistolul spre Nick. Și, dacă te întorci, Colton, am să obțin ceea ce ar trebui să fie al meu.

Julia întâlni privirea lui Nick. În adâncul ochilor lui sălbatici și cenușii se vedeau determinarea și ferocitatea, dar și teama. Îi era teamă pentru ea.

– Să nu îndrăznești, îi spuse ea încet. Nu te sacrifica pentru mine.

– Lasă pistolul din mână, Colton. Templeton intră în casă. Pune-l pe podea. Acum, continuă el.

Privirea lui Nick nu se abătu de la ea. Se auzi un sunet puternic când pistolul lui căzu pe podea.

– Nu, Nick, şopti ea, în timp ce îi scăpă o lacrimă pe obraz şi alunecă în jos.

El ridică mâna pentru a şterge lacrima cu degetul mare.

– Nu plânge, *tesorina*, şopti el.

Julia înghiţi în sec, alintul încălzindu-i inima chiar dacă panica ameninţa să o sugrume. Sigur avea de gând să îl oprească pe Templeton, nu?

– Întoarce-te. Încet.

Templeton ţinu arma îndreptată către Nick. Nick se îndreptă şi se răsuci cu faţa la Templeton, cu o expresie cruntă pe chip.

– Doar nu crezi că vei scăpa cu asta, nu? Vocea lui era tăioasă, şi îşi încrucişă braţele peste piept. Chiar dacă scapi, nu te va crede nimeni, adăugă.

– Nu vor putea să dovedească nimic, răspunse tăios Templeton. Arma va fi găsită în mâna soţiei tale, şi veţi fi morţi amândoi. Trebuie doar să te împuşc din faţă, să pară că v-aţi certat şi v-aţi omorât.

– Vrei să spui aşa cum nu s-a putut dovedi că ai aranjat rădăcina aia astfel încât să se împiedice soţia mea?

Julia suspină, iar expresia de pe chipul lui Templeton confirmă acuzaţia.

– Voiam să piardă plodul, urlă vărul soţului ei. Nu puteam risca să facă un moştenitor. Fiindcă nu a murit, a trebuit să găsesc altă soluţie. Aşa este mult mai bine, pentru că scap de voi amândoi. Acum, mişcă-te!

Nick ridică mâinile.

– Templeton, este o nebunie. Nu vrei să ne omori.

– Ba da, vreau. Şi tu eşti primul. Stai în mijlocul camerei.

Nick merse cu atenţie spre centrul podelei, foarte liniştit, iar Templeton ridică pistolul pentru a ţinti în pieptul ducelui. Julia nu putea să creadă că se întâmpla asta. Nick avea de gând să îi permită lui Templeton să îl împuşte fără să lupte?

– Nick, nu!

Încercă să se elibereze disperată, dorind să ajungă la pistolul abandonat de Nick pe podea, la picioarele ei.

Templeton apăsă pe trăgaci şi...

Se auzi un foc. Timpul se opri în loc, şi Julia îl privi ţintă pe Nick, aşteptând să îl vadă căzând rănit. Dar el rămase în picioare uitându-se la Templeton... care căzu la podea fără nici un zgomot.

Fitz apăru în pragul uşii, cu un pistol fumegând în mână.

– Bine lucrat, Fitz, strigă Nick, întorcându-se spre Julia. Asigură-te că este mort, bine?

Fitz încuviinţă şi se duse să studieze rana lui Templeton. Nick zâmbi la ea.

– Eşti sigură că nu eşti rănită? Nu te-a atins, nu?

Julia clătină din cap, incapabilă să vorbească.

Nick se lăsă pe vine în spatele scaunului ei. Peste câteva secunde, mâinile ei deveniră libere. Sângele reveni în braţele ei cu furnicături dureroase, şi ţipă de durere. Nick puse mâinile lui mari pe umerii ei şi începu să maseze până ajunse la încheieturi. Când îşi reveni, se ridică, se întoarse şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, strângându-l cât de tare putu.

Nu mai voia să îi dea drumul niciodată.

– Am crezut că o să te omoare, şopti ea lângă gâtul lui.

Braţele lui puternice se închiseră în jurul ei, şi Nick o strânse.

– Mi-a părut rău să te sperii, dar nu puteam să îi dau de bănuit că este şi Fitz aici.

O sărută uşor pe frunte, ţinând-o strâns în braţe.

Nici unul dintre ei nu observă figura întunecoasă din pragul uşii. Julia auzi un strigăt şi îl văzu pe Fitz fugind către uşă exact când se auzi o nouă împuşcătură. Îl privi îngrozită pe Fitz căzând la pământ.

Angela trecu pragul, cu câte un pistol mic în fiecare mână.

– Fir-ar să fie! Glonţul ăla era pentru tine, Colton.

Aruncă arma goală la podea, luă repede al doilea pistol şi apăsă din nou pe trăgaci.

– Angela, ce Doamne iartă-mă faci? Pune arma jos.

Nick se așeză în fața Juliei, ținând-o de braț, pentru a o opri pe loc. Se uită peste umăr, pentru a nu o scăpa pe Angela din ochi.

– Nu înainte de a te omorî pe tine. Prostul ăla nu a putut face nimic bine, zise Angela privind către Templeton.

– Tu și... Templeton?

Vocea lui Nick îi trăda uimirea.

– Nu fi atât de surprins. Aveam interese comune. De opt ani îl pregătesc pe idiot să preia titlul de duce, îl încurajez să preia mai mult controlul pentru noi. Și a dat greș de fiecare dată.

– Dă-mi voie să ghicesc. El a stat în spatele tentativelor de ucidere ce m-au avut în vizor în ultimii ani.

Angela lăsă capul pe spate și râse.

– El? Te rog. Nu, aceea eram eu. A durat o veșnicie să strâng suficienți bani ca să angajez pe cineva să te găsească și apoi să încerce să te omoare. Dar ai reușit mereu să rămâi viu, și trebuia să o iau de la capăt cu strânsul banilor. Ei bine, de data asta nu mai scapi, Excelență.

– De ce? întrebă el, cu voce calmă și lipsită de inflexiuni. De ce faci asta?

Ea făcu un pas înainte, cu mâinile tremurânde.

– Ar trebui să fiu ducesă. Eu ar trebui să controlez averea Colton, nu să mă rog de tine pentru resturi, precum un câine. A trebuit să o suport pe vrăjitoarea aia sinistră vreme de opt ani, să o ascult ore întregi cum arunca ocări. Singurul motiv pentru care nu am omorât-o mai devreme a fost fiindcă am vrut să o conving să îl lase pe Templeton să controleze averea.

Pe Julia o luă amețeala. Angela o ucisese pe mama lui Nick? Femeia era de-a dreptul nebună.

Aplecându-se din spatele lui Nick, Julia se uită la Fitz, care rămăsese neclintit. Avea o pată mare roșie pe o parte, dar își dădu seama că pieptul lui se mișca ușor, ceea ce însemna că era încă viu, slavă cerului. Julia își aminti de pistolul de pe podea și se aplecă ușor în scaun, apoi folosi piciorul pentru a-l trage spre poalele ei.

– Dar Harry a murit, și tu m-ai gonit. Iar acum sunt un nimic, zise cu asprime Angela, nările ei mărindu-se.

– Harry nu a murit pur şi simplu, Angela. S-a spânzurat, pentru că ai făcut tu tot posibilul să ne găsească împreună. Era o întâlnire inocentă, iar tu te-ai aruncat în braţele mele exact când intra Harry în cameră. Toată treaba a fost pusă la punct cu dibăcie. Iar când Harry ţi-a dat ocazia să explici, în loc să spui adevărul, i-ai împuiat capul cu minciuni, zise Nick. Harry chiar te-a iubit. L-a distrus să afle că tu nu i-ai împărtăşit dragostea. A refuzat să mă creadă şi a murit convins că l-am dezonorat având o relaţie secretă cu soţia lui. Totul este numai din vina ta.

Julia se îndreptă în scaun, şocată. Fratele lui... se sinucisese? Oh, Doamne! Sărmanul Nick. Cât de vinovat trebuia să se simtă. Nici nu era de mirare că tatăl lui putuse să îl şantajase să se însoare, cu atâţia ani în urmă. Nick nu ar fi vrut să afle cineva adevărul despre moartea fratelui său, întinând astfel memoria lui Harry.

– Harry nu s-a sinucis, prostule. Am ştiut că, dacă ne găseşte împreună, se va pierde cu firea. Era deja gelos pe tine, pe felul în care ţineam la tine. Am văzut cum te uitai la mine, Nick. Ştiam cât de mult mă doreai. Iar eu te iubeam. Am fi fost perfecţi împreună. Dar tu ai distrus totul!

Julia simţi cum Nick încremeneşte.

– Cum adică nu s-a sinucis? întrebă el.

Vocea Angelei deveni joasă, răguşită.

– Haide, Nick. Nu te preface în faţa mea. Sunt singura femeie care te-a înţeles, care ţi-ar fi putut oferi ce aveai nevoie. Şi ştiu cât de mult mă doreai, cum mă priveai.

– Angela, l-ai omorât pe Harry?

– A trebuit. S-a închis în birou şi a băut până a leşinat, explică ea. A fost uşor să îi pun ştreangul de gât după ce l-am legat de balustrada de sus. A fost de-ajuns să îl duc spre scaun, să pun ştreangul în jurul gâtului său şi să trag scaunul. Nici nu a simţit. Dar ai stricat tu totul. Ai plecat şi te-ai însurat cu *ea*, iar eu am devenit un *nimeni*.

Angela se apropie, ţinând arma îndreptată către pieptul lui Nick. Cu privirea sălbatică, buzele ei se suciră într-un zâmbet

malefic, şi nebunia Angelei deveni evidentă. În orice clipă, cumnata lui Nick putea să îl împuşte în piept.

Julia începu să se întindă foarte încet către arma de la picioarele sale, avându-l pe Nick în faţa ei.

– Nu vrei să faci asta, Angela. O să fii spânzurată.

– Oh, ba vreau să fac asta. Aştept să o fac de opt ani. Şi, după ce te omor pe tine, o să o omor şi pe soţia ta.

– Suntem doi, iar tu ai un singur glonţ. Nu fi proastă.

Julia nu putu înţelege cum de Nick era atât de calm. Pe ea o străbătea panica până la vârful degetelor de la picioare. Dar trebuia să facă totuşi ceva, chiar şi aşa. Nu avea să permită ca Nick să moară. Se aplecă uşor şi reuşi să atingă fildeşul de pe patul pistolului.

Ţinând arma acum, se ridică şi trecu lângă Nick. Aţinti arma spre cealaltă femeie şi puse degetul pe trăgaci.

– Lasă arma jos, altfel te împuşc.

– Ai tras vreodată cu arma, vacă proastă? zise Angela flegmatic. Eu ţintesc foarte bine. Nu ai nici o şansă. Dar poate o să te împuşc pe tine prima.

Angela îndreptă arma spre pieptul Juliei, ochii strălucindu-i cu o lumină diabolică.

Totul păru să se întâmple brusc. Angela şi Julia traseră amândouă în acelaşi timp, sunetele aspre explodând în camera mică. Auzi un strigăt, al lui Nick, înainte ca el să se arunce în faţa ei.

Julia abia băgă de seamă că Angela se prăbuşi, odată cu Nick. Fusese împuşcat şi Nick? Căzu în genunchi, neîndrăznind să respire. „Nu. Te rog, nu."

Îl întoarse încet şi văzu pata roşie de pe umărul lui.

– Nick! Oh, Doamne, eşti rănit!

El deschise ochii.

– Sunt bine. Ajută-mă să mă ridic.

– Nu, nu te mişca.

Îl împinse înapoi jos când el încercă să se salte.

– Julia, fii rezonabilă. Trebuie să mă asigur că Angela e moartă şi să îl ajut pe Fitz să ajungă înapoi la moşie.

Deşi îl vedea strângând din dinţi de durere, cunoştea prea bine expresia aceea încăpăţânată din ochii lui.

– Bine. Dar dacă pierzi prea mult sânge şi mori pe drum, nu o să te iert niciodată.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet slab.

– Nici nu m-aş aştepta la altceva, soţie.

Capitolul 17

Din când în când, un bărbat ar putea crede că poate lua decizii în locul tău. Este de datoria noastră să îi scăpăm de această iluzie.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

– De ce te-ai dat jos din pat?

Julia se ţinu de tocul uşii, privindu-l pe soţul ei cum încerca să se îmbrace cu un singur braţ.

Deşi rana lui Nick nu fusese gravă, doctorul recomandase să se odihnească, pentru a reduce riscul de febră. Până acum, stătuse în pat pentru douăzeci de minute, în total.

Închise uşa în urma ei.

– Nick, este evident că ai dureri. Doctorul a spus că trebuie să te odihneşti.

El continuă să se chinuiască să-şi lege lavaliera, încercând să facă nod cu o singură mână.

– Trebuie să îl văd pe Fitz.

Juliei i se făcu milă de el şi se apropie să îl ajute. Îi dădu mâna la o parte şi începu să lege ea pânza albă.

– Ţi-am spus deja. Glonţul i-a rupt o coastă şi a suferit o contuzie când a căzut la pământ. În afară de faptul că îl doare când respiră, prietenul tău va fi bine. Mai ales pentru că stă în pat, urmând instrucţiunile doctorului, spre deosebire de alţi bărbaţi din casă cu răni de glonţ.

Încercă să nu se uite la pielea de pe gâtul lui sau la părul negru de pe piept, atât de aproape de degetele ei. Inima îi bătea nebunește pentru că era atât de aproape de el. Dacă ar fi privit spre el, ar fi sărutat-o? Ideea o făcu să-și simtă rochia prea strâmtă.

– Aș fi crezut că te vei bucura să scapi de mine, șopti el în timp ce ea termină de legat lavaliera.

Privirea ei țâșni spre el cu surprindere, și văzu că el se uita în altă parte. Chiar credea asta? Sigur că da. Nu avea de ce să creadă că ea se răzgândise. Erau multe de spus, multe lucruri pe care el trebuia să le afle, dar limba ei părea umflată și de nefolosit.

– Nick, eu...

Bătu cineva la ușă.

– Intră, zise ducele.

Apăru Thorton.

– Excelență, a venit ajutorul de șerif și vrea să discute cu dumneavoastră. Să trimit un lacheu să vă ajute cu hainele?

– Nu, mă descurc. Spune-i că o să cobor imediat.

Majordomul încuviință și dispăru. Nick începu să-și bage cămașa albă în pantaloni cu mâna cea bună.

– Ajută-mă cu vesta, bine?

Julia ținu vesta pe care o alesese el din dulap, iar Nick o luă pe el încet, având grijă la umărul rănit. Se întoarse, și Julia încheie nasturii. Încercă să nu se gândească la abdomenul lui plat, chiar sub degetele ei... cum sărutase abdomenul ăla în Veneția, înainte de a ajunge mai jos...

– Mulțumesc.

Se întinse spre haină și, după ce ea îl ajută să o ia pe el, începu să se îndepărteze.

– Nu vreau să scap de tine, izbucni ea înainte ca el să ajungă la ușă.

El se opri, dar nu se întoarse. Ea continuă:

– Am stat ore întregi, terifiată, și m-am gândit că Templeton te va împușca. Și apoi, când te-a împușcat Angela... Rămase fără voce și inspiră adânc. Am nevoie de tine, Nick. Dacă ai fi murit azi, nu știu cum aș fi putut să supraviețuiesc.

El nu se mișcă, doar se uită la perete, cu o postură rigidă.

– Ai fi găsit o cale. Te-ai descurcat foarte bine în toți acești ani fără mine. Îndrăznesc să spun că vei fi bine, orice s-ar întâmpla.

– Cum poți să crezi asta? Nu mă pot gândi la un viitor fără tine.

– Nu îmi pot da seama de ce, ținând cont că te-am dezamăgit în toate felurile posibile.

Ea clipi. O dezamăgise?

– Cred că ești amețit de la pierderea de sânge. Spui lucruri fără sens.

Se întoarse spre ea, ținând brațul rănit aproape de corp.

– Ai fost răpită și aproape ucisă astăzi, din cauza mea. Cum să trăiești cu cel responsabil pentru asta?

– Ceea ce s-a întâmplat nu a fost vina ta, Nick. Angela a luat-o razna.

– Oricum, ai suferit destul din cauza prostiei mele. Clătină din cap și își trecu mâna sănătoasă prin păr. Știam că Angela e puțin dusă, dar nu am făcut nimic ca ea să dispară din casa asta. I-am permis să se dea pe lângă tine, iar între timp ea și Templeton plănuiau să te lase fără Olivia. Este de neiertat.

– Poate că da, dar nu te învinuiesc pe tine pentru ceea ce ea...

– Nu contează, pentru că mă învinuiesc *eu!* Mi-am pierdut zece ani din viață cât am fugit spre acea căsuță, știind că te rănise cineva. Și, când am văzut-o pe Angela că se întoarce și trage în tine... Am să retrăiesc acel moment în coșmarurile mele până am să mor.

Nu-l mai văzuse pe Nick atât de supărat, atât de palid și de nesigur pe el. Era clar că evenimentele zilei îl afectaseră. Trebuia să îl facă să gândească logic, să înțeleagă că nu era totul vina lui.

– Angela ne-a păcălit pe amândoi, Nick. Iar eu am fost suficient de proastă încât să mă duc singură la casa văduvei. Dacă luam pe cineva cu mine, poate evitam tot ce s-a întâmplat.

– Sau poate mai era încă o persoană rănită. Își duse mâna la ceafă și strânse. Și știi foarte bine că nu este vorba doar despre Angela. Poți spune cu toată sinceritatea că mă poți ierta, că poți uita tot ce am spus și am făcut? Nu văd cum ar fi posibil așa ceva sau cum am putea clădi o viață împreună după atâta suferință și neîncredere.

Nu se gândise chiar ea la aceste întrebări, de curând? Nu exista un răspuns facil, decât că trebuia să depășească totul pentru că alternativa nu putea exista.

– Sunt și eu de vină pentru ce s-a întâmplat între noi. Eu am venit la Veneția să te seduc, să rămân gravidă, chiar și după ce am aflat dorințele tale în această privință. Și apoi...

– Nu încerca să îmi găsești scuze, Julia. Nu le merit.

– M-ai iertat pentru duplicitatea mea? Pentru ce ți-am făcut?

– Te-am iertat cu luni în urmă, dar nu am vrut să recunosc. Adevărul este că nu ai fi fost nevoită să mă păcălești dacă eu nu îmi ignoram responsabilitățile, cu ani în urmă. Îți cer sincere scuze pentru tot ce a trebuit să înduri.

– Nick, te rog...

– Nu, dă-mi voie să spun asta. Când mă uit la tine, văd o inocență atât de frumoasă, și apoi îmi amintesc cum am pângărit-o. Doamne, te-am dezvirginat pe un scaun! Nick clătină din cap, ținându-se de rădăcina nasului. Nu o să mă pot revanșa față de tine niciodată, să simt că mi-am ispășit pedeapsa pentru câtă suferință am provocat. Am fost cel mai prost soț, Dumnezeu știe că ți-ar fi mai bine cu oricare alt bărbat. Te-am ignorat, te-am tratat rușinos și am spus și am făcut tot felul de lucruri de neiertat.

Julia înțelese că nu era vorba doar despre virginitatea ei.

– Nu m-ai pângărit. Săptămâna noastră din Veneția... nu o voi uita niciodată. Cum să uit, când a fost cea mai minunată, uimitoare, frumoasă experiență din viața mea?

El închise ochii, apoi se întoarse cu spatele.

– Nu sunt eu cel de care ai nevoie, Julia. Nu pot să fiu un soț așa cum trebuie. Nici nu aș ști de unde să încep. Iar după ziua de azi ar trebui să fie absolut evident acest fapt.

Ea își dădu seama că era exact invers. Astăzi, dovedise exact ce fel de soț era: curajos, atent și protector. Merse în fața lui și îl mângâie pe maxilarul acoperit de o umbră de barbă.

– Dar m-ai salvat. Nu uita partea aceasta, soțule.

El se lăsă mângâiat pentru o clipă, apoi se retrase.

– Ceea ce nu schimbă nimic, și nici cine sunt eu. Nu pot fi ceea ce îți trebuie ție, un soț din înalta societate care cere voie înainte să intre în dormitorul soției lui pentru a o atinge în întuneric.

Titlul, casa aceasta...nu au fost niciodată menite pentru mine. Şi nu am vrut nimic din toate acestea. Dacă încerc să devin soţul pe care îl meriţi, vom fi amândoi foarte nefericiţi, Julia.

O luă ameţeala. Situaţia era mult mai gravă decât se temuse ea iniţial. El chiar credea că nu merită nimic din ce primise, inclusiv pe ea.

– Merit un soţ care să stea lângă mine. Acel soţ eşti *tu*, Nick. Nu vreau pe altcineva.

El trecu pe lângă ea, mai spre centrul camerei.

– Nu ştii ce vorbeşti. Am fost stricat de mult timp şi am pierdut orice speranţă să duc o viaţă normală. Winchester m-a acuzat de multe ori că sunt egoist, că mă gândesc numai la mine. Ei bine, am învăţat să fiu egoist pentru că nimănui altcuiva nu i-a mai păsat niciodată de mine. Nu mă pot schimba, şi este mai bine dacă nu rămân.

– Te poţi schimba. Te-ai schimbat deja. Un bărbat egoist s-ar fi grăbit să îşi salveze soţia de răpitori? S-ar fi aruncat în faţa glonţului menit pentru altcineva? Şi-ar fi petrecut nopţile legănându-şi fiica în braţe, spunându-i poveşti în loc să doarmă?

El făcu ochii mari.

– Ştiai?

– Ştiam. Şi un bărbat care ar face toate acestea este mai mult decât suficient de bun pentru mine.

Nu spuse nimic, iar expresia lui, mai lipsită de speranţă decât văzuse ea vreodată, deveni şi mai deznădăjduită. Cum era posibil aşa ceva? În sfârşit înţelesese că îl iubea, iar acum el voia să se retragă, nedorind să lupte pentru un viitor împreună. Chiar nu simţea nimic pentru ea, absolut nimic?

Ea nu dorea pe nimeni altcineva. Cu siguranţă Nick nu era perfect, dar nici ea nu era. Şi era un bărbat bun, în adâncul sufletului său. Era sigură de asta, văzuse multe dovezi în acest sens, inclusiv astăzi. Nu avea să existe nici un alt bărbat pentru ea. Niciodată.

I se strânse stomacul de frică, pentru a doua oară în aceeaşi zi. Chiar se ura atât de mult, se credea atât de nedemn de dragoste şi de afecţiune încât refuza şi să încerce? Fugise de viaţa lui cu opt ani în urmă, neputând să se împace cu el însuşi şi cu trecutul său, iar acum părea hotărât să fugă din nou.

– Te rog, Nick. Putem să trecem peste tot şi să ne continuăm viaţa. Nu ar fi mariajul nostru primul care a început dificil.

El îşi strânse buzele într-o expresie de încăpăţânare pe care ea o ştia prea bine.

– Nu văd cum ar fi posibil.

– De ce nu?

În interiorul ei se dădu o luptă între supărare, tristeţe, frustrare şi dezamăgire, de nici nu mai ştiu pe care dintre emoţii să o exprime mai întâi.

– Nu poţi accepta faptul că te vreau?

Îi stătea pe vârful limbii să îi spună că îl iubea, dar ceva o reţinu. Poate teama stârnită de gândul la reacţia lui, teama că sentimentul nu era împărtăşit.

El merse către fereastră, se sprijini cu braţul sănătos de toc şi se uită spre grădină pentru o clipă.

– Nici nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el încet, vocea lui fiind încărcată de emoţie. Ceea ce este un răspuns în sine, nu crezi? Nu voi putea uita niciodată ce am făcut, iar tu nu vei putea să mă ierţi.

Julia deschise gura pentru a nega, dar nu reuşi să rostească totuşi cuvintele. Îl iertase? Nu voia să îl piardă, cu siguranţă, dar putea spune cu sinceritate că îi ierta toate cuvintele dure şi tot ce făcuse după ce se întorseseră de la Veneţia?

Când ea ezită, el se depărtă de fereastră şi merse spre uşă.

– Şi acum ce se va întâmpla? întrebă ea cu voce gâtuită.

El stătu o clipă cu mâna pe mânerul uşii.

– Am să plec.

Apoi deschise uşa şi dispăru.

A doua zi dimineaţa, Julia rămase în pat, epuizată. Petrecuse noaptea foindu-se în pat până răsărise soarele. Nick pleca. Se hotărâse, repulsia lui faţă de propria persoană şi teama erau prea puternice pentru ca Julia să le poată învinge.

După ce Meg îi aduse ciocolata de dimineaţă, doamna Larkman veni cu Olivia. Ţinând-o pe fiica ei în braţe, Julia îşi aminti de decizia lui Colton de a nu face parte din viaţa ei. Asta era valabil şi în cazul Oliviei? Ideea ca fiica lor să crească fără tată îi frânse

din nou inima Juliei. Da, când avusese ideea de a face copilul lui Colton, presupusese că ea urma să fie singurul părinte din viața copilului, în absența soțului ei. Dar Colton o văzuse pe fiica lor, o ținuse în brațe. Cum putea să nu își dorească să o privească în timp ce creștea?

Veni Theo și o găsi pe Julia gata să izbucnească în lacrimi.

– Oh, Doamne, ce s-a întâmplat?

Merse către șnurul clopoțelului și trase cu putere. Doamna Larkman fu chemată și Olivia se întoarse în camera ei. Theo se așeză pe pat și o luă de mână pe Julia.

– Acum, draga mea. Ce s-a întâmplat?

Julia trase aer în piept.

– Îmi cer scuze. Nu îmi pot stăpâni lacrimile.

– Din cauza lui Colton?

Când Julia încuviință, Theo oftă.

– Bănuiam eu. S-a închis în birou de aseară, din câte mi-a spus Thorton. Ce s-a întâmplat?

– I-am spus că am nevoie de el, că vreau un viitor împreună. M-a speriat de moarte faptul că am fost la un pas de a-l pierde ieri. Îl iubesc, Theo.

Lacrimile pe care le ținuse în frâu curseră libere acum pe obrajii ei.

– Și care a fost reacția lui Colton? Aproape că mă tem să întreb.

Julia îi povesti lui Theo conversația, îi spuse despre insistența lui Nick cum că nu va putea fi niciodată soțul de care avea ea nevoie. Theo bombăni și clătină din cap.

– Dacă ar mai fi trăit mama lui, aș certa-o bine pentru cum și-a tratat copilul. Nu există motive pentru ca o mamă să fie atât de crudă, chiar dacă acel copil nu a fost conceput în condiții ideale.

– Ce vrei să spui, cum adică în condiții ideale?

– Nu ți-a spus Angela? Ea bănuia, ca urmare a unor conversații cu ducesa văduvă, că tatăl lui Colton a siluit-o pe soția lui când aceasta l-a refuzat. Cum rezultatul a fost nașterea soțului tău, ducesa nu a putut nici să uite, nici să ierte ce se întâmplase și s-a răzbunat pe copil.

Julia suspină.

– Ce cumplit! Mă întreb dacă știe și Colton.

– Dacă nu, ar trebui să afle. L-ar putea ajuta să înțeleagă că lipsa devoțiunii materne nu a fost vina lui, ci a mamei lui.

Julia se gândi să îi spună lui Nick despre această nouă informație, dacă mai apuca.

– Ce să mă fac, Theo? Știu că ține la mine. Cum îi pot dovedi cât de mult îl iubesc? Vreau să recapăt ce am avut în Veneția.

– Cât de departe ești dispusă să mergi pentru a-l convinge pe soțul tău să rămână?

– Am să fac orice este necesar. Vreau să lupt pentru el, dar nu știu cum.

Theo zâmbi.

– Atunci lasă asta pe seama mea. Știu exact ce trebuie să faci.

Nick privi cum se ridică și coboară pieptul lui Fitz. Respira adânc și sacadat, și doctorul îl asigurase pe Nick că prietenul lui avea să își revină.

Totuși, vinovăția amenința să îl sufoce. Fitz și Julia aproape că muriseră din cauza prostiei lui Nick. Cum de nu observase că Angela era nebună? Aflase cu opt ani în urmă că era în stare să mintă și să uneltească pentru a obține orice își dorea. De ce nu făcuse nimic să o oprească, încă de atunci?

De când se întorsese la Londra, nimic nu mersese conform planurilor. Stricase totul prin incapacitatea lui de a gândi limpede. Mai întâi fusese ros de furie din pricina lui Winchester și a Juliei, apoi fusese orbit de o dorință de nestăvilit pentru soția lui. Chiar și acum, după nașterea Oliviei, nu reușea să își găsească liniștea și fericirea.

Poate că în acest loc nu putea avea niciodată parte de ele, amintirile și durerea fiind prea mari. Cu cât pleca mai departe de Anglia, cu atât era mai bine. Julia merita mai mult decât viața pe care fusese nevoită să o accepte, cu un soț care nu putea fi așa cum avea ea nevoie. Divorțul nu era o posibilitate, dar putea măcar să îi ofere libertate revenind la viața lui din străinătate.

Doamne, o iubea atât de mult. Tânjea după soția lui cum nu i se mai întâmplase cu nici o altă femeie, și să stea lângă ea fără

să o aibă era o tortură de neimaginat. După părerea lui, distanța avea să le facă bine amândurora.

Fitz pufăi în somn și se mișcă, atrăgându-i din nou atenția lui Nick. Deși Nick avea să plece din nou, Fitz nu avea să i se alăture de această dată. Prietenul lui o iubea pe Lady Carville, iar Nick nu îndrăznea să îi nege acestuia său nici un minut de fericire cu acea femeie. Oricum, acum că Angela își asumase răspunderea pentru atacurile asupra lui, Nick nu mai avea nevoie de gardă de corp. Nu, avea să plece singur. În ziua următoare, înainte ca Fitz să își revină de tot. Înainte ca Fitz să încerce să îl convingă să rămână.

Nick oftă și își frecă ochii cu mâna sănătoasă. La naiba, ce obosit era! Noaptea trecută fusese înfiorătoare. Evenimentele din timpul zilei, combinate cu declarațiile Juliei privind propriile sentimente, îl împiedicaseră să închidă ochii. Nici măcar timpul petrecut cu Olivia, la primele ore ale dimineții, nu îl însuflețise. Îl deprimase și mai rău, îl făcuse să își dorească lucruri pe care nu le putea avea.

Ușa se deschise și intră Lady Carville.

– S-a trezit?

El se ridică.

– Încă doarme, mă tem. Este neobișnuit? Ar trebui să doarmă atât de mult?

– Somnul este cel mai bun lucru pentru el, Excelență, îl liniști ea. L-am trezit o dată la câteva ore noaptea trecută, din cauza rănii de la cap. Probabil va dormi pentru restul zilei de azi.

Lady Carville zâmbi către Fitz, dragostea strălucindu-i în ochi nestingherită. Simțind că aveau nevoie să stea singuri, Nick merse spre ușă.

– Mă chemați dacă se trezește? Vreau să îi mulțumesc.

– Știe, Excelență. Așa e cu cei pe care îi iubim, nu? Vrem să îi protejăm de rău, indiferent dacă au nevoie de asta sau nu.

Clară și directă, privirea ei era sugestivă, și Nick își dădu seama că nu mai vorbeau despre Fitz.

– Totuși, dacă nu vă deranjează, spuneți-i unui lacheu să mă cheme dacă se trezește astăzi.

Câteva ore mai târziu, după ce călărise şi făcuse o baie, Nick se instală în birou. Mai avea multe lucruri de rezolvat înainte să plece: să trimită scrisori avocatului său şi administratorului averii şi să îşi termine testamentul.

Şi apoi mai era Olivia. Merita o explicaţie scrisă de ce nu rămăsese lângă ea, ca să nu se simtă abandonată când creştea. Singurul lucru pe care nu dorea să îl creadă fiica lui era că el nu o iubea, pentru că o iubea. Acele câteva ore petrecute cu ea în fiecare noapte aveau să fie cele mai frumoase amintiri din viaţa lui.

„Pe lângă Veneţia", se gândi el cu amărăciune.

Habar nu avea cum să îşi ia rămas-bun de la soţia lui. Nick nu se pricepea la dulcegării, şi, dacă îşi împărtăşea sentimentele, s-ar fi simţit amândoi mai nefericiţi. Oricum, trebuia să îi spună ceva, şi numai naiba ştia ce anume.

După-amiaza cenuşie lăsase de mult loc înserării când termină el de scris instrucţiunile pentru avocat şi administrator. Îşi masă gâtul, întinzându-se puţin pentru a uşura durerea de spate şi de umeri, şi continuă să scrie.

Cineva bătu la uşă. Probabil era Thorton din nou, gata să îl hărţuiască iarăşi să mănânce ceva.

– Intră, strigă, fără să se obosească să ridice privirea.

Auzi cum se închise uşa de lemn masiv.

– Thorton, te-am rugat să nu fiu deranjat. Ce este atât de urgent de data asta?

Un parfum fin de gardenii ajunse la el, invadându-i simţurile, şi privirea lui Nick se ridică brusc.

Julia.

Soţia lui stătea acolo, aşa frumoasă şi de neatins, că lui îi veni să urle de cât era de nedrept totul. Purta un halat de seară, cu picioarele desculţe, şi chiar şi acea porţiune mică de piele expusă îi făcu inima să bată mai tare. La naiba, femeia aceasta îl tenta la fiecare pas.

Chipul ei nu trădă nimic în timp ce închise uşa în urma ei. Când se auzi ecoul cheii prin cameră, el se ridică şi mai că trânti scaunul.

– S-a întâmplat ceva? se auzi întrebând, vocea lui fiind foarte slabă în timp ce ea înainta spre el.

În loc să răspundă, ea își ridică brațele și își scoase o agrafă din păr. După alte șase agrafe, o perdea de bucle blonde i se revărsă pe spate. El înlemni, hipnotizat, incapabil să vorbească. O parte din el abia aștepta să vadă ce avea să facă în continuare. Altă parte voia să fugă – și cât mai repede.

Merse spre el, legănând din șolduri și lăsând să se vadă o parte din decolteu prin despicătura halatului. Lui Nick nu îi venea să creadă că nu era doar un vis. Când îi întâlni privirea seducătoare, cum nu o mai văzuse de la Veneția, se apucă de marginea biroului pentru a nu se năpusti asupra ei.

– Ce ai de gând să faci, Julia?

Mâinile ei apucară capetele cordonului și îl desfăcură încet.

– Îți arăt ce vei rata plecând. Vrei să vezi?

Deschise halatul de mătase și îl dădu jos. Lui i se uscă gura.

Apăru întâi pielea fină a umerilor și a gâtului ei, apoi marginile delicate ale claviculei. Apoi halatul căzu la podea, și Nick rămase cu gura căscată. Dumnezeule... era combinezonul roșu de la Veneția.

Făcut din satin și dantelă, acoperea prea puțin din frumusețea ei naturală. Partea de sus, neagră, îi ridica sânii și îi oferea o tentație delicioasă. Partea de jos a corpului... era complet expusă. Materialul roșu transparent se termina exact deasupra sexului ei în față, iar în spate îi ajungea până la fese. Corpul lui răspunse imediat, întărindu-se, până ce mădularul lui țeapăn presă dureros interiorul pantalonilor.

Ea pluti spre el, iar el nu își putu mișca picioarele sau brațele. Nu putu face nimic decât să privească neajutorat la orice avea ea de gând să facă.

– Julia, șopti el.

Măcar își mai putea folosi vocea. Soția lui clătină din cap, și buzele ei se curbară într-un zâmbet secretos.

– Nu și în seara asta, dragul meu. În seara asta, îmi poți spune Juliet.

Nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul soțului ei. Ezitarea, speranța și dorința – atât de intensă încât îl făcea să se topească. Privirea lui sclipi fierbinte în timp ce o privi de sus până jos, și păru că abia se mai abține să nu se repeadă la ea. Agitația

ei dispăru, înlocuită de o putere feminină pe care nu o mai simțise de când doamna Leighton își împachetase pudrele și jupele transparente.

– De ce? gâfâi el.

Ea se mângâie cu vârful degetului pe curba sânilor.

– Afirmi că știi ce fel de bărbat îmi trebuie mie. Dar nu m-ai întrebat nici măcar o dată ce fel de bărbat îmi doresc. Când erau la distanță mai mică de un braț, zise: Nu îmi doresc un soț care să ceară voie înainte de a intra în dormitorul meu, pipăindu-mă în întuneric ca un școlărel neinstruit. Nu, eu îmi doresc un bărbat. Un bărbat păcătos care să se bucure de cât de păcătoasă sunt și eu. Se apropie de el, își puse mâinile pe pieptul lui, se ridică pe vârfuri și îi șopti la ureche: Asta pentru că mi-a plăcut foarte mult să păcătuiesc cu tine, Nicholas.

Sânii ei atinseră pieptul lui puternic, și fu mulțumită să îl audă gemând.

Se forță să rămână complet nemișcat, respirând sonor și precipitat. Încerca din răsputeri să îi reziste, sărmanul de el. Era foarte bine că nu își folosise toate trucurile.

Mâna ei alunecă în jos pe abdomenul lui, până ajunse la mădularul întărit. Își trecu degetul peste conturul lui și îi privi pleoapele cum se lasă grele, genele negre făcând umbră pe obraji.

– Să îți povestesc despre toate lucrurile păcătoase pe care aș vrea să le fac cu mâinile mele? șopti ea, apoi se apropie până când buzele lor aproape se atinseră. Cu gura mea?

Asta puse capac. O strânse cu mâna zdravănă, gura lui devorând-o pe a ei. Sărutul fu apăsat. Nemilos. Disperat. Nu respirară, iar dinții lor se loviră, limbile împletindu-se. Era exact ce își amintea de la Veneția – și chiar mai mult.

Buzele lui se lipiră de ale ei din nou și din nou, iar ea răspunse aruncându-și brațele în jurul gâtului său și sărutându-l înfocată. Apoi mâinile ei începură să îl atingă peste tot, reobișnuindu-se cu conturul umerilor și al pieptului său. Încercă să se apropie și mai mult, aproape zvârcolindu-se în vreme ce încerca disperată să liniștească pofta nebună dinăuntrul ei.

El îi sărută gâtul și șopti:

– Dă-mi voie să te duc în pat.

Julia clătină din cap.

– Nu. Chiar aici.

Se urcă pe marginea biroului, şi picioarele ei goale îi rămaseră atârnate.

– Vreau să mă ai chiar aici.

– Nu ar trebui să...

Ea îl apucă de lavaliera şifonată şi îl trase aproape. El se strecură între picioarele ei, căldura lui apăsând direct pe sexul ei dezgolit. Suspină în urma senzaţiei, dar îşi dorea mai mult.

– Nick, te *rog!*

Mâna lui se duse între ei şi îi găsi intrarea, degetele alunecând uşor pe umezeala strânsă acolo. O provocă, mângâind şi frecând, şi trebui să se muşte de buză ca să nu ţipe.

– Doamne, femeie, gemu el. Ai puterea de a mă înnebuni. Dacă nu intru în tine...

Degetele ei zburară către nasturii pantalonilor lui, deschizându-i cât de repede putu. Câţiva se rupseră şi căzură pe podea.

– Acum, Nick. Am nevoie de tine acum.

Când mădularul lui se eliberă, nu pierdu timpul, ci îl potrivi şi intră adânc. Gemură amândoi. Mădularul lui o lărgi, o umplu, iar ea îşi înfăşură picioarele în jurul mijlocului său, pentru a-l ţine acolo. Se retrase cu o lentoare ucigătoare şi apoi intră cu totul din nou, adânc în ea.

– Visez la asta în fiecare noapte de la Veneţia încoace, spuse el înainte de a o penetra cu forţă, împingând-o în sus pe birou.

Îşi aşeză mâna sănătoasă sub fesele ei, pentru a o ţine pe loc.

– E stânjenitor, dar mă tem că nu voi rezista mult.

Julia nu putu să răspundă din cauza intensităţii incredibile. Se potrivea cu ea perfect, strâns în leagănul şoldurilor ei în timp ce îi ducea pe amândoi la extaz. Adora faptul că era atât de nebun după ea, amândoi aproape înnebuniţi de dorinţă.

O sărută din nou, gemând în gura ei în timp ce se mişcă în ea, apoi îi luă buza de jos între dinţi. O muşcă. Durerea delicioasă şi plăcerea îi străbătură coloana, apoi vintrele şi ajunseră direct în adâncul ei, făcând-o să se strângă în jurul mădularului lui, pierdută în extaz.

– Oh, drace, gemu Nick.

Începu să intre în ea rapid, cu capul dat pe spate, corpurile lor atingându-se într-un ritm turbat.

Simți cum creștea, străfulgerările senzuale de încântare făcându-i membrele să amorțească. Mâinile ei îl ținură strâns și unghiile se afundară în mușchii antebrațelor lui.

– Da, mai repede. Oh, Doamne, Nick.

Degetele lui găsiră ghemul de nervi dintre picioarele ei, pe care îl atinse ca un expert. Simți că urcă mai sus, și mai sus... și corpul ei explodă într-o mie de fărâme. Văzu lumini în spatele pleoapelor închise și gemu lung și gutural, orgasmul trecând prin fiecare părticică a corpului ei, răscolind-o cu intensitatea plăcerii. Tremură și tresări, dându-și seama doar vag că începu și Nick să tremure, șoldurile lui tresăltând, mușchii lui zvâcnind încordați.

Se ținu de el strâns, lipsită de vlagă și epuizată, și respiră. Nu existau cuvinte pentru a descrie cât de minunat fusese. Nick nu spuse nimic, doar își coborî capul și îl lipi de al ei. Stătură așa timp îndelungat, cu mădularul lui încă în ea.

Când își recăpătă suflul, el se retrase, închizându-se stângaci la pantaloni cu o mână și evitându-i privirea.

– Îmi cer scuze, bombăni.

Ea îl apucă de braț.

– Nu îți cere scuze. Ne-am dorit amândoi asta, Nick.

– Nu, nu înțelegi. Asta e...

Julia inspiră adânc pentru a-și face curaj.

– Te iubesc.

Privirea lui surprinsă o găsi pe a ei, așa că ea repetă:

– Te iubesc. M-am îndrăgostit de tine la Veneția și nu vreau pe nimeni altcineva. Cu siguranță nu vreau un soț care să vină la mine doar pe întuneric, să mă atingă pe sub pături. Vreau un soț care să mă aibă pe birou.

El se încruntă.

– Mă iubești?

– Te iubesc, declară ea din nou, încuviințând. Și, dacă mă părăsești, am să te urmăresc, Nicholas. Îți jur. Dacă nu vrei să locuim în Anglia, eu și Olivia te urmăm oriunde vrei să mergem.

El expiră pe gură, prelung.

– Nu știi ce spui...

– Uită-te la mine! Când privirea lui furtunoasă o întâlni pe a ei, continuă: Nu vei scăpa niciodată de mine, bărbate, la fel cum nici eu nu voi scăpa de tine. Te-am urmărit o dată și sunt pregătită să o fac din nou. Știu exact pe cine îmi doresc, și acel cineva stă chiar în fața mea acum.

– Eu...

El își feri privirea și își pierdu șirul cuvintelor.

– Tu... ce?

El își drese vocea.

– Nu știu dacă pot să fiu ceea ce îți trebuie ție.

– Ești *exact* ceea ce îmi trebuie mie. Îi cuprinse fața în palme. Tu mă iubești?

El încuviință.

– Te iubesc. Doamne, cred că m-am îndrăgostit de tine în prima clipă în care te-am văzut. Sunt complet nefericit fără tine.

Ea zâmbi.

– Spune-o din nou, bărbate.

Nick se aplecă, gura lui aproape atingând-o pe a ei.

– Te iubesc, nevastă. Dar ce se întâmplă dacă te înșeli? Dacă o să te fac nefericită?

– Sunt sigură că mă vei face nefericită în unele zile, și la fel voi face și eu. Vor fi urcușuri și coborâșuri în mariajul nostru. Dar nu mai poți să fugi, Nick. Rămâi cu mine și hai să începem viața pe care ne-o dorim amândoi. Viața pe care o merităm amândoi.

El păru a-i cântări vorbele, încercând să înțeleagă, și pe chipul lui apăru un strop de speranță.

– Fără să facem nimic sub pături, la adăpostul întunericului?

– În mod clar nu. Dacă încerci, îți arăt eu ție. Ridică mâna și îl mângâie pe obraz. M-am îndrăgostit de Ducele Depravat la Veneția, la urma urmei. Acum nu mai poți da înapoi.

Norii întunecoși se risipiră din privirea lui, și un zâmbet viclean îi lumină chipul.

– Ei bine, dacă tu poți să fii doamna Leighton din când în când, atunci presupun că pot și eu să fiu Ducele Depravat, ca răsplată.

– Chiar așa ar fi corect, spuse prefăcându-se serioasă.

– Dacă într-adevăr mă vrei, *tesorina*, sunt al tău. Nu sunt sigur că pot fi un tată și un soț bun, dar am să încerc până îmi dau

duhul, pentru că aş muri să fiu fără tine. O sărută, lung şi adânc. Câte costumaţii de acest fel mai are doamna Leighton? întrebă când se opriră din sărutat.

Mâinile lui alunecară peste dantela ce îi acoperea sânii, iar ea se cutremură.

– Câteva. De ce?

– Pentru că soţul acesta păcătos simte nevoia să smulgă hainele de pe tine şi să te aibă din nou, de data asta pe covorul din birou.

Capitolul 18

Femeile care trăiesc darul iubirii adevărate sunt foarte puţine – şi norocoase.

Domnişoara Pearl Kelly către ducesa de Colton

O lună mai târziu

Nick o legănă uşor pe Olivia în braţe şi simţi cum îi creşte inima în piept când ea îi zâmbi. Fiica lui avea capacitatea de a-l face să se simtă cel mai puternic bărbat din lume. Ea îi oferea dragoste necondiţionată şi încredere, iar el jură să nu risipească darurile ei niciodată.

Şi apoi mai era şi soţia lui, care avea modul propriu de a-l face să se simtă puternic. La început fusese cam nesigur că îl dorea aşa cum era, cu defecte cu tot. Părea să fie ceva mult prea frumos pentru a fi adevărat. Dar îi dovedise într-o sută de moduri diferite în ultima lună cât de bine se potriveau. De fapt, petrecuseră câteva nopţi în care ea fusese chiar mai depravată decât el. Îşi propuse să îi trimită lui Pearl Kelly un cadou foarte generos, pentru a-şi manifesta recunoştinţa faţă de ea.

Se hotărâseră să locuiască la moşia Seaton. Soţia lui începuse să redecoreze, şi muncitorii erau veşnic prezenţi pe domeniu. Majoritatea portretelor familiei Seaton fuseseră mutate în pod. Deşi

acum Nick înțelegea motivul pentru care mama lui îl respinsese, nu voia să-și amintească de familia lui în fiecare zi.

Doar de Julia și de Olivia, desigur.

– Livvie, tatăl tău îți promite că te va răsfăța. Indiferent de ce spune mama ta, *bellissima*.

Fiica lui zâmbi de parcă înțelese fiecare cuvânt. Dacă era pe jumătate la fel de deșteaptă precum mama ei, probabil chiar înțelesese.

– Iar o răsfeți, Nicholas?

Se întoarse și o văzu pe soția lui intrând în cameră. Era atât de frumoasă și de încăpățânată – și era a lui. Îl și iubea. Încă avea zile în care nu îi venea să creadă.

– Șșșttt. Se aplecă și îi șopti fiicei lui: Nu îi spune mamei tale.

Julia râse, prelung și tare, bucuria ei umplând camera, așa cum făcea oriunde se ducea. Se întinse spre Olivia.

– O iau eu. Tu ai un oaspete.

– Un oaspete? Cine?

– Vei afla foarte curând. Du-te, Nick!

Julia o luă pe fiica lor, nelăsându-i altă opțiune decât să se ridice.

Când intră în birou, un bărbat blond se întoarse spre el, unul pe care Nick l-ar recunoaște oriunde.

– Winchester! îl salută. Nu te așteptam. Nick închise ușa. Ai primit scrisoarea mea?

Winchester încuviință și-l privi cu o expresie încrezută.

– Da, dar am venit să aud personal.

Nick își dădu ochii peste cap.

– Mi-am cerut deja iertare. Ce mai vrei de la mine?

– Să mai aud o dată. Și zilnic, pentru tot restul vieții mele.

Nick râse.

– Bine. Ai avut dreptate. Am fost un ticălos egoist care s-a purtat cu ea nedrept. Îți sunt recunoscător că ai ajutat-o când te-a rugat și că ai adus-o la Veneția să mă găsească. Îmi cer scuze că te-am lovit și că am pus la îndoială motivele tale sincere și altruiste. Asta e tot sau am uitat ceva?

– Cred că e tot. Și sunteți fericiți amândoi?

– Teribil de fericiți, da.

– Excelent! zise Winchester şi îl bătu pe Nick pe umărul sănătos. Atunci hai să bem ceva şi îmi poţi povesti cum de ai ajuns să te răzgândeşti.

Peste câteva minute, ambii se aşezară pe fotolii, cu câte un pahar de coniac în mână.

– Aşadar, începu Winchester, aşezând un picior acoperit de cizmă peste genunchiul celuilalt picior, e greu să îi spui „nu" soţiei tale, nu?

– Chiar aşa. Îndrăznesc să spun că este cea mai încăpăţânată persoană pe care o cunosc. Ai văzut-o deja?

– Preţ de câteva minute, când am ajuns. I-am spus că am venit să te văd pe tine. Pentru o clipă, m-am gândit că nu ne va lăsa singuri, temându-se să nu ne batem iar. A trebuit să îi spun ce mi-ai scris, cum mi-ai cerşit iertarea eternă, înainte să plece să te caute.

– Iertarea eternă? Şi mai spui că eu sunt cel melodramatic.

– Oh, ai avut şi tu momentele tale. Cei de la clubul White încă mai vorbesc despre ziua în care ai venit şi mi-ai tras una la masa de barbut.

Nick bău din coniac şi se abţinu de la comentarii.

– Ce mai face Quint?

– Tot cu inima frântă, deşi pretinde că nu. Îi tot spun că, dacă Ducele Depravat şi-a putut găsi fericirea cu o femeie, o să reuşim toţi.

– Vorbind despre fericire, de unde ai ştiut? De unde ai ştiut că eu şi Julia ne potrivim atât de bine? Nick puse paharul jos. Existau şanse să o refuz la Veneţia, şi călătoria voastră s-ar fi dovedit inutilă.

Winchester ridică din umeri.

– Vă cunosc pe amândoi de mult timp, şi era clar că aveau să iasă scântei. Cum să nu iasă între doi oameni atât de pasionali? Când te-ai însurat cu ea, mai ţii minte ce ţi-am spus?

Nick încercă să îşi aducă aminte momentul din urmă cu nouă ani. Dar fusese prea beat după moartea fratelui său ca să mai ţină minte.

– Nu, nu mai ştiu.

– Ți-am spus că e la fel de focoasă și de încăpățânată ca tine și că trebuia să te consideri norocos să o ai. Dacă putea cineva să te pună la respect, știam că Julia e aceea. Puse paharul pe birou. Mai ții minte ce altceva ți-am spus în ziua aceea?

Nick clătină din cap, privind cum prietenul lui se ridică și își scoate haina. Rămas în cămașă, Winchester merse spre centrul camerei.

– Ți-am spus că, dacă o rănești vreodată, am să-ți rup falca.

Îi făcu semn lui Nick să se ridice.

– Haide, Colton. Ridică-te și îndură, ca un bărbat.

Nick se înecă de râs.

– Doar nu-ți imaginezi că o să stau locului și o să te las să mă bați, nu?

– Asta ți-am permis și eu când te-ai întors în Anglia. Ți-am dat voie să mă lovești și nu m-am obosit să mă apăr, pentru că știam că o meritam. Sus, Colt. Haide!

Winchester încleștă pumnii și îi ridică într-o poziție de luptă. Merita una în față, așa că Nick se ridică.

– Abia aștept să te îndrăgostești, Winchester. Jur să îți fac viața un iad.

– Nu mai cotcodăci, bătrâne, și apropie-te.

Winchester ridică pumnul, trase brațul în spate și...

– Simon!

Se întoarseră spre ușă amândoi, de unde Julia îi privea îngrozită. Winchester coborî imediat pumnii, cerând iertare din ochi în timp ce ducesa intră în cameră.

– Aveai de gând să îl lovești, Simon? Mi-ai promis că nu faci asta!

Winchester își prinse mâinile la spate – întruchiparea inocenței. Nick aproape că pufni.

– Nu, sigur că nu. Voiam să îi arăt niște mișcări dintr-un meci de box pe care l-am văzut recent la Londra. De ce să vreau să îl lovesc pe Colton?

De data asta Nick chiar pufni. Soția lui miji ochii la amândoi.

– Nu știu ce se întâmplă între voi, se răsti ea, dar e cazul să vă împăcați. Acum! Ce-a fost a fost. Vă purtați de parcă ați fi copii. Amândoi.

Nick ridică mâinile în semn de predare.

– Mi-am cerut scuze.

Se uitară amândoi la Winchester, care oftă și încuviință din cap.

– Bine. Dar dacă îți mai face probleme, promite-mi că mă anunți, doamnă ducesă.

Ea îi zâmbi cu afecțiune.

– Așa am să fac, Simon. Acum, dacă vrei să vii sus, poți să îți vezi nepoata...

– Mi-ar plăcea mult.

Winchester porni în urma ei, dar se opri când Nick puse mâna pe brațul lui.

– Venim în câteva minute. Vreau să discut ceva cu Winchester.

– Ceva ce nu implică lovituri? întrebă ea.

El încuviință.

– Da. Venim în camera fetei imediat.

Julia se încruntă preventiv la amândoi și apoi plecă. Nick îi făcu semn lui Winchester să ia loc.

– Spune-mi cum de ați devenit atât de apropiați tu și Julia. Nu am știut niciodată de ce erai atât de hotărât să o aperi.

– Ah.

Winchester se foi pe scaun și roși. Reacția îl făcu pe Nick și mai curios.

– Pe Julia ai întrebat-o?

– Da, răspunse Nick. Mi-a spus să te întreb pe tine.

– Nu este o poveste pe care aș vrea să o spun, așa că să zicem că soția ta m-a oprit din a face ceva incredibil de prostesc.

Cum Winchester nu intră în amănunte, Nick îl încurajă:

– Și? Doar nu crezi că poți să îmi spui doar atât, nu?

Prietenul lui râse ușor.

– Și să îți bați joc de mine pentru restul vieții mele? Probabil mă crezi chiar prost, Colt. Nu, ți-am spus tot ce trebuie să știi.

– Suntem prieteni de mai mult de douăzeci de ani, și nu vrei să îmi spui?

– Nu este un eveniment despre care să vorbesc cu mândrie. Dar îți pot spune atât: când mă voi însura, nu va fi pentru că mă imaginez îndrăgostit.

– Nu știu ce să spun, Winchester. Dragostea are avantajele ei.

Winchester se ridică.

– Atâta fericire ar fi chiar revoltătoare dacă nu aș ține atât de dezgustător de mult la amândoi. Hai să îți vedem fata, Colton. Am auzit că are temperamentul tatălui ei.

Când intrară în camera copilului, o găsiră pe Julia cântându-i Oliviei încet. Nick nu își aminti să fi văzut ceva mai frumos. Își sprijini umărul de ușă, fericit să le privească pe cele două făpturi pe care le iubea mai mult decât orice pe lume.

Winchester îl bătu pe spate.

– Ești incredibil de norocos pentru un degenerat.

Nick zâmbi cu toată gura.

– Știu.

Când îi văzu, Julia îi oferi un zâmbet luminos lui Nick, fericirea și dragostea strălucindu-i în privire, și inima lui Nick bătu cu putere în piept. La naiba, îl afecta de fiecare dată, pur și simplu îl făcea praf cu o privire.

– Olivia, hai să îl cunoști pe unchiul Simon, zise ea încet, și Winchester luă copilul în brațe, ținând-o pe Olivia cu grijă. O învârti, iar copila zâmbi larg.

Julia merse spre Nick și îl luă de braț. Îi priviră pe Winchester și pe Olivia.

– Ai cea mai ciudată expresie pe chip, șopti ea. La ce te gândești?

El o trase aproape de el și o sărută pe tâmplă.

– Știu că Winchester abia a ajuns, dar aveam planuri pentru seara asta. Crezi că ne-am putea furișa puțin?

Se uită la el cu ochi sclipitori.

– Speri să o vizitezi pe doamna Leighton, nu-i așa?

El se aplecă și șopti:

– Am nevoie doar de tine, draga mea. Preferabil dezbrăcată și în patul meu.

– Oh, Nick. Ce plictisitor! glumi ea. Nu îți vei putea păstra porecla cu astfel de obiceiuri.

– Nimic nu este plictisitor cu tine, nevastă. Îndrăznesc să spun că mă vei tot ademeni până când am să crăp.

– Acesta este planul meu, bărbate. Acesta este planul...

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon

Julie Garwood
Secretele unei doamne

Christina Dodd
Logodnă în înalta societate

Elizabeth Hoyt
O dragoste nepotrivită

Karen Robards
Atracție scandaloasă

Christina Dodd
Legile iubirii

Elizabeth Hoyt
Inocență pierdută

Stephanie Laurens
Pețitoarea

Karen Robards
Suflete captive

Samantha James
Păcatele vicontelui Sutherland

Karen Robards
Înfruntarea inimilor

Elizabeth Hoyt
Dorințe ascunse

Johanna Lindsey
Când dragostea așteaptă

Victoria Alexander
Dragoste de probă

Victoria Alexander
Duelul sentimentelor

Stephanie Laurens
Totul sau nimic

SERIA „MINCIUNI PERICULOASE“

Cum să-ți recucerești soțul înstrăinat și să scapi de datorii în patru pași extrem de provocatori și uimitor de plăcuți:

1. Află secretele intime ale celei mai bune curtezane din Londra.
2. Prefă-te că ești chiar tu o curtezană, cu numele de Juliet Leighton.
3. Călătorește spre Veneția și localizează-ți soțul.
4. Sedu-ți bărbatul, concepe-i un urmaș, și *voilà* – ți-ai asigurat viitorul!

Pentru Julia, ducesă de Colton, acest joc nu poate să dea greș. Până la urmă, soțul ei nu s-a deranjat nici măcar să dea ochii cu ea în opt ani întregi, din ziua nunții lor organizate în grabă, când ea avea doar frageda vârstă de șaisprezece ani. Dar ceea ce începe ca un flirt seducător se transformă repede în pasiune mistuitoare, iar sentimentul este reciproc. Este oare posibil ca bărbatul cu care s-a măritat ducesa curtezană să se dovedească a fi iubirea vieții ei?

Joanna Shupe a avut un debut fulminant cu seria „Minciuni periculoase“, impunându-se ca una dintre cele mai bune noi scriitoare de *historical romance*. Valoarea romanelor sale a fost confirmată prin câștigarea premiului Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0173-5
9 786063 301735
Alma®

COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOANNA SHUPE

Contesa libertină

JOANNA SHUPE

Contesa libertină

The Harlot Countess
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Joanna Shupe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Contesa libertină
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniță Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHUPE, JOANNA
Contesa libertină / Joanna Shupe.
trad.: Oana Barbelian. – București: Litera, 2015
ISBN 978-606-0268-8
I. Barbelian, Oana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOANNA SHUPE

Contesa libertină

Traducere din limba engleză
Oana Barbelian

Alma

Capitolul 1

Primăvara, 1809
Londra

În clipa în care puse piciorul pe treapta de sus, sala de bal se cufundă în tăcere. Înainte ca Lady Margaret Neeley să apuce să comenteze reacția ciudată, mama ei începu să tragă de ea în jos pe scări. Abia atunci nenorocirea iminentă deveni evidentă: toată lumea îi evita privirea, zumzetul șoaptelor împânzise încăperea, dansatorii se opriseră la mijlocul piruetelor.

Și atunci își dădu seama imediat că știau. *Știau.*

Cumva, în ciuda strădaniilor ei, în după-amiaza aceea, pe străzile Londrei circulaseră povești despre ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

În timpul vizitelor de dimineață, al plimbărilor prin Hyde Park sau al promenadelor de-a lungul pistei de echitație Rotten Row, înalta societate împrăștiase fulgerător povestea în stânga și-n dreapta.

Având în vedere că astăzi sora lui Maggie fusese bolnavă, mama nu voise să meargă în nici o vizită. Eliberată, Maggie își petrecuse timpul desenând, fericită că nu primise nici un oaspete. Acum îi era limpede și de ce.

Și-ar fi dorit să strige în gura mare că nu făcuse nimic rău. În realitate, la debutul ei, se străduise din răsputeri să pară o englezoaică decentă. Dusese o luptă continuă din cauza tatălui ei irlandez cu părul negru și temperament irascibil. Nici nu arăta, nici nu se comporta precum celelalte fete, iar înalta societate părea să se bucure să o distribuie în rolul unei străine, chiar dacă ea își petrecuse cea mai mare parte din viață în Londra.

– De ce a amuțit toată lumea? îi șuieră mama în ureche. Margaret, ce-ai făcut?

Bineînțeles ca mama observase neliniștea. Și, deloc surprinzător, o considerase direct responsabilă pentru situația stingheritoare pe Maggie. Încă împietrită, Maggie nu putu să răspundă. I se pusese un nod în gât și îi venea greu chiar și să respire.

„Fugi", își striga în gând. „Pur și simplu fugi și prefă-te că nimic din toată seara asta nu s-a întâmplat vreodată." Dar ea nu făcuse nimic rău. Sigur avea s-o creadă cineva. Tot ce trebuia să facă era să explice ceea ce se întâmplase în grădinile Lockheed.

Fata își înălță bărbia și continuă să pășească spre lumina scânteietoare a lumânărilor. Dintotdeauna, încăpățânarea fusese unul dintre defectele ei de caracter, sau cel puțin așa zicea toată lumea. Mama se plângea mereu că Maggie continua o ceartă multă vreme, chiar și după ce discuția ajunsese la o concluzie. Prin urmare, nu avea să-și pună coada pe spinare și să fugă, în ciuda golului imens pe care îl simțea în stomac. Nu, avea să îi înfrunte, chiar și numai ca să demonstreze că o putea face.

Când ajunseră la capătul scărilor, tăcerea deveni și mai apăsătoare. Gazdele nu înaintară să le întâmpine. Nici una dintre puținele ei prietene nu se năpusti spre ea ca să se pună la curent cu bârfele sau ca să-i laude rochia. Nici unul dintre tinerii de față nu o abordă să-i ceară să-i rezerve un dans în seara aceea. În schimb, mulțimea se dădu în lături de parcă un animal sălbatic neîmblânzit se rătăcise înăuntru și putea să se repeadă turbat la oricare dintre ei în orice clipă.

– Vino! îi ordonă mama ei, apucând-o de cot pe Maggie. Hai să ne întoarcem acasă.

– Nu, îi șopti Maggie apăsat. Ceea ce se întâmplase nu era din vina ei și nu avea să permită nimănui să o intimideze. Cineva ar putea să creadă...

Un păienjeniș de mătase vineție sublinia trăsăturile îmbujorate ale lui Lady Amelia.

– Nu pot să cred că ești atât de neroadă încât să-ți faci apariția aici, șuieră fata.

Maggie își îndreptă umerii și se concentră asupra prietenei sale.

– Orice ai fi auzit...

– Mi-a povestit el. Ai crezut că n-o va face? Logodnicul meu mi-a povestit despre... ticăloșia ta, Margaret. Ai încercat să mi-l furi, dar nu ți-a reușit.

Toți cei din încăpere le priveau acum cu nesaț, ascultând conversația. Până și orchestra se oprise din cântat.

– Amelia, de ce aș...

– Mereu ai fost geloasă. Sezonul ăsta, eu am primit trei cereri, iar tu nici una. Nici nu e de mirare că ai încercat să-i suceşti mințile domnului Davenport.

Ca moştenitor al vicontelui Cranford, domnul Davenport fusese considerat de toată lumea drept cel mai dorit bărbat din Londra. O ceruse în căsătorie pe Amelia cu mai bine de o lună în urmă, iar Maggie fusese mai mult decât bucuroasă pentru cealaltă fată.

Așa că Maggie ignoră icnetul mamei ei și-și menținu privirea ațintită asupra Ameliei.

– Te înşeli.

– Amelia. Lady Rockland îşi făcu apariția, apucându-şi fiica de braț. Vino de acolo în clipa asta. Te compromiți chiar şi doar dacă vorbeşti cu... Nu termină replica şi nici nu adăugă vorba plină de ură înainte de a se îndepărta valvârtej, în mod evident dezgustată. Totuşi, Maggie putea să îşi închipuie prea bine ce avusese de gând să spună Lady Rockland. „Desfrânată. Târfă. Stricată."

Asta devenise ea în ochii lor? Totul i se părea de neînțeles, mai ales că domnul Davenport mințise. Maggie fusese de acord să se întâlnească cu el ca să discute despre Amelia, după cum spusese el. Însă, odată ajunşi la marginea grădinilor, devenise foarte clar că tânărul avea altceva în minte. O apucase strâns, încercând să o tragă aproape şi să o sărute. Îi sfâşiase rochia. Maggie, la rândul ei, îl lovise în singurul loc sensibil al unui bărbat, iar el o eliberase. În vreme ce alerga înapoi spre casă, cuplul care tocmai sosea pe alee probabil că trăsese anumite concluzii legate de îmbrăcămintea ei neglijentă.

Domnul Davenport o păcălise. O hărțuise. Apoi îşi sporise păcatul mințind-o pe Amelia, una dintre puținele fete cu care Maggie se împrietenise. Nevoia de a face pe toată lumea să înțeleagă adevărul o sfâşia pe dinăuntru. Oare chiar nu îi păsa nimănui de asta?

În vreme ce-şi rotea privirea prin sala mare, ura cu care era întâmpinată îi demonstra foarte clar că adevărul chiar nu conta. Înalta societate o judecase deja.

Ar fi vrut să strige, să se revolte împotriva nedreptății. Chiar nu avea să-i sară nimeni în ajutor? Cu siguranță una dintre celelalte tinere nemăritate sau bărbatul despre care ea credea... Mai mult decât disperată, cercetă încăperea, de data asta în căutarea unui bărbat înalt și blond. În timpul sezonului, el fusese protectorul ei, singura persoană care o cunoștea cu adevărat și care ar fi crezut că ea nu ar face niciodată ceva atât de nesăbuit. Poate că auzise deja ce se întâmplase. Și atunci de ce nu ieșise Simon din mulțime ca s-o apere?

Acolo, în spatele sălii de bal. Se uită fix în privirea aceea de un albastru sclipitor, o privire care scânteiase în jos spre ea în mai multe nopți decât putea număra. Totuși, acum ochii lui nu mai scânteiau – privirea-i era complet lipsită de orice fel de emoție. Ușor, obrajii bărbatului se îmbujorară, de parcă... ar fi fost furios sau poate stânjenit... ceea ce nu avea absolut nici un sens.

Fata își uni mâinile înmănușate, implorându-l în tăcere să o salveze. Cu toate astea, el nu făcu nici un pas mai aproape. Susținându-i privirea, bărbatul își ridică paharul de șampanie și îl goli.

O umbră de speranță îi traversă chipul când Simon se întoarse... dar aceasta îi fu spulberată când își dădu seama ce se întâmplase. Bărbatul îi întorsese spatele. Simon o abandonase.

Nimeni nu interveni. Nimeni nu scoase o vorbă. Era ca și cum toți așteptau să vadă ce avea ea să facă. Maggie simți cum începea să o cuprindă isteria, cum plămânii îi erau striviți de o greutate de rău augur. Doamne sfinte! Ce avea să se aleagă de ea?

Capitolul 2

Decembrie 1819
Londra

Trecutul unui bărbat putea fi cu ușurință uitat – dacă, desigur, nu era atârnat în vitrina unuia dintre magazinele aflate în cea mai aglomerată zonă din St. James.

Simon Barrett, al optulea conte de Winchester, stătea înghețat în aerul rece al iernii, privind la încă una dintre imaginile care reaminteau de tinerețea lui strălucită de beţiv. În ciuda temperaturii scăzute, simți disconfortul unui nod fierbinte ce i se puse în gât. La dracu', nu mai roşise din copilărie.

Totuşi, nu îşi putea lua privirea de la desenul expus în vitrina magazinului de gravuri, care înfăţişa un bărbat prea beat să stea în picioare, în vreme ce o doamnă din apropiere era prădată şi lăsată fără bijuterii. Nu exista nici o urmă de îndoială legată de identitatea bărbatului. Ca şi cum statura înaltă, părul blond şi ochii de un albastru strălucitor nu ar fi fost de ajuns, artistul îi oferise personajului şi un nume: Lord Winejester[1]. „La dracu'!"

– Aproape că uitasem latura asta – tinerețea ta cea rebelă. Simon se uită înspre bunul lui prieten Damien Beecham, vicontele Quint.

– Asta e mai degrabă perspectiva artistului.

Lord Winchester se întrebă încă o dată de ce artistul acesta, Lemarc, făcuse o fixaţie pentru el. Oare era vorba despre vreunul dintre oponenţii lui? Nimeni nu avansa în sferele înalte ale parlamentului fără să calce pe cineva pe coadă.

– A câta e? Îndrăznesc să spun că e a patra sau a cincea caricatură cu tine din ultimul an. Lord Winejester devine destul de popular. Poate o să ajungi să primeşti o lingură comemorativă sau vreo farfurie, precum Doctorul Syntax al lui Rowlandson, rosti Quint, referindu-se la faimosul personaj de ficţiune al artistului.

– O, da, e de vis, rosti Simon tărăgănat.

– Ei, hai. Pe celelalte nu le-ai luat în serios. De ce eşti aşa de posomorât acum?

Nu era întru totul adevărat. Poate ca Simon luase lucrurile în râs, în public, dar, în sinea lui, desenele îl îngrijoraseră. Muncise prea mult ca să-şi construiască reputaţia, ca să permită acum să-i fie pătată. Influenţa şi autoritatea de care se bucura printre nobili urma să aibă de suferit dacă avea să mai fie portretizat

[1] Joc de cuvinte care se referă la preferinţa personajului pentru băuturile alcoolice în exces, realizat prin alăturarea cuvintelor eng. *wine* (vin) şi *jester* (bufon), care pronunţate împreună amintesc de numele protagonistului, luându-l în acelaşi timp în zeflemea. (n.tr.)

ca un bufon. Poate că venise vremea să-i sugereze unui anume artist să-şi pună talentele la lucru folosindu-se de un alt subiect. Şi dacă respectiva sugestie avea să fie percepută drept o ameninţare, atunci aşa să fie.

– Mergem înăuntru?

Un clopoţel zăngăni deasupra uşii când Simon intră, urmat de Quint. Într-o încăpere spaţioasă, magazinul avea şiruri de ferestre poziţionate la înălţime, până în tavan, ceea ce permitea luminii să intre nestingherită, învăluind fiecare suprafaţă disponibilă, chiar şi într-o zi de iarnă aşa de mohorâtă ca aceasta. Pereţii erau înţesaţi cu opere de artă înrămate – peisaje, portrete, ilustraţii cu diverse veşminte la modă şi scene de viaţă în toate formele şi mărimile, în vreme ce, pe rafturile din colţul mai îndepărtat, zăceau pânzele neînrămate.

Simon păşi spre tejgheaua lungă, aşezată în faţa peretelui din spate, acolo unde o bătrână aştepta răbdătoare în picioare. Din spatele unor ochelari mici şi rotunzi, femeia făcu ochii mari şi îşi îndreptă rapid privirea spre vitrina din faţă, după care o fixă înapoi pe faţa lui. „Ei bine, măcar nu va fi nevoie să mă prezint."

Bătrâna făcu o reverenţă.

– Bună ziua, domnii mei.

Simon îşi scoase pălăria şi o aşeză pe tejghea.

– Bună ziua. Aş dori să vorbesc cu proprietarul.

– Eu sunt doamna McGinnis, proprietara. Domnia voastră este cumva interesată să cumpere o gravură?

– Astăzi nu. Mai mult mă interesează să aflu o informaţie. Făcu un semn spre vitrina din faţă. Îmi puteţi spune cum l-aş putea găsi pe artistul Lemarc? Îi găsesc munca... interesantă. Quint chicoti, dar Simon nu-l băgă în seamă.

– Mă tem că artistul doreşte să rămână anonim, milord.

Răspunsul acesta previzibil nu-l descumpăni câtuşi de puţin. În ultimele câteva săptămâni, făcuse câteva investigaţii neoficiale legate de artist şi aflase că Lemarc era un pseudonim.

– Dar dacă mă ofer să plătesc pentru această informaţie? Să zicem, zece lire.

Buzele femeii tremurară, iar Simon avu impresia că doamna McGinnis îşi reţinea un surâs.

– Milord, am primit o ofertă de până la cincizeci de lire.

– Ce ziceți de o sută de lire?

– Va trebui să vă rog să mă iertați, dar eu am să rămân loială artistului. Nu ar fi frumos din partea mea să-i încalc dorințele.

În sinea lui, blestema încăpățânarea femeii, deși devotamentul ei față de Lemarc era de admirat.

– Atunci, aș vrea să-i cumpăr caricatura din vitrină.

Doamna McGinnis clătină din cap.

– Încă o dată va trebui să îmi cer iertare de la domnia voastră. Acel desen nu este de vânzare.

Făcu ochii mari de uimire.

– Nu e de vânzare? Indiferent de ofertă?

– Indiferent ce sumă ați oferi. Artistul ar prefera să păstreze piesa în colecția sa particulară.

„La naiba!" Simon începu să bată darabana cu degetele pe tejghea, asaltat de gânduri. Nici măcar nu putea să cumpere desenele ca scape de ele. Quint se aplecă în față.

– Există vreo altă operă de-a lui Lemarc de vânzare?

– Da, sigur, milord, răspunse negustoreasa în grabă. Am o colecție de tablouri cu păsări realizate în acuarelă de acest artist, asta dacă domniile voastre ar fi interesate să le vadă.

– Le va cumpăra pe toate, grăi Quint îndreptându-și degetul mare în direcția lui Simon. Tot ce aveți.

– Păsări? Simon îi aruncă lui Quint o privire aspră. *Păsări*, Quint?

– Cumpără-le, Winchester. Ai încredere în mine.

Simon se întoarse înapoi spre femeie.

– Câte?

– Aproape douăzeci, milord. Sunt destul de frumoase, toate fiind realizate în ultimii ani. Domniile voastre doresc să le vadă?

– Nu, asta nu va fi... replică Quint.

Simon își apucă prietenul de umăr și începu să-l tragă spre ușa din față.

– Vreți să ne scuzați o clipă, doamnă McGinnis?

– Bineînțeles. Stați cât timp aveți nevoie, domniile voastre. Eu voi fi aici în spate. Femeia dispăru în spatele magazinului, lăsându-i singuri pe cei doi bărbați.

Simon se încruntă la Quint.

– De ce dracu' cumpăr eu aproape douăzeci de tablouri cu păsări? Urăsc păsările.

– Pentru că unele sunt specifice unei anumite zone, nerodule, îi şopti Quint. Am putea să găsim un punct comun la speciile de păsări desenate şi să restrângem zona de căutare la ţinutul unde locuieşte Lemarc. Asta măcar o să îţi indice un loc de unde să începi căutările.

Simon clipi.

– Quint, asta e...

– Ştiu. Acum cumpără blestematele alea de imagini ca să putem merge la club. Sunt hămesit.

Pentru moment, uitase de pasiunea lui Quint pentru enigme.

– Bine. Atunci, consideră ăsta proiectul tău. Dă-mi una dintre cărţile tale de vizită. Quint scoase o carte, iar Simon o strigă pe doamna McGinnis.

– O să cumpăr toate tablourile cu păsări, îi spuse negustoresei când se întoarse, în timp ce scotea o carte de vizită din buzunarul de la piept. Trimiteţi-mi nota de plată mie, dar tablourile duceţi-le la adresa asta. Îi înmână cartea de vizită a lui Quint.

– Cu plăcere, milord. Domnia voastră ar vrea să le înrămăm?

„Ar fi mai bine", se gândi. Poate va găsi vreun loc unde să le folosească. Poate la antrenamentul de tragere.

– Într-adevăr. Mă las pe mâna priceperii dumneavoastră. Alegeţi orice rame vi se par potrivite. Cât durează până vor fi gata?

– Pun imediat băiatul la treabă. O să vi le trimit poimâine.

În clipa aceea, clopoţelul de deasupra uşii zăngăni, el se întoarse şi văzu o siluetă mică năvălind în magazin. O doamnă, după cum arătau boneta ei la modă şi mantaua îmblănită. Păru să încremenească atunci când dădu cu ochii de ei, dar apoi lăsă capul în jos. Avea ceva ciudat de familiar...

– Lord Quint, o auzi rostind.

Quint făcu o plecăciune.

– Lady Hawkins, cât mă bucur să te revăd.

Brusc, tot aerul din încăpere păru să dispară. Sau poate că plămânii lui Simon refuzau să coopereze, pentru că simţi o fierbinţeală în piept, o căldură care îl apăsa ca şi cum tavanul s-ar

fi prăbuşit deasupra lui. Dumnezeule mare, nu se aşteptase să o vadă aici. De fapt, să o vadă oriunde.

Zece ani. Trecuseră zece ani de când se văzuseră ultima oară. Sigur că auzise totul despre ea. Din câte se spunea, femeia se dădea în vânt după spectacol şi notorietate – ceea ce i se părea ciudat având în vedere că şi-o amintea cugetată şi, ei bine, timidă.

Dar nu o cunoscuse niciodată cu adevărat, nu-i aşa? Scandalul de pe vremea când încă era Lady Margaret, laolaltă cu comportamentul pe care-l afişase încă de la finalul perioadei de doliu, dovedise asta din plin.

Rămase împietrit de uimire şi tot ce putu să facă fu să privească lung. Dacă ar fi fost să te iei după înfăţişarea ei, timpul fusese cu siguranţă blând cu Lady Hawkins. Buclele de păr negru i se unduiau de sub bonetă, iar trăsăturile-i delicate erau de-a dreptul sclipitoare de la frig. Avea o piele mătăsoasă lipsită de orice urmă de imperfecţiune şi ochii verzi care şopteau despre pajiştile irlandeze ale strămoşilor ei.

În vreme ce-o privea, pe buzele ei voluptuoase îşi făcu apariţia un zâmbet slab. Simon îşi amintea frumuseţea simplă a acelui surâs şi de ce era în stare să facă doar ca să-l vadă.

Existase o vreme când ar fi făcut orice să o ştie fericită. Ce băiat prostuţ, tare prostuţ, mai fusese. Gândul la infidelitatea ei îl făcu să simtă cum începe să îl cuprindă furia... o furie pe care se forţă să o înăbuşe pentru că era complet absurdă. În fond, trecuseră zece ani.

– Lord Winchester, a trecut foarte multă vreme, o auzi rostind, pe un ton calm şi liniştit.

Crispat, bărbatul făcu o plecăciune.

– Lady Hawkins. Îmi pare bine să te reîntâlnesc.

Chiar şi în propriile urechi, replica sună banal. Cum femeia nu răspunse, în încăpere se aşternu o tăcere ciudată. La naiba, dar chiar nu avea nici cea mai vagă idee ce să îi spună. Atât picioarele, cât şi limba îi păreau de lemn.

– Cumperi o gravură? întrebă Quint în cele din urmă.

Femeia păşi spre tejghea. Creştetul capului abia îi ajungea până la umărul lui Simon.

–Am cumpărat săptămâna trecută. Acum a fost înrămată şi am venit să o ridic? Dumneata?

–Azi Winchester e cel care cumpără, răspunse Quint.

Lady Hawkins se întoarse, iar privirea ei iscoditoare se lovi de a lui. Era greu să nu remarci inteligența – deopotrivă familiară şi misterioasă – care se ascundea acolo.

Simon îşi drese glasul.

–Cumpăr o colecție de tablouri cu păsări.

–Serios?

–Într-adevăr, milady, confirmă negustoreasa. Toate nouăsprezece tablourile de Lemarc. Domnia sa le-a cumpărat pe toate.

–A. Ți-ai descoperit interesul pentru ornitologie, domnule?

Sunetul vocii ei în timp ce îl tachina în felul acela unic şi răguşit îi făcu pielea de găină. Nu avusese nici o intenție să manifeste acel răspuns atât de visceral, dar se trezi incapabil să-l oprească. În timpul lunilor pe care le petrecuseră împreună, îl tachinase destul de des. Îl făcuse să râdă, mai mult decât se gândise vreodată că ar fi posibil, iar veselia nu trecuse neobservată odată ce dispăruse din viața lui.

Oare îl făcuse să râdă şi pe răposatul Lord Hawkins? Sau pe ceilalți bărbați din trecutul ei?

–Asta înseamnă „păsări", reluă ea, atrăgându-i atenția înapoi la conversație. Am întrebat dacă te interesează păsările.

–Mai mult păsăruicile, murmură Quint, iar Lady Hawkins chicoti.

–Da, ştiu ce este ornitologia, replică Simon. Deşi nu pretind a fi un expert în păsări, brusc m-am trezit fascinat de ele. Dar dumneata, doamnă?

Femeia se întoarse să privească nişte bibelouri de pe raftul de sticlă.

–A, nu. Mă tem că n-aş şti să deosebesc o potârniche de un scorțar.

–Ai mai fost la vreuna dintre celelalte expoziții recente de artă? o întrebă Quint.

„Celelalte expoziții?" Simon se miră să audă asta. Quint cu siguranță omisese să spună că se mai întâlnise cu Lady Hawkins. Ceea ce era ciudat, de vreme ce Quint cunoştea povestea dintre

ea şi Simon. Sigur, nu că lui Simon i-ar fi păsat. Cu siguranţă nu îi păsa.

– Nu am avut timp, răspunse ea. Ai cumpărat tabloul pe care îl admirai la expoziţia Waterfield?

– Nu. Nu aveam nici un interes să îl cumpăr, recunoscu Quint. Încercam să îmi dau seama cum a obţinut artistul nuanţa aceea specială de galben. Nu am mai văzut una atât de aprinsă.

– E obţinută dintr-un metal numit cadmiu. Tocmai ce citisem despre tehnica asta înainte de expoziţie.

– Extraordinar. Probabil că se foloseşte o soluţie cu acid...

Mormăind încet, Quint scoase din buzunar un carneţel şi un creion şi începu să noteze rapid în vreme ce se îndrepta direct spre uşă.

– Mă bucur să văd că unele lucruri nu se schimbă niciodată, rosti Lady Hawkins. Se pare că Lord Quint încă devine cu totul absorbit de preocupările sale.

– N-am avut nici cea mai vagă idee că eşti aşa de bună prietenă cu Quint.

Femeia îi analiză faţa.

– Ei bine, da. Nu toată lumea mi-a întors spatele, bănuiesc...

Abia şoptit, comentariul i se păru ciudat lui Simon. În fond, ea îşi făcuse alegerile în urmă cu toţi anii aceia, preferându-l pe Davenport, care acum era Lord Cranford. Faptul că relaţia cu Cranford nu funcţionase fusese, fără doar şi poate, un adevărat ghinion pentru ea; căci reputaţia ei suferise o adevărată lovitură. Dar trebuia să fi fost conştientă de eventualele consecinţe atunci când riscase totul ca să cocheteze cu Cranford. Aşadar, ce anume din tot ce se întâmplase era aşa de surprinzător?

– Domnia voastră doreşte chitanţă?

Speriat, Simon se întoarse spre doamna McGinnis, de a cărei prezenţă uitase cu desăvârşire. Femeia mai în vârstă aşteptă răbdătoare ca el să îi răspundă, dar atunci Lady Hawkins se întoarse atrăgându-i, fără să vrea, atenţia, în timp ce se duse să cerceteze un tablou expus pe peretele opus. Nu ar fi trebuit să mai vrea să rămână acolo, ar fi trebuit să profite de ocazia asta ca să pună o distanţă cât mai mare între el şi ea... dar îi fu imposibil s-o facă. Simţea nevoia s-o urmeze, să vorbească cu ea. „Dar cu ce scop?"

se dojeni singur. Să poarte o conversație politicoasă? Doamne, ce imbecil mai era.

– Da, aș vrea, se auzi spunându-i proprietarei.

Doamna McGinnis se întoarse în grabă în spatele magazinului, iar Simon se duse lângă Lady Hawkins.

– Se pare că știi câte ceva despre artă.

– Un pic. Am studiat pe ici, pe colo în ultimii ani. Femeia ridică din umeri, după care îl privi cu îndrăzneală, scânteierea ochilor ei de un verde pal făcându-l să se cutremure din cap până-n picioare. Pare să-ți meargă bine. Nu că m-aș fi așteptat la altceva.

Ceva din tonul ei îl făcu să se încrunte.

– Adică?

– Adică a trecut mult timp, iar dumneata pari mult mai... nu știu, mult mai aristocratic decât îmi aminteam.

– Aristocratic? Fără să vrea, bărbatul chicoti. Dar sunt conte, Lady Hawkins. Eram și atunci, pe vremea când...

Se opri brusc, căci vorbele îi rămaseră în gât. Știuse? Oare avusese vreodată cea mai vagă idee despre ceea ce simțise pentru ea? La naiba! Existase o vreme când doar o simplă privire aruncată spre ceafa ei îi dăduse fiori. Visase să o seducă, dar avusese de gând să aștepte până ce se puteau căsători. Cât de neghiob putuse să fie închipuindu-și că și ea simțea la fel.

– Ce mai face mama dumitale? îl întrebă Lady Hawkins. Am amintiri așa de plăcute legate de domnia sa.

Simon își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, simțind cum neliniștea era pe punctul de a pune stăpânire pe el. În aceeași măsură, își dorea și să o ia la sănătoasa, și să nu mai plece niciodată.

– E destul de bine, mulțumesc. Dar a dumitale?

– Îmi pare rău să spun asta, dar nu stă tocmai bine cu sănătatea. Ne descurcăm, însă.

– Îmi pare rău, Maggie.

Numele de alint îi scăpă printre buze înainte să apuce să-l suprime. Femeia înghiți în sec, dar expresia feței nu îi trădă nimic. Privirea îi rămase ațintită asupra tablourilor.

– Nu are de ce să-ți pară, Simon, rosti ea cu aceeași familiaritate. Măcar un lucru am învățat despre mine în toți anii ăștia, și anume cum să mă descurc foarte bine.

– Da, așa am auzit.

Lady Hawkins se întoarse cu fața spre el.

– Serios?

– Toată lumea vorbește numai despre dumneata.

Femeia ridică dintr-o sprânceană.

– Iar eu nu dau decât peste comentarii constante despre victoriile dumitale din Parlament, Lord Winejester.

Umerii bărbatului se încordară, ca o reacție instinctivă la numele personajului. Sigur că văzuse caricatura din geam.

– Mă tem că exagerează, rosti el scrâșnind din dinți și rezistând impulsului de a țâșni spre vitrina magazinului ca s-o dea jos.

– Da, dar asta e ceea ce înalta societate face cel mai bine.

Nu prea avea cum s-o contrazică.

– Mă gândeam că până acum vei fi participat la vreuna dintre petrecerile mele, continuă ea.

– Nu îmi amintesc să fi fost invitat, replică el.

– Hm, asta e ceea ce te reține? O invitație?

Își dădu seama că râdea de el. Îl tachina. Dar altceva... Umerii ei încordați și linia dreaptă a buzelor sugerau furie. Simon întoarse ideea pe toate părțile în mintea lui încercând să înțeleagă despre ce era vorba.

– Milord, iertați-mă, iată chitanța, îi strigă doamna McGinnis de la tejghea.

Maggie se deplasă spre cealaltă parte a magazinului, respingându-l, așa că Simon nu avu încotro decât să ia chitanța de la negustoreasă. Puse bucățica de hârtie în buzunar.

– O după-amiază frumoasă, Lady Hawkins! îi ură lui Maggie care stătea cu spatele.

Fără să se întoarcă, femeia abia îi făcu semn cu mâna.

– O după-amiază frumoasă și dumitale, Lord Winchester!

Odată ajuns afară, îl găsi pe Quint încă mâzgălind ceva. În vreme ce Simon își aștepta prietenul, nu putu să se abțină să nu se întoarcă spre magazin, spunându-și că o făcea ca să mai analizeze

o dată desenul acela jenant... însă privirea îi fu în schimb atrasă de Lady Hawkins.

– Te-ai întâlnit cu ea, iar mie nu mi-ai spus, rosti el pe un ton cât se poate de neutru.

Quint ridică brusc capul.

– Nu am crezut că îți pasă în vreun fel.

– Nu îmi pasă. Am fost doar surprins.

– Într-adevăr, rosti Quint tărăgănat, apoi își întoarse atenția asupra carnețelului. Și lumea zice că eu nu știu să mint.

– Pot să nu mai zâmbesc?

Maggie se simțea penibil cu rânjetul ăla fals aproape cusut pe față în timp ce stătea lângă tejghea.

– Nu încă, milady. Domnii sunt încă în fața vitrinei și se uită spre magazin.

– Ai vreo sugestie? Mă simt ca o netoată să stau aici și să mă zgâiesc la dumneata.

– De ce nu vă plimbați prin magazin, iar eu o să merg în spate ca și cum aș vrea vă aduc tabloul.

Doamna McGinnis îi aruncă o privire pentru a se scuza înainte de a se face nevăzută în spatele magazinului. Ascultând sfatul femeii, Maggie păși spre grămada de gravuri ce stăteau sprijinite de perete și încercă să le studieze cu calm, deși își simțea inima bubuindu-i în piept, mai repede ca bătăile din aripi ale unei vrăbii. Simon chiar fusese aici și se uitase la desen. Oare ce simțise când îl privise? Umilință? Furie?

Femeia simți cum îi crește inima de satisfacție.

Nu știa, firește. Cum ar fi putut să-și dea seama cine era responsabil pentru caricaturile lui Lord Winejester. Doar trei persoane îi cunoșteau talentele ascunse: sora ei, mentorul ei, Lucien, și doamna McGinnis. Și nici unul nu avea să îi dezvăluie vreodată secretul.

Dumnezeule, când Simon îi zâmbise atât de intim, ca un băietan, simțise cum se încălzește până în vârful degetelor. Probabil că putea să aibă la picioare orice femeie din Londra, la fel cum o avusese și pe ea odinioară. Dar asta nu avea să se mai întâmple niciodată.

Da, fusese suficient de naivă încât să aibă încredere în el. Ba chiar să îl şi iubească. Dar acum nu mai era credulă sau naivă. Acum era mai deşteaptă. Mai puternică. Era o cu totul altă persoană. Mult mai rău decât flirtul fusese efortul lui Simon de a purta cu ea o conversaţie prietenoasă, ca şi cum nu avea nici un motiv pentru care să-şi ceară iertare. Ca şi cum nu i-ar fi întors spatele exact în momentul în care avusese cea mai mare nevoie de el.

Dintre toate cele ce se întâmplaseră de la scandal încoace, cel mai tare o duruse trădarea lui Simon. Ăsta era şi motivul pentru care se bucura să-l vadă umilit în public din cauza ei. Îi cunoştea faima de conducător tânăr, puternic şi respectat în Parlament, care nu se afla niciodată în tabăra învinşilor. Cu o reputaţie actuală de bărbat cinstit şi inteligent, comportamentul libertin din tinereţe părea de mult uitat.

Dar Maggie nu uitase. Cum ar fi putut, de vreme ce şuşotelile legate de decăderea ei o urmăreau oriunde mergea? „Târfa pe jumătate irlandeză."

Porecla obişnuia să o deranjeze, mai ales atunci când doamnele nu se deranjau să coboare tonul înainte să o rostească. Dar, cu anii, învăţase să o accepte, ba chiar să o folosească în avantajul ei. Dacă o femeie decade, învaţă să se ridice sau să rămână jos... iar Maggie nu avea nici cea mai mică intenţie de a permite înaltei societăţi să o calce în picioare. Nu, lucrurile aveau să stea exact invers. Ei bine, poate nu avea să-i strivească ea... dar cu siguranţă avea să-i facă să sufere.

Din fericire, popularitatea lui Lemarc îi oferea posibilitatea de a scoate în evidenţă ipocrizia şi ridicolul care puseseră stăpânire pe societatea londoneză. Prietenul ei, Lucien, spunea adesea că artiştii ar trebui să folosească arta pentru a distruge orice urmă de durere şi de suferinţă, iar ea ţinuse furia aceea în suflet pentru mult prea multă vreme.

– Au plecat, milady.

Doamna McGinnis se întoarse cu un pachet maro în mâini.

– Slavă cerului. Cât pe-aci să se prăbuşească de uşurare, Maggie îşi duse mâna la inimă. Era să mor când am intrat şi l-am găsit aici. Ce voia?

– Desenul, bineînțeles. A încercat să mă plătească să îi spun numele adevărat al lui Lemarc. Cum nu a reușit, domnia sa s-a oferit să cumpere tabloul, indiferent de preț.

– Indiferent de preț? Ei bine, îmi pare rău că am împiedicat o vânzare. Gândește-te doar câți bani ai face dacă am putea dezvălui identitatea lui Lemarc.

Doamna McGinnis clătină din cap.

– Dacă am face-o, milady, cu siguranță aș pierde pe termen lung. Ceea ce îi aduce la ușă e misterul, dacă nu te deranjează să-l numesc așa, iar talentul domniei tale îi face să cumpere totul imediat ce termini de desenat. Păsările în acuarelă erau ultimele pe care le aveam. Se întinse și o bătu ușor pe Maggie pe mână. Și nu există nimic ce nu aș face pentru domnia ta. E adevărat, nimeni nu ar putea să îmi ofere destui bani încât să-ți dezvălui secretul.

Maggie strânse degetele celeilalte femei.

– Îți mulțumesc. Loialitatea dumitale înseamnă totul pentru mine.

– Eu sunt cea care-ți mulțumește. Fără domnia ta, m-aș găsi în continuare în Little Walsingham, îndurând bătăi de la diavolul cu care m-am măritat. Îți datorez totul pentru că mi-ai dat câțiva bani și opere de artă să-mi pun pe picioare propriul magazin. Iar eu nu voi uita niciodată asta.

– În cazul ăsta, ne-am salvat reciproc. Fără prietenia dumitale, nu aș fi supraviețuit.

Celelalte femei din sat nu făcuseră decât să stea gură-cască și să o judece pe femeia nerușinată care se căsătorise cu baronul lor bătrân și bogat. Nu-i fusese deloc ușor să-și facă prieteni.

Doamna McGinnis chicoti și se trase în spate să-și șteargă ochii.

– Suntem o pereche pe cinste. Dar zilele-alea sunt de mult apuse. Și uită-te la dumneata... subiectul principal de discuție în Londra!

Îi veni în minte vorbele lui Simon. „Toată lumea vorbește numai despre dumneata." Se întreba ce povești auzise el. Fără îndoială, tot ceea ce i se spusese îi confirma iarăși cât de inteligente fuseseră acțiunile lui din urmă cu zece ani.

– Oricum, sunt mândră de munca mea. Apropo de muncă, de ce crezi că a cumpărat Lord Winchester păsările?

Femeia ridică din umeri.

– Nu aş putea spune, milady. L-a convins prietenul domniei sale, Lord Quint. S-au retras în colţ, unde au purtat o discuţie şoptită. După aceea, Lord Winchester a fost de acord să cumpere tablourile fără măcar să se uite la ele, iar pachetul va fi trimis la adresa lui Lord Quint.

Maggie se încruntă. Le cumpărase fără să se uite la ele? Şi a cerut să-i fie duse lui Lord Quint? Toată chestiunea asta i se părea ciudată şi, în plus, ura să nu ştie *de ce* făcea cineva ceva anume. Asta era o calitate enervantă, dar tocmai asta o făcea o observatoare pasionată a firii umane, ceea ce, în schimb, o ajuta să creeze desene mai precise şi mai provocatoare. Sora ei îi repetase de nenumărate ori să lase lucrurile să se desfăşoare de la sine, să renunţe la încăpăţânarea ei de a găsi o explicaţie raţională pentru orice, dar Maggie, pur şi simplu, *nu putea*.

– Poţi să-mi spui ce i-a făcut contele domniei tale încât să apară într-atât de multe desene de-ale lui Lemarc?

Maggie făcu un semn indiferent din mână.

– Nu a fost în atât de multe. Prinny a apărut în mult mai multe, iar eu nici măcar nu l-am cunoscut pe Regent.

– Nu ai cum să mă păcăleşti. Ne cunoaştem mult prea bine. L-ai făcut de râs pe Lord Winchester şi sigur există un motiv bun pentru care ai făcut-o.

O, da. Avea un motiv bun.

Doamna McGinnis o studia cu atenţie, aşa că Maggie rosti:

– Mi-l amintesc de la debutul meu în societate, iar acelea sunt zile pe care aş prefera să le uit. Am încredere că îl vei taxa cu o sumă frumuşică pentru acuarele.

– Într-adevăr, aşa voi face. Vei câştiga o mică avere de pe urma contelui de Winchester. Acum, cărui motiv îi datorez onoarea vizitei de azi?

– Am vrut să te informez că am terminat desenele arhitecturale, precum şi o nouă caricatură pentru vitrină. Vom folosi procedura obişnuită de livrare. Ce zici de poimâine?

– Excelent! Negustoreasa bătu din palme. Turiştilor le vor plăcea la nebunie desenele arhitecturale. Mai e o chestiune pe care ar trebui să o discutăm. Am primit o scrisoare de la Ackermann. Redactează o carte de călătorie pentru Scoţia şi Ţara Galilor şi vrea să îl angajeze pe... Lemarc... pentru ilustraţii.

Rudolph Ackermann, editorul de la *The Repository of the Arts*, publicase cărţi de călătorie, de arhitectură şi de grădinărit de mare succes. Doamna McGinnis îi arătase deja de câteva luni lucrările lui Maggie, implorându-l să-i permită lui Lemarc să ilustreze una dintre viitoarele cărţi. Munca urma să fie migăloasă, dar avea să fie bine plătită şi o reclamă excelentă. Şi, mai important, aprobarea lui Ackermann avea să cântărească mult. Bărbatul nu lucra niciodată cu artişti trecători sau de avangardă. Asta avea să-i pună opera pe acelaşi nivel cu cea a artiştilor contemporani de renume precum Rowlandson şi Gillray.

– Solicită aproape o sută de acvatinte, continuă doamna McGinnis profitând de tăcerea înmărmurită a lui Maggie. Să-i spun că accepţi?

– Da! Pentru numele lui Dumnezeu, ce veşti minunate! izbucni ea întinzându-se în faţă să strângă mâinile doamnei McGinnis. Îţi mulţumesc că munceşti atât de mult în numele meu.

– Aranjamentul ne va face bine amândurora, milady. Cu ajutorul lucrării pentru Ackermann şi graţie prietenului dumitale de la Paris, în curând, toată Londra va vui. Poate, până la vară, ne vom putea permite un magazin mai mare pe bulevardul Strand.

– O, excelent. Ai veşti de la Lucien.

Lucien Barreau era unul dintre cei mai dragi prieteni ai lui Maggie. Îl întâlnise pe vremea când studia la Paris, cu câţiva ani înainte de moartea lui Hawkins. Îi fusese mentor şi o învăţase despre ceea ce presupunea a fi un artist, dar şi cum să-şi perfecţioneze măiestria. Talentul lui era nemărginit, dar refuzase să-şi expună opera la Paris, teama de respingere ţinându-l departe de laudele publice. Totuşi, după o luptă îndelungată, Maggie reuşise să îl convingă să îşi vândă operele în Londra, prin intermediul doamnei McGinnis.

– Într-adevăr, a scris la începutul săptămânii să ne spună că ne-a mai pregătit două sute de acvaforte. Mostra pe care ne-a trimis-o era remarcabilă. Ai vrea s-o vezi?

– Nu-i nevoie. Îi ştiu bine munca. Stilul lui elegant de a desena se va vinde ca pâinea caldă.

– Sper din tot sufletul să fie aşa. Doreşti să expun noul desen imediat sau să-l mai păstrăm un pic pe cel vechi?

– Mai lasă-l pe ăsta încă o săptămână. Nu are rost să îi lăsăm lui Lord Winchester impresia că vizita lui te-a influenţat să îl dai jos. Nu, mai lasă-l să fiarbă vreo câteva zile.

Clopoţelul de deasupra uşii zăngăni şi trei domniţe intrară în magazin. Erau englezoaice tinere cu obrajii îmbujoraţi, îmbrăcate în haine care le plasau în rândurile aristocraţiei avute. Slujnicele le aşteptau afară.

Ţinându-se de braţ, fetele râdeau bucuroase. Doar observându-le, Maggie se simţi de o sută de ani. Oare fusese şi ea vreodată aşa de lipsită de griji, chiar şi înainte de scandal?

– Iertaţi-mă, milady, rosti doamna McGinnis înainte să se grăbească să le servească pe nou-venite.

Maggie se duse să studieze câteva tablouri de pe peretele apropiat. O încurajase pe doamna McGinnis să adune toţi artiştii în vogă. Până la urmă, magazinul nu putea fi susţinut doar de Lemarc. Pe lângă faptul că practica avea meritul de a creşte vânzările, de asemenea îi oferea lui Maggie şansa de a studia competiţia. Cele pe care le admira acum erau o serie de peisaje irlandeze drăguţe semnate de Mulready. De fapt, erau chiar destul de frumoase.

– Ştiţi cine e aceea? o auzi câteva minute mai târziu pe una dintre fete şoptind în spatele ei, suficient de tare, astfel încât replica să ajungă la urechile lui Maggie. Ea îşi înăbuşi un oftat, rămânând cu spatele la ele.

– Şşşt, exclamă una dintre fete.

– Nu, cine este? întrebă cea de-a treia.

Maggie îşi reprimă pornirea a se roti şi de-a şuiera spre ele asemenea unei Gorgone. Chiar dacă asta i-ar fi oferit satisfacţia supremă, doamnei McGinnis nu i-ar fi plăcut deloc să-i sperie clienţii, ca să nu mai vorbim de faptul că proprietara

s-ar fi întristat extrem de tare dacă atitudinea ei ar fi împiedicat-o să facă o vânzare.

Cu toate astea, Maggie rămase nemişcată. Sub nici o formă nu avea să le dea fetelor satisfacţia de a o goni. Avea să le lase să spună orice. Oricum, le auzise pe toate.

– ... târfa irlandeză.

Urmă un icnet.

– Eşti sigură?

– Foarte sigură. Am văzut-o acum câteva luni la expoziţia Reynolds. Mama nici măcar nu voia să mă lase să mă uit la ea.

„Altfel, te-ai fi transformat în stană de piatră", se gândi Maggie.

– Stai, nu am nici cea mai vagă idee despre cine vorbeşti. Cine e?

Urmară câteva murmure, după care se auzi:

– Am aflat totul despre ea de la Lady Mary, care e prietenă cu Lady Cranford.

„Amelia." Maggie ar fi trebuit să ştie. Fata continuă în şoaptă, aşa că Maggie auzi doar frânturi din conversaţie.

– ... la debut... jumătate dintre bărbaţii din înalta societate. Lady Cranford a prins-o... logodnicul ei de la vremea respectivă... scandal... s-a măritat cu Lord Hawkins.

Maggie putea să ghicească vorbele pe care nu le auzise, dar fu surprinsă că încă o mai afectau, chiar şi după atâţia ani. Răstălmăcirea faptelor, nedreptatea crasă a minciunilor împrăştiate despre ea. Doar ultima parte legată de scandal şi de căsătoria ei cu Charles se întâmpla să fie adevărată. Înghiţi nodul de indignare care i se pusese în gât.

– Şi eşti sigură că ea este...

Maggie le simţea greutatea privirilor în spate.

– Foarte sigură. Mama mi-a spus să nu mă plimb aiurea pe la petreceri, altfel lumea ar putea crede că sunt ca ea.

– Prostuţo, nimeni nu ar crede vreodată asta. Îţi jur că asta este din sânge. La ce altceva te-ai putea aştepta de la o irlandeză dezmăţată.

Maggie se învârti pe călcâie ca să le înfrunte. Speriate, fetele se dădură în spate, iar Maggie se asigură că le priveşte în ochi

pe fiecare în parte. Nimeni nu scoase o vorbă şi, deloc surprinzător, fetele nu îi susţinură privirea. Fiecare se întoarse spre tejghea, tăcute ca un tablou. Chiar în clipa aceea, doamna McGinnis ieşi din camera din spate a magazinului cu o pânză în mâini. Când văzu chipul lui Maggie, ridică dintr-o sprânceană.

Maggie clătină din cap şi înaintă spre tejghea.

– Doamnă McGinnis, mulţumesc pentru ajutorul de astăzi. Cred că mă voi întoarce mai târziu, când magazinul dumitale nu va mai fi atât de... aglomerat.

Cu îngrijorarea citindu-i-se evident în privirea din spatele ochelarilor, doamna McGinnis replică:

– Prea bine, milady. A fost plăcerea mea. Întotdeauna sunt bucuroasă să-i fiu de ajutor domniei voastre.

Maggie părăsi magazinul cu bărbia ridicată. Aerul rece îi izbi faţa, deşi abia dacă îl simţi din cauza furiei care îi clocotea în vene. Deloc pregătită să-şi ia tălpăşiţa ca un paria, femeia păşi să cerceteze vitrina din faţă. Doamna McGinnis era un geniu la aranjatul tablourilor şi al gravurilor astfel încât să atragă atenţia clienţilor. În Walsingham, femeia nu ştiuse prea multe despre artă, dar unii oameni aveau darul de a recunoaşte frumosul. Doamnei McGinnis îi plăcea ce îi plăcea şi ei şi, după câte se părea, clienţii erau de aceeaşi părere cu ele.

Maggie oftă. Zău aşa, fusese absurd să le permită celor trei vipere în devenire să o muşte. Să-i provoace o reacţie era exact ceea ce îşi doreau bârfitorii, iar Maggie încerca, într-un fel pervers de a se răzbuna, să nu le dea niciodată satisfacţie. Era posibil ca eşecul de adineauri să fi fost rezultatul prezenţei neaşteptate a lui Simon. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se gândise niciodată că va da peste el acolo. Poate la vreuna dintre petrecerile ei sau la vreo expoziţie... într-un loc în care să aibă vreun indiciu, ceva timp să se pregătească dinainte.

Desenul cu Winejester îi atrase atenţia. Aşezat în faţă, deţinea locul principal în vitrină. Imaginea o făcu pe Maggie să surâdă – era primul ei zâmbet adevărat pe ziua aceea. Poate că venise vremea pentru încă o petrecere.

Capitolul 3

Simon bătu la uşa unei reşedinţe mari de pe Charles Street.

– E foarte posibil să ni se refuze prezenţa.

Ducele de Colton râse zgomotos.

– Niciodată în viaţa mea nu mi s-a refuzat intrarea la vreo petrecere desfrânată.

Zaiafetul dinăuntru ajungea până la treptele din faţă, sub forma unui zumzăit neîntrerupt. Pe lângă voci, se auzea şi muzica interpretată de un cvartet de coarde. Simon nu putea decât să se întrebe ce credeau vecinii.

– Lăsând deoparte reputaţia ta ilustră, remarcă ironic ducesa de Colton, am primit şi invitaţie. Aşa că aş zice că şansele de a fi refuzaţi sunt mici.

– Invitaţie? Simon se uită spre ea. Nu ai pomenit nimic de asta până acum.

Julia ridică din umeri.

– Noi primim invitaţii la aproape orice, Simon, indiferent de eveniment. La fel ca şi tine, sunt sigură. Bineînţeles, până acum nu am avut niciodată motiv să particip la vreuna dintre petrecerile lui Lady Hawkins.

– Ca şi cum te-aş lăsa să vii fără mine, îi spuse Colton.

– De parcă m-ai putea opri, îl împunse ea la rândul ei. În plus, în seara asta suntem aici pentru Simon.

Simon îşi înăbuşi un mârâit. Nu ar fi vrut să aibă companie în acea seară, dar Julia insistase după ce îi aflase planurile. Toată escapada asta putea fi o pierdere totală de vreme dacă Maggie refuza să discute cu el. În ultimele patru săptămâni, îi trimisese patru bilete în care îi ceruse o audienţă, dar ea refuzase de fiecare dată. În consecinţă, când aflase vestea legată de petrecere, se hotărâse să o abordeze aici, unde nu avea cum să-l mai evite.

Avea nevoie doar să îi ceară o favoare, deşi chiar şi lui îi venea greu să accepte o aşa scuză cusută cu aţă albă. Dorinţa de a o revedea, de a-i vorbi, fusese ca o mâncărime deranjantă pe sub piele, care nu-i dăduse pace de la întâlnirea de la magazinul doamnei

McGinnis. Era doar curiozitatea şi nimic mai mult, îşi spunea el. Avea să-şi satisfacă acea nevoie în seara asta şi apoi avea să termine cu ea. Bineînţeles, exista o şansă minusculă ca ea să-l poată ajuta, ceea ce ar fi reprezentat un avantaj în plus al acestui demers. Uşa de lemn se deschise, iar în cadrul ei îşi făcu apariţia o bătrână rotofeie. Îi analiză rapid şi le ţinu uşa ca să intre. După ce le luă hainele groase, îi conduse în sus pe scara de marmură. Simon o urmă, ţinând pasul cu ea.

Interiorul era departe de a fi ostentativ, dar bine mobilat, observă el. Opere de artă de calitate atârnau pe pereţi. Covoare groase. Decoraţiuni din aur. Nimic câtuşi de puţin ţipător. Nu ştiuse la ce să se aştepte, dar sperase să găsească indicii care să-l ajute să împace imaginea fetei pe care o cunoscuse odinioară cu femeia care era acum. Şi, chiar dacă nu-şi închipuise locuinţa ei ca pe un bordel, nici decorul ăsta perfect rafinat nu i se potrivea deloc.

– Stăpânei mele nu-i plac ceremoniile, le spuse menajera peste umăr. Nu-i place să-şi anunţe musafirii. Petrecerea e în plină desfăşurare aici.

Femeia deschise larg două uşi duble, iar Simon pătrunse în sala de bal... apoi se opri. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Camera fusese transformată în refugiu luxuriant de viaţă maritimă şi vegetaţie verde. Ghirlande de flori legate cu funie aurită atârnau de-a lungul tavanului şi al coloanelor, în vreme ce butoiaşe încăpătoare din lemn erau grupate în colţurile încăperii, unele purtând cupe goale deasupra. Unul dintre pereţi era acoperit cu o plasă de cânepă în a cărei împletitură erau prinse replici ale mai multor creaturi marine. Ringul de dans ocupa cea mai mare parte a spaţiului, iar Maggie îl decorase corespunzător. Desene complexe cu creta, ce înfăţişau sirene goale şi marinari robuşti, se învolburau în culori vii de-a lungul podelei ce devenise un tablou din cale-afară de deocheat.

Câţiva oaspeţi discutau şi sorbeau şampanie de-o parte şi de alta a încăperii, dar majoritatea erau strânşi în partea din spate. Simon nu-şi dădea seama la ce se uitau.

– Sunt impresionat, murmură Colt. Îmi amintesc de o asemenea petrecere organizată în timpul Carnavalului de la Veneţia. Spre dimineaţă, toţi am sfârşit în lagună.

– Nu se poate să fie mai rău decât atunci când am fost prinși în fântâna de la Cambridge, sublinie Simon.

– Ce mai pierde-vară eram și noi, rosti Colt cu nostalgie, înainte să se îndepărteze cu Julia la braț, pășind spre o masă înțesată cu pahare de șampanie.

În urmă cu opt luni, când perioada de doliu a lui Maggie se încheiase, începuseră să circule povești despre petrecerile ei neconvenționale ținute în reședința din oraș a familiei Hawkins. Nu erau dese și nici mari, dar erau destul de populare în viziunea jumătății masculine a nobilimii. La naiba, clubul White se amuzase copios a doua zi după unul dintre evenimentele ei. Bineînțeles că matroanele respectabile ale societății și doamnele nemăritate nu participau niciodată, dar tot rămânea grupul destrăbălat al soțiilor și al văduvelor.

În timp ce-i ascultase pe unii sau pe alții povestind despre depravarea din casa lui Maggie, Simon reușise întotdeauna să se enerveze. Era femeia asta atât de hotărâtă să se transforme într-un spectacol? Se măritase repede și în tăcere cu Hawkins – nici nu era de mirare având în vedere scandalul – și aproape că dispăruse până la moartea lui, după care diavolița se întorsese degrabă în Londra, unde iscase mare vâlvă. Simon cercetă fețele bărbaților din apropiere și-i recunoscu aproape pe toți. Erau bărbați cu care ieșea la un pahar și împreună cu care făcea pariuri. Bărbați cu care dezbătea în Camera Lorzilor. Care dintre ei era amantul ei? Dădu peste cap un pahar de șampanie, apoi se întinse după încă unul. Poate că făcuse o greșeală imensă venind aici în seara asta.

– Ce crezi că se întâmplă acolo, în spate? întrebă Colt făcând semn spre mulțimea din colț.

– Nu am nici cea mai vagă idee, dar mi-ar plăcea să o găsesc pe gazda noastră.

Cu cel de-al doilea pahar de șampanie în mână, începu să-și croiască drum prin mulțimea de oameni către partea cealaltă a încăperii, dar fu imediat acostat de câțiva tineri membri ai Partidului Liberal. Îi luă aproape douăzeci de minute să poată părăsi discuția, care acoperise subiecte de la agitația de după masacrul de la Peterloo, la speculații legate de reușita demersului Regentului de a divorța de Prințesa de Wales.

Simon îi zări în mulțime pe Julia și pe Colton și li se alătură să vadă ce anume îi captivase pe toți. Într-un mic bazin cu apă, cocoțate pe stânci, se aflau trei tinere costumate ca sirene. Fiecare purta o perucă lungă colorată care se asorta cu nuanța cozii ei – fie albastră, roșie sau galbenă – și un șirag de perle în jurul gâtului. Brațele, umerii și abdomenele le erau acoperite cu un material transparent argintiu, iar sânii abia dacă erau ascunși de o fâșie îngustă de material. Prima dată, Simon se gândi că mai mult ca sigur înghețau de frig.

– Ce e asta? se aplecă el să întrebe.

– Un soi de reprezentație, mi s-a spus, îi șopti Julia. Așteptăm să înceapă.

O femeie cu părul negru tăciune și cu o mască albastră cu pene păși în față și bătu din palme pentru a le atrage atenția. Conștientizarea neașteptată îi trimise lui Simon fiori prin tot trupul, însă și mai tare în vintre. Ar fi recunoscut-o oriunde. Rochia ei era alcătuită din straturi diafane de mătase albastră, poalele revărsându-i-se în valuri pe podea. Țesătura se întindea de-a lungul sânilor ei mici pentru a-i sălta cupele. Și mai ademenitor era zâmbetul orbitor pe care îl afișa, strălucirea pe care o răspândea, pur și simplu, doar când respira. Nu că și-ar fi dat voie să pornească din nou pe acel drum, dar așa ceva nu avea cum să treacă neobservat.

La comanda lui Maggie, orchestra începu să interpreteze o melodie veselă. Trei bărbați costumați în marinari puternici își făcură apariția și începură să interpreteze un cântec popular marinăresc. Versurile fuseseră ușor modificate ca să devină mai colorate, comentând despre sânii sirenelor și despre lipsa lor de morală.

Oaspeții murmurau aprobator în vreme ce cântecul ajunse la punctul culminant, care anunța moartea marinarilor atunci când erau respinși de sirene. Toată lumea aplauda plină de entuziasm în vreme ce actorii făceau reverențe... atât cât se putea apleca cineva înfășurat într-o coadă din pânză. Odată ce aplauzele conteniră, unul dintre marinari veni în grabă spre Lady Hawkins, o ridică pe brațe și o aduse la piscină. Râzând, femeia îl prinse de umeri în vreme ce el se prefăcea că o aruncă în apă. Toată lumea din încăpere icni... cu excepția lui Simon, care era prea ocupat să scrâșnească din dinți.

În cele din urmă, marinarul o lăsă jos. Maggie își azvârli papucii și păși în piscina deloc adâncă. Mulțimea începu să strige și să aclame în vreme ce ea execută câțiva pași de dans de efect, o nimfă acvatică mascată și jucăușă care făcea paradă de dragul mulțimii.

Conștientizarea faptului că participa la o aiureală îl lovi pe Simon cu subtilitatea unei bâte de lemn. De ce dracu' era el aici?

– Îmi *place* de ea, murmură Julia de lângă el.

– Cum să nu.

– Și tu ai plăcut-o odinioară, continuă femeia, cu privirea ațintită asupra lui Maggie. Sau trebuie să-ți reamintesc.

Nu. Își amintea asta mult prea bine. Dar zilele acelea erau de mult apuse.

– Am uitat că voi două nu v-ați cunoscut niciodată. Ea și-a făcut debutul în anul în care tu te-ai măritat cu Colton.

Maggie se sui pe o stâncă de pe care se ridicase una dintre sirene și făcu o plecăciune. Mulțimea izbucni într-un ropot de aplauze. Simon aplaudă la rândul lui, deși mai mult entuziasm arătase în timpul discursului unui adversar politic.

Totuși, nimeni nu păru să observe. Maggie captiva mulțimea, atât de al naibii de frumoasă, încât nimeni nu îndrăznea să-și ia privirea de la ea.

– Sunteți prea amabili, rosti ea ridicând mâinile ca să se facă liniște. Mulțumirile mele sirenelor și marinarilor. Acum dansăm!

Mulțimea se dispersă, majoritatea îndreptându-se spre paharele cu șampanie, în vreme ce orchestra începu să interpreteze un vals. Câțiva oaspeți o înconjurară pe Maggie, dar Simon rămase aproape. Colton luă alte pahare de șampanie și începu să vorbească cu soția lui în vreme ce Simon aștepta.

După o vreme, care-i păru o eternitate, Simon găsi oportunitatea. Grupul din jurul lui Maggie se mai micșoră, așa că el ajunse foarte aproape de cotul ei. Femeia se uită în sus, privirea de smarald înăsprindu-i-se în spatele măștii, iar Simon îi observă umerii crispându-se. Penele albastre de păun zvâcniră și săltară în vreme ce ea se întoarse să se scuze. Când însoțitorii ei se îndepărtară, rosti:

– Lord Winchester, ce surpriză!

– Bună seara, Lady Hawkins. Simon făcu repede prezentările şi, în ciuda aparentei nemulţumiri cauzate de prezenţa lui Simon, Maggie acordă o atenţie exagerată legendarilor duce şi ducesă de Colton.

– Mă bucur foarte tare că aţi venit amândoi, rosti Maggie făcând o reverenţă elegantă. De-o veşnicie îmi doream să vă cunosc.

– Asemenea, replică Julia. Spectacolul a fost înălţător, iar costumul tău îmi place la nebunie. Eşti Amphitrite?

– Nu. Sunt umila naiadă Daphne.

– A, dar i-a oferit lui Apollo o vânătoare pe cinste, sublinie Colton. O femeie cu adevărat remarcabilă.

– Toate femeile sunt remarcabile, Excelenţa Voastră... sau încă nu aţi remarcat asta?

– Este foarte conştient de lucrul ăsta. L-am învăţat să nu subestimeze niciodată o femeie. Julia îşi înălţă sprâncenele spre Colton ca şi cum l-ar fi provocat să o contrazică.

– Foarte adevărat, ducesă, răspunse ducele cu zâmbet afectat.

– Cine ţi-a făcut desenele cu creta? întrebă Julia făcând semn spre ringul de dans. Sunt pur şi simplu încântătoare.

– Mulţumesc. Au fost realizate de un artist, o cunoştinţă de-a mea.

Grupul se întoarse să analizeze desenele care erau acum călcate în picioare de dansatori.

– Uimitoare, continuă Julia. Aproape că e păcat să le stricăm.

Simon îi aruncă lui Colton o privire pe deasupra capului Juliei. De vreme ce se cunoşteau din copilărie, nu aveau nevoie de vorbe, iar Colton îi oferi imediat braţul soţiei lui.

– Ei bine, frumoase sau nu, dansăm?

Când ducele şi ducesa plecară, Maggie îşi arcui buzele.

– Foarte bine orchestrat, Lord Winchester. Ducii sunt la ordinele tale. Parlamentul la picioarele tale. Abia aştept să văd care va fi următorul tău triumf. Să chem înapoi mulţimea?

– Deloc subtil din partea mea, dar îmi doream să vorbesc cu tine. Dacă nu ai fi refuzat să mă vezi săptămâna asta...

– Da, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că ăsta e ultimul loc unde ţi-ai fi dorit să te afli în seara asta.

Foarte corect, deşi nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului.

– Te-ai înşela. De fapt, chiar m-am distrat.

– Atunci, voi considera seara asta drept un succes.

– Din ce mi s-a spus, toate petrecerile tale sunt reuşite. E adevărat că o dată ai adus tigri?

Irisurile ei verzi luciră asemenea smaraldelor.

– E un pic exagerat. Era un singur tigru, şi era destul de domesticit. Cred că majoritatea oaspeţilor au fost dezamăgiţi.

Unicitatea frumuseţii ei îl izbi, aşa cum o făcuse dintotdeauna. Părul negru strălucitor. Pielea catifelată fără cusur sau pete. Buzele rozalii pline. Niciunde în lume nu mai exista vreo femeie asemenea lui Maggie. Ştiuse asta de prima dată când dăduse cu ochii de ea... la fel cum făcuseră mulţi alţi bărbaţi, asta dacă zvonurile despre nenumăratele ei aventuri erau adevărate.

– Ducesa avea dreptate. Eşti foarte frumoasă în seara asta.

Glasul îi era mai ascuţit decât de obicei când făcea un compliment şi aproape că se înfioră.

La rândul ei, femeia îl măsură din priviri.

– Mulţumesc, deşi cred că o să mor dacă nu mă schimb de hainele astea ude.

Îşi apucă poalele rochiei şi-i arătă ţesătura leoarcă. Imediat, rămase ţintuit locului la vederea piciorului ei frumos acoperit de mătasea transparentă udă. Sângele începu să-i fiarbă. Voia să o simtă, să o strângă în braţe... să-şi treacă limba de-a lungul proeminenţei catifelate a gleznei ei. Ar fi făcut o greşeală monumentală dacă ar fi permis una ca asta, deşi dorinţa era departe de a fi vreodată raţională. Totuşi, ceea ce-i ieşi pe gură îl luă prin surprindere chiar şi pe el.

– Asta îmi aminteşte de momentul în care te-am învăţat să patinezi. Mai ţii minte, la Serpentine? Pânza rochiei ţi s-a udat şi aproape că ai îngheţat.

Femeia clipi spre el.

– Nu m-am gândit la excursia aia de ceva vreme. A fost... o zi drăguţă.

– Da, a fost. Nevoia de a o atinge se intensifică, iar amintirile dragi îl făcură să simtă o durere stranie. Dansezi cu mine?

– A, eu nu dansez niciodată.

– De ce nu? Îți place să dansezi. Sau, cel puțin, îți plăcea.

Femeia înălță din umeri.

– Dansul mă plictisește până la lacrimi. În plus, ăsta e genul de activitate care se întreprinde la petrecerile respectabile.

– Vai, ce oroare, rosti Simon tărăgănat.

Buzele femeii se subțiară.

– Ia-mă peste picior dacă vrei, dar nu mai sunt fata pe care ai cunoscut-o odinioară... și nu-mi doresc câtuși de puțin să redevin vreodată așa.

Momentul se prelungi, iar Maggie își dădu seama cu o rapiditate umilitoare că spusese mai mult decât intenționase. Fruntea aristocratică, dintr-a opta generație de nobili reprezentată de Simon, se încruntă, în timp ce bărbatul îi analiză vorbele. La naiba! Ei bine, era prea târziu acum să mai retragă ceea ce rostise. Din păcate, moștenise temperamentul tatălui ei laolaltă cu creativitatea lui, iar Simon, dintre toate lucrurile, o scosese din fire cu dansul lui. Sincer, cui îi păsa dacă ea dansa sau nu?

Dezvăluise prea mult. De vină era frumusețea lui, faptul că atenția îi fusese distrasă de înfățișarea lui de un blond nobil, ce părea sculptată din marmură romană de foarte bună calitate.

Trupul lui înalt, învești mântat într-o haină albastru-închis și pantaloni asortați, atrăgea toate privirile feminine din încăpere. Iar felul în care pulsul ei se accelera în fața lui o irita peste măsură pe Maggie, de vreme ce ea trebuia să fie o femeie cu capul pe umeri.

De ce adusese vorba despre după-amiaza petrecută la patinaj? Prefera să nu și-l mai amintească pe Simon din vremea debutului ei, pe bărbatul fermecător care părea să poată realiza orice. Fusese atât de amabil în ziua aceea, atât de dornic să o ajute... și îi oferise toată atenția lui. Râseseră mult și, de mai multe ori, îi spusese cât de mult îi admira umorul.

Dar se schimbaseră mult prea multe între ei. Fără îndoială, mult prea multe ca să se mai poată întoarce vreodată în acel punct.

Bărbatul deschise gura – fără îndoială voia să-i pună vreo întrebare sau să-i facă vreo mărturisire pe care nu avea nici cea mai mică dorință s-o asculte – așa că îl repezi:

– Ai vrut să vorbești cu mine?

Maxilarul i se închise cu zgomot.

– Nu aici... cred, rosti el după o clipă. Nu, o să vin să te văd mâine.

– Chiar așa?

– Da. Răspunsurile pe care le vreau e mai bine să fie discutate între patru ochi.

„Vai, chiar așa?" În cazul ăsta, nici nu se îndoia care avea să fie șirul de întrebări. Dumnezeu știa că, în ultimii zece ani, le auzise de sute de ori.

Un nod mic de dezamăgire i se strânse în piept. Nu se așteptase la asta, deși ar fi trebuit. Simon nu era diferit de ceilalți. Nu aflase asta atunci când o ignorase după ce domnul Davenport, acum viconte Cranford, împrăștiase acele minciuni mizerabile? Odinioară îl iubise la nebunie pe Simon, dar el se dovedise nevrednic de o emoție atât de puternică și de generoasă.

Cu toate astea, să-l audă rostind vorbele acelea ar fi însemnat să redeschidă o rană pe care se chinuise mult timp să o închidă. Avea nevoie să găsească o modalitate să-l descurajeze. Dacă-l ignorase, nu reușise să rezolve nimic. Nici când îl refuzase. Exista o altă modalitate pe care s-o abordeze.

– Presupui că voi fi acasă să primesc vizitatori. Poate că am planuri... sau poate că voi fi ocupată cu un alt oaspete. Până una-alta, seara e departe de a se fi încheiat.

Expresia lui se schimbă, deveni mai dură, exact cum sperase și ea că se va întâmpla. Totuși, satisfacția fu de scurtă durată pentru că el îi replică:

– Dacă e așa, atunci poate va ști cum să procedeze ca să-ți permită să petreci câteva minute cu un prieten.

Maggie aproape că izbucni în râs.

– *Prieten?* Simon, nu am nimic să-ți ofer sau să-ți spun. Ideea ca noi doi să fim prieteni e absurdă dintr-o grămadă de motive, ca să nu mai punem la socoteală strălucita ta carieră politică.

Ce va gândi lumea: puternicul conte de Winchester cu femeia pe jumătate irlandeză şi...

– N-o spune! se răsti el, luând-o prin surprindere.

– Ce să nu spun? *Târfă?* Izbucni într-un hohot de râs nervos. Haide, doar ştii cum îmi spune toată lumea. Mă tem că nu avem cum să ne facem că nu vedem asta. Şi un lucru pe care l-am învăţat de-a lungul anilor este că e mai bine să-ţi accepţi soarta decât să încerci s-o schimbi. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă schimb.

Maggie deschise larg uşa camerei ei, cu mai multă forţă decât intenţionase. Sora ei, Rebecca, privi în sus de pe locul unde stătea pe patul lui Maggie şi citea.

– Dumnezeule. Ce s-a întâmplat?

Maggie se îndreptă spre şnurul clopoţelului şi trase. Avea nevoie de Tilda să o ajute cu noua rochie.

– Am intrat în piscină şi mi-am udat poalele rochiei.

– Zău? O, aş fi vrut să văd asta.

Maggie surâse către sora ei. Asta era o bătălie mai veche... una pe care Becca nu avea s-o câştige în vecii vecilor.

– Ştii că petrecerile mele nu sunt pentru doamnele respectabile ale înaltei societăţi. Dacă ai veni jos, ţi-ai distruge reputaţia, care suferă şi aşa din cauza faptului că suntem rude. E destul de rău că insişti să-ţi trimiţi soţul.

Becca îşi înălţă bărbia.

– Cineva trebuie să aibă grijă de tine. Marcus nu va permite să ţi se întâmple nimic rău.

– Mai exact, ce anume te îngrijorează? Că voi rămâne fără şampanie şi se va isca o bătaie cu pumnii?

Chiar dacă firea protectoare a Beccăi reprezenta o sursă continuă de amuzament, în secret asta încălzea inima împietrită a lui Maggie.

– Glumeşte dacă vrei, dar nu-i voi lăsa să te rănească din nou. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat şi ce te-a supărat.

Dezamăgirea pe care o citise pe buzele voluptuoase ale lui Simon atunci când rostise cuvântul „târfă" îi rămăsese întipărită pe retină. Era mai bine să termine odată cu asta de vreme ce Becca avea oricum să afle în curând de la soţul ei.

– Winchester e aici.

Gura Beccăi formă un cerc perfect rotund, cu groaza întipărită pe chip.

– Dumnezeule mare! De ce, după tot timpul ăsta, ar veni în seara asta?

Maggie ridică din umeri.

– Într-una din zilele trecute, ne-am întâlnit din întâmplare în magazinul doamnei McGinnis.

– V-ați... chiar așa? rosti Becca cu răsuflarea întretăiată. Și nu mi-ai spus?

Se auzi un ciocănit scurt înainte ca Tilda să pășească în cameră. Femeia se amuză copios când dădu cu ochii de rochia lui Maggie.

– Așa pățești dacă înoți în piscină, milady. Hai cu mine.

Majoritatea doamnelor nu aveau să tolereze vreodată o dojană din partea unei servitoare... dar Maggie nu era deloc precum majoritatea doamnelor. Și, cu siguranță, Tilda nu era precum majoritatea servitoarelor. Odinioară soția unui măcelar din Little Walsingham, Tilda condusese eficient magazinul cu o mână de fier. Soțul ei fusese însă un bețiv risipitor, iar Tilda sfârșise prin a se ocupa de toată afacerea. Cum programul era lung și necesita muncă fizică, Tilda ajunsese în pragul epuizării. Așa că, atunci când soțul ei murise, Maggie o rugase pe femeia fără copii să vină mai bine să lucreze pentru ea.

Nu regretase deloc. Tilda era un dar de la Dumnezeu. Supraveghea totul, lăsând-o pe Maggie să se ocupe de ceea ce îi plăcea cel mai mult: de arta ei.

Maggie o urmă pe Tilda în garderob, lăsând ușa deschisă să-și poată continua conversația cu Becca.

– Nici nu prea merita menționat. Am purtat o discuție politicoasă câteva minute, în timp ce el a cumpărat câteva tablouri.

– A cumpărat tablouri! Care? Nu pe cel cu...

– A cumpărat o grămadă de tablouri cu peisaje de Lemarc, o întrerupse Maggie pe sora ei.

Tilda cunoștea secretul pseudonimului lui Maggie, dar nu se știa niciodată cine ar mai fi putut asculta. Dacă în Tilda putea avea încredere, acest lucru nu era valabil și pentru mulți dintre ceilalți membri ai personalului.

Rochia îi alunecă de pe umeri.

– Hai, ieşi din ea, îi ordonă Tilda.

Urmă juponul, apoi Maggie îşi scoase ciorapii uzi.

– Singurul motiv pentru care a venit în seara asta a fost pentru că vrea să vorbim, iar eu am refuzat să-i răspund la bilete.

Maggie auzi ţipătul de indignare al Beccăi din camera alăturată.

– Şi ce vrea să discute după atâta timp? Cât tupeu pe bărbatul ăsta. Sper că i-ai spus să se ducă la naiba!

Maggie nu se putu abţine să nu râdă.

– Într-un fel ceva mai politicos, da. Cam asta i-am spus.

– Ştii că nu îmi pasă de chestiunile legate de politică, dar Winchester chiar şi-a făcut un renume în Parlament. Nu că m-aş coborî să-l urmăresc... nu după ce ţi-a făcut. Şi toată lumea ştie că are o amantă pe Curzon Street.

Maggie se încruntă. Bineînţeles că avea. Intenţionat, evita orice conversaţie în care era discutată viaţa privată a lui Winchester, dar o amantă era la modă în rândul bărbaţilor din nobilime şi al politicienilor. Bineînţeles că adevăratele soţii şi doamne se presupunea că trebuie să stea acasă şi să bea ceai... singure. Şi cum să nu fie ăsta un motiv suficient pentru ca o femeie să devină cu desăvârşire nebună de furie?!

Restricţiile impuse femeilor din înalta societate erau nedrepte şi enervante. Slavă cerului pentru portiţa pe care i-o oferea Lemarc ca să scoată în evidenţă asemenea nedreptăţi. Acesta era singurul motiv pentru care organiza astfel de petreceri: reprezentau modalitatea prin care câştiga accesul în înalta societate. Ea nu mai primise invitaţii de foarte mulţi ani. Nici măcar căsătoria nu o transformase într-o femeie respectabilă, care să fie iertată pentru toate aşa-zisele ei păcate, astfel că se folosea de aceste evenimente extravagante ca să aducă nobilimea la ea. Cele două lucruri pe care înalta societate le adora erau scandalurile şi şampania. Maggie le oferise deja primul ingredient şi continua îl furniza din plin pe cel de-al doilea. Nici nu era de mirare că petrecerile ei deveniseră la modă în anumite grupuri.

Iar serile se dovediseră destul de fructuoase, dacă era să te iei doar după popularitatea desenelor lui Lemarc. Fiecare eveniment năştea cel puţin o bârfă delicioasă, alteori mai mult de-atât.

De fapt, pe Maggie o mâncau degetele să-şi ia hârtia şi creioanele pentru că ideea unui nou desen îi dădea deja târcoale.

– M-ai auzit, Maggie?

– Da, te-am auzit, strigă ea în vreme ce Tilda îşi făcea din nou apariţia cu o pereche de ciorapi lungi şi un jupon curat. După ce se îmbrăcă, Tilda o ajută să-şi pună o rochie nouă. Nu era la fel de încântătoare precum costumul distrus, dar mătasea verde avea să-i scoată ochii în evidenţă. Cu braţele în mâneci, Maggie rămase pe loc până ce Tilda o încheie la spate.

– Gata. Acum, fără înot, milady.

– O să încerc, Tilda, dar nu-ţi promit nimic. Maggie se întoarse în dormitor. Becca, trebuie să mă întorc în sala de bal.

– Nu-mi place deloc, o anunţă sora ei, cu o privire extrem de încruntată pe faţa drăguţă.

– Ce, rochia?

– Ştii că nu despre asta vorbesc. Becca îşi încrucişă braţele. Nu îmi place că e el aici şi că te supără. Vei putea să îl ignori?

Maggie îi zâmbi drăgălaşei, deşi mult prea protectoarei, surori mai mici. Becca fusese întotdeauna cea mai înfocată apărătoare a lui Maggie, chiar şi atunci când tot restul lumii crezuse ce era mai rău.

– Cu siguranţă. Până la urmă, i-am ignorat existenţa vreme de zece ani. Cât de greu poate să fie pentru încă vreo câteva ore?

Capitolul 4

– Ar fi mai bine să nu bei prea mult, Winejester!

Trei tineri izbucniră în râs, iar Simon se forţă să râdă, înălţând paharul spre ei. Îi recunoştea pe fiecare dintre ei, neghiobii.

– Îţi apreciez sfatul, Pryce.

Colton scoase un sunet zgomotos.

– Motivul pentru care trebuie să le faci pe plac nemernicilor ăstora rămâne o enigmă pentru mine. E ca şi cum bărbăţia ţi s-ar fi veştejit şi-ar fi căzut de când ai intrat în Parlament.

– Tatăl lui Pryce e contele de Stratham, unul dintre cei mai mari aliați ai mei. Să-i fac praf fiul pentru o glumă la beție nu face parte din joc, Colt.

– Iar ăsta e motivul pentru care eu nu mi-am ocupat niciodată locul în Camera Lorzilor. Implică prea multe favoruri și bătăi pe spate. Nimeni nu spune ceea ce gândește. Nu știu cum de poți accepta așa ceva.

Simon oftă. Colton îl cunoștea mai bine decât oricine, dar nici măcar prietenul lui din copilărie nu avea să înțeleagă. Tatăl lui Colton fusese un nemernic lipsit de suflet, nu tocmai plăcut nici în Parlament, nici în societate. Dar Simon își recunoștea moștenirea de familie oriunde se întorcea. Unii dintre bărbați proveneau dintr-o familie mare de măcelari și fierari; bărbații din familia Barrett erau oameni de stat, care ajutaseră la punerea bazelor politicii și a viitorului regat încă de pe vremea lui Henric al VI-lea. Cel de-al cincilea conte de Winchester ocupase odată funcția de Lord Președinte al Consiliului. Și Fox însuși se sfătuise ocazional cu tatăl lui Simon.

Tatăl lui murise la patruzeci și cinci de ani. Se spunea că suferise de o boală rară de inimă. Simon nu avea habar dacă și sănătatea lui avea să urmeze același parcurs – dacă avea să cadă pe neașteptate și să moară, Doamne ferește, era mai bine să nu știe –, dar intenționa să facă ceva demn de ținut minte în răstimpul pe care-l mai avea de trăit.

Astfel, în urmă cu șase ani, își ocupase locul din Camera Lorzilor. Se dovedise că moștenise și el iscusința familiei în domeniul politicii și-și câștigase rapid reputația de a susține tabăra câștigătoare. Îi plăcea competitivitatea din Parlament. Fiorul succesului. Provocarea de a exploata slăbiciunea unui adversar pentru a obține ceea ce își dorea.

– Mie chiar îmi plac desenele cu Winejester, continuă Colton. Măcar o să le am mereu pe astea să-mi amintească de escapadele noastre de beție.

Simon se întoarse cu iuțeală.

– Ai cumpărat vreuna?

Buzele lui Colton zvâcniră.

– Am încercat. De două ori. Blestemata de proprietară n-a vrut să mi le vândă.

– Eu aş vrea să înceteze. Cu siguranţă, există alte subiecte mult mai interesante de pus în frigare.

– Mă îndoiesc.

Colton îi urmări privirea lui Simon care fixa cercul de bărbaţi din partea cealaltă a încăperii. Amândoi ştiau cine se afla în centrul haitei de şacali.

– Ai de gând să te holbezi la ea toată noaptea, prietene? Te încrunţi ca o însoţitoare bătrână, gata să te năpusteşti la prima abatere.

Simon luă o înghiţitură sănătoasă de şampanie, deşi şi-ar fi dorit ceva mai tare.

– Încerc să împac întru câtva fata dulce şi cam timidă pe care o ştiam cu femeia asta încrezătoare şi neruşinată...

– Oamenii se schimbă, murmură Colton. Sau poate că nu ai cunoscut-o niciodată şi doar presupui asta.

Da, cu siguranţă îl păcălise. Oare cu câţi bărbaţi se culcase înainte ca Cranford să-i dezvăluie adevărata natură? Şi când te gândeşti că el chiar îi ceruse mamei lui rubinele Winchester ca să i le ofere drept cadou de logodnă.

Văzând-o cum flirtează şi-şi distrează cercul de admiratori, se enervă la culme. Iritarea probabil că i se citea pe chip de vreme ce îl auzi pe Colton întrebându-l:

– Te întrebi pe cine va alege în seara asta?

– Nătărăul norocos, mormăi Simon.

– Cine spune că va alege numai unul? Au fost o mulţime de nopţi în care...

– Dumnezeule, n-o spune. Ştii cât de tare detest să fiu martor la încercările tale de a fi perspicace. Simon dădu peste cap restul de şampanie. Am plecat. Cere-i Juliei iertare din partea mea şi ne vedem mâine dacă vreţi să veniţi în vizită.

– Dă-mi voie să ghicesc, rosti Colton tărăgănat. Curzon Street.

Nici nu fu nevoie să răspundă. Colton avea dreptate şi amândoi ştiau asta. Trânti paharul gol în mâna prietenului său şi se îndreptă spre uşă.

Afară, Simon începu să păşească sprinten spre căsuţa unde locuia actuala lui amantă, Adrianna. Curzon Street nu era departe, aşa că îi spusese vizitiului că prefera să meargă pe jos. Avea nevoie de aerul rece ca să-şi limpezească mintea. Faptul că o văzuse pe Maggie înconjurată de grămada de admiratori îl lăsase cu o durere care îi pulsa exact în spatele ochilor.

Ştia ce vedeau acei bărbaţi la ea pentru că asta văzuse şi el odinioară. Maggie putea capta atenţia într-o încăpere doar dacă ridica un deget. Cu o frumuseţe care te lăsa fără suflare, înfăţişarea ei unică şi încrederea în sine puteau îngenunchea orice bărbat. Lui îi trebuiseră câţiva ani să o uite.

Aşadar, Adrianna era exact ceea ce avea nevoie la finalul unei asemenea seri. Un trup catifelat, cald şi dornic, care să îi ia gândul de la orice altceva. Prima oară, o întâlnise pe Adrianna pe Drury Lane, unde îl eclipsase pe Kean într-o punere în scenă a lui *Brutus*. La început, nu îi fusese deloc uşor să o despartă de protectorul ei anterior, dar Simon o fermecase până ce o înduplecase – o fermecase, dar îi şi promisese o locuinţă mai bună şi mai mulţi bani. Se înţelegeau bine, iar ea era o amantă plină de entuziasm şi de spirit de aventură. Nu avusese de gând să o vadă în seara asta, aşa că nu avea nici cea mai vagă idee dacă era acasă. În timp ce se apropia de căsuţa din cărămidă, observă că lămpile erau aprinse. Era un semn bun. Urcă în grabă treptele din faţă şi bătu la uşă.

Îi răspunse Lucy, fata în casă a Adriannei. Îi confirmă că Adrianna era acasă, îi luă lucrurile şi-l rugă să aştepte în salonaşul din faţă. Ceea ce era ciudat, de vreme ce, în mod normal, mergea direct în camera Adriannei. În loc să încerce să înţeleagă ce avea în minte amanta sa, Simon se folosi de faptul că rămăsese singur ca să-şi toarne o băutură tare. Se servi cu o cantitate generoasă din whisky-ul lui preferat într-un pahar mare fără picior. Importat dintr-o distilerie ilegală de pe una dintre insulele Hebride interioare, whisky-ul nu era deloc ieftin.

„Dar merită fiecare bănuţ", se gândi, luând o înghiţitură în timp ce se aşeza pe canapeaua mică să aştepte.

De ce Maggie nu mai dansa? În urmă cu mulţi ani, iubea să danseze. Ştia asta pentru că îi fusese partener măcar o dată

la fiecare petrecere. Şi, de fiecare dată când el venea să-şi revendice dansul, ochii ei străluceau, amuzaţi de gluma lor secretă...

Se auzi un zgomot la uşă, iar Adrianna năvăli înăuntru. Părul ei lung castaniu i se revărsa în valuri pe spate. Un halat negru de mătase îi acoperea trupul minion, dar generos înzestrat. După felul în care sânii ei săltau dedesubt, era limpede că nu purta nimic pe sub ţesătura subţire. Excelent! Asta, cu siguranţă, avea să grăbească lucrurile.

– Dragul meu! Nu ştiam că intenţionai să vii în seara asta. Femeia se apropie de canapea şi se aşează, întinzându-se să-l sărute. S-a întâmplat ceva? Ştii că îmi fac griji atunci când te abaţi de la rutina ta.

Bărbatul se încruntă. Atât de strict era? Atât de previzibil şi de plictisitor?

– Totul e în regulă. Eram prin apropiere şi m-am gândit să văd dacă eşti acasă. Ieşeai undeva?

– Iau o cină târzie cu prietenii, dar sunt mai mult decât bucuroasă să îmi schimb planurile.

– Nu. Nu e corect din partea mea să vin pe neaşteptate. Doar că aveam chef.

Femeia ridică din sprâncene şi-i aruncă un surâs pasional.

– Serios? *Chef* de ce? Genul ăla de dispoziţie când eu mă sui pe tine şi...

Simon râse.

– Eşti incorigibilă, neruşinată mică. Stau doar cât să beau asta. Îşi termină whisky-ul şi se întinse să aşeze paharul pe masă. Ne vedem săptămâna asta. Marţi, ca de obicei.

Adrianna îşi trecu un picior după talia lui, ridicându-şi halatul ca să-l poată încăleca.

– Atunci, poate ar fi mai bine să îţi dau un motiv să te întorci. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului său, îşi lipi gura de a lui şi începu să-l sărute adânc şi cu patos. Sânii ei grei, catifelaţi şi ademenitori se sprijineau pe pieptul lui. Simon începu să-şi simtă trupul reacţionând, aşa că se distanţă cu delicateţe de ea.

– Marţi, îi spuse el. O să terminăm asta marţi.

– Abia aştept, rosti ea zâmbind larg în vreme ce-i contempla erecţia din ce în ce mai mare. Ce-ar fi să te gust un pic? Ştii cât de mult îţi place gura mea. Sunt sigură că n-o să dureze mult.

Simon luă în calcul opţiunea asta. Adrianna era extrem de pricepută. Dar de fiecare dată când închidea ochii, nu vedea decât un păr mătăsos şi negru şi nişte ochi verzi scăpărători. Îşi închipui că era Maggie cea care stătea în genunchi şi-l lua între buzele ei apetisante...

– Văd că te încântă ideea, toarse Adrianna în timp ce degetele-i iscusite îşi făceau drum spre nasturii pantalonilor lui.

Bărbatul o prinse de mână.

– Nu în seara asta. Nu dacă eşti pe picior de plecare.

Şi sub nici o formă acum când el nu-şi putea lua gândul de la Maggie. Ce naiba era în neregulă cu el? Atenţia nu-i fusese niciodată distrasă de gândul la o altă femeie în timp ce se bucura de farmecele Adriannei. Niciodată. Cu toate astea, Maggie continua să-i acapareze mintea, în cele mai nepotrivite momente. Nu o voia pe Adriana... dorea o altă femeie. Tânjea după ea cu fiecare fibră din trupul său.

Fără îndoială, mai erau şi alţi bărbaţi în Londra care probabil simţeau acelaşi lucru.

– Bine, se bosumflă Adrianna recâştigându-i atenţia. Atunci o să te văd marţi. Îl sărută o dată, apoi se ridică. Nu că s-ar fi aşteptat să încerce să-l convingă, dar faptul că acceptase atât de uşor îl făcu să se încrunte. Atât de nerăbdătoare era ca el să plece? Prima oară, când o instalase în căsuţa asta, se bucuraseră de multe seri petrecute împreună, dar, în ultimele şase luni, el stabilise un program de două vizite pe săptămână. Nici nu se gândise la ce făcea ea în celelalte cinci nopţi.

– Mai bine încep să mă pregătesc, adăugă ea aranjându-şi halatul. O să-mi ia ceva până o să termin de îmbrăcat.

Se auzi o bătaie în uşă. Simon o auzi pe Lucy, fata în casă, grăbindu-se de-a lungul holului. Prin pereţi se auzi glasul unui singur bărbat. Privirea Adriannei se mută iute pe faţa lui, iar Simon citi sentimentul de vinovăţie.

– Nu ieşi, nu?

Degetele ei se prinseră de faldurile halatului şi înghiţi în sec.

– Nu, rosti încetişor.
– La dracu', oftă el.

Soarele se iţi din spatele unui nor mare chiar în clipa în care Maggie intră în parc. Se oferise de multe ori să găzduiască aceste întâlniri acasă, dar tovarăşa ei refuzase categoric. De parcă Maggie ar fi dat doi bani pe ceea ce se cuvenea. În plus, îi păsa cuiva cu adevărat cu cine se însoţea Târfa zilele astea? Zări trăsura imediat. Deşi era simplă şi lipsită de însemne distinctive, era singurul mijloc de transport cu perdelele trase într-o zi aşa frumoasă de iarnă. Îşi încetini iapa, apoi coborî şi-i aruncă frâiele rândaşului ei.

Vizitiul sări din trăsură când o văzu apropiindu-se.

– Bună dimineaţa, milady.

– Bună dimineaţa, Biggins. În ce dispoziţie e azi?

– E nervoasă, milady, o informă el zâmbind în timp ce-i deschidea uşa. Dar sunt obişnuit cu asta.

O bucată voluminoasă de mătase violet foşni când Maggie se urcă în trăsură.

– Încetează să te mai plângi atâta, căţeluşule. Ai cea mai uşoară slujbă din toată Londra, se răsti femeia, care apoi adăugă pe un ton mai blând: Intră, milady. Te rog, ia loc.

Lămpile din trăsură răspândeau o strălucire caldă, dezvăluind faţa delicată a lui Pearl Kelly, cea mai frumoasă curtezană a momentului. Înveşmântată într-o splendidă rochie violet pentru dimineaţă şi purtând bijuterii scumpe, Pearl ar fi putut fi uşor confundată cu o doamnă din înalta societate, dacă nu i-ai fi cunoscut trecutul. Născută în mahalalele Londrei, îşi folosise simţul practic şi agerimea minţii de neegalat pentru a-şi face un nume ilustru. Ea şi Maggie deveniseră întru câtva prietene. După moartea lui Hawkins, Maggie se mutase înapoi în Londra, însă complet schimbată. Acum nu mai era o protejată naivă, ci o femeie care înţelegea greutăţile pe care erau nevoite să le înfrunte femeile într-o lume a bărbaţilor – în special cele fără bani sau fără prieteni de familie. Se hotărâse să ajute alte femei decăzute chiar dacă eticheta pe care o purtau era meritată. Femeile aveau prea puţine alternative în lumea asta, iar ea înţelegea asta mai bine decât

oricine, aşa că nu era normal să încerce să le ajute pe cele mai puţin norocoase?

Prin intermediul Tildei, Maggie aflase despre copilăria nefericită a lui Pearl. Pe când era doar o copilă, Pearl fusese abuzată şi fugise de-acasă la unsprezece ani. Nimeni nu prea ştia ce se întâmplase cu ea între perioada în care plecase de acasă şi momentul în care îşi găsise primul protector. Pearl nu povestise niciodată, dar era de bănuit că nu fusese cea mai fericită perioadă din viaţa ei. După ce aflase despre greutăţile lui Pearl, Maggie se gândise că această curtezană era alegerea perfectă pentru planul ei. O abordase pe Pearl cu o propunere: Dacă Maggie îi punea la dispoziţie bani, Pearl ar fi putut să se ocupe să le ajute pe celelalte femei din Londra care îşi vindeau trupurile pe bani?

Pearl se hotărâse să profite de o asemenea oportunitate. Curtezana îi oferea informaţii despre bordeluri şi despre cum era mai bine să le ajute pe fetele care-şi câştigau existenţa acolo. Îi cunoştea pe patroni, ştia cine avea să fie receptiv la idei noi şi cine avea să folosească fonduri suplimentare pentru îndeplinirea scopului propus. Şi când erau înşelaţi de vreun proprietar – ceea ce se întâmplase o singură dată –, Pearl angaja câţiva tipi masivi pentru a transmite un mesaj. Lui Maggie îi plăcea să creadă că eforturile lor schimbau ceva. Deşi nu aveau cum să împiedice fetele să-şi câştige existenţa în pat, Pearl şi Maggie încercau măcar să le ajute să fie sănătoase şi în siguranţă.

– Bună ziua, Pearl. Arăţi uluitor, ca de obicei.

Pearl îi făcu semn cu mâna ca şi cum ar fi vrut să respingă complimentul, deşi Maggie ştia că îi făcea plăcere.

– Mă simt obosită, milady. Mă ocup de un tânăr şi e mult mai... energic decât sunt eu obişnuită. Deşi trebuie să spun că, la vârsta mea, înveţi să apreciezi exuberanţa. Întrece de departe experienţa.

Maggie chicoti.

– Având în vedere că Hawkins era mai mare decât mine cu treizeci de ani, înţeleg ce vrei să spui. Într-o viaţă viitoare sper să fiu binecuvântată cu un tinerel.

Pearl scoase un sunet plin de uimire.

– Într-o viaţă viitoare? Dacă domnia ta îmi va ierta impertinenţa, eşti tânără, frumoasă, bogată... ce naiba mai aştepţi?

Sincer, Maggie nu avea nici cea mai vagă idee. Până la douăzeci şi opt de ani avusese doi iubiţi: pe soţul ei şi un francez pe care-l întâlnise în vreme ce studia la Paris. Ambele experienţe fuseseră dezastruoase.

– Văd că ţi-am trezit amintiri neplăcute şi îmi cer scuze, rosti Pearl. Nu am stabilit întâlnirea asta să discutăm despre relaţiile noastre actuale... deşi, dacă domnia ta va căuta vreodată vreun sfat, nu va trebui decât să mi-l ceară. Ceea ce nu ştiu eu despre bărbaţi ar putea încăpea în gămălia unui ac.

– Mulţumesc. S-ar putea să profit de oferta ta într-una din zilele-astea.

– Chiar sper să o faci. Să vorbesc despre bărbaţi este ocupaţia mea preferată. Zâmbi afectată. Mă rog, a doua ocupaţie preferată oricum.

Amândouă râseră, iar Maggie o întrebă:

– Deci, dacă nu discutăm despre bărbaţi, atunci despre ce vorbim?

Pearl îşi netezi faldurile fustei.

– Despre câteva chestiuni. Prima chestiune, milady, este că am vorbit cu stăpâna de la Gâsca şi Gâscanul. Ne-a acceptat condiţiile în schimbul banilor.

– Excelent. O să trimit azi un cec.

– Domnia ta e foarte generoasă.

– Mă bucur s-o fac, după cum bine ştii. Şi ce mai e?

Pearl se juca cu evantaiul.

– Am auzit zvonuri că domnia ta îl cunoaşte pe contele de Winchester. Sunt adevărate?

Maggie clipi.

– Da, îl cunosc. Adică mamele noastre erau prietene, iar noi doi eram apropiaţi pe vremea debutului meu. De ce?

– Dar l-ai văzut? De curând, vreau să spun.

Da, din nefericire, Maggie îl întâlnise. „Răspunsurile pe care le vreau e mai bine să fie discutate între patru ochi." Vorbele lui din seara precedentă încă nu-i dădeau pace. Oare Simon chiar avea de gând să vină şi să-i facă avansuri sexuale? Încă nu se hotărâse dacă să-l primească în casă în caz că avea să-şi facă apariţia în acea zi. Merita să-l lase să aştepte pe verandă.

Pearl o fixa cu privirea, aşa că Maggie îi răspunse:

– Într-adevăr, doar aseară. De ce?

– Domnia ta a fost informată despre propunerea legislativă pe care vrea s-o înainteze în Camera Lorzilor?

Maggie clătină din cap. Nu era niciodată atentă la chestiunile legate de politică. Pe de altă parte, Pearl era mai bine informată decât majoritatea atunci când venea vorba despre bârfele din înalta societate şi despre politică. Îi spusese o dată lui Maggie că informaţia se dovedea a fi o monedă la fel de puternică precum banii.

– Propunerea are legătură cu siluirea. Iartă-mă că vorbesc pe şleau despre o chestiune deloc delicată, dar...

– Nu, te rog, continuă. Nu e nevoie să fii prea delicată cu mine. Te rog să spui mai departe.

– După cum ştii, adevărul e greu de dovedit în faţa unui magistrat. De multe ori, femeia poate să spună că a fost siluită, dar bărbatul poate pretinde că actul sexual a fost consimţit. Legea lui Lord Winchester va forţa bărbatul, în astfel de cazuri, să ofere compensaţii materiale femeii. O sumă anuală, pe durata întregii vieţi.

Maggie rămase cu gura căscată.

– O sumă anuală? Nici o femeie nu va vrea să fie legată astfel de un bărbat care a violat-o. Un memento anual legat de ceea ce s-a înfăptuit, iar atacatorul va şti unde locuieşte ea... Asta este groaznic.

– Exact, milady.

– De ce naiba ar presupune cineva că asta e o idee bună?

– N-aş putea spune. Dar poate că domnia ta îl poate lămuri.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să poarte o discuţie politică cu Simon. Totuşi, poate că mai exista o altă cale. Mulţi membri ai Parlamentului participau la petrecerile ei, iar asta îi putea oferi o mulţime de oportunităţi de a sabota eforturile lui Winchester.

– O să văd ce pot face.

– Atunci, las chestiunea asta în mâinile capabile ale domniei tale. Cu siguranţă o să folosesc şi eu influenţa pe care o am cu puţinele mele relaţii.

Maggie bănuia că influența lui Pearl rămânea considerabilă, chiar daca în momentul de față nu avea nici un protector.

– Excelent. La fel o să fac și eu.

– Acum mai am o rugăminte. Una dintre casele noastre de pe Long Acre a terminat cursul de broderie, și câteva dintre fete ar vrea să devină ucenicele unei croitorese. Poate că domnia ta cunoaște vreo modistă care să aprecieze ajutorul câtorva perechi de mâini pătate.

– Câte fete?

– Trei.

Maggie își mușcă gânditoare buza de jos. Ar fi putut să își forțeze propria modistă să o accepte pe una dintre fete, dar ea nu cheltuia mult pe haine sau zorzoane. Iar, în ceea ce privea rangul social, deși poseda un titlu, acesta nu era la fel de puternic ca acela al unei doamne fără un trecut scandalos. Asta nu îi lăsa prea multe posibilități.

– Mă tem că poziția mea nu e destul de puternică pentru o astfel de sarcină. Ar fi nevoie de o doamnă cu un trecut extraordinar care să convingă o modistă să le accepte pe fete.

– Cunosc o doamnă care se potrivește, interveni Pearl. Și se întâmplă să îmi fie datoare. I-am făcut o dată o favoare și mi-a fost extrem de recunoscătoare.

– Minunat. Hai să o întrebăm.

Pearl clătină din cap.

– Eu nu pot. Din mai multe motive, nu trebuie să o abordez direct. Dar domnia ta poate...

Simon își prezentă cartea de vizită la intrare, nesigur dacă va fi primit. Oare Maggie va refuza să îl vadă? Fusese politicoasă, dar rezervată în seara precedentă după ce își schimbase costumația, și erau toate șansele să aibă un oaspete în casă. Strânse cu putere capătul bastonului.

După ce se uită rapid la cartea lui de vizită, servitoarea îl conduse înăuntru. Observă că era aceeași femeie care îi primise în seara precedentă. Deci Maggie nu avea majordom? Îi înmână rapid haina groasă și pălăria și o urmă într-un salon confortabil în care trebuia să aștepte.

În afară de petrecerile exagerate, se părea că Lady Hawkins trăia responsabil, ba chiar cumpătat. Mobilierul părea destul de vechi. Covoarele din lână pură erau trainice, dar nu erau covoarele Aubusson care erau acum la modă. Dar în cămin era așezată o grămadă mare de cărbuni care dădeau multă căldură, iar spațiul era confortabil chiar și fără pretenții sau artificii. I se potrivea, se gândi el. Cu siguranță era o schimbare reconfortantă față de extravaganța celorlalte femei cu care se întâlnise în ultimii câțiva ani... deși, să fim sinceri, amantele nu erau tocmai faimoase pentru chibzuință în privința cheltuielilor.

După câteva clipe, îi atrase atenția un tablou cu un peisaj, aflat pe peretele mai îndepărtat. Se apropie ca să-l poată observa mai bine. Era o acuarelă care reda marea. Chiar destul de bine realizată. Valurile izbeau plaja și câteva păsări umpleau nisipul. Imaginea capta perfect vitalitatea și calmul locului, precum și haosul oceanului.

Artistul era talentat. Ciudat că nu exista nici o semnătură în colț. Lui i se părea că seamănă cu un Gainsborough sau cu un Sandby.

În mod normal, operele de artă îl plictiseau de moarte, dar asta... asta îl *calma*. Ar fi putut-o privi zi după zi fără să ajungă să o urască. Totuși, era ceva la imaginea asta, ceva familiar. Nu putea să spună exact ce anume. Nu era vorba de loc, exact... Ușa se deschise, făcându-l să tresară.

– Bună ziua.

Și iată că Lady Hawkins stătea în prag, la fel de plină de viață și de frumoasă precum tabloul pe care tocmai îl analizase. Combinația dintre părul negru, ochii verzi luminoși și pielea ca de porțelan îl făcea să rămână fără suflare... exact așa cum se întâmplase în urmă cu atât de mulți ani. Numai că acum nu mai era o fetișcană, ci o femeie cu forme pline. Își dădu seama că ar fi vrut să fi fost martor la transformarea ei.

Femeia făcu rapid o reverență.

– Îmi cer scuze că te-am făcut să aștepți.

El se înclină la rândul lui.

– Nu am aşteptat mult. Am admirat tabloul de aici. Făcu semn spre acuarelă. Încercam să-mi dau seama cine e autorul, dar e nesemnat. Ştii cine l-a pictat?

Îşi netezi cutele rochiei bleumarin şi veni mai aproape, cu privirea aţintită asupra tabloului.

– Îţi place?

Ezitarea şi atenţia pe care şi-o îndreptase asupra rochiei îi lăsă impresia că întrebarea o neliniştea. Primul lui gând fu că îl pictase cineva apropiat ei. Un iubit poate?

– Îmi place foarte mult. Nu sunt vreun expert când vine vorba de artă, dar îmi pare bine realizat.

Buzele ei cărnoase se arcuiră de satisfacţie.

– Excelent.

„În mod cert, un amant." O gelozie întunecată şi iraţională îi făcu stomacul să freamăte. Oare chiar i se va reaminti mereu, la tot pasul, câţi bărbaţi trecuseră prin patul ei?

– Ne aşezăm? rosti el apăsat.

– Eu l-am pictat.

– Tu?

Simon nu reuşi să-şi ascundă mirarea, iar pe faţa ei, înainte să apuce să o ascundă, apăru o expresie ciudată.

– E şocant că o femeie are talent, ştiu.

– E o afirmaţie ridicolă, şi nu asta am vrut să spun. Eşti foarte talentată.

– Eşti mult prea amabil, murmură ea, deşi ceva în vocea ei părea să indice că era... jignită?

– Nu vrei să te aşezi? se trezi el întrebând iarăşi.

Femeia îşi înclină capul şi-l analiză cu o expresie enigmatică.

– Prefer să rămân în picioare. Bănuiesc că se cuvine să îţi ofer ceva de băut. Să sun să ne aducă ceai?

Simon refuză în vreme ce Maggie se îndepărtă şi se opri în dreptul fotoliului de lângă foc. În loc să se aşeze, îşi trecu degetele de-a lungul părţii de sus a spătarului, mângâind ţesătura în timp ce-l privea gânditoare.

– Ai venit să vezi dacă mă ridic la nivelul renumelui meu?

– Cum? îngăimă el.

Doar nu voia să spună...

– Știm amândoi prea bine cum mi se spune, Simon. Am auzit cuvântul în aproape fiecare loc în care am fost în ultimii zece ani. Ai putea crede că locuitorii din Little Walsingham nu sunt la curent cu bârfele, dar... ridică din umeri... așa stau lucrurile. Deci, te-ai hotărât să afli dacă îmi merit titlul?

O imagine intensă îi străfulgeră prin minte – una cu Maggie întinsă pe spate, cu fustele ridicate până la talie, cu picioarele desfăcute ca o invitație – și imediat dorința i se acumulă în vintre. Fu nevoie să se lupte să alunge din minte imaginea ațâțătoare.

– Crezi că am venit să încerc să te regulez.

Era crud în mod intenționat. Maggie nici măcar nu tresări.

– Da, asta cred. De ce altceva ai veni în vizită? Sau poate că ai vrut să vezi dacă mi-am decorat casa cu fresce cu nuduri. Sau dacă țin bărbați tineri legați în camerele mele ca să-mi satisfac poftele desfrânate cu ei oricând vreau. Nu ai fi primul care ar întreba dacă zvonurile sunt adevărate.

Uimirea îl făcu să se ridice înapoi în picioare. Era greu de zis ce i se părea mai de prost gust: că spusese ea toate astea sau că avea o părere atât de proastă despre el.

– Și totuși, pari hotărâtă să alimentezi zvonurile. Cu petreceri extravagante și cu dans în piscină, așa că te mai miră că vorbesc despre tine?

– Dacă le dau un motiv de bârfă, atunci nu mai pot să inventeze tot felul de povești doar pentru că se plictisesc. Dar, chiar așa, asta n-are nici o legătură cu ceea ce vorbeam. Poate că ar trebui să treci la motivul vizitei tale.

Dușmănia și amărăciunea nu i se potriveau. Și vinovat pentru toate aceste emoții era Simon.

– Ce ți s-a întâmplat? Ce te-a făcut să strângi tot veninul ăsta?

– *Viața* mi s-a întâmplat, Simon. Tot ceea ce ai sperat și mai rău.

– Eu? Eu am sperat? Bărbatul clipi. Nu ți-am vrut niciodată răul.

– Nu? îl întrebă ea calmă.

– Maggie, nu are nici un sens ceea ce spui. E ca și cum ai da vina pe mine pentru aventura ta cu Cranford. Și cu toți ceilalți?

– *Ceilalți?* Femeia scoase un chicotit sec. Bineînțeles. Ceilalți. Cum am putut să îi uit. Bărbați, femei, vite... au fost atât de mulți, încât nu le-am putut ține socoteala.

Simon își încleștă maxilarul. La naiba, aproape că îi frânsese inima, și găsea în asta un motiv de distracție!

– Vrei să iei totul în râs?

– Adevărul e rareori la fel de amuzant ca ficțiunea, îi răspunse îndreptându-și spinarea.

Simon simțea că toată conversația îi scăpase de sub control. Se frecă pe ceafă pentru a elibera tensiunea pe care o simțea acolo.

– Cred c-ar fi mai bine să pleci.

Își apucă poalele rochiei și înaintă să tragă clopoțelul din spatele lui.

Mâna lui Simon se întinse brusc, prinzând-o de încheietură într-un gest care-l surprinse chiar și pe el însuși.

– Așteaptă.

Privi în jos spre mâna ei mică înmănușată. Pentru o clipă de nebunie, își dori să-i poată simți catifelarea pielii și, la rândul lui, să-i simtă mângâierea. Odată, cu mulți ani în urmă, își scosese mănușa să atingă marginile unui tablou la o expoziție, iar asta aproape că îi înnebunise de dorință trupul fraged de bărbat de douăzeci și trei de ani. Oare de ce ieșise la suprafață amintirea asta? Îi lăsă brațul în jos.

– Așteaptă, am nevoie de ajutorul tău.

Femeia făcu un pas înapoi și ridică dintr-o sprânceană neagră.

– Sunt convinsă că ai o amantă pentru asta.

Simon simți cum îl cuprinde un val de furie. De ce presupunea că totul avea legătură cu nevoile trupești?

– Se întâmplă ca asta să fie o solicitare perfect nevinovată, rosti el printre dinți.

Maggie se depărtă și mai mult de el, dar nu se mai întinse după șnurul clopoțelului. Bărbatul își încrucișă brațele la piept pentru a se împiedică să o mai atingă și trecu la subiect.

– Îți amintești desenul din vitrina magazinului de gravuri, individul care face caricaturile cu Winejester?

– Da, rosti ea după o clipă.

– Toate au fost desenate de același artist, numit Lemarc. Aș vrea să mă ajuți să îl găsesc.

Capitolul 5

Bine că nu beau ceai, pentru că Maggie cu siguranță s-ar fi înecat. Așa, doar i se tăie respirația. Zisese... că voia să-l găsească pe Lemarc? Doamne sfinte!

Contele așteptă ca ea să răspundă, fixând-o cu ochii aceia blânzi și albaștri, iar ea n-ar fi vrut decât să râdă din cauza absurdității întregii situații. „Ah, ce pânză încâlcită țesem..."[1] Cu o răbdare extraordinară, își ascunse uimirea sub o mască rece de indiferență.

– Vrei să-l găsești pe Lemarc? De ce?

Simon se mută de pe un picior pe altul.

– Desenele cu Winejester mi se par deranjante. Din mai multe motive, aș vrea să le cumpăr.

– Și crezi că îl poți convinge pe Lemarc să nu le mai realizeze?

– Da.

Aroganța ultimei lui replici o ului. Simon își închipuia că Lemarc avea să se plece în fața capriciilor unui conte doar din cauza statutului lui social? Era un lucru bine știut că artiștii erau creaturi temperamentale, și la fel era și ea. Ideea că avea să-i poată dicta lui Lemarc ce putea și ce nu putea să deseneze era ridicolă. Și supărătoare.

– De ce ar înceta să mai creeze un personaj atât de popular? Winejester este unul dintre motivele pentru care Lemarc este atât de popular în ultimul an.

– Intenționez să-l conving.

Femeia se abținu să nu izbucnească într-un hohot de râs zgomotos. Dumnezeu s-o ferească de mândria unui bărbat.

– Nici nu mă îndoiesc de asta, dar nimeni nu cunoaște identitatea lui Lemarc. E un secret bine păzit. Ce te face să crezi că eu aș putea să-l găsesc?

[1] Vers din poemul epic *Marmion*, de Walter Scott (n.tr.)

Bărbatul ridică din umerii laţi.

– Sincer, e doar o bănuială. Cunoştinţele tale despre artă şi despre tehnici ar putea să ducă la o descoperire. Am în posesie câteva tablouri de-ale lui Lemarc. Ai putea să te uiţi la ele şi să vezi dacă remarci ceva. Vreun detaliu picant pe care să-l fi auzit pe la vreun curs sau pe care să-l fi remarcat pe la vreo expoziţie. Ştiu că pentru tine e o pierdere de vreme, dar ţi-aş rămâne recunoscător dacă m-ai ajuta.

Într-adevăr, o pierdere de vreme. Nimeni nu l-ar fi putut descoperi pe Lemarc doar după ce s-ar fi uitat la câteva tablouri cu păsări, mai ales la cele din seria aia. Fuseseră pictate în urmă cu patru sau cinci ani pe coastă, şi nu conţineau decât păsări şi apă... oamenii sau clădirile lipseau cu desăvârşire. Dacă tablourile ei ar fi conţinut semne particulare, atunci ar fi fost descoperită cu mult înainte.

Şi adevărul era că ultimul lucru pe care voia să îl facă era să îl ajute pe el. Era şi aşa suficient de rău că venise la petrecerea ei şi că o încolţise aici.

– Mă tem că nu pot.

– Pot să te întreb de ce?

Nu se aşteptase ca el să insiste. Ce scuză putea să-i ofere? Pentru că ştia că efortul era inutil? Pentru că merita orice neplăcere pe care i-o cauzau desenele lui Lemarc, ba chiar înmiit?

Sau pentru că, după tot ce făcuse, încă mai reuşea s-o facă să-i sară inima din piept?

– O după-amiază, grăi el rupând tăcerea, asta e tot ce îţi cer. Dacă nu vezi nimic relevant, o să uităm complet de toată chestiunea asta.

– Dacă nu o să pot descoperi nimic, o să încetezi să-l mai cauţi pe Lemarc?

Simon clătină din cap.

– Sub nici o formă. Am de gând să-l caut cu toate mijloacele pe care le am la dispoziţie.

Asta o făcu să se dea înapoi. Părea destul de... hotărât. Hmm. Atâta determinare nu era de bun augur. Deşi credea că secretul îi era în siguranţă, se temea puţin că el ar fi putut reuşi. Simon avea reputaţia de a fi perseverent când venea vorba să-şi înfrângă

adversarii ca să obțină ce își dorea sau de a se folosi de toate mijloacele necesare ca să câștige. Ideea de a ieși la iveală cariera ei sub semnătura lui Lemarc... de a-i fi distrusă... Un fior de groază o străbătu din cap până-n picioare.

Bineînțeles că, dacă rămânea implicată în demersul de căutare al lui Simon însemna că putea să-l devieze de la scop cu informații care să-l inducă în eroare. Să-l facă să se tot întrebe. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi plăcea mai tare ideea.

– Bine, sunt de acord. Aș fi bucuroasă să te ajut la cercetarea ta. Sinceră să fiu, există persoane mult mai calificate decât mine care te-ar putea sprijini. Poate că ar trebui să te gândești să rogi pe altcineva...

– Asta chiar nu e nevoie, o întrerupse el blând, surâzând triumfător. Cred că tu ești mai mult decât capabilă să duci la bun sfârșit misiunea asta.

Într-un fel ciudat, încrederea lui o măgulea. Nici nu bănuia că ea avea de gând să-i submineze eforturile ca să se asigure că va eșua... să o găsească. Fu nevoie să-și muște buza ca să nu izbucnească într-un râs isteric.

– Ești foarte amabil, milord. Când ne vom începe investigația?

– Cât de repede posibil, cred. Îți voi trimite o scrisoare, dacă îmi permiți.

– Da.

Maggie încercă să nu se gândească la cât de imposibil de chipeș era. Bineînțeles, haina și pantalonii de un albastru-deschis îi completau aspectul îngrijit, făcând albastrul ochilor lui și mai strălucitor. Umerii lui...

La naiba cu nevoile biologice feminine! Categoric era nedrept că era femeie. În loc de asta, se concentră pe zâmbetul îngâmfat și plin de satisfacție pe care-l avea acum pe chip. Da, astăzi obținuse exact ceea ce își dorise. Ah, cât de tare își dorea să-i șteargă expresia aia de pe față.

– Există cineva care să-l refuze vreodată pe contele de Winchester?

– Rareori. Pot fi foarte convingător.

– Am auzit. În Camera Lorzilor ești cunoscut pentru că întotdeauna obții ceea ce vrei. Bănuiesc că, dacă ai vrea, ai putea

convinge o călugăriță să renunțe la hainele monahale și să-și trăiască viața alături de o șatră de țigani.

Bărbatul zâmbi în colțul gurii.

– Atât de șarmant sunt?

Maggie era cât pe-aci să-și muște limba.

– Mai degrabă aș zice că te umfli inutil în pene.

Bărbatul își lăsă capul pe spate și râse cu poftă. Maggie iubea felul lui de a râde. Scotea sunete pe care o femeie le simțea adânc în vintre și care o încălzeau din interior. Acum știa ce însemna tot freamătul ăla: erau văpăi de dorință.

Soțul ei nu-i stârnise niciodată pasiune. Cele câteva dăți în care se împerecheaseră fuseseră rapide și superficiale. După aceea, Charles se îmbolnăvise și obligațiile din patul conjugal deveniseră imposibile. Fără îndoială, asta fusese o eliberare pentru ambele părți implicate.

Dar, când Maggie se dusese să studieze la Paris, acolo existase un alt bărbat. Se simțise atrasă de chipeșul și versatul Jean-Louis și, Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei frivol, îi plăcuse atenția pe care o primise din partea lui. Prietenul ei, Lucien, o încurajase să-și facă un amant, unul cu o vârstă mai apropiată de a ei. Ei îi plăcea Jean-Louis, așa că ce era rău în asta? Totuși, fusese un dezastru colosal. Gâfâiala, transpirația, stingherealа... toate îi serviseră pentru a se convinge de o realitate teribil de ironică: târfa pe jumătate irlandeză era frigidă.

Ajunsese să accepte lucrurile ca atare, mai ales de vreme ce la fiecare invitație indecentă pe care o primise în timpul petrecerilor ei nu simțise absolut nimic, nici tresăriri, nici fluturași, nici o creștere a pulsului sau orice altceva mai cântaseră poeții.

Știa că trebuia să simtă *ceva*. De fapt, în urmă cu toți anii ăia, Simon fusese cel care-i oferise un indiciu despre ceea ce o femeie trebuia să simtă pentru un bărbat. Prin ochelarii roz ai tinereții, Maggie observase câteva lucruri la el: culoarea unică a ochilor lui, surâsul lui isteț, părul care-i mângâia fruntea. Toate astea îi cam tăiaseră răsuflarea. Totuși, acum nu mai era o fetișcană și, din perspectiva unei femei, putea foarte bine să-și închipuie ce se ascundea sub hainele lui rafinate. Umerii lați, pieptul sculptat,

şoldurile zvelte şi picioarele lungi musculoase o făcură să simtă o săgetare puternică...

Simţi un val de căldură invadându-i tot trupul, sângele învolburându-i-se în vene şi o umezeală între coapse. Înghiţi în sec şi închise ochii. Dumnezeule mare, îl dorea. Ba chiar tânjea după el. Era absolut de netolerat. Nu avea să permită aşa ceva. *Nu putea* să permită.

Încăperea se cufundă într-o tăcere nefirească. Îşi dădu seama că o analiza. Avea privirea fixată pe mâinile ei. Maggie privi în jos. Avea mâinile încleştate pe partea de sus a unui fotoliu cu rezemători laterale şi, din cauza strânsorii puternice, i se albiseră încheieturile degetelor. N-ar fi fost de mirare să găsească urme lăsate de unghiile ei în ţesătură. Îşi forţă mâinile să se relaxeze.

Bărbatul înălţă îngâmfat o sprânceană şi rânji cu înţeles, iar asta o făcu să simtă cum îi arde pieptul de umilinţă. Era conştient, sau bănuia, încotro îi zburase gândul deocheat.

– Asta e tot? îl întrebă ea îndreptându-se.

– Pari... făcu un semn spre faţa şi spre gâtul ei îmbujorate. E prea cald aici? N-aş vrea să cred că ai făcut vreun soi de febră.

Incredibil! Câtă impertinenţă!

– Un *domn* nu comentează despre culoarea pielii unei doamne.

– Să deschid o fereastră, Maggie? Să-ţi aduc o cârpă rece? Nu aş vrea să...

– Tot ce am nevoie, se răsti ea, e ca tu *să pleci*.

Bărbatul zâmbi şi făcu o plecăciune.

– Cum doreşti, milady.

Aşadar, atracţia era reciprocă. Interesant! Simon cunoştea semnele dorinţei unei femei – îmbujorarea, pleoapele grele, ritmul accelerat al respiraţiei, sfârcurile tari şi ieşite în relief prin ţesătura rochiei –, iar Maggie le arătase pe toate, ba chiar mai mult. Reacţia propriului trup la dorinţa ei aproape că-l îngenunchease. Iisuse, şi-ar fi dorit să o aibă chiar atunci, pe canapeaua mică. Să o posede ca un animal până ce avea să se piardă cu totul înlăuntrul ei. Dar mai fusese amăgit înainte. Ce actriţă iscusită fusese cu zece ani în urmă, cu zâmbetele ei sfioase şi privirile pierdute. Nu-i pusese la îndoială sentimentele până ce nu văzuse dovada

irefutabilă a perfidiei ei. Aşa că nu avea să-i permită să-l umilească încă o dată... sau să-i pună în pericol reputaţia în Parlament. Avea să fie greu să dezbată ideea păstrării moralităţii de dragul generaţiilor viitoare dacă avea legături cu cea mai infamă femeie din înalta societate. „În calitate de conte", îi spusese tatăl lui, „oamenii vor conta pe tine să faci lucruri onorabile".

Fără îndoială, lucrul onorabil ar fi fost să păstreze distanţa faţă de Lady Hawkins.

Prin urmare, în timp ce se întorcea la biroul lui din Barrett House, îşi puse în minte să şi-o scoată pe Maggie din cap. Avea treburi urgente de care trebuia să se ocupe.

Mai întâi, erau întâlnirile cu membrii grupului din Liverpool pentru a pune la punct noua propunere a lui Simon, o lege care îi va obliga pe bărbaţii condamnaţi pentru viol să plătească daune financiare victimelor. Apoi urma întrunirea cu secretarul lui ca să se ocupe de corespondenţă înainte de venirea avocatului cu care trebuia să analizeze un contract pentru o parcelă de teren din Scoţia. Pe la ora la care după-amiaza târzie se întindea peste oraş, era hămesit.

Menajera lui, doamna Timmons, îşi făcu apariţia cu un valet care-i aducea hrana.

– Milord, vorbi ea, a sosit un domn Hollister care vrea să vă vadă. Dar, înainte de întâlnirea asta, pot să vă răpesc un moment?

– Sigur, doamnă Timmons. Mulţumesc, Michael, îi spuse el valetului, lăsându-l să plece.

– Milord, aseară s-a prezentat o fată la uşa din spate. E verişoară cu una dintre fetele în casă de la parter. Am primit-o, dar asta înseamnă să mut una dintre fetele noastre mai vechi într-o altă locuinţă. I-am trimis o scrisoare menajerei vicontelui, dar cred că e nouă şi nu e încă obişnuită cu învoiala noastră legată de personal.

Simon oftă.

– O să vorbesc cu Quint. Menajerele lui nu rezistă, după cum bine ştii.

– Mulţumesc, milord. Asta ne va fi de foarte mare ajutor. Pe de altă parte, menajera ducesei a fost foarte bucuroasă să o primească pe Annie. Am pus-o pe fată să-şi facă bagajele. Să-i dau recomandarea şi compensaţia obişnuite?

– Da, te rog, doamnă Timmons. Şi mulţumesc pentru osteneala dumitale.

– E plăcerea mea, milord. E un lucru trist să vezi o copilă de doisprezece ani cu vânătăi pe toată faţa şi trupul.

– Fata de azi-noapte? Doamna Timmons încuviinţă din cap, iar Simon adăugă: Atunci, informează personalul să o lase un timp să se vindece înainte să-i dea de lucru.

– Aşa voi face, milord.

– Mulţumesc, doamnă Timmons. Condu-l pe Hollister, te rog.

Câteva minute mai târziu, se întoarse urmată de un bărbat vânjos, cu o faţă comună. Bărbatul intră şi făcu o plecăciune politicoasă.

– Milord, e o onoare.

Planul lui Simon de a-l găsi pe Lemarc avea multe aspecte. Quint avea să analizeze tablourile cu păsări ca să limiteze căutarea la o posibilă zonă, iar Maggie putea să examineze operele în căutare de indicii privind tehnicile artistului. Dar cea mai eficientă metodă de a obţine rezultate concludente avea să vină cu ajutorul unui detectiv.

Hollister avea recomandări excelente. Muncise mulţi ani pentru inspectorii de pe Bow Street, iar de curând începuse să rezolve cazuri discrete pentru membrii din înalta societate. Doar dacă te uitai la felul cum arăta, îţi dădeai seama că era potrivit pentru asta – omul se putea integra oriunde.

– Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Hollister. Vă rog să luaţi loc. Îi făcu semn spre unul dintre scaunele din faţa biroului.

Hollister, şchiopătând aproape insesizabil, înaintă şi se aşeză pe unul dintre scaune.

– O să trec direct la subiect, începu Simon. Am nevoie să găsiţi pe cineva. Aţi auzit de artistul Lemarc?

Maggie îşi făcu apariţia, după cum cerea moda, cu întârziere.

Monstruozitatea de piatră care trecea drept locuinţa ducelui de Colton se contura precum decorul dintr-un roman gotic lugubru. Lămpile şi torţele îşi revărsau lumina în întuneric, dezvăluind arcele cu vârf ascuţit şi pilaştrii de suport. Dumnezeule mare, alea erau garguie?

Adeseori, îi plăcea să schițeze clădiri și biserici, iar acum, în timp ce aștepta pe verandă, simțea că o mâncau degetele după cărbunii de desenat.

Îi venea greu să creadă că fusese invitată în seara asta. Trecuse ceva vreme de la ultima invitație la un dineu de o asemenea importanță. Bineînțeles, ea o abordase prima pe ducesa de Colton ca să îi ceară o audiență, iar ducesa îi răspunsese cu o invitație la cină. Era de preferat să fie o întrunire intimă, sau măcar ca invitații să fi fost preveniți de prezența ei. Poate atunci șoptitul și chicotelile aveau să fie mai puține.

Ușa se deschise și fu condusă înăuntru. La o primă privire, interiorul construcției nu semăna deloc cu exteriorul. Caldă și confortabilă, casa era plină de flori proaspete și de lumânări aprinse. În timp ce Maggie urca scările, observă pe perete un tablou de Greuze. Impresionant. Ducele și ducesa lui aveau gusturi excelente.

Când păși în salon, prima persoană peste care dădu cu privirea fu Simon. Stătea în partea cealaltă a încăperii, înalt, suplu și chipeș. Șocul de a-l vedea fu precum o lovitură în stomac, care îi făcu tot atâta plăcere.

„La dracu'!" Ar fi trebuit să se aștepte ca el să fie printre invitați, având în vedere relația lui cu ducele. Totuși, dacă ar fi știut, cu siguranță ar fi refuzat invitația. Amintirea ultimului lor schimb de replici încă o bântuia. De ce tocmai el, dintre toți bărbații, exercita o asemenea atracție sexuală asupra ei?

O frumusețe blondă într-o rochie roz-deschis se grăbi în față să-i strângă mâinile, iar asta îi distrase atenția.

– Lady Hawkins! exclamă ducesa. Îți sunt extrem de recunoscătoare că ai hotărât să participi la reuniunea noastră pestriță.

– Adevărul e că eu sunt onorată, replică Maggie cu un surâs onest și făcând o reverență corespunzătoare.

– Nici să nu aud, vorbi ducesa. Suntem printre prieteni. Mă rog, în mare parte prieteni, oricum.

– Lady Hawkins. Ducele de Colton își făcu apariția lângă soția lui. Era un bărbat brunet și chipeș, despre care era foarte ușor să-ți închipui cum își câștigase reputația de Ducele Depravat.

Cât mă bucur să te văd. Soția mea a vorbit toată săptămâna despre dumneata.

– Bună seara, Excelență. Mă bucur că am fost inclusă pe lista de invitați.

Ca să nu mai spună că era uluită.

– Vino, grăi ducesa, am să te prezint grupului din seara aceasta. Trecându-și brațul pe sub cel al lui Maggie, ducesa o conduse, din fericire, în cealaltă direcție față de locul unde stătea Simon.

Prezentările durară câteva minute. Majoritatea erau fețe cunoscute... cel puțin, bărbații. Când ducesa se scuză să meargă și la ceilalți invitați, Maggie se trezi alături de Lord Quint. Vicontele îi făcu o plecăciune elegantă, se îndreptă și-și dădu părul șaten exagerat de lung de pe față.

– Lady Hawkins, sunt nerăbdător să purtăm și mai multe discuții despre pictură în seara asta. Intenționezi să participi la expoziția Bathmore de peste două săptămâni?

– Chiar intenționez. Sunt curioasă să văd dacă aceste tablouri noi rezolvă problemele de perspectivă de la ultima expoziție.

Quint chicoti.

– Ești un critic dur.

– Bănuiesc că așa e. Sunt mai degrabă mult mai interesată de tehnica și de alegerile pe care le face un artist decât de rezultatul finit.

– Și eu sunt cam de aceeași părere. Sunt fascinat de motivele și metodele care au dus la realizarea unui lucru.

Tăcut și cu o minte ageră, Quint avea o frumusețe subtilă dincolo de înfățișarea aceea șifonată. Chiar și îngrozitorul lui simț vestimentar inspira afecțiune. Așadar, de ce în prezența lui nu avea fluturi în stomac, în vreme ce alături de Simon da? Quint ar fi fost mai potrivit pentru ea, cu ochiul lui pătrunzător și firea lui receptivă, iar el părea mult prea rezonabil ca să-i pese de reputația ei pătată.

Nu că asta ar fi contat având în vedere că avea de gând să evite contactul cu bărbații.

O altă figură cunoscută li se alătură. Ceva mai în vârstă decât ceilalți, prezența lui Lord Markham în seara asta fusese o surpriză neplăcută. Participase la câteva dintre petrecerile ei recente,

fără să rateze vreo ocazie de a-i face măcar o invitație deloc voalată pe seară. Ea nu-l încurajase niciodată, dar unii bărbați erau mai hotărâți decât alții.

– Lady Hawkins. Markham făcu o plecăciune, afișând un zâmbet larg în vreme ce o măsura cu privirea din cap până-n picioare. Pot să spun cât sunt de bucuros să te găsesc aici în seara asta? Nu aveam nici cea mai vagă idee că ești atât de intimă cu Colton.

Strălucirea din privire explica exact ce voia să însemne „intimă". Din câte știa Maggie, ducele și ducesa erau căsătoriți și foarte fericiți și, de când se întorsese de pe continent, nici nu existase vreun zvon legat de duce și vreo altă femeie. Dar chiar și dacă Colton ar fi avut aventuri discrete, Markham chiar își închipuia că ducesa era genul de femeie care să tolereze prezența cuceririlor soțului ei la cină?

– Ducesa mi-a făcut invitația după ce a participat la petrecerea mea de săptămâna trecută, îl informă Maggie.

– Într-adevăr, grăi Markham, făcându-i cu ochiul într-o manieră insolentă, ceea ce îi întoarse stomacul pe dos.

Da, de ce altceva ar fi fost invitată Târfa pe Jumătate Irlandeză? Presupunerile pe care le făcea Markham le putea avea oricine altcineva prezent acolo, cu excepția lui Colton și a ducesei. Își îndreptă coloana ca să fie un pic mai înaltă. Lasă-i să creadă ce vor. Oricum mereu o făceau.

– Iartă-mă, murmură Quint înainte să se îndepărteze.

Maggie se gândi să îl apuce de braț ca să-l împiedice să plece, dar Quint se dovedi prea rapid.

Markham văzu asta ca pe o invitație de a veni mai aproape. Disperată după ajutor, Maggie privi înnebunită de-a lungul încăperii. Privirea îi alunecă în direcția lui Simon, apoi se opri. Ochii albaștri o fixau tăios, iar irisurile îi străluceau pline de o furie de gheață. Nu-l văzuse niciodată atât de furios. De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Lady Hawkins, îi șopti Markham, întinzându-se îndrăzneț să-i atingă mâna.

Simon nu rată nici el obrăznicia lui Markham. Un mușchi de pe maxilarul contelui tresări înainte ca bărbatul să se întoarcă ostentativ cu spatele. Atunci îi veni o idee lui Maggie. Dacă îl ținea

pe Markham aproape în seara asta, poate că Simon avea să rămână la distanță. Ideea era una crudă și avea să ducă la o seară obositoare... dar o femeie trebuie să facă ceea ce trebuie să facă.

Îi aruncă un zâmbet orbitor lui Markham.

– Da, milord?

Vicontele clipi.

– O, da. Ei bine, speram să te însoțesc la cină. Niciodată...

– Da, rosti ea în grabă. Adică, vreau să spun, aș fi onorată.

– Excelent. Markham pufni, umflându-se în pene, iar fața lui rumenă deveni și mai rumenă. Chiar mi-a plăcut ultima dumitale petrecere. Interesant cum a făcut Rowlandson desenul ăla cu sirenele.

– Lemarc, îl corectă ea.

Markham își încruntă sprâncenele.

– Poftim?

– Desenul a fost făcut de Lemarc, nu de Rowlandson.

– A, da, Lemarc. Oameni deștepți, desenatorii ăștia. Mă întreb cum de sunt la curent cu bârfele folosite în desenele lor.

„Dacă sunt deștepți, sunt gazdele petrecerilor."

– Cine știe, poate că sunt mai descurcăreți decât credem noi.

Bărbatul se aplecă spre ea ca și cum ar fi vrut să-i dezvăluie un mare secret.

– Nu trebuie decât să pui o monedă în palma potrivită, draga mea. Orice informație poate fi cumpărată.

Comentariul ăla o făcu să rămână pe gânduri. Markham era un membru activ în Parlament, deci vorbea din experiență? La fix. Se putea folosi de posibilitatea asta ca să saboteze propunerea lui Winchester. Da, seara asta mergea bine.

În clipa aceea, ducesa anunță începutul cinei. Markham îi oferi brațul.

– Mergem?

Capitolul 6

– Serios, Simon. Trebuie să încetezi să te mai încrunți la ea, îi spuse Julia.

Simon și Julia își făceau, la rândul lor, drum spre masă, în ultimul șir de participanți. Bărbatul își încleștă maxilarul și se forță să-și ia privirea de la Maggie și de la Markham. Totuși, încă mai simțea că i se strânge stomacul de nervi. Încă de la sosirea ei, Markham se agățase de Lady Hawkins ca o lipitoare medicinală. Bărbatul ăsta nu avea nici o rușine?

– În plus, tu ai fost cel care a insistat să-l invit pe Markham, continuă Julia.

– Mersi că mi-ai reamintit, bombăni Simon.

– Nu cred că te-am văzut vreodată gelos. Este extrem de interesant.

Scoase un sunet cu care ar fi vrut să alunge ideea în timp ce ajungeau la scări.

– Nu sunt câtuși de puțin gelos pe Markham. Există un motiv pentru care soția lui stă în Cornwall și nici o amantă nu-l tolerează mai mult de câteva săptămâni. Bărbatul ăsta nu ar ști ce să facă cu o femeie nici dacă i-ar pica goală în poală.

– Ce bine că suntem prieteni dintotdeauna, altfel soțul meu s-ar simți jignit de subiectul acestei discuții.

– Colton nu mă sperie deloc. În definitiv, eu sunt motivul pentru care voi doi v-ați împăcat. Ar trebui să-mi mulțumească de fiecare dată când are ocazia.

– A, deci a fost reușita ta, nu-i așa?

Bărbatul zâmbi larg în jos spre ea.

– Nu ai fi reușit niciodată să ajungi la Veneția fără ajutorul meu.

– Adevărat, dar eu am avut sarcina cea mai grea.

– Te rog. Își ridică mâna liberă. Hai să nu discutăm despre virilitatea lui Colton înainte să mănânc ceva. Sunt cât pe-aci să-mi pierd pofta de mâncare.

Julia chicoti.

– Ești incorigibil. Mare mirare că în Parlament te ia cineva în serios.

– Ei nu mă cunosc la fel de bine ca tine, de-aia.

– Cam așa ceva. Altfel, nu ar mai fi așa de ușor intimidați de politicianul ilustru care ai devenit.

Intrară în sufrageria imensă. Colton își ocupase locul în capul mesei de banchet, în dreapta lui având-o pe mătușa Juliei. Simon observă că Markham, desigur, ocupase scaunul de lângă Maggie. „Al naibii prost!"

– Mai ușor, Simon, mormăi Julia. Îmi strivești mâna.

– Îmi cer scuze.

– Știi ce, meriți tot ce îți face cu vârf și-ndesat, vorbi ducesa în șoaptă în timp ce se așezau la locurile lor.

– O să-ți aduc aminte că ai zis asta, îi replică el, în special atunci când Colton o să mă întrebe dacă ai fost vreodată într-o sală de jocuri...

Femeia îl lovi peste braț.

– Simon! Să nu sufli o vorbă despre asta soțului meu.

– S-a întâmplat ceva, ducesă? strigă Colton privind când la Simon, când la soția lui.

Julia îi aruncă o privire complet nevinovată.

– Nu, Colton. Doar avem o foame de lup, explică ea, după care îi făcu semn valetului să înceapă servirea mesei.

În mod intenționat, Simon evită să privească spre Maggie și Markham în timpul cinei. Zâmbetele de încurajare pe care i le arunca Maggie vicontelui îl făceau să ia în calcul ideea de a înjunghia pe cineva cu furculița. Așa că mai mult bău decât mâncă. Abia la al șaselea fel de mâncare își dădu seama că mai avea puțin și se îmbăta.

Nu îl ajuta deloc că vrăjitoarea era atât de frumoasă. Ar fi vrut să nu mai observe asta, dar își putea închipui fiecare detaliu, fiecare arcuire... chiar și cu ochii închiși. Cu mulți ani în urmă, petrecuse ore întregi analizând oasele delicate ale încheieturii mâinii ei. Sau curba delicată a urechii. Doar dacă își închipuia sânii ei delicați goi se trezea stârnit cu totul.

În seara asta, partea superioară a mai sus-numiților sâni era ridicată absurd de sus. Umflăturile ample și catifelate i se păreau incredibil de tulburătoare, și de aceeași părere erau toți ceilalți bărbați în putere din încăpere.

Și totuși, de ce venise în seara asta? Nu se așteptase s-o vadă aici. Julia ar fi trebuit să-l avertizeze că avea să participe

şi Maggie. Atunci ar fi putut să-şi trimită scuzele că nu putea participa la cină.

– Vrei să mergi să te întinzi? îl întrebă Julia încet. Atragi privirile.

Bărbatul se îndreptă şi luă în furculiţă o bucată de friptură de miel.

– Nu fi ridicolă.

– O să-mi spui vreodată ce s-a întâmplat?

„Tot ceea ce ai sperat şi mai rău." Comentariul îl sâcâise zile întregi. Oare ce voise Maggie să spună?

O observă pe Julia analizându-l şi încercă să-şi amintească întrebarea ei. Vin afurisit!

– Ce?

– Te-am întrebat dacă nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat între voi doi.

– Nu.

Julia îi cântări răspunsul în timp ce mesteca.

– În cazul ăsta, poate o voi convinge pe Lady Hawkins să-mi povestească.

– Întreab-o dacă vrei, dar ştii şi tu ce ştie toată lumea. Nu mai e nimic de zis.

Îl făcuse să se simtă ca un prost. Sfârşit. Ce mai era de discutat?

– Ah, de cele mai multe ori, în spatele bârfelor, se ascund mult mai multe. Uită-te la Colton, la felul în care gura lumii l-a catalogat drept un nemernic şi un criminal înainte ca adevărul să iasă la iveală.

– Colton chiar *este* un nemernic, sublinie Simon.

Julia zâmbi larg.

– Da, dar acum e nemernicul meu. Şi, oricum, nu sunt sigură că Lady Hawkins a vrut să-ţi frângă inima.

Simon ridică paharul de vin şi-l dădu peste cap. Îi făcu semn valetului să-i mai toarne.

– Bărbaţilor nu li se frânge inima, Julia. Chestiile de genul ăsta sunt pentru fetişcane şi pentru poeţi care nu au nimic mai bun de făcut cu timpul pe care-l au la dispoziţie.

Julia bătu darabana cu degetele în tăblia mesei.

– Chiar aşa?

– Da. Bănuiesc că mi-a făcut o favoare.

– Fără doar şi poate. Atunci, până la sfârşitul cinei, mai bea un pahar de vin în semn de recunoştinţă.

Erau şase femei în aşteptare, aşa că să obţină un loc lângă ducesă se dovedi a fi o adevărată provocare. Totuşi, Maggie reuşi asta cu dibăcie. Femeile se duseseră toate în salon, lăsându-i pe domni în sufragerie, iar ducesa începu să toarne ceaiul.

Maggie îşi primi ceaşca şi adăugă două cuburi de zahăr. Se relaxă şi luă o înghiţitură reconfortantă. Cina fusese groaznică. Nu numai că se chinuise să abată atenţia lui Markham, dar Simon îşi petrecuse seara fie aruncându-i priviri încruntate, fie prefăcându-se că ea nu exista. Era greu de spus care atitudine o deranja mai tare.

Adevărul era că uşurinţa cu care Simon interacţiona cu ducesa o umpluse de invidie pe Maggie. Era limpede că erau prieteni apropiaţi. Odinioară, Maggie se bucurase de aceeaşi familiaritate în relaţia cu el. Împărtăşiseră glume şi râseseră împreună, iar el fusese prima persoană pe care obişnuia să o caute când intra într-o încăpere. Bineînţeles, fusese atât de naivă încât presupusese că atenţia lui însemna ceva, că arăta ce sentimente puternice nutrea pentru ea. Se înşelase. Căci o umilise la fel ca toţi ceilalţi.

– Observ că îţi place ceaiul dulce, remarcă ducesa în timp ce ea se aşeza. Şi mie la fel, deşi nu rezist să nu pun şi puţin lapte.

– Sunt mare amatoare de dulciuri, recunoscu Maggie. Se ştie că, la micul dejun, mănânc o felie de tort.

Ducesa ridică din sprâncene.

– Delicios de decadent. Eşti o femeie pe gustul meu.

– Sper că da. Maggie se aplecă mai aproape şi începu să vorbească în şoaptă. Aş avea nevoie de ajutor pentru o prietenă de-a mea.

– Da?

– Da, Pearl Kelly. Ducesa făcu ochii mari, aşa că Maggie continuă: Noi două ne-am îmbarcat într-un demers şi ne-am lovit de o problemă.

Maggie începu să îi povestească ducesei despre cele trei fete care ar fi vrut să intre ca ucenice la o modistă.

– Asta e o provocare, recunoscu ducesa. Dar mie îmi plac la nebunie provocările. Din pricina copilului, am comandat trei ținute complete noi în doi ani. Croitoresele mele sunt pregătite să mă ridice la rangul de sfântă. Spune-mi, ce sperați tu și Pearl să realizați?

– În mare parte, le oferim proprietarilor fonduri suplimentare pentru o îngrijire mai bună. Pentru boli și alte probleme... delicate. De asemenea, încercăm să le ajutăm pe fete să învețe, fie că este vorba să citească, să scrie, să coasă sau să cânte la vreun instrument.

– O cauză de toată lauda. Într-adevăr, sunt un pic invidioasă că nu mi-a cerut mie ajutorul.

– Eu am fost cea care a abordat-o, de fapt. Totuși, dacă noi două ne-am fi cunoscut înainte, ți-aș fi cerut să te implici.

– Ei bine, acum nu vei mai putea să mă ții departe. Mâine voi face niște vizite și te voi ține la curent. Lui Simon i-ai povestit despre chestiunea asta?

Maggie se încruntă.

– Nu. De ce aș face-o?

Julia strânse din buze de parcă și-ar fi reprimat un zâmbet.

– Fără nici un motiv. E ciudat cât de puține știm una despre cealaltă, nu-i așa?

Maggie ridică din umeri.

– Adesea, ceea ce arătăm lumii nu este ceea ce suntem cu adevărat.

– Într-adevăr.

Ducesa o privea cu mult prea multă atenție, iar asta o făcu pe Maggie să nu se simtă prea confortabil. O altă invitată îi solicită atenția Juliei, iar Maggie profită de ocazie să se retragă. Avea nevoie să stea o clipă singură... sau poate de un pic de aer curat.

Culoarul lung de dincolo de salon părea un labirint cu uși de o parte și de alta. Alese o direcție la întâmplare în căutarea unui valet. Poate că el avea să-i poată desena o hartă detaliată care să o ajute să găsească terasa.

Din umbra alcovului, îi apăru în cale o siluetă.

– Lady Hawkins.

„Simon." Speriată, îşi duse mâna la inimă.

– M-ai speriat de moarte. Ce faci aici?

Bărbatul îşi încrucişă braţele, ceea ce făcu ţesătura fină de lână a hainei să se întindă de-a lungul umerilor lui laţi.

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru... doar că eu bănuiesc care e răspunsul. Unde ai plănuit să se întâmple?

– Simon, cred că ar fi mai bine să te întorci în sufragerie...

– În salonul de muzică? În seră? continuă el, apropiindu-se cu paşi siguri. Se întâmplă să ştiu că sunt sute de locşoare peste tot în casa asta unde o persoană... sau poate două... s-ar putea ascunde pentru mai multă vreme.

Cum inima-i bătea să-i sară din piept, femeia se chinui să înţeleagă ce-i spunea. Oare insinua...? A, pentru numele lui Dumnezeu! Mereu presupunea tot ce era *mai rău* despre ea?

Fermă pe poziţii, Maggie încetă să mai înainteze şi-şi înălţă bărbia.

– Ai impresia că mă îndrept spre un soi de *loc de întâlnire?* În toiul unui dineu?

Ideea era atât de absurdă încât abia putea s-o rostească. Rânjetul lui venea ca o confirmare.

– Foarte convenabil că tu şi Markham aţi ieşit la câteva clipe unul după celălalt, n-ai zice? Dă-mi voie să-ţi ofer un sfat pentru data viitoare: atrage mai puţină atenţie dacă te strecori când domnii se adună în...

Maggie înaintă şuierând:

– Măscărici ipocrit, am ieşit să iau un pic de aer. Singură.

Avu tupeul să-i dea replica.

– Da, sunt destul de sigur că şi Markham ar oferi o scuză asemănătoare dac-ar fi să-l întrebăm.

Sângele începu să-i fiarbă de furie şi simţi o greutate ca un morman de lut în piept. Simon veni lângă ea şi, sigur pe sine, începu să mârâie furios deasupra ei. Maggie descoperi că o pusese cu spatele la zid.

În acea clipă, ştiu că nu avea să-i creadă în veci dezminţirile. Îşi formase părerea despre ea în urmă cu zece ani şi nu avea, sub nici o formă, să şi-o schimbe.

Bine, avea să joace rolul târfei pentru el. Poate atunci o va lăsa în pace... Deşi, în realitate, îşi dorea să-i tragă o palmă peste falca atent bărbierită.

Maggie expiră, îşi forţă membrele să se relaxeze şi-şi linse buzele. Cum era previzibil, privirea lui se fixă asupra gurii ei, aşa că îşi muşcă buza inferioară. Pieptul lui continua să se umfle şi să se dezumfle, respiraţia sălbatică rezonând în întreaga încăpere, iar ochii i se întunecară căpătând culoarea safirului. O, da, răzbunarea putea fi dulce. Foarte încet, îşi mângâie cu un deget clavicula dezvelită.

– M-ai încolţit în speranţa că-i vei lua locul? îl întrebă ea în şoaptă.

Simon se mută mai aproape, iar Maggie simţi în nas izul lui de mascul veritabil. Îi plăcea felul în care mirosea, a portocală şi lemn de santal, cu o uşoară tentă de tutun.

Apropierea de corpul lui îi distrase şi ei atenţia. Hainele lui de seară nu aveau căptuşeală, iar ţinuta bine croită îi venea perfect. Putea vedea conturul...

– Dacă aş alege să-i iau locul lui Markham... începu el, sprijinindu-se cu mâinile de perete, de o parte şi de alta a capului ei, ca s-o prindă ca într-o cuşcă.

Bărbatul se aplecă şi, pentru o clipă de groază, în care simţi că i se opreşte inima, Maggie crezu că avea s-o sărute, dar se îndepărtă chiar înainte ca buzele să li se atingă. Vârful nasului îi alunecă de-a lungul obrazului ei, iar răsuflarea lui uşoară îi încălzi pielea în timp ce-o mirosea. Maggie simţi că i se umflă sânii, iar pleoapele i se închiseră din cauza plăcerii care i se răspândi năvalnic prin tot trupul.

– Dacă aş alege să-i iau locul, nu ar fi aici, îi şopti în apropierea urechii. Te-aş duce în patul meu din Barrett House şi ţi-aş arăta păcate pe care Markham nici măcar nu ar putea să şi le închipuie. Dar nu de asta te-am încolţit.

Aproape. Era mult prea aproape. În ciuda dorinţei ei de a rămâne impasibilă, începu să simtă fluturi în stomac şi fierbinţeală între coapse. De ce naiba trebuia ca tocmai bărbatul ăsta detestabil să o facă să simtă asta? Înghiţi în sec.

– Atunci de ce?

Îi atinse lobul urechii cu limba, apoi o muşcă încet cu dinţii. Femeia trase aer în piept, cu zgomot.

– Ce joc e ăsta, Maggie?

– Eu... Vocea o trădă aşa că fu nevoie să-şi dreagă glasul. Nu e nici un joc, Simon.

Autocontrolul începu s-o părăsească. Tânjea să-i facă toate lucrurile nelalocul lor... iar el să-i răspundă, la rândul lui. Ciudat, de vreme ce ei nu-i plăcuse niciodată să fie cu un bărbat. Ba chiar îi displăcuse total. Dar, întru câtva, de data asta era diferit.

De ce începuse asta? A, da, se gândise sa-i dea o lecţie, să-l umilească. Să-l facă să gâfâie de dorinţă pentru ca apoi să-l lase să cerşească... doar că asta se transforma în cu totul altceva.

– Îmi plac jocurile, continuă Simon, plimbându-şi buzele de-a lungul gâtului ei într-o mângâiere seducătoare. Dar, totodată, îmi place şi să câştig. Mă întreb, eşti pregătită să plăteşti preţul când o să pierzi?

Maggie se cutremură. Nu era suficient aer în blestemata asta de cameră.

– Eu nu pierd niciodată, rosti ea cu glas răguşit. Iar tu ai mai multe de pierdut.

– Chiar aşa? Nasul îi alunecă de-a lungul liniei sensibile a maxilarului ei, lăsându-i pielea de găină. Cred că aş putea să te posed pe peretele ăsta. Chiar acum. Chiar aici. Şoldurile lui se lipiră de ale ei, fără ruşine, făcând-o să-i simtă erecţia puternică, iar Maggie trase adânc aer în piept. Până să-şi dea seama, mâinile ei se încleştară în jurul taliei lui pentru a-l ţine pe loc. Dar ar trebui să ştii, continuă bărbatul, cu gura deasupra buzelor ei, că eu nu intru în joc atunci când sunt mulţi competitori. Nu-mi place să fiu unul dintre cei mulţi.

Trecură câteva secunde până ca Maggie să-i înţeleagă remarca. Când o făcu, durerea şi furia ieşiră din nou la suprafaţă, amuţind orice altceva ar fi simţit. „Incredibil! *Porcul* netot."

Femeia simţi cum i se încordează toţi muşchii şi-i împinse umerii cu toată forţa. Când Simon se dădu în spate, Maggie îl îmbrânci şi se îndreptă spre uşă. Deşi îi venea s-o ia la fugă, nu rezistă să nu-l mai împungă pentru ultima oară, aşa de despărţire:

– Foarte bine. Atunci, nu vom şti niciodată dacă te ridici la nivelul celorlalţi.

Simon avu nevoie de câteva minute să se adune.

Starea membrului său, devenit tare ca piatra, îl împiedică să se întoarcă imediat la petrecere, aşa că exersă discursul la care lucra pentru Parlament pentru a-şi distrage atenţia de la cearta pe care o avusese cu Maggie. De la senzaţia pe care o avusese când ea fusese lipită de întreg trupul lui. De la aroma ei dulce. De la pielea ei catifelată. Gemând, vârî mâna în pantaloni ca să-şi aranjeze mai bine mădularul. Iisuse, nu putea să se alăture celorlalţi dacă nu scăpa de erecţia asta. Şi unde-i stătuse mintea când se gândise să o ispitească aşa? Nu avea nici o intenţie să se încurce cu ea, oricând de incitantă ar fi fost. De ce băuse atât de mult vin la cină? Măcar îi împiedicase întâlnirea amoroasă cu Markham. Asta îi dădu o satisfacţie cruntă, din mai multe puncte de vedere. Markham fusese invitat doar pentru că Simon avea nevoie să câştige susţinerea vicontelui pentru viitoarea propunere. Totuşi, neghiobul bătrân îşi petrecuse toată seara salivând după Maggie... nu că ea ar fi făcut ceva ca să-l convingă să înceteze.

Atât cât avea să trăiască, Simon nu avea să înţeleagă vreodată ce vedea Maggie la acei bărbaţi. Chiar dacă Simon se putea obişnui cu ideea că fusese părăsit, ea cu siguranţă merita pe cineva mai bun decât Cranford... sau Markham. Femeia asta chiar nu avea deloc standarde?

Când păşi în holul principal, o văzu pe Maggie stând în uşa de la intrare şi încheindu-şi mantaua îmblănită, vorbind în şoaptă cu Julia. Ducesa încuviinţă cu o mişcare a capului, apoi cele două femei se îmbrăţişară. Deci Maggie se hotărâse să plece de la petrecere. Simţindu-se un pic ca un voyeur, se întoarse în salon, unde-l găsi pe Markham vorbind cu un alt oaspete. Oare renunţase cu atâta uşurinţă la Maggie sau plănuia să o urmeze acasă în seara asta? Simpla idee îl făcu pe Simon să se îmbolnăvească de nervi.

Colton şi Quint stăteau rezemaţi de bufet, aşa că Simon îşi făcu drum spre ei.

– Aş întreba unde ai fost, vorbi Colton tărăgănat, dar, având în vedere cum s-a năpustit Lady Hawkins s-o scoată pe nevastă-mea de aici, îndrăznesc să cred că întrebarea e inutilă.

Simon se întinse după carafă.

– Las-o baltă, Colton.

– Ce i-ai spus? întrebă Quint. Părea al naibii de furioasă.

Simon nu putea nici măcar să-şi pună în ordine emoţiile care i se învolburau în cap, darămite să mai vorbească despre ele.

– Voi doi nu aveţi nimic mai bun cu care să vă ocupaţi timpul decât să staţi aşa şi să bârfiţi? Sunteţi mai răi decât femeile care se mocăiesc în jurul unui bol cu punci.

Ducele ridică din sprâncene.

– Ce prostie te zgândără?

– E vorba de Markham, nu-i aşa? Crezi că Lady Hawkins îl preferă pe el.

Simon urmări cum Quint îşi înălţă ceaşca de ceai şi sorbi. Vicontele nu bea niciodată alcool. Niciodată. Spunea că îi zăpăcea creierul, iar el ura sentimentul acela de încetineală şi amorţeală.

Pe de altă parte, Simon avea nevoie de un pic de amorţeală. Duse la gură paharul lui, acum plin cu vin roşu, luând o înghiţitură zdravănă.

– Mă îndoiesc că este cineva care să nu fi observat asta, grăi Colton. Aşa, a flirtat cu Markham, şi ce, ţi-a rănit sentimentele gingaşe?

Simon oftă.

– Aminteşte-mi de ce te-am ajutat să te împaci cu soţia ta. Îmi plăcea mai tare de tine când te vedeam o dată la câţiva ani.

– Pentru că ducesa te-a păcălit, interveni Quint. Pe amândoi, de fapt.

– Quint, vorbi Colton tărăgănat, sunt momente în care eşti incredibil de oportun. Ăsta nu e unul dintre ele.

Pentru că Simon vedea foarte bine uşa, o observă imediat pe Julia reintrând în încăpere. După ce scrută încăperea, privirea femeii se opri asupra lui şi, cu buzele strânse, porni înainte.

– Cunosc faţa asta, mormăi Colton. Faţa asta înseamnă că ar trebui s-o iei la fugă... în cealaltă direcţie. Doamne sfinte, Winchester, fă-ţi o favoare...

– Prea târziu, rosti Quint în timp ce Julia li se alătura.

– Pot să vorbesc cu tine? se răsti Julia la Simon.

Ochii ei albaştri se îngustară în timp ce-l privea, iar Simon ştiu că era mai bine să termine odată cu asta. Totuşi, nu avea de gând să meargă fără întăriri, aşa că mai rămase un pic să-şi reumple paharul. Când termină, se întoarse.

– După tine, ducesă.

Femeia se îndreptă spre colţul cel mai îndepărtat al încăperii, ridicându-şi poalele pentru ca nu cumva, în grabă, să se împiedice.

– Ce naiba s-a întâmplat? Tu şi Lady Hawkins aţi dispărut împreună doar ca s-o faci să se întoarcă furioasă. Ce. Ai. Făcut?

Se simţi ofensat de remarca ei.

– De ce presupui că am fost *eu* de vină? Cum rămâne cu ce a făcut ea?

– Ce eşti, un copil care-o pârăşte pe sora lui neastâmpărată? Julia se strânse uşor de podul nasului. Jur că nu te-am văzut niciodată aşa. În mod normal, eşti atât de calm, de previzibil. Este ca şi cum ai fi fost de-a dreptul schimbat cu un străin cu aceeaşi înfăţişare.

– Ce ţi-a povestit Lady Hawkins?

– Nimic. Nu mi-a zis decât că nu e în apele ei şi că trebuie să meargă acasă să se odihnească. Dar era limpede că are legătură cu tine, de vreme ce a revenit întoarsă pe dos după conversaţia voastră între patru ochi. Nu-mi place să-mi superi un oaspete, cu atât mai puţin o prietenă.

– O prietenă?

– Da, o prietenă. Îmi place de ea. Şi o ajut cu un mic proiect.

– Ce proiect?

Nu-i plăcea ideea ca Maggie şi Julia să devină apropiate. Cele două femei se asemănau prea tare, iar el ştia deja în ce fel de buclucuri se putea vârî Julia. La dracu', de-a lungul anilor o salvase din mai multe pericole. Acum trebuia să-şi mai facă griji şi pentru Maggie?

– Asta nu e deloc treaba ta. Sincer, Simon, ştiu că îi porţi pică din cauza a ceea ce s-a întâmplat acum mulţi ani...

– Asta e *ridicol*. *Nu* îi port pică. Dar ai văzut felul în care l-a încurajat pe Markham şi a flirtat cu el toată noaptea? Teribil de dezgustător.

– E văduvă şi are deja o reputaţie. De vreme ce mare parte dintre membrii distinşi ai societăţii nu vor s-o accepte, cred că are dreptul să se distreze de câte ori poate. Şi nu-ţi stă deloc în fire să judeci legăturile altora.

Bărbatul strânse din buze, căci nu putea şi nu voia să comenteze. Cum putea să-i explice Juliei, când abia dacă înţelegea el însuşi?

– În seara asta, aproape că regret rolul mărunt pe care l-am jucat în eşecul de la debutul ei. Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să-l provoci pe Cranford la duel.

– Nu, ai avut dreptate. Nu ar fi schimbat rezultatul şi probabil că ar fi înrăutăţit lucrurile. Cranford o fi având multe defecte, dar niciodată nu a fost un ţintaş prost.

– Nu ştiu. Pare o mare poveste de iubire... continuă ea pe un ton scăzut. Oricum, ce-a fost a fost. Numai că nu pot să înţeleg de ce insişti să o pedepseşti pe femeie. Nu a suferit de-ajuns?

– A suferit? vorbi el plin de dispreţ. Ai fost la una dintre petrecerile ei. Femeia trăieşte asemenea unei aristocrate din Franţa de dinainte ca Robespierre să înceapă să taie capete. N-aş numi asta suferinţă.

– În mod vădit, eşti mai cinic şi mai încet la minte decât credeam, răbufni Julia dintr-o suflare. Să fii exclus din societatea noastră e diferit pentru o femeie faţă de ceea ce suferă un bărbat. Nu m-aştept ca tu să înţelegi, dar mă aştept să o laşi în pace, Simon.

– Bine, se răsti el, după care îşi domoli tonul. Am s-o las în pace, se auzi el rostind decizia, dar în acelaşi timp se întreba dacă credea asta cu adevărat.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, devreme, uşa camerei de lucru a lui Maggie se deschise şi răsună vocea Rebeccăi.

– Nu am mai putut aştepta nici o secundă. Vreau să aud totul despre seara trecută.

Maggie nu privi în sus. Stând la o masă mare din lemn la care obişnuia să deseneze, continuă să schiţeze, hotărâtă să redea o imagine perfectă. Se ocupa de ea de mai bine de o oră.

– Tilda, adu, te rog, ceai.

– Da, milady.

Maggie auzi zăngănitul mânerului de la uşă şi imediat simţi o prezenţă în spatele ei.

– Lucrezi la desenele cu peisaje scoţiene şi galeze pentru cartea de călătorii a lui Ackermann? o întrebă Rebecca, care stătea pe vârfuri ca să arunce un ochi peste umărul lui Maggie.

Ea se ghemui şi-şi acoperi hârtia cu mâinile.

– Nu. E încă un desen pentru magazin şi-l vei vedea când va fi gata, nu înainte.

– Bine. Mai nou, eşti secretoasă cu munca ta.

Becca se îndreptă spre canapeaua din apropierea şirului de geamuri înalte.

– Sper că nu are legătură cu ceva ce s-a-ntâmplat azi-noapte. Tăcerea nu fu întreruptă decât de strigătele Rebeccăi. Maggie! Ce-i în capul tău? Toată lumea va şti că Lemarc a participat la dineul ducesei.

– Nimeni nu va crede aşa ceva. Oamenii doar vor presupune că e bine informat.

– Totuşi, după părerea mea, e un risc inutil, dar ştiu că nu mă vei asculta. Deci, ce s-a întâmplat aseară între tine şi Winchester?

Lui Maggie îi alunecă mâna. La naiba. Acum, partea de jos din dreapta trebuia refăcută.

– Chiar trebuie să vorbim acum despre asta?

– Da, cred că trebuie. Probabil că a fost acolo, pentru că Tilda mi-a spus că ai ajuns devreme acasă, supărată foc.

„Naiba s-o ia pe servitoarea ei cu gura slobodă." Maggie îşi lăsă creionul jos şi se ridică să se aşeze pe scaunul cel mai apropiat de sora ei.

– Da, a fost acolo. Toată seara m-a fixat cu privirea din partea cealaltă a încăperii. E cel mai enervant bărbat.

– Un bărbat enervant de care odinioară erai îndrăgostită nebunește. Mă tem că nu vei putea să-i reziști.

Amintirea momentului din seara precedentă în care era lipită de trupul lui îi năvăli în minte. „Cred că aș putea să te posed lângă peretele ăsta. Chiar aici. Chiar acum." Poate că întorsese împotriva ei planul de a-l ispiti, dar, a două oară, nu avea să-i mai cadă în plasă.

Își flutură mâna, parcă încercând să alunge ideea.

– E ultimul bărbat cu care aș alege să am de-a face.

– Mai ales când ai putea să alegi dintre toți bărbații din înalta societate. Nu e drept. Văduvele au parte de toată distracția.

O, da. Atâta *distracție*. Bârfele, chicotelile pe la spate. Aluziile și propunerile nelalocul lor o invadau încontinuu. Cu siguranță, Becca își închipuia tot soiul de chestii romantice despre viața lui Maggie, iar Maggie o iubea prea tare să i le năruie spunându-i care era realitatea dură. Așa că surâse și rosti:

– Vrei să spui că bărbații au parte de toată distracția.

– Ei bine, nimeni nu ar putea să contrazică afirmația asta. Spune-mi cine mai era acolo.

Tilda se întoarse cu ceaiul exact când Maggie începea să povestească evenimentul, începând cu descrierea reședinței lui Colton. Când ceaiul fu turnat în cești, aproape că terminase de spus totul și sfârși cu decizia ei de a veni acasă devreme.

– Ai uitat bârfa cea mai importantă, o întrerupse Becca. Ce anume te-a făcut să pleci înainte de final? Ceva... sau *cineva*... în mod clar, te-a supărat.

Maggie înălță dintr-un umăr și luă o gură de ceai.

– O mică neînțelegere. Nimic care să merite pomenit.

– Mincinoaso. Ce ți-a zis? Îți jur că dacă a fost crud...

– Îmi place că îți faci griji, draga mea soră, dar nu-i poți convinge cu nimic pe încăpățânați să se răzgândească.

Becca bătea din picior, ceea ce era semn clar că era dusă pe gânduri. Maggie sorbi din ceai și rămase tăcută. În cele din urmă, Becca făcu ochii mari, apoi își îngustă privirea.

– Deci Winchester crede toată zvonurile alea groaznice despre tine? El ar trebui să fie singurul bărbat care să știe cum stau

lucrurile cu adevărat. Îți jur că nu am să-l iert niciodată că nu ți-a luat apărarea când....

– Of, Becca, oftă Maggie. Ce-a fost a fost. De multe ori așteptăm mai multe de la prietenii noștri decât sunt ei pregătiți să ofere. Sau chiar capabili să ofere. Sunt recunoscătoare că am aflat atunci cum stăteau lucrurile. Altfel, aș fi putut petrece mulți ani groaznici alături de un bărbat căruia-i păsa atât de puțin de mine.

– În loc de asta, ai petrecut mulți ani groaznici cu un bărbat îndeajuns de bătrân încât să-ți fie tată.

– Nu au fost groaznici. Plini de singurătate, cu siguranță, dar nu groaznici. Hawkins își prefera amanta, iar eu nu aveam argumente pentru a mă împotrivi.

Becca se aplecă să-i ia mâna lui Maggie.

– Iar ție nu ți se pare asta groaznic?

Maggie surâse și clătină din cap.

– Nu, chiar nu. Nu toată lumea are parte de o dragoste așa cum aveți tu și Marcus. Voi doi, Becca, sunteți unul dintre rarele exemple de căsnicie fericită. Și, deși n-aș putea fi mai bucuroasă pentru voi, nu toată lumea e la fel de norocoasă.

– Și ție trebuie să-ți mulțumesc pentru căsnicia mea cu Marcus. Dacă nu te-ai fi măritat cu Hawkins, nu l-aș fi întâlnit niciodată pe soțul meu.

Maggie îi strânse degetele surorii sale cu afecțiune. După scandal, Maggie avusese de ales între a se mărita cu Hawkins și a-și face întreaga familie de rușine, inclusiv pe nevinovata ei soră mai mică. Sub nici o formă, Maggie nu ar fi lipsit-o pe Becca de posibilitatea de a-și face debutul și de a-și găsi un soț, indiferent ce preț ar fi trebuit să plătească ea, personal. Așa că se măritase cu Hawkins, îndurase dureroasa și umilitoarea noapte a nunții, trăise în orășelul în care șoaptele și aluziile o urmaseră și se îngropase în artă. Dar recunoștința și fericirea Beccăi făceau ca ultimii zece ani să merite orice suferință.

– Aș fi vrut doar ca tati să trăiască suficient cât să vadă cât succes ai, continuă Becca. Ar fi așa de mândru de tine.

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi înainte de a apuca să se abțină. Îi era dor de tatăl ei, al cărui suflet sensibil de artist fusese

atât de asemănător cu al ei. O durea să știe că ultimele lui amintiri cu ea erau pline de rușine și dezamăgire.

Și nu ar fi vrut decât să-l facă mândru, dar, cât el fusese în viață, eșuase lamentabil. Poate că acum, de oriunde s-ar fi odihnit, vedea tot ce reușise ea într-un timp foarte scurt.

Expiră, eliberă mâna Beccăi și se rezemă.

– Măcar a văzut că tu ai o căsnicie fericită. Știa cât de mult îl iubești pe Marcus.

Maggie trăise o senzație dulce-amăruie când văzuse surâsul tatălui ei în timpul ceremoniei de nuntă a Beccăi. Fericirea lui la căsătoria Beccăi sublinia și mai tare contrastul cu nefericirea lui din timpul nunții grăbite a lui Maggie.

– Da, dar tu ai fost mereu preferata lui. Iar el știa cât de talentată erai, chiar și atunci. Cu ceașca în mână, Becca se relaxă pe canapeaua mică. Îmi place la nebunie locul ăsta. E atât de relaxant aici, sus.

– Majoritatea timpului, după cum bine știi, mi-l petrec aici. Numai uită-te la petele de pe mâinile mele.

Maggie cumpărase casa din oraș cu o parte din bucata ei de moștenire ca văduvă. Cea mai bună încăpere era, de departe, camera micuță, cu pereți din sticlă, de la ultimul etaj. Proprietarul anterior fusese sculptor și unise odaia copiilor de la etajul de sus cu baia mai mică, obținând o cameră de lucru uriașă, cu ferestre mari. Spațiul era visul oricărui artist. Două lucarne fuseseră combinate pentru a forma un singur șir lung de ferestre – fiecare compusă din pătrate mici, separate de bare subțiri emailate – pentru creșterea la maximum a luminozității. Toate se puteau deschide, lăsând să pătrundă aerul proaspăt în timp ce picta. De asemenea, erau ferestre din sticlă și pe tavan, care puteau fi ținute deschise dacă erau sprijinite cu ajutorul unei prăjini. Camera avea tavan înalt și oferea intimitate, fiind o odaie liniștită, aerisită și luminoasă. Maggie o iubea.

Nu avea nevoie decât de spațiul ăsta și de vopselurile ei. De un creion și de câteva pânze. Lucruri simple, care, sub nici o formă, nu-l includeau pe contele de Winchester.

– Maggie, reluă Becca, făcând-o din nou atentă. Cunoști eforturile pe care le-am depus pentru Spitalul de Copii Abandonați

din Bloomsbury. Comisia a planificat un eveniment de strângere de fonduri şi speram să pot folosi câteva dintre operele tale de artă, dacă eşti de acord. Au şi alte câteva piese, de Rowlandson, Pugin şi alţii ca ei, dar opera lui Lemarc sigur ar genera ceva interes, la rândul ei.

– Bineînţeles. Orice ai nevoie. Aş fi onorată.

– Ce zici dacă ai dona nişte pânze semnate cu numele tău adevărat? Ai visat dintotdeauna să-ţi construieşti o carieră mai respectabilă, dincolo de Lemarc. Asta ar putea fi o ocazie extrem de avantajoasă.

Era o idee bună. Asta i-ar fi dat o libertate mai mare să-şi recunoască pasiunea pentru artă în faţa lumii. Nu ar mai fi fost nevoie să-şi ţină lucrările ascunse. Dar, oare, înalta societate avea s-o accepte? Artistele nu erau la fel de bine privite precum semenii lor bărbaţi. Patronii erau şi mai greu de găsit, iar comisioanele erau şi aşa mici. Era mai uşor în Franţa, unde câteva femei, precum Vigée-Lebrun şi Ducreux, reuşiseră deja. Totuşi, englezii nu fuseseră la fel de receptivi în a accepta femeile-artist.

Cu toate astea, dacă putea să-şi facă propriile lucrări şi să continue şi ca Lemarc... Dar cine avea să cumpere tablouri semnate de Târfa pe Jumătate Irlandeză? Era greu de spus dacă reputaţia ei avea să facă operele de artă mai populare, sau dacă ele aveau s-o transforme şi mai tare într-o paria.

– O să mă gândesc la asta. Când are loc evenimentul?

– Mai sunt câteva luni până atunci.

– Dacă încep să le semnez cu numele meu, există riscul ca societatea să mă acuze, ceea ce v-ar putea afecta pe tine şi pe Marcus.

– Nu mă va deranja deloc. Maggie, tu ai un dar şi ar trebui preamărit, nu ascuns. Lasă-i să bârfească în voie. Ştii bine că bârfa duce doar la vânzări mai mari.

– Salutare, Quint. Ce drăguţ din partea ta să faci ordine pentru mine.

Simon sări peste grămezile obişnuite de hârtie şi cărţi înşirate pe podea, în drum spre biroul vicontelui, acolo unde prietenul lui studia ceva. Quint se îndreptă de spate şi-i oferi lui Simon ocazia de a-l privi cu atenţie şi de a-i observa greşeala vestimentară

a zilei. O haină violet peste o vestă verde cu dungi şi, colac peste pupăză, o eşarfă legată atât de lejer, încât semăna cu un bandaj. Simon se dădu înapoi. Îl iubea pe Quint, dar felul în care se îmbrăca prietenul lui l-ar fi făcut pe Brummell, arbitrul modei masculine, să leşine pe stradă.

În seara precedentă, Quint îi dezvăluise că făcuse progrese cu păsările şi-l rugase pe Simon să-i facă o vizită a doua zi. Chiar şi aşa, Quint părea complet luat prin surprindere de sosirea prietenului său.

– Winchester! Mă bucur că eşti aici. Ţi-aş oferi un scaun, dar...

Quint îi făcu semn de partea cealaltă a biroului, spre cele două piese de mobilier care erau pline cu cărţi.

– Stai şi lasă-mă doar să... Quint se uită confuz în jur, apoi întinse pe birou şapte pânze înrămate. Când termină, flutură din mână. Gravurile tale cu păsări.

– Nu erau aproape douăzeci?

– Ba da, dar am eliminat toate păsările obişnuite, pe care le găseşti oriunde în Anglia, precum potârnichea, coţofana, ciocănitoarea şi altele asemenea. Aici avem doar şapte care contează în stabilirea zonei unde ar putea locui faimosul nostru artist.

– Sau pe care a vizitat-o la un moment dat.

– Poate, acceptă Quint. Dar, după cum o să vezi, unele dintre păsările astea sunt specifice unor anotimpuri. Deci, dacă artistul ar fi avut doar o vacanţă scurtă, atunci probabil nu ar fi văzut păsări de vară *şi* păsări de iarnă. După părerea mea, artistul a petrecut o perioadă mare de timp în zona asta, privind natura sălbatică.

– Da, asta are sens.

– Acum, să cercetăm grămada care a rămas. Pe rândul de sus – îi indică el – se află masculul de grangur, femela de ploier şi privighetoarea. Toate au penaj de vară, iar majoritatea sunt localizate în partea de est a Angliei. Pe rândul al doilea, avem sitarul de mal, fluierarul, mierla cu aripi roşii şi fugaciul de ţărm, care sunt înfăţişate cu penajul de iarnă. Toate pot fi văzute în partea de est a Angliei, pe timp de iarnă. Quint lăsă două dintre tablouri jos ca să le separe. Ceea ce e interesant e că, atât sitarul de mal,

cât și fugaciul de țărm sunt păsări de coastă, care trăiesc, în mod deosebit, în jurul estuarelor de pe toată suprafața Angliei.

– Ne gândim la o zonă din estul Angliei, din apropierea coastei sau a vreunui estuar?

– Ei bine, asta era concluzia mea până să dau peste asta. Quint se aplecă și scoase încă un tablou înrămat din sertarul biroului. La prima vedere, pare să fie un soi de cocoș de munte, pe care-l poți găsi în nord, pe câmpurile sălbatice. Dar nu-l pot localiza.

– Deci, ce e?

– Să mă ia naiba dacă știu. Nu e o pasăre care se găsește în Anglia. Fixară amândoi tabloul cu privirea.

– Și dacă Lemarc l-a redat greșit? îi sugeră Simon.

– Vrei să spui că a inventat o pasăre?

– Asta sau poate că l-a pictat din memorie... doar că nu și l-a amintit corect.

– Poate că ești pe punctul să descoperi ceva. Iei cartea aia de acolo, te rog? Cea neagră cu scrisul galben.

Simon urmă indicațiile lui Quint până ce găsi cartea intitulată *Păsări de pe teritoriul Angliei*. I-o întinse.

Quint răsfoi până la secțiunea cu cocoși de munte. Frunzări paginile la repezeală.

– Aha. Uite, un mascul de cocoș de munte roșu. Așeză cartea pe birou lângă tabloul înrămat. Bărbații își mișcară ochii înainte și-napoi ca să compare imaginile.

– Uite-aici, ciocul e complet greșit. Simon făcu semn spre tablou. Conform cărții, penele aripilor ar trebui să aibă marginile galbene, iar asta lipsește în versiunea lui Lemarc.

– Dar este îndeajuns de asemănător încât putem presupune că asta a încercat Lemarc să picteze. Totuși, cum nu avea unul în fața lui, l-a redat din memorie. Quint îl bătu pe Simon pe spate. Bună treabă! Știam eu că ești mai deștept decât pari...

– Ușor, omule. Încă mai pot să te pun la pământ cu o mână legată la spate.

Prietenul lui chicoti și ridică tabloul cu cocoșul.

– Atunci, cred că putem să nu ținem socoteală nici de ăsta.

– Sunt de acord. Probabil că Lemarc a văzut unul în timpul vieții lui, dar nu avea o amintire suficient de recentă pe baza căreia să lucreze atunci când a realizat tabloul.

Quint întoarse tabloul.

– Deci, fără cocoș, artistul tău este lângă un estuar din estul Angliei. După părerea mea ar fi Suffolk sau Norfolk, lângă mare.

– Ceea ce nu ne ajută prea mult. Ambele sunt pline de estuare.

Quint își duse mâna la ureche, făcând-o pâlnie.

– Poftim? Tocmai am auzit: „Mulțumesc, Quint"?

Simon zâmbi larg și-și bătu prietenul pe umăr.

– Mulțumesc, Quint. E genial, deși, îndrăznesc să spun, speram la o zonă mai restrânsă.

– Ești conștient că păsările *zboară*, nu-i așa? Cel mai bun lucru la care puteam spera era să fie o regiune mică. Quint împinse o grămadă de cărți pe podea și se prăbuși în scaunul acum liber. Noi am restrâns zona la două ținuturi. Ce vrei mai mult?

– Iartă-mă, sunt lacom. Se așeză pe marginea biroului, singura suprafață cât de cât curată din încăpere. Să sperăm că detectivul pe care l-am angajat o va restrânge și mai tare. Pot să iau astea cu mine?

– Bineînțeles. Trage de șnurul clopoțelului, te rog. Nu am mâncat nimic toată ziua și, fără doar și poate, menajera mea e în pragul isteriei.

Simon înaintă și făcu așa cum îl rugase Quint, timp în care îl întrebă:

– De când ai angajat-o?

– De cinci săptămâni. Sper să reziste.

„Puțin probabil", se gândi Simon. Deși își permitea să plătească bine, să fii în slujba lui Quint presupunea o bătaie mai mare de cap decât merita slujba. Din când în când, vicontele se îngropa în proiecte și abandona rutina în favoarea capriciilor lui. Uneori, nu-și amintea să mănânce până târziu în noapte.

Simon adună cele opt tablouri de pe birou, apoi se îndreptă spre ușă.

– Atunci, am să te las să-ți vezi de treabă. Am ceva de făcut. Ne vedem mai târziu la club?

– Mă îndoiesc. Am un ceas care rămâne în urmă cu câteva minute şi vreau să...

Simon ridică o mână. Quint putea înşira detaliile până ce-avea să cânte cocoşul, iar Simon era în criză de timp.

– Nu-i nevoie să-mi spui mie. Mulţumesc pentru informaţiile despre păsări, Quint. Ca de obicei, ai fost genial.

– Mă aştept să-mi inscripţionezi asta pe piatra de mormânt.

– Din nou, mulţumirile mele. Atunci, ne vedem mâine.

Simon roti mânerul şi se făcu nevăzut în hol. În mod normal, Simon ar mai fi zăbovit, dar mama lui îi trimisese o scrisoare prin care îi solicitase prezenţa la ceai şi, înainte de asta, voia să ducă tablourile pentru a fi examinate de Lady Hawkins.

Drumul până la casa lui Maggie nu era prea lung. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă primea sau nu vizitatori, aşa că urcă treptele cu tablourile în mâini. Le-ar fi putut lăsa vreunui servitor. Se îndoia că avea să-l primească ea însăşi... nu după schimbul de replici din timpul dineului din ajun. Maggie fusese furioasă când plecase – toată lumea observase asta şi comentase întâmplarea. Şi, sincer, ce îl determinase să se poarte aşa cum o făcuse? Dacă îl voia pe Markham, de ce dracu' trebuia să stea Simon între ei?

Când uşa se deschise, el dădu cu ochii de aceeaşi servitoare, pe care o mai întâlnise şi în vizitele anterioare, şi care, la rândul ei, îl fixă cu privirea. Îi înmână cartea de vizită şi solicită să o vadă pe Lady Hawkins. Femeia îl privi critic înainte să-l lase să intre. Întinse mâinile să-i ia lucrurile, aşa că Simon fu nevoit să lase tablourile pe o măsuţă în timp ce îşi scoase paltonul.

O carte de vizită de pe masă îi atrase privirea. Numele de pe ea, ce se putea citi cu uşurinţă chiar şi de la înălţimea lui, îl făcu să scrâşnească din dinţi.

– Lord Markham a plecat?

– Nu, milord. Doamna este încă ocupată. Poate doriţi să aşteptaţi în salon?

– Nu va fi nevoie. Îi înmână paltonul şi înşfăcă tablourile. Îi cunosc pe amândoi. Lady Hawkins nu se va supăra dacă intru nepoftit.

O minciună îndrăzneață – nu că i-ar fi păsat. Pentru că fusese acolo cu câteva zile înainte, știa exact unde să meargă. Servitoarea îl urmă îndeaproape.

– Milord, strigă ea, dar el păși în grabă, încordarea pe care o simțea în piept oferindu-i un elan suplimentar.

Câteva secunde mai târziu, deschise ușa salonului și intră. Maggie își înălță repede capul și-l privi cu uimire, în vreme ce Markham se ridică și-l salută ridicând ceașca de ceai.

– Bine ai venit, Winchester. Vrei să ni te alături?

Ce sincronizare nefericită. Maggie privi cu un interes plin de groază cum Simon înainta și mai mult în cameră cu un teanc de pânze în mâini. Nici nu apucase bine să discrediteze viitoarea propunere a lui Simon în fața lui Lord Markham, că însuși contele își făcuse apariția. Cu siguranță Simon nu avea să stea, nu?

Îl cercetă pe sub gene. Picioarele lungi îmbrăcate în pantaloni strâmți din piele de căprioară, cizme negre înalte, umerii lați acoperiți cu o haină albastru safir. Era întru totul la fel de cuceritor și de impunător ca întotdeauna. Și, la fel ca la optsprezece ani, când îl văzu, inima-i prostuță începu s-o ia la trap. Se sili să se uite în altă parte.

– Nu aș vrea să vă întrerup, rosti el calm.

– Prostii, replică Lord Markham și se așeză pe scaun. Ai putea fi foarte interesat de discuția asta.

Bădăranul nu stătu câtuși de puțin pe gânduri și li se alătură. După ce așeză pânzele pe masă, se făcu comod.

– Chiar așa? Ridică o sprânceană și-i aruncă lui Maggie o privire extrem de sarcastică. Dar, vă rog, continuați. Tremur de nerăbdare.

Credea că încerca să-l cucerească pe Markham... sau că îi permitea lui Markham să o curteze? Probabil că da, de vreme ce el credea că dormitorul ei era tot timpul plin de amanți bine dotați. Se îndreptă de spate, fără să încerce câtuși de puțin să-și ascundă nemulțumirea.

– Lord Winchester, dorești un ceai? De vreme ce intenționezi să rămâi...

– Nu, mulțumesc, Lady Hawkins. Deși oferta dumitale este foarte generoasă.

Tonul lui insinua exact opusul, iar Maggie și-ar fi dorit din tot sufletul să apuce o farfurioară și să i-o arunce în cap.

– Doamna tocmai îmi explica... începu Lord Markham.

– Milord, îl întrerupse Maggie, sunt sigură că Lord Winchester are în minte subiecte de discuție mult mai interesante decât această chestiune plictisitoare.

– Dar, vă rog, vorbi Simon tărăgănat, sunt sigur că nu am. Markham, continuă, te rog.

Markham se uită când la unul, când la celălalt, apoi își drese glasul.

– Da, ei bine, doamna îmi spunea despre...

– Moșia dumitale. Tocmai discutam despre moșia dumitale, rosti ea repede.

Markham clipi repede, dar, din fericire, nu o contrazise.

– A, da. Așa e. Chiar așa.

Simon s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat că ea își dădea tot interesul pentru a-i sabota propunerea idioată.

– Moșia... mea. Simon își scoase mănușile și începu să bată darabana pe marginea scaunului, privindu-i calm și neîncrezător. Sincer, sunt impresionat. Ca să fie clar, despre care dintre cele patru proprietăți pe care le am în grijă discutați?

„Patru?" Maggie scotoci în minte după un nume.

– Winchester Towers. Dar haideți să trecem la alte chestiuni. Nu-mi place să continui discuțiile serioase în mai mulți.

– Surprinzător, de vreme ce preferați mulțimea pentru orice altceva.

Lui Maggie i se tăie răsuflarea. Îi reveni în minte comentariul lui Winchester din seara precedentă. „Eu nu intru în joc atunci când sunt mulți competitori. Nu-mi place să fiu unul dintre cei mulți." Furia îi făcu sângele să clocotească în vene asemenea unei avalanșe din ce în ce mai puternice. Insultele lui erau nejustificate și obositoare. Își dorea să-l umilească, să-l facă să sufere la fel cum o făcuse și el să sufere. Sigur, era o dorință meschină și copilărească, dar era foarte, foarte reală. Numai puterea

voinței – și prezența uluită a lui Markham – o împiedica să-i dea lui Simon câteva replici usturătoare pe care le merita din plin.

Propunerea lui urma să fie respinsă. Avea să se ocupe ea de asta. Să legi o femeie de un bărbat care a abuzat de ea, fie și pentru un câștig material, era ceva greșit. Văzuse femei care suferiseră abuzuri crude din partea bărbaților, iar majoritatea nu voiau decât să uite întreaga experiență. O plată anuală avea să redeschidă, iar și iar, rănile vechi. Poate că se impunea încă un desen cu Winejester, unul în care personajul să fie ironizat și mai tare. Da, poate că crezuse că o înfrânsese... dar, la final, nu Maggie avea să piardă.

– Îmi plac mulțimile, interveni Markham ca să umple tăcerea.

– Și mie, rosti Maggie, recunoscătoare.

Se auziră și mai multe bătăi ritmice, insistența indicând iritare.

– Am chestiuni de discutat cu doamna, Markham. Poate că vizita ta s-a încheiat.

Markham îl privi cu mirare. Simon era mai mare în rang și nu ar fi fost deloc în beneficiul său să se certe cu el. Pe de altă parte, lui Maggie nu-i plăcea să vină cineva în casa ei și să-i facă un oaspete să se simtă prost.

– Depășiți limita, domnule. Lord Markham e bine-venit să stea în calitate de oaspete al meu.

Simon strânse din buze.

– Bine. Haideți să stăm la taifas. Rareori am ocazia să fac vizite sociale. Se așează mai bine în scaun. Ce mai face soția dumitale, Markham? Bănuiesc că se va întoarce pentru începutul sezonului. Poate veți veni la mine la cină, în Barrett House. Sunt sigur că-i va plăcea la nebunie să afle ce-ai mai făcut în lipsa ei.

Capitolul 8

Spre încântarea lui Simon, Markham aproape că o luă la goană spre ieșire.

– Nu înțeleg de ce-a fost nevoie să faci asta, se răsti Maggie în timp ce-și așeza ceașca și farfurioara de pe masă.

– Chiar credeai că o să stau și o să mă uit cum flirtați unul cu celălalt?

Maggie rămase interzisă.

– Nu *flirtam* cu el. Discutam alte chestiuni.

– Vrea să te bage în patul lui, Maggie. Și nu e ca și cum aseară nu flirtai cu el.

– Gelozia nu te prinde bine.

Bărbatul scoase un sunet de dezaprobare.

– Nu sunt câtuși de puțin gelos. Nu-mi pasă dacă vrei să te culci cu Markham... deși te-aș sfătui să-ți fixezi niște standarde mai înalte. Nu e tocmai cunoscut pentru potență în dormitor.

Fața ei catifelată căpătă o tentă rozalie, iar Simon se trezi fermecat. La naiba, era minunată. Când roșea, urmele de cinism și de neîncredere dispăreau de pe chipul ei, iar el o vedea pe fetișcana pe care și-o amintea: o combinație amețitoare de inocență tinerească și o îndrăzneală care-i depășea cu mult vârsta. Puternică, încăpățânată și curajoasă. Tot ceea ce admirase la ea. Fiori de dorință îi alunecară în jos pe șira spinării și i se încolăciră în vintre. Doamne, cât o dorea. Cu disperare.

– Dă-mi voie să ghicesc, rosti ea cu asprime în timp ce-și netezea poalele rochiei, evitându-i privirea. Așa ca tine, poate?

– Dacă ai fi dispusă. Cu siguranță m-aș delecta cu încercările tale de a mă seduce. Nu putu să-și controleze răgușeala din voce. Și îți garantez că ai fi satisfăcută de rezultate.

Privirea îi țâșni către a lui, iar el citi în ea confuzia. Nici el nu-și putea explica de ce făcuse acea remarcă. Un bărbat tocmai terminase de cochetat cu ea și iată-l acum pe el făcând exact același lucru. Dar îi plăcea să creadă că aici se terminau similaritățile. Alți bărbați poate că tânjeau după Maggie datorită frumuseții ei exotice sau a reputației ei legendare, dar Simon *o cunoștea*. Știa cum își mușca buza când era confuză. Îi cunoștea râsul minunat și molipsitor atunci când ceva i se părea amuzant. Sau postura încăpățânată a bărbiei atunci când se contrazicea.

– Nu cred, îi replică ea, deși tremurul din vocea ei sugera altceva. Ai adus tablourile să mi le arăți?

Bărbatul își drese glasul.

– Da, le-am adus. Sunt tablourile cu păsări ale lui Lemarc pe care le-am cumpărat acum câteva zile. Se ridică şi mută tava cu ceai pe o masă alăturată. Apoi luă tablourile şi începu să le aşeze în faţa lui Maggie.

– Doar opt? Credeam că sunt nouăsprezece în set.

– Excelentă memorie. Într-adevăr, sunt nouăsprezece, iar restul sunt la Quint. Pot să cer să îţi fie trimise, dacă doreşti. Dar am crezut că, pentru început, astea ar putea fi foarte bune.

Intenţionat, se aşeză pe canapea, mai aproape de ea, cu partea exterioară a genunchiului lipit de poalele rochiei ei.

– Ce părere ai?

– Îmi plac, răspunse ea.

– Nu la asta mă refeream, zise el râzând, dar mă bucur că îţi plac. Quint a folosit aceste opt tablouri pentru a stabili zona în care au fost pictate.

O simţi încordându-se.

– Asta e... remarcabil, rosti ea cu o nuanţă ciudată în glas.

– Într-adevăr, aşa este. Unul singur i-a dat ceva bătăi de cap. Mă întreb dacă poţi să-ţi dai seama care.

– A. Maggie îşi ridică mâinile. Mă tem că nu ştiu nimic despre păsări. De ce nu-mi spui tu, mai bine?

Stând atât de aproape, putea să-i analizeze toate trăsăturile. Irisurile verzi, limpede şi agere, care erau fixate pe chipul lui. Buzele moi, voluptuoase, care ispiteau gura şi limba oricărui bărbat. Un nas drept şi delicat şi un maxilar fermecător. Era imposibil să nu observi felul în care îi pulsau venele de la baza gâtului, sau ritmul rapid în care i se umfla şi i se dezumfla pieptul. Doamne, era nebun după ea. Şi faptul că ştia că şi el avea tot atât de multă influenţă asupra ei îi creştea dorinţa care i se acumula în vintre.

Femeia întredeschise gura, iar vârful rozaliu al limbii ieşi să umezească buzele. Simon simţi cum sângele îi năvăleşte spre mădular, făcându-l să se umfle cu pulsaţii minunate. Avu nevoie de tot autocontrolul de care era în stare ca să nu sară atunci pe ea.

O şuviţă mătăsoasă de păr negru i se răsucea pe tâmplă. Fără să-şi dea seama ce face, se întinse să prindă firele de culoarea tuşului între degetul mare şi arătător. Moale, precum catifeaua.

Ce n-ar fi dat să fie învăluit de acea cortină luxuriantă de păr în timp ce ea-l călărea plină de senzualitate.

Ca şi cum ar fi ştiut încotro se îndreptau gândurile lui, pielea ei palidă se coloră din nou. Îmbujorarea asta seducătoare i se părea irezistibilă. Simţi cum se apleacă spre ea.

– Maggie, îi şopti el. Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-mă acum.

În loc să-l pună la punct cu limba ei ascuţită, femeia îşi ridică faţa şi-l întâlni la jumătatea drumului, dându-i permisiunea de a o săruta cu lăcomie. El profită imediat, acaparându-i gura cu sălbăticie şi fără pic de ezitare. Şi-ar fi dorit să fie blând, să înceapă încet, dar nu reuşi. Aşteptase o viaţă întreagă s-o guste. Şi era chiar mai bine decât îşi închipuise. Buzele ei erau moi, răsuflarea dulce şi fierbinte, iar el se trezi sărutând-o din ce în ce mai adânc. Era greu de crezut că asta era *Maggie*, care-i ceda, care-l săruta cu o pasiune neaşteptată. Dar acum că o avea, nici flăcările iadului nu-l puteau trage de acolo.

O simţi tremurând, şi atunci îşi dădu seama că nici mâinile lui nu erau prea sigure. Când limba lui o atinse pe-a ei, simţi o străfulgerare de plăcere străbătându-i întreg trupul. Dulce, era atât de dulce. Gura ei era caldă şi îmbătătoare, limba abilă şi alunecoasă. Mădularul lui, tare cum nu mai fusese de ani buni, zvâcnea puternic. Cu toate astea, nu putea să se oprească. Revenea iar şi iar, cu o sete nestăvilită, pe care sărutările ei o ostoiau şi o înteţeau, deopotrivă.

Raţiunea şi bunul-simţ îl avertizau că era o idee extrem de proastă. Nu ar fi trebuit să declanşeze nebunia asta. Era amiază, pentru numele lui Dumnezeu. Puteau fi surprinşi în orice clipă, cu servitorii mişunând de colo-colo, poate chiar ascultând pe la uşi. Chiar îşi pierduse minţile de tot? Dar, Doamne sfinte, nu îi era de-ajuns. Dorinţa îşi înfipse ghearele în măruntaiele lui, încolăcindu-se asemenea unui animal viu, care jinduia să fie satisfăcut. O lipi de spătarul canapelei, încercând să fie şi mai aproape de ea. Haine afurisite! Şi-ar fi dat toată imensa avere ca să-i simtă pielea goală lipită de a sa, ca să o aibă sub el şi să alunece în umezeala dintre coapsele ei.

Îi acoperi sânul cu mâna, i-l cuprinse în palmă şi începu să-i mângâie sfârcul tare prin haine. Maggie îşi arcui spatele şi se ridică spre el în timp ce din gât eliberă un sunet plin de dorinţă. Simon începu să tragă în jos de corsajul rochiei, dând la o parte straturile de haine până ce sânul micuţ se revărsă în afară. Se dezlipi de gura ei şi se aplecă să-l vadă. Superb. Un sfârc tare, cu vârful rozaliu, înconjurat de o areolă închisă la culoare, care se afla într-un contrast încântător cu pielea ei albă şi catifelată. Simon nu irosi nici o clipă şi începu să-şi treacă limba peste mugurele întărit, umezindu-l înainte să-l tragă în gură. O auzi inspirând zgomotos şi-i simţi degetele înfigându-i-se în păr ca să-l ţină pe loc.

De parcă s-ar fi gândit vreo clipă să se retragă. Ştia că avusese mulţi amanţi, dar, în clipa asta, nu-i păsa câtuşi de puţin. Nu conta absolut deloc, pentru că nici unul dintre bărbaţii ăia nu o aşteptase atât cât o aşteptase Simon. Nu visase la asta atât cât o făcuse el. Nici unul dintre ei nu tânjise după ea din adâncul sufletului. De fapt, niciodată în viaţa lui nu dorise o femeie cu atât de multă frenezie. Şi, acum că o avea, că îi strângea trupul catifelat şi docil în braţe, avea de gând să-i aducă atât de multă plăcere, încât avea s-o audă strigându-i numele. Doar pe al lui.

Aşa că îşi folosi dinţii, strângând-o uşor, muşcând-o încet, până ce începu să icnească. Desfăcu tot ce putu, desprinse cu degetele panglicile rochiei ei şi apoi îndepărtă şi mai mult ţesătura, încât să acorde aceeaşi atenţie şi celuilalt sân. Maggie gemu, dar el nu se opri până ce nu începu să se zvârcolească frenetic. Sfârcurile ei erau încordate, dornice, întărindu-se sub atingerea limbii lui, şi incredibil de dulci.

Ridicându-se, puse din nou stăpânire pe gura ei, îmbătându-se cu ea... învăluindu-se cu ea. Mâinile ei mici se strecurară pe sub haina lui ca să i se încleşteze pe trupul încordat în timp ce-l săruta la rândul ei. Doamne, trebuia s-o atingă... şi-şi dorea ca şi ea să-l atingă la rândul ei.

Îi ridică fustele în timp ce degetele-şi croiau drum spre coapsele ei. Femeia se cutremură – fie datorită senzaţiei, fie din cauza aerului rece. Nu ştia, dar nu se opri. Avea să-i descopere toate

secretele şi avea să afle ce o făcea să se înfioare şi să freamăte, chiar de-ar fi fost ca asta să-i omoare pe-amândoi.

O căldură lichidă îi întâmpină degetele la intrarea în trupul ei. „Pe toţi dracii!" Era mai udă decât îndrăznise să spere, iar dovada de necontestat a dorinţei ei îi făcu stomacul să se încleştеze. Se abţinu, oricât de tare i-ar fi fost dorinţa de a plonja adânc în raiul acela alunecos. Nu, încă nu voia să se piardă în acea senzaţie.

– Simon, respiră ea, desprinzându-se din sărutarea lui în vreme ce el îşi implânta un deget în spaţiul îngust dintre coapsele ei.

Bărbatul se aplecă să o muşte uşor de gât şi să-şi lase gura să-i alunece până la scobitura de la baza claviculei.

– Da?

– Ah, gâfâi ea când el introduse şi al doilea deget.

Era strâmtă. O broboană mică de sudoare îi răsări pe sprânceană doar când şi-o închipui, mătăsoasă şi fierbinte, strângându-se în jurul lui. Dar se forţă să rămână ferm pe poziţie.

Din întâmplare, îi observă mâinile care strângeau perna, ca şi cum s-ar fi temut să-şi dea frâu liber. Asta nu era deloc bine. El prefera mai degrabă o amantă care să participe activ, decât o femeie care să stea întinsă pe spate şi să se supună. La dracu', dacă ar vrea o parteneră pasivă în pat s-ar însura.

Maggie era plină de pasiune. De fapt, văzuse nenumărate exemple, de la ocheadele din adolescenţă, la certurile mai recente. Şi voia să aibă parte de ea. *Acum.*

– Ridică-ţi sânii pentru mine, o îndemnă el, continuând să o exploreze cu mâna, alunecând înăuntru şi-n afară. Ţine-i sus.

Femeia ezită doar pentru o clipă, apoi se mişcă să-şi prindă partea de jos a sânilor în palme şi să-i ridice. Priveliştea asta aproape că-l făcu să se elibereze în pantaloni ca un puşti. O recompensă umezindu-i un sfârc cu limba înainte să-l apuce cu buzele. Îl împunse cu limba, îl mângâie, îl veneră cu toată concentrarea de care putea să dea dovadă; apoi se mută la celălalt şi o luă de la capăt.

Maggie gâfâia cu capul dat pe spate, iar ochii, închişi de plăcere. Niciodată în viaţa lui nu văzuse ceva mai minunat. Când îi simţi canalul strâmt încordându-se, încetă să-şi mai mişte mâna.

– O, Doamne, suspină ea, zvârcolindu-se. Simon, trebuie... ah! Te rog, nu te opri.

Putea să termine acum, putea să-şi folosească degetul mare şi să-i atingă mugurele sensibil ca s-o facă să atingă plăcerea supremă. Dar trebuia să aibă mai mult. Avea nevoie să o facă să i se supună în totalitate, să fie a lui, trup şi suflet.

– Vino aici, îi spuse el, rezemându-se de spătarul canapelei.

Punându-şi mâinile în jurul taliei ei înguste, o ridică şi o mută în poala lui, trecându-i genunchii de o parte şi de alta a şoldurilor lui.

Părul negru ca abanosul răvăşit, ochii de smarald întunecaţi, buzele umflate şi înroşite din cauza sărutărilor lui... El era cel care-i pusese acea expresie pe chip, se gândi cu îngâmfare.

– Atinge-mă, Maggie. Pune-ţi mâinile pe mine. Oriunde. Absolut oriunde. Doar atinge-mă.

Maggie ştia exact ce voia să spună. Nu avea ea prea multă experienţă cu bărbaţii, dar era un loc unde toţi voiau să fie atinşi şi, pentru numele lui Dumnezeu, abia aştepta şi ea să-l atingă acolo.

Ce se întâmplase cu ea? În ultimul sfert de oră, trecuse de la sentimentul de repulsie faţă de prezenţa lui, la capitularea în faţa farmecelor lui asemenea Persefonei după ce mâncase sâmburii de rodie. Nici nu o putea blama cineva. Presupunea că talente precum cele ale lui Simon nu trebuiau subestimate. Nici un alt bărbat nu-i stârnise o fierbinţeală atât de puternică în vintre. Nici nu-i făcuse pielea s-o furnice de dorinţă. Nu anticipase asta, şi totuşi părea că toată viaţa aşteptase aşa ceva. Era mistuită de dorinţă şi plină de surescitare. Într-adevăr, avea de gând să meargă până la capăt cu ceea ce urma să se întâmple pe canapeaua mică.

Îşi strecură mâna între trupurile lor şi atinse mădularul tare, al cărui contur era vizibil prin pielea de căprioară. Bărbatul trase aer în piept, iar ea îşi trecu vârfurile degetelor peste membrul umflat şi întărit.

– Maggie, te rog, o imploră el printre dinţi, am depăşit stadiul de aţâţare.

Hmm. Deşi îşi simţea tot trupul pulsând şi inima bătându-i cu atâta forţă încât îi făcea sângele să-i vuiască în urechi, se gândi că merita să fie chinuit un pic. Se dădu în spate, să se aşeze

pe coapsele lui. Desfăcând încet nasturii de la pantaloni, Maggie îl descheie la prohab ca să dezvăluie mădularul. Lung şi rigid, era mai impresionant decât celelalte două pe care le văzuse înainte. Îşi trecu vârful unui deget de-a lungul capului fin, ca de mătase.

Dacă măcar ar fi putut să-l zărească în toată splendoarea lui în lumina cenuşie a după-amiezii. Văzuse suficiente schiţe cu goliciunea trupului uman – atât masculin, cât şi feminin – şi chiar desenase câteva modele nud la Paris. Unghiurile dure ale unui bărbat erau atât de diferite de rotunjimile delicate ale unei femei. Oasele şoldurilor proeminente, coaste ascuţite, dune viguroase de muşchi pe sub piele – toate se combinau pentru a da naştere unei făpturi capabile de multă forţă şi putere. Ar fi fost drăguţ să vadă cum se încadra Simon în cunoştinţele sale... din perspectiva unui artist, evident.

Dar trebuia să se mulţumească deocamdată cu ce avea. Fascinată, îşi trecu degetul mare peste vârful mădularului şi-l auzi gemând.

– Vreau să te duc în patul tău, mormăi el. Vreau să te întind şi să te dezbrac de tot. Te rog, Maggie. Mă laşi?

„Nu", aproape că strigă, răspunsul fiind unul rapid şi absolut. Câteva clipe furate în salonul ei erau una. Dar să îl ducă în camera ei, să se dezbrace, să permită prezenţa unui bărbat în patul ei reprezenta cu totul altceva. Şi nu în privinţa servitorilor îşi făcea ea griji, ci în privinţa sănătăţii ei mentale.

În cămăruţa asta, se putea preface că pasiunea pusese stăpânire pe raţiune. Se putea preface că Simon nu o rănise îngrozitor de tare în urmă cu atâţia ani. Putea pretinde că dorinţa asta arzătoare pe care o simţea pentru el nu era altceva decât o stare biologică temporară cu care trebuia să se confrunte.

Fără să răspundă, se aplecă în faţă şi-şi lipi gura de a lui. Simon îi răspunse la sărut, primindu-i gura ca şi cum ar fi avut nevoie de ea pentru propria supravieţuire. Îşi trecu limba pricepută şi păcătoasă de-a lungul conturului buzelor ei. Provocatoare. Nerăbdătoare. Iar Maggie se topi în braţele lui, docilă şi disperată să vină şi mai aproape. Degetele i se încâlceau în părul lui mătăsos, agăţându-se de iureşul minunat de senzaţii.

Simon îşi dezlipi gura de a ei, apoi începu să o sărute în jos pe gât.

– Femeie încăpăţânată, mă scoţi din minţi, rosti el cu buzele lipite de pielea ei. Vreau să te posed cum se cuvine, nu aici ca un valet...

Cu o mişcare circulară din şolduri, Maggie îşi lipi mugurele sensibil de mădularul lui, împiedicându-l să mai vorbească. Plăcerea rezultată o făcu să pulseze până în străfundul fiinţei sale.

– Simon, te rog. Acum.

Simon mârâi, căutându-i chipul. Îi dădu la o parte poalele fustelor.

– Primeşte-mă înăuntru, Maggie. Lasă-mă să te posed.

Femeia ezită, năpădită de o mulţime de întrebări. Oare el voia ca...? Tehnica nu îi era necunoscută, desigur, dar ea niciodată... ei bine, ea nu stătuse niciodată deasupra. Trebuia doar să... Apoi, din senin, Simon o apucă de umeri şi se rotiră până ce ea ajunse dedesubt, iar el se lăsă între coapsele ei desfăcute. Ochii îi străluciră, iar Maggie îi simţi vârful membrului la intrarea în ea în timp ce se aşeza deasupra ei. Împingându-se încet, se implântă puţin câte puţin, până ce ajunse să se cufunde cu totul înlăuntrul ei.

Ea ţipă şi îşi încleştă degetele în umerii lui. Deşi nu mai era fecioară, nu făcuse asta prea des. Nu era ca şi cum ar fi durut-o, dar senzaţia o luă prin surprindere.

Simon îşi sprijini fruntea de a ei.

– Sunt un bădăran. Am intrat prea repede. Dar nu am putut... Iartă-mă, Mags. Lasă-mă să îndrept lucrurile. Se retrase încetişor şi se înclină ca să alunece iarăşi înapoi. Servitorii...?

Maggie simţi cum i se taie răsuflarea, căci mişcarea aceea scurtă îi provoca o plăcere pe care abia dacă putea să o îndure.

– Nu, răsuflă ea, cunoscând-o îndeajuns de bine pe Tilda încât să ştie că servitoarea ei nu va permite, sub nici o formă, nimănui să-i deranjeze. Din nou, Simon.

Bărbatul se supuse, apoi murmură:

– Felul în care te simt în jurul meu... atât de strâmtă. Făcu iarăşi o mişcare din şolduri, de data asta intrând şi mai adânc. Doamne sfinte.

Ea era exact de aceeași părere. Nu semăna deloc cu o invazie, ci mai degrabă cu o *contopire*. Era ca și cum trupul lui i-l conducea pe al ei către o destinație la care puteau sosi împreună. Nu ar fi bănuit, nu și-ar fi imaginat niciodată fericirea asta. Cum de trăise atâția ani fără să simtă asta până acum?

Ritmul deveni mai alert, respirația lor gâfâită umplând micul salon în vreme ce, prin geam, se filtra lumina fantomatică a după-amiezii. Simon se cufundă înăuntrul ei iar și iar, amplificându-i dorința, până ce o auzi gemând și arcuindu-se sub el. Se jucă cu sfârcurile ei, mângâindu-i-le și ciupindu-i-le, trăgându-le adânc în căldura umedă a gurii lui. Când Maggie ajunse să creadă că o să moară de atâta încordare, Simon se întinse între picioarele ei și-i găsi mugurele sensibil, mângâindu-l. O dată, de două ori și iar, până ce femeia simți că explodează într-o cascadă de culoare și lumină, iar mușchii i se încordară într-o euforie fără seamăn.

În vreme ce ea, simțind că plutește, se lăsă pe spate încercând să-și recapete suflul, mișcările lui Simon deveniră de nestăvilit. Atunci, îl văzu cum își dă capul pe spate și-l auzi eliberând, din adâncul ființei lui, un geamăt sălbatic, în timp ce tot trupul i se cutremură. Pulsă înăuntrul ei, iar ea se prinse de el, savurând forța intensă a eliberării sale.

Maggie se simți despovărată. Simon îi oferise plăcere, iar ea, la rândul ei, făcuse la fel. Nu era frigidă.

Îmbătată de ideea asta, se înfășură în jurul lui. Ce ciudat era să fie complet îmbrăcată și totuși să se simtă atât de aproape de un bărbat. Îi dădu o sărutare suavă pe pielea aspră a gâtului, deasupra eșarfei complet boțite. Cu răsuflarea tăiată, Simon mai zvâcni pentru ultima oară, iar interiorul ei, alunecos de la sămânța lui, nu opuse nici un fel de rezistență. Sămânța... lui. *Ah.*

În timpul celor câtorva împerecheri, soțul ei nu încercase să împiedice o eventuală sarcină, dar Jean-Louis o făcuse. Prin urmare, știa ce trebuia să facă un bărbat atunci când nu plănuia să aibă un copil, iar Simon nu o făcuse. Un amalgam tumultuos de emoții se răsfrânse asupra ei. Totul de la panică la frică și apoi la dorință. Și înapoi la frică.

Nu voia un copil... nici măcar unul cu ochii la fel de albaștri precum un fiord norvegian pe care-l văzuse o dată într-un tablou.

Nu, cu siguranță nu voia. Dacă ar fi născut bastardul unui bărbat nu avea decât să confirme ceea ce credea înalta societate despre ea. Ar fi trebuit să se mute, să renunțe la stilul ei de viață și la Lemarc.

Și, atunci, femeile răuvoitoare și îngrozitoare care râdeau de ea pe la spate aveau să câștige.

De ce Simon nu avusese grijă cu ea? Cu siguranță, cu amanta lui își amintea să fie precaut. „Pentru că tu nu contezi pentru el. Crede că nu ești cu nimic mai bună decât o femeie ușoară, la fel cum crede toată lumea." Simți că îi îngheață sufletul.

Îi împinse umerii, îndepărtându-l.

– Ridică-te, Simon.

Cuvintele îl dezmeticiră din beatitudinea de după împreunare.

– O, iartă-mă. Probabil că sunt destul de greu. Se retrase și se așeză înapoi pe canapea. Maggie simți umezeala lipicioasă dintre picioare în timp ce se aranjă și se ridică. „La dracu'!"

Își vârî sânii înapoi în corsaj. Sigur, nu putea să-și lege panglicile, așa că își ținu rochia ridicată peste sâni. Cu coada ochiului, îl văzu pe Simon cum își încheie nasturii de la pantaloni. Probabil că părul îi arăta ca o mătură, dar nu avea nici o șansă să-l poată aranja acum. Trebuia să poruncească să i se pregătească baia de îndată ce-l vedea ieșind pe ușă... ceea ce nu avea să se întâmple suficient de repede pe cât și-ar fi dorit ea.

Bărbatul se ridică și-și aranjă hainele. În ciuda părului ciufulit și a eșarfei boțite, era extrem de chipeș. Cum ea nu spuse nimic, el remarcă:

– Așadar, nu prea te dai în vânt după vorbele dulci și îmbrățișările de după... Nu pot spune că te blamez. Canapeaua asta e al dracului de incomodă pentru astfel de treburi.

Deși tonul lui era amuzant, femeia rosti răstit replica furioasă care îi ardea pieptul.

– De ce nu te-ai... retras?

Dacă fierbințeala pe care o simțea pe sub piele era un indicator pentru asta, cu siguranță se îmbujorase, dar întrebarea nu putea fi ignorată, oricât de stânjenitor era subiectul.

Simon clipi.

– Sincer, am uitat. Mă simțeam... tu erai... perfectă și mi-am pierdut capul. Dar nu trebuie să-ți faci griji dacă se ajunge la asta. Voi...

– Da, deși sunt sigură că pentru tine nu înseamnă nimic să ai câte un bastard pe ici, pe colo, pentru mine lucrurile stau cu totul altfel. De ce bărbații nu se gândesc niciodată înainte să se împerecheze ca... ca...

– Ai grijă, o avertiză el privind-o cu o răceală mai cruntă decât era Marea Nordului în februarie. Mă simt deosebit de îngăduitor în clipa asta, dar nu exagera, Maggie.

Cine se credea, dându-i ordine ca și cum ar fi fost tatăl ei? Sau, mai rău, *soțul* ei.

– Sau ce, Simon?

Bărbatul își puse mâinile în șold.

– Serios, ești destul de experimentată să știi ce s-a întâmplat aici. Și ți-a plăcut la fel de mult ca și mie. E nevoie să-ți reamintesc cum m-ai implorat?

Nu, nu era. Probabil că amintirile aveau s-o bântuie multă vreme de-atunci încolo. Iar vorbele doar îi dovedeau că nu era deloc diferit de ceilalți. Chiar și după ceea ce tocmai se întâmplase, el mai credea ce spunea lumea, zvonurile crude și minciunile nenumărate. Iar asta *o durea.* Maggie respiră cu greutate.

– Nu sunt vreo amantă căreia să-i poți arunca vreo câteva monede și să o trimiți să-și vadă de-ale ei. Din cauza poreclei mele, presupui că am armate de amanți, ceea ce nu este decât o mare minciună.

Simon își încrucișă brațele la piept și se încruntă.

– Mi-am cerut iertare pentru neatenția mea. Poți să fii sigură că nu voi mai face aceeași greșeală încă o dată.

– Într-adevăr, n-o vei mai face, întrucât ceea ce s-a întâmplat azi nu se va mai repeta.

– La naiba, de ce nu?!

Pentru că fusese prea frumos. Mult prea frumos. Exact așa cum spera dintotdeauna.

„Asta e ceea ce ai fi putut să ai, dacă te-ar fi cerut de soție acum zece ani."

Dar n-o făcuse. Simon se îndepărtase, întorcându-i spatele atunci când avusese cea mai mare nevoie de el. Niciodată nu o întrebase care era adevărul. Nu o căutase nici măcar o dată ca să afle ceea ce se întâmplase în acea noapte, în grădinile Lockheed. O aruncase în cuşca leilor fără să stea pe gânduri, iar ea petrecuse ani buni plângând înainte să adoarmă, întrebându-se ce făcuse să merite o viaţă ca aceea pe care fusese obligată să o trăiască.

Iar când Hawkins murise, câştigase lucrul cel mai de preţ pe care-l putea deţine cineva: libertatea. Nimeni nu avea să-i ia asta – nici măcar Simon.

– A fost o greşeală, îi spuse ea, ridicând din umeri cu o nepăsare pe care nu o simţea.

Simon se schimbă la faţă, trăsăturile lui aristocratice pure devenind dure. Periculoase. Când îl văzu înaintând spre ea, Maggie făcu, fără să-şi dea seama, un pas în spate, dar apoi se opri cu încăpăţânare. Dumnezeu să-i fie martor, nu se va lăsa intimidată.

– O *greşeală?* îi şopti el încolţind-o. Gemetele? Suspinele? Felul în care ţi-ai încolăcit picioarele în jurul şoldurilor mele? Toate astea au fost o greşeală, Maggie?

Femeia deschise gura să-i confirme, dar el continuă, luându-i vorba din gură.

– Umezeala dintre coapsele tale spunea altceva. Felul în care m-ai implorat să te posed indica altceva.

Acum se afla mult prea aproape. Trebuia să-şi sucească gâtul ca să-l poată privi, căci stătea ameninţător deasupra ei.

– Spui că nu eşti o târfă. Ei bine, nici eu nu sunt vreun flăcău neexperimentat pe care să-l foloseşti, după care să-l arunci. Şi nici vreun bătrânel cu ochii plini de urdori şi mădularul veştejit. Eşti liberă să crezi ce vrei ca să poţi să dormi bine noaptea, dar ceea ce s-a întâmplat aici nu a fost o greşeală.

Ah, era insuportabil.

– Nu se va repeta, Simon.

Unul dintre muşchii maxilarului îi tresări.

– Atunci să stai liniştită, n-am să-ţi fac curte cu forţa. Există multe femei care îşi doresc să mă aibă în patul lor.

– Precum amanta ta, nu se putu ea abţine să nu sublinieze.

Ceva scăpără în privirea lui, iar ea se temu că ar putea fi vorba de satisfacție.

– Vai, aproape că pari geloasă, Lady Hawkins.

Ideea ca Simon să facă cu o altă femeie ceea ce tocmai se petrecuse în salonul lui Maggie o îmbolnăvea de-a dreptul, dar, sub nici o formă, nu avea să-l lase să afle.

– Chiar deloc. Din partea mea, pot să te aibă toate acele femei.

Cu umerii încordați, Simon făcu un pas înapoi și se înclină.

– Îmi voi aminti că ai spus asta, doamnă.

– Bună ziua, mamă. Arăți încântător, ca de obicei.

Simon se aplecă să-și sărute mama pe obraz.

– Datorită complimentului, o să trec cu vederea că ai întârziat... ceea ce sunt sigură că a fost și intenția ta.

Încă o femeie frumoasă, contesa era înaltă, slabă, cu trăsături pe care el le moștenise. Arăta aproape la fel ca întotdeauna, îmbrăcată într-o rochie violet cu guler înalt. Își lăsă jos broderia, o activitate cu care se îndeletnicea de fiecare dată când era agitată.

După ce fusese la Maggie, Simon fusese acasă să se schimbe, iar asta îl făcuse să întârzie la întâlnirea cu contesa. Zâmbi larg către ea.

– Niciodată nu am putut să ascund nimic de tine.

– Nici acum nu poți, îi replică ea. Ia loc, te rog. Nu pot să stau cu gâtul întins ca să vorbesc cu tine. În vreme ce el se așeza pe scaun, contesa ceru să li se servească ceai. Când fură singuri, femeia îl întrebă:

– Azi ai fost la clubul tău?

– Nu. De ce?

– E vorba de pungașul de Sir James! spuse ea repede, îmbujorându-se. Am auzit vestea aseară. Lady Keller a auzit de la Lady Peterson că Sir James le-a pierdut toți banii. Toți! Sybil e, pur și simplu, ruinată.

„O, Doamne."

– Stai. Simon se aplecă în față. Nu e vorba de banii din fondul ei de economii, nu?

– Mărturisesc că nu știu, dar suspectez că leneșul a aflat de depozit și a convins-o să i-l încredințeze. Lord Peterson l-a văzut

pe James beat la masa de zaruri într-un local de jocuri de noroc, mormăind despre eşecul investiţiilor lui. Tocmai juca ultimii bănuţi pe care-i mai aveau.

– Incredibil, bombăni Simon, prăbuşindu-se în scaun. Cum de poate fi atât de netot? Dar poate că Sybil nu i-a încredinţat lui banii. Sigur nu are cum să fie atât de naivă.

Mama lui clătină din cap.

– Femeile care iubesc un bărbat nepotrivit nu văd lenea, prostia sau răutatea. Acesta este motivul pentru care cei de rangul nostru nu ar trebui lăsaţi să-şi găsească singuri perechea.

– La vremea aia, părea o alegere bună, deşi aş fi vrut să fac săpături mai adânci despre el înainte să permitem căsătoria.

– Oricum n-ar fi contat. Sybil era hotărâtă să-l ia pe el. Dacă am fi încercat să-i oprim, ar fi fugit în Scoţia.

Asta era adevărat. Sybil fusese îndrăgostită nebuneşte de Sir James. Având doar şaisprezece ani pe atunci, Simon nu înţelesese importanţa rolului lui de cap al familiei şi, totodată, îi lipsise experienţa de a şti cum erau bărbaţii de teapa lui Sir James. Pe atunci, avea titlul de aproape doi ani, dar încă nu-şi terminase şcoala. Cu toate astea, şi-ar fi dorit să ceară sfatul cuiva sau să angajeze pe cineva să-l cerceteze pe James, pentru că omul era un adevărat neghiob.

Iar acum Simon trebuia să rezolve situaţia. Din nou.

– O să merg să mă întâlnesc cu el în după-amiaza asta, îi spuse mamei sale. Indiferent ce s-a întâmplat, n-am s-o las pe Sybil să sufere din cauza prostiei lui James.

Umerii bătrânei văduve se relaxară.

– Îţi mulţumesc, Simon. Când am văzut că i-a cheltuit zestrea în mai puţin de trei ani, am ştiut că bărbatul ăsta e o pacoste.

Sosi tava cu ceai şi, preţ de câteva clipe, femeia îşi făcu de lucru deasupra ei.

– Mai ţii minte mina aia grecească de diamante în care a investit? Nu a reuşit să producă nici măcar o piatră şi toţi muncitorii au plecat.

Bărbatul încuviinţă din cap.

– Dar ce zici de flota de nave comerciale capturată de piraţi? Sau de afacerea cu cărbune abandonată în Rusia?

– Preferatul meu a fost planul cu crescătoria de maimuțe, în care s-a dovedit că toate animalele erau masculi. Amândoi chicotiră, iar bătrâna văduvă își duse mâna la gură.

– Of, nu e bine să râdem, Simon. Omul nu are nici un pic de minte și-i distruge viitorul lui Sybil.

– O să fac tot ce pot, mamă. Sybil nu va sfârși pe străzi.

Femeia își ridică ceașca.

– Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine.

Lui Simon îi plăcea să creadă asta. În ultimii șase ani, muncise din greu să ducă mai departe în Parlament moștenirea familiei Barrett. Cele trei proprietăți pe care le deținea erau toate prospere și bine administrate. Într-adevăr, nu se căsătorise și nu se apucase de făcut copii, dar avea s-o facă, într-o bună zi. Doar că nu prea curând.

Gândurile la copii îi amintiră de acea după-amiază. Da, se purtase îngrozitor. Ar fi trebuit să se retragă și să se elibereze oriunde altundeva, dar nu în ea. Cu Adrianna sau cu oricare dintre amantele lui nu uita niciodată. Amanta tatălui său îi născuse celui de-al șaptelea conte doi copii bastarzi, iar Simon încă își putea aminti de ziua în care aflase despre existența fraților lui vitregi. Deși nu era deloc un lucru ieșit din comun printre nobili, vestea aceea îl buimăcise și-l făcuse să sufere, deopotrivă, și, la nouă ani, Simon își jurase că nu va face copii din flori.

Și până acum, din câte știa el, n-o făcuse. Fără îndoială, în acea după-amiază greșise. Dar, la dracu', să se retragă fusese ultimul lucru la care se gândise în acel moment. Când o simțise pe Maggie încordându-se în jurul lui fusese raiul pe pământ. Plăcerea îl prinsese ca într-un vârtej, îi pusese stăpânire pe suflet și-l făcuse să uite orice altceva.

„Din partea mea, pot să te aibă toate acele femei."

În mod vădit, Maggie nu fusese afectată în același mod. Sigur că avea toate motivele să fie supărată. Acționase necugetat. Cu siguranță, ceilalți amanți ai ei erau mai atenți.

– Ai cea mai ciudată expresie pe chip în clipa asta. La ce te gândești?

Simon își privi mama și scutură din cap.

– La nimic important.

– Uneori cred că ai devenit prea serios, Simon.

Femeia oftă, dar el se abținu de la comentarii, întinzându-se în schimb să mai ia o bucată de prăjitură cu prune.

– S-a întâmplat cumva să te întâlnești cu Lady Hawkins de când s-a întors din orășelul uitat de lume în care a târât-o Hawkins?

Simți gust de țărână în gură în loc de prăjitură. Mama lui nu avea cum să-l întrebe asta fără absolut nici un motiv. Cu siguranță, se iscaseră zvonuri despre participarea lui fie la serata extravagantă organizată de Maggie, fie la dineul din casa lui Colton. Înghiți, forțând bucata de prăjitură uscată să se ducă pe gât.

– Da, întâmplarea face că m-am întâlnit într-adevăr cu ea.

Femeia sorbi din ceai, privindu-l pe deasupra ceștii cu ochii ei albaștri aidoma cu ai săi.

– Și?

– Și pare să fie bine. Din câte se pare, Hawkins i-a lăsat îndeajuns încât să nu ducă lipsă de nimic, și cu siguranță îi place să facă vâlvă în jurul ei.

– Hawkins nu i-a lăsat deloc atât cât să nu ducă lipsă de nimic, îl informă mama sa. Partea de moștenire a văduvei a fost foarte modestă, din câte am auzit. Cel care a moștenit moșia a primit restul.

Interesant. Nu fusese atent la bârfele care circulaseră după moartea lui Hawkins, dar femeia trăia în depravare și opulență de parcă ar fi putut rivaliza cu un rege de Bourbon. Cum de își putea permite toate astea?

– Ai fost bun cu ea? îl întrebă mama lui, iar Simon aproape că izbucni în râs.

Dacă ar fi fost mai bun, amândoi s-ar fi topit de dorință. Fără îndoială, asta fusese cea mai satisfăcătoare și mai intensă experiență pe care o avusese cu o femeie. Nu-i plăcea felul în care îl studia mama lui.

– De ce Dumnezeu n-aș fi bun?

Contesa oftă.

– Pentru că, în special în lumea noastră, oamenii sunt adesea cruzi. Nu a avut parte de o experiență prea plăcută la debut, iar căsnicia cu Hawkins nu cred să fi fost mai bună. Și știu că tu o plăceai.

O propoziție atât de banală pentru a descrie profunzimea sentimentelor lui de odinioară pentru Maggie... O urmase peste tot ca un cerșetor, disperat după orice vorbă sau privire pe care ar fi putut să le arunce în direcția lui. La dracu', aproape că-l provocase pe Cranford la duel, pregătit să încaseze un glonț ca să-i apere onoarea. Ce copil prostuț fusese.

Apoi Cranford îi arătase dovada, scrisorile de la Maggie în care ea îi sugera să se întâlnească. Cât de mult își dorise atenția lui Cranford. Adevărul aproape că-l distrusese pe Simon. Și mai fuseseră și alții, îi jurase Cranford, alți bărbați care se bucuraseră de favoruri din partea ei. Dar Simon fusese premiul cel mare în sezonul acela, cu un titlu de prestigiu și o avere mai mare decât a oricărui burlac în acel an.

Pentru ea fusese totul un joc. Un joc să-și ia un soț prea îndrăgostit ca să-și dea seama cum era ea de fapt. Așa că își linsese rănile la fel cum ar fi făcut orice bărbat respectabil de douăzeci și trei de ani: în ziua nuntii ei pripite, Simon se îmbătase criță într-unul dintre cele mai exclusiviste bordeluri din Londra. Stătuse acolo trei zile, și angajase destule femei încât să-l țină ocupat fără încetare. Madame Hartley, proprietara localului, glumise la plecare spunând că îi va face o statuie din bronz, care să-i preamărească mădularul.

– Simon, ești atent?

Privi în sus.

– Desigur. Vorbim despre Lady Hawkins. Și nu am ocolit-o, dacă asta te preocupă.

– Majoritatea doamnelor mai în vârstă au făcut-o, mă tem. Nu e bine-venită nicăieri, după cum sunt sigură că știi, iar mama ei mi-a fost o prietenă dragă, la vremea aceea. Făcu o pauză. Poate că ar fi trebuit să-i iau apărarea fetei. E greu de închipuit că i-a făcut cu adevărat avansuri lui Cranford, nu când te avea *pe tine*. Oricum, aș vrea s-o invit la cină. O să vii și tu?

Îi luă o clipă, dar reuși să îngaime:

– Dacă tu așa vrei. Dar, mamă, s-ar putea să nu accepte invitația.

Sau, oricum, nu după acea după-amiază.

– Prostii. De ce ar refuza?

Simon ridică din umeri.

–Ştii cât de temperamentale pot fi unele femei... Trebuie să merg să mă ocup de Sir James înainte ca situaţia să se înrăutăţească. Se ridică, apoi se aplecă să-şi sărute mama pe obraz. Am să-ţi trimit un bilet după ce mă întâlnesc cu el.

–Excelent. Mulţumesc, Simon. Iar eu am să-ţi spun ce spune Lady Hawkins despre cină.

Capitolul 9

Maggie nu mai intrase niciodată într-un bordel. De fapt, nici acum nu era cu adevărat *într-un* bordel... sau, cel puţin, nu într-o parte în care să poată fi văzută de vreunul dintre oaspeţi. Intrase pe o uşă separată şi fusese degrabă condusă în biroul micuţ al lui Madame Hartley, care, din câte se dovedi, avea un orificiu de control care dădea spre salon... şi pe care Maggie îl folosi imediat.

Opulenţa o luă prin surprindere. Cu siguranţă, bordelul era unul de lux şi servea elita şi bărbaţii bogaţi din înalta societate, iar serviciile probabil că nu erau deloc ieftine. Nu oferea doar o trântă la o liră. Nu, era limpede că domnii veneau şi stăteau, se bucurau de femei, de jocuri şi de băutură, în egală măsură, pentru mai mult timp. Doar aşa îşi putea permite Madame Hartley scaunele Hepplewhite, covoarele luxoase Aubusson, draperiile de mătase. Pentru Dumnezeu, portretul de deasupra şemineului părea să fie o lucrare originală de Joshua Reynolds. De asemenea, erau şi lucrări de Lemarc. O serie dintre lucrările ei erotice erau expuse în dormitoare. Când se întorsese la Londra, Maggie o rugase pe doamna McGinnis să-i ofere lui Madame Hartley lucrările ei minunat de lascive, astfel încât Lemarc să câştige un pic de notorietate.

Şi strategia funcţionase. Ultima oară când Maggie întrebase, madama se părea că refuza oferte de cumpărare aproape lunar.

În salonul principal, se aflau patru bărbaţi care se relaxau şi vorbeau, fiecare cu o băutură în mână. Unii aveau fete în poală. Era fascinantă depravarea asta elitistă. Unde erau fetele care

dansau dezbrăcate, precum cele de la Paris? Sigur, la etajul al doilea se puteau întâmpla tot felul de nebunii.

Încă o dată, Maggie blestemă faptul că se născuse femeie. Dacă era bărbat, putea să descopere ceea ce se petrecea exact în încăperile private.

„Știi ce fac ei acolo", își spuse. „Același lucru pe care îl făceai și tu ieri după-amiază."

– Stai, lasă-mă să văd, vorbi ducesa de Colton ciupind-o pe Maggie de braț.

– O, îngăimă Maggie dându-se la o parte.

Julia nu pierdu deloc timpul și privi prin micul orificiu.

– Uite, e Lord Burke. Și Sir Henry. Iar cel cu femeia în poală e Lord Andover. O, nu-mi vine să cred. E fascinant, nu-i așa? Dumnezeule, îi vâră mâna în corsaj!

– Unde? Maggie icni și-i dădu un cot Juliei. Grăbește-te. Lasă-mă să văd.

– Stai, râse Julia, îndepărtându-se. Vai, cât este de distractiv! Ar trebui să venim aici mai des.

Ajunsă înapoi în fața micului orificiu, Maggie confirmă că mâna lui Andover era într-adevăr în corsajul fetei. Pe față nu părea s-o deranjeze; de fapt, își lăsă rochia să-i alunece de pe umăr, ajutându-i să aibă acces mai ușor. Andover nu pierdu deloc timpul și scoase umflătura să o dezvelească. Începu apoi s-o mângâie, să-i apese și să-i ciupească sfârcul în timp ce vorbea cu ceilalți domni. Fata se aplecă sprijinindu-se de el, cu capul pe umărul lui, mușcându-și buza ca și cum mai avea puțin și începea să plângă.

Sfârcurile lui Maggie începură să se umfle pe sub cămășuță și corsaj, și la fel și sânii. Simon făcuse exact la fel cu doar o zi în urmă, iar ea își aminti cât de bine se simțise.

Fata se agita în poala lui Andover, frecându-și fundul de penisul lui, ceea ce îi aduse o ciupitură mai tare care o făcu să icnească. Pleoapele i se lăsară, pieptul începu să i se umfle și să i se dezumfle cu rapiditate, de vreme ce era limpede că îi plăcea tortura asta.

Incapabilă să-și dezlipească privirea, Maggie își reaminti senzația pe care o avusese când stătuse în poala unui bărbat în vreme ce sânii îi erau dezmierdați și mângâiați. Totuși, în amintirea ei, nu Lord Andover era cel care se afla sub ea. Nu, bărbatul era mai

înalt, mai slab, avea părul nisipiu şi ochii de un albastru pătrunzător. În străfundul fiinţei ei, simţi o durere şi o pustiire cum nu mai trăise vreodată. Era ca şi cum trupul ei ştia ce îi lipsea. Sau, mai degrabă, *cine* îi lipsea. Dumnezeule mare!

În salon, Lord Andover duse două degete spre buzele fetei. Ea deschise gura cu lăcomie, primi degetele şi începu să le sugă. Maggie privi vrăjită cum degetele reapărură, lucioase de salivă, şi se mutară iarăşi pe sânii fetei, unde începură din nou să alunece peste sfârcul încreţit şi rozaliu. Probabil că fata gemu sau scoase vreun alt sunet pentru că Andover râse şi îi şopti ceva.

Madame Hartley îşi făcu apariţia. Se aplecă să-i spună ceva la ureche lui Andover. Bărbatul încuviinţă, o ajută pe fată să-i coboare din poală şi să-şi îndrepte rochia, apoi o însoţi spre scările din faţă. Totul se întâmplă foarte repede.

Maggie se simţi uşor dezamăgită înainte să observe că madama se îndrepta spre birou. Abia reuşi să astupe gaura orificiului înainte ca matroana să deschidă uşa. Madame Hartley îşi îndreptă privirea direct spre ascunzătoare şi strâmbă din buze în timp ce făcu o plecăciune.

– Observ că domniile voastre s-au bucurat de spectacolul rar din salonul meu.

– A fost ideea lui Lady Hawkins, se bâlbâi Julia, făcând ochii mari şi afişând o expresie nevinovată pe care nimeni întreg la minte nu ar fi crezut-o adevărată.

Maggie încercă să-şi ascundă amuzamentul stingherit.

– Nu am... vreau să spun, nu ar fi trebuit să...

Proprietara făcu un gest expeditiv cu mâna.

– Nu prea vă pot blama, dar domnul ar trebui să fie mai atent. Eu nu conduc un astfel de local. Treburile de genul acela se petrec în camerele de sus.

Maggie stătu un pic să admire rochia scumpă a lui Madame Hartley. Straturi de dantelă împodobeau rochia de mătase albastru-închis, iar safirele din jurul gâtului ei probabil că valorau o mică avere. Cu părul coafat impecabil şi acoperit cu o bonetă, ţi-o puteai închipui în drum spre o lojă de pe Drury Lane.

Madama privi de jur împrejurul micii încăperi.

– A venit şi Pearl?

– A preferat să aştepte în trăsură, rosti Julia. A spus că vei înţelege.

Matroana oftă.

– Într-adevăr, înţeleg. Deşi eu îmi tratez fetele mai bine decât mamele lor, astfel de locuri pot lăsa amintiri dureroase despre o viaţă pe care unele ar vrea să o uite. Iar Pearl a trăit experienţe mai grele decât majoritatea. Ceea ce ne aduce la motivul pentru care am trimis după ea şi, implicit, după domnia voastră. Făcu semn spre Maggie. Pearl mi-a povestit despre ce aţi realizat în celelalte localuri, despre fondurile pentru medici şi pentru proceduri medicale. Ca măsuri suplimentare de protecţie pentru fete. Niciodată nu am avut nevoie de asta aici pentru că am putut să mă descurc mai mult decât corespunzător şi să-mi protejez fetele. Sau măcar până seara trecută.

Maggie se încruntă, simţind o presimţire sumbră apăsându-i în piept.

– Atunci, s-a întâmplat ceva?

Madame îşi uni palmele şi trase aer în piept.

– Seara trecută, una dintre fetele mele a fost rănită destul de brutal. Astăzi am chemat medicul. Nu numai că a fost călărită cu sălbăticie, dar i-au fost strivite oasele feţei. Are un braţ rupt. Vânătăi peste tot. E... Înghiţi în sec. E groaznic.

Juliei i se tăie răsuflarea.

– Cine a fost? Cine a făcut un lucru atât de laş şi de oribil?

Proprietara încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Am o bănuială. Eu am fost plecată aseară pentru că am mers în Hampstead să-mi ajut sora să nască. Altfel, aş fi reuşit să împiedic asta. Dar domnia voastră nu trebuie să-şi facă griji, căci am bărbaţi angajaţi care se ocupă de genul ăsta de treburi. Îşi va primi pedeapsa, indiferent cât va dura. Eu îmi fac griji pentru *ea*.

– Desigur, încuviinţă Maggie. Sărmana fată. Probabil că trece prin nişte dureri groaznice.

– Aşa este, milady, îi confirmă madama. A fost nevoie să o sedăm ca să o putem trata. Acum efectul a trecut şi mă tem că... ei bine, e distrusă nu numai trupeşte. Disperată, am trimis după Pearl, în speranţa că poate ştie ea cum s-o ajutăm pe fată. Poate

cunoaşte vreun loc unde să o trimitem să se refacă. Nu văd cum ar ajuta-o să rămână aici, în casă.

– Cunosc locul perfect unde o putem trimite, sări Julia înainte ca Maggie să apuce să vorbească. Adu-mi hârtie să pot scrie repede un bilet. Şi trimite vorbă rândaşului că Pearl poate să plece, da?

– Cui îi scrii? o întrebă Maggie.

– O să vezi.

După ce eşuase să-i dea de urmă lui Sir James cu o zi în urmă, Simon intră la clubul Brooks şi începu imediat să întrebe de soţul surorii lui. Servitorul îi confirmă că, mai devreme, Sir James îşi savura cina. Simon îşi lăsă haina şi pălăria şi veni înăuntru.

Îşi înclină capul în semn de salut către câteva cunoştinţe în timp ce se îndreptă spre sala unde se făceau rezervările. De vreme ce masa de zaruri a celor de la Brooks era legendară, cei care frecventau localul erau cevà mai tineri şi mai agitaţi decât cei de la clubul White. Totuşi, Simon nu petrecea prea mult timp pe-aici. El prefera mâncarea şi discuţiile politice de la White.

Din cauza luminii difuze din sala de mese, dură ceva vreme până să-şi găsească cumnatul. Îl zări pe lăudărosul cu tendinţă spre chelire, spre spatele încăperii, înconjurat de trei tineri. James părea destul de însufleţit şi gesticula cu frenezie în vreme ce ceilalţi râdeau. Oare James le povestea despre pădurica lui de portocali din Londra, care fusese distrusă la primul îngheţ? Sau poate despre roiul de albine distrus de şoareci?

„Doamne, păzeşte-mă de prostie", îşi spuse Simon.

– Milord, doriţi o masă? îl întrebă un servitor care veni să i se alăture.

Simon scutură din cap.

– Nu, nu voi sta mult.

În câteva secunde, ajunse lângă masa lui James. Cumnatul lui privi în sus, vădit surprins.

– Winchester, începu el, de ce nu...

Simon le aruncă o privire celor trei tovarăşi ai lui James.

– Plecaţi. Cei trei bărbaţi rămaseră cu gurile căscate, aşa că Simon strigă: *Acum.*

Furculițele zăngăniră și șervețelele căzură în vreme ce tinerii se ridicară de pe scaune și dispărură. Simon se așeză pe scaunul cel mai apropiat de James. Se lăsă pe spate și-i făcu semn celui mai apropiat servitor.

– Strânge toate astea, îi ordonă el. Și adu-mi o sticlă de Bordeaux.

– Da, milord.

– Uite cum stă treaba, Winchester. Eu...

– Fă-ți un bine și tacă-ți gura, James.

După ce masa fu curățată și vinul turnat în pahar, Simon luă o gură zdravănă de Bordeaux.

– Speram să ai bunul-simț de a sări într-o navă comercială cu destinația India, James.

James își ridică mâinile, forțându-se să râdă.

– Uite aici, nu-i chiar așa de rău pe cât pare. E doar o scurtă perioadă mai grea. De fapt, am o idee...

– Nu! se răsti Simon. Este *exact* așa de rău. Chiar ai făcut-o? Chiar ai pierdut tot?

Broboane de sudoare răsăriră pe fruntea lată a lui James în timp ce se aplecă în față.

– Am avut parte de câteva nesincronizări în câteva investiții. Nu e vorba să nu-mi pot reveni. Am nevoie doar de un pic de avânt ca să pot rămâne pe linia de plutire până ce o să mă pot pune pe picioare.

– Sub nici o formă. Gata cu banii, James.

James se înroși la față.

– Dar cum rămâne cu Sybil? Ai putea s-o lași pe sora ta în stradă?

– Nu, sora mea va avea întotdeauna o casă. Cu mama sau cu mine. Tu, pe de altă parte, ești bine-venit să dormi în șanț, dacă mă-ntrebi pe mine.

Lui James i se aprinse o scânteie în ochi, dar Simon continuă:

– Ți-a dat banii din fondul de economii? Ai pierdut banii pe care i-am pus deoparte pentru protecția ei?

– Eu și soția mea nu avem secrete,Winchester. Ea mi-a dat banii ăia fără ca măcar să îi cer.

„O, da, sunt sigur că a fost doar ideea lui Sybil."

– Ceva bilete de bancă?

Simon scutură o scamă de pe fața de masă albă din in.

– Câteva.

Simon dădu din cap. Era cum se așteptase. Îl fixă pe James cu o privire dură.

– Și casa?

James înghiți în sec, încordându-și mușchii gâtului gras. Își coborî bărbia, încuviințând.

„Iisuse Hristoase." Simon se forță să rămână pe scaun, să-și controleze furia care pusese stăpânire pe el. Cum de era posibil ca James să fie atât de iresponsabil? La porunca mamei lui, Simon cumpărase casa drept cadou de nuntă pentru sora lui, apoi, prosteşte, îi înmânase actul de proprietate lui James. Dar cum avea să știe... cum ar fi putut vreunul dintre ei să știe... cât de prost putea fi James?

Simon trase adânc aer în piept și-și termină vinul. Își mai turnă un pahar. Se împotrivi dorinței copleşitoare de a-l bate măr pe James, până ce avea să-l audă smiorcăindu-se și să-l vadă tremurând.

Asta era ultima oară. Să-l tot scoată mereu din necaz nu ajuta cu nimic. Omul trebuia să învețe și poate că exact asta-i trebuia: să rămână fără nimic și să fie forțat să trăiască dintr-o sumă lunară fixă. Altă cale nu exista. Simon refuzase să-i dea lui James acces la averea Winchester pentru planurile cele mai nebunești și mai stupide din Marea Britanie.

– Nu am să salvez casa, îi spuse în cele din urmă. Am să acopăr datoriile la bancă, dar nu am să salvez casa. Ți se va acorda o mică alocație lunară care să acopere cheltuielile de bază și asta e tot.

– Sybil nu va fi de acord.

– Nu va avea de ales. Fie asta, fie rămâneți în stradă.

James zâmbi larg spre el.

– Nu, nu prea cred. Nu ai vrea să-ți pătezi cariera politică strălucitoare cu un scandal de familie, nu-i așa?

Simon coborî tonul, vorbind în șoaptă pe un ton primejdios.

– Mă *amenințI*?

– Ce cuvânt urât. Cred că mai degrabă e vorba să ajungem la o înțelegere avantajoasă pentru amândoi. De fapt, aș putea să-ți

fiu de folos. Deja circulă zvonuri despre tine şi Lady Hawkins. Aş putea fi convins să înăbuş zvonurile.

La auzul numelui lui Maggie, Simon încremeni. James observă şi zâmbi. În acea clipă, în sufletul lui luă o decizie crâncenă. Nu ajunsese unde era fără a fi învăţat cum să-şi ascundă emoţiile, astfel că refuză să-i permită lui James să conducă acea discuţie. Se lăsă pe spate, plictisit.

– De la ameninţări la şantaj dintr-o singură lovitură. James, sunt copleşit. Nu, nu vor exista fonduri suplimentare. Mâine voi trimite pe cineva să adune biletele. Ai face mai bine să fugi şi să-i spui surorii mele să-şi facă bagajele.

Făcu un semn cu mâna spre cumnatul lui, lăsându-i de înţeles că putea pleca.

James ţâşni în picioare, îşi aruncă şervetul pe masă şi porni spre ieşire cu paşi apăsaţi. Simon sorbi din paharul de vin roşu şi încercă să se calmeze. Nu mersese bine deloc. Trebuia să se ocupe de James. Poate că, după ce rezolva cu datoriile, va putea...

– Winchester, se auzi o voce lângă el. A trecut ceva vreme de când ai onorat Brooks cu prezenţa ta. Cât de norocoşi suntem în seara asta!

Simon îşi înălţă privirea şi îl văzu pe Lord Cranford pe un scaun.

„Of, la dracu'!"

– Bună seara, Cranford.

În ultimii zece ani, păstraseră o distanţă sănătoasă. Simon nu voise să scoată la lumină amintiri legate de Maggie, iar Cranford tindea mai degrabă spre viciu decât spre politică. Dacă drumurile li se întâlneau la vreun eveniment sau vreun bal, un gest politicos din cap era de ajuns. Aşadar, de ce acum? Probabil Cranford avea un scop în seara asta, altfel nu l-ar fi interpelat. Bărbatul nu se schimbase prea mult. Doar cu un an sau doi mai mare decât Simon, vicontele nu era un bărbat robust, dar îşi păstra o formă fizică excelentă. Se zvonea că, în timpul liber, făcea box. Oare Cranford se reîntâlnise cu Lady Hawkins după întoarcerea ei în Londra? Vicontele nu participase la acea petrecere din reşedinţa lui Maggie, dar asta nu conta câtuşi de puţin. Trebuiau să rămână discreţi de vreme ce Cranford era însurat. Deşi Simon îşi simţi

maxilarul încordându-se, îşi spuse că nu îi păsa de asta. Maggie se făcuse înţeleasă, aşa că nu exista nici un motiv de gelozie.

„Din partea mea, pot să te aibă toate acele femei."

Totuşi, ideea ca fie Cranford, fie Markham... sau oricare alt bărbat... să-şi facă loc între coapsele lui Maggie, să se cufunde în umezeala ei, să o facă să ofteze sau să ţipe... Se trezi că îşi încleşta pumnul.

Se chinui să alunge imaginea din minte. Indiferent câţi bărbaţi se aflau în viaţa ei, ea şi Simon *nu* terminaseră ceea ce începuseră. Nici pe departe. Aşa că se putea preface indiferentă oricât voia, dar el îi văzuse nerăbdarea după-amiaza trecută şi i-o simţise cu fiecare fibră a trupului său. Îşi dorise ceea ce se întâmplase la fel de mult ca şi el, iar el îşi dorea să o posede din nou, indiferent cât de mult timp avea să-i ia să o convingă.

Cranford făcu semn pentru încă un pahar, atrăgându-i atenţia lui Simon.

– Nu te deranjează, nu, Winchester? îl întrebă el, servindu-se din sticla de vin roşu.

Simon aşteptă, privindu-l. Învăţase că, în timpul unei negocieri, era mai bine să lase tăcerea să se aştearnă. Aşa erau mai mari şansele ca adversarii să fie prinşi pe picior greşit. Şi, atâta timp cât nu îi cunoştea intenţiile lui Cranford, în mod cert erau adversari. Acesta se relaxă cu paharul în mână.

– Deci e adevărat?

– Ce anume?

Simon nu trăda nici o emoţie.

– Despre Sir James. Am auzit că a pierdut o sumă colosală. Dar bănuiesc că nu ar trebui să ne mai mire. Vorba-ceea, unde nu-i cap...

Sub nici o formă Cranford nu se oprise să stea la bârfă despre Sir James.

– Nu prea văd de ce ar fi asta treaba ta, Cranford.

Bărbatul zâmbi uşor.

– Haide, Winchester. Niciodată nu am ţinut secrete unul faţă de celălalt, nu? Întotdeauna ţi-am împărtăşit informaţii când a fost nevoie.

Amintindu-şi scrisorile de dragoste pe care Cranford i le arătase cu mulţi ani în urmă, glasul lui Simon se umplu de sarcasm.

– Serios? Ce darnic eşti! Şi să presupun că, în seara asta, ai şi mai multe informaţii pertinente pentru mine?

– De fapt, chiar am. Am auzit despre asocierea ta recentă cu Lady Hawkins. Cranford analiză vinul roşu din pahar. Mă întreb cum va afecta asta propunerea pe care o pregăteşti. Sau voturile pe care contezi.

„Ah, iată unde voia să ajungă."

– Nu cred că va afecta nimic, nici într-un fel, nici în altul. Doamna e o cunoştinţă, ca oricare alta.

– Într-adevăr, nu mă îndoiesc. Dar poate că Lady Hawkins este mai mult decât o cunoştinţă... asta dacă e să credem bârfele, desigur.

– Bârfe pe care, fără îndoială, le ajuţi să se împrăştie.

Cranford îşi ridică mâinile în semn de nevinovăţie.

– Eu doar mă bazez pe ceea ce am auzit. Unii dintre membrii Camerei Lorzilor se întreabă cum va fi văzut faptul că ai drept cunoştinţă o femeie cu o moralitate atât de scandaloasă. Mai ales, dacă e să avem în vedere natura propunerii tale legislative.

Replica reuşi să-l scoată din sărite pe Simon.

– Cu siguranţă adversarii mei vor fi nerăbdători să se lege de orice slăbiciune... reală sau imaginară.

– A, nu adversarii tăi sunt cei care îşi exprimă nemulţumirile, ci aliaţii tăi.

Cranford îl privi cu atenţie în căutarea vreunei reacţii, însă Simon şi le reprimă cu încăpăţânare. Doar ridică din umeri.

– Vor crede ce va trebui. Vom vedea în câteva luni.

– Vom vedea, nu-i aşa? Doar că m-am gândit să te avertizez înainte să faci o greşeală foarte mare. La fel cum am făcut şi cu mulţi ani în urmă.

– Bunăvoinţa ta nu încetează să mă uimească, Cranford, rosti Simon ironic.

– Într-adevăr, mă străduiesc, râse Cranford. Deci, în sfârşit, îi vei tăia macaroana lui Sir James de la averea Winchester?

– Winchester.

Luându-şi privirea de la Cranford, Simon îl zări pe Quint stând în picioare, lângă masă.

– Bună seara, Quint.

Cranford se ridică în grabă.

– Iată, Quint, ia locul meu. Cred că eu am terminat. Mulțumirile mele pentru băutură. Winchester.

Se îndepărtă în timp ce Quint se așeză.

– Ce tot zicea? îl întrebă prietenul său. Când am intrat arătai de parcă erai gata să sari peste masă și să-l strângi de gât cu mâinile goale.

Simon își termină vinul și se întinse să-și mai toarne un pahar.

– Cranford s-a oprit să mă avertizeze că asocierea mea cu Lady Hawkins s-ar putea să-mi influențeze negativ poziția din Parlament.

– Am auzit zvonurile. E ridicol, de vreme ce, fiecare bărbat necăsătorit din *lumea nobilă* are o amantă.

– Cu excepția ta, sublinie Simon.

– Nu vreau o amantă. E prea mare bătaie de cap.

– Da, dar e o treabă dintre cele mai plăcute, replică Simon. Ceea ce îi reamintea că avea nevoie să-și găsească o nouă amantă, acum că el și Adrianna porniseră pe căi diferite. Pusese capăt parteneriatului chiar în seara în care aflase că ea mai delecta și alți bărbați fără știința lui. Păcat că n-o putea avea în pat pe singura femeie pe care și-o dorea cu adevărat. Iar Lady Hawkins nu e amanta mea. Nu mi-e nimic de genul ăsta.

– Nu că nu te-ai fi străduit, fără îndoială.

Simon bătu cu degetele în masă. Nu avea rost să îl contrazică de data asta. Ar fi avut-o pe Maggie noapte de noapte, dacă ea i-ar fi permis. Poate cu timpul... Simon se ridică în picioare.

– Să jucăm zaruri, îi propuse lui Quint.

Acesta clătină din cap.

– Nu câștigi niciodată. Nu poți să calculezi cum trebuie șansele.

Simon își bătu prietenul pe umăr.

– De asta te am pe tine. Haide, am nevoie de distracție.

– Winchester!

Privind în sus, Simon îl văzu pe Colton cu paltonul încă pe el, pășind furios prin încăpere, cu fața neagră de supărare.

Ducele ajunse la masa lor și zise:

– Ia-ți lucrurile. Trebuie să ajungem la Covent Garden înainte să izbucnească iadul pe pământ.

Capitolul 10

După ce Julia expedie biletul ei misterios, Maggie întrebă:

– Pot s-o văd?

– Nu cred că e înțelept, milady. Deși v-aș putea duce acolo fără să fiți văzută, nu pot să vă garantez anonimatul și la etajul al doilea. Seara nu e un moment bun pentru ca o doamnă să se plimbe într-un astfel de loc.

– Avem hainele noastre, îi sugeră Julia, făcând semn spre mantiile și măștile pe care ea și Maggie le folosiseră înainte să intre.

– O sugestie foarte bună, milady, dar deghizarea nu va fi suficient de bună încât să vă ascundă identitatea. Și îndrăznesc să spun că domnia sa, ducele, va avea câte ceva de zis dacă veți fi descoperită. Probabil va cere să îmi fie închis localul.

– Nu aș permite niciodată una ca asta, insistă Julia. O fi Colton iute la mânie, dar își revine repede odată ce-l leg și-l bat la cap cu ceva.

Maggie și-ar fi dorit să aibă încrederea Juliei. Dar ea știa mai bine. După ce schimbă rapid o privire tristă cu madama, păru că matroana știa și ea. Bărbații puteau face orice doreau în lumea asta, iar femeile trebuiau să păstreze tăcerea.

– I-au fost făcute bagajele? o întrebă Maggie.

– Da.

– De când lucrează aici?

– De ceva mai mult de trei ani, milady. Nu am avut niciodată nici un fel de probleme cu ea. Aici regulile sunt destul de stricte, iar fetele mele sunt tratate bine. Mi s-a dus vorba că le ofer protecție fetelor și nu aș vrea ca asta să se afle. Știu că sună crud...

– Ba deloc, o liniști Maggie. Ai procedat bine trimițând după Pearl. Noi trei o să reușim s-o ducem undeva unde să-și vindece trupul. Poate că-i vom găsi de lucru într-o gospodărie.

Madama încuviință.

– Vă voi rămâne mereu îndatorată.

Se auzi un ciocănit discret, care le întrerupse. Madama merse la uşă, însoţită de foşnetul ca o şoaptă al mătăsii elegante. Deschise, ascultă ce i se spuse, după care mormăi câteva vorbe.

– Doamnele mele, vă rog să mă iertaţi un moment. Trebuie să mă ocup de ceva. Făcu o reverenţă. Vă rog să vă simţiţi ca acasă. În dulapul de lângă perete găsiţi vin de Xeres.

Cu imaginea neplăcută a unei fete bătute şi învineţite întipărite pe retină, Maggie se îndreptă spre dulap după băutura promisă.

– Vrei un pahar cu vin? o întrebă ea pe Julia.

– Nu, mulţumesc.

Maggie auzi un scrâşnet metalic şi, când se întoarse, o văzu pe ducesă privind prin orificiul de supraveghere.

– Absolut nimic lasciv pe-acolo. Doar câţiva dandy prea afectaţi.

Julia oftă şi se îndepărtă de perete. Câteva minute lungi discutară despre tot felul de bârfe neimportante, aşteptând-o pe matroană să se întoarcă.

– Mă surprinzi, Maggie, zise Julia.

Maggie sorbi din paharul cu vin.

– Eu? De ce te-aş surprinde?

– Trebuie să recunoşti, ceea ce faceţi tu şi Pearl e o cauză neobişnuită pentru o doamnă.

Lui Maggie nu-i plăcea deloc felul ager şi atotştiutor în care o privea ducesa. Încercă să nu o ia prea în serios.

– Nu ar trebui să ne luptăm cu toţii pentru cei mai puţin norocoşi?

– Da, dar asta se poate face pe căi mult mai... acceptabile. Majoritatea doamnelor organizează evenimente de binefacere sau fac parte din conducerea a numeroase fundaţii. Bat la uşi să solicite fonduri pentru cauzele pe care le susţin. Pe de altă parte, tu te implici acolo unde e mai greu, le salvezi pe femeile astea, te asiguri că nu se profită de ele. Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva cauza asta... îşi flutură mâna în căutarea cuvântului corect... are o însemnătate personală pentru tine.

Maggie sorbi din vin. Nu avea prea multe prietene, intenţionat evitase să-şi facă astfel de relaţii. Femeile erau prea intuitive.

În vreme ce bărbații vedeau ce voiau – petrecerile depravate și șampania gratuită –, femeile observau mai multe, ceea ce ducea la întrebări la care ea prefera să nu răspundă.

Dar ducesa venise cu ea în seara asta. Pearl fusese cea care sugerase asta, cunoscând resursele pe care Julia le avea la dispoziție, precum și statutul ei social. Julia nici măcar nu clipise, urcând imediat în trăsura lui Maggie. Deși n-ar fi vrut să arate ce avea pe suflet, Maggie îi datora noii ei prietene un răspuns cinstit.

– Desigur, nu e problema mea...

– Chiar e o cruciadă personală pentru mine, răspunse Maggie. Știu cum e să suferi din cauza cruzimii altora, să suporți consecințe pe care nu ți le-ai fi imaginat vreodată și pe care nu le-ai meritat. Nu ai fost prezentă la debutul meu, dar dacă n-ar fi fost Hawkins, poate că acum mi-aș fi câștigat traiul din prostituție. Poate că nu într-un loc ca ăsta, dar nu departe de asta. Așa că simt o mare compasiune pentru femeile care nu au altceva mai bun de făcut decât să se vândă.

– Of, Maggie. Îmi pare sincer rău că ți-am trezit amintiri neplăcute. Glasul șoptit al Juliei era sincer. Mi s-a spus că Cranford... că tu și el...

Maggie își încleștă pumnii.

– Nu. Sub nici o formă. Trebuia să se însoare cu prietena mea, Amelia. Mi-a zis că vrea să mă întrebe câte ceva despre ea. Asta e tot ce mi-a spus. De ce nu l-aș fi crezut? Părea destul de drăguț, mereu cu zâmbetul pe buze și foarte glumeț. Chiar și dansaserăm de câteva ori. Dar el nu voia să-mi pună întrebări despre logodnica lui. A presupus... Fără prea multă eleganță, luă o gură sănătoasă de vin. A presupus că voi răspunde avansurilor lui.

– Dar nu ai răspuns, rosti Julia ca pe o afirmație, nu ca pe o întrebare.

– Sigur că nu. De fapt, m-am și luptat cu el. Am scăpat, dar am sfârșit cam răvășită. Și când ai rochia sfâșiată și domnul în cauză râde cu gura până la urechi, nu te crede nimeni că nu ai vrut tu asta. Ridică din umeri. Și răul a fost făcut. Așa s-a născut Târfa pe Jumătate Irlandeză.

– O, Doamne, șopti Julia cu o expresie încruntată. Și mototolul ăla nici măcar nu a întrebat, nu? mormăi ea.

Maggie se întoarse spre dulap, cu gândul să-şi mai pună un pahar cu vin. În mod normal, nu bea prea mult, dar de ce nu? Asta era o săptămână a începuturilor, din câte se părea.

– Cine să întrebe? Cranford?

Când se auzi mânerul uşii, Maggie se întoarse aşteptându-se s-o vadă pe Madame Hartley. În schimb, îşi făcu apariţia ducele de Colton cu o mină furioasă, urmat de... „O, nu." În spatele lui se afla contele de Winchester, la fel de furios.

Maggie refuză să se facă mică sub privirea lui albastră ca de gheaţă. Nu era nici soţul, nici tatăl ei. Nu răspundea în faţa nimănui – nici măcar a bărbatului care-i oferise mai multă plăcere într-o după-amiază decât avusese parte într-o viaţă întreagă. Îşi îndreptă umerii chiar când ducele se năpusti asupra Juliei.

– Ar trebui să te bat la fund, doamnă, mârâi Colton spre soţia lui.

Julia râse zgomotos.

– Ca şi cum asta ar fi o pedeapsă. Şi calmează-te, Colton. Nu ne-a văzut nimeni şi nu am părăsit cămăruţa asta. Nu mă face să regret că am trimis după tine.

Simon veni să se sprijine de perete, silueta sa masivă făcând cămăruţa să pară şi mai sufocantă. Îşi încrucişă braţele la piept şi gleznele picioarelor încălţate în cizme. Deşi în faţa cuiva care nu-l cunoştea putea părea relaxat, Maggie ştia cum stăteau lucrurile cu adevărat. Felul în care-şi ţinea maxilarul, mişcările rapide şi agile, ochii goi... Era palid.

Madame Hartley veni în fugă în spatele bărbaţilor şi închise uşa.

– Domnii mei, pot să vă ofer câte un pahar cu vin de Porto sau un Bordeaux?

– Chiar te rog, şi hai să jucăm şi o mână două de whist dacă tot suntem aici, aproape că ţipă Colton. Ţi-ai pierdut minţile de tot? Apucă încheietura Juliei. Haide. Plecăm.

– Stai! strigă ducesa eliberându-se cu abilitate din strânsoarea soţului ei. Nu ai auzit de ce aveam nevoie ca tu şi Simon să veniţi degrabă aici.

Surprinsă, Maggie se uită în direcţia lui Simon, a cărui privire de un albastru metalic era fixată pe chipul ei. Femeia nu putu să-şi

ia ochii de la el. În timp ce-şi amintea după-amiaza din ajun, simţi cum începe s-o furnice pielea şi cum un val de căldură începe să i se răspândească încet prin tot trupul. Îşi reprimă amintirea, îngropând-o adânc acolo unde se aflau toate amintirile pe care era mai bine să le uite.

– Într-adevăr, rosti Colton tărăgănat, în zeflemea. Abia aştept să aud asta.

– Madame, vă rog să le povestiţi soţului meu şi lui Lord Winchester ce ne-aţi spus nouă mai devreme.

Madame Hartley îi puse pe bărbaţi la curent cu toate detaliile, fără să devieze de la subiect. În timp ce matroana vorbea, Maggie privi jocul de emoţii de pe chipul lui Simon. De la furie la curiozitate, la groază absolută şi apoi înapoi la furie – slavă cerului, nu împotriva ei, de data asta.

Furia ducelui era, de asemenea, îndreptată în altă parte. Îşi trecu o mână prin păr.

– Iisuse! Cine a făcut asta? Cine a fost nemernicul responsabil pentru asta?

Madame clătină din cap.

– Aş vrea să nu spun, Excelenţă.

– Da, ştiu. Dar eu aş prefera să *spui* şi amândoi ştim că eu obţin mereu ce vreau. O să-mi spui înainte să plec.

– Aş vrea s-o văd pe fată, rosti Simon încet, primele cuvinte de când intrase în încăpere.

Matroana îşi încruntă sprâncenele.

– Cu tot respectul, milord, nu sunt aşa de sigură că ar fi înţelept. Ea... nu e în toate minţile. Mă tem că prezenţa unui bărbat, chiar şi a domniei voastre, ar supăra-o şi mai tare.

– Madame, mă cunoşti. Îndrăznesc să spun că nu e primul caz pe care l-am văzut, şi nici nu va fi ultimul. Dacă are nevoie de ajutor, am să i-l acord cu plăcere, dar trebuie să îmi dai şansa să o scot de aici. Îţi jur că am să fiu blând.

Replica lui o buimăci pe Maggie, dar trebuia să se ocupe de ceva înainte să piardă ocazia.

– Aş vrea să vin şi eu, interveni ea.

Simon îşi întoarse capul cu privirea albastră, ca de gheaţă, ţintuind-o locului.

– Peste cadavrul meu.

Maggie deschise gura să-l contrazică, dar Julia o opri.

– E mai bine dacă merge singur, Maggie. Simon va avea grijă să n-o sperie. Serios, n-aş fi trimis după el dacă n-aş fi crezut că o poate ajuta.

Deci adevăratul scop al Juliei fusese să-l aducă aici pe Simon, nu pe duce. Ce nu ştia Maggie despre Simon? Cum se făcea că el era cea mai potrivită persoană care să se ocupe de o prostituată speriată şi rănită?

Madame Hartley aprobă printr-o mişcare din cap.

– Foarte bine. Am să vă conduc, chiar dacă ştiţi drumul.

„Chiar dacă ştiţi drumul." Nu exista absolut nici un motiv întemeiat pentru care replica asta s-o supere pe Maggie, dar vorbele i se strecuraseră în suflet asemenea unui cuţit. Desigur că petrecuse timp aici. Cu siguranţă, orice lord cu ceva bani în buzunar făcea asta. Se gândi la scena la care fusese martoră mai devreme. Ce gen de fată ar alege Simon?

Înainte să poată cântări mai bine ideea, Simon se îndreptă de spate şi o urmă pe Madame Hartley spre uşă.

– Stai aici, se întoarse să spună, privind direct spre Maggie.

De ce simţea nevoia să-i poruncească? Îşi încleştă maxilarul, dar încuviinţă rapid printr-o mişcare a capului şi privi cum se făcu nevăzut în hol.

În timp ce o urma pe Madame Hartley în sus pe scările care duceau la etajul al doilea, Simon căută să se elibereze de furia care pusese stăpânire pe el. Nu-i venea să creadă cât de nesăbuită, de nătângă şi de zănatică...

Femeii ăsteia chiar nu îi păsa absolut *deloc* de reputaţia ei? Un bordel! Cu statutul ei social aflat deja pe marginea prăpastiei. Cum putea să...?

Încercă să nu se mai gândească la asta. Trase adânc aer în piept. Trebuia să rămână calm pentru ceea ce avea de făcut acum. Maggie îl zăpăcise. Nici o femeie nu reuşise asta, nu până la nivelul şi cu rapiditatea cu care o făcuse ea. Mai urcară un etaj până la camerele fetelor. Asta era o parte a casei pe care nu o explorase niciodată, şi şi-ar fi dorit să nu fi fost nevoit să o facă nici acum.

Colton urma să-l găsească pe individul care făcuse asta, Simon nu se îndoia câtuşi de puţin de asta. Şi, în vreme ce ducele se va ocupa de pedeapsă, Simon se va ocupa ca fata să fie bine îngrijită. Poate că nu va reuşi să se vindece pe deplin, dar măcar se va simţi mai bine.

La capătul îndepărtat al culoarului, se opriră.

– Aici este camera Corei, milord. Vă voi însoţi. Ciocăni cu putere. Cora, sunt eu, Madame. Intru.

Scoase un set de chei dintr-un buzunar cusut între faldurile rochiei şi descuie uşa.

Camera era cufundată complet în întuneric. Folosindu-se de lumina care venea de pe culoar, Simon reuşi să zărească conturul unui pat mic şi al unei măsuţe de toaletă. O siluetă micuţă se azvârli în colţ. „Doamne sfinte!" Era fata.

Madame deschise uşa mai larg, lăsând să intre mai multă lumină. Priveliştea aproape să-l facă să cadă în genunchi.

Cu faţa îngrozitor de umflată, Cora stătea ghemuită acolo, lipită de perete, cu un cuţit mare în mâna sănătoasă. Braţul rupt îi fusese bandajat şi strâns la piept, să stea nemişcat. Purta nişte haine care abia dacă o acopereau, iar Simon putu să vadă, din loc în loc, tăieturi şi vânătăi pe pielea ei palidă.

Dar ceea ce îl îngrijorau cel mai tare erau ochii ei. Sticloşi şi strălucitori, rătăceau sălbatic, amintindu-i de un animal sălbatic care fusese prins în cuşcă pe nepusă masă.

– Rămâi acolo, şuieră ea. N-am s-o mai fac.

– Cora suntem aici să te ajutăm, rosti Madame cu blândeţe. Acesta este...

Se uită neputincioasă spre Simon, cu chipul oglindindu-i întrebarea. Cum trebuia să-l prezinte? Cu siguranţă, felul de a vorbi şi de a se îmbrăca aveau să indice că făcea parte din aristocraţie, dar era mai bine să o ia cu binişorul. Să nu aducă vorba despre cine îi făcuse asta. Putea fi oricine cu titlu nobiliar. Nu voia ca termenul de „conte" să o supere şi mai tare.

Simon păşi în faţă şi se ghemui.

– Sunt un prieten. Sunt aici să te ajut. Dar nu pot să o fac dacă...

Cora începu să bocească, scoțând un plânset care-i dădu lui Simon fiori pe șira spinării, și, pentru o clipă, presupuse că o speriase. Se îndreptă, se dădu înapoi și atunci observă că privirea fetei rămăsese încremenită asupra femeii. Oare matroana era cea care o speria?

– Gata, repetă Cora, clătinând din cap. Nu poți să mă obligi.

Simon știu atunci că madama era cauza comportamentului isteric. Fata credea că va fi forțată să suporte avansurile unui alt bărbat.

– Madame, îi spuse el cu blândețe, permite-mi să stau o clipă singur cu ea.

Femeia plecă, iar încăperea se cufundă într-o tăcere sumbră. Pentru că nu exista nici un scaun, Simon se așeză pe marginea patului. Respirația agitată a Corei răsuna în tot spațiul îngust, iar Simon aștepta. Cora trebuia să înțeleagă că nu-i voia răul.

După câteva momente, după ce se liniști, Simon vorbi:

– Am avut o bonă. Aveam șase ani și făcusem o pasiune prostească pentru ea. O urmăream peste tot, ca un cățeluș, ori de câte ori aveam ocazia. Într-o zi, nu reușeam să o găsesc. Am mers peste tot s-o caut și, în cele din urmă, am găsit-o în grajd. Un rândaș o imobilizase și o viola cu brutalitate. Am tras cu ochiul în boxă și am văzut cum ea i-a spus nu, iar el a țintuit-o cu forța lui. Când am alergat după ajutor, mi s-a spus să nu-mi fac griji, că voi înțelege când voi deveni bărbat.

Se încruntă, dându-și seama că, de fapt, nu mai spusese povestea nimănui. Amintirea era vie și-l deranjă să vadă câte detalii își putea aminti, de la gemetele și țipetele ei, la culoarea lenjeriei sale. Expiră și continuă:

– După asta, au trimis-o în altă parte, dar mereu m-am întrebat ce s-o fi întâmplat cu ea. Nu am aflat decât mulți ani mai târziu. Când mi-am terminat studiile de la universitate, am angajat niște bărbați să o găsească. Renegată de mult de familie, se mutase din loc în loc până ce se stabilise în Southwark. Cu cicatrici pe față, cu trupul ciuruit de vărsat de vânt, tot viitorul ei se schimbase din cauza a ceea ce se întâmplase în grajdul familiei mele, un viitor care ar fi putut fi altul dacă persoana potrivită și-ar fi asumat responsabilitatea pentru faptele sale.

Cora era tăcută, cu privirea serioasă, dar nu mai stătea în gardă. Nu mai ținea cuțitul așa de strâns, deși nu-i dăduse drumul de tot.

– Lasă-mă să te ajut, grăi Simon cu blândețe. Pot să mă ocup să fii instruită ca fată în casă sau la bucătărie, dacă preferi. O slujbă în care să nu trebuiască să-ți mai faci griji pentru siguranța zilei de mâine. Și în care să nu te atingă nimeni.

– Nimeni? întrebă ea pierdută.

– Nimeni, repetă el.

– De ce ai vrea să ajuți pe cineva ca mine?

– Pentru că pot. Întinse mâna. Dar, înainte să pot să te ajut, trebuie să te scot de aici. Pot să iau cuțitul, Cora?

Fata privi uimită în jos, ca și cum nici măcar nu și-ar fi dat seama că încă-l mai ținea. Cu grijă, fata îl așeză pe podeaua de lemn.

Simon se ridică și se mută mai aproape, ridicându-și mâinile ca să n-o sperie.

– Am să te salt ca să te cobor scările. Am să te urc în trăsura mea și-am să te duc la Barrett House. Acolo, menajera mea se va ocupa să fii îngrijită corespunzător. Aș vrea să vină medicul meu să se uite la brațul ăla și poate să-ți și dea ceva pentru durere. Toate astea ți se par acceptabile?

Ochii umflați ai Corei se umplură de lacrimi.

– Nu vreau să mai fac asta.

– Știu. Îți promit că nu vei mai fi nevoită să faci așa ceva.

Când ușa se închise în urma lui Simon și a lui Madame Hartley, Colton păși spre bufet.

– Sper că are ceva mai tare decât vin de Xeres aici.

– Fără îndoială, mai păstrează pe undeva rezerva ta privată. Până la urmă, mulți ani, ai fost cel mai bun client al ei. Nu era nici urmă de gelozie în glasul Juliei. Era limpede că doar își tachina soțul.

– Într-adevăr, rosti el zâmbind larg. Nu pot să te contrazic, deși au trecut ceva ani de-atunci.

– Și asta nu te deranjează? o întrebă Maggie pe ducesă, curioasă, văzând atitudinea prietenei sale.

–Absolut deloc, răspunse Julia. Pe vremea aia, nu eram căsătoriți. Asta s-a întâmplat acum mulți ani, înainte să plece pe continent. Toți tinerii își fac de cap înainte să-și pună pirostriile. Asta nu înseamnă nimic.

–Am petrecut multe seri minunat de destrăbălate aici, rosti Colton melancolic, ținând în mână un pahar cu ceva ce părea a fi whisky. Râse. Desigur, sejurul de trei zile al lui Winchester este legendar, deși s-a întâmplat, să vedem, acum opt sau nouă ani. Aș fi vrut să fiu de față, dar tocmai plecasem în Franța. Deci trebuie să se fi întâmplat... în mai sau iunie, bănuiesc.

–Acum *zece* ani, soțiorule. Ai plecat în Franța acum zece ani. Dar cine mai ține socoteala? îl luă ducesa peste picior.

Maggie se încruntă. Cu zece ani în urmă. În mai sau în iunie? Se întâmplase cam atunci când avusese loc scandalul ei și căsătoria grăbită cu Hawkins. Deci, atunci când viața lui Maggie fusese, în mod irevocabil, distrusă, el... sărbătorise printr-o orgie desfrânată care i-ar fi făcut invidioși chiar și pe romani? Vreme de *trei* zile? Închise ochii și trase adânc aer în piept.

–Totuși, mi-a scris Quint și mi-a spus că Winchester...

–Nick, dragul meu, taci, o auzi Maggie rostind pe Julia, și deschise ochii pentru a descoperi privirea ducesei fixată pe chipul ei.

Colton îi aruncă lui Maggie un zâmbet plin de remușcări.

–Scuzele mele, doamnă. Comentariile mele au fost de prost gust.

–Tot ceea ce faci tu e de prost gust, drăcușorule, îl ironiză Julia. Maggie, iartă-l. Uneori, cred că soțul meu a fost crescut de lupi.

Replica o făcu pe Maggie să zâmbească în ciuda durerii mistuitoare pe care o simțea în piept.

–Nu e nevoie să îți ceri scuze. S-a întâmplat demult și de ce mi-ar păsa mie de asta? Făcu semn spre paharul lui Colton. Mai e dintr-ăsta?

Ducele ridică dintr-o sprânceană.

–Din belșug. Să-ți torn un strop?

„Doamne, da."

–Te rog.

Poate că whisky-ul avea s-o ajuta să scape de amărăciunea și furia care-i strepezeau dinții.

– Și mie, interveni Julia. Aș zice că toți avem acum nevoie de o băutură tare.

Câteva clipe mai târziu, Colton puse un pahar de cristal în mâna lui Maggie, apoi îi întinse unul și soției sale. Maggie îl observă cum se apleacă și îi șoptește ceva ducesei, care se făcu roșie ca focul. Era evident că cei doi erau foarte îndrăgostiți, iar Maggie simți un junghi ascuțit de invidie. Căsnicia ei fusese lipsită de sentimente, doar un aranjament de afaceri care nu implicase nimic altceva decât responsabilități și datorii. „Oare cum o fi să-ți împarți viața cu cineva care venerează chiar și pământul pe care pășești?" se întrebă ea în timp ce ducea paharul de whisky la buze.

După cum se așteptase, prima înghițitură o arse precum flăcările iadului. Lui Maggie i se tăie răsuflarea și așteptă ca plămânii să se umple din nou cu aer. Avusese câteva experiențe cu băuturile alcoolice tari, deși la asta nu avusese niciodată o prea mare toleranță. Vag, îi auzi pe Julia tușind și pe duce râzând, așa că presupuse că experiența prietenei ei nu fusese cu mult diferită de a ei.

– Doamne, cum puteți voi bărbații să beți o chestie atât de dezgustătoare? rosti cu glas răgușit ducesa.

Odată ce Maggie reuși să-și recapete suflul, simți o căldură împrăștiindu-se în stomac. Totul înlăuntrul ei se relaxă. Se detașă. Precum arcul unui ceas răsucit prea tare care sărise în cele din urmă, tot trupul ei... se destinse.

A doua înghițitură alunecă mai ușor. Colton își ridică paharul în semn de apreciere.

– Abia ai clipit la prima înghițitură. Toată admirația mea, doamnă.

– Probabil că e sângele meu irlandez, rosti Maggie cu un zâmbet melancolic. Măcar e folositor la ceva.

Nu-și terminase nici jumătate din băutură când se întoarse matroana. Le dezvălui că Simon intenționa să o ia pe fată la Barrett House și că va avea nevoie de transport de vreme ce venise acolo în trăsura ducelui. Maggie se oferi imediat să îi ducă ea. Nu că i-ar

fi plăcut să petreacă timp alături de Simon. De fapt, ar fi preferat să nu-l mai vadă niciodată, dar îngrijorarea în legătură cu soarta fetei avea prioritate în fața oricăror sentimente rănite. În plus, nu era ca și cum nu i-ar fi fost niciodată rănite sentimentele.

În câteva clipe, cele două doamne își puseseră hainele și-și trăseseră glugile pelerinelor pe cap. Coridorul din spate era gol, așa că ducele conduse micul grup spre grajduri.

Ambele trăsuri așteptau, animalele împrăștiind cu nerăbdare nori de abur în aerul înghețat. Colton îi oferi mai întâi brațul lui Maggie, schimbă rapid câteva replici cu vizitiul ei, apoi el și Julia se făcură nevăzuți în trăsura lui. Maggie se cuibări pe canapea, cu cărămida caldă la picioare, și privi cum trăsura ducelui începe să se miște agale.

Într-un final, își făcu apariția și Simon, fără pălărie și cu paltonul înfășurat în jurul unui ghemotoc mare pe care-l purta în brațe. Maggie se îndreptă în vreme ce vizitiul sări și deschise ușa. Simon intră cu dibăcie, fără ca măcar să lase fata jos ca să poată urca. În timp ce ușa se închise, contele se așeză, ținând în continuare protector fata în brațe. Maggie bătu de două ori în tavan și trăsura se puse în mișcare.

Maggie nu reușea să-i vadă fața tinerei ascunse sub greutatea stofei din lână a paltonului lui.

– E trează? șopti Maggie.

– Nu, îi răspunse el. A leșinat, cred că din cauza durerii pe care i-am provocat-o cu mutarea.

– Vreau să o ajut.

– Nu, o voi duce la Barrett House și apoi am să te conduc acasă.

Lumina difuză îi sublinia trăsăturile dure ale maxilarului. Cu siguranță, nu voia s-o aibă prin preajmă, dar n-avea încotro. Nici în ruptul capului, Maggie nu avea să stea deoparte. Femeia își înălță bărbia înfruntându-i privirea pătrunzătoare.

În cele din urmă, Simon pufni:

– Știu că nu e bine să mă cert cu tine când ai expresia asta pe chip. Așa că vino la Barrett House, dacă asta vrei. Poți să o ajuți după ce o instalăm și o facem să se simtă confortabil. Deja am trimis vorbă să fie adus medicul meu.

Maggie avea o mie de întrebări care-i stăteau pe limbă, dar Simon se întoarse cu faţa spre fereastră, ignorând-o complet. Îşi reprimă vorbele pe care şi-ar fi dorit să le rostească şi se strădui să aştepte. Înainte să se crape de ziuă, îşi va primi însă răspunsurile... atât în ceea ce-o privea pe fată, cât şi pe cele legate de motivul implicării lui.

Nu se aşteptase să o găsească adormită.

Toată seara, Simon păstrase o distanţă respectabilă în vreme ce Maggie, menajera şi doctorul său se ocupaseră de rănile Corei. Când terminaseră, Simon stătuse pe îndelete de vorbă cu medicul despre îngrijirea fetei. Din fericire, atela lui Madame Hartley fusese de foarte mare ajutor cu braţul Corei.

Doctorul Gilchrist era de părere că, după vindecare, tânăra îşi va putea folosi braţul la capacitatea normală, singurul efect secundar fiind o uşoară rigiditate pe timp de vreme rea. Totuşi, medicul îşi făcea griji în legătură cu hemoragia internă. Le spusese lui Maggie şi menajerei lui Simon ce simptome să urmărească.

După plecarea doctorului Gilchrist, Simon se întoarse în birou pentru un coniac. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri. Maggie era aici. În casă. Doar dacă se gândea la asta şi simţea că i se întăreşte mădularul. Doamne, cât ar fi vrut s-o ducă-n patul lui. Cât ar fi vrut să-i vadă părul negru răsfirat pe perne, iar braţele ei albe şi catifelate să-i împodobească aşternuturile. Imaginea îi făcu pielea de găină, iar dorinţa îi tensionă trupul, tuburându-i simţurile.

Iar asta era de-a dreptul necuviincios, având în vedere motivul pentru care ea se afla în casa lui. Nu ar fi trebuit să tânjească după femeia asta, nu ar fi trebuit să se gândească la toate modalităţile prin care voia să-i provoace plăcerea, având în vedere tot ce se întâmplase în seara aceea. Nu era aici pentru *el*, îşi reaminti.

Aşa că rămăsese să bea în biroul lui. Ca un laş. Dar era mai bine să o evite decât să facă ceva ce avea să regrete. Cum ar fi fost să cadă la picioarele ei şi s-o implore să-l lase să se strecoare încă o dată între coapsele ei.

Cum se făcuse târziu, se aştepta ca Maggie să dea buzna în biroul lui şi să-l bombardeze cu întrebările, pe care era evident că intenţionase să i le pună în timpul călătoriei de la stabilimentul

lui Madame Hartley. Era ciudat că n-o făcuse până acum. Se întrebă dacă era posibil să fi plecat. Să se fi strecurat fără o vorbă. O credea în stare. De fapt, o credea în stare de orice. Femeia avea o voință de oțel.

La unu și jumătate, fu surprins să o găsească pe Maggie adormită într-un scaun, lângă patul Corei. În timp ce-o privea, nici nu respiră de frică să n-o trezească. Era atât de frumoasă, lipsită de apărare în timp ce dormea. Genele negre făceau un contrast perfect cu pielea ei albă. Buzele rozalii erau ușor depărtate. Șuvițe de păr îi încadrau fața delicată asemenea unor fâșii din noapte, în timp ce sânii ei urcau și coborau încet.

Se sperie când se trezi cu cineva lângă el.

– Îmi cer scuze, milord, îi șopti doamna Timmons. Am pregătit camera galbenă pentru doamna. Făcu un semn din cap spre Maggie. Mai devreme, nu a vrut să plece de lângă fată. A adormit la scurt timp după ea.

Își dăduse și el seama de asta, dar încuviință oricum.

– Mulțumesc, doamnă Timmons. O să am grijă ca Lady Hawkins să găsească încăperea.

– Foarte bine, milord. I-am cerut uneia dintre servitoare să stea cu fata. Am să vă anunț de îndată ce starea ei se va schimba.

– Mulțumesc, ți-aș fi recunoscător. Noapte bună.

– Noapte bună, milord.

Simon o privi pe Maggie, simțind în piept o căldură pe care nu o mai simțise niciodată. Nu voise s-o părăsească pe Cora, o fată pe care majoritatea femeilor din înalta societate nici nu ar fi îndrăznit s-o privească, darămite să-i vorbească. Orice ar fi crezut la început despre motivul prezenței ei din seara asta în stabilimentul lui Madame Hartley, acum îi era limpede că ea și Julia erau într-o misiune de salvare. Dar de ce naiba trimisese Madame Hartley după două doamne din aristocrație? Julia era ca o carte deschisă. Simon o cunoștea de îndeajuns de multă vreme, încât să-i cunoască toate secretele. Și, deși erau multe, nici unul nu implica o astfel de cruciadă. Dar Maggie era un mister. Ce interes avea ea în toată chestiunea asta?

Un lucru era sigur: nu semăna absolut deloc cu nici una dintre femeile pe care le cunoștea el. Îi plăcea asta la ea. Întotdeauna

îi plăcuse. Din clipa în care o întâlnise, îi plăcuse firea ei, pasiunea ei. Nu aveai cum să nu respecți faptul că refuzase să se facă mică în fața aristocrației puritane. Chiar și înainte de scandal, pe când râdeau de sângele ei irlandez, de tatăl ei poet, de felul în care arăta, care era extrem de diferit de apariția englezoaicelor obișnuite, Maggie le făcea față cu capul sus.

Știa asta pentru că o observase. Datorită prieteniei dintre mamele lor, Simon fusese îndrumat să danseze cu Maggie în fiecare seară în acel sezon. La început, luase sfatul în glumă, dar descoperise că fata era captivantă și nu mai reușise să stea departe de ea. Pe lângă faptul că era frumoasă, era și deșteaptă. Din păcate, asta nu era o calitate pe care să o aibă multe fete de vârsta ei, iar Simon o găsea irezistibilă. Îl făcea să râdă. Ba mai mult, îl făcea să *gândească*.

Dar acum se întreba ce să facă cu ea. Se aplecă, își strecură mâinile pe sub trupul ei și o ridică foarte încet. Ea abia dacă se mișcă, doar își petrecu brațele în jurul lui și-și lipi, cu un oftat, fața de gâtul lui.

Era ca și cum ar fi făcut asta de sute de ori. Brusc, el își dori să o fi făcut. Dar acestea erau gânduri pe care nu voia să le aibă în acel moment, în care formele el delicate erau lipite de el cu atâta intimitate. Păși cu grijă spre scări și începu să le urce încet. Deși putea pretinde că teama de a o trezi îl determina să meargă încet, adevăratul motiv era că nu prea voia s-o lase jos din brațe.

Simon intră în camera galbenă. Era vechiul dormitor al mamei lui. Nu adusese niciodată pe nimeni să stea în acea încăpere – în mod obișnuit, oaspeții stăteau în cealaltă aripă din Barrett House. Era ciudat că doamna Timmons o alesese acum, dar nu-l deranja. O voia pe Maggie aici. Aproape de el.

O coborî pe plapumă. Ea se rostogoli și se așeză pe pernă, deși ritmul respirației îi rămase liniștit. Simon rămase acolo, în picioare, neștiind ce să facă. Putea s-o lase complet îmbrăcată, dar hainele femeilor nu erau tocmai confortabile. Iar ea ar fi avut nevoie de ajutor ca să se poată dezbrăca. Ajutor pe care el ar fi fost mai mult decât dornic să i-l ofere. Era o idee practică. Nu era ca și cum nu mai dezbrăcase câteva doamne până acum. „Pur și simplu, fă-o și pleacă, omule." Ideea aproape că-l făcu să izbucnească în râs.

Era nerăbdător s-o dezbrace, dar motivele lui erau departe de a fi nevinovate. O durere familiară i se cuibări în vintre în timp ce-şi amintea întâlnirea din ajun, din salonul ei. Îmbrăţişarea caldă a trupului ei. Cum se agăţase de el şi se prinsese atât de tare, încât îi simţise unghiile înţepându-l prin haine. Iar când ajunsese, într-un final, la plăcerea supremă... Iisuse Hristoase, nu avea să-i uite cât trăia expresia feţei. Era ca şi cum el i-ar fi oferit în dar ceva preţios şi rar.

Se scutură. Nu era deloc elegant să stea deasupra ei ca un obsedat. Şi, dacă i-ar fi scos hainele, cu siguranţă ar fi trezit-o. Condurii. Avea să se ocupe de conduri. Brusc, se aplecă, îi scoase din picioare şi-i puse pe podea.

Poate că ar trebui să-i mai slăbească fundele rochiei. Sigur, nu avea cum să i-o scoată fără cooperarea ei, dar putea s-o facă să se simtă ceva mai confortabil. Fără s-o mişte, degetele lui începură să tragă de dantele şi, pe măsură ce ţesătura se desfăcea, zări porţiuni ademenitoare din lenjeria ei. Mâinile începură să se mişte mai încet. Dacă...

Ce *dracu'* era în neregulă cu el? Era bărbat în toată firea, nu un puştan. Şi era un gentleman. Îşi pierduse minţile cu totul? Se sili să lase din mână şnururile de dantelă şi să tragă aşternutul peste silueta ei încă îmbrăcată. Păşi apoi spre uşa alăturată, unde decise să nu se mai gândească la Maggie.

Capitolul 11

Uşa camerei vecine se închise încetişor, iar Maggie reuşi să ia prima gură de aer adevărată din ultimul sfert de oră. Simţea că-i sare inima din piept, îi bătea atât de tare şi de zgomotos, încât fusese sigură că el va băga de seamă. Dar instinctul de autoconservare o îndemnase să nu scoată un sunet.

Încercările lui de-a o ajuta fuseseră atât de blânde... aproape iubitoare. Simon se străduise din răsputeri să n-o trezească, iar ea îi cântase în strună. În plus, dacă i-ar fi arătat că era trează, ce ar fi putut să spună? „Atinge-mă, Simon. Sărută-mă.

Demonstrează-mi că tot ce s-a întâmplat ieri după-amiază nu a fost întâmplător."

Nu-i fusese deloc ușor. Atingerea lui suavă îi făcuse trupul să se înfioare, fiecare mângâiere a mâinii lui și fiecare apăsare a degetelor lui umplând-o de dorință. Practic, torsese sub atingerea lui grijulie, asemenea unei pisicuțe leșinate după atenție. Când îi desfăcuse șnururile de dantelă, crezuse că se va topi de dorință chiar acolo sub ochii lui.

Cu sânii grei de dorință și udă de pasiune, abia reușise să respire. Locul acela unde se concentra plăcerea, mugurele pe care Simon îl mângâiase chiar în ajun pentru a o duce în pragul paroxismului, pulsa în sincron cu bătăile inimii ei. O trezise în toate felurile posibile, iar somnul nu avea să revină prea curând.

Se rostogoli pe spate în speranța că va reuși să-și astâmpere dorința, deschise ochii și încercă să se concentreze pe împrejurimi. Tapetul de un galben cald, jocul flăcărilor în cămin. Recunoscu tabloul de deasupra șemineului – *Politicieni din sat* al lui Wilkie. Se potrivea în Barrett House, se gândi ea, având în vedere moștenirea politică a conților de Winchester.

Totuși, nici măcar frumoasa lucrare de inspirație olandeză nu reuși să-i distragă atenția. Trupul ei striga după eliberare. Oare ușa alăturată ducea la dormitorul lui?

Nu trecuse așa mult timp de când intrase acolo, așa că putea să presupună că încă se mai afla în încăpere. Ce făcea? Se relaxa? Se dezbrăca? Sau, Dumnezeule mare, făcea baie.

N-o ajută deloc să-și mai aline suferința când își închipui silueta lui înaltă și suplă dezgolită și udă, cu apa scurgându-se de-a lungul membrelor. Își duse palma între coapse, peste haine, în speranța că va stinge flăcările de dorință care pulsau acolo, dar contactul o făcu să geamă. „Categoric mai rău", observă ea uluită și-și trase mâna.

De ce băuse whisky-ul ăla la Madame Hartley? Dacă n-ar fi făcut-o, sub nici o formă nu ar fi adormit lângă patul Corei. Era obișnuită să stea trează până seara târziu. Adesea picta până la orele mici ale dimineții, ca să nu mai pomenim de petrecerile desfrânate organizate de Târfa pe Jumătate Irlandeză, care, de obicei, se întindeau până în zori. Și, dacă n-ar fi moțăit, acum ar fi

fost acasă şi nu s-ar fi zvârcolit, muncită de tentaţia delicios de imorală.

Înainte să-şi dea seama, se trezi cu picioarele pe podeaua dură. Rochia îi atârna ciudat, aproape căzută de pe umeri, de vreme ce Simon i-o dezlegase. Ar putea să-l roage să termine de desfăcut panglicile de dantelă. Nu, nu... asta era nebunie curată. O demenţă nesăbuită. Sub nici o formă nu putea... nu-i aşa? Ce i-ar spune?

Cu puţin noroc, foarte puţine vorbe.

Ceea ce trebuia să facă sau ceea ce orice femeie sănătoasă la cap ar face, se gândi în timp ce se apropia de uşa lui, era să-i ceară să-i lege panglicile la loc şi apoi să trimită după trăsură. Dar, în timp ce degetele i se încleştau pe mânerul uşii, ştiu bine că nu avea să facă asta.

Uşa se deschise fără zgomot, iar ea aruncă o privire în ceea ce se dovedi a fi un dormitor. Strălucirea difuză a flăcărilor se răsfrângea în colţurile camerei mari, scoţând la iveală un mobilier solid, masculin. Era exact genul de cameră la care se aşteptase...

Un geamăt surd îi atrase atenţia şi-şi mută privirea spre patul imens cu baldachin. Rămase cu gura căscată. Gol ca în ziua în care se născuse, Simon se întinsese pe cuvertură şi... se atingea. Mai precis, îşi atingea mădularul. Îl prinsese în palmă şi-l mângâia în sus şi-n jos, iar, în timpul mişcării, muşchii braţelor i se încordau. Cu ochii închişi, cu faţa destinsă de plăcere, mâna continua să se mişte păstrând un ritm constant, de la bază spre vârf.

Dumnezeule mare, cât era de frumos. Femeia privi fascinată, incapabilă să se uite în altă parte. Nu avea pic de grăsime pe el. Abdomenul plat, umerii laţi, coapsele musculoase, puternice, care se încordau şi zvâcneau în timp ce el continua să se atingă. Partea de sus a pieptului, antebraţele şi picioarele îi erau acoperite de păr blond-deschis. Te lăsa fără suflare. Şi-ar fi dorit să aibă la ea creioanele şi foile de desen ca să capteze esenţa demersului lui pur egoist şi extrem de captivant. Dorinţa pe care o simţise în camera cealaltă păli prin comparaţie cu infernul care se dezlănţuise acum înlăuntrul ei.

Pieptul lui începu să se umfle şi să se dezumfle cu rapiditate, în timp ce se satisfăcea. Era limpede că tensiunea începea să se acumuleze. De la vârf spre bază, apoi iar şi iar. Cu mai multă forţă

acum, şi cu mişcări mai rapide. Maggie îşi muşcă buza ca să se abţină să nu ţipe. Îşi afundă degetele de la picioare în covor ca să se împiedice să o ia la fugă spre el. În toată viaţa ei, nu-şi dorise vreodată atât de tare să atingă pe cineva. Aproape că-şi simţea membrele vibrând, incapabile să mai rămână nemişcate.

Mâna liberă a lui Simon se mută de pe pat pe abdomen, apoi începu să alunece mai jos. Nu se opri unde credea ea. În schimb, piciorul lung se ridică uşor, iar mâna se întinse să cuprindă săculeţul de dedesubt. Eliberă un suspin din gât. Maggie simţi cum i se înmoaie genunchii şi fu nevoită să se prindă de cadrul uşii ca să se domolească. Probabil că în cameră răsună un zgomot surd, pentru că Simon deschise ochii albaştri, care luciră întunecat şi o ţintuiră locului. Mâinile lui rămaseră nemişcate. Maggie se ţinu de cadrul din lemn, neştiind ce trebuia să zică. Cum putea să-i explice comportamentul ei neobrăzat, deloc demn de o doamnă?

Focul trosni şi şuieră în timp ce ea încerca să caute în mintea confuză un gând coerent. Bărbatul înălţă trufaş dintr-o sprânceană blondă. Faţa lui nu trăda nici un semn de mânie sau de ruşine, ci doar curiozitate. Totuşi, în privirea lui putea citi o promisiune indecentă, ca şi cum aproape că o provoca să înainteze.

– Nu te opri, gâfâi ea, implorându-l cu o voce sugrumată.

O, Doamne. Chiar rostise asta?

Simon zâmbi în colţul gurii. Ridică mâna de sub mădularul tare, şi-i făcu semn cu degetul să se apropie. Femeia clătină sălbatic din cap. Dacă se apropia, nu ştia de ce ar fi fost în stare.

– Vino aici, Maggie.

Ca şi cum ar fi tras de un fir pentru a o aduce la el, picioarele ei începură să înainteze la ordinul lui aspru. Cu cât se apropia mai mult, cu atât observa mai bine detaliile. Cutele, unghiurile şi cavităţile siluetei lui. Pelicula delicată de sudoare care-i acoperea pielea. O cicatrice mică pe abdomenul musculos. La marginea patului, se prinse de cel mai apropiat stâlp de lemn şi se ţinu de el.

– Nu ştiam că am spectatori, rosti el. Mâna începu să i se mişte din nou, atrăgându-i atenţia spre zona de sub buric. Îşi trecu palma peste capul în formă de bulb, apoi îşi încleştă mâna în jurul mădularului, mişcând-o în sus şi-n jos de câteva ori. Eşti atât

de frumoasă, toată îmbujorată de dorință. Ai mai văzut vreodată un bărbat satisfăcându-se până acum?

– Nu, șopti ea.

– E limpede că ți-a plăcut spectacolul. Spune-mi, când mă privești, ce-ți vine să faci?

Nici nu se gândi să mintă.

– Vreau să te gust.

Mâna îi rămase nemișcată și gâfâi ușor.

– Unde? rosti el cu glas răgușit.

Privirea ei o întâlni pe a lui.

– Peste tot.

Își eliberă membrul care i se apropie, tare și mândru, de abdomen. Simon își puse ambele mâini sub cap, lăsându-și întins trupul stârnit, la dispoziția ei, în toată gloria lui bărbătească. Maggie simți că i se usucă gura. Simon aștepta fără să se grăbească. Era limpede că o provoca să vadă ce putea face. „Cerule mare!" Putea s-o facă? Oare putea să se abțină?

Nu era ca și cum ar fi fost virgină – își pierduse fecioria în urmă cu mulți ani. Dar plăcerea, de genul celei pe care i-o arătase Simon cu o zi în urmă, era o descoperire recentă. De fapt, dacă n-ar fi trăit ea însăși experiența, nu ar fi crezut niciodată că există. Și, de parcă ar fi fost o bucată din prăjitura Tildei, tânjea după mai mult.

Cu inima bătându-i nebunește, începu să se urce în pat până când îl auzi rostind:

– Rochia. Vreau s-o scot de pe tine.

Își puse ambele picioare pe podea și se întoarse cu spatele la el. Îl auzi ridicându-se, simți căldura dogorind din trupul masiv din spatele ei și-și ținu respirația. Degetele lui îi desfăcură panglicile.

– Gata.

Își trase brațele din mâneci și lăsă rochia să cadă într-un morman de mătase. Înainte să poată ieși din ea, el îi desfăcu juponul și-i lăsă bretelele peste umeri. Apucându-i șoldurile, o roti și începu să-i desfacă legăturile corsetului. I-l scoase la fel de repede ca și pe celelalte articole de îmbrăcăminte, după care se culcă înapoi pe pat, lăsând-o doar în cămășuța ei subțire. Își duse iarăși brațele sub cap, aproape ca și cum ar fi încercat să n-o atingă.

– O scoți tu ca să te pot privi?

Maggie își mușcă buza. Nu-și mai scosese hainele în fața unui bărbat până acum, căci camerista o dezbrăca mereu, chiar și în timpul căsniciei. Dar cu Simon nu era timidă. Poate că trebuia să fie, dar el văzuse oricum mare parte din trupul ei și, oricum, ce mai conta o pereche de sâni? Bărbații artiști se concentraseră asupra lor încă de pe vremea când foloseau bețe să deseneze în țărână. Iar ea văzuse destule opere de artă încât să știe că sânii aveau mărimi și forme diferite. Cu siguranță, ai ei nu erau unici.

Apucă poalele cămășuței, o scoase peste cap și o aruncă pe podea. Simțindu-și pleoapele grele, Simon își plimbă privirea de-a lungul siluetei ei dezgolite. Maggie simțea că totul înlăuntrul ei se topește sub privirea lui fierbinte, plină de încântare.

– Iisuse, arăți chiar mai bine decât mi-am închipuit, murmură el.

– Aș putea să spun același lucru despre tine.

– Arată-mi, rosti el, deși mai mult ca o rugă decât ca o poruncă.

Maggie, se urcă în patul masiv și se aplecă să-și lipească buzele de zona din spatele genunchiului lui. Mușchii piciorului lui tresăriră. Prinzând curaj, începu să-i presare sărutări în sus spre coapsă. Căldura sărată a pielii lui, gâdilatul ușor al părului sârmos... Se simți îmbătată de mirosul și de gustul lui, în timp ce-și folosi dinții și limba pentru a-și croi drum pe pielea lui. Ritmul exaltat al respirației lui Simon răsuna în dormitorul cufundat în tăcere. Îi mușcă osul șoldului, iar el trase brusc aer în piept.

Deși experiența ei fusese destul de limitată, gravurile și ilustrațiile obscene care circulau prin Londra îi oferiseră o educație sexuală variată. Schițele Lemarc pe care le realizase ea însăși pentru Madame Hartley înfățișau cupluri angajate în tot felul de activități și poziții la care Maggie nici măcar nu visase. La vremea aia, le catalogase drept închipuiri fanteziste. Dar acum... acum tânjea să exploreze, să descopere, să provoace plăcere.

Își trecu vârful limbii peste vârful mădularului. Șoldurile lui tresăriră.

– O, Hristoase, mârâi el. Încă o dată, draga mea.

Maggie se supuse, de data asta începând de la bază pentru a-și plimba limba pe toată lungimea membrului mătăsos. Când ajunse

la vârf, îl cuprinse cu buzele şi-l prinse adânc în gură. Simon îşi ridică şoldurile şi capul de pe saltea, apoi căzu înapoi cu zgomot. Înjură, mult şi clar, în timp ce muşchii i se încordară.

Amintindu-şi mişcarea de mai devreme a mâinii lui, Maggie începu să o imite cu gura cât de bine putu. Măcar avea să se simtă suficient de plăcut...

– Doamne, gâfâi el. Nu am să rezist dacă continui cu asta...

Maggie vru să zâmbească, dar, în mod evident, nu putu, aşa că, în schimb, continuă să-i atingă mădularul catifelat şi tare cu buzele şi cu limba. Faptul că putea să-i provoace plăcere în felul ăsta îi dădea un soi de putere, o făcea să deţină controlul. Doar din desenele erotice, nu ar fi ghicit asta niciodată. Dar, într-adevăr, sentimentul era îmbătător. Dorinţa dintre coapsele ei crescu în intensitate în timp ce se mişca în sus şi-n jos de-a lungul membrului.

Apoi îşi aminti iar ceva ce văzuse mai devreme. Îşi lăsă mâna să alunece între picioarele lui, spre săculeţul de dedesubt, pe care îl prinse între degete şi începu să-l maseze încet.

– O, la dracu', nu pot... Şoldurile lui începură să se mişte rapid, cu zvâcniri scurte, în vreme ce pumnii lui se încleştară pe aşternut. O să... nu pot... Doamne, Maggie!

Termină cu un geamăt, iar atunci ea simţi primul jet cleios pe limba ei. Trupul lui se încordă în timp ce se eliberă, iar ea continuă să-l strângă şi mai tare, cât de bine putea. În cele din urmă, când se opri din tremurat, îi dădu drumul şi-l sărută pe abdomen. Îl satisfăcuse. Ba chiar îl făcuse să-şi piardă controlul. Era aproape ameţită de fericire, îmbătată de putere.

– Vino aici, gâfâi el.

Mâinile lui mari se strecurară pe sub braţele ei şi o ridicară lângă el. Privirile li se întâlniră, iar în adâncurile ochilor lui albaştri văzu blândeţe şi delicateţe, iar emoţiile o străbătură şi pe ea până în vârful degetelor de la picioare.

Îi dădu părul de pe faţă, adunând într-o parte coama bogată.

– Ştii la ce mă gândeam în timp ce-mi provocam singur plăcere, o întrebă el cu blândeţe? Cum ea clătină din cap, continuă: Mi te închipuiam făcând exact ceea ce ai făcut. Dar realitatea, scumpa mea doamnă, a depăşit cu mult orice fantezie de-a mea.

Prinzându-i ceafa în palmă, Simon o trase uşor spre gura lui.

– Sărută-mă. Lasă-mă să te gust.

Gura ei o întâlni pe a lui, iar el îi desfăcu imediat buzele cu limba şi se strecură înăuntru. Maggie îl sărută la rândul ei cu nesaţ, cu agresivitate, hrănind scânteia dintre ei. După o clipă, o întoarse pe spate.

– Acum, trebuie să-ţi întorc favoarea.

Simon se aşeză între coapsele lui Maggie, sigur că nu avusese niciodată nevoie să mulţumească mai mult o femeie. Presără sărutări mici şi dese pe pielea catifelată de pe interiorul coapselor ei. Îi putea simţi excitarea, şi vedea strălucirea dorinţei la intrarea în ea. Pentru el. Privelişte putea îngenunchea un bărbat.

Stătu o clipă doar să se uite la ea. Pielea albă era brăzdată de vene albastre. Un smoc des de păr negru îi acoperea locul dintre coapse. Picioarele îi erau desfăcute ca o invitaţie. Imaginea i se păru incredibil de erotică.

– Doamne, eşti minunată, şopti el.

Cu vârful limbii, trasă conturul exterior al locului ei secret.

– Simon, gemu ea şi tresări, aşa că el îşi strecură mâinile sub posteriorul ei ca s-o ţină pe loc.

Reticenţa ei îl surprinse. Cu siguranţă, vreunul dintre ceilalţi amanţi ai ei o gustase aici.

– Relaxează-te, Maggie. Lasă-mă să te satisfac.

Apoi îşi trecu limba până la micul mugure din vârf, abia sesizând ţipătul de uimire. Cum putea să mai fie atent la altceva, când ea se afla goală în faţa lui, atât de umedă, de umflată şi, fără îndoială, atât de delicioasă?

Nu se va sătura niciodată s-o guste. Dacă un bărbat ar fi putut să-şi aleagă felul în care va pieri, atunci dorinţa lui ar fi fost să moară în timp ce îndeplinea această îndeletnicire.

Femeia eliberă un sunet nearticulat când el începu să se concentreze pe acel loc – mica grămăjoară de terminaţii nervoase în care se acumula plăcerea supremă a unei femei. O ataţă şi o chinui folosindu-şi gura, limba, mâinile, ba chiar şi dinţii ca să o înnebunească, fiind atent să-i audă gemetele şi ţipetele ca să afle ce-i plăcea mai tare.

Maggie îşi încleştă degetele în părul lui în timp ce el continua să-şi vadă de treabă. În câteva secunde, coapsele ei începură să freamăte, iar trupul i se încordă. Simon implântă un deget în interiorul ei şi obţinu efectul dorit. Femeia scoase un ţipăt răguşit, iar membrele îi zvâcniră în vreme ce pereţii interiori i se încordară. Lui Simon îi plăcea la nebunie că nu se ascundea câtuşi de puţin, că avea reacţii sincere şi pline de entuziasm cum nu mai văzuse în viaţa lui. De fapt, îi plăcea atât de mult, încât, din aşternuturi, mădularul lui se ţitea cerând atenţie.

Când tremurul ei se opri în cele din urmă, bărbatul se târî şi-i acoperi trupul cu al lui. Era minunată cu pielea ei îmbujorată, cu părul negru răvăşit şi cu expresia vlăguită, de satisfacţie deplină. Simon îi dădu părul de pe faţă.

– Asta a fost de-a dreptul imoral, gâfâi ea.

– Scumpa mea doamnă, nici măcar nu am început să-ţi arăt ce înseamnă să fii imoral. Se aplecă să-i sărute scobitura din spatele urechii şi-şi undui şoldurile pentru a-şi lipi membrul tare de zona ei sensibilă. Data viitoare, o să stau pe spate şi o să te pun deasupra, cu coapsele la capul meu. În felul ăsta, o să ne putem oferi simultan plăcere cu gura.

Femeia icni şi se arcui, în mod evident de acord cu planul lui. Zâmbi larg şi-i cuprinse sânul în palmă.

– Îţi place asta, nu? Să-ţi spun ce-aş mai vrea să-ţi fac? Îi răsuci sfârcul tare şi neted între vârfurile degetelor.

– Simon, oftă ea, închizând ochii.

– Poate e mai bine să-ţi arăt în schimb.

Târându-se în jos spre sânii ei, prinse umflăturile delicioase în palme. Erau atât de frumoşi şi de rotofei. Sfârcurile perfecte cu gust catifelat. Coborî capul şi-i încercui vârful încreţit cu limba. Maggie îşi arcui spatele, întinzându-se spre gura lui, aşa că el prinse sfârcul în gură şi supse cu putere. Când o simţi zbătându-se sub el şi o auzi eliberând scâncete uşoare din gât, se ridică deasupra ei şi se strecură înlăuntrul ei. Locul cald şi umed i se potrivea perfect şi închise ochii când fu lovit de valul teribil de extaz.

– O, Doamne, se auzi strigând, în timp ce se forţa să-şi recapete stăpânirea de sine.

Avea nevoie să dureze de data asta. Picioarele ei se încolăciră în jurul şoldurilor lui, trăgându-l mai aproape pentru a-l grăbi, iar instinctul îşi spuse cuvântul. Dorinţa şi nevoia puseră stăpânire pe el cu o forţă căreia îi fu imposibil să reziste... ca şi femeii de sub el. Se cufundă adânc iar şi iar, mişcându-şi şoldurile, trupurile lor încleştându-se în vreme ce el le păstra unite. Unghiile ei se înfipseră dureros în spatele lui, iar gemetele ei plăcute îi răsunară în ureche. Nu se putu opri şi nu reuşi să încetinească. Brusc, ea se încordă şi-şi ţinu răsuflarea.

– Doamne, da, gemu el. Ia-ţi plăcerea, Mags.

Femeia eliberă un ţipăt şi pereţii ei de mătase îi învăluiră mădularul într-o încleştare delicioasă. Tensiunea se acumulă la baza coloanei lui vertebrale, ameninţând să se împrăştie brusc, iar el se retrase la timp să se elibereze pe aşternuturi. Eliberarea veni în valuri de euforie incredibilă, care îl lăsară fără vlagă. Când, în sfârşit, se termină, se prăbuşi pe pat, zguduit de intensitatea şi de forţa cu care o posedase. Închise ochii şi o aduse lângă el. Încercă să-şi recapete suflul odată cu echilibrul mintal. Mai trăise aşa ceva cu vreo altă femeie? Dacă da, Simon nu reuşea să-şi amintească.

Degete de femeie îi alunecau de-a lungul pieptului, explorând şi mângâindu-l, aşa că, pentru prima dată, rămase tăcut. Nu avea încredere în vocea lui, nu voia ca ea să ştie cât de afectat era. Emoţiile care-l năpădiseră erau cu totul noi pentru el. Maggie pătrunsese înlăuntrul lui şi-l întorsese pe dos, şi nu era deloc sigur cum să procedeze.

– Ar trebui să mă întorc în camera mea, rosti Maggie, dând să se retragă.

– Să nu îndrăzneşti să pleci din patul ăsta. Îşi strânse şi mai tare braţul în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Încă nu am terminat cu tine.

– Chiar aşa?

Îi mângâie tibia cu talpa fină a piciorului ei.

– Da, chiar aşa. Te rog, lasă-mă o clipă să-mi recapăt puterile. „Şi minţile."

– Hmm. Deci, dacă mă ridic şi plec, eşti prea slăbit să vii după mine.

Simon îşi schimbă poziţia ca s-o privească.

– Am să vin mereu după tine, Maggie. De data asta, n-ai să-mi mai scapi. Şi-şi dădu seama că vorbea serios. O pierduse o dată, dar nu avea s-o mai lase să plece. Indiferent de trecut, o dorea, iar în seara aceea se dovedise cât de bine se potriveau în aşternut.

Femeia îşi muşcă buza în timp ce obrajii i se îmbujorară. Nu putea să-şi dea seama dacă o făcuse să se simtă stingherită sau îi făcuse plăcere. Poate ambele.

– Ce i-ai spus Corei? Cum ai reuşit s-o faci să coopereze şi să-i câştigi încrederea?

Bărbatul se relaxă odată cu schimbarea subiectului. Nu era nevoie să-şi pună sufletul pe tavă după prima noapte petrecută împreună. Prima dintre multe altele, îşi făgădui el.

– I-am spus că va fi în siguranţă aici, că nu o va forţa nimeni să facă nimic din ce nu-şi va dori.

– Şi ea te-a crezut?

Mâinile lui îi mângâiau spatele şi se strecurară în jos să-i cuprindă una dintre fese.

– Pot să fiu foarte convingător. Încă nu ai învăţat asta până acum?

Femeia îi aruncă un zâmbet confuz, făcând semn spre dormitor.

– Având în vedere unde ne aflăm şi ceea ce tocmai s-a întâmplat, sunt foarte conştientă de abilităţile tale de persuasiune.

– Ca şi cum nu tu ai fi intrat prima în dormitorul meu, o necăji el. Doamnă, cred că tu eşti cea care m-a sedus pe mine.

De data asta, obrajii lui Maggie se îmbujorară vădit.

– E lipsit de eleganţă din partea ta să-mi reaminteşti.

Se rostogoliră până ce o ţintui sub el.

– Draga mea, ăsta e un amănunt pe care n-am să te las niciodată să-l uiţi.

Fără să-i dea ocazia să comenteze, Simon o sărută prelung şi cu blândeţe. Apoi continuă să o sărute până ce începu să geamă, implorându-l s-o posede.

După ce se sleiră de puteri unul pe celălalt, Maggie se cuibări lângă el cu un braţ aruncat peste pieptul lui. Răsuflarea ei îi mângâia ritmic pielea, iar Simon se simţi mai satisfăcut ca niciodată. Ce importanţă mai avea trecutul, când ea era acum în patul lui?

Ceilalți bărbați, scandalul, minciunile... erau toate uitate. Nu conta decât noaptea asta, când găsise tot ce își dorea.

– Ești a mea acum, șopti el în părul ei bogat.

În timp ce se lăsa pradă somnului, cu Maggie în brațe, se gândi la toate lucrurile indecente pe care voia să i le facă de dimineață.

Totuși, până în zori, ea plecase.

– Milord, un domn Hollister a venit să vă vadă.

Simon oftă și-și puse cu grijă cuțitul și furculița pe marginea farfuriei. Coborâse devreme cu intenția de a-și lua micul dejun în grabă, astfel încât să-i poată face o vizită lui Maggie la prima oră. O mulțime de întrebări i se învălmășeau în minte cerând răspunsuri, începând cu motivul pentru care ea se furișase afară din patul lui la orele mici ale dimineții. Aflase de la Stillman că chemase o cameristă să o ajute să se îmbrace pe la patru și jumătate, apoi plecase cu trăsura ei după ce se mai uitase încă o dată să vadă ce făcea Cora.

Faptul că nu rămăsese îi lăsase un gust amar, care nu dispăruse nici după ce-și băuse cafeaua aromată. Iar acum sosise detectivul. Simon nu renunțase la gândul de a-l găsi pe Lemarc, desigur, dar acum avea chestiuni mai presante pe cap decât să audă reportul lui Hollister.

– Stillman, spune-i să revină în după-amiaza asta.

Majordomul făcu o reverență și plecă, iar Simon își luă ceașca, sorbind o înghițitură mare și reconfortantă de cafea. Ziarele zăceau necitite pe masă. Se uită la pagini, fără să vadă nimic în fața ochilor în vreme ce încerca să o înțeleagă pe Maggie. Noaptea trecută se furișase în camera lui și plecase în aceeași manieră, în clipa în care el adormise. Așadar, regretase cele întâmplate?

Nu, își spuse. Cu siguranță, nu. Poate că, pentru prima dată în douăzeci și opt de ani, se preocupase pentru reputația ei. Era adevărat că servitorii vorbeau, și probabil că nu voise să fie descoperită în patul lui. Își mișcă umerii încercând să mai elibereze din tensiunea care se acumulase acolo în ultimele câteva ore. Da, asta trebuia să fie.

Ceea ce nu înțelegea ea încă era că el avea de gând să se însoare cu ea. Rubinele Winchester așteptau încă în biroul lui – setul

făurit cu minuție, care fusese în familia lui de cinci generații. Fiecare contesă de Winchester le purtase în ziua nunții, iar Maggie nu avea să fie excepția, în ciuda trecutului ei.

Stillman se întoarse cu o expresie de nemulțumire pe chip.

– Milord, îmi cer iertare, dar domnul Hollister insistă să vă vadă.

Simon își trecu o mână peste falca proaspăt rasă. Ce naiba putea să fie atât de important? Până la urmă, citise un raport actualizat de la Hollister cu doar trei zile în urmă. Să-i fi descoperit oare identitatea lui Lemarc între timp? Părea puțin probabil. Totuși, dacă termina repede cu asta, atunci avea să se poată ocupa de chestiuni mai arzătoare. Se ridică.

– Bine. Condu-l în camera de lucru.

Intră în vreme ce Stillman și Hollister veneau pe coridor. Simon se îndreptă spre birou și nu se deranjă să-și ascundă nerăbdarea în timp ce se prăbuși în scaun.

– Ei bine, domnule Hollister, aici sunt, așa că pune-mă la curent cu veștile urgente.

Începu să bată darabana în brațul scaunului. Hollister înaintă și făcu o plecăciune. Expresia lui rezervată și serioasă deborda acum de mândrie, fără doar și poate.

– L-am găsit, milord. De fapt, am găsit-o.

Simon înmărmuri.

– *E o ea?*

Îi făcu semn detectivului să se așeze.

– Da, milord, încuviință Hollister, așezându-se pe un scaun din fața biroului. L-am urmărit pe băiatul care face comisioane pentru doamna McGinnis. Îl cheamă Henrik. Părinții lui s-au mutat aici în urmă cu trei ani din Prusia și a început să lucreze pentru doamna McGinnis cam la un an după ce și-a deschis afacerea. În mare parte, livrează pachete, tablouri și alte asemenea prin oraș. Ocazional, face aprovizionarea. Apoi am observat că a făcut un drum la o mănăstire de pe Knightrider Street. A intrat cu mâinile goale, dar a ieșit cu niște colete împachetate în hârtie maro în care păreau să fie pânze și gravuri. Așa că, vreme de câteva zile, am ținut sub observație și mănăstirea. Am văzut intrând o femeie,

care aducea câteva colete împachetate la fel. A ieşit fără colete. Iar omul meu a urmărit-o înapoi la casa ei de pe Charles Street.

Simon se încruntă, simţind cum i se învălmăşesc gândurile în creier. Charles Street? „Nu, nu e posibil." Cum? De ce? Apoi înţelese, iar lucrurile se legară, lăsându-l fără suflare. Doamne sfinte! Peisajul. Cum de nu văzuse singur? Nici măcar nu avea nevoie ca Hollister să termine ce avea de spus, dar şocul îl lăsase incapabil să-l mai întrerupă.

– Acolo am aflat un nume şi am început să facem nişte săpături. Se pare că respectiva femeie şi doamna McGinnis se cunosc dintr-un orăşel din Norfolk numit Little Walsingham. A fost soţia unui bărbat important şi excentric care a murit acum aproape doi ani. Hollister îşi drese glasul, apoi continuă: I-a lăsat o mică sumă de bani, şi presupunem că, din ea, văduva i-a oferit o mică parte doamnei McGinnis ca să-şi înfiinţeze magazinul. Am un prieten la banca femeii, iar el mi-a confirmat că, în ultimii doi ani, doamna McGinnis a depus bani în contul acela, posibil din vânzarea operelor lui Lemarc. Un schimb profitabil, dacă mă întrebaţi pe mine.

– Lasă-mă să ghicesc, se răsti el cu maxilarul încordat. Lady Hawkins.

Hollister clipi.

– Ei bine, da, milord. Excelentă presupunere. Poate că domnia voastră cunoaşte...

Simon lovi cu palma în birou, dărâmând călimara cu cerneală şi tăviţa cu stiloul. Hollister se albi la faţă, dar nu zise nimic în timp ce Simon fuma în tăcere. Ce mare neghiob fusese! În tot timpul ăsta, ea îl făcuse de râs. Simţi cum o furie fierbinte i se acumula în gât, sufocându-l. Lord Winejester. „La dracu'!" Voia să lovească ceva, pe cineva. Orice.

Ea-l umilise, în vreme ce el visase numai la ea. Din nou. Iisuse, chiar nu avea să se înveţe minte niciodată?

Cutia din catifea în care se aflau rubinele Winchester se afla chiar pe colţul biroului său, parcă pentru a-l lua în râs. Nu era cu nimic mai deştept acum, la treizeci şi patru de ani, decât fusese atunci, la douăzeci şi trei. Tatăl lui, un monument de înţelepciune

şi tărie de caracter ar fi extrem de dezamăgit de fiul său. „Oamenii vor conta pe tine să faci lucruri onorabile."

Simon îl ţintui pe Hollister cu privirea.

– Cât de sigur eşti?

– Milord, nu există nici urmă de îndoială. Am dovezi, dacă domnia voastră vrea să le vadă. Hollister făcu semn spre o geantă din piele maro care se afla pe podea.

Simon nu avea nevoie de nici o dovadă. În sinea lui, ştia că raportul lui Hollister era corect. Tabloul din salonul ei, cunoştinţele ei despre tehnica... O, probabil că se distrase pe cinste pe tema asta. Se sili să rămână pe scaun, pentru a nu da năvală afară din casă în căutare de răspunsuri.

– Nu, nu va fi nevoie, se forţă să răspundă. Bună treabă, Hollister. Trimite-mi nota de plată şi asigură-te că incluzi şi un bonus de o sută de lire.

Detectivul radia de fericire.

– Mulţumesc, milord. Iar dacă veţi mai avea vreodată nevoie de altceva, doar trimiteţi după mine.

– Aşa voi face. Mulţumesc, Hollister.

Simon aşteptă ca detectivul să plece înainte să se îndrepte cu paşi apăsaţi spre intrarea din faţă.

– Stillman! răcni el.

Majordomul îşi făcu apariţia de acolo de unde stăteau toată ziua la pândă majordomii.

– Da, milord?

– Trăsura, Stillman. Acum.

Răsucindu-se pe călcâie, Simon se îndreptă înapoi spre biroul lui. Mai era un singur lucru de care trebuia să se ocupe înainte să se întâlnească cu faimosul Lemarc.

Până acum fusese o zi extraordinară. În atelierul ei, Maggie începuse să lucreze la peisajele pentru Ackermann, zâmbind prosteşte fără încetare. Îi era greu să-şi aducă aminte când mai fusese atât de productivă. Se simţea relaxată şi odihnită, chiar dacă nu dormise decât foarte puţin. Ei bine, noaptea trecută stătuse în pat, dar, în mod cert, nu se odihnise.

Simon adormise primul, cu faţa lui de nobil copilăresc de frumoasă în timp ce se cufunda în somn. Se uitase la el îndelung,

mulțumită doar să-l poată sorbi din priviri. Cu buzele voluptuoase ușor întredeschise și pieptul umflându-se și dezumflându-se ritmic. Genele blonde atingeau marginile pometilor lui ascuțiți. Părul fin care începuse să-i crească de-a lungul maxilarului. Cât de intim era să vadă și să simtă perii aceia înțepători împrăștiați pe fața unui bărbat. Cât de *conjugal*.

Își dorise din tot sufletul să poată rămâne în coconul cald al patului lui, să simtă atingerea picioarelor lor goale în timpul somnului relaxat de după amor. Dar nu ar fi fost real. Fericirea aceea era o iluzie. Simon nu știa nimic despre ea, nu cu adevărat. De fapt, continua să creadă toate lucrurile neadevărate și jignitoare spuse despre ea. Și, oricât de blând și de iubitor fusese în noaptea aceea, durerea din cauza a ceea ce se întâmplase în timpul debutului ei nu putea fi ștearsă cu buretele.

Așa că se forțase să de desfacă din îmbrățișarea lui, să se ridice și să se întoarcă acasă. Era mai bine așa. Mai sigur. Nu-și putea permite să simtă tandrețe sau afecțiune pentru el acum. Sau niciodată.

„Prea târziu", auzi o voce șoptind înlăuntrul ei. Cu inima un pic cam prea plină de sentimente cum era în dimineața asta, se temea că era adevărat.

Hotărâtă să uite, se întoarse la munca ei, singura alinare adevărată din viața ei agitată. Indiferent de dezordinea haotică ce avea să existe în viața ei, arta avea să fie mereu acolo, cu forța ei de a aduce bucurie și frumusețe într-o lume dură, violentă și, adesea, crudă.

Ziua ajunsese la amiază când fu întreruptă de o bătaie în ușă.

– Da? grăi ea în timp ce-și întindea degetele ca să elibereze tensiunea.

Tilda își făcu apariția.

– Milady, contele ăla s-a întors și cere să te vadă.

– Acum? O, Doamne. Nu îl așteptase așa curând. Oare venise să-i dea vești despre Cora? Sau voia să discute despre noaptea trecută? În partea de sus a coloanei simți ceva rău, ca o presimțire de rău augur. Te rog să-l conduci înăuntru, Tilda. Am să cobor imediat.

Menajera încuviință și se retrase. Maggie stătu câteva clipe să se aranjeze. Se spălă pe mâini. Își scoase șorțul. Își netezi părul și se ciupi de obraji. Apoi găsi o pereche de mănuși de un alb imaculat într-un sertar al mesei și și le puse ca să ascundă petele de pe degete. Gesturile mecanice o calmară, pentru că îi oferiră posibilitatea de a se concentra pe altceva decât nervozitatea care-i făcea stomacul să se strângă. Nu regreta nimic din cele abia petrecute, nici pe departe, doar că n-ar fi vrut să-l vadă atât de curând.

Îl găsi la fereastra din salon, cu mâinile la spate. Doar la vederea părului nisipiu și a umerilor lați, inima începu să i-o ia la trap.

– Bună dimineața.

Bărbatul se roti și imediat deveni evident că se întâmplase ceva rău. Privirea lui albastră, luminoasă și limpede era în mod normal jucăușă, și în ea se puteau citi fie gândurile obraznice, fie inteligența. Astăzi era întunecată. Părea... pierdut. Furios.

Maggie se încruntă și înaintă.

– Ești bolnav? Pari...

– Ar fi trebuit să știu. Se îndreptă cu pași apăsați spre perete și făcu semn spre pânză. Tabloul de aici, peisajul. Ar fi trebuit să-mi dau seama de atunci. Ar fi trebuit să-ți fi recunoscut stilul.

Femeia clipi nedumerită.

– Nu înțeleg. La ce te referi?

Crezuse că venise să vorbească despre seara trecută. În schimb, el voia să discute despre... opera ei artistică.

Îndoi un deget spre ea, făcându-i semn să se apropie. Maggie simți groaza cuibărindu-i-se în piept, dar își forță picioarele să înainteze spre perete. Pe măsură ce se apropia, bătăile propriei inimi i se păreau asurzitoare.

– Aici. Un deget lung, elegant, se întinse, indicând o mică pasăre ce se bălăcea într-o băltoacă de lângă mare. Un fluierar cu penaj de iarnă.

– Da, așa este. Vedeam păsările astea destul de des în Little Walsingham.

– Evident.

Simon păși apăsat spre o masă aflată alături. Ridică un tablou mic și îl întoarse spre ea. Un fluierar mic identic. „Vai, nu."

Tablourile cu păsări... Folosise aceeaşi schiţă în creion pentru amândouă...

Atunci Maggie începu să înţeleagă. Simţi că rămâne brusc fără aer în plămâni şi că privirea i se întunecă. Întinse o mână spre perete, încercând să se sprijine ca să nu cadă. Doamne, avea să leşine?

– Ce onoare să te cunosc în sfârşit, Lemarc.

Capitolul 12

Maggie sesiză clar zeflemeaua din glasul lui.

– Cum...? întrebă ea, surprinzător de tare pentru cât de slăbită se simţea. Cum ai descoperit?

– Am angajat un detectiv. L-a urmărit pe băiatul care se ocupă de comisioanele doamnei McGinnis.

– Mănăstirea.

Închise ochii. „La naiba!" Iar ea crezuse că fusese destul de isteaţă.

– Da, mănăstirea. Serios, Maggie, te-aş fi crezut mai grijulie. Dar, pe de altă parte, nu ai încercat niciodată să te ascunzi în spatele respectabilităţii, nu-i aşa? Cu maxilarul încordat şi umerii rigizi, părea că fierbe de furie brută. Nu pot să cred că m-ai prostit din nou. Cum trebuie să fi râs pe seama mea toate săptămânile astea! *Winejester.* Iisuse! Aruncă pe masă tabloul care ateriză cu zgomot. Ţi-am cerut ajutorul ca să te găsesc *pe tine însăţi!*

Maggie se înfioră, dar nu bătu în retragere sub forţa furiei lui. Nu era timp pentru sentimente rănite sau pentru a recunoaşte regretul enorm care-i apăsa pieptul. Nu, situaţia trebuia gestionată. Atât din punct de vedere politic, cât şi social, Şimon se afla în poziţia din care îi putea cauza prejudicii – lui Lady Hawkins sau lui Lemarc. Nu că i-ar fi păsat de latura personală – pe planul ăsta renunţase la speranţă cu mulţi ani în urmă. Dar refuza să-şi vadă mijloacele de trai ameninţate sau, Doamne fereşte, eliminate.

– Ce-o să faci? îl întrebă ea calmă.

Simon îşi încruntă sprâncenele în timp ce se legăna pe călcâie.

– *Ce o să fac?* Ăsta e singurul lucru pe care te gândeşti să-l spui? Nu-ţi ceri scuze, nu-mi oferi nici măcar o explicaţie? Scoase un sunet sec, nervos, care semăna întru câtva cu un hohot de râs fals. Bineînţeles. De ce ai oferi explicaţii? Tu nu o faci niciodată.

– Crezi ce vrei. Toată lumea face asta mereu. Nimeni nu e interesat de fapte. Dar trebuie să ştiu ce ai de gând...

– Eu sunt, Maggie. Sunt destul de interesat de fapte. Mi-ar plăcea foarte tare să aflu de ce ai vrut să mă transformi în prostul satului. Nu a fost de-ajuns că m-ai făcut de râs acum zece ani? A trebuit să te întorci şi să o faci din nou?

De râs... acum zece ani? Femeia rămase cu gura căscată.

– Despre ce vorbeşti? Acum zece ani mi-ai întors spatele când a izbucnit scandalul. Cum anume te-am făcut de râs *pe tine?*

– Hai, te rog. Cranford mi-a spus, Maggie. Despre el şi ceilalţi.

Vorbele o loviră ca un pumn în stomac. Adevărul era că nu o mirau, dar să le audă rostite cu voce tare o duruse mai mult decât şi-ar fi închipuit vreodată. Şi asta, mai ales, pentru că erau rostite de Simon, persoana care chiar ar fi trebuit s-o cunoască mai bine. Nu doar datorită prieteniei lor din timpul debutului ei, ci pentru că, în noaptea dinainte, îi oferise o parte din ea, se deschisese în faţa lui cum n-o mai făcuse în faţa nimănui. Şi, iată, cu doar câteva ore mai târziu, el încă mai credea ce era mai rău despre ea. Ce trebuia să facă pentru a-l convinge? Cum naiba avea să-l facă vreodată s-o creadă?

Răspunsul era evident: Nu avea s-o creadă niciodată. Era la fel ca toţi ceilalţi, aşa-zişii domni şi doamne, lacomi şi răutăcioşi, cărora nu le plăcea decât să audă o bârfă desfrânată pe seama altcuiva.

Maggie simţi că-i dau lacrimile, aşa că-şi încleştă pumnii. Fără lacrimi. Nu pentru el. Pentru nici unul dintre ei. Se îmbărbătă ridicând un zid de determinare îngheţată în timp ce-şi îndreptă umerii. Adoptă aceeaşi metodă de apărare ca de fiecare dată când se afla pe stradă şi vreo doamnă o privea direct în faţă prefăcându-se că nu o cunoaşte. Sau atunci când vreun nemernic îi făcea propuneri indecente la vreuna dintre petrecerile ei. Ori când invitaţiile la cele mai importante evenimente sociale nu ajungeau şi la adresa ei. Încăpăţânarea irlandeză era responsabilă de asta, i-ar

fi zis tatăl ei. Şi, pentru prima dată, se bucura că o avea. *Nu* aveau să câştige ei. Cea care avea să râdă la urmă avea să fie ea, în timp ce le va scoate în evidenţă caracterul ridicol, luându-le bani pentru asta. Luptase din greu pentru succesul şi independenţa ei şi nu avea să renunţe la ele.

Simon continua să se încrunte, parcă pregătit de luptă, cu maxilarul încordat şi într-o postură agresivă. Pur şi simplu, voia s-o înfurie. Nici nu era de mirare, de vreme ce asta îşi doreau cu toţii să facă: să o insulte atât de tare pe Târfa pe Jumătate Irlandeză, încât să cedeze din cauza presiunii şi să se dea în spectacol ca o prostituată ordinară care ţipă la un client pe străzile din Covent Garden. Nici gând.

Aşa că îşi reţinu furia, îngropând-o adânc înlăuntrul ei, şi îl privi cu calm. Pe de o parte, se gândea să păstreze tăcerea. Până la urmă, cu mulţi ani în urmă învăţase cât de inutil era să încerci să schimbi părerea cuiva, odată formată. Iar faptele nu ar mai fi schimbat ceva. Singura care ştia adevărul era Becca, sora ei fiind singura persoană în care Maggie avusese încredere.

Dar voia să vorbească, avea nevoie să spună adevărul, fie şi numai pentru a-l putea privi pe Simon când avea să rămână cu gura căscată. Ridică din sprânceană, întruchipând cât de bine putea o ducesă văduvă arogantă.

– Nu ştiu ce ţi s-a spus sau despre ce scrisori vorbeşti. Acum zece ani, nu am avut niciodată vreo legătură cu un alt bărbat.

– Am văzut scrisorile pe care i le-ai trimis lui Cranford cu propriii ochi. Am văzut dovezile.

Lord Cranford avea scrisori... de la ea? Simpla idee era absurdă. Nu-i scrisese individului nici măcar un cuvânt, darămite o întreagă scrisoare.

– Nu i-am scris niciodată scrisori unui bărbat, cu atât mai puţin lui Lord Cranford. Nu ştiu ce ţi s-a arătat, dar scrisorile nu erau de la mine. Eu eram virgină când m-am măritat cu Hawkins.

Simon clipi, iar Maggie putu citi îndoiala strecurându-se în privirea lui pătrunzătoare şi albastră.

– Nu înţeleg. Ai fost prinsă cu Cranford, singură. Răvăşită. El le-a spus tuturor...

– Că din cauza originii mele pe jumătate irlandeze mi-aş ridica poalele pentru oricine poartă pantaloni? termină ea replica.

Un muşchi zvâcni pe falca lui Simon, dar încuviinţă din cap.

– Şi toată lumea din Londra l-a crezut, inclusiv tu.

Femeia păşi spre fereastră. Pe stradă, două tinere mergeau la braţ spre parc, în vreme ce servitoarele lor le urmau păstrând o distanţă respectabilă. Cele două fete râdeau, iar Maggie simţi un junghi de invidie. Oare cum era să ai toată viaţa înainte, nepătată de ură şi prejudecată?

– Cranford a mințit? De ce dracu' ar face asta?

Maggie rămase cu privirea aţintită spre Londra cufundată în lumina cenuşie a dimineţii.

– N-aş putea să spun. I-am refuzat avansurile, cu destulă hotărâre, aş putea adăuga, şi pot doar să presupun că i-am rănit orgoliul.

– Stai, Cranford... a inventat toate astea? Ca să câştige ce? Compromiterea ta? Nu are nici un sens. Şi ce fel de avansuri din partea lui Cranford te-au adus în starea în care te aflai?

Femeia îşi întoarse privirea dinspre stradă şi se uită la el. Bărbatul o privea atent, faţa-i frumoasă fiind întunecată de încruntare.

– Serios, Simon, sunt sigură să poţi să-ţi închipui.

Simon deveni crispat, iar nările i se dilatară.

– La dracu'. De ce, Maggie? De ce n-ai spus nimănui?

– Nu m-ar fi crezut nimeni. Nici măcar mama n-a făcut-o. Ştii cum pare atunci când se iveşte o astfel de situaţie. Toată lumea crede cuvântul unui domn.

– Eu te-aş fi crezut, Maggie. *Eu.* Te-aş fi ascultat şi aş fi încercat să te ajut. Ar fi trebuit să vii să-mi spui adevărul.

Nu înţelegea? Nici n-ar fi trebuit să fie nevoie. Tocmai asta era ideea. El ar fi trebuit s-o creadă incapabilă de o asemenea mârşăvie. Simon fusese pata de lumină în sezonul ei, atunci când fusese înconjurată doar de bârfe şi de zâmbete prefăcute. Nu se încadrase în peisaj. Aspectul ei irlandez, părul închis la culoare, erau departe de înfăţişarea superioară a palidelor englezoaice. Dar, alături de Simon, originea ei deloc impecabilă nu mai contase. Un singur surâs din partea lui făcuse toate celelalte lucruri mai uşor

de îndurat. Fusese o tânără prostuță îndrăgostită de cel mai chipeș bărbat din înalta societate, iar sentimentul păruse să fie reciproc. Da, Cranford minţise. Totuşi, Simon nici măcar nu-i dăduse vreodată şansa de a-i explica.

– Înţeleg, rosti el cu glas stins. Aproape că părea *rănit*. Deci Cranford te compromite, tu n-ai încredere suficientă în mine încât să-mi mărturiseşti adevărul şi preferi, în schimb, să te măriţi cu Hawkins. Aşa că, spune-mi, cum se face că, în desenele tale, eu sunt cel întruchipat ca un pierde-vară beţiv? Ce naiba am făcut să merit asta?

Maggie nu putea... nu voia... să-i explice adevăratele motive care duseseră la asta. Nu avea să-i povestească despre faptul că avusese inima frântă, că avusese visuri prosteşti legate de viitorul lor împreună, speranţe care-i fuseseră pe nedrept spulberate. Suna teribil de... teatral. „Nici furia iadului nu se compară cu o femeie dezlănţuită" şi toate acele prostii. Prefera să-şi ţină secretă povestea pentru momentul cel mai potrivit.

– A fost din cauza propunerii pe care o plănuiesc? A fost un soi de încercare de a mă discredita în ochii opiniei publice?

Maggie trecu de la uimire la uşurare. Iisuse, de ce nu se gândise la asta? Da, lasă-l să creadă că desenele aveau motive politice, şi nu personale. Începu să îi explice.

– Nu-mi place propunerea ta. Le va face rău chiar femeilor pe care încerci să le aperi.

– Ăsta nu e un motiv pentru care să mă transformi în cel mai mare neghiob din Londra, Maggie.

– Poate, dar ar trebui să-mi mulţumeşti. Popularitatea desenelor va face ca toată lumea să-şi amintească numele de Winchester ani buni de-acum încolo.

Simon dădu ochii peste cap.

– Da, dar pentru cele mai greşite motive. Ai luat numele unei familii respectabile şi l-ai transformat în ceva sinonim cu iresponsabilitatea şi beţia. Ce anume face din asta o situaţie pentru care să-ţi mulţumesc?

Femeia ridică din umeri.

– Poate că, în timp, vei crede altceva.

– Mă îndoiesc. Şi nu pot să nu observ cât eşti de calmă în toată situaţia asta. Mă gândesc că ar trebuie să fii mai îngrijorată având în vedere că acum îţi cunosc secretul. Mă întreb ce va zice lumea când se va afla identitatea lui Lemarc?

Zisese „când", nu „dacă". Maggie simţi un gol dureros în stomac, dar refuză să o arate.

– Asta intenţionezi să faci? Să-l dai pe Lemarc în vileag? Mă îndoiesc că îi va păsa cuiva de asta, şi nu prea-ţi va ajuta reputaţia din Parlament dacă numele tău va fi asociat cu un artist atât de scandalos.

Bărbatul îşi încrucişă braţele la piept, iar ţesătura fină de lână a redingotei se întinse peste umerii laţi şi peste bicepşii atât de bine făcuţi. Maggie îşi aminti cum îi mângâiase muşchii seara trecută, cum îi memorase torsul bine proporţionat astfel încât să-l poată desena mai târziu. Amintirea dulce-amăruie îi aduse un junghi în piept.

– Cred că, rosti el, vor fi prea ocupaţi discutând despre cum Lemarc e în realitate o femeie... ba chiar, o doamnă! Eşti pregătită pentru cum îţi va afecta asta reputaţia? Viitorul?

– Nu-mi spune că te preocupă reputaţia mea, râse ea sfidător.

Simon strânse din buze şi se întoarse spre fereastră, cu profilul spre Maggie. Preţ de câteva momente, nu scoase o vorbă.

– Mereu m-a preocupat reputaţia ta, grăi el încet, în cele din urmă. Şi, dacă aş fi ştiut... sau măcar dacă aş fi bănuit... ce făcuse Cranford, aş fi intervenit. Te-aş fi împiedicat să te măriţi cu Hawkins. L-aş fi provocat pe Cranford la duel. Te-aş fi...

Se întrerupse, aşa că ea termină fraza în locul lui.

– M-ai fi salvat? Cum el nu răspunse, ea continuă: E prea târziu, Simon. Nu putem schimba ce s-a întâmplat. S-a sfârşit. Iar, la final, eu am câştigat ceva destul de puternic. Mi-a luat ani buni, dar mi-am obţinut libertatea. Nu voi renunţa la ea. Nici pentru tine, nici pentru nimeni altcineva.

– Da, ai subliniat destul de evident legătura ta cu implicarea mea, atât atunci, cât şi acum.

Se aşternu o tăcere întreruptă doar de ticăitul regulat al ceasului de pe poliţa şemineului. Privirea lui Simon rămase fixată pe perete, ferită de Maggie, care nu avea nici cea mai vagă idee

ce să spună. O parte din ea voia să-i mărturisească despre cum avusese nevoie de el atunci, în urmă cu mulți ani, dar la ce avea să servească asta vreunuia dintre ei? El era furios pe ea din mai multe motive, și poate că așa era mai bine.

– Ce vei face, acum că știi despre Lemarc? îl întrebă ea.

– Asta e singura ta grijă, că îți voi dezvălui secretul?

– În momentul ăsta, da.

– Când mă voi hotărî, am să te anunț.

Cu maxilarul atât de încordat încât ea crezu că o să-i crape, Simon părăsi încăperea.

Regina Neagră era un stabiliment părăginit, de mai joasă speță decât ultimele trei clădiri pe care le vizitaseră în acea seară. Simon se opri în sala principală a cazinoului și-și lăsă ochii să se obișnuiască cu semiîntunericul. Aerul era îmbâcsit de fum dens, ceea ce însemna că era atât greu de respirat, cât și greu de străpuns cu privirea. Dar poate că asta era o binecuvântare, având în vedere ce fel de clienți frecventau astfel de locuri.

Bărbații erau răspândiți pe la mese, învăluiți de disperare ca de un parfum dulceag, în vreme ce fetele se plimbau de colo-colo sperând să facă rost de un client. Nu era genul de local semirespectabil care să-i servească pe aristocrații bogați, nu. În locul ăsta, oricine risca să primească o lovitură de cuțit din cauza unui zar aruncat greșit. Și era exact genul de baracă în care Simon se aștepta să-l găsească pe Cranford. Desigur, spusese asta despre fiecare loc din duzina de stabilimente în care îl căutaseră în ultimele două nopți.

Colton fusese pe urmele lui Cranford încă din noaptea în care o salvaseră pe Cora din localul lui Madame Hartley, pentru că matroana îl bănuia pe aristocrat că săvârșise actul de violență.

Totuși, ducele de Colton era renumit pentru lipsa lui de subtilitate, iar Cranford era posibil să fi aflat de căutări înainte ca ele să fi început. Vicontele dispăruse fără urmă. Cu toate astea, cunoscând înclinația lui Cranford pentru jocurile de noroc, Simon credea că localurile rău famate erau numai bune de cercetat.

– De unde să începem? întrebă Colton, venind lângă el.

– De ce nu găsesc eu proprietarul, de data asta? Tu poți să cauți prin mulțime.

– Ești sigur? Fitz spune că ăsta e deținut de O'Shea, și este localul lui preferat.

– Da, mă voi întoarce în câteva clipe.

Înainte să apuce să se îndepărteze, o mână îl prinse de umăr.

– Winchester, zise Colton. Te ocupi de asta de, cât, aproape treizeci de ore, fără să dormi? Știu că vrei să-l găsim, dar...

Simon se încordă. El nu doar voia să-l găsească pe Cranford, ci avea nevoie să-l găsească. Avea nevoie să-l găsească, să-i rupă falca. Sau nasul. Posibil amândouă. Nici o pedeapsă nu era prea aspră. Cranford îi distrusese viața lui Maggie. La dracu', o distrusese și pe-a lui în aceeași măsură. Fără scrisorile alea, Simon ar fi cerut-o în căsătorie pe Maggie. Ar fi...

– Foarte bine. Colton își ridică mâinile în semn de capitulare. Îmi dau seama că nu vei fi convins să renunți. Voiam să-ți sugerez să te odihnești puțin în viitorul apropiat. Începi să mă sperii chiar și pe mine.

Simon nu voia să doarmă. De fiecare dată când închidea ochii, putea să vadă suferința de pe chipul lui Maggie, o durere pe care nimeni nu o putea simula. „Nu m-ar fi crezut nimeni. Toată lumea crede cuvântul unui domn."

Și asta după ce nenorocitul de Cranford o atacase. Cât de speriată trebuia să fi fost, cât de deznădăjduită, știind că nu făcuse nimic să-și merite decăderea. Simon își simți din nou stomacul fierbând de furie, un sentiment care-l ajutase să rămână în picioare încă de când ieșise din casa lui Maggie, în urmă cu două zile.

– O să pot dormi după ce-o să-i trag un glonț în inimă lui Cranford.

Simon păși mândru spre bărbatul care-l privea din partea cealaltă a încăperii.

Aproape fiecare local de jocuri de noroc era organizat la fel: proprietarii rămâneau în spate, departe de agitație, în vreme ce bărbații în care aveau încredere stăteau în sală pentru a se asigura că nu se trișează. Așa că Simon știu că bărbatul acesta nu era cel care conducea afacerea, dar putea să-l ajute să-l găsească.

– Trebuie să-l văd pe angajatorul tău.

Ochii negri atenți continuau să observe ce se întâmpla în sală.

– E ocupat.

– Numărând bani, fără îndoială. Simon veni mai aproape, cu o atitudine amenințătoare. Am nevoie de informații și, dacă nu obțin ceea ce am nevoie, mă voi întoarce în fiecare seară, cu reprezentanți din partea Coroanei, ca să închidem localul până ce am să le obțin.

Bărbatul oftă și privi în sus spre o pasarelă care ducea la etajul al doilea. Mâinile lui dădură câteva semnale rapide, apoi așteptă. În cele din urmă, încuviință din cap și-i spuse lui Simon:

– Pe ușa din spate. Spune-le că Piper a zis să urci.

Simon urmă cu rapiditate indicațiile și curând se trezi pe o scăriță îngustă spre etajul al doilea. În capăt, îl aștepta un bărbat vânjos.

– Urmează-mă, grăi el și-l conduse pe Simon printr-o serie de coridoare. Se opri și desfăcu zăvorul unei uși zgâriate din lemn. Pe aici.

Simon trecu pragul, apoi se opri. Un grup de bărbați cu aspect arțăgos jucau cărți în jurul unei mese mici, rotunde, acoperite cu postav verde. Cu toții își ridicară capetele pentru a se uita la Simon.

– Măi, măi, măi. Cel mai robust dintre bărbați lăsă cărțile jos și-și ridică trabucul. Un conte și un duce în localul meu, în seara asta. Își bătu vecinul de masă pe umăr. Probabil că intru în lumea bună, băieți.

Bărbații chicotiră cu toții, dar îl priviră pe Simon cu prudență.

– Domnul O'Shea?

Bărbatul făcu o grimasă, lăsându-se din nou în scaun.

– Doar O'Shea. În partea asta a Londrei, preferăm să nu folosim titluri. Aud că te interesează o informație. Îmi vine greu să-mi închipui ce are nevoie să găsească un conte la Regina Neagră. Doar dacă nu cumva cauți vreo partidă de amor cu un bărbat.

Simon clătină din cap.

– Caut pe cineva. Mă întrebam dacă ai putea ști unde l-aș putea găsi?

O'Shea rânji afectat.

– Şi de ce ai crede că te pot ajuta să-l găseşti pe vreunul dintre prietenii tăi dichisiţi?

– Bărbatul ăsta nu e un prieten. Are titlu, dar gusturile lui sunt un pic mai... obscure. S-a aflat că eu şi prietenii mei suntem nerăbdători să-l găsim şi cred că se ascunde pe undeva prin Londra. Poate că în partea ta de oraş.

– Cine? întrebă O'Shea suflând un cerc de fum.

– Vicontele Cranford.

Simon observă tresărirea înainte ca O'Shea s-o poată masca repede.

– Nu sunt sigur. S-ar putea să-mi fie familiar. Îşi scărpină leneş gâtul. Cât valorează pentru tine?

Pământ, bani, putere. Ar fi dat orice, orice îi stătea în putinţă ca să afle răspunsul... nu că i-ar fi spus asta lui O'Shea.

– Ce vrei?

O'Shea zâmbi larg.

– Hai mai întâi să bem ceva. Îi făcu semn unuia dintre bărbaţii de la masă. Vrei să scoţi sticla din raftul de jos al biroului? Şi un pahar curat pentru domnia sa.

Bărbatul se ridică, iar O'Shea îi făcu semn spre scaunul liber.

– Ia un loc, Lord Winchester.

Simon se apropie şi se aşeză. De îndată, ceilalţi bărbaţi de la masă se ridicară cu toţii şi se împrăştiară, lăsându-l doar pe el cu O'Shea.

James O'Shea era un ticălos, dar şi un om de afaceri priceput. Deţinea majoritatea localurilor pentru jocuri de noroc, bordeluri şi prăvălii de gin din estul Londrei. Se zvonea că omorâse un bărbat în bătaie pentru că uitase să plătească pentru o băutură.

Totuşi, Simon nu-şi făcea griji. Negociase cambii, tratate de pace, contracte cu amante... Putea să-i facă faţă lui O'Shea. Cheia era să-şi păstreze calmul şi să lase adversarul să-şi deconspire primul slăbiciunea.

În faţa fiecăruia fu aşezat câte un pahar, iar sticla lângă cotul lui O'Shea.

– Acum, începu bărbatul în timp ce desfăcea sticla fără etichetă şi turna o cantitate mică de lichid chihlimbariu în fiecare pahar.

Simon presupuse că era whisky, deşi răspândea un miros ciudat şi înţepător care-i făcu nările să zvâcnească.

– O să-ţi spun ce ştiu. După ce bei un pahar cu mine.

Simon ridică paharul. Fără să se oprească, îl duse la gură şi-l bău pe tot dintr-o înghiţitură. De îndată ce dădu alcoolul pe gât, îşi dădu seama ce greşeală făcuse. „La dracu'!" Nu semăna cu nimic din ce mai gustase vreodată. Era ca şi cum ar fi înghiţit un tăciune aprins. Rămase fără pic de aer în vreme ce focul îi pârjoli organele interne. Simţi că i se umezesc ochii în timp ce se chinuia să respire. Cu mare greutate îl auzi pe O'Shea chicotind în timp ce-şi golea şi el, la rândul lui, paharul.

După câteva secunde, care părură minute bune, Simon reuşi să tragă aer în plămâni. Se strădui să pară neafectat, deşi simţea flăcările ieşindu-i din trup. O'Shea rânji, arătându-şi dinţii strâmbi şi galbeni.

– Stocul meu personal. Pregătit de fratele meu din Dublin.

– Ca să încerce să te ucidă, am putea presupune.

O'Shea râse eliberând un huruit adânc.

– O să-i transmit. Acum, legat de Lord Cranford al tău. Şi eu sunt interesat să-l găsesc. Se întinse şi reumplu ambele pahare, ceea ce-l făcu pe Simon să-şi simtă stomacul agitat, în semn de protest. Îmi e dator cu foarte mulţi bani şi sunt cu ochii pe bărbaţii care-mi datorează atât de mult.

– Şi? îl îndemnă Simon când O'Shea nu mai zise nimic.

– Termină-ţi băutura şi-o să-ţi mai spun încă un pic.

Un joc. O'Shea transforma asta într-un joc, pentru a vedea cât de tare îşi dorea Simon informaţia. Enervat, Simon ridică paharul, hotărât să obţină informaţiile cu orice preţ. O'Shea ridică propriul pahar, la rândul lui şi închină:

– Noroc!

A doua zi dimineaţă, Simon coborî pe culoarul care ducea spre camera în care Colton îşi lua micul dejun, mişcându-se cu grijă şi foarte greoi. Orice, numai să nu-şi clatine capul mai mult decât era nevoie. Un ciocan i-ar fi făcut mai puţin rău decât bocănitul pe care-l simţea acum în craniu. Cel mai tare se ruga să nu verse pe podeaua de marmură.

Un lacheu îi deschise uşa, din fericire, ferindu-şi privirea de priveliştea nedemnă întruchipată de un conte suferind de mahmureală. Simon o găsi pe Julia stând singură la o măsuţă, cu o ceaşcă de porţelan în mână.

– Bună dimineaţa, Simon. Ia loc, te rog. Vrei ceva de mâncare?

Simon simţi că i se strânge stomacul.

– Nu, mulţumesc, reuşi să spună, după care traversă încăperea şi se aşeză pe un scaun. Apreciez că m-aţi primit să dorm aici azi-noapte, deşi nu înţeleg de ce Colton nu m-a lăsat să merg acasă.

– Era îngrijorat pentru tine, neghiobule. Nu puteai nici măcar să stai în picioare. Acum şi eu sunt îngrijorată pentru tine. Cu toţii *ne facem griji* pentru tine. Şi am de gând să aflu ce se întâmplă.

Simon îşi trecu o palmă de-a lungul feţei.

– Nu am timp de discuţii, Jules. Trebuie să ajung acasă să mă schimb. Am dormit în hainele astea. Nu am mai făcut asta din facultate.

– Lăsând la o parte înfăţişarea şifonată, cred că poţi să îmi acorzi câteva minute. Nu, cred că, mai degrabă, are legătură cu căutarea lui Cranford. Văd că eşti surprins. Credeai că nu ştiu ce-aţi făcut tu şi Colton?

– Da, recunoscu Simon, simţindu-se prea rău ca să mai poată minţi. Ce ţi-a povestit?

– Mi-a spus tot, inclusiv că azi-noapte aproape te-ai înecat în poşircă doar ca să afli informaţii.

Simon deveni crispat şi începu să caute în creierul confuz. Ce-i zisese O'Shea? Că Cranford îi datora foarte mulţi bani. Şi că Cranford avea o casă despre care soţia lui nu ştia. Casa era în... Holborn? Bloomsbury? La dracu', nu putea să-şi amintească.

– Cum a aflat Colton?

– I-a spus O'Shea. Iar Colton şi Fitzpatrick au verificat deja locuinţa lui Cranford. Individul nu se mai află acolo. A evacuat tot în urmă cu mai multe săptămâni. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, căci vor continua să întoarcă oraşul cu susul în jos până îl vor găsi. Nu mai e nimic de făcut. Vreau să discut cu tine despre ce ai de gând să faci cu Maggie.

– Cu Maggie? îngăimă el rigid.

– Nu face pe prostul. Știai că a fugit la Paris?

Nu, nu știuse. Își frecă gânditor ceafa. De ce s-ar fi dus la Paris? Își aminti ultima lor conversație și se înfioră. Rănit și furios, o lăsase să creadă, în mod greșit, desigur, că ar putea să dezvăluie faptul că ea era Lemarc. Îl crezuse? Gândul îl făcu să se simtă și mai rău.

– După ce ne vom ocupa de Cranford, o voi găsi pe Maggie. „Și îmi voi cere scuze."

– Simon, noi doi nu am ținut niciodată secrete unul față de celălalt. Bărbatul înălță o sprânceană făcând-o să chicotească. Bine. *De obicei,* nu avem secrete unul față de celălalt. Ești fericit acum?

– Așa și-așa. Și unde vrei să ajungi?

– Vreau să știu ce s-a întâmplat cu Maggie. Ce a făcut-o pe ea să fugă la Paris, iar pe tine aproape să te sinucizi în căutarea lui Cranford?

Simon știa prea bine ce însemna acea privire hotărâtă. Julia nu avea să se potolească, și poate că și lui avea să-i facă bine să povestească cuiva.

– Bănuiesc că ți-a zis Colton despre scandal și despre faptul că Cranford a mințit când mi-a arătat scrisorile false ca să mă facă să cred că aventura a fost consimțită.

– Da. Și Maggie mi-a spus povestea asta. Cel puțin, varianta ei.

Simon rămase cu gura căscată.

– Maggie ți-a povestit? Când? De ce nu mi-ai zis?

Julia îl privi de sus, ceea ce era destul de impresionant de vreme ce el era mai înalt decât ea chiar și când stătea jos.

– La Madame Hartley. Și nu i-aș trăda încrederea astfel. Dacă ar fi vrut ca tu să știi, ți-ar fi spus chiar ea.

– Ți-a povestit și că ea e Lemarc? Că ea e responsabilă pentru desenele cu Winejester?

Julia clipi. Deschise gura, apoi o închise la loc.

– Nu. Nu mi-a spus... Nu aș fi ghicit niciodată. Nici într-o sută de ani.

Simon pufni.

– Nici eu. Dar iată că așa e.

– Când ți-a zis?

Bărbatul clătină din cap.

– N-a făcut-o ea. Am angajat un detectiv. El a descoperit.

– Iisuse. Ea e... Ei bine, lucrările sunt impresionante. Desenele cu cretă probabil că erau ale ei. E un geniu.

„Da, un geniu fermecător, care te scoate din fire."

– Şi, lasă-mă să ghicesc, continuă Julia. Tu erai furios, iar ea fără regrete.

– La început. Dar asta nu e tot.

Simon îi povesti Juliei toată întâmplarea, începând cu faptul că Maggie nu avusese destulă încredere în el să-i mărturisească adevărul în timpul scandalului, despre faptul că îl crease pe Lemarc ca să îl discrediteze politic, şi terminând cu ameninţarea lui de a-i dezvălui identitatea.

– Of, Simon. Ochii ei albaştri se umplură de compătimire. Tu chiar nu vezi? Eşti atât de orb încât nici măcar nu ţi-a trecut prin cap?

– Ce să văd?

– Când erai mic, îţi aminteşti că făceai orice ca să atragi atenţia unei fete? Cum o trăgeai de păr sau cum îi puneai un vierme în botină? Probabil că Simon o privea confuz, pentru că Julia adăugă: Ei bine, probabil că nu ai avut niciodată nevoie să faci asta. Ideea e că ea voia să o observi.

– Făcându-mă să par un prost? Haide, Jules.

– Cu siguranţă, i-ai frânt inima. Un motiv în plus ca să devii ţinta ei. Ar trebui să te simţi flatat.

Asta semăna cu ceea ce recunoscuse Maggie în ziua în care o înfruntase. Nu zisese nimic despre vreo inimă frântă, desigur, dar insinuase că el ar trebui să fie recunoscător pentru că fusese imortalizat în desene. Simon îşi frecă gânditor maxilarul.

– Şi hai să nu uităm că desenele astea ţi-au crescut înzecit popularitatea. Winejester nu ţi-a stricat reputaţia... ba dimpotrivă. Personajul te-a consolidat drept unul dintre primii oameni politici ai vremii. Maggie ţi-a făcut un mare serviciu.

– Nu prea pare aşa.

– Din cauza mândriei tale. Şi a sentimentelor tale pentru ea.

– Ar fi trebuit să aibă încredere în mine, recunoscu el. În timpul scandalului. Dacă ar fi venit la mine atunci, aş fi...

Nu putu să termine. Dar nici nu avea nevoie s-o facă, fiindcă dacă exista vreo persoană care să ştie ce simţea, aceea era Julia.

– Știu, rosti Julia cu blândețe. Și e limpede că eu nu ar fi trebuit să te împiedic să-l provoci pe Cranford la duel. Va fi nevoie s-o implor să mă ierte pentru rolul pe care l-am jucat în toată situația asta... Făcu o pauză și oftă. Îmi dă fiori ceea ce s-a întâmplat la debutul ei. Era atât de tânără. Înțeleg că l-ai crezut pe Cranford cu scrisorile lui false, dar măcar ar fi trebuit s-o cauți, Simon. Măcar ar fi trebuit să-i dai șansa de a fi ascultată.

– Spui că l-am meritat pe Winejester?

– Nu. Da. Femeia își aruncă mâinile în aer. Nu știu. Dar îți spun că e limpede că ține la tine. Și e clar că tu o iubești. Deci, ce o să *faci* în privința asta?

Iubire. Chiar o *iubea* pe Maggie? Cum putea cineva să iubească o femeie pe care nici nu o înțelegea și pe care nici nu o cunoscuse vreodată?

– Am nevoie de cafea.

Simon se ridică, se îndreptă spre bufet și-și turnă o ceașcă. După ce luă o înghițitură zdravănă, se hotărî să nu mai despice firul în patru în legătură cu acel cuvânt. Ceea ce simțea el pentru Maggie era un amalgam de emoții prea puternice ca să poată fi numite. Și nu avea nici cea mai vagă idee ce simțea ea pentru el. Se așeză la loc pe scaun.

– Nu pot să dau ochii cu ea până ce nu mă ocup de Cranford.

Julia se încruntă unindu-și sprâncenele.

– Ești pregătit să te îndepărtezi de ea pentru a doua oară?

– Nu, răspunse el rapid, surprinzându-se până și pe sine, nu numai pe Julia. Doar că am nevoie de...

– Timp? Mă tem că nu ai așa ceva la dispoziție. Chiar acum, ea e în drum spre Paris și nu intenționează să se mai întoarcă la Londra. Mi s-a spus că a poruncit să fie închisă casa din oraș. Cine știe cât va sta în Franța, sau unde o vrea să meargă. Îți permiți să o lași să-ți scape? Pentru că, cu cât va trece mai mult timp în care va crede că ai părăsit-o, cu atât va fi mai rănită când o vei găsi, în cele din urmă.

Simon trebuia să-i explice pe șleau, astfel încât ea să înțeleagă.

– Jules, trebuie să-l fac pe Cranford să sufere.

Femeia pufni – semn că era extrem de nervoasă.

– Simon, transformi toată chestiunea asta în ceva legat de *tine* şi de nevoia ta de răzbunare. Aici nu e vorba de tine. E vorba de Maggie şi, din câte îmi dau eu seama, pare că ea a făcut pace cu trecutul. E remarcabil ce a realizat. Ai fost ales drept subiect pentru desenele alea pentru că ai rănit-o. Groaznic. Iar acum ai făcut-o din nou să sufere.

Bărbatul în sfârşit înţelese. Aşa cum o rază de lumină străbătea cerul întunecat, ştiu că Julia avea dreptate. El trebuia să se concentreze asupra lui Maggie. Tot ceea ce conta era să o găsească şi să uite de trecut. Gândul de a o pierde pentru totdeauna îl făcu să intre în panică.

– Du-te după ea, Simon. Suferă, şi tu eşti singurul care poate pune capăt acestei suferinţe.

Capitolul 13

Peste puţin timp, în Paris.

– *Ma chère,* relaxează-te. Mă agiţi şi pe mine.

Maggie privi peste măsuţă la mentorul şi bunul ei prieten, Lucien Barreau. Cu părul lui castaniu aranjat artistic şi trăsăturile lui delicate, Maggie îl necăjea adesea că părea mai degrabă poet decât pictor. Aveau vârste apropiate, Lucien fiind mai mare cu un an decât ea, dar el picta de când se ştia. Fără îndoială, era cel mai talentat, mai generos şi mai bine informat artist pe care îl întâlnise Maggie vreodată.

Iar acum o fixa cu privirea, încruntat.

– Iartă-mă, se scuză ea în şoaptă. Ridică o ceaşcă delicată la buze şi sorbi din cafeaua pariziană caldă şi parfumată.

– Maggie, te rog, rosti Lucien cu blândeţe. Ochii lui căprui erau plini de compasiune, dar hotărâţi. Gata, *s'il te plaît.* Te rog, eşti aici de aproape trei săptămâni şi nefericirea... nu mai suport. Parcă nu eşti tu.

Femeia îi aruncă cea mai mândră privirea a ei, cea rezervată pentru cei care o criticau.

– Eu nu sunt *nefericită.*

Lucien scoase un oftat adânc, acuzator şi continuă să-şi citească ziarul. Femeia se rezemă în scaunul de fier uimitor de confortabil şi privi prin fereastră la slaba activitate de pe stradă.

Lucien se mutase de curând dincolo de zidurile oraşului, în satul Montmartre, aflat pe coasta dealului. Maggie bănuia că asta se întâmplase din motive de intimitate, dar şi pentru că voise să se distanţeze de conservatorismul în floare şi de agitaţia care puseseră stăpânire pe Paris în ultimii câţiva ani. Era bucuroasă să-l vadă pe Lucien acordând, odată cu înaintarea în vârstă, mai multă importanţă unor ţeluri mai fericite, în detrimentul cauzelor politice de care se ocupase odinioară.

Cafeneaua, situată într-o pensiune, la doar câteva case distanţă de locuinţa lui Lucien, era asemenea celor de pe tot întinsul Franţei. Avea rânduri de mese, câteva canapele confortabile şi oglinzi poleite care înfrumuseţau pereţii. Precum spunea adesea Lucien, francezii erau asemenea unor tinere răsfăţate... preferau să fie înconjuraţi tot timpul de lucruri drăguţe.

Majoritatea clienţilor de dimineaţă plecaseră, în urma lor rămânând doar câţiva rătăciţi, iar Maggie continua să se uite gânditoare pe fereastră. Se aplecă în faţă şi oftă, norulețul de abur cald formând un *O* micuţ perfect pe fereastra rece. Se întinse în sus şi, cu vârful degetului arătător, făcu un desen încâlcit pe zona aburită.

– Am observat că ieri ai primit o scrisoare de la madame McGinnis. Cum merg lucrurile în Londra? o întrebă Lucien ca din întâmplare, pe deasupra exemplarului din *Le Constitutionnel.*

Proprietara magazinului îi scrisese pentru a o informa pe Maggie în legătură cu vânzările, ofertele şi cu bârfele din lumea artistică londoneză. În clipa asta, totuşi, nu voia să se gândească la Lemarc... sau la Londra.

– La fel ca de obicei. E nerăbdătoare să primească livrarea următoarelor mele tablouri.

– Nu ai lucrat prea mult de când ai venit. Nu crezi că ar fi timpul?

Maggie scoase limba la el, iar asta îl făcu să izbucnească în râs. Dar, desigur, avea dreptate. Viaţa nu se oprea din cauza unei

dezamăgiri... Asta era o lecție pe care o învățase cu mulți ani în urmă. Așa că făcu ceea ce-i venea la fel de firesc ca respiratul: scoase caietul de schițe și creionul din geantă și se apucă de treabă. Îngrijorarea doamnei McGinnis nu era nefondată, căci se apropia termenul de predare pentru desenele cerute de Ackermann. Maggie nu mai putea permite ca problemele să o împiedice să-și respecte programul.

Curând, Maggie se lăsă absorbită de mișcarea mâinii, rezultatele neîntârziind să iasă la iveală pe hârtie. Dimineața se scurse încet, clopoțelul de deasupra ușii zăngănind de câteva ori, voci șoptite discutând, dar Maggie nu le acordă nici o atenție. Lucien știa bine că nu trebuia să-i vorbească, iar ea continuă să aștearnă pe hârtie idee după idee.

După ce făcu desenul să arate cum își dorea ea, Maggie puse creionul jos.

– Ce vom face azi? îl întrebă ea pe Lucien, întinzându-și degetele ca să scape de durere. Mai vizităm un muzeu?

Bărbatul împături ziarul.

– Trebuie să merg în oraș. Henri repetă în după-amiaza asta și ar vrea să-mi dau cu părerea despre interpretarea lui. Vrei să vii cu mine?

– Ar putea fi distractiv. Ai zis tu că ar trebui să văd noul tablou al lui Gericault.

– O, *oui. Pluta Meduzei.* Va provoca mare vâlvă în Salon anul ăsta. Privirea lui Lucien strălucea de-a dreptul, ca, de altfel, de fiecare dată când discutau despre opere valoroase de artă. Nu ar trebui să pleci din Paris fără s-o vezi.

– Cine a zis că plec din Paris?

Lucien își dădu ochii peste cap.

– Voi, britanicii, sunteți atât de impetuoși. O ceartă cu iubitul și dați bir cu fugiții. Nu mă plâng, pentru că asta te-a adus la mine, dar, la un moment dat, ți se va face dor de el într-atât încât să mergi acasă sau va veni el la Paris să te ia.

– Te înșeli, îl contrazise Maggie. Nici unul din lucrurile astea nu se va întâmpla. Am avut motive foarte întemeiate să plec din Londra... și nici unul dintre ele nu a avut de-a face cu vreun *bărbat.*

– Nici nu mă îndoiesc, *ma chère.*

Cu zgomot, Lucien ridică ziarul înapoi în fața lui. Hârtia foșnea ușor, așa că Maggie suspectă că râdea de ea.

Femeia pufni și-și încrucișă brațele la piept.

– Și nu e iubitul meu.

Din spatele ziarului, izbucni un hohot de râs. Aruncă pumnale din priviri către Lucien, dar nu mai scoase nici un cuvânt. Da, fusese întâlnirea din salonul ei – nu avea să se mai poată uita vreodată la canapea în același fel –, și apoi noaptea aceea din Barrett House. Noaptea aceea *magică* și devastatoare din Barrett House. Căldura din ochii lui atunci când îi analizase trupul dezgolit pentru prima oară. Răsuflarea lui umedă și rapidă din urechea ei, greutatea plăcută a trupului său în timp ce se cufunda înlăuntrul ei. Geamătul lui răgușit când atinsese plăcerea maximă. Nu, nu va uita vreodată seara aia.

Dar ea și Simon nu aveau să mai împartă niciodată nopți magice. Își simți sufletul îngreunat de regret și fu nevoie de multă voință ca să îndepărteze sentimentul.

Plecarea din Londra fusese decizia corectă. Parisul servea drept leac pentru sufletul rănit al unui artist. Se putea distanța de bârfele societății engleze, se putea ascunde la Lucien și se putea concentra pe arta ei. În Franța, se simțea mai mult Lemarc decât Lady Hawkins. Un răgaz binemeritat.

Dar era vremea să înceteze să-și mai plângă de milă, atât de dragul lui Lucien, cât și al ei înseși.

Chiar și așa, nu avea nici cea mai mică intenție de a se întoarce în Anglia. Parisul avea să fie bun pentru ea, oricât avea să creadă de cuviință.

Simon își putea continua lăudata lui carieră politică fără să aibă drept piedică asocierea cu Târfa pe Jumătate Irlandeză și/sau cu Lemarc. Marcus și Rebecca aveau să se stabilească la țară, iar mama lor urma să aibă în continuare traiul asigurat. Operele lui Lemarc aveau să se vândă în continuare în magazinul doamnei McGinnis. În realitate, nu se putea gândi la un singur motiv bun pentru care să-și grăbească întoarcerea la Londra. Poate că avea să călătorească prin Europa vreo câțiva ani, așa cum visase odinioară.

Își mută privirea spre Lucien, care rămânea suspect de tăcut în spatele ziarului său. Vorbele de mai devreme ale prietenului ei îi răniseră mândria. „Simon nu e iubitul meu", își repetă. Ar fi putut fi, dacă circumstanțele ar fi fost diferite. I-ar fi plăcut să învețe mai multe păcate de la el. Sau cu el, mai degrabă.

Asta o făcu să surâdă, dar amuzamentul se evaporă rapid când își aminti ultima lor discuție. Nu fusese o ceartă... Ei bine, nu o ceartă de genul celei pe care o bănuia Lucien. Simon fusese... dezamăgit de ea. Și să nu mai spunem rănit de duplicitatea ei. Refuzase să se lase convins, să-i accepte explicațiile, ceea ce nu avea cum să fie vina lui Maggie. Bărbat încăpățânat!

Bine, nu era ca și cum s-ar fi luptat ca el să înțeleagă. Maggie luă creionul de pe masă și începu să-l învârtă între degete. De ce-ar fi făcut-o? Din experiența ei, putea spune că nimeni nu asculta. Cu siguranță, Simon nu avea să fie diferit. Până la urmă, crezuse minciunile lui Cranford. Nici măcar o dată nu căutase să afle o explicație a scandalului. Da, Cranford adusese dovezi, dar nu fuseseră decât minciuni. Toate fuseseră minciuni. Oare n-ar fi trebuit ca Simon să aibă măcar o urmă de-ndoială?

La dracu' cu toți! Cu Simon, Cranford și toată înalta societate. Obosise să mai încerce să se încadreze într-o lume care nici nu credea în ea, nici nu era interesată să afle adevărul. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era ca și cum ar fi fost vreo femeie isterică, în pragul unei crize de nervi. Îndurase un scandal, o dezamăgire, o căsnicie forțată, moartea tatălui ei, prăbușirea rapidă a mamei ei, toată nobilimea șușotind și bârfind despre ea... Nu avea să se ascundă să-și lingă rănile și să-și plângă de milă pentru tot ce se întâmplase. Lucien avea dreptate. *Nu*-i stătea deloc în fire să facă așa ceva. Ceea ce însemna un singur lucru.

– Am să te însoțesc în oraș azi, îi spuse ea lui Lucien. Intenționez să văd dacă vechea mea casă de pe *avenue* Gabriel este disponibilă.

– Vrei să spui locuința pe care ai declarat-o prea mare pentru o simplă englezoaică văduvă? vorbi el tărăgănat.

– Chiar aceea. Și, deși casa poate fi prea mare pentru o simplă englezoaică văduvă, e perfectă pentru nerușinata Târfă pe Jumătate Irlandeză. A venit vremea să mai găzduiesc o petrecere.

Lucien lăsă încet ziarul jos, pentru a-i zâmbi.
– A, în sfârşit. Bine ai revenit, *ma chère*.

Nici dacă locuiai într-o altă ţară nu scăpai de bârfă. De fapt, dimpotrivă. Faptul că locuiau printre străini îi transformase pe englezi într-un grupuleţ unit, şi orice veste despre cei de acasă se împrăştia cu rapiditate. În felul ăsta, Simon aflase despre apariţia lui Maggie în clipa în care se mutase în casa mare de pe bulevardul Gabriel.

Se simţi extrem de eliberat la aflarea veştii. Se afla în Franţa de mai bine de două săptămâni, dar nu reuşise să o localizeze, în ciuda faptului că depusese toate eforturile. Începuseră să-i vină în minte cele mai sumbre scenarii: că, în timpul traversării, căzuse peste bord, că fusese răpită de vreo bandă de hoţi, că informaţia pe care o primise era greşită şi nu plecase deloc la Paris. Se temea că avertismentul Juliei se adeverise şi o pierduse definitiv pe Maggie.

Astfel că, atunci când descoperise unde se afla, primul lui instinct fusese să meargă degrabă la ea acasă, să-şi ceară scuze şi apoi să o sărute până ce avea s-o lase fără suflare. Lui Quint îi luase un sfert de oră să-l convingă să nu facă asta.

– Winchester, doamna nu primeşte vizite. Am fost întors de la uşă şi, cu siguranţă, n-o să fie mai prietenoasă cu tine, îi povestise Quint după ce se întorsese. Nu după felul cum te-ai comportat. Cel mai bun plan de atac al tău ar fi să-ţi faci apariţia când nu va putea să fugă şi apoi să o forţezi să te asculte. Se zvoneşte că, în zece zile, organizează un bal mascat. O să mergem şi noi, şi atunci o să poţi să-ţi susţii cauza.

Aşa că, timp de mai bine de o săptămână, simţindu-se ca un leu în cuşcă, Simon luase la pas camerele lui de la ultimul etaj al Hôtel Meurice, fără a face mare lucru în afară de a se gândi la Maggie. Julia plantase sămânţa, dar Simon ştia acum că aşa stăteau lucrurile. Maggie era motivul pentru care nu se însurase niciodată. Toţi anii ăştia, îşi spusese că prefera să fie singur, dar adevărul era că nu găsise niciodată pe cineva asemenea ei. O femeie care să-l facă să se simtă viu în clipa în care păşea în încăpere. Cineva care să-l ţină în suspans şi cineva care să nu se teamă

să-l înfrunte. O femeie care-l surprinsese satisfăcându-se şi care nu fugise din cameră ţipând.

Nu avea să renunţe la ea. Gata cu minciunile, gata cu neîncrederea. Avea s-o facă pe Maggie să-l creadă, avea să folosească fiecare fărâmă de şarm şi orice metodă de convingere pe care le avea la îndemână până ce ea avea să accepte inevitabilul.

Acum, el, laolaltă cu jumătate din Paris, din câte se părea, se înghesuiau în sala de bal a lui Maggie. Grămezi de invitaţi se învârteau de colo-colo, toţi îmbrăcaţi în diferite costume, care mai de care mai îndrăzneţ. Erau satiri şi zeiţe, piraţi şi curteni. O grămadă de Madame de Pompadour şi de regele Henric al VIII-lea. Quint alesese să se costumeze precum unul dintre eroii lui, Francis Bacon, deşi probabil că nimeni nu avea să recunoască costumul. O alegere deloc practică, având în vedere pantofii cu toc înalt, peruca, gulerul încreţit, dar era greu să-l faci pe Quint să se răzgândească odată ce se hotărâse.

Deşi nu o văzuse încă pe gazdă, ştia ce costum avea să poarte. Plătise o sumă frumuşică pentru informaţie, astfel încât costumul lui să se potrivească perfect cu al ei. Spera ca ea să-i aprecieze efortul, având în vedere că, la venire, aproape îi îngheţase mădularul pe drum. Ambianţa era uimitoare. Maggie chiar se întrecuse pe sine. Interiorul sălii de bal fusese transformat într-o oază egipteană luxuriantă, cu palmieri în ghiveci şi alte plante verzi mai mici presărate de-a lungul încăperii, laolaltă cu coloane aurite împodobite cu stofe de culoare roşie. Un perete al încăperii era acoperit cu o pânză înfăţişând un peisaj deşertic – coline de nisip sub un soare arzător portocaliu –, iar el se întrebă dacă fusese pictat de ea. Spaţii restrânse de relaxare, în care se putea sta pe divane, perne şi covoare, erau aşezate de-a lungul salonului, astfel încât oaspeţii să poată privi petrecerea de pe ringul de dans.

Lacheii purtau, de asemenea, costume, fiecare cu pieptul dezgolit şi purtând o mască pe jumătate de faţă, care-i făcea să semene cu nişte şacali. Partea de sus a fiecărei măşti acoperea ochii bărbaţilor şi se prelungea cu urechi negre înalte, lăsându-le însă gura şi nasul libere. Brăţări aurite le împodobeau partea de sus a braţelor, iar pe pielea dezgolită a gâtului purtau discuri groase din aur şi onix. Ţinuta era întregită de fuste negre cu auriu lungi

până la jumătatea coapselor. De unde Dumnezeu îi angajase pe indivizii ăştia?

În ciuda multitudinii de costume şi oameni, Simon o zări fără nici cel mai mic efort. Stătea în capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal, înconjurată de invitaţi. Majoritatea bărbaţi, din câte putea el să vadă. Nici nu era de mirare, având în vedere rochia albă aproape transparentă pe care o purta. Veşmântul se strângea în jurul pieptului ei, împingându-i sânii în sus şi în afară, în vreme ce fire din bobiţe aurii îi atârnau din părul negru şi se prindeau de o bentiţă împodobită care-i înconjura capul. În picioare purta sandale aurii, ale căror cureluşe se întindeau în jurul gleznelor. Într-o mână, ţinea un pahar de şampanie, iar în cealaltă un sceptru în formă de cârjă. Cleopatra, seducătoarea exotică a lumii antice.

Simon simţi căldură în abdomen, alinarea şi dorinţa luându-şi locul una alteia până ce nu se mai putu gândi decât că trebuia să ajungă la ea. Făcu un pas în direcţia ei, dar Quint îşi puse mâna pe braţul lui şi-l opri.

– Ai răbdare, Winchester. Las-o să-şi întâmpine oaspeţii. Nu are nici un rost să fim daţi afară înainte de cină.

– Nu ne va da afară, dar ai dreptate. O să aştept până ce o să bea un pahar sau două de şampanie mai întâi.

Quint chicoti.

– Nu am crezut c-o să apuc ziua în care priceperea ta de a cuceri o femeie va depinde de cât e ea de ameţită.

Simon îi aruncă o privire lui Quint.

– Nu vreau să se îmbete. O vreau docilă.

– Vai, asta e tot?

– Winchester!

Simon se întoarse la auzul numelui său. În faţa lui stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum negru. Datorită zâmbetului încrezut de pe faţa bărbatului, Simon nu avu nici o problemă în a-l recunoaşte.

– Markham. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

Se întoarse să-l prezinte pe Quint, dar îşi dădu seama că prietenul lui se făcuse nevăzut în mulţime.

– În perioada asta a anului, Londra devine îngrozitor de plictisitoare, rosti Markham. M-am gândit să vin să văd ce-au pregătit

fraţii noştri francezi. Închipuie-ţi ce surprins am fost să dau peste un banchet atât de animat.

Fără îndoială, Markham o urmase pe Maggie la Paris. La un moment dat, Simon poate că ar fi fost gelos, dar acum nu-i mai păsa câţi bărbaţi erau în trecutul ei. Şi nici în prezent, de altfel. Simon intenţiona să o aibă din nou. Voia ca zâmbetele şi râsul ei să fie ale lui. La fel şi agerimea minţii şi limba ei ascuţită. Şi, cu siguranţă, intenţiona să aibă trupul ei atrăgător zvârcolindu-se sub al lui.

O bătaie puternică din palme străbătu de dincolo de larma conversaţiilor când Maggie veni în centrul încăperii. Cerea atenţie, iar mulţimea amuţi.

– *Mesdames et messieurs,* rosti ea tare. Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit. Pentru a fi în concordanţă cu tema acestei seri, vă ofer minunile Egiptului antic.

Începură bătăi lente, ritmice de tobe. Din capătul celălalt al salonului, îşi făcură apariţia doi lachei-şacali, fiecare ţinând în mână capetele unei lectici. Întinsă pe patul portabil se afla o femeie îmbrăcată aproape la fel ca personajul lui Maggie. Părul negru i se legăna pe umeri, iar o bentiţă aurie îi înconjura capul. Când ajunseră în centrul ringului de dans, bărbaţii lăsară jos lectica, iar ea coborî, o rochie albă transparentă căzând în valuri până la glezne. Decolteul era absurd de adânc, iar Simon putea aproape să jure că sfârcurile îi fuseseră colorate cu ruj. Femeia ridică braţele goale şi mâinile precum o statuie egipteană şi încremeni. Cu mişcări la fel de lente, fu urmată de o altă lectică, a cărei ocupantă i se alătură pe podea primei femei, adoptând o poziţie uşor diferită a mâinilor. Li se alăturară alte trei, în total fiind cinci femei, cu expresii serioase şi îmbrăcate în costume identice. Odată ce lacheii-şacali se retraseră, tempoul tobei deveni mai alert, fiind acompaniat de zăngănit de clopoţei. Partea de sus a trupurilor dansatoarelor începu să se unduiască, în vreme ce îşi aruncau rapid şi cu putere mâinile în sus. Simon aruncă pe furiş o privire spre Markham, care stătea vrăjit de spectacol. De fapt, Simon nu s-ar fi mirat să vadă o dâră de salivă în colţul gurii bărbatului.

Nu că lui i-ar fi displăcut reprezentaţia. Într-adevăr, nu mai văzuse niciodată un dans atât de lipsit de inhibiţii. Atât de... senzual.

Femeile își roteau întruna șoldurile și-și împingeau sânii într-un tablou ostentativ, înfățișând actul sexual. Îi aminti lui Simon de Barrett House, când Maggie se așezase cu picioarele desfăcute peste el, strălucind de sudoare în timp ce mădularul lui aluneca înăuntrul ei. Ei bine, acela fusese un spectacol care meritase să fie savurat.

Dansatoarele începură o rafală de mișcări coordonate din mână, pentru ca apoi să facă la fel și din picioare. Nici una nu purta pantofi, iar degetele lor delicate de la picioare se mișcau în liniște, înainte și-napoi, pe lemnul uzat al ringului de dans.

După alte câteva minute, ritmul muzicii se intensifică, iar femeile se rotiră în cerc, ridicându-și rochiile deasupra genunchilor, lăsând la vedere picioarele goale, spre deliciul publicului. Când notele încetară, fiecare dintre ele rămase într-o poză de final, iar mulțimea izbucni într-un ropot de aplauze. Simon zâmbi și aplaudă la fel de puternic ca restul lumii. Numai Maggie putea regiza ceva atât de insolent.

Ritmul lent al tobei reîncepu, iar femeile păşiră agale, la unison, de-a lungul încăperii. Dispărură, iar oaspeții începură să chicotească și să vorbească – minunându-se, fără îndoială, de spectacol.

– Nu am mai văzut niciodată așa ceva, îi mărturisi Markham lui Simon. Ei bine, mă simt înviorat. Merg să găsesc o femeiușcă. Cred că e mereu mai ușor la un bal mascat. Tu ce-o să faci?

– Cred că o să aștept aici.

Intenționa să stea cu ochii pe Maggie.

– A, ai pus deja ochii pe cineva, nu? Atunci ar fi mai bine să mă grăbesc. Scuză-mă.

Markham plecă în grabă, pelerina neagră învolburându-se în urma lui, iar Simon scoase un oftat de eliberare. Da, pusese ochii pe cineva – o *persoană* uluitor și îngrozitor de frumoasă.

– Cleopatra, murmură Lucien la urechea lui Maggie. Marc Antoniu nu și-a luat ochii de la tine toată seara. Poate îl cunoști cumva pe domn, *ma chère?*

Era primul moment de intimitate pe care-l avuseseră de când se deschiseseră ușile, în urmă cu mai bine de două ore. Balul

mascat avusese un succes extraordinar, având în vedere entuziasmul mulțimii.

Maggie sorbi din șampanie și se uită spre Lucien.

– Marc Antoniu? Unde?

– Acolo. În capătul îndepărtat, între palmier și Ioana d'Arc.

Femeia se întoarse în direcția indicată și, imediat, privirea ei întâlni ochii albaștri pătrunzători de culoarea Mării Mediterane. Trase adânc aer în piept. „Simon." Purta o mască aurie, dar l-ar fi recunoscut oriunde, privirea lui intensă făcând-o să simtă furnicături în tot trupul. Doamne sfinte, ce căuta el aici?

Se întoarse ostentativ cu spatele și-i spuse lui Lucien:

– Nu e nimeni important. E doar un bărbat pe care l-am cunoscut mai demult. „Și l-am iubit. Și l-am adorat cu gura."

Gândul nedorit îi dădu fluturi în stomac.

– Nu știu de ce te deranjezi să mă minți.

– Maggie minte în legătură cu ceva? întrebă Henri, iubitul de multă vreme al lui Lucien, în timp ce li se alătură. Are legătură cu lipsa costumului tău, Luc? Ți-am spus eu că va fi dezamăgită.

Henri, unul dintre cei mai faimoși actori din Paris, era costumat ca Hamlet, personajul lui dramatic preferat, în vreme ce Lucien refuzase să se îmbrace altfel decât cu propriile haine. Pretindea că urăște balurile mascate, care, în opinia sa, nu erau altceva decât niște neobrăzări aristocratice. Mentorul ei putea să fie așa un scorțos uneori!

– Nu, are legătură cu felul în care Marc Antoniu o privește pe frumoasa noastră Cleopatra.

Henri urmări ce indica semnul din cap al lui Lucien și începu să-i facă o examinare rapidă lui Simon. După ce îi aruncă o privire lungă, bărbatul strânse din buze și se aplecă să-i șoptească rapid o frază în franceză lui Lucien. Maggie nu putu să prindă tot, dar Lucien râse și-i spuse lui Henri să înceteze.

– Ce a zis? îl întrebă Maggie pe Lucien.

Buzele lui Lucien zvâcniră.

– Că Marc Antoniu are picioare frumoase. Flutură din mână, absent. Și alte prostii. Deci el e? El e iubitul tău englez, căruia, în sfârșit, i-a venit mintea la cap și a sosit să te răpească și să fugă cu tine în noapte?

– Nimic de genul ăsta, minți ea. Iubitul meu englez e mai înalt. Și mai frumos.

– *C'est impossible,* rosti Henri suflându-i ca pe scenă lui Lucien.

Dar Lucien ignoră comentariul și-și menținu privirea fixată asupra lui Maggie.

– *Non,* sunt sigur că el e. Întrebarea e ce vei face în legătură cu asta.

– Vom descoperi curând, anunță Henri. Începe invazia romană asupra noastră.

Cu colțul ochiului, Maggie văzu cum Simon își făcea loc printre oaspeți și se îndrepta spre ea. Purta o tunică albă cu mâneci scurte care-i ajungea până peste genunchi, o centură prinsă lejer în talie, o togă purpurie atârnată peste umeri și cu marginile prinse laolaltă cu o clemă argintie. Purta bine costumul: părea înalt și zvelt, la fel de atrăgător ca orice statuie romană pe care o desenase, cu cantitatea exactă de putere și aroganță. Inima îi bătea tare și repede în spatele coastelor.

Spre uimirea ei, Lucien și Henri se făcură nevăzuți, lăsând-o singură în sala aglomerată de bal. Lua în calcul opțiunea de a fugi, dar probabil că Simon ar fi prins-o. Era mai bine să-l înfrunte acum, când erau înconjurați de sute de oameni.

– Cleopatra, o salută el, făcând o plecăciune și ridicând un pumn la piept așa cum ar fi făcut orice roman.

Deci aveau să joace niște roluri.

– Antoniu, îi replică Maggie. Și iată-mă aici, fără vipera mea.

Bărbatul se îndreptă de spate și o privi gânditor.

– Cred că ești mult prea încăpățânată să alegi moartea de propria mână.

– Dar Antoniu s-a sinucis primul. Să încercăm și să aflăm? rosti ea mieros.

Simon făcu o grimasă.

– Cât de mult mi-ai lipsit, draga mea Cleopatra.

– Serios? Trebuie să recunosc că sunt surprinsă. Aș fi crezut că ai fi fericit să nu mă mai vezi niciodată.

– Te-ai înșela. Faci o plimbare cu mine?

Simți o strângere de inimă la ideea de a rămâne singură cu el. De panică, se gândi ea.

– De ce? Cred că orice trebuie spus e mai bine să fie rostit aici.

Bărbatul ridică provocator dintr-o sprânceană blondă.

– Ți-e frică?

– Că am să te strâng de gât cu tunica ta? Îmi e destul de frică. Iar tachinările sunt sub demnitatea ta.

Începuseră să atragă spectatori. Câțiva oaspeți din apropiere ascultau acum conversația cu un vădit interes. Simon observă și se întinse s-o apuce de mână, trăgând-o lângă el.

– Vino, regina mea războinică. Hai să explorăm grădinile.

Unde aveau amândoi să înghețe de frig. Femeia își consolidă poziția.

– Nu, urmează-mă.

Înșfăcă un pahar de șampanie de pe o tavă și sorbi lichidul rece și dulce în timp ce-l conducea spre holul din spate. Nu avea nici cea mai vagă idee ce voia Simon. Oare nu-și spuseseră destule în timpul ultimei lor discuții? Zisese că-i fusese dor de ea. Era cât pe-aci să izbucnească în râs. Chiar și dacă era adevărat, ăsta nu era un motiv pentru care să vină în Franța după ea.

Dacă venise în speranța că ea avea să-și ceară scuze pentru Lemarc, atunci urma să fie profund dezamăgit. Nu avea de gând să-și ceară iertare pentru arta ei așa cum nu avea de gând să meargă la Almack într-o miercuri seară.

Lucien le apăru în cale, pe chipu-i copilăros și frumos citindu-se îngrijorarea.

– E totul în regulă? Ai nevoie de mine? întrebă el în șoaptă, în franceză.

– Sunt bine. O să dureze doar un moment, replică ea în engleză și-și continuă drumul.

În spatele ei, Simon și Lucien avură un schimb rapid de replici, dar era prea departe să-i poată auzi. Fără îndoială, Lucien îl avertiza pe Simon să n-o supere, un gest tipic pentru prietenul ei francez. Lucien avea puțini prieteni, dar îi apăra cu patos pe fiecare dintre ei. Desigur, nu avea nici o șansă în fața puternicului conte de Winchester, care putea să scape basma curată din orice problemă, mai puțin dacă ar fi săvârșit o crimă, poate. Cu toate astea, o impresiona să vadă că lui Lucien al ei îi păsa îndeajuns încât să încerce.

Simon o ajunse din urmă când ea tocmai trecea pragul salonului de muzică.

– Ai văzut expoziția? îl întrebă ea.

– Nu. Am fost ocupat.

– Vino, atunci. Trebuie să vezi artefactele din Egiptul antic pe care le-am împrumutat special pentru ocazia asta.

Intrară în camera care fusese transformată într-o colecție miniaturală de artă egipteană.

Mesele formau un semicerc în spatele căruia se aflau niște panouri pe care fuseseră pictate diverse teme și peisaje egiptene. Pe mese se aflau expuse sculpturile pe care le procurase Lucien, special pentru balul mascat, prin rețeaua lui de colecționari. Maggie se prăpădise de râs când obiectele fuseseră despachetate. Nici o altă expoziție nu ar fi putut fi mai potrivită pentru o femeie cu reputația ei.

Un număr mic de oaspeți, în mare parte bărbați, se plimbau de colo-colo prin încăpere. Câteva femei chicoteau și arătau cu degetul, vădit stingherite de subiect. Când se apropiară de prima masă, simți momentul în care Simon își dădu seama despre ce era vorba.

– Astea sunt... începu el. A, statui ale fertilității. Ar fi trebuit să ghicesc.

– Foarte bine. Majoritatea sunt variații ale lui Min, indică ea spre o sculptură în piatră care înfățișa un bărbat negru cu mădularul în erecție într-o mână și cu un bici în cealaltă.

– Zeul egiptean al fertilității.

Erau aproape treizeci de sculpturi în lemn și piatră, fiecare cu falusuri mari și mândre despre care egiptenii credeau că aduceau fertilitate. Simon nu scoase nici o vorbă, continuă doar să meargă încet în jurul meselor și să examineze fiecare exponat. Desigur, avea să fie dezamăgit. Fără îndoială, avea să profite de ocazie ca s-o pedepsească aspru pentru nerespectarea bunei cuviințe și a decenței. Ceea ce nu înțelegea el era că ea nu intenționa să fie precum restul celorlalți membri ai înaltei societăți. Pur și simplu, nu putea s-o facă. Să renunțe la Lemarc și să se apuce în schimb de brodat lângă foc, în timp ce-și aștepta soțul să se întoarcă după o noapte de beție? Sub nici o formă. Existase o vreme în care visase

să fie o soție corespunzătoare pentru un bărbat cu poziție bună și cu o avere chiar și mai bună, acum însă, știa că lumea conținea *mult mai multe*. Nu avea să renunțe la libertatea de a face ceea ce-i plăcea.

– Și asta? Simon îi făcu semn spre o statuie de lemn înfățișând o creatură pe jumătate crocodil, pe jumătate hipopotam, de sub a cărei burtă umflată ieșeau în relief niște sâni dezgoliți.

– Taweret. Zeița fertilității și protectoarea femeilor la naștere. Femeia îl analiză în căutarea unui indiciu care s-o ajute să-i citească reacția, dar nu reuși să-și dea seama ce gândea. Sculptura este destul de bine păstrată. Încă mai poți vedea modelul solzilor pe coadă.

– De ce m-ai adus aici? întrebă el fără să-și ia o clipă ochii de la mese. Sperai să mă șochezi, Lady Hawkins, sau poate să-mi trezești instinctele primare?

Capitolul 14

Maggie rămase cu gura căscată înainte să apuce să se controleze.

– Să-ți tre-trezesc ce? bălmăji ea. Nu fi ridicol. Doar m-am gândit că ar trebui să le vezi.

– Păcat.

Nu părea îngrozit. Sau deranjat. Iar asta o enervă peste măsură. Părea... amuzat. În timp ce Maggie medita în legătură cu lipsa lui de reacție, el o luă de mână și o trase în spatele paravanelor, spre ungherele întunecate ale camerei.

– Simon, unde mergem?

– Acum e rândul tău să mă urmezi, rosti el, trăgând-o spre un colț îndepărtat unde se afla pianul nefolosit.

În semiîntuneric, nu putea să-i vadă trăsăturile, așa că, în compensație, celelalte simțuri i se ascuțiră. Simți cum poalelor rochiei sale se atingeau de picioarele lui. Îi sesiză mirosul familiar de citrice cu o tentă de tabac. Stătea atât de aproape, încât mai

că se atingeau, prezența lui masivă copleșind-o. Maggie își simțea gura foarte uscată.

Rememorase seara petrecută împreună în Barrett House de atâtea ori, încât știa aproape fiecare detaliu. Fiecare alunecare a mâinii lui. Fiecare atingere a buzelor lui. Trupul ei fusese pânza lui și, cu atingeri pricepute și mângâieri îndrăznețe, crease ceva ce nu mai existase până atunci. Ceva în care numai ochiul lui abil văzuse potențialul. Fusese transformată. Dar era o greșeală să lase dorința să-i întunece judecata, oricât de extraordinară fusese experiența pe care o trăiseră ei doi. Erau prea multe în joc.

Plănuia să o seducă în colțul ăsta? Dacă, într-adevăr, așa stăteau lucrurile, atunci trebuia să îl descurajeze.

– De ce ai venit la Paris, îl întrebă ea retrăgându-și mâna din palma lui. Să mă informezi în detaliu cum intenționezi să îl distrugi pe Lemarc?

Simon îi prinse între degete o șuviță de păr și i-o ascunse după ureche, atingerea suavă făcând-o să se cutremure.

– Ajunge cu minciunile dintre noi, rosti el. Meriți sinceritate din partea mea și mi-ar plăcea să primesc și eu același lucru de la tine. Am fost incredibil de furios pe tine, dar nu am avut niciodată intenția de a-l da în vileag pe Lemarc.

Maggie cunoștea prea bine senzația. Furia îi clocotea și acum în vene, când își amintea ultimul lor schimb de replici.

– Dar acum știu de ce l-ai creat pe Winejester și m-ai făcut de râs, continuă contele. Sunt dispus să uit asta ca să putem trece mai departe. Te-am iertat.

Chiar... ? Maggie simți un zăngănit de neîncredere în urechi.

– *Tu* m-ai iertat *pe mine?* Tu... tu, ființă insuportabilă.

Dumnezeule mare, ar trebui să stea în genunchi s-o implore să-l ierte și să-și recunoască toate vorbele și faptele nemiloase. Cu siguranță, fiind un conte, probabil că nu-și ceruse în viața lui iertare de la cineva – dar asta nu însemna că ea nu merita. Femeia simțea dezamăgirea arzându-i pieptul, iar asta o făcu să ridice tonul în vreme ce-l împunse în piept cu un deget.

– Aproape că nici nu contează că m-ai iertat, Simon, pentru că eu nu te-am iertat *pe tine*. Și e puțin probabil să o fac vreodată. Întoarce-te la Londra. Îți pierzi vremea aici.

Bărbatul îi prinse mâna, lipindu-i-o de suprafața dură a sternului său și privind-o cu o expresie confuză.

– Deja ți-am explicat că Cranford m-a păcălit cu acele scrisori. Și, crede-mă, intenționez să obțin o explicație de îndată ce o să-i pot da de urmă. Dar tu m-ai făcut să plătesc cu vârf și-ndesat pentru păcatele mele cu desenele tale. Nu putem să trecem peste asta și să mergem mai departe?

Cum putea să înceapă măcar să-i explice toate felurile în care o rănise în toți anii care trecuseră? Cea mai mică dintre probleme era că el crezuse tot ceea ce era mai rău despre ea. Cranford era doar o picătură mică în fântâna vastă de piedici care stăteau între ea și Simon.

– Nici măcar n-aș ști de unde să încep. Nu pot să uit ceea ce s-a întâmplat și mă îndoiesc că am să te pot ierta vreodată.

Contele clătină din cap.

– Nu cred asta. Femeia din patul meu din Barrett House nu era câtuși de puțin înverșunată și plină de resentimente. Vreau sinceritate de la tine, Maggie, rosti el pe un ton mult prea chibzuit. De când ne cunoaștem nu prea am avut parte de așa ceva. Nu crezi că merit să știu adevărul?

– Sinceritate, șuieră ea trăgându-și mâna dintr-a lui. Tu nu vrei sinceritate. Dac-ai fi vrut, m-ai fi găsit după izbucnirea scandalului, ca să afli ce s-a întâmplat. În schimb, te-ai retras în bordelul lui Madame Hartley pentru aproape o săptămână de beție și orgii.

Luat prin surprindere, Simon rămase cu gura căscată.

– Cum dracu' ai...?

– Maggie, o voce blândă îl întrerupse în vreme ce o mână o atinse pe umăr. Se întoarse și-l găsi pe Lucien lângă ea. Voi doi, rosti prietenul ei privind când la ea, când la Simon, atrageți atenția. Poate ar trebui să vă retrageți într-o altă parte a casei, *non*?

În apropierea paravanelor, câteva fețe erau, nu foarte discret, întoarse spre capătul încăperii. „La dracu'!"

Cu siguranță, în seara asta oaspeții nu se puteau plânge că nu avuseseră parte de distracție.

– Nu-i nevoie, îi răspunse ea lui Lucien. Am terminat aici. Lord Winchester tocmai pleca.

*

Asta nu mersese prea bine. Simon își frecă falca și îl privi pe Lucien conducând-o pe Maggie spre luminile din sala în care se desfășura balul mascat. Oftă, încercând să-și reprime frustrarea. Fără nici o îndoială, în seara asta o dăduse în bară. Poate ar fi trebuit să discute despre strategia lui cu Quint, înainte să sosească aici. Ei bine, acum era prea târziu. Va trebui să repare răul făcut... după ce-și va da seama ce anume o scosese de minți. Și cum de aflase despre sejurul infam din stabilimentul lui Madame Hartley din urmă cu mulți ani? Colton? Julia?

Se reîntoarse la petrecere. Urma să aibă destul timp de reflecție în vreme ce veghea asupra ei. Nu se simțea deloc confortabil să o știe acolo, neprotejată. Unii dintre oaspeții bărbați fuseseră extrem de atenți, învârtindu-se în jurul ei. Lui Simon nu îi plăcea deloc asta.

Îl găsi pe Quint de îndată ce păși în sala de bal. Se interpreta un vals, iar dansatorii se înghesuiseră pe ring, unii folosind apropierea pentru mai mult decât pentru dans. Un Nero supraponderal o privea lacom pe Boudica, cu palma strâns lipită de fundul ei.

– Marc Antoniu, te-ai întors de la înfrângerea ta de la Actium? rosti Quint tărăgănat înainte să-și ridice ceașca de ceai la gură.

– Nu chiar. A fost doar un mic obstacol.

– Nu și din câte am auzit eu. Jumătate din locul ăsta blestemat chicotește pe seama asta. Quint puse ceașca goală înapoi pe farfurioară și i-o înmână unui lacheu-șacal aflat în trecere pe acolo. Deci, care e următorul tău plan de atac?

– Nu sunt sigur. Nu mă așteptam ca ea să fie atât de...

Nu prea putea să exprime în cuvinte toată furia, amărăciunea și ura. Cum să distrugi bucată cu bucată tot muntele ăla de furie?

– Bănuiam. Dumnezeu mi-e martor că nu pot să-ți ofer informații despre creierul unei femei. Toate vor să fie curtate. Și convinse. E... înnebunitor.

„Curtate. Hmm."

– Intenționezi să rămâi? îl întrebă Quint.

– Da.

– Îți faci griji din cauza depravării care o înconjoară, deduse Quint. Nu pot spune că te blamez. Ei bine, merg să găsesc o foarte

drăguță Margaret Cavendish pe care am văzut-o mai devreme. Ne vedem mâine-dimineață.

– Stai, pe cine?

Quint oftă, fără doar și poate indignat. Deși nici Simon nu era deloc prost, nimeni nu putea rivaliza cu intelectul lui Quint.

– Ducesa de Newcastle în timpul domniei lui Charles al II-lea. Poetesă, dramaturg etc. Mai citește și tu din când în când, vrei?

Vicontele se îndepărtă, făcându-se nevăzut în marea de pene de struț și de tricornuri. Simon își îndreptă din nou atenția asupra lui Maggie, care se afla în capătul celălalt al încăperii, în apropierea ușilor deschise ale terasei, înconjurată de un cerc mic de oaspeți. Zâmbitoare și veselă, îi vrăjise pe cei din jurul ei, pe ale căror fețe fermecate se putea citi asta. Simon nici măcar nu-i putea învinovăți, căci magnetismul ei fusese una dintre trăsăturile care îl atraseseră inițial la ea.

Sorbi din șampanie și-i privi pe bărbați gudurându-se pe lângă ea. Femeia nu-i încuraja, dar participa îndeajuns încât să-i ofere unui bărbat un sâmbure de speranță. Priviri lungi, surâsuri pline de însemnătate, atingeri suave... se asigura că-i acordă atenție fiecărui bărbat din grup. Simon își simți pieptul încordându-se, dar nu chiar de gelozie. Nu, era un sentiment mai complex de-atât. Simțea că ea îi aparține și îi venea să se urce pe un scaun și să anunțe în gura mare că ea era *a lui*.

Un bărbat îmbrăcat ca Don Quijote se întinse să deschidă ușa terasei. Maggie se îndreptă într-acolo, iar Simon își încordă spatele. Chiar era atât de nechibzuită încât să-i permită unui individ să o conducă afară, singură, unde foarte multe lucruri...

– Te distrezi în seara asta, Winchester?

Atenția îi fu pentru scurt timp distrasă de bărbatul care se afla la distanță de un braț de el.

– Într-adevăr. Dar tu, Markham?

– O, da. Îndrăznesc să spun că întrece toate petrecerile ei din Londra. Deși tu n-ai avea de unde să știi, având în vedere că nu participi niciodată la petrecerile Târfei.

– Nu-i spune așa, i-o reteză Simon.

Markham făcu ochii mari.

– Ce? De ce dracu' nu? Chiar și ea și-a zis așa de multe ori în prezența mea. Nu mi se pare că e jignitor de vreme ce și ea a adoptat numele.

Simon își încleștă maxilarul. Cum putea să-i explice fără să pară un prost bolnav de dragoste? Privi spre ușile închise ale terasei. Ieșise? Dacă da, în ce scop?

– Și suntem destul de intimi, se lăudă Markham pe un ton uneltitor.

– Ce?

Simon simți cum i se încordează fiecare mușchi. Ea și Markham...

– Ei bine, nu încă. Dar am mari speranțe, mai ales de când s-a decis să mă roage să intru în grupul celor care ți se opun.

Simon aproape că rămase cu gura căscată. Maggie îl rugase pe Markham să intre în opoziție? Din câte știa Simon, ea se folosea de Lemarc ca să-i submineze pe politicieni și cauzele acestora... adică pe a lui. Nu-și dăduse niciodată seama că va merge atât de departe încât să pornească o campanie pentru a împiedica adoptarea legii pe care el avea să o propună în curând.

– Mă rog. Continuă Markham, poate ar trebui să ne întâlnim aici, la Paris, să discutăm mai în detaliu despre propunerea ta.

În urmă cu câteva săptămâni, Simon ar fi sărit să-l convingă pe Markham. Propunerea urma să aibă nevoie de toată susținerea pe care putea să o adune, iar despre Markham se știa că își schimba votul după o seară de jocuri de noroc și alcool. Dar Simon avea în clipa de față chestiuni mult mai importante pe cap. Cum ar fi să afle ce anume făcea Maggie pe terasă. Totuși, să refuze direct nu făcea parte din regulile jocului.

– Într-adevăr, Markham, ar trebui. Eu stau la Hôtel Meurice. De ce nu mi te alături într-o seară la cină?

Markham își umflă pieptul, încântat de invitație.

– Foarte bine. Poate săptămâna viitoare. Ai văzut expoziția? Chicoti, apoi se opri brusc. A, scuzele mele.

Simon eliberă un oftat. Se părea că Quint nu mințise când spusese că jumătate dintre cei prezenți la petrecere auziseră despre discuția dintre el și Maggie din salonul de muzică. Ochii lui

se îndreptară încă o dată spre uşa terasei. Ce punea la cale? Nici ea, nici Don Quijote nu se întorseseră.

Simți cum i se înfioară pielea de pe ceafă. Cu siguranță, exagera. Probabil ieşise la aer şi fusese absorbită de discuție. Totuşi, s-ar fi simțit mai bine dacă măcar putea s-o vadă.

– Scuză-mă, Markham, trebuie să mă ocup de ceva afară.

– *Mon chaton.* Eşti chiar mai frumoasă decât acum trei ani, pisicuța mea.

Maggie îi zâmbi lui Jean-Louis, un bărbat la fel de fermecător şi de chipeş pe cât îşi amintea. Prieten cu Lucien, Jean-Louis fusese singurul ei amant din timpul căsniciei. Deşi nu era mândră că îşi dezonorase jurămintele de căsătorie, în timpul anilor de singurătate fusese dornică de orice fel de afecțiune. Charles încetase orice fel de contact cu ea, oricât de ciudate ar fi fost experiențele acelea. Pe măsură ce sănătatea soțului ei se deteriorase, acesta preferase compania amantei pe care o avea de multă vreme, iar Maggie se bucurase că se întâmplase aşa.

Naivitatea şi vinovăția ei se dovediseră însă ingredientele unui dezastru în timpul scurtei ei legături amoroase cu Jean-Louis. Dar cel puțin rămăseseră prieteni.

– Talentul tău de a face complimente îl întrece pe cel de a mânui pensula, *mon ami.* Ce ai mai făcut de ultima oară când te-am văzut? Lucien mi-a spus că te-ai apucat de portrete.

– Aşa este, îi confirmă el. Mi se pare că sunt mai profitabile şi mai sigure decât orice altceva. Tocmai ce m-am întors din Spania, unde am petrecut câteva luni ca s-o pictez pe noua regină.

– Şi, fără îndoială, să le distrezi pe domnițele spaniole frumoase de la Curte.

Bărbatul zâmbi, arătându-şi dinții drepți şi albi.

– Desigur. Ce fel de francez aş fi dacă nu mi-aş demonstra toate talentele în țărişoara lor înapoiată?

– Cât eşti de generos, râse Maggie.

– Într-adevăr, încerc. Deveni serios în timp ce se întinse să o prindă de mână. Îmi pare rău că... Făcu o pauză în căutarea cuvântului potrivit. Că prietenia noastră n-a continuat. Te găsesc foarte

frumoasă, Lady Hawkins. Dacă vreodată ai nevoie de mine, tot ce trebuie să faci e să mă rogi.

Cât de mult îşi dorea să simtă ceva pentru bărbatul acesta dulce şi fermecător. Când se cunoscuseră, Maggie visase la un atelier cu vedere spre Île de la Cité, unde aveau să picteze toată ziua şi să facă dragoste toată noaptea. Speranţele acestea se năruiseră însă, atunci când ea îşi dăduse seama că îi lipsea ceva... ceva ce doar un singur bărbat reuşise vreodată să trezească în sufletul ei, naiba să-l ia!

Maggie făcu un pas în faţă şi-l sărută pe obraz.

– Desigur. Şi îţi mulţumesc, Jean-Louis. Ai fost un prieten minunat atunci când aveam mai mare nevoie.

– Pot să îţi fiu din nou. Nu uita.

– N-am să uit. Acum fugi sau drăguţa ta însoţitoare. E posibil să înceapă să se întrebe unde ai dispărut. Intenţionez să mai stau câteva minute aici la aer.

– Singură? *Non*, nu pot permite aşa ceva. O femeie drăguţă nu ar trebui să rămână singură aici.

Maggie flutură din mână.

– Emoţionant, dar inutil. Sunt în siguranţă aici, te asigur. Ca să nu mai vorbim că nu am o reputaţie pentru care să îmi fac griji. Mergi. Îi făcu semn cu bărbia spre casă. Am să vin şi eu într-un minut.

Cu o expresie încă nesigură, Jean-Louis se întoarse la petrecere, iar Maggie trase aer adânc în piept ca să-şi limpezească mintea. Să se ocupe de invitaţi în timp ce încerca să ignore privirea pătrunzătoare a lui Simon îi dăduse o durere groaznică de cap care-i pulsa în tâmple. Oare omul ăsta nu avea altceva mai bun de făcut decât să stea s-o privească pe ea toată seara? Şi-ar fi dorit să se întoarcă la hotelul lui, să-şi facă bagajele şi să plece cu primul vapor spre Londra.

Oare chiar îşi dorea asta? Îşi frecă braţele goale ca să se încălzească. Torţele aliniate pe marginea terasei erau mai mult decorative decât menite să dea căldură: cu toate astea, se trezi păşind către ele. Oare cât avea Simon de gând să stea la Paris? „Aştept sinceritate din partea ta, Maggie." Ideea o făcea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Nimeni în lumea asta nu-şi dorea

sinceritate – înalta societate era construită pe aparențe și pe înșelăciune, pentru numele lui Dumnezeu.

Și chiar dacă el voia adevărul, ea jucase atât de mult timp rolul altcuiva, încât nici nu-și mai amintea cum fusese înainte, nu și-o mai amintea pe Maggie aceea pe care o fermecase el în timpul debutului său. Fata aceea nu mai exista. Ca să supraviețuiască, devenise o altă persoană, una mai puternică și mai încrezătoare. Una care lua deciziile singură. Simon știa despre Lemarc, iar ea negase acuzațiile lui Cranford. Ce mai voia de la ea?

Se auziră pași pe piatră, iar ea încremeni. Mai era cineva acolo? Se auzi un alt zgomot, de data asta mai aproape de scările grădinii. Se forță să se liniștească. Mai mult ca sigur, era vreo pereche de îndrăgostiți care se întorcea la petrecere. Se întoarse cu spatele pentru a le acorda intimitate.

– Lady Hawkins, rosti o voce străină și gravă câteva clipe mai târziu. Ce minunat arătați în seara aceasta.

Maggie rămase fără suflu. Vocea aceea. Se auzea parcă deformată, dar îi trezi o amintire din străfundul minții. Maggie se întoarse și dădu cu ochii de un bărbat îmbrăcat cu un palton gros, și care purta o mască cu Moartea Neagră, cu cioc lung și cu ochii negri, lipsiți de suflet, care o priveau de la mică distanță.

– Cine sunteți, întrebă ea, ignorând fiorii de neliniște care îi alunecau de-a lungul șirei spinării.

– Nu mă recunoști? Sunt devastat.

Cu inima bătându-i cu putere, femeia își concentră ochiul de artist pe detalii. Era englez, își putea da seama de asta atât după accent, cât și după haine. Era ceva mai scund decât Simon și bine făcut. Totodată, era bine îmbrăcat. Nu observase mai devreme acel costum, și era destul de sigură că l-ar fi ținut minte.

– Mă tem că nu. Nu vă dezvăluiți identitatea?

– Toate la timpul lor, draga mea, toate la timpul lor. Ești o doamnă greu de găsit singură.

Faptul că el așteptase s-o prindă singură nu era un semn bun. Locul unde se afla, atât de departe de casă și de protecția mulțimii, era ca o pedeapsă pentru încrederea ei exagerată și pentru mândria ei. Cu toate astea, nu avea să-i fie frică.

– Domnule, dacă aveți de gând să îmi faceți rău, veți avea parte de o luptă încrâncenată.

– Vai, dar îmi place o luptă pe cinste, Lady Hawkins. Nimic nu-i face sângele unui bărbat să clocotească mai tare în vene, crede-mă.

Maggie înghiți să scape de amărăciunea pe care o simțea în gât.

– De ce sunteți aici? Să mă speriați?

– Ești speriată? Vai, și eu care credeam că nimic nu-l va speria pe marele Lemarc.

Femeia rămase fără suflare. Cum...? Simon spusese cuiva? Nu, știa că n-o făcuse: nu ar fi vrut să se știe că fusese ridiculizat în public de o femeie. Mândria unui bărbat nu putea suporta asta. Își reprimă panica și se îndreptă de spate.

– Mă faceți să îmi pierd timpul cu prostiile astea. Ori vă dezvăluiți identitatea și scopul pentru care vă aflați aici, ori plecați.

– Dacă nu ți-ar tremura mâinile, poate te-aș crede.

Femeia își petrecu brațele în jurul taliei.

– Asta e din cauza frigului. Nu mă tem de lași care se ascund în spatele măștilor și pândesc în întuneric.

– Da, tu preferi bărbați precum Winchester, despre care se spune că ar fi următorul mare politician. Ar putea chiar să rivalizeze cu Fox.

Disprețul din vocea lui era evident, în ciuda măștii grotești.

– M-am săturat de discuția asta. Vă rog să mă scuzați.

Se îndreptă spre ușă, mai mult decât dornică să pună capăt schimbului ciudat de replici.

– Bănuiesc că, la reputația ta, e posibil să le fi auzit pe toate până acum. Te va folosi, să știi.

Maggie se opri și se roti.

– Ce? întrebă ea înainte să se gândească mai bine.

– Winchester. Nu se va ține de promisiuni, oricare ar fi acelea. Marele mincinos va lua ce va vrea și va trece mai departe.

– Cum de...

Ușa terasei se deschise și în cadrul ei apăru Simon. Bărbatul își plimbă privirea de la Maggie la bărbatul mascat, apoi începu să înainteze.

– Lady Hawkins, pot să vă ajut?

Înainte să termine propoziția, tovarășul ei misterios făcu o plecăciune exagerată și se grăbi spre casă. Simon se dădu într-o parte ca să-i permită accesul spre ușa terasei și se apropie de ea.

– Maggie, grăi el, extrem de încruntat, ai buzele vinețiii. De ce ești aici? Cine era bărbatul ăla?

Își trecu repede mâinile în sus și-n jos de-a lungul brațelor ei și simți un junghi când își dădu seama că înghețase.

Femeia clătină din cap.

– Nu știu. N-a vrut să-mi spună.

– N-a vrut să-ți spună? Asta e absurd. Nu făcea parte dintre oaspeții tăi?

– Nu.

– Hai înăuntru să te încălzești. Apoi, trebuie să-mi spui ce ți-a zis de arăți atât de nefericită.

Capitolul 15

Maggie acceptă un pahar sănătos de coniac de la Lucien. Erau singuri în bibliotecă – după ce îi încurajaseră pe înflăcărații Hera și Dionysos să escaladeze muntele Olimp în altă parte.

– Mulțumesc. Ridică paharul de coniac la gură și luă o înghițitură deloc demnă de o doamnă.

– Ce-a fost în mintea lui Jean-Louis să te țină atât afară. *Mon Dieu*, ai înghețat.

– Nu m-a ținut Jean-Louis afară. Adevărul e că el a insistat să vin înăuntru, dar eu am vrut să stau puțin singură. Și mai era un bărbat. A venit dinspre grădini.

Lucien își dădu cascada de păr răvășit de pe față și se așeză pe un scaun.

– Dinspre grădini? Cine era?

Maggie ridică din umeri.

– Nu știu. Purta o mască și nu a vrut să-mi spună cum îl cheamă. A zis că a așteptat să mă găsească singură.

– Încep să înțeleg de ce contele tău te-a lăsat cu mine și a țâșnit în mulțime. Bărbatul ăsta ți-a făcut vreun rău?

– Nu. Cred că doar voia să mă sperie.

Femeia mai luă o înghițitură de coniac.

– Știa despre Lemarc, Lucien.

Prietenul ei făcu ochii mari.

– Știa că tu și Lemarc sunteți una și aceeași persoană? Când ea dădu aprobator din cap, Lucien o întrebă: *Comment?*

– Nu știu cum. Doar un mic număr de persoane cunosc identitatea reală a lui Lemarc, și cu toții sunt de încredere. Niciodată nu te-aș suspecta pe tine sau pe Rebecca. Sau pe doamna McGinnis.

– Dar pe contele tău? Ai zis că știe și el. Ce ar face cu o astfel de informație?

– Încetează să-i mai spui „contele meu"! se răsti Maggie, după care își mai îndulci glasul. Și nu e Winchester. Faptul că Lemarc este femeie l-ar face să pară și mai ridicol, situație pe care ar vrea s-o evite având în vedere propunerea ce se va vota în primăvara asta.

– Nu poți fi sigură, *ma chère*. Poate că el...

– Nu, n-ar face-o.

Fața lui Lucien deveni mai blajină, dar privirea-i rămase ageră. Maggie își amintea prea bine privirea asta, cea a maestrului care avea să îndulcească o lovitură aplicată elevului. Niciodată nu-i plăcea să-i rănească sentimentele.

– Maggie, nu lăsa *afecțiunea* pe care o simți pentru el să te orbească în cele mai evidente lucruri. Vreme de doi ani, ți-ai păstrat secretul. Dar în doar câteva luni, contele tău reapare și află că tu ești Lemarc, iar acum mai e cineva care, de asemenea, știe. Pare mai mult decât o coincidență, *non?*

Ușa se deschise lăsând să se reverse înăuntru zgomotele de la petrecere. Simon păși în încăpere încruntat și se îndreptă spre bufet.

Maggie își permise să stea o clipă să admire silueta suplă în costumul roman. Henri avea dreptate, Simon chiar avea picioare frumoase. Oare sentimentele pentru Simon o împiedicau să vadă adevărul că el îi dezvăluise secretul altcuiva? Poate că i-l încredințase lui Quint, care, la rândul lui, îl dezvăluise altcuiva. Dacă

aşa ar fi stat lucrurile, atunci jumătate din Londra i-ar fi cunoscut identitatea până acum. Durerea din spatele tâmplelor crescu de două ori în intensitate, aşa că începu să-şi maseze zona cu degetele. „Va lua ce va vrea, apoi va trece mai departe." Oare ce voise străinul să spună cu asta?

– A dispărut, îi anunţă Simon. A sărit într-o cabrioletă care-l aştepta şi a dispărut. Personalul i-a observat doar plecarea, nu şi venirea. Se întoarse cu un pahar de vin roşu în mână. Îmi spui ce ţi-a zis de te-a supărat atât de tare?

Maggie nu avea nici cea mai mică intenţie să-i spună adevărul.

Singura persoană în care avea deplină încredere era Lucien, şi nici măcar el nu aflase despre asta. Era mai bine ca unele detalii să rămână neîmpărtăşite. Ridică din umeri.

– Nimic important. Bănuiesc că se întorcea de la un rendez-vous din grădină şi s-a oprit doar ca să fie politicos.

Simon bău din vinul tare, închis la culoare, în tot tipul ăsta stând rezemat de bufet şi privind-o peste marginea paharului.

– Minţi, rosti el în cele din urmă. Ţi-a făcu vreo propunere? Asta ascunzi?

Lucien tuşi nevenindu-i să-şi creadă urechilor, dar Maggie rămase concentrată pe Simon.

– De ce trebuie să continui să crezi ce e mai rău despre mine?

Simon se încruntă.

– Nu are nici o legătură cu tine, e întru totul legat de situaţia asta. Dacă un bărbat găseşte o femeie frumoasă singură pe terasă, nu e aşa de imposibil să nu-i facă vreo propunere.

– Fără îndoială, vorbeşti din experienţă, se răsti ea.

Lucien se ridică în picioare.

– Cred că a venit vremea ca eu să mă scuz şi să mă întorc la petrecere.

– Lucien, aşteaptă, îi ceru ea prietenului ei. Mă doare capul. Dacă decid să mă retrag, te ocupi tu de oaspeţi?

– Desigur, *ma chère*.

Schiţă o plecăciune şi se roti spre uşă. Când rămaseră singuri, Maggie oftă. Prea multe emoţii se învolburau înlăuntrul ei şi era epuizată. Capul îi zvâcnea de parcă un sculptor i-ar fi cioplit

în straturile dure ale scalpului, ceea ce era semn clar că avea nevoie de odihnă. Se ridică.

– Ți-ai pierdut timpul venind la Paris, Simon. M-am săturat de conflictul nostru și e limpede că nu poate fi rezolvat.

Bărbatul se îndreptă și-și lăsă vinul deoparte.

– Asta e o prostie. Singurul conflict îl creezi tu refuzând să fii sinceră sau să ai încredere în mine. Cum, de exemplu, nu-mi spui cum îmi subminai pe furiș propunerea legislativă.

Uimirea probabil că i se citea pe față, căci el adăugă:

– Da, doamnă. Am aflat despre eforturile tale de a-l curta pe Markham.

– Nu l-am „curtat", Simon. Eu doar mi-am exprimat îngrijorarea legată de propunerea ta și i-am subliniat punctele slabe.

– Și de ce nu ai discuta motivele astea de îngrijorare cu mine?

– Ți-am spus că nu-mi place.

Simon se încruntă și-și puse mâinile-n șold. Mișcarea îi dezvălui mușchii încordați ai antebrațelor și ai bicepșilor dezgoliți. O, Doamne. Chiar și cu acea durere îngrozitoare de cap, tot mai observa chestii pe care n-ar fi trebuit să le observe. Era enervant cât de *conștientă* era de prezența lui în acea clipă.

– Ăsta e exemplul perfect, Maggie, continuă el. Ești hotărâtă să mi te împotrivești și să mă ții la distanță. Dacă doar ai avea încredere în mine...

– Să am încredere în tine? ridică ea glasul, sfidător. De ce dracu' aș face o asemenea prostie? Nu, mi-ai frânt inima o dată. Nu-ți voi da șansa s-o faci din nou.

Trăsăturile aristocratice ale feței lui se îndulciră, iar Maggie fu cât pe-aci să-și muște limba. La naiba cu temperamentul ei irlandez. Nu ar fi vrut ca el să afle vreodată acea informație. La naiba cu toate!

Bărbatul părea că rămăsese fără cuvinte – o adevărată binecuvântare, pentru că asta îi dădea răgaz să se retragă înainte ca el să-și poată aduna gândurile.

– Nu mă simt bine. Îmi cer iertare, dar trebuie să mă retrag. Te rog, Simon, întoarce-te la Londra. Aici nu a mai rămas nimic de zis.

*

Scăldată în lumina felinarelor, Salle Feydeau se înălța dominând împrejurimile. Teatrul impunător din cărămidă și piatră avea niște siluete masive sculptate pe fațada ce amintea de un templu egiptean. Clienții ocoleau amalgamul de trăsuri, cai și servitori în timp ce se grăbeau spre intrarea indicată de cuvintele *Opéra-Comique* ce se întindeau deasupra câtorva uși deschise.

Lucien nu voise să riște să ajungă târziu. Când traficul se îngreunase, insistase să lase trăsura la câteva străzi distanță și să continue drumul pe jos. Maggie ținea ridicate poalele mantiei ei de operă pentru a o proteja de praful parizian, dar pantofiorii ei distruși nu mai aveau nici o șansă să fie salvați. Dar nu putea să-l învinovățească pe Lucien pentru nerăbdarea lui, nu în seara asta. Henri deținea rolul principal în piesă, iar Lucien nu voia să rateze scena de început.

Odată ajunși înăuntru, amândoi fură conduși spre o lojă de la etaj, cu vedere excelentă la scenă. În timp ce Lucien vorbea cu plasatorul, Maggie păși în față și privi peste balustradă. Cu suprafețele poleite cu aur, cortinele din catifea roșie și detaliile din marmură, teatrul era cea mai frumoasă clădire pe care o văzuse vreodată. Pe scenă dansau păpuși din lemn prinse cu sfori, dar spectatorii ignorau cu desăvârșire micul spectacol. În schimb, o mare de haine negre și pene înalte de struț fremăta printre loji, în timp ce oamenii vorbeau unii cu alții.

– Ne așezăm? o întrebă Lucien din spatele ei.

Maggie încuviință.

– Henri îți procură mereu o lojă?

– Insistă pentru seara premierei. Deși eu aș prefera mai degrabă să fiu acolo jos. Făcu semn spre podea. Spune că se liniștește să mă găsească de fiecare dată când devine emoționat.

Pentru că adevărata natură a relației lor trebuia să rămână secretă, în public Lucien poza drept instructorul de teatru al lui Henri. Maggie bănuia că strădania obositoare de a păstra aparențele fusese unul dintre motivele pentru care cei doi se mutaseră în Montmartre.

– Ce drăguți sunteți voi unul cu altul.

– Nu mereu, recunoscu el, făcând o ușoară grimasă. Amândoi suntem artiști și avem tendința să fim încăpățânați. Își bătu

cu un deget în tâmplă. Ceea ce ştii şi tu prea bine, de vreme ce ai acelaşi temperament.

Femeia chicoti.

– Adevărat. Dar, dacă n-am fi încăpăţânaţi, le-am putea da ascultare criticilor noştri şi n-am mai picta niciodată.

– Sau poate ne-am recunoaşte greşelile în speranţa de a nu le mai repeta niciodată, *n'est-ce pas?*

Îi aruncă o privire critică, al cărei înţeles era de-a dreptul evident.

– Nu e deloc aşa. Îţi răceşti gura de pomană. Păstrează-te pentru aclamarea lui Henri.

Femeia îşi ridică ochelarii pentru operă şi începu să cerceteze mulţimea.

– Trebuie să recunoşti, este *très intéressant*. Nu m-aş fi aşteptat niciodată ca frumosul tău conte să încerce să te curteze. Mai întâi florile, apoi vopseaua. Azi ce ţi-a mai trimis?

Maggie se foi în scaun. Deşi nu-l mai văzuse pe Simon din urmă cu trei nopţi, din seara balului mascat, în fiecare dimineaţă îi trimisese cadouri. Mai întâi sosise un buchet imens de trandafiri albi. Aroma, îi scrisese Simon, îi amintea de mirosul pielii ei. După aceea, urmase vopseaua verde, o nuanţă despre care se întâmpla să ştie că nu se găsea la mulţi fabricanţi. El pretinsese că era precum culoarea ochilor ei în focurile pasiunii şi-o rugase ca, de fiecare dată când o folosea, să şi-l închipuie pe el între coapsele ei.

Darul din acea zi fusese şi mai obscen. O statuetă din bronz a lui Priap, zeul grec al organului sexual masculin, cu falusul lui erect imens, care, deopotrivă, o şocase şi o amuzase. Simţi fierbinţeala ieşindu-i prin piele când îşi aminti biletul:

Milady,

Mâinile tale au exact acelaşi efect asupra mea. Dacă vrei să mă mai vezi o dată, aş fi foarte bucuros să mă supun.

Al tău credincios,

Simon

Memoraşe fiecare cuvânt înainte să arunce hârtia în foc.

– Ei bine? o îmboldi Lucien.

– Doar o statuetă. Maggie se prefăcu a se uita prin ochelarii de operă doar ca Lucien să nu-i observe stinghereala.

– Dacă e doar o statuetă, atunci de ce te-ai îmbujorat?

Femeia şi coborî ochelarii.

– Nu ştiu ce ar trebui să fac, recunoscu ea. Are de gând să-mi trimită ceva în fiecare zi până... ce? Nu am nici cea mai vagă idee care sunt regulile.

– A. Lucien se rezemă şi se aşeză picior peste picior. Înţeleg. Nu ai fost niciodată curtată, iar asta te face să nu te simţi în largul tău. N-ai putea doar să te bucuri de asta, *ma chère?* Într-o rochie atât de frumoasă ca asta meriţi să ai toţi bărbaţii din Paris la picioarele tale.

Maggie îşi netezi rochia decoltată de operă, argintiu cu alb, în timp ce se gândea la vorbele lui Lucien. Nici un bărbat nu încercase vreodată să o cucerească. În timpul debutului ei, primise câteva buchete, dar nici un pretendent nu o curtase vreodată... nici măcar Simon. Soţul ei îi oferise câte un cadou de complezenţă la fiecare zi de naştere, fără îndoială cumpărat de secretara lui. Nici măcar nu reuşea să şi le mai amintească.

Amabilitatea asta din partea lui Simon o dezarma. Când erau certaţi, putea foarte uşor să-şi găsească echilibrul. Când era însă vorba despre daruri şi complimente nu ştia cum să reacţioneze. Dacă n-ar fi ţinut cont de ele, ar fi fost o scorpie, dar el chiar credea că acele câteva simboluri aveau să vindece răni demult cicatrizate? Şi ce spera să obţină?

Îşi dorea cu înfrigurare ca discuţia lor din urmă cu câteva nopţi să nu fi avut loc. Dacă n-ar fi avut durerea aia îngrozitoare de cap, nu i-ar fi dezvăluit niciodată că îi frânsese inima. Oricum asta era o definiţie prostească dată de femei: inimă frântă. Fără îndoială, el considerase mărturisirea ridicolă.

– Aş putea să mă bucur de atenţie dacă aş şti ce speră să obţină, îi spuse ea lui Lucien.

– E evident, *non?* Contele tău intenţionează să te ademenească iarăşi în patul lui.

Începu spectacolul, iar Maggie rămase să analizeze replica lui Lucien. Oare era posibil să fie atât de simplu? Dacă voia doar să se culce cu ea, s-ar fi deranjat atât de tare? Nu era ca şi cum ar fi fost

fecioară, pentru numele lui Dumnezeu. Nu că ar fi contat. Nu putea permite să-i fie slăbită determinarea. Orice asociere dintre ei doi trebuia evitată. Cariera lui politică ar avea sigur de suferit din cauza reputației ei, iar ea nu avea de gând să renunțe nici la comportamentul ei, nici la cariera ei drept Lemarc. Nimeni nu avea să-i ia libertatea pe care se luptase din răsputeri să o câștige.

Primul act fusese teribil de chinuitor. Loja lui Maggie nu era departe, iar Simon aproape că nu-și luase ochii de la ea, sorbind-o din priviri precum un bărbat care murea de sete. Era incredibil de frumoasă. Rochia de operă argintiu cu alb îi dezvăluia rotunjimea catifelată a sânilor. Părul ei negru lung era aranjat în inele ondulate prinse cu o bentiță argintie ca să nu-i stea pe față, lăsând însă la vedere gâtul lung. Ar fi vrut să-i muște pielea aceea fină și albă.

Când ajunseră la prima pauză, Simon se întoarse către tovarășele lui.

– Lady Sophia, Lady Ardington, vă rog să mă iertați. Am văzut pe cineva cu care trebuie să vorbesc.

Lady Sophia se ridică, ochii ei cafenii aruncându-i o privire șireată și complice.

– Am să vin cu tine.

Simon clipi. Sophia era cea mai apropiată prietenă a ducesei de Colton, ceea ce însemna că îi plăceau năzbâtiile la fel de mult ca și Juliei – numai că Sophia nu avea un soț care s-o țină în frâu. În circumstanțe obișnuite, Simon o evita, dar în seara asta îl rugase s-o însoțească la *Opéra-Comique*. De vreme ce oricum plănuise să meargă, nu avusese nici un motiv pentru care să le refuze pe Sophia și pe mama ei vitregă.

Desigur, nu luase în calcul ca Sophia să-l urmeze peste tot în seara asta. Avea nevoie să poarte o discuție între patru ochi cu Maggie, o discuție pe care o femeie nemăritată nu se cuvenea să o audă.

Nerăbdător să plece, se încruntă la Sophia.

– Nu.

Sophia își flutură mâna în semn că nici nu voia să audă de așa ceva, apoi grăi:

– Mamă vitregă, eu și Lord Winchester ne întoarcem repede.

Se prinse de brațul lui Simon și începu să-l tragă afară din lojă.

– Haide. Abia aștept să o cunosc.

Odată ajunși pe culoar, Simon îi așeză mâna peste mâneca lui. Porniră spre loja lui Maggie.

– De unde știi unde merg?

– Te rog. Nu ți-ai luat ochii de la ea toată seara, iar eu citesc pamfletele. Toată lumea vorbește despre ea. Îmi doream cu disperare să merg la balul mascat, dar mama mea vitregă n-ar fi îndrăznit să mă lase. Ai fost acolo?

– Da. Își reaminti de Nero care-i mângâia posteriorul Boudicăi. Iar marchiza a făcut bine că nu te-a lăsat să participi.

– „Și tu, Brutus?"

Bărbatul râse.

– Îl compătimesc pe viitorul tău soț.

– Și eu. Cu fiecare sezon care trece, tata devine din ce în ce mai iritat. Mă tem că s-ar putea ca anul ăsta să pună piciorul în prag.

– Deci alege unul și termină odată. Căsătoria s-ar putea să nu fie așa de rea precum crezi tu.

– Sau ar putea fi mult, mult mai rea... și nici că te-aș crede pe cuvânt. Cu siguranță, nu te-ai grăbit deloc să-ți iei o contesă.

– Julia și Colton sunt foarte fericiți, sublinie el.

– Dezgustător de fericiți, aprobă ea. Dar s-a pricopsit cu el, așa că de ce să nu profite de asta? Nu, cred că am să mai aștept un pic. Ce se întâmplă între tine și Lady Hawkins?

– De parcă ți-aș spune ție. Marchizul mi-ar înfige capul într-un par.

– Greșești. Tata te place. Zice că se zvonește că, într-o bună zi, îi vei lua locul lui Liverpool.

Simon trase cortina de la loja lui Maggie și o ținu desfăcută pentru Sophia.

– Cred că discuția asta e extrem de prematură.

Mai ales dacă se afla adevărata identitatea a lui Lemarc.

Păși înăuntru și o găsiră pe Maggie discutând cu un bărbat, stând foarte aproape unul de celălalt. Simon îl recunoscu pe Don Quijote de la balul mascat, cel care o condusese pe terasă. Simți cum i se strânge stomacul, o gelozie cumplită punând degrabă

stăpânire pe el. Se aşteptase să o găsească împreună cu Barreau, nu cu unul dintre admiratorii ei. Forţându-se să zâmbească, continuă să înainteze.

– Lady Hawkins.

Femeia ridică imediat capul şi-l fixă cu privirea ei de culoarea smaraldului. Trăsăturile chipului îi trădară uimirea înainte să apuce s-o mascheze, apoi înclină politicos din cap.

– Lord Winchester.

Fură făcute toate prezentările, în timpul cărora deveni clar că artistul, Jean-Louis, şi Maggie erau amanţi. Ea era anormal de cochetă şi vorbăreaţă şi se îmbujorase. Francezul îşi ţinea mâna peste a ei, acolo unde stătea fermă, pe braţul lui. Simon abia se abţinu să n-o tragă pe Maggie lângă el.

Lady Sophia monopoliză conversaţia.

– Lady Hawkins, ducesa de Colton e una dintre cele mai dragi prietene ale mele şi a insistat să ne cunoaştem. Ce noroc că ai participat la premieră în seara asta.

De aici, discuţia se transformă într-un lung schimb de replici despre Paris şi despre cumpărături, genul acela de conversaţie la care un bărbat putea, fără probleme, să nu participe. Abia atunci Simon observă că Maggie avusese câteva tentative subtile de a-şi retrage mâna de pe braţul lui Jean-Louis, dar francezul o ţinea strâns. Oare Simon interpretase greşit lucrurile sau ea doar încerca să fie discretă? Ideea aproape că îl făcu să râdă. Maggie, discretă?

Totuşi, cine era bărbatul ăsta? Cum ajunsese să-l cunoască? Chiar şi după tot ceea ce se întâmplase între ei, tot nu ştia mare lucru despre ea. Ei bine, îşi pusese în minte să schimbe asta, începând din seara asta. Aşteptă să se ivească o pauză în discuţie.

– Lady Hawkins, interveni el, putem vorbi ceva între patru ochi?

În clipa aceea, se aşternu o stânjeneală care dură însă doar până când Sophia rosti:

– Într-adevăr, trebuie să mă întorc în loja mea. Mama mea vitregă mă va căuta. Jean-Louis, te superi dacă mă conduci înapoi? Aş vrea să aud mai multe despre tipurile de tablouri pe care le creezi.

Își luară rămas-bun și, spre mulțumirea lui Simon, Sophia aproape că îl luă cu forța pe francez de acolo. Când rămaseră singuri în loja lui Maggie, Simon își împreună mâinile la spate.

– Îți place spectacolul?

– Foarte mult. Henri e minunat. Dar ție?

– Da, deși, sincer, n-am văzut mare lucru din el.

– Ai ajuns târziu?

– La câteva secunde după ce s-a ridicat cortina. Înghesuiala de afară a fost cum n-am mai văzut vreodată. Totuși, mă referem la cu totul altceva.

– A, la drăguța Lady Sophia. Bănuiesc că îți poate dis...

Simon nu se putu abține să nu râdă.

– Știi prea bine că nu ea e motivul pentru care sunt aici în seara asta. Am venit pentru tine.

Maggie își mușcă buza, carnea voluptuoasă și catifelată dispărând între dinții ei din față. Simon își aminti de gura ei și de senzația extraordinară pe care o simțise când o folosise ca să-l delecteze. Simți o căldură arzătoare în vintre.

– Simon, certurile astea sunt epuizante, iar eu nu văd de ce ar trebui să continuăm. Îți mulțumesc pentru cadouri, dar nu trebuie să-mi mai trimiți altele.

Vorbele pe care i se aruncase în noaptea aceea îi veniră din nou în minte. „Mi-ai frânt inima o dată. Nu-ți voi da șansa s-o faci din nou." Julia făcuse referire la asta în Londra, dar când o auzise pe Maggie recunoscând, asta schimbase totul. Nu mai avea să aștepte. Avea de gând să spargă zidurile pe care ea le ridicase între ei. Dacă ținuse la el odată, o putea face din nou. Trebuia doar să poarte o campanie inteligentă și precaută.

Deci, pentru moment, alese să nu o contrazică. În schimb, avea să folosească o strategie, așa cum făcea când încerca să câștige voturi.

– Ai văzut Notre-Dame?

Femeia clipi.

– Desigur, de multe ori. De ce?

– Vrei să mă însoțești acolo? Mâine?

Uimită, încruntă din sprâncene, iar el se strădui să nu zâmbească.

– Mâine? Se încruntă. Sigur nu. Nu pot să cutreier cu tine prin Paris mâine. Sunt în urmă cu munca.

Întinse mâna spre o buclă neagră de mătase care-i împodobea obrazul şi i-o aşeză cu blândeţe după ureche.

– Adu-ţi şi lucrările. Promit c-am să-ţi găsesc un loc liniştit şi-am să te las singură.

– Dar de ce ai...

Înainte să apuce să termine, actorii se întoarseră pe scenă. Fără să aştepte permisiunea, Simon o prinse de mână şi o conduse la scaunul ei. După ce ea se aşeză, Simon îi sărută degetele înmănuşate. Observă culoarea pe care o căpătase în obraji.

– Pe mâine, murmură el şi ieşi din lojă, bucurându-se de mica lui victorie.

Capitolul 16

Maggie tresări când trăsura se zgudui trecând peste o groapă de pe drum. Simon stătea în faţa ei, cu picioarele lungi întinse atât cât îi permitea spaţiul. Aşa cum îi promisese, venise devreme în dimineaţa asta ca să o ia şi să o conducă într-o călătorie misterioasă. Încercase să refuze şi să-l alunge, dar chiar şi Tilda părea să fie de partea lui, împingând-o pe Maggie spre uşă ca pe o carcasă de vită scoasă la mezat.

Călătoreau de aproape o oră şi, de ceva vreme, ieşiseră din oraş. Era limpede că Simon inventase povestea cu vizita la Notre-Dame. Ar fi trebuit să ştie că avea să-i joace o festă. Şi-ar fi dorit măcar să-şi fi luat cu ea mai multe pânze şi materiale pentru desenat înainte să fie de acord cu răpirea asta. Naiba ştia unde avea de gând s-o ducă şi cât aveau să lipsească. Bănuia că ar fi trebuit să-şi facă griji şi să-l întrebe ce avea de gând. Dar era prea târziu să se întoarcă, aşa că ce rost mai avea? Cel puţin, cărămizile pentru încălzire menţineau temperatura confortabilă, în ciuda frigului de afară. Privi pe fereastra mică, admirând peisajul rural francez, cu câmpurile tăcute de grâu ce aşteptau primăvara. Cerul era lipsit de culoare, părând doar o plapumă pestriţă de nuanţe de gri, iar

ei îi plăcea aerul proaspăt şi înviorător de dincolo de graniţele oraşului. Spaţiile deschise imense cu copacii şi arbuştii lor adormiţi o relaxau întotdeauna, şi trecuse mult prea mult timp de când îşi mai permisese acest mic răsfăţ.

Chiar şi aşa, de ce naiba fusese de acord să îl însoţească azi?

– Cum l-ai cunoscut pe Barreau?

Întrebarea lui Simon o sperie, atât pentru că întrerupse tăcerea, cât şi din cauza subiectului. Se întoarse cu faţa spre el.

– Am venit la Paris cu sora mea şi cu soţul ei. În fiecare dimineaţă, obişnuiam să mă plimb pe o anumită porţiune de pe Rue de Rivoli şi, în fiecare zi, am observat acolo un artist. Picta mulţimea, pierdut în munca lui, dar, din când în când, îl vedeam schiţând un portret pentru vreun client. Am început să-l privesc şi am observat că niciodată nu lua bani pentru schiţe. Iar munca lui... vai, era extraordinară. Cu adevărat remarcabilă. Atât de vie şi de realistă. Aşa că, într-o zi, l-am abordat şi l-am întrebat de ce nu accepta niciodată să fie plătit pentru schiţe. Femeia surâse amuzată. Asta a declanşat o discuţie aprinsă, lungă şi plină de patos, despre cum opera aparţine oamenilor şi cum datoria unui artist este să împartă darul pe care-l are cu toată lumea, pe gratis.

– A, un iacobin.

– Fără îndoială ar fi fost, dacă s-ar fi născut mai devreme. Aşa că i-am complimentat lucrările şi am discutat despre artă. Mi-a înmânat cărbunele lui de desen şi nişte coli de hârtie şi m-a învăţat cum să-l desenez. M-a testat, desigur. Când am terminat schiţa, era să cadă de pe scaun. Chicoti. M-a întrebat numele artistului a cărui ucenică fusesem. Săptămâni la rând, n-am reuşit să-l conving că eram un autodidact. A crezut că mint până ce nepricepe-rea mea în afacerea asta a devenit evidentă. Se poate ca Lucien să fie obosit de ce se întâmplă în lume, dar nu e un ignorant. De-a lungul anilor, m-a învăţat o mulţime de lucruri.

– Ce a făcut cu schiţa cu el pe care i-ai desenat-o?

Maggie se înroşi.

– A înrămat-o. E agăţată în apartamentul lui din Montmartre.

– Şi asta te stânjeneşte. Mă gândeam că ar trebui să fii mândră că l-ai impresionat.

Maggie flutură din mână.

– M-am oferit de multe ori să o refac. Lucien nici nu vrea să audă de asta.

– Nu pot spune că-l blamez. Uneori, o amintire înseamnă mai mult. O să-mi faci şi mie o schiţă într-o zi?

Femeia îşi muşcă buza, încercând să nu râdă. Simon oftă, citindu-i prea bine gândurile.

– O schiţă *adevărată*, vreau să spun. Nu Winejester. Mi-au făcut portretul obligatoriu când am preluat titlul. E expus la Winchester Towers şi nici măcar nu suport să mă uit la el. Mi-ar plăcea să văd ce vezi tu.

Primul ei impuls fu să refuze. Un desen putea să fie ceva destul de personal, o legătură destul de intimă între artist şi subiect. Ea obişnuia să-şi analizeze modelul, să-i observe fiecare fir de păr, fiecare umbră, ca să creeze cea mai reală reprezentaţie posibilă. Totuşi, cu Simon, nu avea să fie nevoie să-l analizeze, căci îi memorase fiecare părticică a trupului.

– Poate, replică ea în cele din urmă.

– Cum ai început să desenezi, sau cum ai observat că eşti pasionată de asta?

Amintirea o făcu să zâmbească.

– Rebecca. Ea mi-a observat înclinaţia spre desen, în timpul lecţiilor cu guvernanta noastră. În loc să învăţ la aritmetică sau să-mi exersez caligrafia, eu desenam aproape mereu. Ea şi tatăl meu mă încurajau.

– Poetul, aşa-i?

– Da. El m-a împins în secret să mă exprim prin intermediul picturilor şi al desenelor. Chiar a încercat s-o convingă pe mama să mă lase să călătoresc în străinătate în loc să-mi fac debutul în înalta societate. Dar ea nici n-a vrut s-audă. Era hotărâtă să mă vadă transformată într-o lady englezoaică adevărată. „Şi uite ce bine i-a ieşit."

– Acum mulţi ani, nu ai vorbit niciodată despre pasiunea ta.

Maggie ridică din umeri.

– Mama m-a avertizat să nu dezvălui vreunul dintre interesele mele ciudate. Voia să par la fel de sfioasă şi de slabă de înger ca restul fetelor care-şi făceau debutul în anul ăla.

Simon râse, după care se aşternu un moment lung de tăcere. De vreme ce-şi puneau întrebări, avea şi ea câteva.

– De ce politică? îl iscodi ea. Acum mulți ani, nu dădeai doi bani pe Parlament.

– Asta se aşteaptă de la mine. Rolul de conte de Winchester. Ridică din umerii laţi. Şi sunt expert în asta.

– Am auzit asta de nenumărate ori. Dar îți place? Eşti pasionat de asta?

Simon se încruntă, unindu-şi sprâncenele.

– Nu e nevoie să fii pasionat de o activitate ca să o faci bine.

– Dar, dacă nu te face fericit, de ce s-o faci?

– Pentru că îmi place să câştig. Surâse. Încă nu ai învățat asta?

Trăsura începu să încetinească. Simon se aplecă să privească pe fereastra mică.

– A, cred că ne apropiem de prima noastră oprire. Ne putem întinde picioarele în vreme ce ei se ocupă de animale.

Câteva minute mai târziu, Simon o ajută să coboare din trăsură. Pe semnul atârnat scria L'Anneau d'Or sau Inelul de Aur. Era o construcție provincială modestă, ridicată din piatră albă şi lemn decolorat. În afară de trăsura lor, în curte nu se mai afla nimic altceva, aşa că se grăbiră să intre.

Simon făcu rost de o masă, în vreme ce Maggie se ocupă de necesitățile urgente. Când îl găsi în zona comună în care se servea masa, bărbatul stătea aşezat la o masă de lângă o ferestruică şi avea privirea întoarsă spre curte. Lumina cenuşie neclară împrăştia umbre pe trăsăturile familiare ale feței lui, realizând un joc de clarobscur care o fascina. Era enervant de frumos pentru un bărbat.

Curând prinseră puteri de la ceaiul şi, respectiv, o bere, pe care le băură într-o tăcere prietenoasă. Lui Maggie îi trecu prin minte un gând şi fu nevoie să-şi înăbuşe un chicot de râs.

O sprânceană groasă se arcui brusc.

– Ce ți se pare amuzant?

– Doar mi-a trecut prin minte că asta e cea mai mare perioadă de timp pe care am petrecut-o împreună fără să ne certăm.

– Nu chiar, murmură el, aplecându-se în față. Privirea i se întunecă devenind somnoroasă. A mai existat o dată. Când ți-ai petrecut noa...

– Simon!

Bărbatul zâmbi larg.

– Nu-mi spune că te-am făcut să te ruşinezi. Nu pe femeia care încalcă regulile cu fiecare răsuflare.

Nu avea nimic de-a face cu ceea ce se cuvenea sau nu. Nu voia să-i fie din nou adusă aminte noaptea aia. Visele frecvente erau de-ajuns.

– Ce face Cora? îl întrebă ea brusc.

– Era mult mai bine când am plecat. Menajera mea va fi cu ochii pe ea. Fata şi-a arătat interesul pentru treburile bucătăriei, aşa că, atunci când va fi pregătită, va fi instruită la subsol. Dacă nu avem noi nevoie de ea, va fi trimisă la oricare dintre gospodăriile din apropiere.

– Vorbeşti ca şi cum ai mai fi făcut asta înainte.

– De multe ori, răspunse el după o gură sănătoasă de bere. Barrett House e în general plină până la refuz cu fete în casă sau în bucătărie. Atunci când nu le mai putem primi, doamna Timmons le trimite la Colton sau la Quint.

– A.

– Ce e?

– Ăsta e motivul pentru care Julia a trimis după tine, nu? Şi pentru care Madame Hartley ți-a încredințat fata.

– Da.

Maggie sorbi din ceai şi încercă să potrivească noua informație în imaginea pe care şi-o făcuse în minte despre el. Oricum ar fi răsucit lucrurile, tot nu putea găsi un motiv pentru generozitatea lui. Avea o sută de întrebări... Oare chiar angaja fiecare fată care se prezenta la uşa lui? Cum se descurca personalul lui cu toate astea?... Dar cea mai arzătoare era:

– De ce o faci?

Învârti halba de bere în mână făcând cerculeţe pe suprafața zgâriată a mesei.

– Pentru că pot.

– La fel ar putea şi nenumărate alte gospodării bogate, inclusiv a mea. Cu toate astea, mie nici măcar nu mi-a trecut prin cap. De ce ai început să faci asta?

– Acum câţiva ani, la uşa din spate a venit o fată plină de vânătăi pe toată faţa şi disperată să scape dintr-o situaţie îngrozitoare. Menajera mea a venit să-mi prezinte situaţia şi am hotărât împreună să o angajăm. Apoi, s-a dus vorba printre membrii personalului şi, cu regularitate, au început să apară prietene sau rude să ceară un loc de muncă. Bărbatul ridică din umeri. Menajera mea are suflet bun.

Se părea că nu doar menajera.

– Vino, trăsura e pregătită. Se ridică şi-i întinse mâna. Hai să ne întoarcem la călătoria noastră.

– Avem vreo destinaţie în minte? îl întrebă ea patruzeci şi cinci de minute mai târziu. Sau ne vom opri acolo unde vom avea chef?

De când plecaseră de la han, purtaseră o discuţie politicoasă, dar el tot nu spusese nimic despre locul către care se îndreptau.

Simon îşi încrucişă braţele şi zâmbi.

– Există o destinaţie, dar n-ai prefera să ai parte de-o surpriză?

– Nu pot să spun că-mi plac surprizele.

– Asta este doar o dovadă că ai nevoie de mai multe. Viaţa e extrem de anostă dacă ştii întotdeauna ce urmează.

– Cine ar fi ghicit că contele de Winchester e un filosof? îl necăji ea.

– Sunt un bărbat cu multe talente, Lady Hawkins. Aşa cum probabil îţi aminteşti, îi replică el cu ochii albaştri scăpărând ca ai unui drăcuşor.

Maggie nu se putu abţine şi izbucni în râs. Hoţomanul era incredibil de şarmant, iar el ştia asta prea bine.

– Îmi place la nebunie râsul tău, Mags. Întotdeauna mi-a plăcut. Luminezi o întreagă încăpere cu el.

Femeia îşi simţi pieptul contractându-i-se. Veselia i se opri în gât şi fu copleşită de emoţie. Oare era pentru că-i folosise vechea poreclă sau complimentul era cel care o întorsese pe dos?

Nu avea nici cea mai vagă idee. Neştiind cum să răspundă, Maggie îşi întoarse privirea spre fereastră.

– Destăinuirile mele te întristează?

– Da, vorbi ea. Nu pot să gândesc limpede când spui astfel de lucruri.

Simon scutură din cap.

– Exact ăsta era şi scopul, draga mea doamnă. Nu vreau să gândeşti. Vreau să *simţi*.

Bărbatul se întinse, o prinse de mâna pe care o avea aşezată în poală şi trase. Înainte să poată opune rezistenţă, se trezi alături de el, lipită de trupul lui. Inima i-o luă la goană. Un val de căldură trecu precum un iureş peste ea, apropierea de el lăsându-i senzaţia că tot aerul din trăsură dispăruse cu totul. Simon îşi strecură în sus o mână neînmănuşată şi-i prinse cu delicateţe obrazul. Înlăuntrul ei, totul o furnica, fiecare terminaţie nervoasă devenind brusc sensibilă parcă pentru a-i reaminti de deliciile din Barrett House – de deliciile acelea năvalnice şi imorale după care tânjea noaptea târziu.

– Simon, opreşte-te.

Chiar şi pentru propriile urechi, rugămintea părea doar pe jumătate serioasă.

– Nu mă pot abţine. Am încercat să-ţi rezist toată dimineaţa. E prea mult pentru mine. Trase de panglicile bonetei, îi desfăcu funda şi i-o scoase de pe cap. O auzi căzând cu zgomot pe locul rămas liber. Eşti atât de frumoasă, murmură el, învârtind între degete o şuviţă rebelă din părul ei. Îi dădu drumul şi urmări bucla căzându-i pe obraz. Apoi se aplecă şi veni şi mai aproape, iar ea îşi ţinu răsuflarea. Tânjesc după tine, Maggie.

Gura lui o acoperi pe a ei, caldă şi sigură, în vreme ce mâinile lui o strângeau şi mai aproape. Maggie se gândi să-l împingă, dar sărutul era lent şi convingător, un amestec dulce de respiraţii, în vreme ce buzele li se uneau şi se modelau împreună. Femeia închise ochii şi se lăsă scăldată de senzaţie, golindu-şi mintea de orice altceva, ca să simtă doar gura lui care zăbovea peste a ei. Dumnezeule, ce dor îi fusese de asta. Până în clipa asta, nici măcar nu-şi dăduse seama cât de mult.

Bărbatul o muşcă şi o necăji, păstrând sărutarea aproape castă, până ce ea începu să freamăte, gata să i se urce în poală pentru a veni mai aproape. De fiecare dată când ea încerca să-l sărute şi mai adânc, el se retrăgea uşor.

Cu determinare, Maggie se întinse şi-i înconjură gâtul cu braţele, introducându-i limba în gură. Rezultatul fu o scânteie instantanee, de parcă ar fi scăpat un tăciune într-o grămadă de vreascuri. Simon preluă controlul, deschizându-i şi mai larg gura pentru a o invada, devorând-o cu o intensitate necruţătoare. Maggie simţi că ameţeşte când el îşi afundă degetele în cascada mătăsoasă a părului ei.

Îi presără o ploaie de sărutări de-a lungul liniei maxilarului, apoi începu să alunece în jos pe pielea sensibilă a gâtului, muşcând-o şi gustând catifelarea de sub gulerul înalt al hainei îmblănite pentru vreme rece. Cu degetele agile, îi descheie nasturii. Buzele lui Simon alunecară de-a lungul claviculei, iar anticiparea îi făcu sânii lui Maggie să se umfle pe sub cămăşuţă şi corsaj. Răsuflarea lui se înteţi deasupra şalului ce acoperea decolteul rochiei liliachii de călătorie, în timp ce el rătăcea şi mai jos.

– Toate hainele astea blestemate, mârâi el, lăsându-şi mâna să alunece peste corsetul rigid. Vreau să văd fiecare părticică din tine.

– Asta s-ar dovedi o provocare, având în vedere unde ne aflăm, gâfâi ea.

– Dar nu e imposibil. Iar mie îmi plac provocările. Trase de şal. Poate ar trebui să-mi croiesc drum în jos.

Maggie se gândi că avea nenumărate motive să-l alunge, inclusiv toate felurile în care o rănise şi în care încă o putea răni. Dar, în vreme ce gura lui trasa conturul sânilor ei expuşi deasupra liniei decolteului, gândurile raţionale îşi luară zborul. În plus, când făcuse ea ce *trebuia*?

Cu o prezenţă de spirit eficientă, Simon trase draperiile la ferestrele trăsurii, cufundând interiorul în semiîntuneric. Ochii ei încă mai încercau să se acomodeze cu lumina difuză când el trase de marginea rochiei destul cât să-i elibereze unul dintre sâni din haine. Maggie îşi petrecu braţele pe după gâtul lui în timp ce-mpărtăşeau încă unul dintre săruturile acelea înverşunate.

Degetul lui mare şi cel arătător îi găsiră sfârcul şi strânseră. Femeia gâfâi deasupra gurii lui, senzaţia făcând-o să simtă scântei incandescente de-a lungul şirei spinării. „Dumnezeule mare." Simon roti şi-i pişcă sfârcul până ce ea începu să se zvârcolească, dorinţa devenind aproape de nesuportat. Voia să-l implore?

Mângâieri lente cu limba. Senzaţii înnebunitoare. Nu se mai putu concentra la nimic decât la Simon. Puteau să-i oprească până şi tâlharii la drumul mare, însă lui Maggie nu avea să-i pese atâta timp cât Simon continua să o sărute. Femeia trase adânc aer în piept când buzele lui îi trasară conturul liniei maxilarului.

– Ştii, şopti el înainte să-i prindă lobul urechii în gura lui alunecoasă şi fierbinte, ştii de când te doresc? Câte nopţi ţi-am visat gura sau sânii? Vreau să fac asta să dureze. Vreau să...

Maggie îşi întoarse capul şi-i descoperi buzele acoperindu-le cu ale ei, întrerupându-l. Mărturisirile lui îi trezeau amintiri, şi nu era momentul în care să retrăiască trecutul. În schimb, se năpusti asupra lui, încercând să se lipească şi mai tare de el. Simon gemu şi-o sărută mai adânc. Degetele abile îi părăsiră sânii şi, pe măsură ce fustele începură să se ridice, aerul rece îi ajunse la picioare. Îşi simţea trupul febril, nerăbdător de dorinţă. Bărbatul îi mângâie pielea de pe partea interioară a coapselor, în timp ce limba lui continua să se împletească cu a ei. Maggie îşi desfăcu genunchii ca să-i permită accesul mai uşor. „Te rog", îşi dorea să strige, apoi eliberă un geamăt prelung când el, în sfârşit... Doamne, în sfârşit... începu să-i atingă intrarea în trup.

– Iisuse, Maggie. Se dezlipi, gâfâind lângă gâtul ei. Eşti atât de udă, atât de pregătită să mă primeşti. Mă vrei înăuntrul tău, draga mea?

Degetele lui se afundară în ea, iar sentimentul delicios de perfect o făcu să se cutremure. Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi începu să inspire cu lăcomie.

– A, respiră el. Îţi place asta. Poate încă o dată.

Se retrase, apoi se întoarse să o exploreze în continuare, iar invazia asta dulce îi făcu trupul să se arcuiască. Buzele lui îi apucară strâns sfârcul, trăgându-l în adâncurile fierbinţi ale gurii lui. Îşi folosi limba ca să-l mângâie, după care îi zgârie încet muguraşul cu dinţii. De fiecare dată când trăgea sau o gusta, simţea

întețindu-se focul care-o ardea pe dinăuntru. Mușchii i se încordară, în vreme ce el continuă să-și folosească mâinile și gura până ce plăcerea deveni aproape insuportabilă. Nu putea să facă altceva decât să reacționeze. El era maestrul care-și înfăptuia arta, iar trupul ei era pânza.

– Simon, acum.

Unghiile i se înfipseră în umerii lui.

– Șșșșt. Bărbatul își înălță capul. Am putea să răsturnăm trăsura dacă încercăm ceva aventuros. Atât e de-ajuns. Mags, lasă-mă să-ți ofer plăcere.

– Nu, n-o s-o răsturnăm. O să fim blânzi. Te rog, îl imploră ea.

Dorința o făcuse să dispere, dar Maggie era prea plină de pasiune ca să-i pese. Își strecură mâna în jos spre partea din față a hainelor lui și-l găsi, tare și fierbinte sub palma ei.

Simon șuieră printre dinți și-i prinse încheietura.

– Oprește-te. Nu știu ce-o să se-ntâmple dacă continui cu asta.

Își mișcă degetele ca să-i atingă erecția cât de bine putu.

– N-ai spus tu că am nevoie de mai multe surprize în viață?

Cu maxilarul încleștat, Simon se lupta în mod vădit să se controleze.

– Mădularul meu tare nu ar trebui să te surprindă deloc. Îți jur, cum intri într-o încăpere, devine ca piatra.

Strânsoarea din jurul încheieturii ei slabi, iar Maggie preluă controlul. Îl mângâie peste pantaloni, frecându-și podul palmei în jos de-a lungul protuberanței. Bărbatul se cutremură vizibil.

– Maggie, eu...

– Nu mai vorbi, Simon, îi șopti ea. Doar *simte*.

Sprijinindu-se cu brațele de scaun ca să se poată ridica, Simon veni deasupra ei. Trase adânc aer în piept când ea îl atinse ușor, iar Maggie îi privi chipul, spionându-i reacția. În nenumăratele ei desene, expresia fioroasă care-i era întipărită pe față, jumătate de plăcere, jumătate de durere, nu o prinsese niciodată. Îi plăcea la nebunie că atingerea ei îl afecta atât de puternic.

Pe măsură ce atingerea ei devenea mai îndrăzneață, răsuflarea lui sălbatică se auzea mai tare în spațiul închis. Când degetele ei îi mângâiară săculețul de mai jos, Simon icni. Bărbatul se înclină, o prinse de talie și o ridică peste el. Genunchii ei alunecară

de-o parte și de alta a șoldurilor lui, cu fustele adunate în jurul lor. Cu mâinile tremurânde, își descheie nasturii pantalonilor. Ea se aplecă în față și-și lipi buzele de sprânceana lui, de tâmplă, de obraz, de vârful nasului.

Simon îi adună fustele cu o mână, dezgolind-o. Se folosi de mâna rămasă liberă să se poziționeze la intrarea ei. Maggie nu pierdu nici o clipă, lăsându-se în jos, nerăbdătoare să primească toată lungimea și tăria lui în interiorul ei.

– Așteaptă. Simon își puse mâinile pe talia ei și-o opri. Vreau să privesc. Lasă-te pe spate. Pune-ți mâinile pe genunchii mei.

Femeia încercă și se lăsă pe spate sprijinindu-se într-o mână, dar continuă să se țină de umărul lui.

Cu ochii tulburi și serioși, bărbatul îi spuse:

– Te țin eu, draga mea, n-am să-ți dau drumul, îți jur.

Greutatea promisiunii îi învălui inima. Oare își închipuise ea sau era un înțeles ascuns în spatele acestor vorbe? Maggie dădu drumul brațului și se înclină, depărtându-se de el. Slavă cerului că-și pusese corsetul scurt pentru drumul lung cu trăsura. Deși, chiar și așa, abia putea respira.

Plonjă adânc în ea, invadând-o și scoțând-o complet din minți. Femeia își coborî pleoapele. „O, da. Doamne, da." Senzația aceea de plutire imposibilă, împunsătura suavă a membrului care o umplea... era chiar mai bine decât își amintea. Trăsura sălta și se legăna sub ei, dar Simon nu se grăbea. O coborî cu grijă și cu atenție până ce se cufundă cu totul în ea.

– La naiba, cât e de plăcut. Cum te simt în jurul meu...

Se retrase apoi și își legănă șoldurile cufundându-se încet. Amândoi scoaseră un geamăt. Încă o dată, alunecând și mai adânc de data asta. Maggie simți că-și pierde suflarea, întregul trup înfiorându-se. Simon o trase în față și-o prinse într-un sărut prelung și nebunesc. Mișcarea naturală a roților le unea trupurile, dar nu era de-ajuns. În mod vădit, în asentimentul amândurora, Maggie începu să-și miște șoldurile ca să obțină efectul acela delicios de frecare după care tânjea. Simon se deprinse de gura ei și-și sprijini capul pe spătarul canapelei.

– Iisuse, da. Călărește-mă, Mags.

Încurajată, femeia își sprijini brațele de spatele trăsurii și se undui deasupra lui. Mugurele umflat dintre coapsele ei se lipea de el cu fiecare unduire. Când gura lui îi sorbi sfârcul dezgolit, femeia începu să se miște mai rapid, grăbindu-se să ajungă la extazul pe care-l trăise doar cu Simon. Deja nu mai punea sub semnul întrebării ce-i putea face el. Se uneau pentru a crea o reacție incendiară. Era ca și cum ai fi amestecat două culori complet opuse pentru a obține nuanța perfectă. O eliberare, pe de o parte energică, pe de alta suavă, îi cutremură întreaga ființă. Gâfâi și se cutremură, strângându-i ca într-o menghină mădularul care continua să se afunde în ea. Când ea se opri din tremurat, Simon își intensifică mișcarea pentru ca apoi să iasă din ea. Cu mușchii încordați, își împrăștie sămânța pe abdomen. După eliberare, gemu cu ochii închiși de extaz.

Exact în clipa aceea, osia din spate se rupse în jumătate.

Simon își încrucișă brațele și privi dezastrul. El și Maggie nu pățiseră nimic, erau doar un pic zguduiți, dar, în rest, nevătămați. Trăsura se afla însă într-o stare jalnică. Întoarsă pe-o parte, cu o osie ruptă și fără o roată, avea să le fie imposibil să o mai folosească în acea zi.

Fusese cât pe-aci. El abia își venise în fire după un extaz spectaculos, când auzise un pocnet puternic. Cu o viteză de reacție extraordinară, o apucase pe Maggie și se ținuseră în brațe cât de bine putuseră. Nu avea cum să știe cât de capabili aveau să fie vizitiii francezi să-și păstreze calmul în timpul accidentului, și, dacă ar fi pierdut controlul cailor, atunci cineva ar fi putut fi ucis.

Totuși, bărbații fuseseră impresionanți. Înainte ca vehiculul să-și piardă roata din spate și să se răstoarne pe-o parte, ei reușiseră să încetinească destul de mult cei patru cai. Trăsura se oprise, scrâșnind. Simon își îndreptase hainele, o ajutase pe Maggie cu ale ei, după care o sprijinise să iasă prin partea de sus a vehiculului.

Cu boneta pe cap, cu haina îmblănită și cu pelerina de iarnă pe ea, Maggie se afla acum alături de el, pe marginea drumului. Simon se aplecă spre ea.

– Eu ți-am zis c-o să răsturnăm drăcia, obrăznicătură nesătulă.

Femeia izbucni în râs. Ochii ei verzi scânteiau, iar pieptul lui se umflă de emoție. Îi plăcea la nebunie s-o vadă fericită.

Nu, *avea nevoie* s-o vadă fericită. De-a lungul anilor, o considerase necinstită și vicleană, distrându-i pe Cranford și pe ceilalți în timp ce el nu mai putea de dorul ei. Dar Cranford mințise. Maggie pretindea că nu existaseră nici un fel de întâlniri amoroase în timpul debutului ei și că fusese fecioară când se măritase cu Hawkins. Ceea ce însemna că Simon ar fi trebuit să creadă în ea cu zece ani în urmă și că ar fi trebuit s-o apere. Dar n-o făcuse, și majoritatea membrilor înaltei societăți, inclusiv el, îi întorseseră spatele. Oare avea vreodată să poată compensa o astfel de prostie de neiertat? Poate că nu, dar măcar avea să încerce.

– Ei bine, grăi ea, ce-o să facem acum?

– Mergem pe jos.

Maggie își roti capul analizând câmpurile pustii și dealurile înconjurătoare. Din fericire, pământul nu era acoperit de zăpadă, se gândi el.

– Încotro?

Simon ridică din umeri.

– Spre cel mai apropiat oraș. O să aflu de la vizitiu.

Contele vorbi în franceză cu unul dintre bărbați și află că destinația lor, Auvers, nu era departe. El și Maggie puteau să ajungă acolo în mai puțin de o oră. Vizitiul vru să îi arate ce cauzase accidentul, așa că Simon merse spre partea din spate a trăsurii, unde bărbatul îi indică osia strâmbă și ruptă. Frântura era curată. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru.

– *C'était délibéré,* rosti Simon.

– *Oui,* fu de acord bărbatul, într-adevăr, a fost intenționat.

Un lung șir de înjurături îi trecu prin minte lui Simon. Cineva planificase accidentul de trăsură, mai mult ca sigur, intervenind asupra vehiculului la ultima lor oprire. Dar cine? O pală de vânt aspru îl izbi ridicându-i marginile paltonului, așa că decise să se preocupe mai târziu de asta. Maggie avea să moară de frig dacă nu o ducea la adăpost.

Găsi materialele pentru desen ale lui Maggie și le oferi birjarilor mai mult decât suficienți bani încât să-și poată acoperi pagubele.

Cu promisiunea de a le trimite ajutor de îndată ce el şi Maggie ajungeau în oraş, Simon o conduse de-a lungul drumului.

Merseră în grabă, fără să rostească prea multe. Ajunseseră amândoi la un acord de pace, iar el nu era deloc dispus să-l încalce. Avea nevoie să petreacă timp împreună, să ajungă să se cunoască unul pe celălalt, iar o ceartă putea să distrugă legătura fragilă. Aşa că merse în linişte, concentrându-şi fericit atenţia asupra celor petrecute în trăsură cu câteva momente înainte de accident.

Imaginea decadentă cu ea deasupra lui, cu spatele arcuit astfel încât să se poată sprijini de genunchii lui, mădularul lui alunecând în umezeala ei delicioasă... Ei, ăsta era un portret pe care nu l-ar fi deranjat să-l deţină. Poate avea să reuşească să-l plătească pe Lemarc să-l picteze, se gândi el zâmbitor.

– La ce te gândeşti? îl iscodi ea, cu privirea ageră fixată pe profilul lui.

Bărbatul privi în jos spre ea.

– La tine.

– La mine? Ce-i cu mine?

– La tine deasupra mea. La cum mă călăreai cu mâinile la spate. Cu sânii ţanţoşi...

– Simon! Îl lovi peste umeri. Ai înnebunit de tot?

Bărbatul râmji.

– Nu e nimeni primprejur să ne audă. Şi nu ţi-am spus că vreau doar onestitate între noi doi? N-am să te mint niciodată, Mags.

– Fără minciuni? Niciodată?

– Nici măcar una.

– Hmm. Sunetul ar fi trebuit să-l avertizeze legat de ceea ce avea să întrebe în continuare. De ce nu te-ai însurat? M-aş fi aşteptat din partea ta să ai moştenitori până acum, vreo trei sau patru copii undeva la ţară.

Simon scoase un sunet înăbuşit de surpriză. Desigur că avea să pună singura întrebare la care n-ar fi vrut să răspundă sincer, obrăznicătura isteaţă. Dar dacă avea să omită detalii, asta nu se numea chiar minţit, nu-i aşa?

– Am fost cât pe-aci o dată. Chiar i-am cerut contesei rubinele Winchester. În cele din urmă, n-a fost să fie.

– Ce s-a întâmplat? Te-a refuzat?

– N-am ajuns niciodată s-o cer. S-a căsătorit cu altcineva.

Maggie își mușcă buza, un gest pe care el îl găsea adorabil.

– Îmi spui cine era?

– Nu. Chicoti în vreme ce ea se încruntă. Haide acum, ce contează cine era.

Maggie se îndreptă de spate o idee cam prea repede.

– A, nu. Nu contează. Pentru mine, adică.

Interesant. Dacă tot inițiase ea acest subiect de discuție, Simon se sili să-i pună singura întrebare pe care se temea s-o rostească.

– Hawkins... te-a tratat onorabil, așa cum ar trebui s-o facă un soț decent?

Trecu multă vreme fără ca Maggie să mai rostească vreun cuvânt, timp în care continuă să lovească o pietricică cu cizma.

– Nu a fost nemilos, dacă asta vrei să spui, grăi ea în cele din urmă.

Acum ea era evazivă.

– A fost blând? Avea... avea grijă de tine?

Simți o strângere de inimă, dar avea nevoie să știe adevărul. De-a lungul anilor, se întrebase cum se înțelegea ea cu un bărbat suficient de bătrân încât să-i fie tată.

– În mare parte, mă evita. Nu cred că știa cum să se comporte cu o fată tânără, nenorocită de scandal, dar care, cu toate astea, nu se sfia. Nu mi-a înțeles niciodată dragostea pentru desen și pictură, dar nu mi-a interzis niciodată să fac asta. Sincer, își petrecea majoritatea nopților cu amanta, iar asta ne convenea de minune amândurora.

– Erai fericită?

– Nu tocmai, dar nici nefericită nu eram.

– Și mai spui despre mine că mă pricep la vorbe.

Maggie zâmbi strâmb.

– Dar e adevărat. În mare parte, am putut să fac ce mi-am dorit. Câteva dintre femeile din sat mi-au devenit prietene. Artiștilor le place să petreacă timp singuri, iar, în timpul căsătoriei, eu am avut o mulțime de timp pentru mine. L-am folosit ca să studiez, să citesc și să exersez. Nu regret.

Durerea junghiului pe care începuse să-l simtă de când aflase de minciuna lui Cranford se mai estompă. Totuși, lui Simon nu-i

plăcea deloc că Hawkins nu o prețuise pe Maggie. Orice bărbat normal la cap le-ar fi mulțumit sfinților că ea îi împodobea patul și și-ar fi petrecut viața dedicându-se doar plăcerii ei.

Plus că Hawkins fusese primul ei bărbat, în locul lui Simon. Cranford avea să sufere, chiar și doar pentru asta.

– Dar amanta ta?

Simon fu cât pe ce să se împiedice la auzul întrebării lui Maggie. Ar fi putut să comenteze despre faptul că nu se cuvenea să pună o astfel de întrebare, dar asemenea observații nu-și aveau rostul cu Maggie. Îndrăzneala nu-i lipsea niciodată.

– Adrianna, vrei să spui. E o actriță pe care am întâlnit-o pe Drury Lane. Ce altceva ți-ar mai plăcea să știi?

– E adevărat că o vizitezi în fiecare marți și vineri seara?

Atunci chiar se împiedică. Reuși să rămână în picioare și se opri să se încrunte la ea.

– Cum Dumnezeu știi tu asta?

– Atunci e adevărat.

Bărbatul îi oferi din nou brațul.

– Era adevărat, dar acum nu mai e. Eu și Adrianna nu mai suntem împreună.

– Hmm.

– Încep să mă tem când aud sunetul ăla ieșind din gura ta. Putem să nu mai vorbim despre fosta mea amantă?

– Cine ar fi crezut că te vei dovedi așa un pudic? îl tachină ea.

– O, așa crezi? Se aplecă și veni mai aproape. Doamnă, am să-ți arăt eu pudoare în trăsură, în drum spre casă. Vom vedea cine va râde atunci.

Maggie făcu botic și flutură din pleoape, seducător. Simon își simți mădularul pulsând când o auzi murmurând:

– Abia aștept.

Capitolul 17

– Vezi? Simon îi făcu semn spre o catedrală micuță din piatră, aflată pe deal. Église Notre-Dame d'Auvers.

Terminară de urcat treptele înguste și ajunseră în fața unei biserici elegante care, în realitate, chiar semăna cu imensa capodoperă gotică din Paris. Maggie petrecuse multe ore desenând originala Notre-Dame, așa că asemănările cu versiunea mai mică din piatră deveniră imediat evidente. Contraforții, animalele ciudate, siluetele umane, ca să nu mai vorbim despre absidă și despre clopotniță – similarități absolut remarcabile.

Maggie nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Și eu care credeam că ai mințit.

– Ți-am spus, gata cu minciunile, rosti el, clătinând din cap.

– Da, dar intenționat m-ai indus în eroare să cred că rămânem în Paris.

– Nu, asta ai presupus tu.

Femeia își dădu ochii peste cap.

– Ar trebui să știu să nu despic firu-n patru cu un bărbat care poate supune Parlamentul voinței lui.

Simon își lipi buzele de urechea ei.

– Ceea ce, din câte aflu, nu e la fel de distractiv ca atunci când te supun pe tine.

După căldura care simțea că-i arde pielea dinspre interior, Maggie știu că se înroșise. Hoțomanul. Se avântă mai aproape de clădire, recunoscătoare că se bucuraseră mai întâi de prânz, la o cafenea mică. Când ajunseră la Auvers-sur-Oise avea degetele de la picioare aproape înghețate. Acum, că-și revenise după mersul pe jos, construcția maiestuoasă cerea un desen.

– Uite. Simon îi înmână trusa care conținea materialele pentru desenat. Citesc pe fața ta că vrei s-o analizezi. O sărută pe nas, apoi se întoarse să plece. Să te distrezi.

– Așteaptă, strigă ea după el. Unde te duci?

Simon își flutură mâna.

– Pe-aici. Nu te teme, am să vin după tine înainte să se înserereze.

Urmări cum umerii lui lați dispăreau în josul treptelor de piatră. Chiar îi oferea după-amiaza pentru ea însăși?

Emoționată, își duse trusa pe o băncuță. Soarele lumina pieziș cerul acoperit de nori, încălzind un pic aerul iernii. Din cauza

vremii, nu avea să fie posibil să rămână afară, dar putea măcar să facă o schiță pe care s-o termine înăuntru.

Își scoase mănușile și alese o bucată de cărbune. Apoi veni rândul albumului pentru schițe. Era vremea să lucreze.

După cum îi promisese, Simon se întoarse după-amiaza târziu, înainte de asfințit. Cu câteva ore în urmă, se mutase în biserică la căldură. În timp ce se aflase acolo, terminase desenele spațiului înconjurător, după care se întorsese să lucreze la peisaje.

– Și cum a fost după-amiaza ta, draga mea?

Simon se strecură pe rândul din fața ei. Avea pielea roz de frig, iar ochii de un albastru pătrunzător îi scrutau chipul. Maggie se întinse și-și roti umerii. Doamne, băncile astea de lemn nu erau menite să fie confortabile.

– Minunată. Și productivă. Dar sunt pregătită să ne întoarcem la Paris.

Simon se uită în altă parte.

– Pot să văd la ce lucrezi?

Femeia își strânse hârtiile la piept.

– Sigur că nu.

Chipul îi fu străbătut de o umbră și se ridică.

– Mergem?

– Simon. Maggie se ridică la rândul ei și-i atinse mâneca. Nu-mi arăt lucrările nimănui înainte să fie gata... sau măcar înainte să fiu eu cât de cât mulțumită de ele. Nu o lua personal.

– Nu e un alt desen Winejester, nu? În timp ce provoacă un accident de trăsură pe un drum de țară din Franța.

– Sigur că nu. Desenez peisaje galeze.

Simon dădu aprobator din cap și-i făcu semn spre ușă.

– Atunci am să te aștept aici afară.

Ceva o deranja la comportamentul lui. Mai devreme, fusese așa de insinuant și de agreabil. Acum nu părea în apele lui. Chiar își făcea griji că avea să-l deseneze iarăși pe Winejester? Nu mai expusese un desen din ziua în care se întâlnise cu el în magazinul doamnei McGinnis. De fapt, cel pe care-l desenase după dineul din casa familiei Colton sfârșise în foc. Cu tot ceea ce se întâmplase între ei, nu se mai simțea împăcată cu personajul. Transmitea numai lipsă de respect, iar Simon... Se lăsă la loc pe bancă

şi tresări din cauza durerii care o străfulgeră în partea de jos a trupului. Dumnezeule. Jurase că nu avea să mai permită ca nimic şi nimeni să interfereze cu arta ei. Când devenise el atât de important pentru ea, încât ajunsese să-şi schimbe planurile? Fără îndoială, nu mai simţea doar dorinţa de a se răzbuna pe Simon. Şi el fusese păcălit de Cranford. Dar amărăciunea, furia şi durerea cauzate de aluziile răutăcioase şi nedrepte la adresa ei... nu o mai dureau chiar atât de tare.

Ciudat. Poate că asta se întâmpla datorită atenţiilor recente din partea lui Simon. Sau a apropierii lor fragile. Arta avea să fie lucrul cel mai important din viaţa ei, dar poate că avea să poată face loc şi altor... preocupări. Îşi muşcă buza ca să nu chicotească. *Să chicotească.* Ea... temutul Lemarc, care îi făcuse pe politicieni şi pe cei din înalta societate să tremure în ghetele lor la modă, aproape chicotise. Aşa ceva nu se mai pomenise.

Desigur că ea nu era doar Lemarc. Era şi femeie. Şi tocmai femeia asta aflase că unui bărbat anume îi plăcea râsul ei. Părea chiar s-o placă un pic, sărmanul nebun nechibzuit. Incredibil! Îi arătase partea ei cea mai rea, iar el nu o fugise mâncând pământul.

Îşi strânse repede lucrurile şi păşi spre intrare. Împinse în uşile grele din lemn şi-l văzu relaxându-se sprijinit de faţadă, cu călcâiul bocancului sprijinit de piatră. Înalt, atletic, bine construit, cu o faţă atât de frumoasă încât îi provoca dureri de inimă. Se trezi zâmbind în timp ce se îndrepta spre el. Bărbatul o măsură din cap până-n picioare.

– Arăţi extrem de fericită pentru o femeie care tocmai a petrecut trei ore într-o biserică.

– A fost linişte şi am avut suficient spaţiu şi lumină. Cum aş putea să mă plâng?

Simon întinse mâna şi-i luă trusa.

– Tu cum ţi-ai petrecut după-amiaza?

– Pe ici, pe colo. Nimic care să merite menţionat. Ai grijă unde calci, rosti el în timp ce începură să coboare treptele de piatră înguste.

Soarele, acum de un portocaliu strălucitor, tocmai începuse să apună, iar la ferestrele caselor din oraşul de dedesubt începuseră să strălucească luminiţe. Străzile păreau părăsite; toată lumea

se bucura probabil de un *pot-au-feu*[1] sau *cassoulet*[2] alături de familie. Brusc, Maggie simți că îi era foarte foame. Ajunseră la capătul scărilor, dar el rămase tăcut.

– Să știi că nu va mai exista niciodată un alt desen cu Winejester, îi spuse ea prinzându-l de braț.

Simon ridică din sprâncene.

– Chiar așa?

– Am decis să renunț la el, încuviință ea.

– Aș vrea să pot spune că-mi va fi dor de el. Dar, oricare ar fi motivele tale, îți sunt recunoscător.

De vreme ce nu voia să-i spună care erau motivele acelea, îl întrebă:

– Mâncăm înainte să plecăm?

– În legătură cu asta, începu el, nu plecăm. Cel puțin, nu în seara asta.

Cu picioarele bine înfipte în pământ, Maggie se întoarse cu fața la el.

– Ce vrei să spui că nu plecăm?

– E prea târziu să călătorim acum înapoi. Așa că vom petrece noaptea aici în Auvers. Am luat o cameră.

– Dar abia s-a înserat. Am putea să ajungem înapoi în câteva ore. De ce nu plecăm acum?

Simon clătină din cap.

– Nu. Nu vreau să călătorim pe întuneric. Nu cu tine. Nu e sigur. O să ne întoarcem de dimineață.

Maggie își încrucișă brațele la piept. Asta era o întorsătură neașteptată... Sau oare o avusese în plan tot timpul? Mai întâi, aproape că o răpise, iar acum o adusese la țară.

– Asta a fost scopul tău tot timpul?

– Nu fi ridicolă... și continuă să mergi până nu înghețăm amândoi. O luă de braț și o conduse spre oraș. Nu eu am plănuit accidentul de trăsură, Maggie.

– Când spui că ai luat o cameră, vrei să spui o cameră? Sau două?

Bărbatul oftă, eliberând o dâră albă de abur în aerul rece.

[1] Rasol de vacă cu legume (în fr., în orig.)

[2] Fasole scăzută în stil franțuzesc (în fr., în orig.)

– Dacă preferi camere separate, pot să iau fără probleme încă una.

Femeia cântări ideea.

– Nu am cameristă.

Simon strâmbă din buze.

– Asta aşa e.

– Atunci, va trebui să mă mulţumesc cu tine.

Dinţii lui străluciră în lumina palidă, un zâmbet răpitor care îi făcu inima să-i stea în piept.

– Da, bănuiesc că aşa va trebui.

În dimineaţa următoare, Simon se trezi cu un trup catifelat de femeie lipit de el. „Maggie." Trebui să-şi înăbuşe un rânjet. Mirosea a trandafiri, cu o nuanţă de vanilie. Nu se sătura niciodată de mirosul ăsta. O posedase de două ori în noaptea ce tocmai trecuse şi, din câte se părea, mădularul lui se pregătea pentru încă o rundă în dimineaţa asta. Desigur, se prea putea să aibă legătură cu faptul că posteriorul ei atrăgător se odihnea sprijinit de şoldul lui. Cum se putea să fie atât de apetisantă, chiar şi în timp ce dormea? O dorinţă copleşitoare de a o cuprinde în braţe, de a o proteja de cea mai mică suferinţă puse stăpânire pe el, ceea ce era ridicol, având în vedere că Maggie era cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse vreodată. Nu avea nevoie de un apărător. Dar, cu toate astea, Simon se trezi tânjind după acest rol.

Poate că emoţiile ciudate şi tulburătoare îi fuseseră trezite de vestea supărătoare pe care o aflase cu o zi în urmă. Accidentul de trăsură fusese provocat intenţionat. Odată ce vehiculul fusese adus la Auvers spre a fi reparat, Simon îşi petrecuse mare parte din zi analizându-l împreună cu vizitiii, încercând să găsească indicii legate de vinovat. Cineva distrusese osia, iar Simon avea să afle cine era responsabilul.

Dar, deocamdată, erau alte chestiuni care meritau atenţia lui.

Nu toate femeile erau receptive dimineaţa la partidele de amor... dar nu avea cum să ştie decât dacă încerca. Se mişcă încet, aşezându-se cu pieptul lipit de spatele lui Maggie şi cu erecţia cuibărită între fesele ei rotofeie. Imediat după aceea, degetele lui se mutară pe sânul ei şi începură să-i atâţe mugurele unui sân, care

se plie repede, aproape implorând să fie atins. Curând se mută la celălalt, acordându-i același tratament. Ritmul respirației lui Maggie se schimbă. Acum nu mai era rar și profund, ci sacadat. „S-a trezit."

Se aplecă să-i sărute și să-i muște pielea sensibilă din spatele lobului urechii, ceva ce se întâmpla să știe că îi plăcea în mod deosebit. Fără să se grăbească, Simon se jucă cu sânii ei, modelându-i și mângâindu-i, umplându-și mâinile cu formele ei catifelate și feminine. Piele de mătase. Forme dumnezeiești. O gură ce putea ademeni chiar și un sfânt. Nu se putea sătura de ea. Mădularul i se întărise atât de rău acum, încât îl durea.

Incapabil să mai aștepte, degetele lui găsiră umezeala care i se formase între coapse. Femeia scoase un geamăt, încleștându-și mâna pe șoldul lui ca să-l tragă mai aproape. „E pregătită." Dorința i se acumulă în vintre, iar nevoia de a fi cu ea deveni esențială, asemenea aceleia de a respira. Îi ridică ușor piciorul, se poziționă și o pătrunse cu o singură mișcare lină. I se potrivea perfect. Era fierbinte și strâmtă. Simon scrâșni din dinți și se opri o clipă. Nu avea nici un rost să se grăbească. Voia să se delecteze cu asta. Apoi Maggie fremătă și se dădu în spate, aducându-l și mai adânc în ea, iar Simon fu pierdut. Curând, totul se transformă în ceva mai puțin jucăuș și mult mai serios. Cu fiecare mișcare mai puternică, șoldurile lui se loveau de posteriorul ei încântător. Când simți amenințarea propriei eliberări, începu să-i atingă cu mișcări circulare mugurele mic al plăcerii, ritmic și rapid, până ce femeia își înfipse, gemând, unghiile în brațul lui. La naiba, cât de tare îi plăcea cum reacționa la atingerile lui.

Pereții ei interiori se strânseră în jurul lui, eliberă un țipăt și începu să se cutremure. Bărbatul se strădui din răsputeri să reziste până ce ea se oprea din tremurat, să o lase să-și savureze plăcerea, dar se dovedi imposibil. Presiunea începu să se adune și abia reuși să se retragă la timp ca să se elibereze pe cearșafuri. Gâfâind, o trase mai aproape. Focul se stinsese pe timpul nopții, așa că adună plapuma și o așternu peste amândoi.

– Ce mod minunat de a spune bună dimineața, rosti ea ridicându-și brațele și întinzându-se lipită de el.

– Mmm, așa mă gândeam și eu. Oricum, asta e modalitatea mea preferată.

– Te trezești adesea alături de o femeie, așa-i? îl întrebă ea după o pauză.

Percepu asprimea din glasul ei. Îi împinse umărul și-o întoarse cu fața la el.

– Nu, Maggie, nu e așa. În ultimii ani, nu au fost atât de multe femei, și nici una nu a însemnat nimic important.

Probabil că răspunsul o mulțumi, pentru că închise ochii și se cuibări lipită de el.

– Dar tu? N-ai avut niciodată un bărbat în patul tău dimineața?

– Niciodată.

– A.

Deci nu-i plăcea să-și țină concubinii peste noapte. Deși, destul de ciudată, picanteria asta îi făcea plăcere. Îi plăcea să știe că era primul care o ținea în brațe în timp ce dormea. Palma lui îi mângâie pielea catifelată a șoldului.

– Atunci nu și-au dat seama ce pierd.

Era atât de nemișcată, atât de tăcută, încât se temea că o jignise. Apoi pleoapele ei se deschiseră.

– Au existat doar trei bărbați. Unul a fost soțul meu, iar tu ești celălalt.

Simon simți o greutate apăsându-i pieptul și strivindu-i plămânii, împiedicându-l să respire. Gândurile i se învolburară în minte: lucrurile pe care le spusese, presupunerile pe care le făcuse. Dar adevărul era chiar acolo, în privirea ei serioasă de smarald. Nu, nu se putea să fie corect.

– Trei? rosti el răgușit.

Femeia înălță dintr-un umăr apetisant.

– Având în vedere porecla mea, s-ar presupune că au fost mai mulți, dar nu au fost decât trei.

– Eu și Hawkins. Deci cine a fost al treilea?

Buzele i se strânseră, iar el presupuse că întrebarea o stinghe-rea. Dar avea nevoie să știe răspunsul.

– Spune-mi, Maggie, o îndemnă el cu blândețe.

– Un artist. L-ai întâlnit la operă.

– A. Deci avusese dreptate. Modul posesiv în care bărbatul o atinsese pe Maggie nu fusese un produs al imaginației lui Simon. Totuși, faptul că avusese dreptate nu i se păru deloc liniștitor. Întorcându-se pe spate, își puse mâinile sub cap și se uită țintă în tavan. Nici nu-i de mirare că ai reacționat atât de violent când ți-am spus că te iert. Probabil că erai gata să mă strângi de gât. Am făcut niște presupuneri îngrozitor de nedrepte despre tine.

– Da, ai făcut. Și chiar m-am gândit să te strâng de gât. De multe ori. Atingerea de mătase a mâinii ei se întinse peste abdomenul lui și de-a lungul coastelor. Dar mă bucur că n-am făcut-o.

Unghia ei îi atinse ușor sfârcul, iar el trase adânc aer în piept.

– Oprește-te, o admonestă el. Trebuie să discutăm despre asta.

– Nu, îi replică ea. Mai mult ca sigur, nu trebuie să vorbim.

Femeia se ridică să-și așeze gura, umedă și caldă, peste unul dintre sfârcurile lui, trecându-și limba peste el și mușcându-l încetișor cu dinții. Simon simți cum plăcerea i se prelingea precum un fior de-a lungul șirei spinării.

– Maggie, gemu el.

Încerca să-i distragă atenția de la discuție. Simon încercă să se întindă după ea, dar mâinile femeii îl opriră.

– Stai acolo. Lasă-mă să mă joc cu tine.

Simon simți cum îi crește pulsul.

– De vreme ce tocmai m-am jucat eu cu tine cu doar câteva momente în urmă, mă îndoiesc că pot fi stârnit atât de curând.

Maggie își trecu buzele de-a lungul coastelor lui și în jos spre abdomen, presărând sărutări delicios de catifelate, care îl făcură să tremure de nerăbdare.

– Serios? rosti ea înainte să se întoarcă și să se așeze între picioarele lui.

Mădularul lui zvâcni când răsuflarea ei caldă îi atinse pielea sensibilă. Amintirile despre noaptea trecută, când gura ei îl savurase, îi reveniră în minte. Îl prinsese în gura umedă și îl satisfăcuse, hotărâtă să păstreze ritmul perfect... Faptul că ea, o doamnă din aristocrație, binevoia să-i provoace plăcere cu gura, ba chiar părea să-i placă asta, aproape că îl făcu să lăcrimeze de recunoștință. Simți cum „tratamentul" începea să-și facă efectul.

– Hmm... rosti ea lingându-şi buzele şi ridicându-şi ochii dinspre mădularul lui din ce în ce mai semeţ pentru a-i întâlni privirea. Şi tu care te îndoiai de tine.

Simon închise ochii când ea începu să-l guste, plimbându-şi limba peste el. Era un vis. Paradisul absolut.

– Un bărbat are nevoie de ceva timp să-şi revină... mormăi el.

Unghiile ei îi atinseră uşor pielea sensibilă a săculeţului de sub mădular, ceea ce-l făcu să se întărească de-a dreptul. Tortura minunată îi făcu sângele înfierbântat să-i năvălească spre membrul venerat.

– Dar se pare că nu ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine.

Câteva zile mai târziu, Simon se plimba de-a lungul sălii de mese aglomerate a hotelului său, deloc surprins să descopere că majoritatea meselor erau ocupate. Hôtel Meurice servea atât mâncăruri englezeşti, cât şi franţuzeşti, ceea ce îl transforma în preferatul turiştilor britanici care erau dornici să guste o mâncare ca acasă. Observă că oaspeţii lui sosiseră deja. Excelent! Cu cât se termina mai repede masa, cu atât mai devreme se putea îndrepta spre casa lui Maggie. Simţi o fierbinţeală răspândindu-i-se în vintre. Ultima săptămână fusese una dintre cele mai bune din viaţa lui. De când se întorseseră de la Auvers, el şi Maggie se bucuraseră în fiecare noapte de o cină împreună, după care se retrăseseră în dormitorul ei. Dimineaţa, pleca înainte să se trezească personalul, deşi ea îi jura că nu era nevoie.

Totuşi, Simon voia să o scutească şi de alte bârfe, cel puţin până ce aveau să se căsătorească. Nu că ar fi cerut-o deja, dar asta era doar o formalitate. Maggie ţinea la el şi, sub nici o formă, nu avea s-o lase să-i scape – nu după ce o regăsise după atâta vreme.

Markham se lumină la faţă când îl văzu pe Simon apropiindu-se.

– Winchester! Excelentă sincronizare. Noi tocmai am comandat o sticlă de vin roşu.

– Markham a comandat vin roşu, îl corectă Quint. Eu am cerut ceai.

– Desigur. Şi îţi mulţumesc pentru lămurire. Simon se aşeză pe unul dintre scaunele libere. Mă bucur că ni te-ai alăturat, Quint.

– Bănuiesc că asta ar putea fi singura mea oportunitate să te văd.

– Dar de ce? întrebă Markham. Am crezut că stați amândoi la același hotel.

– Unul dintre noi stă, rosti Quint în barbă.

– O, nu. Winchester se bucură de vreo distracție specială aici, în Paris? Spune-mi, rosti Markham conspirativ, franțuzoaicele sunt atât de îndrăznețe cum am auzit?

Simon se gândi la Maggie, care practic inventase cuvântul „îndrăzneț", și abia putu să-și înăbușe un rânjet. Nu uitase însă cum Markham însuși sperase să se culce cu Maggie, iar asta șterse orice urmă de veselie din conversație.

– N-aș mai fi un domn dacă aș vorbi despre asta, rosti el în vreme ce unul dintre membrii personalului îi turna vin roșu în pahar.

Comandară, dar nu discutară nimic serios până ce nu le sosi mâncarea. Din proprie experiență, Simon știa că era mai bine ca discuțiile serioase să fie purtate cu burta plină și setea potolită. Așa că îl ascultară pe Markham trăncănind despre o mulțime de detalii legate de timpul petrecut la Paris. Quint puse întrebări politicoase, în vreme ce Simon se străduia să rămână atent și să nu se gândească la cu totul altceva, lucru deloc ușor având în vedere că tocmai îi prezentase lui Maggie o nouă poziție de făcut dragoste, pe care o declarase acum preferata ei. Amintirea era atât de vie, atât de ademenitoare, încât se simți recunoscător că partea inferioară a trupului său era acoperită de masă.

– Revino alături de noi, Winchester, îl admonestă Quint în timp ce li se aducea mâncarea.

– Scuzele mele, le spuse el amândurora.

Chiar trebuia să înceteze să mai rememoreze imaginea cu spatele minunat al lui Maggie în timp ce el împingea...

– Probabil că te gândești la femeiușca franțuzoaică, își dădu Markham cu părerea. Deși mă mir. Jumătate din Paris bănuiește că te tăvălești cu Târfa.

Simon își așeză cu grijă furculița și cuțitul pe marginile farfuriei și se aplecă în față.

– Markham, dacă mai vorbeşti încă o dată despre doamnă într-o manieră atât de lipsită de respect, ne vom întâlni în zori pe un câmp francez.

Ignoră geamătul lui Quint care se afla de cealaltă parte a mesei şi continuă să-şi concentreze atenţia asupra lui Markham. Bărbatul clipi, cu guşa proeminentă tremurând.

– La naiba! Chiar e Lady Hawkins, nu-i aşa? Zvonurile sunt adevărate.

Simon începu din nou să mănânce.

– Aventurile mele romantice nu sunt treaba nimănui.

În tăcerea care urmă, veselia lui Markham dispăru la fel de repede precum porumbelul fript din farfuria lui. Din expresia cu buzele strâns lipite era limpede că era nefericit. Nu era nici un secret de ce. Markham îşi exprimase clar intenţiile pe care le avea în legătură cu Maggie – spera să se culce cu ea. Dar Maggie nu-i răspunsese cu acelaşi interes. Asta nu avea cum să fie din vina lui Simon, nu-i aşa?

Quint îşi drese glasul.

– Mă întreb dacă va mai ploua.

Markham, concentrat asupra bucatelor, răspunse cu un mârâit. Simon şi Quint se uitară unul la altul. La naiba, nu mergea prea bine. Avea nevoie de susţinerea lui Markham. Bărbatul avea un mic grup de simpatizanţi în Parlament, asupra cărora putea avea o mare influenţă.

Înainte ca farfuriile să li se golească, Markham devenise de-a dreptul morocănos. Cu toate astea, Simon ştia că trebuia să încerce să-l câştige de partea lui.

– Putem discuta propunerea mea, Markham? îi sugeră Simon. Îmi poţi spune ce rezerve ai, iar eu voi încerca să fiu rezonabil.

Markham îşi termină vinul roşu şi aşeză paharul pe masă.

– Nu e nevoie. Mi-am comunicat toate întrebările. Se ridică de la masă şi-şi aranjă tunica. Şi n-am să te susţin, Winchester.

Simon îşi încleştă maxilarul.

– Şi pot să te întreb de ce?

– Motivele nici nu mai contează. Dar am să fac tot ce-mi stă în puterile limitate să mă asigur că eşuezi.

Bărbatul se întoarse şi o luă din loc fără să se mai uite înapoi. Simon îl privi uluit cum se îndepărta. Era posibil ca gelozia meschină să fi cauzat schimbarea de atitudine a lui Markham?

– Ei bine, se pare că Târfa tocmai te-a costat primul vot.

Simon îl străfulgeră pe Quint cu o privire dură. Prietenul lui ridică mâinile.

– Nu am vrut să fiu lipsit de respect. O stimez foarte tare pe doamnă. Dar e limpede că Markham spera să o câştige şi nu-i place deloc că tu l-ai învins.

– E absurd, mai ales când doamna nu i-a arătat nici cel mai mic semn de încurajare.

– Asta nu e tocmai adevărat, dacă îţi aminteşti dineul de la reşedinţa lui Colton.

Simon bătu darabana în tăblia mesei, amintindu-şi, deloc fericit, cum, în acea seară, Maggie îl încurajase pe Markham. Faptul că o făcuse doar ca să-l irite pe Simon nu-i calma în nici un fel starea de enervare.

– Ştiu că nu vrei s-o auzi, rosti Quint, dar eşti pregătit pentru ceea ce te-ar putea costa relaţia cu ea? Ai muncit mulţi ani ca să ajungi unde eşti. Gândeşte-te la ce ai putea obţine dacă eşti precaut.

– Nimeni în afară de Markham nu se va mai gândi la asta.

Quint ridică din sprâncene.

– Eşti sigur de asta? Una e să ai o amantă ca toată lumea, ascunsă în linişte pe Curzon Street, şi e cu totul altceva să fii asociat cu cea mai scandaloasă femeie din societate, fie ea văduvă sau nu.

– Am de gând să mă însor cu ea, se răsti Simon.

Quint păru şi mai uluit.

– Şi crezi că o astfel de asociere nu te va afecta social sau politic? Te păcăleşti singur. Eşti pregătit să o laşi să organizeze genul acela de petreceri în Barrett House?

Simon trebuia să recunoască faptul că prietenul lui avea dreptate. Nu se gândise prea mult la stilul de viaţă al lui Maggie şi nici nu-şi pusese întrebarea dacă, odată ce aveau să se căsătorească, ea avea de gând să se schimbe. Dar, dacă avea să-l accepte, dacă avea să doarmă lângă el în fiecare noapte şi avea să-i nască copiii...

atunci o va lăsa să facă orice blestemăție voia. Și va fi mândru să stea alături de ea.

– Da, îi mărturisi sincer lui Quint.

Prietenul său închină în cinstea lui Simon cu ceașca de ceai.

– Atunci îți doresc noroc.

Capitolul 18

Maggie se răsuci când simți ceva mângâindu-i încet pielea goală. Inspiră adânc și simți imediat mirosul de portocală și santal, cu doar o tentă ușoară de tutun. „Simon." Se străduí să se trezească, știind prea bine că o aștepta un motiv foarte bun. Apoi salteaua se lăsă brusc în jos și brațele lui puternice o traseră aproape pentru a o învălui în căldura lui.

– Ești trează? o întrebă el la ureche.

Barba de o zi îi mângâia delicios pielea.

– Hmm, îi răspunse ea gudurându-se și bucurându-se de căldura masculină și de puterea din spatele ei. Aproape.

Simon chicoti.

– Foarte bine. Hai să vedem dacă pot grăbi procesul.

Maggie surâse, chiar dacă el n-o putu vedea. Prezența lui într-o cameră o făcea să simtă o stare de plutire. Ce bine că îi dăduse o cheie de la casă. Buzele lui găsiră partea de sus a umărului și începură să-i presare de-a lungul pielii sărutări delicate ca o șoaptă, amintindu-i de atingerea perilor mătăsoși ai unei pensule pentru pictură.

– Cum a fost cina?

– Dezamăgitoare.

Ușoara asprime din vocea lui îi atrase atenția. Se întoarse să-i scruteze privirea.

– Ai fost să iei cina cu Lord Markham, nu?

– Da. A venit și Quint.

– Și de asta a fost dezamăgitoare?

– Nu. Seara mea nu e importantă. Aș prefera să ne petrecem timpul împreună îndeletnicindu-ne cu chestiuni mai importante.

Mâna lui îi mângâie şoldul gol, urcă de-a lungul coastelor şi se opri pe sân. Strânse încet.

– Ce mă bucur că nu te-ai mai deranjat să-ţi pui cămaşa de noapte.

Cu atenţia deocamdată distrasă, Maggie savură senzaţia.

– Ai putut să-l convingi pe Markham aşa cum sperai? îl întrebă ea apoi.

Bărbatul îşi lăsă capul în jos şi-şi roti vârful limbii pe sfârc. Femeia gemu şi se arcui în sus. Deşi simţea fiori prin tot trupul, Maggie se strădui să rămână concentrată pe subiect.

– Încerci să scapi de întrebările mele?

Simon îi cuprinse cu buzele sfârcul întărit şi-l sorbi în interiorul căldurii umede a gurii lui. „Cerule mare!" Maggie închise ochii şi începu să-şi treacă degetele prin părul lui mătăsos. Totul înlăuntrul ei începu să freamăte, să vibreze năvalnic de o dorinţă pe care numai Simon putea să i-o trezească. Dar nu se lăsă păcălită.

După ce se desfătă încă vreo câteva momente cu atenţiile lui, Maggie trase aer în piept şi se retrase. Ochii albaştri strălucitori ai lui Simon deveniseră somnoroşi şi întunecaţi, exact aşa cum îi plăceau ei. Îşi muşcă buza şi se strădui să nu ia în seamă cât de mult îşi dorea să fie posedată de el. „Curând", îşi promise ea. Pentru că era un lucru de care trebuia să se ocupe mai întâi.

– Simon, spune-mi. Ştiu că îmi distragi atenţia ca să scapi de întrebările mele.

– Markham nu va vota pentru propunerea mea. Nu am putut să-l conving. Îşi înclină capul ca să-şi poată relua joaca cu sânii ei, dar ea-l ţinu şi mai tare ca să-l împiedice.

– De ce am senzaţia că nu e doar atât?

– Putem să discutăm mai târziu despre asta? Se răsuci, lipindu-şi mădularul lung şi tare de coapsa ei. Te doresc, Mags.

– Simon, îl certă ea.

– Bine. Se întoarse cu faţa în sus şi-şi puse mâinile sub cap, dezvăluind perfect conturul părţii de sus a braţelor sale. Markham avea o *afinitate* pentru tine, doamnă, şi s-a simţit jignit că afecţiunea ta s-a îndreptat în altă direcţie.

– Adică spre tine.

Simon încuviinţă rapid din cap.

– Spre mine.

Maggie cântări ideea. Markham... o *afinitate?* Nu petrecuseră prea mult timp împreună, dar la dineul Juliei îl încurajase ca să-l enerveze pe Simon. Şi când se întâlniseră să discute despre propunerea lui Simon. Simți un junghi de vinovăție în abdomen. Multe femei flirtau şi se prefăceau interesate ca să obțină ce îşi doreau – văzuse asta de nenumărate ori de-a lungul anilor. Dar ea n-o făcuse niciodată, nu înainte de Markham, iar rezultatele, în cazul ei, nu erau deloc grozave.

Dar cum aflase Markham despre ea şi Simon? Actualul stadiu al legăturii lor era de dată recentă. Cine mai ştia?

– La ce te gândeşti, o întrebă el?

– Cum a aflat Markham despre noi?

– Din câte se pare, jumătate de Paris pariază pe asta.

Maggie scoase un geamăt.

– Tu glumeşti.

– Asta nu e deloc de mirare. Până la urmă, viața ta e unul dintre subiectele favorite pe baza cărora societatea preferă să facă speculații. Dar „jumătate de Paris" ar putea fi o exagerare. Aş zice mai degrabă o treime.

Maggie îl împunse în piept.

– Fii serios.

– Draga mea. Se întinse să-i prindă obrazul în palmă, iar forța şi liniştea acelui simplu gest o încălziră din cap până-n picioare. Cui îi pasă ce cred ceilalți? Cu siguranță, în trecut nu ți-ai făcut griji, aşa că haide să nu începem acum. Avea să se afle oricum, iar mie, unul, nu-mi pasă de bârfe nici cât negru sub unghie.

Sinceritatea lui o linişti întru câtva, dar el chiar nu înțelegea? Markham refuzase să-l susțină din cauza ei. Oare câți vor mai urma? Oare câte dintre cauzele lui Simon aveau să piardă orice susținere din pricina relației lor? Influența lui politică avea să scadă atâta vreme cât se făcea o legătură între ei doi. O amantă putea fi acceptată, dar o doamnă cu reputația pătată de scandal şi indecență era cu totul altceva. Amândoi fuseseră destul de irresponsabili să nu se gândească la faptul că relația asta avea să îl coste. La un moment dat, dacă aveau să continue, el urma să ajungă să o urască. Era sigură de asta. Avea să se uite înapoi la ceea

ce ar fi putut realiza dacă nu ar fi fost ea... iar ea avea să moară. Dacă el ar fi ajuns să regrete timpul petrecut împreună, să-şi dorească ca ea să fie altcineva decât ea însăşi, asta i-ar strivi partea aceea a sufletului care tânjise după el în toţi anii ăştia.

Simon îşi trecu uşor degetele prin părul ei şi trase încet în jos, alungându-i gândurile negative. Cu cealaltă mână o aduse peste el.

– Nu te supăra din cauza lui Markham, Maggie. Sunt o mulţime de alte căi prin care pot obţine ceea ce vreau. O potrivi deasupra lui, toate părţile dure alea trupului său lipindu-se cu moliciunea ei în zonele cele mai potrivite. Iar acum, te vreau pe tine.

Femeia îi cercetă chipul, citi acolo sinceritatea pură şi dorinţa şi simţi cum i se înmoaie sufletul. Inima îi fu inundată de o emoţie pe care nu se aşteptase niciodată să o simtă, şi îl sărută repede ca nu cumva el să vadă asta.

Bărbatul gemu şi-i trecu picioarele pe lângă şoldurile lui, iar ea începu să se legene de-a lungul membrului său ca piatra. Amândoi se cutremurară.

– În plus, rosti el cu gura lipită de a ei, ţie nu ţi-a plăcut propunerea mea. Mă gândesc că ar trebui să te bucuri să mă vezi eşuând.

Nu putea nega faptul că nu era de acord cu ideea lui. Dar nu voia să-l vadă eşuând, cel puţin nu din cauza *ei*.

– Ştiu că tu crezi că propunerea ta va proteja femeia compromisă, care, altfel, ar putea fi desconsiderată şi forţată să-şi câştige existenţa prin mijloace mai puţin dorite. Dar gândeşte-te ce o pui să îndure: o legătură cu bărbatul care a abuzat de ea. Pentru tot restul vieţii, ca să-i amintească în fiecare an prin ce a trecut. Gândeşte-te la mine. Dacă Cranford ar fi reuşit ce avea de gând... Se opri când văzu faţa lui Simon întunecându-se. Aşteaptă, lasă-mă să termin. Dacă Cranford m-ar fi posedat împotriva voinţei mele, aş putea fi obligată să îi accept banii. Chiar şi o astfel de legătură nematerializată mi s-ar părea de neconceput. Nici o femeie nu ar vrea să aibă de-a face cu bărbatul care i-a făcut rău în acel fel, nici măcar pentru bani.

Pe buzele lui se citea întristarea. O privi, iar în privirea lui Maggie putea citi lupta dintre raţiune şi simţire. Fusese aşa

de sigur de poziția lui, dar ea spera să-l facă să înțeleagă și cealaltă perspectivă.

– Aș putea să-l ucid pe Cranford dacă ți-ar face rău.

Femeia trasă cu degetul conturul cicatricei abia vizibile de pe marginea bărbiei lui.

– Și eu la fel. Și aș prefera să mor de foame decât să accept un singur bănuț de la el.

Simon îi mângâie spatele, după care îi cuprinse posteriorul.

– Cred asta cu tărie, Simon. Nu continua cu propunerea asta. Există alte căi, mai bune, prin care să poți oferi ajutor femeilor care au nevoie.

Trăsăturile feței lui se mai îndulciră. Se ridică să o sărute rapid, trecându-și o mână prin părul ei.

– Cum vrei tu, draga mea. Poți să mă ajuți să compun o altă propunere. Una diferită, de data asta.

– M-ai lăsa să te ajut?

– Desigur.

Își strecură o mână între coapsele ei și începu s-o necăjească. Femeia gemu invadată de emoție, iar Simon adăugă:

– Am să te ascult întotdeauna. Așa cum fac acum, vreau să te ascult rostindu-mi numele în felul acela în care...

Își răsuci degetele pentru a atinge exact locul pe care și-l dorea.

– Simon, oftă ea.

– Da, exact așa.

Câteva după-amiezi mai târziu, Maggie și Lucien se aflau în atelierul ei. Lucien adusese câteva tablouri să i le arate. Urmă o discuție lungă, plină de patos, despre tehnici artistice.

– Lucien, sunt uimitoare. Cu adevărat. Maggie se aplecă să analizeze încă puțin detaliile. Unghiurile neobișnuite și mișcarea pe care ai captat-o aici îți iau răsuflarea. Atingerile fine de pensulă... cred că ți-a luat o veșnicie. Îmi place la nebunie.

– Mă îndoiesc că se vor vinde.

– Când ți-a păsat ție vreodată dacă operele tale se vor vinde sau nu?

Bărbatul ridică din umerii pe care cădea părul șaten prea lung.

– Nu-mi pasă să ajung popular, după cum bine ştii, dar chiar şi eu trebuie să recunosc că banii sunt utili.

– Vai, cât spirit întreprinzător, îl tachină ea. Ar trebui să te copiez.

– Te-ai descurcat foarte bine, *ma chère*. N-aş putea fi mai mândru de tine.

Îl îmbrăţişă cu efuziune – un comportament despre care se întâmpla să ştie că lui îi displăcea, dar pe care îl tolera din partea ei.

– E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată, îi şopti ea cu buzele lipite de eşarfa lui. Şi n-aş fi putut niciodată să reuşesc fără ajutorul şi îndrumarea ta.

Lucien o mângâie, şovăind, pe umăr şi scoase un sunet dezaprobator.

– Eu n-am făcut aproape nimic. Talentul e în întregime al tău.

Maggie se trase în spate şi-şi şterse lacrimile care i se formau în ochi.

– Încerci să mă faci să plâng?

La uşă se auzi un ciocănit care îi întrerupse. Tilda îşi făcu apariţia cu un pachet pătrat de culoare maro.

– Milady, un mesager tocmai a lăsat asta.

– Mulţumesc, Tilda. Acceptă pachetul şi-i pipăi marginile cu degetele. O pânză. O duse până la o masă şi începu să desfacă ambalajul de hârtie.

– *Qu'est-ce que c'est?*

– Un tablou.

Hârtia groasă se desfăcu, iar Maggie avu în faţa ochilor un peisaj de la malul mării. Unul de-ale ei, de fapt... dar nu *tocmai* al ei. Da, scena era a ei, dar tuşele nu erau la fel. De asemenea, liniile erau trasate cu o pensulă mai groasă, iar nuanţele erau ceva mai întunecate. O copie destul de fidelă, dar nu perfectă a unui peisaj pe care-l pictase ea odinioară... deşi aproape nimeni în afară de ea nu ştia de el. Lucrarea era *foarte* bună. Iar jos, avea semnătura ei – a lui Lemarc – şi părea corectă, chiar şi în ochii ei. Oare era o încercare de a-l copia pe Lemarc? Cine naiba făcuse asta?

– E o copie a unuia dintre tablourile mele, îi spuse lui Lucien.

Bărbatul privi în jos şi-l studie.

– E bun. Cred că, dacă nu te-aş cunoaşte aşa bine, aş putea să cred că îţi aparţine.

– De ce s-ar deranja cineva să mă copieze *pe mine?*

Îşi întoarse privirea spre scrisoarea din interior şi văzu scrisul caligrafic de mână al doamnei McGinnis. Cu cât citea mai mult, cu atât devenea mai neliniştită. Când termină, mâinile îi tremurau.

– Maggie, eşti albă ca varul. Ce ţi-a zis?

Privind în jos spre tablou, se chinui să respire.

– Sunt şantajată.

– *Mon dieu!*

Lucien îi smulse hârtia din mână şi începu să citească singur. Fără îndoială, avea să fie la fel de oripilat de conţinutul scrisorii.

Cineva descoperise că ea era Lemarc, angajase un falsificator – unul al naibii de bun, din câte se vedea –, iar acum împrăştia desene prin toată Londra. Dar nu desene obişnuite, nu, ci creaţii îndreptate împotriva Prinţului Regent şi a tatălui său, regele George al III-lea, despre care se zvonea că se afla pe patul de moarte. Desene răuvoitoare care intenţionau să genereze discuţii legate, spre exemplu, de faptul că Prinny avea să ducă Anglia la faliment după moartea tatălui său sau de insinuarea că suferea de aceleaşi probleme mintale ca şi tatăl său. După părerea doamnei McGinnis, cea mai dăunătoare era una care înfăţişa carnagiul de la Peterloo din anul anterior – în care soldaţii înăbuşiseră fără milă o revoltă din Manchester şi uciseseră mulţi protestatari –, şi prin care îi îndemna pe cei din clasa mijlocie să se dedice cauzei de a obţine din nou reforma politică, pentru a nu-şi lăsa semenii să fi murit în van. Cineva încerca să obţină arestarea lui Lemarc pentru rebeliune.

Agenţi din partea Coroanei o vizitaseră deja pe doamna McGinnis să-i ceară informaţii personale despre Lemarc. Proprietara magazinului se eschivase şi le spusese că nu cunoştea adevărata identitate a lui Lemarc, dar că se putea aranja o întâlnire atunci când artistul avea să se întoarcă de pe continent. Deşi răspunsul păruse, pentru moment, să-i împace pe ofiţeri, doamna McGinnis era speriată – şi avea şi de ce. Dacă aflau că minţise s-o protejeze pe Maggie, proprietara magazinului putea fi, la rândul ei, implicată. Singura modalitate de a opri asta, după spusele

falsificatorului, era ca Maggie să plătească două mii de lire anual – o sumă absolut scandaloasă.

– Ai văzut cealaltă scrisoare? Cea despre care madame McGinnis zice că se află pe spatele tabloului? se auzi glasul lui Lucien, care o trezi brusc la realitate.

Uitase de cealaltă scrisoare. Întoarse tabloul falsificat şi văzu o bucată de hârtie împachetată, cu numele ei pe ea. Numele ei *adevărat*. Înghiţi în sec, o ridică de pe pânză, o despături şi o întinse pe masă.

Dragă Lady Hawkins...

Te-am surprins? Am vrut să îţi trimit tabloul acesta drept dovadă a abilităţilor pictorului meu. E destul de bun, nu crezi?

Dacă doreşti să încetăm cu desenele, cer să primesc două mii de lire în două săptămâni. Altfel, mă tem că Lemarc (el/ea) s-ar putea trezi având ceva necazuri cu autorităţile. Instrucţiunile legate de modalitatea de plată vor fi lăsate la doamna McGinnis.

Biletul era nesemnat.

– Două mii de lire! exclamă Lucien care citise peste umărul ei. Aşa ceva e ridicol. Înşelătoria asta... cine e în spatele ei?

Maggie clătină din cap.

– Nu ştiu. Ar putea fi oricine, bănuiesc. Dar de ce să fie Lemarc ţinta? Există artişti cu mult mai mult succes decât mine.

– Intenţionează să-ţi facă rău, *ma chère*. Cineva vrea să te discrediteze, să-ţi distrugă cariera. Cine? Lucien îi aruncă o privire tăioasă. Poate...

– *Nu*. Winchester nu ar face niciodată aşa ceva.

– Desigur că nu. Lucien se încruntă la ea. Contele te iubeşte. Pasional. El nu ar vrea să-ţi facă un asemenea rău. Am văzut cu ochii mei cât de mult ţine la tine.

– Când? La operă?

Lucien încuviinţă cu o mişcare din cap.

– Abia dacă şi-a luat ochii de la tine. Te privea cum se uită o fată la primul ei *amour*.

Deşi informaţia îi încălzi sufletul, Maggie îi dădu un cot în braţ.

– Fii serios. Şi nu face glume pe seama lui.

Lucien ridică din sprâncene.

– Serios? Deşi mă bucur pentru tine, am pierdut acum o groază de bani într-un pariu cu Henri. Mă gândeam că vei rezista măcar până...

– Lucien, se răsti ea, nu mă ajuţi deloc.

Bărbatul se îndreptă de spate şi se uită încă o dată la tablou.

– Ei bine? Atunci, cine? Cine altcineva ar face asta?

Deşi simţea că o ia cu ameţeală, Maggie încercă să se concentreze îndeajuns încât să poată găsi un nume. Oricine i-ar fi trimis scrisoarea asta voia mai mult decât bani. El sau ea voia să-i păteze numele lui Lemarc. Şi, din câte ştia ea, planul era foarte posibil să fi fost deja un succes în Londra. Printre artişti, exista o delimitare fină între a fi demn de atenţie şi necorespunzător de periculos. Prima dintre noţiuni însemna că se putea baza că va fi angajată de oricine avea bani şi era îndeajuns de plictisit încât să vrea să stea alături de un artist notoriu. Cea de-a doua însemna că nu avea să mai fie niciodată angajată de vreun client care nu voia să-şi păteze preţioasa reputaţie – cu alte cuvinte, aproape oricine din înalta societate. Dacă nu se întorcea la Londra să repare răul deja făcut pentru numele lui Lemarc, atunci totul avea să fie pierdut. A, şi încă mai trebuia să se ascundă de autorităţi. Chiar nu-şi dorea, deloc, să ajungă la închisoare.

– Jur că nu-mi pot închipui, rosti ea ţinându-se de podul nasului. La Londra, am stat retrasă, abia dacă am ieşit, în afară de momentele când am participat la propriile petreceri. Nu e nimeni, în afară de Winchester, care să fie batjocorit în desene îndeajuns de mult încât să se ajungă la asta... şi ştiu că nu el e responsabilul. Ce mă fac?

Fură întrerupţi de o bătaie în uşă. Tilda îşi făcu apariţia.

– Milady, contele de Winchester e aici să vă vadă.

– Te rog să mă ierţi că am da buzna aşa. Simon apăru din spatele Tildei şi înaintă. O pereche de pantaloni bleumarin îi puneau în evidenţă picioarele lungi şi zvelte, în vreme ce un sacou asortat ajustat pe corp îi îmbrăţişa umerii. Faţa lui frumoasă, roşie

de frig, părea preocupată. A, văd că ai primit şi tu una la fel, vorbi el făcând semn spre masă. Am venit de îndată ce am primit-o pe-a mea.

Îşi strecură mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie împăturită.

– A ta? Vrei să spui că ai primit şi tu o scrisoare? Dar asta nu are nici un sens...

Maggie se uită spre Lucien în căutarea unui răspuns, dar prietenul ei doar ridică din umeri.

– Ia. Citeşte asta.

Simon îi încredinţă hârtia. Maggie o întoarse şi o întinse pe masă lângă celelalte, astfel încât să o poată studia împreună cu Lucien. Îi făcu semn lui Simon spre scrisoare.

– Atunci, citeşte-o şi tu pe-a mea.

Scurt şi la obiect, scrisoarea lui Simon îl informa despre desenele care îndemnau la răzvrătire semnate cu numele lui Lemarc. Îi cerea bani – trei mii de lire anual – astfel încât s-o lase pe Maggie/Lemarc în pace. Când o întoarse, observă că scrisoarea fusese trimisă pe adresa hotelului său din Paris.

– Cine ştie că eşti la Paris, la Hôtel Meurice? îl întrebă ea.

Simon îşi ridică privirea din biletul de la doamna McGinnis.

– Sincer, oricine. Nu m-am ascuns.

– Trebuie să mă întorc la Londra, le spuse ea amândurora.

– Am să vin cu tine, declară Simon pe un ton ferm şi hotărât pe care ea îl recunoscu prea bine.

– Nu, asta e...

– Nu te certa cu mine, Maggie, insistă Simon, lovind cu palma în tăblia zgâriată a mesei. Nu ai nici cea mai vagă idee despre ce pericol înfruntă. Ştii cât de serioase sunt acuzaţiile de rebeliune? E o infracţiune de drept comun. Ai putea fi închisă *pe viaţă*. Eu pot să te apăr de asta. Lasă-mă măcar să-mi folosesc poziţia şi numele să te apăr de ce e mai rău.

Era destul de pornit, iar îngrijorarea lui o emoţionă. Cu toate astea, trebuia să împiedice ca problemele ei să-l tragă în jos şi pe el.

– Şi ce te va costa dacă te implici în dezastrul ăsta? Vei pierde şi mai multe voturi? Funcţia ta politică? Nu pot să-ţi permit

să te aliezi cu Lemarc împotriva Coroanei. Dacă sfârşeşti prin a fi închis?

– Asta nu se va întâmpla. Maggie, îi ştiu pe oamenii ăştia de-o viaţă. Nu vor crede că eu conspir să distrug sistemul pe care am luptat din răsputeri să-l susţin. Pe mine mă vor asculta. Şi am toate şansele să-ţi păstrez secret numele dacă acţionez ca un agent al lui Lemarc.

Desigur, era un plan rezonabil, dar asta nu o făcea să suporte mai uşor ideea de a-i accepta ajutorul. În ultimii zece ani, nu putuse să se bazeze decât pe sine. Orice problemă fusese nevoită s-o rezolve singură. Să permită cuiva să pună umărul la rezolvarea acestor probleme, chiar şi lui Simon, era o idee ciudată, chiar tulburătoare.

– Trebuie să fac ceva. Nu pot doar să stau şi să aştept ca tu să ucizi dragonii pentru mine. Vin cu tine.

Simon clătină din cap.

– Trebuie să rămâi aici. În Paris. Vei fi în siguranţă ...

– Aici nu sunt deloc în siguranţă dacă falsificatorul ştie unde mă aflu. Şi nici nu mă gândesc să rămân aici. Nu, ascultă-mă, îi spuse ea când el păru că avea s-o contrazică. O să o iau razna dacă stau aici să aştept veşti despre soarta mea. Şi pot să ajut la găsirea falsificatorului. Nimeni nu-mi cunoaşte opera mai bine decât mine. Poate că există o cale să-i descoperim identitatea pornind de la falsificări.

Simon strânse din buze, deloc fericit.

– Deşi toată grija asta e emoţionantă, rosti Lucien întrerupând liniştea tensionată, ar fi mai bine dacă aţi lucra împreună în acelaşi scop, *non?*

– Dacă te întorci, nu vei face decât să uşurezi munca ofiţerilor de a te găsi, zise Simon încordându-şi maxilarul.

– Dacă mă întorc, îmi va fi mai uşor să găsesc falsificatorul, îl contrazise ea.

Când văzu că Simon nu mai obiectează, Lucien se ridică.

– Îi voi spune Tildei să-ţi împacheteze lucrurile, anunţă el şi părăsi camera.

*

Simon oftă în timp ce Barreau închidea uşa. Ar fi trebuit să ştie că se va dovedi al naibii de greu să o ţină pe Maggie departe de investigaţie, oricât de mult ar fi vrut el să n-o implice. Femeie încăpăţânată, care îl scotea din minţi! Oare chiar nu vedea pericolul care o păştea? Chestiunea trebuia manevrată cu tact şi diplomaţie... două calităţi care nu erau tocmai punctul ei forte. Dar erau ale lui, iar el avea să facă tot ce-i stătea în putere să împiedice ca ea să piardă tot ce muncise din răsputeri pentru a realiza.

Fără să-şi dea seama, făcu un pas spre ea. Femeia ridică mâna.

– Aşteaptă, îi spuse ea, ferindu-şi privirea, iar el îi observă roşeaţa din obraji. Mai e o chestiune pe care trebuie să o rezolvăm înainte de a pleca la Londra.

– Şi care ar fi asta?

Simon îşi încrucişă braţele la piept. Oare putea s-o convingă să se mute în Barrett House? O voia în patul lui în fiecare noapte. Dar şi patul ei ar fi fost la fel de...

– Eu şi tu. Noi doi. Trebuie să încetăm să ne mai vedem.

Simon încruntă din sprâncene. Auzise bine?

– Trebuie... să încetăm să ne mai vedem? repetă el prosteşte.

– Da.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, am face aşa ceva?

– Nu pot permite ca reputaţia mea să te afecteze pe tine sau poziţia ta în Parlament. Bârfa de la Londra va fi de o mie de ori mai rea decât aici, la Paris.

– Las-o-ncolo de bârfă, Maggie. Nu-mi pasă ce spune lumea despre noi.

Femeia îşi înălţă bărbia.

– Asta spui acum, dar nu ai habar ce rău îţi va face, un rău care nu va putea fi reparat. E cel mai bine să încheiem relaţia acum. Apoi, la Londra, o să poţi acţiona în numele lui Lemarc fără să ştie nimeni.

Sinceritatea şi determinarea de pe chipul ei îi transmiseră un fior de panică în josul şirei spinării.

– Sub nici o formă. Iar poziţia mea din Parlament nu reprezintă motiv de îngrijorare în momentul de faţă.

– Nu acum, poate, dar va reprezenta. Când Parlamentul își va redeschide lucrările în câteva luni, îți va păsa. Atunci va fi însă prea târziu.

Nu, nu. Ideea asta era total greșită. El voia să poarte o cu totul altă discuție legată de viitorul lor, una care făcea referire la ea goală, zi și noapte. O discuție despre dragoste și veselie, o conversație despre toate lucrurile care-i lipsiseră în ultimii ani. Și de unde dracu' venea atitudinea asta? Nu dăduse doi bani pe societate nici măcar o zi din viața ei. Făcea ce o tăia capul și la dracu' cu consecințele. Atunci, de ce o relație cu el era diferită de toate astea?

– De ce îți e frică, o întrebă? Că mi se vor împuțina invitațiile la evenimente? Că va trebui să muncesc ceva mai mult în Camera Lorzilor? Că voi primi câteva reproșuri din cauza ta?

– Faci totul să pară atât de simplu. Da, mă tem de tot ce ai zis... și mai mult. Pentru că vor fi mai multe, Simon. Asta te va afecta în feluri pe care nici măcar nu ți le poți închipui. Markham este doar începutul. Și te-ai gândit la ce impact va avea asta asupra familiei tale?

– Nu mă preocupă decât mama, dar tare mi-ar plăcea să văd că încearcă cineva să o mustre pe ea. În plus, va fi încântată că, în sfârșit, mi-am luat o mireasă.

– O mireasă? rosti Maggie aproape țipat.

Făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

– Da, o mireasă. De ce te miră? Desigur că vreau să mă însor cu tine.

Simon presupusese că informația asta avea s-o calmeze, dar, dimpotrivă, părea că o neliniștise și mai tare.

– Ai înnebunit? Uită-te în jurul tău. Își flutură mâna de-a lungul spațiului luminos și aerisit. O bibliotecă modificată, atelierul era ticsit cu pânze, cârpe, pensule, șevalete și alte vechituri. Vrei să te însori cu *astea*? Să te însori cu Lemarc? Pentru că astea nu vor dispărea niciodată. Opera mea, munca mea... asta sunt eu. Nu pot să renunț la ele.

– Nici n-aș visa vreodată să-ți cer să renunți. Bărbatul veni mai aproape, dar ea se dădu într-o parte, ferindu-se de el. Simon își încrucișă brațele. Cu toate astea, vreau să mă însor. Vreau

să mă trezesc cu tine alături în fiecare dimineață. Vreau să călătoresc cu tine, să te privesc pictând, să îmi faci copii...

Putea să continue la nesfârșit, căci lista cu tot ceea ce voia de la ea părea infinită.

– Copii? Dacă mai era posibil, Maggie deveni și mai palidă. Își duse mâna la gură și clătină din cap. Acum știu că nu gândești limpede, șopti ea.

– Ce ai crezut, că, după atâția ani, mă voi mulțumi doar să te am câteva săptămâni în patul meu? Înainte să-i poată scăpa, Simon înaintă și-i prinse fața în palme. Am nevoie de tine, Maggie, și nimic nu mă va împiedica să te am. Nici frica, nici amenințările, nici măcar dezaprobarea fiecărei matroane din societatea londoneză. Nici măcar dacă va trebui să renunț la poziția din Camera Lorzilor.

Lacrimile îi umplură colțurile ochilor, adunându-i-se pe marginea pleoapelor, pentru ca, în cele din urmă, să înceapă să se prelingă pe obraji. Simon i le șterse cu degetele mari.

– Nu plânge, draga mea. Va fi bine. O să vezi. Ai încredere în mine.

Maggie începu să clatine din cap, iar el se aplecă să o sărute. Din felul în care ezita, Simon îi putu simți reticența și îngrijorarea. Folosindu-și gura, mâinile și limba încercă să-i transmită toată determinarea și încrederea în relația lor. Poate că nu avea să creadă vorbele, dar, cu siguranță, putea *simți* cât de mult ținea la ea. Cât de mult tânjea după ea. Cum nu avea să permită niciodată ca vreo persoană sau vreun lucru să-i facă rău. După câteva secunde, îi răspunse și ea, înfigându-și cu putere degetele în brațele lui și sărutându-l la rândul ei cu nesaț și disperare. Simon simți satisfacția năvălindu-i prin sânge, urmată imediat de o dorință atât de puternică, atât de dureroasă, încât aproape că i se înmuiară genunchii.

– Ușa, gâfâi el cu gura lipită de a ei.

– Nu-i nevoie. Nu ne vor deranja. Femeia îl prinse de buza de jos, mușcându-l. Acum, Simon.

Bărbatul se gândi că ar trebui să refuze. Doar urma să o vadă în seara asta. Ce avea Maggie de reușea să îl scoată complet din minți? Apoi degetele ei găsiră nasturii pantalonilor... și toate

gândurile de a aştepta îşi luară zborul. Îi eliberă mădularul din haine şi începu să-l mângâie tare şi rapid. O învăţase prea bine, din câte îşi dădea seama în timp ce-şi simţea capul căzându-i pe spate, în braţele fericirii. Iisuse, într-un minut avea să-l facă să i se elibereze în palmă. Incapabil să mai aştepte, o conduse spre masa zgâriată din lemn. Împinse la o parte scrisorile şi tabloul falsificat.

– Ridică-ţi fustele, îi spuse el.

Privirea ei de smarald adumbrită nu-i părăsi faţa nici o secundă cât se aşeză, se rezemă într-un cot şi îşi ridică încet poalele rochiei simple de dimineaţă, ale juponului şi cămăşuţei. Movilița ei, acoperită de un păr moale şi cârlionţat, stătea dezgolită în faţa lui, în plină zi. Era atât de frumoasă. Nu avea să se sature niciodată s-o privească.

Genunchii i se depărtară, lansând invitaţia îndrăzneaţă. Tot trupul lui urla să o posede repede şi tare, dar nu voia să-i facă rău. Se aşeză între picioarele ei şi-şi trecu un deget peste intrarea în trupul ei. Era udă. Pregătită. Se aşeză în dreptul ei şi, dintr-o singură mişcare, se împlântă cât de adânc putu. Zvâcnirea pur şi simplu minunată le smulse un geamăt amândurora. Fierbinte şi strâmtă, ea îi prinse mădularul ca într-un pumn. Femeia se lăsă pe spate pe masă, frumoasa şi sălbatica lui Maggie stând acum întinsă în faţa ochilor lui precum cel mai ademenitor festin. În timp ce se uita la el, buzele ei rostiră sigurul cuvânt care garantat avea să-i ridice dorinţa la maximum.

– Te rog, îi şopti ea.

„O, la dracu'!" Se aplecă, îi ridică genunchii peste coatele lui şi se îndreptă de spate. Şoldurile ei erau acum deasupra mesei, permiţând ca el să aibă mai mult control. Începu să se mişte în ritmul sacadat şi îndestulător după care tânjeau amândoi. Mâinile lui se înfăşurară în jurul coapselor ei pentru a o trage, cu fiecare mişcare, mai în faţă. Femeia scoase un geamăt şi închise ochii.

– Da, oftă ea.

Niciodată nu fusese atât de dezlănţuit cu o femeie, nici măcar în tinereţe. Dar Maggie îl răscolea, îl întorcea pe dos – un lucru pe care ea îl ştia prea bine şi pe care îl savura din plin. Nopţi de-a rândul îl chinuise şi-l torturase până ce ajunsese să o posede

ca o bestie în călduri, dorința animalică pe care o simțea pentru ea făcându-l să intre în delir. Totuși, în nici una dintre serile de până atunci nu fusese atât de plin de frenezie. Fiecare mișcare îl aducea mai aproape de eliberare și știu că nu avea să mai dureze mult.

– Folosește-ți degetele, o îndemnă el cu un geamăt. Haide, draga mea, lasă-mă să te văd.

Fără rușine și răvășitor de frumoasă, Maggie își strecură mâna de-a lungul abdomenului și prin părul care-i ascundea intrarea secretă. Degetele iscusite găsiră mugurele umflat și începură să-l frământe. În fața unei priveliști atât de erotice, Simon fu nevoit să închidă ochii. Dacă o mai privea, totul avea să se termine mult prea curând. Femeia scoase un geamăt, iar el își înteți eforturile, unduindu-și șoldurile pentru a-și împlânta mădularul și mai adânc. Mușchii ei se încordară din ce în ce mai tare, până își găsi eliberarea.

– Doamne, da. Urcă-te pe culmile extazului pentru mine, îi spuse el deschizând ochii să-i poată privi trupul cutremurându-se convulsiv și pulsând în jurul lui.

Senzația era atât de minunată, încât totul înăuntrul lui se contractă pentru ca, după aceea, să iasă la suprafață. Orgasmul îl străfulgeră fără avertisment și îl făcu să se elibereze în ea. Își dădu capul pe spate și eliberă un strigăt, în timp ce valuri imense de plăcere se răsfrângeau la nesfârșit, fiindu-i imposibil să li se împotrivească în vreme ce ea îl strângea și-l ținea aproape.

Când își reveniră amândoi, alunecă afară din ea.

– Îmi cer iertare, rosti el, scoțând o bucată de pânză din buzunar și întinzându-i-o. Am vrut să mă retrag...

Maggie acceptă batista.

– Știu, mă tem că ne-am lăsat amândoi purtați de val.

Simon se încheie la pantaloni, liniștit că nu era supărată din cauza neglijenței lui. Probabil că încercarea lui de a o convinge că intenționa să o ia de nevastă trebuia să fi avut succes. Fără îndoială, copilul lor nu avea să se nască bastard.

– Ar trebui să plecăm spre Londra mâine de dimineață. Mă ocup eu de călătorie.

Maggie se ridică și-și aranjă hainele.

– Am multe de făcut înainte să ne întoarcem. Poate ar fi mai bine dacă nu ne-am distrage unul altuia atenția în seara asta.

Bărbatul se încruntă, deloc fericit la gândul ăsta, dar incapabil să o contrazică.

– Bine. Am să vin să te iau de dimineață, rosti Simon luând-o de mână și ajutând-o să coboare de pe masă.

Cu părul răvășit și pielea îmbujorată, Maggie arăta ca o femeie care tocmai fusese satisfăcută. Femeia lui. O sărută în grabă.

– Atunci, ne vedem mâine.

Capitolul 19

Londra
O săptămână mai târziu

– Am venit de îndată ce am putut, se auzi ducele de Colton în timp ce păşea în salon.

Simon se ridică şi se îndreptă spre bufet.

– Îți sunt recunoscător, Colt. Stai jos, am să-ți torn un pahar de coniac.

La Londra, vremea devenise extrem de rece în acele ultimele zile de februarie. Deşi Simon se întorsese de mai puțin de o oră, frigul şi umezeala îi pătrunseseră deja în oase. Îşi umplu din nou propriul pahar, după care turnă o cantitatea generoasă şi pentru Colton.

În timp ce se aşeză, doamna Timmons bătu la uşă.

– Domnii mei, am făcut un ibric de ceai proaspăt.

Simon îi făcu semn să intre, iar menajera aşeză tava. În urma sa venea o fată în casă, ducând o tavă cu prăjituri.

– Doriți ca Sally să toarne ceaiul? întrebă doamna Timmons.

– Nu, cred că putem să ne descurcăm şi noi. Mulțumim.

Ambele femei făcură o reverență şi se retraseră, închizând uşa.

– De ce ai refuzat? Îmi plac fetele tale în casă. Quint alese o bucată de prăjitură şi o aruncă în gură. Sunt mai drăguțe decât ale mele.

– Ai avea servitoare mai drăguțe dacă te-ai comporta mai mult ca un viconte și mai puțin ca un smintit, sublinie Colton. Acum, Winchester, care-i graba? Când te-ai întors de la Paris?

– Acum aproape o oră. Înainte să vorbim despre alte probleme, spune-mi, cum merge căutarea lui Cranford?

Colton clătină din cap.

– Mă tem că tot nu-l putem găsi. Eu și Fitz am întors orașul pe dos cu cercetările noastre.

– La naiba! exclamă Simon lovind în brațul scaunului.

– Așa mă gândeam și eu, reluă Colton. Am văzut ceea ce i-a făcut fetei de la bordelul lui Hartley. La scurt timp, o altă fată a fost bătută, violată și ucisă în St. Giles. Bărbatul se potrivea vag cu descrierea lui Cranford, iar una dintre prietenele ei a observat un inel cu sigiliu.

– Ca să nu mai vorbim despre ce i-a făcut lui Maggie, adăugă Simon. Unde dracu' se ascunde?

– N-aș putea spune. Dar oamenii lui O'Shea sunt atenți pentru că le-am promis o recompensă. Va apărea el, în cele din urmă.

– Dacă nu cumva s-a urcat la bordul unui vapor spre America, termină Quint, inutil, după părerea lui Simon.

– Nici măcar o vizită în ținutul ăla uitat de Dumnezeu nu mă va opri să-l fac să plătească, anunță Simon. Indiferent unde ar trebui să merg, Cranford va plăti pentru fiecare secundă de suferință pe care Maggie a trebuit să o îndure.

– Asta presupunând că nu va fi mai întâi arestată pentru rebeliune, rosti Quint.

– Rebeliune? Colton făcu ochii mari. Despre ce e vorba?

Simon îl puse la curent cu noutățile, de la faptul că Maggie era Lemarc, la scrisorile de șantaj pe care le primiseră la Paris. Ducele se lăsă pe spate în scaun, cu zgomot.

– Incredibil! Toată povestea asta... Așadar, stai să văd dacă înțeleg. Tu o curtezi pe Lady Hawkins în timpul debutului ei, până la izbucnirea scandalului, când Cranford îți arată o grămadă de scrisori din partea ei în care ea își mărturisea dragostea nemuritoare pentru un alt bărbat. După aia, în loc să se mărite cu tine, se mărită cu Hawkins, iar, când el moare, se întoarce la Londra sub

pseudonimul Lemarc, o ajută pe McGinnis să-şi pună pe picioare un magazin de artă şi aşa se naşte Winejester.

Simon luă o înghiţitură zdravănă de coniac.

– Da.

– Al naibii de isteaţă femeia asta. N-ai cum să n-o admiri.

– Într-adevăr, aprobă Quint. Şi-a construit un nume onorabil. Lemarc este respectat printre artişti. Ba chiar se discuta să fie invitat... ăăă... invitată... să expună în Somerset House.

– Nu mă refer doar la opera ei, clarifică Colton. Deşi e impresionantă. Eu mă refer la planul ei de a-l face pe Winchester să sufere. Nu toate doamnele şi-ar transforma un vechi iubit într-o caricatură populară. Crezi că acum îmi va vinde unul dintre desenele-alea?

– Am să-ţi permit asta, îi replică Simon, atunci când Julia îmi va da voie să-ţi povestesc cum şi-a petrecut vremea în Londra toţi anii cât ai fost plecat.

În timp ce faţa i se întunecă, ducele îşi îngustă privirea.

– Ce vrei să spui cu asta? Cum şi-a petrecut timpul?

Simon nu răspunse, ci doar îi aruncă un zâmbet larg. Când părea că era cât pe-aci să se confrunte cu un acces de furie de-al ducelui, Quint ridică o mână.

– Copii, strigă el, cred că trebuie să ne întoarcem la oile noastre. M-am gândit la şantajist pe tot drumul dinspre Paris. După modul în care sunt scrise biletele, cred că e prudent să presupunem că se află printre apropiaţii tăi, Winchester.

– Apropiaţii mei? De ce?

– E prea îngâmfat. Îţi aruncă toate astea în faţă. Pentru el, sau ea, asta e o chestiune personală. Râde de tine, încercând să obţină bani de la amândoi. Dar ţie ţi-a cerut mai mulţi. Asta mă face să mă gândesc că e cineva care vrea să-ţi facă rău în special ţie şi să o rănească pe Lady Hawkins dintr-un motiv colateral.

Simon analiză ideea în vreme ce se întinse după o bucăţică de prăjitură. Cine l-ar urî atât de mult? Posibil un adversar politic.

– Intenţionezi să-l dai pe şantajist pe mâna autorităţilor? întrebă Colton.

– Asta e singura cale. Nu le-o voi preda pe Maggie şi nici pe doamna McGinnis.

Quint se întinse să-şi mai toarne nişte ceai.

– Bănuiesc că vei anunța că plăteşti, după care vei sta să vezi cine vine să ridice banii.

– Da, îndrăznesc să spun că asta-mi va recomanda Hollister, rosti Simon referindu-se la detectiv. Oricare ar fi planul, ar trebui ca totul să se întâmple repede. Odată ce se va afla că eu şi Maggie ne-am întors, bănuiesc că şantajistul ne va contacta.

– Sunt surprins că Lady Hawkins nu ni s-a alăturat astăzi, de vreme ce situația asta o afectează şi pe ea, observă Colton.

Simon nu răspunse imediat, astfel Quint avu timp să intervină:

– L-a lăsat în Paris. A plecat pe furiş în miez de noapte.

Colton chicoti.

– Vai, extraordinar. O ador pe femeia asta. Cu adevărat, Winchester, meriți tot ce-ți face.

O bătaie în uşă îi oferi lui Simon o păsuire binecuvântată.

– Intră, strigă el.

În cadrul uşii, îşi făcu apariția majordomul.

– Un domn Hollister e aici să vă vadă, milord.

– Excelent. Condu-l în birou, Stillman. Se ridică. Haideți şi voi, amândoi, şi încercați să fiți de ajutor.

Patru zile mai târziu, doamna McGinnis primi instrucțiuni succinte:

Joi, la ora trei după-amiază, lăsați o carte cu înscrisurile de la bancă pe prima băncuță de piatră aflată pe cărarea dintre Stanhope Gate şi Serpentine.

Locul ales era în avantajul lor. Hyde Park le oferea o multitudine de ascunzători de unde puteau să țină cu uşurință sub observație pachetul. Părea puțin probabil ca şantajistul să-l recupereze el însuşi, pentru că riscul era prea mare, dar cineva avea cu siguranță să vină să ridice o sumă atât de mare de bani. Tot ce aveau de făcut era să aştepte şi după aceea să-l urmărească.

Simon refuză să-i permită lui Maggie să participe. Desigur, era ținută la curent cu derularea evenimentelor, dar Simon nu voia s-o ştie aproape de şantajişti.

Își putea foarte bine închipui cât de tare trebuia s-o înfurie asta, mai ales de vreme ce-l pusese pe Hollister să trimită un bărbat să-i păzească locuința. Dar nu putea sub nici o formă să riște ca numele ei să fie asociat cu acea operațiune. Trebuia să stea departe, în siguranță.

N-o mai văzuse de la Paris. Îi era dor de ea. Îngrozitor de dor. Îi lipseau încăpățânarea și râsul ei. Iar noaptea tânjea după mâinile ei catifelate și puternice care-l torturau până-l înnebuneau.

Cu toate astea, mai întâi de toate trebuia să oprească amenințarea la adresa ei. Odată ce falsificatorul și șantajistul aveau să ajungă pe mâinile autorităților, Simon putea să meargă la ea și să discute despre viitorul lor, un viitor care presupunea ca Maggie să devină contesa de Winchester.

În ziua predării banilor, Hollister împânzise parcul cu peste douăzeci de oameni. Indiferent cine avea să vină să recupereze banii nu avea să scape, deși gândul acesta nu era suficient pentru a-l liniști pe Simon. Persoana responsabilă de complot stătea între Simon și tot ceea ce-și dorise el vreodată, iar întregul lui viitor depindea de îndepărtarea acelui obstacol.

Așa cum se așteptau, la nici un minut după ce Simon lăsase banii pe bancă, venise un băiat să-i ia. Simon și ceilalți bărbați îl urmăriseră îndeaproape, rămânând însă suficient de departe încât să nu-i atragă atenția. Ajunseră pe Jermyn Street, unde băiatul bătu la o ușă, înmână pachetul și primi câteva monede înainte să se îndepărteze în fugă. Ușa se închise rapid, toată tranzacția întâmplându-se în doar o fracțiune de secundă.

– Ăsta e omul nostru, îi murmură Hollister lui Simon. Se aflau peste drum. El a luat pachetul.

– Atunci, hai să intrăm. Simon rămase cu ochii pe ușă. Ai sculele pentru desfăcut încuietori?

– Cum să nu. Ne vom strecura și-l vom lua pe șantajistul nostru prin surprindere. Am să trimit niște oameni la ușile laterale și în spatele clădirii, în caz că încearcă să fugă.

Hollister desfăcu încuietoarea cu îndemânarea unui spărgător experimentat, apoi apăsă cu grijă mânerul pentru a deschide ușa fără zgomot. Îi făcu semn lui Simon s-o ia înainte. Cu pistolul în mână, Simon se strecură pe scări, cu Hollister imediat în spatele

lui. Treptele scârțâiau și trosneau sub greutatea lor și fură nevoiți să păşească mai încet. Când Simon ajunse sus, întoarse uşor mânerul şi descoperi că nu era încuiat. Deschise uşa la perete şi năvăli înăuntru urmat de detectiv. Apartamentul mare nu avea altă mobilă în afară de o masă şi câteva scaune împrăştiate ici-colo. Dădu cu ochii de materiale pentru pictură folosite – pânze, şevalete, rame, vopsea şi pensule – ceea ce explica mirosul puternic de terebentină din aer. Un bărbat scund şi necunoscut era aşezat la masă, cu hârtie şi creioane în faţa lui. Cu ochii mari, ridică cu grijă mâinile în semn că se predă.

Ceva se mişcă în spatele lui şi-i atrase atenţia lui Simon. Un cap cu un smoc de păr castaniu rar se făcea nevăzut pe fereastra laterală.

Simon înaintă degrabă, hotărât să-l prindă pe oricine era cel care încerca să scape. Când se apropie de margine, putu să vadă o frânghie ataşată de un cârlig prins în tavan. Se aplecă pe fereastră la timp cât să vadă figura familiară a celui care dădea drumul frânghiei şi cobora pe aleea de dedesubt. Sir James. Ticălosul care-i era cumnat. Simon scoase un mârâit furios.

– Opreşte-l! îi strigă el omului lui Hollister de la intrarea pe alee, în timp ce Sir James alerga spre stradă.

Bărbatul porni în fugă pe alee după Sir James, iar Simon se răsuci, fugind de la fereastră şi ţâşnind în jos pe scări.

– Rămâi aici! strigă Simon către Hollister care stătea cu pistolul îndreptat spre necunoscutul de la masă.

Coborî în grabă treptele şi trânti uşa din faţă. Iisuse, acum totul căpăta un înţeles. Banii. Biletele. Fusese un atac la persoana lui. Idiotul blestemat!

Odată ajuns în stradă, Simon descoperi că omul lui Hollister îl prinsese pe Sir James în spatele aleii. James se lupta să scape din prinsoarea bărbatului mai masiv, dar acesta îl ţinea strâns, aplecându-şi trupul puternic peste talia lui James ca să-l ţină nemişcat.

Când James îl văzu pe Simon apropiindu-se, încremeni. Frica se oglindi în trăsăturile lui durdulii, înainte să-şi înalţe sfidător bărbia.

– Uite ce e, Winchester...

– Să nu scoți nici un cuvânt, mizerabilule!

Simon simțea că-i arde gâtul de furie. Niciodată în viața lui nu-și dorise cu atâtea fervoare să pocnească pe cineva. James fusese o povară pe umerii lui Simon încă din ziua în care se însurase cu Sybil. Un șantajist. Un dezastru fără margini.

– Milord, vreți să chem autoritățile?

Omul lui Hollister se dădu într-o parte și scoase un pistol din haină. Îndreptă arma spre Sir James. Simon își trecu palma peste maxilar, stingherit de poziția în care fusese pus. Ar fi fost mult mai ușor să lase totul în mâinile autorităților.

– Nu. Cel puțin, nu încă.

– Nu poți să pui să fiu... arestat! bolborosi Sir James cu indignare. Gândește-te la scandal. Mama și sora ta. Asta ar...

– Ajunge! Pot să fac absolut orice vreau eu, James, inclusiv să te arunc pe un vas care să te ducă spre o viață de muncă silnică, dacă așa aleg eu.

Avea nevoie să vorbească cu James între patru ochi. Oricât de tare și-ar fi dorit el altceva, asta era o chestiune de familie și nu trebuia făcută publică. Se întoarse spre omul lui Hollister.

– Păzește intrarea pe alee.

Bărbatul încuviință cu un gest din cap, făcu câțiva pași spre stradă și se întoarse cu spatele.

Simon își miji ochii privind spre James.

– Dă-mi un motiv bun pentru care să nu te strâng de gât aici și acum.

James se îndepărtă de peretele de cărămidă și-și aranjă hainele.

– Sybil nu te-ar ierta niciodată. Și nici măcar conții nu pot scăpa basma curată după o crimă.

– Pot, dacă o fac cu cap. Îndrăznesc să spun că, în cazul ăsta, voi fi proslăvit ca un erou. Simon își încrucișă brațele, încercând să se abțină să nu sară la gâtul lui James. Nu pot să cred că ți-a trecut prin cap că înșelătoria asta va funcționa. Ar trebui să-ți trag un glonț direct în blestemata aia de inimă duplicitară.

– Atunci, fă-o! se răsti celălalt bărbat ridicând mâinile în aer. Nu mai am pentru ce să trăiesc. Suntem complet ruinați. Ne-ai tăiat toate veniturile și sunt obligat să depind de bunăvoința rudelor ca o... blestemată de mătușă rămasă nemăritată. Tu...

– Aşa că soluţia e să mă şantajezi? La dracu', James, ce altceva puteam să fac?! Cheltui fiecare bănuţ pe care pui mâna. Eşti hotărât s-o tragi şi pe sora mea în jos după tine, iar eu n-am să-ţi permit asta. Şi nu vei duce moşia la faliment. Nu atâta timp cât eu sunt capul familiei.

– De parcă am avea nevoie cu toţii să ne reaminteşti că tu eşti atotputernicul conte de Winchester, îl luă James peste picior.

Maxilarul lui Simon se încleştă cu putere. Dar cumnatul lui n-ar trebui oare să implore iertare acum? Trase aer în piept să se calmeze.

– Cine te-a îndrumat să faci asta? Ştiu că n-a fost ideea ta.

– Cum ştii tu asta? Sunt mult mai isteţ decât ai tu impresia!

– Te cred exact atât de deştept pe cât eşti, imbecil notoriu. Acum spune-mi cu cine ai lucrat.

– De ce ţi-aş spune ţie ceva?

Simon păşi ameninţător în faţă, înşfăcă în pumn eşarfa lui James şi-l îmbrânci spre zidul de cărămidă.

– Pentru că, dacă n-o faci, am să-ţi tai boaşelele şi am să le dau de mâncare la porci. Acum explică-mi, James.

Bărbatul strânse din buze şi-i aruncă o privire plină de venin.

– Bine, rosti Simon cu calm.

Îi dădu drumul... doar ca să tragă un pumn în abdomenul lui James, care se chirci, icnind de durere. Simon îşi aranjă manşetele şi-l aşteptă să-şi revină.

– Aşa, şi? scrâşni James.

Simon îşi încleştă mâinile în jurul gâtului lui James, smucindu-l în sus şi lovindu-l de zid.

– Hai să ne distrăm un pic, vrei?

James nu scoase nici un cuvânt şi doar îi aruncă o privire sfidător de ostilă, astfel că Simon se aplecă spre el, mârâind:

– Am să te strâng de gât până ce-o să-mi zici ce vreau să aflu. Dacă nu-mi spui, am să te las fără aer.

– N-ai îndrăzni, i-o întoarse James, deşi privea nervos peste umărul lui Simon, ca şi cum ar fi căutat să primească ajutor.

– Zău? Simon strânse mai cu putere pumnul în jurul traheii lui James până ce acesta începu să scâncească. E locul perfect în care te pot ucide. Îţi vor găsi trupul pe aleea asta şi vor presupune

că ai dat peste vreun hoț sau peste vreun bandit. Nimeni nu mă va bănui pe mine. James începu să se lupte, dar Simon era în mod vădit mai masiv și mai puternic. Cumnatul lui căpătă o frumoasă nuanță de roșu.

– Dă-mi drumul, descreieratule!

– Nici o șansă, îi aruncă Simon, nu până nu-mi spui cine. Ca să se facă înțeles, strânse și mai tare. Ochii lui James se bulbucară.

– Bine! Dă-mi drumul și-o să-ți spun, șopti el.

– Acum, vierme. Sau am să te strâng de gât pe loc.

– Cranford! strigă James cât de tare putu. A fost Cranford. Acum lasă-mă să plec!

Simon încremeni, incapabil să mai respire. Cranford? Să-i șantajeze pe Simon și pe Maggie? Dumnezeule mare, *de ce?* Îi dădu drumul lui James, care se sprijini de zid ca să tragă aer în piept.

– Cranford? Simon repetă și încercă să analizeze ce știa despre cei doi bărbați. Tu și Cranford ați pus la cale mârșăvia asta? Cum dracu' s-a întâmplat asta?

– Suntem prieteni. James își înălță bărbia. De foarte multă vreme. De fapt, el mi-a mijlocit multe dintre afaceri în ultimii câțiva ani. Are idei bune și întotdeauna știe unde se pot face cele mai solide investiții.

– James, tu n-ai făcut o investiție solidă în toată viața ta. Îi... dai bani lui Cranford?

– Doar atunci când se ivește vreo oportunitate. Nu pot să mă implic eu în toate, înțelegi? Și nu e vina lui atunci când afacerea pică. E un prieten de nădejde.

„Iisuse Hristoase!" Din câte se părea, Cranford toca banii lui James de ani buni. Ba nu, banii lui *Winchester*, mai bine zis.

– Nu, nu este. Cranford e un mincinos, un siluitor și, posibil, și un criminal. Acum știm că e și un escroc și un șantajist. Doamne, James. Simon se strânse de podul nasului.

– Un... siluitor? Un criminal? Nu, asta nu poate fi adevărat.

– Spune-mi cum aveai să-l contactezi după plata de azi.

James clătină din cap.

– Nu aveam s-o fac. A zis că va lua el legătura cu mine când se va întoarce de la Paris.

– Cranford a fost la Paris? Simon simți o strângere de inimă în vreme ce punea piesele cap la cap. Bărbatul de pe terasa lui Maggie. Accidentul de trăsură. Faptul că șantajistul știuse cum să-i contacteze. Se sprijini cu o mână de zid ca să-și revină. Deci tu i-ai trimis biletul doamnei McGinnis ca să ceri bani?

– Cranford mi-a spus ce să zic. Se scărpină în cap. Acum că stau să mă gândesc, e puțin probabil să mai fie încă în Franța. Altfel, cum ar fi știut că sunteți amândoi aici?

Simon cântări întrebarea surprinzător de perspicace a lui James.

– Bărbatul din cameră e cel care falsifica operele lui Lemarc?

– Da, eu l-am găsit. E bun, nu?

Simon făcu o grimasă și-și înăbuși dorința de a-l strânge iarăși de gât pe James.

– Ăsta nu e tocmai un lucru cu care ar trebui să te mândrești acum, James.

James deveni dintr-odată serios.

– Deci ce ai de gând să faci, acum că știi?

Simon își cântări opțiunile. În mare parte, voia să încheie ce începuse pe aleea asta, dar uciderea lui James avea să se dovedească greu de explicat în fața familiei. Avea nevoie să scape de James pentru totdeauna, dar fără să comită o crimă.

– Din fericire pentru tine, am o casă în Edinburgh. Îți prevăd o viață lungă în Scoția, James.

Maggie se plimba cu pași apăsați de-a lungul podelei din atelierul ei, furioasă să fusese obligată să rămână acasă. Lumina după-amiezii începuse deja să se estompeze. Cu siguranță, până acum, banii fuseseră deja predați șantajistului, iar ea știa că Simon și domnul Hollister aveau de gând să-l urmărească pe cel care venea să ridice pachetul. Oare îl găsiseră pe șantajist? Ce se întâmpla? Îi venea să-și smulgă părul din cap. Ar fi trebuit să fie acolo. Și ar fi fost acolo dacă Simon nu s-ar fi arătat atât de neînduplecat. Ba chiar adusese un bărbat la ușa ei, ca să se asigure că nu putea să plece. O ținea prizonieră. Cât de nerușinat era bărbatul ăsta...

Nu avea nici un drept să ia decizii pentru ea, sau să rezolve probleme în numele ei. Nimic nu se schimbase între ei de când

se întorseseră de la Paris. Acuzația de rebeliune încă plana deasupra capului său, ca să nu mai vorbim de faptul că un țicnit umbla liber pe străzi și încerca să-i distrugă viața. Oare Simon chiar nu-și dădea seama ce risca reputația lui dacă identitatea ei era făcută publică? Sau ce avea să se întâmple cu cariera lui politică atunci când numele lui avea să fie asociat cu al ei?

„Nici măcar dacă va trebui să renunț la poziția din Camera Lorzilor." Faptul că era dispus să renunțe la moștenirea de familie pe de-o parte o enerva, pe de alta o îngrozea. Nu avea să-i permită s-o facă și, desigur, nu avea să-l forțeze vreodată să facă o alegere. Deși îi demontase toate motivele de îngrijorare, Maggie știa ce avea să se întâmple în cazul în care se căsătoreau. În cele din urmă, el urma să urască tot ce avea legătură cu relația lor. Să o urască *pe ea*.

Simți un junghi în piept. Aproape că nu putea respira de durere. Tentația de a renunța la tot, de a fugi la Simon și de a ignora consecințele aproape că o copleși... dar i se împotrivi. Știa cum era atunci când societatea îți întorcea spatele, cât de urâtă putea deveni viața cuiva atunci când nu o mai putea controla. Simon fusese prețuit încă din leagăn, drept moștenitorul de aur al uneia dintre cele mai bogate familii din Anglia. De vreme ce el nu avea habar ce-l aștepta, atunci cea care trebuia să renunțe era ea. Era trebuia să fie cea rațională. Avea să învețe cum să supraviețuiască fără el. Sincer, nu avea de ales. Pentru că, de îndată ce avea să se rezolve problema cu șantajistul, Maggie intenționa să părăsească Anglia pentru totdeauna.

– Milady, ducesa de Colton e aici să vă vadă, îi spuse Tilda de la ușă.

Maggie simți pieptul umplându-i-se de speranță. De când se întorsese de la Paris, nu o văzuse pe Julia. Oare ducesa îi aducea vești despre șantajist? Maggie se năpusti pe lângă servitoare și ieși pe coridor.

– Nu e nevoie să o aduci sus, Tilda. Am să cobor eu! îi aruncă ea peste umăr.

Coborî în grabă două rânduri de scări până ce ajunse în salonul din față, unde Tilda îi ducea întotdeauna pe oaspeții care așteptau. Ducesa analiza un tablou de pe perete când Maggie intră.

– Julia, gâfâi Maggie. Ai vreo veste?

Julia se întoarse şi clătină din cap.

– Nu, nu am. Speram ca tu să fi aflat ceva. Aşteptarea, acasă, de una singură, părea interminabilă.

Maggie se aplecă uşor şi încercă să-şi recapete suflul.

– Ei bine, cel puţin acum putem să aşteptăm împreună. Traversă încăperea şi sună să li se aducă ceai.

– Eşti foarte talentată. Julia se uita din nou, cu atenţie, la peisaj, cel cu fluierarul pe care-l folosise Simon ca s-o identifice pe Maggie drept Lemarc. Şi Winejester a fost o realizare genială.

– Mulţumesc, deşi o parte din mine îşi doreşte să nu se fi gândit la numele ăsta. Aşa, nimic din tot dezastrul ăsta nu s-ar fi întâmplat.

– Nu poţi vorbi serios! exclamă Julia. Mi s-a spus că tu şi Simon v-aţi rezolvat problemele la Paris.

– Lasă-mă să ghicesc, vorbi Maggie tărăgănat. Simon ţi-a spus asta.

Julia ridică preocupată dintr-o sprânceană.

– Da, aşa e. Nu e adevărat?

Maggie se aşeză şi-şi aranjă fustele, încercând să decidă cum era mai bine să răspundă. Dacă era sinceră, oare Julia avea să-i păstreze secretul, sau avea să-i repete totul lui Simon? Când văzu că ezită, ducesa se aşeză pe un scaun din apropiere.

– Maggie, trebuie să îţi mărturisesc ceva. Mă tem... Julia părea neobişnuit de serioasă, în privirea ei albastră citindu-se deopotrivă semne de îngrijorare, cât şi de vină. Ei bine, oricum era vremea să afli.

– Nu-i a bună.

Julia încuviinţă.

– Într-adevăr, nu e. Şi e ceva ce-ar fi trebuit să-ţi spun cu mult timp în urmă. Ştii, atunci, la debutul tău, când a izbucnit scandalul... Îşi drese glasul şi-şi aşeză mâinile în poală. A vrut să-l provoace pe Cranford la duel, dar eu l-am convins să n-o facă.

Maggie clipi.

– Simon? Simon a vrut să-l provoace pe Cranford?

– Da. Era furios. Era convins că Cranford te dezonorase. Desigur, eu nu cunoşteam nici un amănunt, altfel l-aş fi lăsat

să meargă mai departe cu provocarea. Dar am fost egoistă. Aveam şaisprezece ani, tocmai mă măritasem cu un străin, care imediat după aceea m-a abandonat. Simon fusese prietenul meu încă din copilărie. La vremea aia, eram îngrozită că fie va fi ucis, fie va fi şi el forţat să părăsească Anglia. Aşa că l-am convins ca mai întâi să discute cu Cranford, în loc să se întâlnească în zori, cu pistoalele.

Un duel. Simon fusese dispus s-o apere. Simţi că o cuprinde un val de ameţeală, pe de o parte de uimire, pe de alta de recunoştinţă. Vreme de atâţia ani, presupusese că toţi fuseseră nerăbdători s-o ocolească după scandal, dar Simon ţinuse îndeajuns la ea încât să vrea să-şi rişte viaţa pentru ea. Slavă cerului că Julia îl convinsese să renunţe. Dacă ar fi fost ucis... Ei bine, nu mai avea nici un rost să stăruiască asupra trecutului. Era de-ajuns să spună că era recunoscătoare că nu murise.

În vreme ce Maggie se lupta să facă faţă informaţiei, Julia se foi un pic în scaun.

– Maggie, mă simt extrem de nefericită din cauza asta. Dacă Simon ar fi mers mai departe cu provocarea la duel, toată viaţa ta ar fi complet diferită. Nu numai asta, dar voi doi aţi fi sfârşit împreună mult mai devreme.

– Poate că da... sau poate că nu, replică Maggie. Nu vom şti niciodată ce s-ar fi putut întâmpla. Cranford ar fi putut la fel de bine să-l ucidă.

După încruntarea ce se citea pe faţa ei palidă, Julia nu părea deloc mai liniştită.

– Sincer, mă bucur că l-ai oprit, îi spuse Maggie. Dacă l-ar fi provocat pe Cranford, ar fi făcut o prostie monumentală.

– Maggie, rosti Julia pe un ton grav, reputaţia ta, porecla ta. Cruzimea pe care ai îndurat-o... nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi lăsat să-l provoace la duel. Ai locui foarte fericită la Winchester Towers, cu vreo patru sau cinci copii deja.

– Dumnezeule, ba bine că nu, râse Maggie zgomotos.

Julia îi aruncă o privire.

– Ar fi fost aşa de îngrozitor?

Devenind serioasă, Maggie reflectă cum era mai bine să-şi exprime gândurile. Nu multe femei ar fi înţeles, dar poate că Julia putea.

– Căsătoria mea cu Hawkins nu a fost una tragică, şi am avut foarte multă libertate să învăţ şi să-mi exersez talentele. Am călătorit la Paris. L-am întâlnit pe Lucien. Am învăţat să mă cunosc, ceea ce n-aş fi reuşit să fac dacă n-ar fi fost scandalul. Nu regret nimic din ce mi s-a întâmplat. Şi, deşi poate îmi doresc ca nimănui să nu i se întâmple asta, reputaţia mea îmi permite anumite libertăţi pe care altfel nu le-aş fi avut. Am trăit o viaţă pe care majoritatea femeilor din lumea noastră nu o vor cunoaşte niciodată. Nu a fost perfectă, dar, cel puţin pot spune că *am trăit* cu adevărat.

Nu mai rostise asta niciodată cu voce tare, dar Maggie credea fiecare vorbă. Povara pe care o purtase pe umeri pentru mult prea multă vreme dispăru ca prin farmec, ceea ce o făcu mai fericită şi mai uşoară. Şi ce dacă unii dintre ei râdeau de ea pe la spate? Maggie putea fi mai mult decât decenta Lady Margaret Hawkins. Era, de asemenea, Maggie, Târfa pe Jumătate Irlandeză, precum şi Lemarc. Păcat că toţi ceilalţi nu aveau decât o latură.

– Mă linişteşte să te aud vorbind aşa, respiră Julia uşurată. Nu te-aş blama dacă m-ai trimite la naiba. M-aş duce fără să comentez.

– Nu. M-am ataşat prea tare de tine. În plus, ai fost doar preocupată de binele lui Simon şi ai avut dreptate.

– Îl iubeşti? Julia îşi atinse părul blond perfect aranjat. Trebuie să spun, niciodată nu l-am văzut aşa cu o femeie. Dacă îi frângi inima, nu voi vrea să fiu nevoită să aleg de partea cui să fiu.

Dacă-l iubea? Odinioară, pe când era copilă, crezuse că-l iubea. Acum încerca să nu se gândească la asta, încerca să se gândească la relaţia lor ca fiind una pasageră. Un capriciu trecător, de pe urma căruia aveau să-şi revină amândoi, atunci când se va termina – şi *avea* să se termine. Nu aveau de ales, având în vedere ce oameni deveniseră amândoi.

Se hotărî să fie sinceră.

– Odată ce-mi voi rezolva treburile de aici, intenţionez să părăsesc Londra, aşa că nu-ţi face griji că va trebui să alegi o tabără.

– Să pleci? Faţa Juliei se întunecă, plină de nedumerire. Dar am presupus... El ştie?

Maggie negă printr-o mişcare a capului.

– Nu. N-am spus nimănui.

– De ce?

Nu era evident? Simțind că abia putea rosti cuvintele, Maggie îi făcu semn spre încăpere.

– Din cauza lui Lemarc. Din cauza Târfei pe Jumătate Irlandeză. Din cauza a tot ceea ce sunt eu. Sau, mai degrabă, din cauza a ceea ce nu era. Râse cu ironie. Mă vezi pe mine gazda unor politicieni? E de-a dreptul ilar.

– Da, te văd, i-o reteză Julia, în timp ce-și îndrepta umerii. Îmi spui că tu crezi că nu ești suficient de bună încât să fii soția lui Simon? Că nu ești demnă? Se ridică brusc în picioare și începu să se plimbe furioasă prin încăpere. Ți-a sugerat el vreodată...

– Nu! se grăbi Maggie s-o lămurească. Sigur că nu. A zis că vrea să se însoare cu mine, deși mă aștept să se răzgândească odată ce va avea timp să se gândească la consecințele unei astfel de acțiuni pripite.

– Pripite? V-ați așteptat unul pe altul vreme de aproape zece ani. Cum anume e asta o acțiune pripită?

Tilda intră cu ceaiul, iar ambele femei așteptară, răbdătoare, ca servitoarea să plece. Maggie își făcu de lucru turnând ceaiului, în vreme ce Julia se întoarse în scaunul ei.

Cu siguranță, ducesa idealizase relația dintre Simon și Maggie. Pe de altă parte, Maggie nu mai idealizase nimic de foarte multă vreme. De nevoie, învățase să se comporte rațional, chiar și când i se părea foarte dificil.

– Ar trebui să știi, rosti Julia, acceptându-i ceașca și farfurioara, că, chiar dacă toți bărbații din familia Winchester au fost politicieni remarcabili, nu există nici măcar unul care să nu fi avut un scandal în trecutul său. Și, deși Simon poate părea respectabil acum...

– Bărbaților li se iartă scandalurile, îi reaminti Maggie cu blândețe. Știi asta. Pentru femei, e cu totul altfel. Și va ajunge să mă urască pentru asta.

– Nu te subestima nici pe tine și nu-l subestima nici pe Simon. Iar eu v-aș susține cu toată influența lui Colton. Am reprezenta o forță formidabilă noi toți, împreună.

„Nu și când lumea va descoperi adevărata identitate a lui Lemarc", se gândi Maggie. O astfel de veste depășea cu mult

un scandal obişnuit. Dacă şantajistul îşi atingea scopul, Lemarc avea să fie demascat şi trimis la închisoare pentru multă vreme. Şi, chiar dacă ameninţarea asta trecea, avea să existe mereu o alta, va fi mereu cineva care va încerca să-l distrugă pe Lemarc. Cum putea ea să-i permită lui Simon – şi prietenilor ei – să fie implicaţi, iar şi iar, în dramele ei? Era mai bine să plece acum, cât mai putea. Cu toate astea, nu voia să se certe cu ducesa.

– Hai să vorbim despre subiecte mai interesante. Nu mi-ai povestit niciodată despre cum l-ai întâlnit pe Colton la Veneţia. Spune-mi cum ai reuşit să-l faci pe Ducele Depravat să se îndrăgostească de tine.

Capitolul 20

– Nici urmă de el, milord, îl anunţă Hollister în timp ce păşea în biroul lui Simon după ce fusese anunţat.

Simon scrâşni din dinţi de frustrare, în vreme ce Colton rosti:

– E aşa cum ne-am aşteptat. S-a ascuns.

– Probabil că ne-a văzut urmărindu-l pe curier în după-amiaza asta şi şi-a dat seama că Sir James avea să fie prins, îşi dădu Quint cu părerea.

După ce se ocupaseră de Sir James, se despărţiseră să-l găsească pe Cranford. Hollister şi Colton se ocupaseră de localurile rău famate pe care se ştia că obişnuia să le frecventeze Cranford, în vreme ce Quint şi Simon căutaseră prin cluburi şi prin speluncile de pe West End. Era trecut de miezul nopţii, iar eşecul îi urmărea precum un nor negru.

– Asta dacă nu cumva e încă la Paris, vorbi Colton. Nu avem cum să ştim sigur. Eu îl vânez de săptămâni bune. Dacă ar fi fost în Londra, până acum aş fi dat de vreo urmă de-a lui.

– Nu neapărat, îl contrazise Quint, lăsându-şi ceaşca şi farfurioara pe masă. Din câte ştim noi, ar putea să zacă în vreo hrubă cu opiu.

– Şi încă să mai poată să-l controleze pe Sir James? Nu, nu cred asta. Simon se ridică să-şi întindă picioarele, răscolindu-şi

creierul în căutarea unei soluții. Și acum ce facem? întrebă el fără să se adreseze cuiva anume.

Camera se cufundă în tăcere până ce vorbi Quint.

– Mai spune-mi o dată, ce i-a zis Cranford lui Maggie la Paris?

Simon își frecă tâmplele și încercă să-și amintească tot ce-i povestise Maggie. Avusese nevoie de ceva muncă de convingere ca s-o facă să-i spună toată povestea, la câteva zile după întâmplare.

– Ea i-a cerut să-și dezvăluie identitatea, iar el a refuzat, spunându-i că o va face la timpul potrivit. A recunoscut că știe că ea e Lemarc și, totodată, i-a spus c-o să mă folosesc de ea.

– Eu rămân fidel ipotezei mele că toate astea au legătură cu tine personal, Winchester, grăi Quint. Și toate remarcile alea o confirmă. Ce are Cranford împotriva ta?

Simon ridică din umeri. Nici el nu înțelesese vreodată.

– Nimic din timpul școlii sau de la facultate, din câte îmi amintesc.

– Cranford era cu câțiva ani mai mare, interveni Colton, și abia mi-l amintesc.

– În ziua aia, la clubul Brook, arătai de parcă erai pe punctul de a sări la gâtul lui Cranford, îi aminti Quint lui Simon. Ce ți-a zis de te-a înfuriat atât de tare?

Simon uitase mare parte din acea conversație.

– M-a avertizat în legătură cu Maggie – sub forma unei preocupări prietenești, desigur – și a râs de Sir James.

Merse la bufet și-și mai turnă un pahar de vin roșu.

– Ceea ce nu se potrivește e atacul asupra fetei de la localul lui Madame Hartley, interveni Quint. Cranford e un hoț și un mincinos. Un escroc. Nu mi se pare un criminal.

– A atacat-o pe Maggie în timpul debutului ei, sublinie Simon. I-a făcut avansuri, iar, când ea l-a refuzat, a devenit violent.

– Vreau să vorbesc cu Maggie, rosti Quint, ridicându-se în picioare. Poate că își mai amintește și altceva din ce a spus Cranford pe terasă.

Deși era târziu, Maggie își dădu seama că, în mod ciudat, nu îi era câtuși de puțin somn. Paznicul rămase la ușa din față, iar

ideea că era prizonieră în propria casă o făcea să se simtă iritabilă şi neliniştită. Se hotărî să se întoarcă în atelier.

După ce îi spuse Tildei să meargă la culcare, urcă scările spre refugiul ei cu o lampă în mână ca să-i lumineze calea. Atelierul era cufundat în întuneric şi stătu o clipă să aprindă câteva lămpi aşezate prin încăpere. Când termină, o umbră dintr-un colţ îi atrase privirea. Maggie se întoarse şi se strădui să vadă dacă era ceva ascuns acolo.

Exact când făcea un pas mai aproape pentru a se lămuri, din întuneric ieşi o siluetă. Încremeni de groază când lumina începu să dezvăluie încet chipul lui Lord Cranford. Bărbatul afişa o expresie rece, iar ochii închişi la culoare licăreau în direcţia ei. Maggie înăbuşi un ţipăt.

– Ce-ce faci aici? se înecă în vreme ce se îndepărta.

– Nu sunt invitat? Am crezut că asta e una dintre petrecerile tale infame.

– Nu eşti niciodată invitat aici, sub nici un pretext.

Maggie se uită rapid în direcţia singurei uşi. Din păcate, el se afla mai aproape de ieşire.

– Te gândeşti să fugi? Clătină din cap. Nu vei ajunge la timp. Deşi mi-ar plăcea să te îmblânzesc.

Maggie simţi un fior prelingându-i-se în jos pe şira spinării. Se gândi la Cora, fata de la bordelul lui Madame Hartley, care aproape că fusese ucisă. Era oare Cranford capabil de o asemenea violenţă? În seara aceea, în grădinile Lockheed fusese dur, dar n-o lovise şi nici n-o rănise. Cu toate astea, gândul că putea să devină violent o împiedică să o ia la fugă spre uşă. Îşi ridică bărbia.

– Poate că o să ţip. Toată casa îmi va sări în ajutor.

Cranford îşi mişcă braţul, scoţându-l de la spate. Un pistol mic era acum îndreptat spre ea.

– Poţi să încerci, dar nu pot să cred că merită să-ţi pierzi viaţa. Mai ales că vei vrea să auzi ce am de zis. Ia loc, Maggie.

Ea se aşează uşor pe un mic taburet de lemn, aruncând priviri subtile în căutarea unei arme pe care ar fi putut s-o aibă prin apropiere. Totuşi, biroul ei era ordonat şi nu exista nimic la îndemână, în afară de un creion. Când Cranford se întoarse să încuie uşa,

Maggie profită de răgaz și înșfăcă creionul, ascunzându-l în pliurile fustei.

Bărbatul înaintă spre ea, pantalonii negri și haina rubinie intrând într-un contrast ciudat de civilizat cu atitudinea batjocoritoare pe care o afișa. Maggie își promise în gând că va rămâne calmă și că nu-i va permite s-o sperie. Respirând adânc, femeia rămase cu privirea fixată pe fața lui.

– Nu vrei să faci asta, îi spuse ea. E o greșeală.

Cranford se opri la câțiva metri, iar Maggie văzu tresărirea ușoară din ochiul drept.

– Îți ridici poalele de fiecare dată când îți face semn cu degetul lui de răsfățat privilegiat? Îți desfaci picioarele și-l lași să te posede după placul inimii, așa cum ar face orice târfă? Asta ești tu pentru el?

Dumnezeule, vorbea despre Simon. Se forță să-și înăbușe repulsia pe care o simțea la auzul vorbelor vulgare ale lui Cranford.

– Deci e legat de Winchester?

– De ce el? Asta n-am înțeles niciodată. De ce pe mine m-ai respins și, cu toate astea, cu prima ocazie, ai sărit în patul lui.

– Erai logodit cu prietena mea!

Iar ea îl plăcuse dintotdeauna pe Simon, de prima dată când ochii lui extraordinar de albaștri străluciseră în jos spre ea.

– Nu poate avea el totul! De ce să obțină ei totul? Nările i se dilatară și respiră adânc de câteva ori de parcă s-ar fi străduit să-și recapete controlul.

– Ei? Familia Winchester, vrei să spui?

– El și toți ceilalți răsfățați, privilegiați cu titlu. Nu fac *nimic* decât să se scalde în banii pe care nu au făcut nimic pentru a-i câștiga. Pariuri, săli de jocuri de noroc, meciuri de box... îi aruncă așa ca pe niște firimituri.

– Dar tu ești viconte. Ai...

– Datorii. Am o moșie care stă să se prăbușească și care nu valorează nici cât hârtia pe care e tipărit actul de proprietate. Eu a trebuit să strâng din dinți și să sufăr, să mă însor cu o femeie pe care o detest, doar pentru zestrea ei. Dar o voi obține pe-a mea. Îi făcu semn cu pistolul. Aici, draga mea, intervii tu.

Maggie simți că o ia cu amețeală și-și încleștă mâinile în pumni ca să se poată concentra.

– Ce vrei să faci?

– Am greșit să mă încred în Sir James. Individul e un măscărici. Dar tu, pe de altă parte... Zâmbi. Pe tine ar fi trebuit să te folosesc de la început. Va face tot ce-i ceri, nu-i așa?

Sir James? Despre ce vorbea? Strânse creionul în mână, sperând că va fi de-ajuns atunci când va veni clipa.

– Acum nu. Nu mai suntem... apropiați.

Bărbatul îi aruncă o privire acră.

– Te rog, nu-mi irosi timpul cu minciuni. L-am văzut cu tine, am văzut felul în care se uită la tine. Dumnezeule, ar fi trebuit să-i vezi fața când i-am arătat scrisorile alea, acum mulți ani! Chiar a crezut că le scriseseși tu. Era să fac pe mine de bucurie.

– Am crezut că are legătură cu banii, îi trânti ea.

– Totul are legătură cu banii... în cazul ăsta, cu banii pe care am muncit din răsputeri să-i obțin. Am fost forțat să-l lingușesc pe Sir James ani de-a rândul doar ca să jecmănesc moșia Winchester de mii de lire. Rânji. Faptul că distrug și vieți e doar un câștig adițional.

Maggie miji ochii spre el.

– Așa cum ai distrus-o pe-a Corei?

Cranford clipi, încruntându-se uimit.

– Cora?

– Fata de la bordelul lui Madame Hartley.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele Cora, rosti el luat prin surprindere, iar Maggie îl crezu. Nu am înșelat niciodată vreo fată de-a lui Madame Hartley.

Deci un alt bărbat era responsabil pentru atacul asupra Corei. Madame Hartley se înșelase. Maggie se gândi că trebuia să se ocupe de asta mai târziu.

– N-am să te ajut să furi bani de la Winchester.

– O, ba da, doamnă, o vei face. Sau voi dezvălui întregii Londre că ești Lemarc.

Maggie încremeni, punând în sfârșit piesele cap la cap. Cranford era șantajistul. Dumnezeule, oare nu avea să scape niciodată de bărbatul ăsta?

– Cum ai aflat că eu sunt Lemarc?

– Te-am urmărit. Şi toată lumea va afla, dacă nu mă ajuți.

– N-ai îndrăzni. E singurul lucru cu care mă poți amenința.

– Greşit, rosti el rânjind. Dacă nu mă ajuți, am să te compromit. Din nou. Deci, înainte să spui nu, gândeşte-te la reputația surorii tale. Gândeşte-te la cum îți vei mai câştiga traiul. Gândeşte-te la familia lui Winchester şi la strălucita lui carieră politică, încheie el într-un stil dramatic pe care Henri l-ar fi invidiat.

Nu avea niciodată să fure de la Simon sau să abuzeze vreodată de încrederea lui în felul ăsta... chiar dacă asta însemna să fie distrusă încă o dată. În plus, sora ei o încurajase pe Maggie să dezvăluie lumii că ea era Lemarc, căci eventualitatea unui scandal nu o preocupase pe Becca absolut deloc. Şi, de vreme ce Maggie şi Simon îşi încheiaseră relația, indiferent ce avea să pățească ea, el nu avea să fie afectat.

– Haide, dă-i drumul, fă-o, atunci. Am să te ajut. Se ridică, încă ascunzând creionul în faldurile fustelor. Eşti un laş şi un hoț, Cranford, şi, în curând, toată lumea din Londra va afla asta.

Rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că îl refuzase. Mâna în care ținea pistolul începu să-i tremure.

– N-ai îndrăzni. Vei fi închisă pentru acele desene.

Nu-i mai păsa. Fără Simon, nimic altceva nu mai avea să conteze.

– Da, e posibil. Poate îmi vor permite să păstrez măcar un creion.

Bărbatul clipi şi îşi feri privirea, încercând să-şi regândească poziția.

Simțind că venise momentul oportun, Maggie se repezi înainte cu creionul ridicat şi ținti spre umăr sau spre gât... orice punct vulnerabil în care ar fi putut să-l lovească pentru a putea scăpa.

Fustele îi foşniră, dându-i de gol mişcarea. Cranford ridică rapid capul, exact la timp ca s-o vadă venind. Nu mai apucă însă să îndrepte pistolul spre ea pentru că forța trupului ei îl făcu să-l scape din mâini, obiectul rostogolindu-se pe podea. Creionul ei îi atinse carnea de pe umăr, ceea ce-l făcu să țipe şi să o împingă cu ambele mâini cu putere înspre masa de lemn, unde căzu într-o rână. Impactul o lăsă fără aer în plămâni şi-l privi neputincioasă

pe Cranford în timp ce ridică o lampă care ardea în apropiere şi o aruncă spre o grămadă de tablouri şi de pânze goale.

– Nu! strigă ea.

Cu groază, văzu lampa spărgându-se. Petrolul se vărsă şi flăcările izbucniră instantaneu, înghiţind pânzele şi arzându-le cu o rapiditate alarmantă. Inima începu să-i bată cu putere. Focul era cea mai mare temere a unui pictor, având în vedere alcoolul mineral şi terebentina necesare în fiecare atelier.

O mişcarea îi atrase privirea. Se întoarse şi văzu că bărbatul îşi recuperase pistolul, pe care acum îl îndrepta din nou spre ea. Flăcările se înălţau din ce în ce mai sus, iar fumul înţepător ce venea de la cârpele îmbibate în ulei care ardeau îi iritau ochii. Cranford apăsă pe trăgaci, dar îşi rată ţinta, iar căldura îl făcu să se tragă înapoi. Bărbatul se întoarse spre uşă, iar Maggie ştiu că avea doar câteva clipe până ce solvenţii aveau să fie cuprinşi de flăcări şi totul urma să fie pierdut. Explozia cu siguranţă va distruge întreaga încăpere, fără să-i lase nici cea mai mică şansă de a scăpa.

Maggie a luă la fugă spre uşă, dar Cranford fu mai rapid. Se strecură pe coridor şi închise uşa înainte ca Maggie să apuce să ajungă la ea. Exact când mâinile ei atinseră lemnul, îl auzi încuind-o înăuntru.

– Dă-mi drumul! N-o să spun nimănui, îţi promit. Numai nu mă lăsa să mor aici! Continuă să bată, deşi o dureau pumnii, şi să strige la el, la Tilda sau la oricine ar fi putut să o audă. Se aruncă cu toată greutatea spre uşă, dar aceasta rezistă fără probleme.

– La naiba! blestemă ea.

Se uită în jur şi îşi dădu seama cu groază că mai mult de jumătate din cameră era cuprinsă de flăcări. Focul era la doar câţiva centimetri de solvenţii ei, iar fumul negru se ridica în valuri spre tavan, arzându-i plămânii cu fiecare respiraţie. Ştia că mai avea de trăit mai puţin de câteva minute, dacă nu chiar secunde.

Se îndreptă spre rândul de ferestre şi înghiţi nodul care i se pusese în gât. Dacă ar sări, cu siguranţă ar muri. Privi spre fereastra din tavan, dar ştiu de îndată că nu avea să-i fie de nici un folos.

Chiar şi dacă ar fi putut să ajungă până acolo, ochiul de geam era prea mic să se poată strecura prin el. Tuşi, fiindu-i greu să respire, şi-şi dădu seama că avea doar o singură şansă. Repede, ieşi

şi se cățără pe pervazul îngust de sub ferestre. Nu era mai mare decât lățimea labei unui picior, așa că se lipi cât de bine putu de casă, înfigându-şi unghiile în tencuială. „Nu te uita în jos... Nu te uita în jos." Făcându-şi încă griji legate de o explozie iminentă, Maggie căută un loc unde să fie în siguranță. Înaintând cu grijă, centimetru cu centimetru, de-a lungul pervazului, reuşi să ajungă, cât de repede se putu, pe laterala casei. Niciodată nu mai fusese atât de bucuroasă că, în Londra, locuințele se aflau atât de aproape una de alta. Trase adânc aer în piept şi sări peste mica suprafață de delimitare spre pervazul clădirii vecine. Când ateriză, picioarele i se împleticiră şi, cu sufletul la gură, îmbrățişă clădirea ca să se poată echilibra. Îşi lipi chipul de fațadă, atât de recunoscătoare încât ar fi putut chiar să o sărute.

Cu toate astea, problemele ei erau departe de-a se fi sfârşit. Dacă atelierul exploda, casa vecină putea, de asemenea, să fie cuprinsă de flăcări. Era musai să ajungă jos cât mai repede posibil.

Capitolul 21

În momentul în care coborî din trăsură, Simon ştiu că era ceva în neregulă. Noaptea era sinistru de liniştită şi avea o mireasmă ciudată...

– Simți miros de fum? întrebă Quint, adulmecând aerul.

Simon încremeni şi inima parcă i se opri în piept. Nu îşi dădea seama care casă ardea, dar pictorii foloseau adesea substanțe inflamabile. Dacă focul izbucnise oriunde în apropierea atelierului lui Maggie, întreaga casă putea să explodeze cât ai clipi.

– Uită-te acolo, îi arătă Colton. Iese fum din spate.

În mod cert, dinspre partea din spate a reşedinței lui Maggie se răspândeau nori de fum negru-cenuşiu.

– O, Iisuse! exclamă Simon şi porni în fugă spre uşa din față. Colton, anunță brigada de pompieri!

Dădu uşa de perete şi năvăli înăuntru, urmat îndeaproape de Quint. Mirosul înțepător se simțea mult mai tare în interior şi îi ajunse rapid la nas. Izbucnise focul în vreunul dintre dormitoare?

În bucătărie? Trebuia s-o găsească pe Maggie cât mai repede posibil.

Simți cum pulsul îi bubuia în urechi, năvăli în sus pe scări, urcând treptele două câte două. Exact când ajunse pe palier, Quint strigă:

– Ai grijă!

Simon se răsuci și dădu cu ochii de Lord Cranford. O creatură răvășită care sări dintr-un colț. Auzi pocnetul inconfundabil al unui pistol și se ghemui, acoperindu-și capul. Un trup căzu la pământ, iar Simon se răsuci și-l văzu pe Quint pe covor, cu mâna strâns lipită de gât. Sângele țâșnea de sub degetele vicontelui.

Înainte că Simon să-l poată ajuta pe Quint, Cranford își puse o mână pe balustradă și sări peste ea, aterizând pe scările de dedesubt. Simon o luă la fugă și începu să-l urmărească, sărind peste trupul aplecat al lui Quint pentru a ajunge la trepte. Din instinct, se azvârli de pe treapta de sus, îl prinse pe Cranford de umeri și-l trânti din picioare. Cei doi se prăbușiră și se rostogoliră de-a lungul scării. Simon se folosi de avantajul staturii mai mari, lăsându-l pe Cranford să suporte impactul căzăturii.

Când, în cele din urmă, ajunseră jos, Cranford nu se mai mișcă. Avea ochii deschiși și părea să se zbată să respire. Simon îl zgâlțâi cu putere.

– Unde e?

Colton intră pe ușa din față.

– Flăcările vin dinspre partea din spate, de la ultimul etaj. Fitz a plecat să aducă pompierii. Mă ocup eu de nemernicul ăsta. Du-te, Winchester!

– Quint a fost împușcat, strigă Simon. E pe palier. Mai întâi, du-l la adăpost și apoi trimite un rândaș după doctor. Cranford nu mai e în stare să ne facă rău.

Simon țâșni înapoi în sus pe scări, gândindu-se acum doar la Maggie. Pe palier, o văzu pe servitoarea lui Maggie venind în grabă dinspre etajul superior.

– Milord, nu pot intra în atelierul ei, rosti femeia. Ușa e încuiată, iar căldura e îngrozitoare înăuntru.

– Mai e vreo altă modalitate prin care să putem intra?

– Acoperișul! grăi femeia degrabă. În acoperiș e un orificiu de aerisire.

Simon păși spre ea.

– Cum ajung acolo?

– Există o ușă deasupra scării servitorilor. Urmați-mă, milord.

Când ajunse deasupra atelierului, Simon fu obligat să-și țină respirația și să încerce să privească printre norii groși de fum. Sentimentul de panică deveni de două ori mai intens când își dădu seama că nici unul dintre ei nu putea să încapă prin mica deschizătură. Cum dracu' avea s-o scoată? Lovi fereastra, strigă pentru a se face auzit dincolo de vuietul asurzitor al focului.

– Maggie! Mă auzi? Cum nu veni nici un răspuns, se temu de ce era mai rău. Alergă spre marginea acoperișului și se aplecă în căutarea unei alte căi de intrare în atelierul cuprins de flăcări. Speriat, zări o siluetă ținându-se de partea din față a clădirii vecine. Simon simți că i se înmoaie genunchii. „O, slavă cerului!" Maggie!

Simon putea s-o vadă mișcându-și buzele, știa că țipă, dar nu putea auzi absolut nimic din cauza vuietului flăcărilor. Femeia începu să-și miște mâinile indicându-i că ar trebui să se îndepărteze. Dar tot ce-și dorea el era să ajungă la ea.

Se dădu câțiva pași înapoi și se lansă cu toată viteza înainte, aruncându-se spre acoperișul din vecinătate. De îndată ce aterizâ, se grăbi să ajungă pe margine și se aplecă în jos. Femeia își înclină capul să se uite la el. Cu părul răvășit, cu funingine pe față și pe haine, era mai frumoasă ca niciodată. Simon simți pieptul încordându-i-se.

– Ești rănită? îi strigă el.

Femeia clătină din cap, pe trăsăturile delicate citindu-i-se panica.

– Fereastra e închisă. Nu pot să intru! Grăbește-te, Simon.

Bărbatul se îndreptă și localiză degrabă ușa care ducea înăuntru... și o lovi cu toată forța. Lemnul se făcu arșice și, după încă vreo câteva lovituri puternice, reuși să pătrundă. Alergă pe scări și de-a lungul etajului superior până ce o zări pe Maggie prin fereastra unuia dintre dormitoare.

Câteva secunde mai târziu, săltă cadrul mobil al ferestrei şi se întinse după ea. Când picioarele ei atinseră podeaua, Simon o cuprinse în braţe.

– Dumnezeule, femeie. M-ai...

Maggie îl împinse cu putere.

– N-avem timp de asta. Focul. Solvenţii. Explozia! Mişcă-te!

Îl împinse spre hol. Simon o prinse de mână şi ieşiră în fugă din încăpere. În timp ce continuau să coboare, strigau „Foc!" pentru a alerta pe oricine se mai putea afla în casă. Pe la jumătatea drumului pe scările principale, se auzi un bubuit asurzitor care zgudui clădirea, Simon o trase cu putere spre stradă. Ţâşniră pe uşa din faţă şi ieşiră pe trotuar.

Haosul se dezlănţuise. Părea că tot cartierul Mayfair se aliniase de-a lungul întregii Charles Street, plus că sosise şi brigada de pompieri. Unii bărbaţii strigau şi dădeau ordine, în vreme ce alţii se străduiau să ţină mulţimea la distanţă. Pompa arunca apă spre casa lui Maggie... însă fără prea mult succes. Flăcările înghiţiseră interiorul fiecărui etaj, iar Simon tresărea la fiecare pocnitură ce se auzea dinspre mobila din lemn care ardea.

Dacă n-ar fi fost atât de ageră, Maggie ar mai fi putut încă să se afle în casă. Femeia încercă să se apropie de locuinţă, dar Simon o prinse de braţ. Fără să-i ia în seamă uimirea, bărbatul o cuprinse într-o îmbrăţişare puternică. Îi putea simţi trupul tremurându-i lipit de el.

– M-ai speriat de moarte, Mags, îi şopti el în părul acoperit de funingine. Încearcă să nu mai faci asta niciodată.

Femeia eliberă un chicotit epuizat şi-l strânse la rândul ei.

– Am să încerc, Simon. Acum, lasă-mă să merg să văd ce fac oamenii din personalul meu.

– Iar eu trebuie să merg să verific ce face Quint, spuse el posomorât.

– Quint? De ce?

– Cranford l-a împuşcat.

Femeia icni, se întoarse şi începu să-şi facă loc prin mulţimea adunată pe stradă, lăsându-l s-o urmeze. Când o găsiră pe Tilda, aflară că Quint fusese dus într-o casă vecină, împreună cu doctorul care ajunsese cu doar câteva clipe mai devreme. Înainte

de a merge să verifice starea prietenului său, Simon o trase pe Maggie deoparte.

– Mă tem că locuința ta nu va putea fi salvată.

Îi șterse o pată neagră de pe obraz cu degetul mare.

– Mă tem că ai dreptate. Femeia ridică din sprânceană. Mă întreb de ce pari atât de mulțumit de informația asta.

– În primul rând, tot ce s-a pierdut poate fi înlocuit. Tot ce contează e că suntem teferi. În al doilea rând... – se aplecă la urechea ei – zâmbesc pentru că, din întâmplare, știu unde vei dormi la noapte.

Maggie simți căldura înțepându-i ochii. Aerul era atât de fierbinte încât abia mai putea respira. Se luptă să se ridice de pe podea, zbătându-se să evite flăcările... dar se mișcau prea repede. Nu putea să scape... era ca și cum picioarele îi erau prinse în nisipuri mișcătoare... Strigă după ajutor.

– Maggie, trezește-te.

Maggie se trezi speriată, cu o mână blândă scuturându-i umărul. Broboane de sudoare i se prelingeau de-a lungul frunții și gâfâia, simțindu-și fiecare mușchi încordat. „Un vis", își spuse. Fusese doar un vis. Scăpase din foc, era vie.

– Maggie, te simți bine?

Se întoarse și-o găsi lângă umăr pe ducesa de Colton.

– Sunt bine. A fost doar un vis urât, rosti ea răgușită. Încă o mai durea gâtul din cauza funinginii și a fumului. Julia păru să înțeleagă și o ajută pe Maggie să ia o înghițitură din paharul cu apă de pe masă.

– N-aș fi vrut să te trezesc, zise Julia, dar te zvârcoleai și gemeai. M-am îngrijorat.

Maggie înghiți și se relaxă, rezemându-se de perne. Lumina strălucitoare a soarelui răzbătea prin draperiile necunoscute. Respectându-și cuvântul, Simon insistase dis-de-dimineață s-o aducă în Barrett House. Până în zori focul se stinsese, și ea nu mai avea mare lucru de făcut. Din câte se părea, Cranford murise din cauza căzăturii de pe scări. Astfel că Simon se ocupase și de polițiști, și de Quint, care fusese împușcat în gât. Slavă cerului, rana

se dovedise a fi una minoră. Glonțul îi sfâșiase țesutul moale, fără a lovi nimic vital.

– Unde e Simon? o întrebă ea pe Julia.

– S-a dus să întâlnească pe cineva. A trimis după mine ca să nu fii singură.

– Cum se simte Quint?

– Își revine. Se pare că, în câteva săptămâni, va fi ca nou.

– Ce ușurare. Dacă ar fi murit cineva...

– Știu, draga mea, o întrerupe Julia și-i dădu părul de pe frunte. Am fost cu toții teribil de îngrijorați din cauza ta. Vrei o ciocolată? Ceai? Pâine prăjită? Am să trimit jos după orice îți dorești.

– Ciocolată și pâine prăjită, te rog.

Julia se ridică, merse la ușă și vorbi cu cineva pe coridor.

– Ți-a povestit Simon că nu Cranford e responsabil pentru atacul asupra Corei? o întrebă Maggie când reveni.

– Da. Ceea ce înseamnă că oricine a făcut-o ar mai putea încă să rănească și pe altcineva.

– Exact. Maggie se întinse, simțind cum se evaporă efectele prelungite ale coșmarului. Mă întreb cu cine a trebuit să se întâlnească Simon atât de devreme. Mă gândeam că și el mai e încă în pat.

Julia privi în jos, aranjându-și fustele și ferindu-se de privirea lui Maggie.

– S-a dus la o întâlnire cu ministrul afacerilor interne.

– Cu ministrul de interne? La ora asta?

– A vrut să clarifice problema cu Lemarc. Deși nu știu cum ar putea s-o facă fără să vorbească despre mârșăvia cu șantajul, sau fără să-l predea pe artist... chestiuni despre care a spus deja că nu le va face.

Maggie se așeză mai drept, simțind un gol în stomac.

– Deci, ce va spune?

– Speră că va fi crezut pe cuvânt și, odată ce va promite că desenele vor înceta și că Lemarc nu încearcă să incite masele la revoltă, investigația va înceta.

– Dar cum poate să facă asta fără să atragă atenția asupra legăturii lui cu Lemarc?

Julia strânse din buze.

– În mod evident, nu poate. Intenționează să recunoască faptul că cunoaște identitatea artistului... desigur, fără să spună că e vorba despre tine.

– Ce? Dar asta e o...

„Prostie" era cuvântul cel mai blând pe care Maggie se putea gândi să-l folosească.

– Da. I-am spus că nu e înțelept, rosti Julia, citindu-i gândurile. Dar a zis că e mai bine să fie el cel suspect, decât să fii tu aceea.

Maggie închise ochii. „O, nu." Asocierea cu un artist acuzat de acțiuni de răzvrătire avea să-i distrugă poziția din Parlament. Iisuse, putea să-și ia adio de la cariera lui politică. Avea să fie norocos dacă nu era acuzat și el la rândul său.

Trebuia să facă ceva. Mintea ei începu să caute rapid o soluție, o cale prin care să nu fie nevoie ca Simon să ia vina asupra sa. Era numai vina lui Cranford. Dacă ar mai fi în viață, l-ar lovi. Inspiră adânc când îi veni o idee. Cranford... Da, avea sens. Poate că exista o modalitate prin care se putea folosi de el, până la urmă.

Se dădu iute jos din pat și-și scoase pijamalele.

– Julia, ajută-mă să mă îmbrac. Trebuie să ajung repede la doamna McGinnis.

– Ne aflăm într-o situație dificilă, Winchester.

Henry Addington, viconte de Sidmouth, se rezemă de spătar și-și uni gânditor vârfurile degetelor. Având puțin peste șaizeci de ani, Sidmouth deținea în prezent funcția de ministru de interne, fiind șeful Departamentului de Afaceri Interne – format din grupul celor care cereau capul lui Lemarc pe o tavă de argint bine lustruită.

– Desenele astea sunt destul de periculoase.

Simon venise la White Lodge, reședința din Richmond Park a vicontelui, unde așteptase mai bine de o oră în speranța de a se întâlni cu Sidmouth. Ar fi preferat să fie acasă, în pat cu Maggie, dar acuzația de răzvrătire era prea serioasă pentru a fi amânată.

La începutul săptămânii, reprezentanții Ministerului Afacerilor Interne o vizitaseră din nou pe doamna McGinnis și o speriaseră pe proprietara magazinului într-o altă încercare de a descoperi identitatea lui Lemarc. Așa că avea nevoie să convingă autoritățile

că nu Lemarc fusese cel care făcuse desenele care îndemnau la revoltă şi că, de asemenea, se ocupase de persoana responsabilă. Şi, în aceste condiţii, investigaţia poate avea să fie anulată.

– După cum ştii, luăm ameninţările de rebeliune foarte în serios, mai ales după cele petrecute la Peterloo. Desenele acestea demonstrează de ce cele Şase Legi sunt esenţiale pentru păstrarea păcii în ţinut, rosti Sidmouth, făcând referire la legile care interziceau acţiunile de trădare sau de răzvrătire.

– Să incite la acţiuni de răzvrătire nu a fost intenţia artistului, grăi Simon cu calm. Cu toate astea, ştiu din sursă sigură că desenele de genul ăsta nu vor mai apărea.

Simon nu voia să intre în prea multe detalii, deşi cumnatul lui nu merita să fie protejat. Mama şi sora lui aveau însă să sufere dacă planul de şantaj şi falsificare avea să iasă la iveală, ca să nu mai vorbim de faptul că orice investigaţie ulterioară putea să conducă la identitatea lui Maggie. O poveste vagă avea să le convină tuturor celor implicaţi, se gândi el.

– Asta mi se pare interesant. Îl cunoşti poate pe artist?

Aici era problema.

– În mod indirect. Avem o cunoştinţă comună.

Sidmouth îşi mângâia bărbia.

– Spui că nu asta a fost intenţia artistului. Atunci, care a fost intenţia lui?

– Ca a oricărui artist? Să câştige popularitate. Să-şi crească vânzările.

– Eşti pregătit să-mi spui numele artistului?

– Nu. Mi-am dat cuvântul că-i voi păstra secretul. Iar el a promis că va aborda subiecte mai potrivite în viitor.

Lui Sidmouth nu-i plăcu răspunsul. Bărbatul îşi încruntă faţa prelungă şi începu să se uite pe fereastră.

– Chiar mi-a plăcut tatăl tău, Winchester, rosti el în cele din urmă. Era un om bun. Ştiu că, de mic, i-ai preluat responsabilităţile şi, după toate aparenţele, ai făcut o treabă bună, dar situaţia asta mă pune într-o dilemă. Am promis că-l voi prinde pe Lemarc şi că voi face un exemplu din el. Dar nu prea pot să fac asta dacă tu nu-mi spui cine e nemernicul. Îi aruncă lui Simon o privire dură. Nu eşti tu, nu?

– Cu siguranță nu. Susținu privirea bărbatului. Nu eu sunt Lemarc.

– Și nu e nici o șansă să-l predai?

– Absolut nici una, mă tem.

– Ești pregătit pentru consecințele faptului că-mi ascunzi această informație?

– Da, domnule.

Sidmouth oftă.

– Aveam speranțe atât de mari legate de tine, Winchester. Familia ta a ajutat mult la conturarea legilor...

O bătaie în ușă îi întrerupse. Majordomul intră și-i oferi lui Sidmouth un bilet pe o tavă.

– Milord, tocmai a sosit acesta. Mi s-a spus că e urgent.

– Scuză-mă, Winchester.

Sidmouth desfăcu plicul și citi în grabă conținutului. Se uită în sus la Simon.

– Ei bine, discuția asta pare inutilă. L-au găsit pe Lemarc.

Capitolul 22

Ușa salonului se deschise brusc exact când Maggie așeza încă o pânză în cutie. Privi în sus și îl văzu pe contele de Winchester răvășit de vânt – și incredibil de chipeș – pășind în încăpere.

Pantalonii galben-închis, cizmele înalte și haina bleumarin îi puneau în evidență silueta zveltă și puternică. Maggie își simți inima sărindu-i din piept și, apoi, făcându-i-se cât un purice de regret și durere.

Simon își propti în podea picioarele încălțate în cizme și-și puse mâinile în șolduri.

– Nu știu dacă să te sărut sau să te pun pe genunchi, femeie nesăbuită.

Maggie nu se putu abține să nu bombăne:

– Îmi e permis să spun ce prefer?

Simon clătină din cap.

– Nu e deloc amuzant, Maggie. Era să mor de un atac de apoplexie când Sidmouth m-a anunțat că l-a găsit pe Lemarc. Îți jur, am îmbătrânit cu zece ani din pricina veștii.

– Pot să te înțeleg, având în vedere ce am simțit eu când am aflat că te-ai dus să vorbești cu autoritățile în numele lui Lemarc. Unde ți-a fost capul?

– Mă gândeam să-ți salvez posteriorul îngrozitor de atrăgător, doamnă.

– În vreme ce dădeai cu piciorul poziției tale din Parlament? Nu puteam să-ți permit să faci asta. E mai bine așa: Cranford pierde și toți ceilalți câștigă. Nu-mi spui mereu cât de mult îți place să câștigi?

– Spune-mi, cum ai reușit să-l transformi pe Cranford în Lemarc? o întrebă el fără să îi răspundă.

– Am recuperat câteva creații de-ale lui Lemarc de la doamna McGinnis și le-am dus, împreună cu alte materiale pentru pictură, la el acasă. Având în vedere că soția lui e la țară, iar servitorii au fost concediați, locul era ca un mormânt. Julia și Lady Sophia m-au ajutat. Talentele Sophiei la spart încuietori e impresionant, în caz că te întrebai.

Simon își dădu ochii peste cap.

– Nu, nu mă întrebam. Jur că voi trei mă veți omorî cu zile.

Oftă și înaintă spre ea. O mână mare se ridică pentru a-i cuprinde cu blândețe obrazul, profunzimile albastre ale ochilor lui strălucind de tandrețe.

– Ai renunțat la Lemarc după ce ai muncit atât de mult să obții succesul. Cranford va fi slăvit drept unul dintre marii artiști ai vremurilor noastre.

– Nu. Maggie se dădu înapoi, punând distanță între ei doi. Va fi considerat un radical. Mai mult ca sigur, toată opera lui va fi confiscată și arsă, indiferent de tema abordată.

– Nu pot să stau și să mă uit cum opera ta e distrusă. Cum poți să suporți așa ceva?

„Pentru că te iubesc mai mult decât am nevoie să fiu Lemarc." Femeia ridică din umeri și continuă să-și împacheteze noile pânze.

– Nu ai ce să faci, Simon. Las-o baltă.

Cum ea nu reacționă, Simon păru, în sfârșit, să observe obiectele înconjurătoare.

– Noile materiale sunt de ajuns să le înlocuiască pe cele pe care le-ai pierdut în foc?

Maggie încuviință printr-o mișcare a capului. În după-amiaza asta, cât ea fusese la reședința lui Cranford, îi rugase pe membrii personalului lui Simon să-i cumpere câteva lucruri, puține, cât să îi ajungă până ce avea să se instaleze altundeva.

Simon se scărpină gânditor pe gât.

– Atunci de ce împachetezi? Inclusiv materialele și pânzele goale?

– Nu pot să stau aici. Așteptase cu groază momentul ăsta. Întărindu-se, se întoarse cu fața la el. Plec din Londra. Era și vremea, cred.

Simon rămase cu gura căscată.

– Pleci? Cum... Mă tem că nu înțeleg. Bărbatul veni mai aproape, devenind din ce în ce mai palid odată ce înțelegea ce se întâmpla. Spune-mi că nu vrei să mă părăsești.

Maggie își drese glasul încercând să mai estompeze încordarea pe care o simțea înecând-o.

– Întotdeauna va mai exista vreun Cranford, cineva...

– Nu, se răsti el. Sub nici o formă.

– Simon, gândește rațional. Cineva va încerca să afle identitatea ascunsă sub pseudonimul meu, oricare ar fi cel pe care voi alege să-l folosesc. Amenințarea nu va dispărea niciodată cu adevărat.

– Atunci nu folosi un pseudonim. Folosește numele tău adevărat... sau poți să te numești contesa de Winchester, dacă dorești. Își strânse mâinile la piept, încordat și nefericit. Nu fugi de mine, Maggie. N-am să te las.

Contesa de Winchester? Nu avea cum să vorbească serios. Căsătoria cu o artistă controversată nu avea să aducă decât complicații și rușine asupra unui bărbat de rangul lui. Ca să nu mai vorbim că ea nu va mai avea libertatea de a picta și de a desena așa cum își dorea... nu-i așa? Nici un bărbat nu avea să permită soției sale să realizeze caricaturi politice sau desene cu creta ale unor sirene pe jumătate dezbrăcate.

– Şi să pictez boluri cu fructe sau flori?

Simon încruntă din sprâncene.

– De asta te temi tu, că am să încerc să te îmblânzesc şi să te transform într-o persoană respectabilă? Cum ea nu răspunse, el râse uşor. Draga mea, dacă vrei să pictezi fresce cu nuduri pe tavanul catedralei Sfântul Paul, am să merg să vorbesc cu arhiepiscopul. Nu aş putea fi mai mândru de-atât de talentul tău. Atâta timp cât nu are legătură cu mine sau cu familia mea, nu-ţi voi spune niciodată ce poţi şi ce nu poţi face.

Maggie îşi muşcă buza, încercând să se hotărască dacă îl credea. O voia îndeajuns de tare încât să mintă? Recunoscuse că nu îi plăcea să piardă, drăcuşorul cu darul vorbirii.

– Dacă vrei, o să pun să fie stipulat în contractul de căsătorie. „Contesa are permisiunea de a picta orice naiba vrea ea."

– Aşa o să faci?

– Fără ezitare, dacă de asta e nevoie.

Femeia se simţi scăldată într-un val de linişte caldă până ce îşi aminti restul.

– Opera mea e cea mai mică dintre problemele noastre. Reputaţia mea...

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce se bârfeşte. Ţine-ţi petrecerile în Barrett House. Şi, dacă vrei să părăseşti Londra, fie. Vom locui la Winchester Towers... sau la Paris. Nu-mi pasă, atâta timp cât suntem împreună.

– Dar toată munca ta din Parlament... Nu-ţi pot cere să renunţi la asta.

– Maggie, în caz că ai uitat, eram gata să renunţ la asta încă de acum câteva ore, când am mers să mă întâlnesc cu Sidmouth. Îţi promit că, pentru mine, nu există nimic mai important decât tine.

Convingerea şi sinceritatea cu care vorbea, fără urmă de şovăială, treziră în sufletul ei un sentiment copleşitor de fericire şi iubire care îi aduse lacrimi în ochi. Dumnezeule, cât ura să plângă. Dar totul înlăuntrul ei erupse şi fu cuprinsă de o bucurie atât de profundă, încât nu mai putu suporta. Înainte să-şi dea seama, el o trăsese în braţele lui.

– Te iubesc, femeie înnebunitoare şi minunată. O să fac tot ce va fi nevoie ca să te ţin fericită. Bucuros. Îşi cufundă nasul în părul ei şi inhală aroma atât de dragă. Numai nu mă părăsi niciodată.

Căldura lui o învălui, siguranţa şi înţelegerea pe care le căutase toată viaţa ei se regăseau în această singură îmbrăţişare. Ştiu atunci că nu avea niciodată să poată renunţa, că nu avea să poată niciodată să renunţe la el. Se lipi de el, topindu-se toată. Îşi petrecu braţele în jurul taliei lui şi-l simţi relaxându-se.

– Am să fiu o soţie groaznică.

– Ba n-o să fii. Vei fi exasperantă, blândă, iubitoare şi puternică. Niciodată însă nu vei fi plictisitoare, ceea ce e mai mult decât bine din punctul meu de vedere. Asta înseamnă c-o să te măriţi cu mine?

Fu cât pe-aici să accepte, dar, înainte, mai erau câteva chestiuni de rezolvat. Se lăsă pe spate, încercând să pară serioasă.

– O să-mi construieşti un atelier la ultimul etaj, aşa cum am avut în vechea mea casă?

– Da. Acolo se află camera copilului, dar o putem muta la un alt etaj. Altceva?

– Îmi vei da voie să-ţi pictez portretul?

Ştia şi care avea să fie poziţia ideală – una din noaptea în care se satisfăcuse singur – şi-şi simţi obrajii luându-i foc. Bărbatul îşi miji ochii, suspicios, în vreme ce pe buze începu să i se contureze un surâs.

– Obrăznicătură, e vorba de un portret cu tentă lascivă?

– Dacă o să te pictez eu, atunci va trebui să fie o imagine surprinsă din perspectiva mea.

Simon chicoti şi dădu ochii peste cap ca şi cum i-ar fi pus răbdarea la încercare.

– Maggie, poţi să mă pictezi doar complet îmbrăcat.

– De ce? Îţi promit că ar fi numai pentru mine. Nimeni altcineva nu va putea vreodată să-l vadă.

– Nu ştii niciodată ce se va întâmpla cu o astfel de imagine. Ar putea sfârşi pe mâini greşite. În plus, poţi vedea o versiune realistă şi intimă de-a mea în dormitorul tău, de fiecare dată când doreşti.

Maggie încercă să mimeze cantitatea cuvenită de dezamăgire.

– Deja îți încalci promisiunea de-a mă face fericită, și nici măcar nu ne-am căsătorit încă.

Bărbatul o prinse de mână și începu s-o tragă spre ușă.

– Vino în dormitorul meu și am să-ți arăt cam cât de fericită pot să te fac. De două ori, dacă mă rogi frumos.

– Simon, râse ea. E încă zi afară.

Bărbatul roti mânerul.

– Milady, nu ești singura cu deprinderi scandaloase din cuplul nostru.

SERIA „MINCIUNI PERICULOASE“

Maggie, Lady Hawkins, a avut parte de un debut în înalta societate pe care ar prefera să îl uite – laolaltă cu prima ei căsătorie. Victima unei minciuni mârşave, Lady Margaret a căzut în dizgraţie şi, în ciuda aşteptărilor ei, bărbatul pe care îl iubea şi despre care credea că îi împărtăşeşte sentimentele, Lord Simon Barrett, conte de Winchester, i-a întors spatele în loc să-i ofere sprijinul. Din acea clipă, Maggie nu a mai fost o lady, ci a devenit în ochii societăţii Târfa pe Jumătate Irlandeză.

După zece ani, la scurt timp după moartea bărbatului cu care fusese constrânsă să se mărite pentru a-şi salva familia de la ruşinea absolută, se întoarce o femeie total schimbată, lipsită de orice prejudecată şi o pictoriţă de succes în societatea londoneză. Curând însă, faptele trecutului încep să iasă la iveală, şi Maggie îşi dă seama că trădarea lui Simon se datorase unui complot mârşav, în ciuda faptului că ea era femeia de care fusese mereu fermecat. Oare de această dată dragostea şi pasiunea lor vor reuşi să învingă bârfele şi intrigile distrugătoare ale înaltei societăţi?

Joanna Shupe a avut un debut fulminant cu seria „Minciuni periculoase“, impunându-se ca una dintre cele mai bune noi scriitoare de *historical romance*. Valoarea romanelor sale a fost confirmată prin câştigarea premiului Golden Heart din partea Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0268-8
9 786063 302688
Alma

COLECȚIA

Jubiri de poveste

JOANNA SHUPE

Un viconte pentru o lady

The Lady Hellion
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Joanna Shupe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un viconte pentru o lady
Joanna Shupe

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Păuniță Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHUPE, JOANNA
Un viconte pentru o lady / Joanna Shupe.
trad.: Graal Soft. – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0383-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOANNA SHUPE

Un viconte pentru o lady

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea

Alma

Părinților mei, care mi-au arătat pentru întâia oară ce înseamnă să trăiești fericit până la adânci bătrâneți.

Și lui Rich, care mi-a dăruit această fericire.

Capitolul 1

Februarie 1820

Căptușirea prohabului pantalonilor necesita o iscusință surprinzătoare. O protuberanță prea mare atrăgea atenția. Dacă era prea mică, riscai să-ți alunece printre picioare.

Din fericire, Lady Sophia Barnes avea suficientă experiență pentru a atinge echilibrul perfect. Oricine ar fi privit-o nu ar fi crezut că era o aristocrată de douăzeci și șapte de ani, fiica unui marchiz bogat și puternic – cel puțin nu așa cum era îmbrăcată acum, gătită din cap până în picioare în haine de gentilom.

La fel cum nimeni nu ar fi crezut că își petrecea timpul liber investigând chestiuni pentru o clasă de femei la care majoritatea londonezilor nici măcar nu voiau să se gândească.

Seara, deși rece și neplăcută, fusese relativ productivă. Când Sophie se apropie de birjă, birjarul sări să-i deschidă ușa. Servitoarea ei, Alice, stătea înăuntru, cuibărită sub pături. Alice așteptă să se închidă ușa, înainte de a vorbi.

– Ei bine, milady?

Sophie bătu în acoperiș pentru a-l anunța pe birjar că putea să pornească. Apoi scoase o hârtie împăturită din buzunarul hainei.

– Nici urmă de Natalia, dar am găsit asta.

Beth, fata care o angajase pe Sophie, se temea că prietena ei se afla la ananghie. Deși Beth își găsise acum un protector, Natalia continua să lucreze într-o cârciumă de lângă docuri, unde pentru câțiva bani în plus trebuia să urce cu clienții în camerele de la al doilea etaj. Cele două fete corespondau în fiecare săptămână, fără abatere, dar acum Natalia nu mai dăduse nici un semn de aproape o lună.

În seara aceea, Sophie reușise să pătrundă în camera Nataliei și să caute printre lucruri. Singura scrisoare pe care o găsise era în rusă.

Sophie își întinse fără reținere picioarele în micul spațiu din interiorul trăsurii, iar aceasta porni, hurducându-se, în noapte. Pantalonii erau cu adevărat o invenție spectaculoasă.

– Aș vrea să știu ce spune. Beth nu vorbește decât engleză.

– Va trebui să găsim pe cineva care știe rusă, milady.

Îi veni în minte un nume. Un nume la care încerca să nu se gândească de mai mult de cinci – sau zece – ori pe zi. Însă nu-i ieșea tot timpul.

– Cunosc pe cineva care vorbește rusa. Lordul Quint. A ținut o scurtă prelegere la o reuniune de la ambasada rusă, acum trei ani.

Sophie fusese prezentă, dar stătuse în partea din spate a încăperii. Nu pricepuse o iotă, dar, vai, fusese splendid. Vorbise despre o descoperire recentă oarecare, captând atenția tuturor celor prezenți, ba chiar făcându-i pe rușii cu fețe acre să râdă de câteva ori.

Alice plescăi din limbă.

– Oh, Domnia sa nu va mai vorbi prea multă vreme, asta-i sigur.

– Ce vrei să spui?

Tonul ei aspru îi atrase atenția lui Alice.

– Credeam că știți. Lordul e cu un picior în groapă. M-am întâlnit cu una dintre angajatele de la bucătărie ale domniei sale acum trei... nu... poate patru zile. L-a cuprins febra. Domnia sa nu lasă nici un servitor să-l îngrijească și nu îngăduie vizita nici unui medic.

Vestea îi întoarse lui Sophie stomacul pe dos în timp ce înaintau pe străzile murdare din Southwark. Fără îndoială, Alice spunea adevărul. Rețeaua de servitori a cameristei ar fi făcut de râs orice serviciu străin de spionaj. „Quint... pe moarte. O, Doamne!" Știa că fusese atins de glonț în seara aceea, la Maggie, exact înainte de izbucnirea focului. Dar presupusese că își revenise. Toată lumea spusese că rana nu era gravă. La naiba, dacă nu ar fi fost atât de prinsă cu propria viață...

Bătu cu pumnul în acoperiș. Birjarul deschise ferestruica, iar Sophie strigă cu vocea ei groasă:

– Oprește pe colțul de sud-vest din Berkeley Square.

Quint locuia în piață, aproape de casa tatălui ei, așa că avea de gând să coboare, lăsând-o pe Alice să-și continue drumul.

– Ce veți face, milady?

Nu era limpede?

– Îl voi salva.

Alice icni.

– Nu puteți să apăreți la ușa lui pe nepusă masă – spuse ea, fluturând mâna către veșmintele lui Sophie – și îmbrăcată astfel.

– De ce nu?

– Nu vor lăsa un străin înăuntru, să-l vadă, chiar dacă acesta e îmbrăcat ca un gentilom. Și, în plus...

– Să nu care cumva să începi să-mi ții prelegeri despre bună-cuviință. Ne-am luat adio de la asta cu secole în urmă, Alice. Nu-ți face griji, voi găsi eu o cale să intru în casa lui.

Când ajunse la intrarea servitorilor, acasă la Quint, Sophie ticluise deja o poveste plauzibilă. Îi deschise ușa o femeie mai vârstnică, cu ochi încețoșați, cu scufie de noapte și cu o încruntătură pe chipul ridat.

– Sunt aici – Sophie își îngroșă vocea – la îndemnul Înălțimii Sale, ducele de Colton, să mă îngrijesc de domnia sa.

Femeia ridică felinarul, privind-o pe Sophie din cap până în picioare.

– Ești doctor?

– Valet, deși am cunoștințe medicale vaste.

– Din partea unui duce, spui?

Sophie ridică bărbia.

– Într-adevăr. Și nu cred că Înălțimea Sa ar fi încântat să știe că am fost lăsat în prag să înghețe.

Femeia se dădu în lături, făcându-i loc lui Sophie să intre. Merseră în bucătărie, unde Sophie își scoase pălăria și haina.

– Unde poate fi găsit domnia sa?

– În apartamentele sale. Nu lasă pe nimeni să intre, nici măcar un doctor. Majoritatea personalului a plecat deja. Cred că vom ajunge cu toții în stradă într-o zi sau două.

Fără să mai spună vreun cuvânt, femeia se întoarse și porni, târșâindu-și picioarele pe coridor. „Trebuie să fie bucătăreasa lui", se gândi Sophie, urmând-o.

– Pe scări, mormăi femeia, dându-i felinarul și văzându-și de drum.

Sophie coti de câteva ori greșit, dar găsi în cele din urmă apartamentele principale. Înăuntru, aerul era rece și stătut, iar focul rămăsese stins. Lumina lunii se strecura prin ferestre, îndeajuns încât să-i îngăduie să vadă o siluetă masivă, nemișcată, sub așternuturi. „Quint. Dumnezeule mare, numai să fie viu!"

Dădu fuga la el și aproape că rămase fără suflare. „Cerule mare!" Starea lui era mai gravă decât se temuse. Avea pielea precum ceara, iar buzele îi erau crăpate și umflate. Ochii îi erau închiși, cu pete negre-vinețiii sub ei. Întinse iute mâna să-i atingă gâtul în partea laterală, unde nu era acoperit de bandaj. Deși pielea îi ardea, răsuflă ușurată. Avea puls. Slab, dar exista.

Puse felinarul pe masa de lângă el.

– O, Damien, șopti ea, neputând să se abțină să nu-i netezească blând părul umed de pe fruntea încinsă. Asta pățești dacă ocolești valeții, prostănacule.

El icni de durere atunci când ea îi verifică rana. Roșie și urâtă, gaura supură când o atinse ușor. El scoase un alt sunet, încercând în zadar să se ferească. Cel puțin dădea semne de viață. Îndreptându-se către cordonul clopoțelului, Sophie începu să facă în gând o listă cu toate lucrurile de care avea nevoie.

Sosise la timp sau era prea târziu? Ignorând îngrijorarea care îi făcea stomacul ghem, își jură că nu va da greș. Nu îi va permite să moară.

– Ai auzit, Quint? spuse ea tare. Nu. Vei. Muri.

După zece minute, când trăsese deja de multe ori de cordonul clopoțelului, în cele din urmă sosi un lacheu ciufulit. Era limpede că dormise, dar nu simțea absolut nici o compasiune față de servitori. Își abandonaseră stăpânul, ceea ce, fie că le-o ceruse sau nu, era inacceptabil, din punctul ei de vedere. Iar Quint merita mai mult.

– Trezește toți servitorii. Spune-i bucătăresei să fiarbă apă. Am nevoie de așternuturi proaspete și prosoape curate. Adu toate rezervele de medicamente din casă. Și trimite după un doctor.

– Dar...

– Nici un dar. Domnia sa e pe moarte și intenționez să-l salvez, așa că fă cum îți spun. Acum pleacă!

Capitolul 2

Aprilie 1820

– Aveți un vizitator, milord.

Damien Beecham, vicontele Quint, nu se osteni să-și ridice privirea spre noul său majordom, concentrându-se în schimb asupra teancurilor de scrisori din fața lui. Trebuia să noteze ideea aceea. Acum, înainte să fie prea târziu.

– Transmite răspunsul obișnuit, Turner.

Majordomul își drese glasul.

– Vă rog să mă iertați, Înălțimea Voastră, dar mă numesc Taylor.

Quint făcu o grimasă. Nu putea fi sancționat pentru că uitase numele flăcăului, nu-i așa? Taylor nu primise slujba decât cu câteva zile în urmă. Sau era încă o dovadă a celei mai mari temeri a lui Quint, care devenea realitate?

Aproape trei luni trecuseră de la împușcătură. Trei luni, și nu se simțea deloc mai bine. Rana se închisese, febra cedase, dar starea lui generală nu făcuse decât să se înrăutățească.

Oftă și își înmuie penița în călimară. Îi veni în minte invocația pe care o adoptase în aceste ultime săptămâni: „Fă-ți de lucru. Păstrează-ți mintea ocupată cât de mult poți. Pregătește-te pentru ce e mai rău".

– Scuze, Taylor. Fără vizitatori. Până când nu te voi anunța, nu primesc vizite.

– Doamna a spus că s-ar putea ca domnia voastră să refuzați să primiți vizite și de aceea m-a rugat să vă transmit numele ei – Lady Sophia Barnes. Trebuie, de asemenea, să menționez că plănuiește să intre, fie că îi îngăduiți sau nu.

Quint se încruntă involuntar. „Sophie, aici? De ce?" Senzația de neplăcere fu repede înlocuită de o greutate apăsătoare în piept. Nu putea să dea ochii cu nimeni, în special cu ea.

– Nu. Categoric nu. Spune-i...

Înainte să își încheie propoziția, Sophie dădu buzna în încăpere. Înghițindu-și o înjurătură, Quint trânti penița pe masă, se ridică

în picioare și își smulse haina de pe speteaza scaunului. O trase pe el în timp ce se înclina. Lady Sophia. O cunoștea de ani de zile – cinci ani și trei sferturi, ca să fie mai exact – și de fiecare dată când o vedea simțea un fior străbătându-l din cap până-n picioare. Nu mai existase nicicând o femeie atât de remarcabilă. Avea un păr scurt, șaten deschis, în care licăreau scânteieri aurii de la lumina lămpii. Înaltă pentru o femeie, avea picioare lungi și zvelte și mișcări ce denotau o fire hotărâtă, încrezătoare în forțele proprii. Nasul și pomeții îi erau presărați cu pistrui care își schimbau locul când râdea, lucru care se întâmpla deseori. Oamenii erau vrăjiți de râsul acela, inclusiv el.

– Lord Quint, îți mulțumesc că m-ai primit. Ținându-și boneta în mână, făcu o reverență, în încercarea de a lăsa impresia de tânără doamnă cuviincioasă. Însă nimeni dintre cei care o cunoșteau pe această fiică de marchiz nu s-ar fi lăsat înșelat de aparențe vreodată. Era bună prietenă cu Julia Seaton, ducesa de Colton, și cele două dăduseră dintr-o belea în alta de-a lungul anilor. Ultima dată auzise că trebuiseră să fie salvate dintr-o tărășenie cu jocuri de noroc, după ce izbucnise o încăierare.

– De parcă aș fi avut de ales, spuse el sec.

Ea râse, câtuși de puțin ofensată, iar Quint observă că Taylor zăbovea în prag, cu gura căscată și cu ochii la Sophie. Dumnezeule! Asta nu însemna că însuși Quint nu s-ar fi simțit copleșit în prezența lui Sophie, o dată sau de două ori.

– Asta e tot, Taylor. Lasă ușa întredeschisă, te rog.

Majordomul încuviință din cap și se retrase, lăsând crăpată ușa grea, de dragul etichetei. Ridicol, în esență, dat fiind faptul că vizita în sine era deja condamnată să fie catalogată drept necuviincioasă.

– Sper că ești însoțită măcar de o servitoare, Sophie.

– Bineînțeles că da. E în hol, plănuind probabil să flirteze cu băiețandrul acela pe care îl numești majordom.

Buzele ei se răsfrânseră în acel zâmbet neastâmpărat, familiar, schițat pe jumătate. Cândva, îi zâmbise în felul acela, se sprijinise de el și își dezlipise buzele... exact înainte să o sărute.

Amintirea aproape că îl făcu să uite că nu voia pe nimeni în casa lui. Era și așa destul de rău că fusese nevoit să păstreze servitorii.

– Nu primesc musafiri, îi spuse el. Iar reputația ta va avea de suferit de pe urma acestei vizite.

Ea flutură din mână.

– Nu-și face nimeni griji cu privire la o fată bătrână care se apropie de treizeci de ani. Acum, putem să luăm loc?

Întâmplător, știa că nu avea decât douăzeci și șapte de ani, dar nu dorea să o contrazică. Privi în jur. Cărți, hârtii și diverse piese mecanice acopereau toate suprafețele. Ca să nu mai pomenim că pe biroul lui zăceau deschise trei volume medicale groase, toate despre deficiențe mintale. Din câteva mișcări rapide, închise fiecare volum și mută teancul pe podeaua din spatele biroului. Apoi se întoarse și goli un scaun pentru a-i face loc lui Sophie.

– Mulțumesc. Se așeză plină de grație și își aranjă ținuta, punându-și apoi boneta în poală. Îmi cer scuze că am dat buzna. Majordomul tău a încercat să mă alunge, dar nu am reușit să dau de tine altfel. Ai devenit un fel de pustnic.

„Mai bine să fii pustnic decât să mergi la azil." Așezându-se pe scaunul de la birou, spuse:

– Am fost ocupat.

Ea își ridică întrebător una din sprâncenele arămii.

– Atât de ocupat, încât să ratezi conferința de deschidere de la Societatea Regală, marțea trecută?

– Am avut un conflict, spuse el neconvingător.

– Un conflict? Din ce cauză? Nu ai nici o conferință de deschidere până acum. Nu din câte îmi aduc eu aminte, cel puțin.

El încercă să nu reacționeze, deși îi venea să scrâșnească din dinți.

– Nu mi-am dat seama că te preocupă programul meu.

Ea oftă.

– O, Doamne! Deja te-am supărat și nici măcar nu am reușit să-ți aduc la cunoștință scopul vizitei mele.

– Înseamnă că aflarea scopului vizitei tale mă va supăra și mai tare?

– Da, mă hazardez să spun că nu vei fi de acord, dar nu am la cine să apelez.

– De ce simt o nevoie imperioasă de a închide ușa înainte să aflu despre ce este vorba?

Ea se ridică brusc în picioare, așa încât Quint se văzu nevoit să facă la fel.

– Te rog, rămâi așezat. Gândesc mai clar când stau în picioare.

Ezitând, Quint luă loc. Habar n-avea ce dorea de la el, dar în cazul lui Sophie te puteai aștepta la orice.

Indiferent care erau problemele ei, lui Quint nu-i păsa. Nu avea cum să-i pese. Trebuia păstrată o distanță sănătoasă între el și ceilalți, în special față de cei pe care îi cunoștea dinainte de accident. Prin urmare, o să asculte ce avea de spus, după care o va conduce spre ieșire.

Aștептă, în timp ce ea se plimba de colo-colo, lovindu-și boneta de coapsă. Era agitată, fără îndoială. Rochia scumpă pe care o purta îi venea bine, însă cizmele îi erau uzate. Nu avea bijuterii. O femeie pragmatică, dincolo de aparențele de doamnă.

„Interesant."

Îi displăcea faptul că o găsea încă interesantă, chiar și după ce îl respinsese atât de categoric, cu mai mult de trei ani în urmă.

– Ce Dumnezeu e asta?

Arătă înspre o ceașcă de ceai abandonată pe birou.

El sări în picioare și apucă obiectul de porțelan uitat acolo, în care se afla un amestec gelatinos, verzui-maroniu, de diverse ierburi și mirodenii. Arăta la fel de îngrozitor ca gustul pe care îl avea. El ascunse ceașca în sertarul biroului.

– De ce ești aici, Sophie?

Ea își încrucișă brațele la piept, mișcare ce atrăgea atenția asupra sânilor ei mici, ispititori. Quint se forță să-și îndrepte privirea în altă parte când ea spuse:

– În mod normal, i-aș adresa lui Colton sau lordului Winchester această rugăminte, dar, după cum știi, ambii sunt indisponibili. Ești singura persoană pe care o pot ruga.

– Mă flatezi, doamnă.

Ea se opri din vorbit și îl țintui cu o privire pătrunzătoare.

– Nu am vrut să te jignesc, după cum bine știi. Nu mai fi îndărătnic.

– În regulă. Am reținut. Sunt ultima ta soluție. Te rog, spune ce-ai de spus, Sophie.

Ea își îndreptă umerii, ridicându-și bărbia.

– Am nevoie să-mi slujești drept secund.

*

Lordul Quint nu vorbea niciodată nedesluşit. Nu se fâstâcea şi nu se pierdea deloc cu firea. Logic, rezonabil şi înnebunitor de echilibrat, vicontele era un bărbat pe care putea conta că îşi va păstra mintea limpede. Era una dintre calităţile pe care Sophie le admira cel mai mult la el.

Astfel că atunci când acesta rămase cu gura căscată, ea îşi luă inima în dinţi pentru a face faţă reacţiei lui.

– Secundul tău? spuse Quint încruntându-se. Ai nevoie să fiu secundul tău? Pentru un duel? Adică să fac zece paşi pe câmp, în zori?

– Da. Întocmai.

– Şi cu cine, în numele lui Hercule, te vei duela?

Ea îşi muşcă buza. Ce şanse erau să poată evita explicaţiile înainte ca el să fie de acord?

– Contează?

El ocoli biroul masiv şi se opri în faţa ei. Deşi era înaltă, o întrecea cu câţiva centimetri. Ei îi plăcea că nu o domina cu statura lui. Astfel, putea să-i vadă faţa mai bine şi să observe ce figură interesantă avea. Ochi căprui pătrunzători, punctaţi cu auriu. Un maxilar puternic, ascuţit. Pomeţi înalţi, proeminenţi, care scoteau în evidenţă un nas prea masculin pentru a fi numit vreodată drăguţ.

Avea părul răvăşit, hainele mototolite şi înfiorător de prost asortate. Nu, prezenţa lui nu le făcea pe tinerele să cadă pe spate în sala de bal, dar perfecţiunea nu o interesase niciodată pe Sophie.

Şi aceasta era rădăcina problemei.

Omul dădea dovadă de o inteligenţă pe care majoritatea oamenilor nici măcar nu o puteau înţelege. Îl considerau ciudat. Antisocial. Distant. Nu dansa şi nu făcea vizite după-amiaza niciodată. Însă opiniile acelea, în cazul în care pleca urechea la ele, nu îl afectau, din câte îşi dădea seama Sophie. Emana încredere în sine, convingeri de nezdruncinat, care se bazau pe fapte bine documentate. Abilitatea lui de a-şi reaminti cel mai mic detaliu pe care îl citise cu cincisprezece ani în urmă o fascina.

Quint îşi încrucişă braţele la piept.

– Da, contează foarte mult. Oricum, nu poți păstra secretul asupra identității celeilalte părți, din moment ce voi juca rolul de secund, asta dacă nu cumva plănuiești să mă legi la ochi. Dar toate acestea sunt irelevante, căci nu pot îngădui, cu conștiința împăcată, să duci acest duel la capăt.

Fără lavalieră, ea îi observă mărul lui Adam ridicându-se și coborând în timp ce vorbea și își aminti că avusese cândva ocazia să simtă forța siluetei lui suple.

Dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă, pe când el nu se îndrăgostise încă de altcineva. Simți un nod în gât, regretul aproape înecând-o, dar înghiți în sec, alungându-l.

– Nu văd cum ai putea împiedica duelul să aibă loc. Nu am nevoie de aprobarea ta.

Înălțându-și bărbia, el o privi drept în ochi.

– Și ce se va întâmpla dacă voi spune „nu"?

Ea ridică din umeri.

– Mă voi descurca eu cumva.

– Reputația ta va avea de suferit.

– Reputația mea a suferit deja, motiv pentru care am acceptat provocarea. Pentru a o repara.

El pufăi, izbucnind într-un hohot de râs care părea să îi trădeze exasperarea.

– E ridicol.

– Aha, pentru că sunt femeie și nu pot avea onoare?

– Nu am spus niciodată asta. Femeile se pot duela, dacă doresc să o facă, din punctul meu de vedere. Stupiditatea nu este limitată la un sex sau altul. Ceea ce consider ridicol e să-ți închipui că nu va afla nimeni despre aceasta. Este aproape imposibil să păstrezi secretul asupra unui duel în zilele noastre.

– Da, dar tu nu vei spune nimănui. Și nici eu.

– Ar putea-o face adversarul tău, la fel ca medicul care va fi însărcinat să-ți extragă glonțul din piept. Dar contează prea puțin, căci nu-ți pot sluji drept secund.

– Nu poți sau nu vrei?

Obrajii lui se împurpurară brusc. Era stânjenit? Nu îl văzuse niciodată, absolut niciodată roșind.

– Nu pot, spuse el. Și ai face bine să nu duci lucrurile la capăt.

Bărbați nesuferiți și aroganți. Sophie îi tolerase întreaga ei viață. Între regulile idioate și așteptările nerealiste, viața unei femei în Anglia era mai încorsetată decât lenjeria intimă după o masă cu cinci feluri de mâncare.

– Trebuie. Și vrei să-mi spui de ce?

– Nu. Vrei să-mi spui de ce trebuie să te duelezi?

Ea clătină din cap.

– Nu. Nu pot.

El se mișcă, apropiindu-se îndeajuns încât să-i facă pulsul să o ia la goană. Îi vedea pieptul ridicându-se și coborând și umbra bărbii ce avea să-i mijească a doua zi pe chip. Umeri puternici, lați, talie zveltă. Din trupul lui radia căldură, care o încălzea în toate locurile pe care doamnele nu le pomeneau niciodată, locuri care, întâmplător, lui Sophie îi plăceau destul de mult. Era un specimen atât de complicat, o combinație de minte și mușchi pe care ea o găsea extrem de atrăgătoare.

Ca să nu mai pomenim de faptul că avea buze cărnoase, bine conturate, care se pricepeau teribil să înmoaie vintrele unei femei. Ei bine, cel puțin pe ale ei.

– „Nu pot" sau „nu vreau"? o întrebă, făcând-o să redevină atentă.

Sophie ura să-i fie întoarse cuvintele împotriva ei, astfel că ignoră întrebarea complet și făcu un pas în lături.

– Vrei măcar să mă înveți cum se face?

Studie teancul de cărți de pe podea, din spatele biroului, cele pe care el le ascunsese când intrase ea. Toate erau publicații medicale despre... boli ale minții. Absolut toate. Oare de ce nu voise ca ea să le vadă?

– Să te duelezi? Vrei să înveți cum să stai pe un câmp și să tragi în altcineva?

Ea ridică privirea spre el.

– Da. Nici măcar nu am mai tras cu pistolul până acum.

– Nu trasul e partea grea. Să atingi ținta e problema.

– Credeam că scopul unui duel e să ratezi.

– Să tragi în aer e considerat nedemn pentru un gentilom. Ai citit măcar *Code Duello*? Scopul unui duel este să-ți recâștigi onoarea, fără a te lăsa ucis. Și să îndrepți glonțul spre locul în care va face cel mai mic rău.

– Vezi cât de puțin știu? Mă poți învăța.

– Nu. Nu mă pot implica în povestea asta. Ar trebui să-i ceri scuze doamnei față de care ai greșit și să închei conflictul.

– E imposibil să-mi cer scuze. Și de ce nu te poți implica?

El își puse mâinile în șolduri.

– Din multe motive. Șase, mai exact. Le vrei în ordine alfabetică sau în ordinea importanței?

Ea oftă. Planul ei mergea prost. Nu mai cunoștea pe nimeni la care să apeleze, având în vedere că acea persoană trebuia să știe să păstreze secretul. Iar ea și Quint erau prieteni... într-un fel. Având în vedere trecutul lor comun, crezuse că acesta va fi de acord. Că va vrea să o protejeze măcar. Ce putea face să-l convingă?

– Bine. Voi ruga pe altcineva.

El ridică dintr-o sprânceană, cu o expresie mult prea atotștiutoare, naiba să-l ia!

– Și cui îi vei acorda acest rol de tutore?

Căută iute un nume în gând, vreo bârfă care îi ajunsese la urechi.

– Se zvonește că lordul MacLean a luat parte la o serie de dueluri. Trebuie să știe cum merg lucrurile.

– Și mai e și crai, pe deasupra. A dat iama în toate inocentele din Edinburgh și a trebuit să vină la Londra ca să mai prăduiască alte câteva. Reputația ta nu ar supraviețui în ruptul capului.

– Nu prea contează. Decât într-un singur fel. Nu vreau decât dedesubturile chestiunii. Iar dacă tu nu vrei să mi le arăți, voi găsi pe cineva care poate.

Quint își încleștă maxilarul, dar ochii lui o priviră arzător, învolburați de o emoție pe care nu o mai văzuse la el până atunci. Era... îndoială? O făcu să ezite. Quint se mișca în societate cu ușurință, fără a se îndoi de sine, căci rareori se înșela. Toate criticile care i se aduceau se refereau la chestiuni de care îi păsa prea puțin, cum ar fi lungimea desuetă a părului său sau gusturile lui înfiorătoare în ceea ce privește vestimentația.

Dar atitudinea asta era nouă. Părea... nesigur.

– Atunci trebuie să faci ce simți că e necesar, spuse el, în cele din urmă, apăsându-și tâmplele cu buricele degetelor. Îmi pare rău, dar nu sunt capabil să-ți îndeplinesc rugămintea. Taylor te va conduce. Se înclină, apoi se îndreptă spre ușă.

Îl privi plecând, uluită atât de bădărănia lui, cât și de expresia pe care o avea pe chip.

– Quint, strigă ea din spatele lui. El se opri, dar nu se întoarse cu fața la ea. Ești bine?

– Nicicând n-am fost mai bine, răspunse el și dispăru pe coridor.

– Nu, șopti ea în încăperea goală. Într-un fel, cred că nu.

– Ei bine, nu a durat mult, spuse Alice în timp ce se întorceau la reședința din oraș a familiei Barnes. A fost de acord Înălțimea Sa, milady?

– Nu.

Două doamne mai vârstnice se plimbau în lumina timidă a soarelui de primăvară, iar Sophie zâmbi politicoasă în timp ce trecură pe lângă ele. În orice parte priveai, străzile din Mayfair erau pline din nou cu trăsuri și cai, semn că începuse un nou sezon.

Sophie simți iar în piept acea apăsare deja familiară. Îi era groază de lunile ce urmau. Alte probe de rochii. Alte pălăvrăgeli stupide. Dansuri cu bărbații pe care i-i băga pe gât mama ei vitregă. Strădania de a da impresia că ignora privirile compătimitoare, curioase.

Nu avea pe cine să învinovățească în afară de ea însăși. Unele greșeli nu puteau fi drese.

Alice veni alături de ea.

– Ce veți face acum?

– Voi găsi eu ceva. Nu-ți face griji în privința asta, Alice.

Servitoarea ei icni în semn de neîncredere.

– Domnia voastră joacă un joc periculos.

– Ai mai spus-o, și nu o dată.

– Aș vrea ca tatăl dumneavoastră să nu vă fi lăsat să asistați la unele din cazurile acelea, milady. Nu se cădea ca o fată crudă, ușor impresionabilă la o vârstă fragedă, să audă povești sordide despre comportamentul infractorilor.

Sophie își reținu un zâmbet. Vai, savurase fiecare clipă! În loc să o ignore după ce murise mama ei, tatăl ei o ținuse și mai aproape. Oriunde mergea marchizul era prezentă și fetița lui. Ședințele trimestriale la care participa uneori erau preferatele ei.

La nouă ani îi spusese că vrea să fie magistrat când va crește.

El râsese. „Draga mea, fetele nu pot fi magistrați, deși ai ieși unul pe cinste. În schimb, va trebui să te căsătorești și să ai propria familie. Asta fac fetele cuviincioase."

Lui Sophie nu-i plăcea să fie refuzată, mai ales din pricină că „asta fac fetele cuviincioase". La naiba cu buna-cuviință!

Întorcându-se către Alice, întrebă:

– Ai aflat ceva de la angajații lordului Quint?

– Proști superstițioși cu toții, pufni Alice. Toți, în afară de majordom, care pare a-i fi complet loial stăpânului. Ceilalți cred că domnia sa e diavolul în persoană.

– Diavolul? Ridicol. Quint era departe de a fi rău. Era inteligent și blând, un om pe care majoritatea londonezilor nu îl înțelegeau, din pricina excentricităților sale. Dar diavol? De ce ar crede oamenii un asemenea lucru?

– Spun că domnia sa stă închis în birou ore în șir, nu doarme și nu mănâncă niciodată. Nu iese deloc. Nu primește vizitatori. Nu le dă voie servitorilor în apartamentele sale.

– Nu iese deloc?

Bănuise că ceva nu era în regulă. Nu ratase nici o deschidere organizată de Societatea Regală în ultimii ani. Quint avea obiceiul de a ține un discurs, iar Sophie l-ar fi putut asculta ore în șir. Avea o voce profundă, clară, în care reverberau cunoștințele și determinarea, ideile lui succedându-se logic. Prelegerile lui erau sincere și pasionale, iar Sophie simțea până în străfundul sufletului profunzimea acelei pasiuni. Mai mult decât atât nu își îngăduia să se apropie de el.

În schimb, el se încuiase în casă pentru a studia cărți despre bolile mintale. Ciudat, deși poate că nu îl cunoscuse niciodată atât de bine pe cât crezuse. Doar pentru că un bărbat te sărutase ca și când următoarea lui răsuflare ar fi depins de asta nu însemna că gândea la fel ca tine.

Mai ales când bărbatul respectiv ceruse în căsătorie o altă femeie, la trei săptămâni după sărutul cu pricina.

Sophie se forță să-și alunge gândul. „Tu l-ai respins. Ce credeai că va face?"

– Pare într-adevăr ciudat, spuse Alice. Dar după cum știe domnia voastră, nu prea contează dacă este adevărat. Servitorii se dau în vânt după bârfe.

Părea a fi mai mult decât bârfă. Ceva nu era în regulă. Însă Sophie nu-și putea explica prea bine intuiția servitoarei. Cum să descrie senzația aceea care-i rodea pântecul, provocându-i o ușoară greață, care era mai curând suspiciune decât realitate? Dar Sophie avea încredere în instinctele ei, care o ținuseră departe de bucluc de cele mai multe ori.

În plus, nu erau ea și Quint prieteni, după tot acest timp? Îi salvase viața cu două luni în urmă, deși el nu o știa. Aproape o săptămână îl îngrijise, împreună cu un medic, aducându-l înapoi din pragul morții. Însă, după ce își revenise, ea îi instruise pe servitori ce să facă și se ținuse deoparte.

Își aminti momentul care se petrecuse cu câteva minute în urmă, expresia incertă care îi apăruse pe chip. O privire deznădăjduită, confuză, ca și când și-ar fi pierdut rostul în lume. Dacă avea o problemă, poate reușea să-l ajute. Dacă nu, atunci poate prindea câteva trucuri despre duelare.

– Alice, cred că mă voi întoarce aici în seara aceasta.

Servitoarea plescăi dezaprobator.

– Nu vă supărați că vă spun, dar nu cred c-ar fi înțelept să faceți asta. Nu când domnia sa a refuzat deja.

– Poate că îl voi face să înțeleagă.

– Cerul să-l ajute atunci, milady.

Sophie aproape că-și dădu ochii peste cap.

– Ai prefera să particip la duel fără să învăț cum se face?

– Aș prefera să nu participați deloc la duel.

Din nefericire, era posibil să nu aibă de ales, dar se abținu să-i spună servitoarei.

Casa Barnes, reședința londoneză a marchizului de Ardington, se afla pe latura de nord-vest a pieței Berkeley, nu departe de Quint. Deși nu era la fel de mare precum casa Lansdowne de la celălalt capăt al pieței, casa Barnes era o structură impresionantă de piatră, cu coloane masive, portic și mai multe rânduri de ferestre. Sophie nu voise niciodată să locuiască altundeva.

Când ea și Alice traversară strada, îi ajunse la urechi o voce șoptită:

– Milady!

Sophie încetini când o femeie acoperită cu o mantie ieși de după o birjă care aștepta. Avea gluga trasă, pentru a-i acoperi fața. Alice veni imediat alături de Sophie.

– Stai așa, spuse Alice. Cine ești și ce vrei de la doamnă?

Femeia șovăi, regândindu-și abordarea în fața atitudinii protectoare a lui Alice.

– E în regulă, Alice, spuse Sophie apropiindu-se. Pe mine mă căutai?

Femeia își dezvălui parțial chipul.

– Îmi cer scuze că vă opresc pe stradă.

Sophie se relaxă.

– Lily! Ce bine-mi pare că te văd din nou.

Femeia făcu o reverență.

– Știu că ați spus că nu este nevoie de nici o plată, dar am vrut să primiți asta. Întinse un pachet. Nu e cine știe ce, doar niște săpun de calitate pe care l-am rugat pe un băiat să-l ia dintr-un magazin.

Sophie încercă să refuze, dar Lily era hotărâtă.

– Vă rog, milady. Să-mi găsiți sora după toți acești ani și să vă mulțumiți bucuroasă cu atât nu vă pot spune ce mult înseamnă pentru mine.

Sophie nu voia să o rănească, așa că acceptă cutia.

– Mulțumesc atunci. Sunt onorată să o accept.

Acesta era motivul pentru care lui Sophie îi plăcea să-i ajute pe oameni, în special femei care găseau rareori un protector. Magistrații le ignorau – sau le ofereau ajutor în schimbul favorurilor sexuale. Investigatorii erau costisitori și interesați, în general, de o clientelă dintr-o clasă mai aleasă. Atunci spre cine să se îndrepte aceste femei la nevoie?

Sophie le dădea speranță. O ureche care le asculta. Răspunsuri.

Se întinse să-i strângă mâna lui Lily.

– Toate cele bune, ție și surorii tale.

– Mulțumesc, milady.

Lily făcu o reverență și se retrase, dispărând de cealaltă parte a birjei.

Alice pufăi când se apropiară de casa Barnes.

– O femeie simplă să abordeze o doamnă pe străzile din Mayfair în plină lumină a zilei! Nu știu încotro se îndreaptă lumea aceasta, milady.

– Doamne, Alice! Probabil că a stat acolo ore întregi. Trebuia să vorbesc măcar cu ea. Și mi-a adus un cadou. Mi s-a părut un gest drăguț.

– Uneori regret că v-am făcut să o apucați pe calea aceasta.

Era un adevăr parțial. În vremuri imemoriale, avusese loc un incident, cu mult înainte ca Alice să vină să lucreze la ea, când o servitoare de la bucătărie fusese acuzată de furt.

Se numea Jenny, și Sophie o plăcuse. Deseori îi dădea pe ascuns lui Sophie, care avea unsprezece ani pe atunci, chec cu stafide și bezele, când nu le vedea nimeni. Astfel că Sophie nu crezuse imediat povestea servitoarei care se ocupa de partea de sus a casei și care susținea că Jenny îi furase bani din cameră, mai ales că Sophie observase ca amândouă fetele flirtau cu un lacheu. Cele două servitoare se certaseră cu doar o săptămână înainte, lămurind-o că nu le păsa una de cealaltă. Nu era un motiv suficient pentru a te îndoi de acuzație?

Din nefericire, Jenny nu avea nici o dovadă că nu luase banii și nimeni nu o crezuse când negase. Apoi, când sub salteaua ei se găsiseră zece lire, fusese dată afară fără nici o recomandare. Sophie încercase să-l facă pe tatăl ei să intervină, să o ajute pe Jenny, dar el refuzase, spunând că menajera se va ocupa de chestiune. Ceea ce făceau servitorii nu era treaba lui Sophie.

Când, după câteva zile, Sophie văzuse zâmbetul arogant al servitoarei care se ocupa de casă, fusese convinsă că fata minți se. Însă nimeni nu o ascultase, iar treaba fusese lăsată baltă. Lui Sophie i se frânse inima când aflase că Jenny murise într-o epidemie de holeră la scurt timp după ce plecase din casa lor. Povestea tragică lăsase o urmă adâncă în sufletul ei, una pe care nu o uitase niciodată. Adevărul conta, indiferent de clasa în care te năș teai.

– Nu fi ridicolă, îi spuse ea lui Alice. Îmi plac aceste cazuri și mă pricep la ce fac. Da, oficial, totul a început când sora ta a fost acuzată că a furat argintăria stăpânului, dar, dacă nu ar fi fost ea, ar fi fost altcineva. Simt că m-am născut să fac asta.

– Ei bine, sora mea vă este veșnic recunoscătoare că ați intervenit și ați găsit vinovatul. Să nu-ți vină să crezi...! Unul dintre grăjdari să se strecoare în casă și să șterpelească furculițele și cuțitele!

Sophie chicoti.

– Ai zice că ar fi trebuit să fie îndeajuns de isteț să-și șteargă urmele mai întâi.

– Domnia voastră, după cum am văzut amândouă, majoritatea infractorilor nu au o minte prea luminată.

– Și slavă cerului pentru asta.

Capitolul 3

Quint își puse mâinile în șolduri și privi țintă la setul perfect identic de pistoale de duel Manton, cu mânere de fildeș. Ar trebui să i le dea pe acestea sau pistoalele mai noi, cu piedică, pe care le cumpărase în ianuarie?

Pistoale.

„Duel."

Dumnezeule mare, de ce ar vrea o femeie atât de inteligentă și de spirituală să participe la un ritual atât de primitiv? Lucrul pe care ar fi trebuit să-l facă un om cu capul pe umeri ar fi fost să negocieze cu partea vătămată, să discute despre insultă și să obțină o înțelegere satisfăcătoare pentru ambele părți. Să-ți riști viața pentru ceva atât de meschin era absurd, în opinia lui Quint.

Însă, lăsând rezervele și bunul-simț la o parte, îl rugase pe Taylor să aducă pistoalele. Quint plănuia să le împacheteze și să i le trimită. Dacă nu o putea învăța el însuși să le folosească, măcar să fie bine înarmată. Dumnezeu îi era martor că el nu o să mai aibă nevoie vreodată de lucrurile acelea nenorocite.

Întreaga zi se gândise să-i scrie marchizului de Ardington. Marchizul era un bărbat puternic, implicat la cele mai înalte niveluri guvernamentale, iar Quint îl plăcea foarte mult. Nu trebuia să fie prevenit marchizul cu privire la pericolul cu care se confrunta fiica sa? În cel mai bun caz, reputația ei urma să fie făcută

ferfeniță într-un duel. În cel mai rău caz, putea fi ucisă. Dar de câte ori pusese mâna pe peniță pentru a scrie un bilet, o lăsase la loc în suport. Nu putea să facă așa ceva. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, s-ar fi spălat pe mâini de întreaga afacere. Dar cu Sophie...

Deși detesta să recunoască, mai era un motiv pentru care nu îi scrisese tatălui ei. După mai bine de trei ani, încă avea o slăbiciune pentru ea, ceea ce nu făcea decât să-i dovedească idiotenia. După tot ce se întâmplase între ei, nu putea să o rănească deliberat.

Întreaga lui viață, Quint fusese considerat ciudat. Diferit de alți bărbați prin preocupările și interesele sale. Însă din primul moment în care o întâlnise pe Sophie, intuise, din privirea ei pătrunzătoare, că îl înțelegea mai mult decât oricine și că era o femeie deosebită de toate celelalte. Și sperase.

Pe parcursul mai multor luni, începuseră să flirteze ușor la evenimente și părea că ei îi plăcea să îl tachineze. O surprinsese deseori privindu-l țintă pe sub genele ei lungi, castanii, fapt care îl făcea să simtă negreșit săgetarea dorinței în vintre. În timpul unui bal teribil de plicticos, se retrăsese, așa cum făcea deseori, în biblioteca gazdei, știind că tomurile vor fi mult mai interesante decât conversația de conveniență, iar Sophie, surprinzător, îl urmase.

Îi atrase atenția un zgomot din spatele lui. De o frumusețe răpitoare în rochia ei crem, care scânteia în timp ce se mișca, Sophie stătea acolo. Închise ușa, o încuie, iar lui Quint îi sări inima în piept.

– Ar trebui să fii în sala de bal, Sophie.

Colțul gurii ei se arcui când se apropie.

– Mă vei săruta vreodată, Quint?

– Vrei să o fac?

– Te-am urmărit până aici, nu-i așa?

– Ai răspuns la o întrebare cu o altă întrebare, Sophie.

– La fel și tu.

El zâmbi, incapabil să-i reziste, și făcu un pas înainte.

Fără a-i cere permisiunea, el îi puse o mână pe șold și cu cealaltă o prinse de ceafă, gândindu-se că se va retrage. În schimb, ea ieși în întâmpinarea atingerii lui, cu pielea ei catifelată și caldă.

Ochii ei căprui se întunecară, indescifrabile fântâni ademenitoare, și se simți pierdut.

– Da, atunci. Aș vrea foarte mult să te sărut, recunoscu el. Dar nu ar trebui să o fac.

– Viața nu ar merita prea mult să fie trăită dacă am respecta toate regulile.

Ea ridică mâinile și își răsfiră degetele în părul lui, în timp ce el se aplecă și îi acoperi gura cu a lui.

Sărutul acela fusese monumental. Îi schimbase viața. Fusese dornică și cooperantă, iar el își pierduse capul cu totul, uitând că se aflau la câțiva metri de o reuniune aglomerată. Și fusese atât de sigur, atât de convins în momentul acela că sentimentele ei erau aceleași cu ale lui.

Doar că, de fapt, calculase greșit. Cu subtilitatea unui baros, îi frânsese inima în milioane de molecule și le împrăștiase ca pe niște pietricele. Nu era un pretendent bine-venit, iar întâlnirea lor nu fusese decât un capriciu de moment.

În împrejurări obișnuite, să slujească drept „capriciul de moment" al unei femei nu ar fi fost o corvoadă. Dar cu Sophie... conta. Mult.

Însă evenimentele luaseră o întorsătură bună pentru ea. Quint nu era de dorit să se încurce pe termen lung cu vreo femeie, având în vedere ce îi rezerva viitorul.

În copilărie asistase la declinul mental al tatălui său și la efectul pe care îl avusese acest fapt asupra mamei sale. Ea plângea mereu, de-abia mânca și consultase nenumărați farmaciști, doctori și oameni de știință cu privire la o potențială vindecare. Totul în van. Mama lui ajunsese la epuizare, își neglijase fiul, dar vicontele nu-și revenise niciodată.

Quint jurase să nu permită să i se întâmple așa ceva. Nu o să se lase cuprins de nebunia care îl doborâse pe tatăl lui. O să fie mai deștept. Mai iscusit. O să muncească mai mult pentru a-și păstra concentrarea, memoria și forța. Oricare ar fi fost prețul, o să evite soarta tatălui său.

Și planul funcționase până când un glonț îi atinsese gâtul în februarie, aproape lăsându-l fără viață.

O bătaie alertă în ușa biroului îi întrerupse gândurile. Apăru Taylor și, în spatele lui, o figură acoperită cu o mantie.

– Milord, aveți un vizitator.

Fiecare celulă din corpul lui Quint se activă. Recunoștea forma aceea învăluită. De ce se întorsese?

– Asigură-te că nu vom fi deranjați, Taylor. Majordomul începu să se îndepărteze, iar Quint adăugă: Și amintește-mi mai târziu să revizuiesc regulamentul de vizite împreună cu tine.

Taylor încuviință din cap, după care Sophie își îndepărtă de pe chip gluga mantiei. Nu purta bonetă sau acoperământ de cap, iar părul castaniu îi era răsucit într-un coc simplu la ceafă. Licărul gălbui al lumânării se reflecta în ochii ei întunecați. Gura îi tresări.

– Să nu-l condamni pe Taylor. Eram deja în casă, urcând pe scara servitorilor, când m-a găsit. Nu mai prea putea să mă dea afară atunci.

– De ce te-ai întors, Sophie?

– Ce ai acolo? Se apropie și privi spre cutia de pe biroul lui. Sunt pistoale?

El oftă. Ar face bine să se ocupe de ea acum. Apoi se putea întoarce la cifrul lui.

– Da. Perechea aceasta a fost lucrată de Manton, care produce cele mai bune pistoale de duel din lume.

– Ce le face să fie atât de bune?

El încercă să ignore faptul că stăteau atât de aproape unul de altul și că, dacă s-ar fi mișcat câțiva centimetri, li s-ar fi atins umerii. Își drese glasul.

– Manton a descoperit că greutatea țevii îți permite să tragi mai drept. Reculul simțit în antebraț e mai mic când tragi. Sunt remarcabil de precise la distanța potrivită. Am și altele, dar setul acesta este cel mai ușor de utilizat pentru tine.

– Hmm. Își trecu buricul degetului pe mânerul de fildeș. De ce le-ai scos, dacă nu plănuiești să mă ajuți?

– Pentru că e important să ai cel mai bun echipament, indiferent de ce ți-ai propus să faci. Dat fiind faptul că nu aveam cum să știu ce pistoale intenționezi să folosești, plănuiam să ți le trimit. Nu voi avea nevoie de ele.

– Sunt încărcate?

– Nu, deloc. Țevile sunt goale.

O șansă mai puțin ca un om – el, cel mai probabil – să fie împușcat.

– Dar cum mă pot antrena un om dacă sunt goale?

– Trebuie să-ți exersezi forța brațului, pentru a le putea ține drept o perioadă mai lungă de timp. Femeile au un procentaj mai scăzut de masă musculară în partea superioară a trupului și în tors, astfel că ai nevoie de mai mult exercițiu dacă vrei să tragi la țintă.

– Vezi, îmi ești de mare folos. Nu mă pot încrede în nimeni altcineva pentru a afla aceste lucruri.

Îl cuprinse o senzație puternică și neașteptată de satisfacție, urmată rapid de resentimente. Era suficient de isteață ca să folosească lingușeala pentru a obține ce-și dorea. Cu toate acestea, el prefera faptele.

– Ești conștientă, desigur, că duelurile sunt ilegale. Și că cele mai multe au drept urmare moartea sau accidentările grave.

Ea își lăsă capul pe spate pentru a-i suprinde privirea.

– Unele, dar nu cele mai multe. Și mă îndoiesc de adevărul unei asemenea afirmații. Nu pot fi strânse date clare, având în vedere că majoritatea duelurilor sunt private și neraportate, mai ales în cazul celor fără răni.

Căldura îi invadă corpul. Hristoase, când folosea cuvinte precum „adevăr" și „date", Quint voia să-i facă lucruri cumplit de necuviincioase. Trecându-și mâna prin păr, puse o oarecare distanță între ei.

– Nu prea are rost să dezbatem ideea. În caz că ai uitat, mi-ai cerut ajutorul și te-am refuzat.

– Ceea ce nu doresc să accept. Nu ești doar cel mai deștept bărbat pe care îl cunosc, dar îmi ești și prieten. Cine altcineva în afară de tine este într-o poziție mai bună pentru a mă ajuta?

Acum părea o mojicie să o refuze. „Deșteaptă."

Își flexă degetele, gândindu-se. Deși nu aprecia să fie manipulat, nu voia să o vadă rănită. Și dacă îi va arăta cum să folosească obiectele acelea nenorocite, oare va pleca și îl va lăsa în pace?

– Dacă îți acord o oră, promiți să nu te întorci?

– Da, răspunse ea rapid, iar entuziasmul îi lumină fața.

– Și dacă nu ai nici o aptitudine pentru arme de foc, vei abandona această prostie?

– Desigur. Nu îmi doresc deloc să mor. Își scoase mantia și aruncă veșmântul greoi pe un scaun. Voi sugera, în schimb, un duel cu săbii.

– Dacă prin asta încerci să faci o glumă, nu-mi vine să râd.

Sophie își mușcă buzele. Nu, pe chipul lui Quint nu se citea nici o urmă de amuzament. Cu ochii mijiți și cu gura arcuită într-o expresie posomorâtă, părea destul de antipatic – chiar și pentru un bărbat care avea tendința de a fi serios. Încă un motiv pentru a simți că ceva nu era în regulă cu el.

Se forță să revină la conversația anterioară.

– Bineînțeles că glumesc. „Câtuși de puțin." Acum, haide să începem. Trebuie să mă întorc acasă înainte de zorii zilei.

Afirmația ei nu păru să-l facă mai fericit.

– Cum ai reușit să evadezi? Și cum de te-ai strecurat în casa mea fără ca nici unul dintre servitori să te oprească?

Nu îndrăznea să-i mărturisească abilitățile ei. Doar Alice avea o bănuială cu privire la talentele pe care le poseda Sophie și nu era nevoie să știe nimeni altcineva.

– Servitoarea mea mă acoperă. Am încredere totală în ea și e discretă. Iar ușa bucătăriei tale era descuiată. Presupun că bucătăreasa a uitat să o încuie înainte de a merge la culcare.

Quint își prinse între degetul mare și arătător buza cărnoasă de jos, contemplând în mod vădit ceva. Gestul îi atrase lui Sophie atenția asupra gurii lui și pielea începu să i se înfioare la amintirea senzației pe care i-o dăduseră buzele acelea lipite de ale ei. Săruta remarcabil de bine, cu o concentrare încăpățânată și cu o precizie care ar fi făcut o curtezană să roșească.

Acesta era Quint: orice alegea să facă, făcea bine. Vicontesa lui o să fie o doamnă norocoasă, într-adevăr.

Păcat că aceea nu va fi Sophie.

Privi într-o parte și trase aer adânc în piept. Nu se cuvenea să aibă asemenea reacții față de el, nu dacă plănuia să fie atentă.

– Să examinăm armele, spuse el, lăsând brațul jos. Ia una, te rog.

Sophie întinse mâna spre cutia căptușită cu catifea și ridică un pistol. Mânerul de fildeș era rece în palma ei.

– E mai greu decât presupuneam.

– De aceea trebuie să exersezi să îl ții în mână, după cum spuneam, să-ți întărești forța brațului. Cu cât îl ții mai neclintit, cu atât vei trage mai precis. Iar dacă nu îl poți menține nemișcat, nu participa la duel.

– Am înțeles. Scrută țeava, îndreptând-o spre podea. Îmi arăți cum să-l încarc?

– Nu. Secunzii se ocupă de încărcarea pistoalelor. Nu trebuie să te preocupi decât să rămâi în viață.

– Dar cum să exersez dacă nu îl pot încărca?

Se aștepta ca el să o contrazică, dar o surprinse când el continua cu chestiunile practice.

– Ești conștientă că va trebui să mergi la țară pentru a putea trage, sper.

– Nu trebuie să mă tratezi ca pe un copil, Quint. Plănuiesc să petrec câteva zile în Sussex. Îndrăznesc să spun că este suficient spațiu pe moșia tatălui meu pentru a trage cu tunul fără a fi auzit.

El își ridică mâinile în aer.

– Bine.

Întinzând mâna spre cutie, scoase diverse părți și bucăți, pe care le alinie pe birou. Explicația lui detaliată cuprindea atât construcția pistolului, cât și mecanismul de tragere și rolul celorlalte elemente pe care le conținea cutia. Îi arătă cum se foloseau cartușele de hârtie. Cu toate acestea, în ciuda meticulozității lui, nu atinse nici măcar o dată pistolul.

Ea începu să se foiască nerăbdătoare, gata să facă ceva.

– Mă asculți? o întrebă el cu asprime. Când ea încuviință din cap, el ridică sceptic dintr-o sprânceană. Atunci spune-mi din ce cauză un pistol poate să tragă prost?

– Cremenea tocită, percutorul sau arcurile slabe, butoiașul prea bine curățat, orificiul de contact înfundat, recită ea fără nici o urmă de îngâmfare. Altceva?

– Hai să vedem cum îl încarci, spuse el drept răspuns.

Ea se execută cât ai clipi, iar apoi privi spre el pentru confirmare. El încuviință din cap aprobator, iar ea zâmbi larg, mult prea încântată de sine.

– Suntem în sfârșit pregătiți să exersăm? îl întrebă.

– Nerăbdătoare, nu-i așa?

– Ei bine, trebuie să mă întorc acasă înainte să observe cineva că lipsesc. Altfel, vei pune pistoalele acestea la treabă când te va convoca tata în zori.

– De acord. Înlocuiește-l pe cel pe care îl ai cu cel gol, spuse și se îndreptă spre centrul încăperii.

Nu se obosi să schimbe pistoalele. Nu era cazul să se simtă amenințat că l-ar fi împușcat.

– Stai. Nu ar trebui să iei și tu unul?

– Nu. Mă voi preface, spuse el, flexându-și degetele.

Îl observase făcând mișcarea aceea de câteva ori, în special de când începuse să manevreze pistoalele. Un tic nervos?

– Adversarul tău decide distanța, îi explică el. Zece pași se fac în mod normal, deși am auzit de șase sau opt. Secundele se vor număra. Ia poziția!

Ea făcu zece pași, apoi se întoarse cu fața la el.

– Aici?

– Bun. Când sunteți amândoi gata, vi se va da un semnal, după care veți avea trei secunde la dispoziție pentru a trage.

– Și ar trebui să țintesc spre...?

– Extremități. Umăr. Braț. Nu vrei să-ți murdărești mâinile sau conștiința cu o moarte.

Ceea ce era greu de contrazis.

– Ce se întâmplă dacă ambele părți ratează?

– În cazul acesta, cel care te-a provocat la duel trebuie să decidă dacă onoarea îi este satisfăcută sau nu.

Examină pistolul din mână. Chiar era foarte frumos, cu accentele acelea aurii și mânerul perlat. Lemnul era neted și șlefuit.

– Ai luat vreodată parte la un duel?

El icni.

– În nici un caz. E o barbarie. Le-am cumpărat ca să cercetez cum funcționează și să văd ce îmbunătățiri le-a adus Manton în ceea ce privește aspectul.

– Dar ai asistat la un duel, cu siguranță.

– La două. Ambele ale lui Colton, pe când era încă prea tânăr și încăpățânat să asculte de vocea rațiunii. Cam la fel ca altă persoană pe care o cunosc.

Ea ignoră remarca.

– Ce încăpere se află chiar sub noi?

Quint își plecă fruntea, gândindu-se la întrebare.

– Pivnița de vinuri, din câte îmi amintesc. Dar...

Sophie apăsă pe trăgaci după cum o învățase el, cu țeava îndreptată spre podea. Cremenea alunecă în jos, lovi percutorul, scânteie, iar pistolul se declanșă cu un pocnet sonor. O învălui un nor de fum înțepător și se clătină din pricina surprinzătorului recul al împușcăturii. Fu cuprinsă de exaltare, o combinație îmbătătoare de ușurare, putere și admirație.

– La naiba, a fost distractiv!

Cu mâna liberă, îndepărtă fumul.

– Pot să.... Quint, ce s-a întâmplat?

El rămase încremenit, paloarea lui căpătând culoarea zăpezii proaspete. Pieptul îi tresălta, holbându-se la pistolul din mâna ei.

– Quint? Ea se apropie de el și observă că îi tremurau mâinile. Îmi cer scuze că am tras. Nu am putut rezista...

– Ieși.

Ea clipi. Îi spusese...?

– Acum, Sophie. Ieși din casa mea și nu te mai întoarce. Pleacă!

Ultimul cuvânt fusese aproape un răcnet, un urlet, șocant din partea unui om care în mod normal avea o vorbă blândă.

Se supuse uluită, grăbindu-se să pună pistolul la loc în cutie și să-și găsească mantia. El stătea acum cu fața la perete, întors cu spatele la ea, ținându-și capul strâns între mâini, ca și când l-ar fi durut. Ea își ceru încă o dată scuze, dar nu continuă, pentru a nu-l agita mai tare.

– Pleacă! spuse el răgușit, iar ea ieși pe coridor, închizând ușa ușor în urma ei.

Însă, în loc să plece, curiozitatea și grija o făcură să-și lipească urechea de lemn. Din interiorul biroului se auzea un gâfâit precipitat și ritmic. Dumnezeule, poate că era bolnav. După ce se asigură că nu pândea nici un servitor prin preajmă, apăsă clanța cât putu de ușor și crăpă ușa.

El nu se mișcase, nefăcând decât să întindă mâna și să se țină de speteaza unui scaun. Nu-i vedea decât profilul, dar avea pleoapele închise strâns și părea că nu poate trage îndeajuns aer în plămâni. Gâfâia întruna, clătinându-se pe picioare, și i se strânse stomacul văzându-i starea deplorabilă. Ce se întâmpla? Îi ceda inima?

Hipnotizată, se întreba dacă să dea fuga înăuntru, oferindu-i ajutorul, sau să stea pe coridor. Dacă semăna cu tatăl și cu fratele ei mai mic, nu va aprecia prezența unui martor la slăbiciunea sa. Bărbații erau extrem de țepoși când venea vorba de boală. Dar dacă Quint era într-o stare gravă?

– Milady.

Sophie își îndreptă spatele și se îndepărtă ca arsă de ușă. În expresia majordomului se citea dezaprobarea în timp ce înainta, închizând cu grijă ușa biroului.

– E bolnav? șopti ea.

– Chiar nu aș putea spune, milady. Însă cred că ar fi cel mai bine să vă întoarceți acasă.

– Dar nu ar trebui să chemăm un medic? Sau cel puțin să așteptăm, pentru a ne asigura că își revine?

– Domnia sa a cerut să nu fie primit nici un medic în casă. Niciodată. Și nu cred că ar aprecia să-i fie impus unul.

Majordomul nu părea a fi prea îngrijorat de sănătatea stăpânului său. Nu era prima dată când se îmbolnăvise?

El gesticulă înspre ușa principală.

– Acum, trebuie să insist, milady, căci aș dori să-mi păstrez postul.

Ea își încleștă pumnii, de ciudă că nu putea să verifice starea în care se găsea Quint, dar nu dori să creeze probleme personalului.

– Ar fi mai bine să ies pe ușa servitorilor, Taylor. Cu mantia pe umeri, își trase gluga bine peste față. Înaintară în tăcere prin casă, spre bucătărie.

Taylor deschise ușa.

– Ați dori să vă însoțească un lacheu acasă, milady?

– Nu, nu va fi necesar. Trecu dincolo de prag. Te vei ocupa de el, nu-i așa?

– Desigur, milady. Însă...

Închise gura brusc, răzgândindu-se în mod vădit cu privire la ce fusese cât pe-aci să spună.

– Continuă, îl îndemnă ea.

El privi peste umăr, coborându-și vocea.

– În cazul în care veți dori să reveniți, e suficient să trimiteți vorbă și mă voi asigura că nu va mai fi necesar să spargeți broasca din nou.

*

Până să-și revină Quint, Sophie plecase de mult.

Bun. Nu știa cum mai putea da ochii cu ea după această seară. Era rău destul că personalul rămăsese în casă, că erau martorii stânjenelii și ai neputințelor lui Quint. Stătea cât putea de departe de ei, dar bănuia că Taylor trăsese propriile concluzii după ultimul episod.

Își șterse transpirația de pe frunte. Începu să recite *Eseu asupra intelectului omenesc* al lui Locke. Era unul dintre pasajele lui preferate, care se referea la faptul că întreaga cunoaștere umană provine doar din experiență. Bine și frumos pentru Locke, desigur, dat fiind că își păstrase facultățile mintale. Ce înțelegere rațională putea fi desprinsă din aceste istovitoare atacuri de teroare pură? Până și cei mai străluciți gânditori ai iluminismului ar fi, probabil, zăpăciți de boala lui Quint.

După încă un moment, respirația lui își recăpătă ritmul obișnuit.

Se chinui să se ridice de pe scaun, mai slăbit decât voia să recunoască. Accesele, când veneau, îl lăsau epuizat și cu o durere de cap îngrozitoare. Deschise o fereastră și savură aerul proaspăt care înlocuia treptat mirosul de praf de pușcă.

Chiar trăsese cu pistolul în casa lui. Își frecă tâmplele. Doar Sophie ar fi îndrăznit să facă ceva atât de nesăbuit. Era unul dintre lucrurile pe care le admira la ea. Dar sunetul și mirosul acela declanșaseră un coșmar pentru el, unul pe care nu îl putea recunoaște niciodată în fața ei. Unul pe care nu îl putea recunoaște în fața nimănui.

– Milord, strigă Taylor. S-a tras cu pistolul?

– Da, și poți intra, Taylor.

Ușa se deschise, iar tânărul majordom intră. Quint nu putea citi nimic în expresia placidă a flăcăului; nici dezaprobare, nici grijă, ceea ce îi aduse o oarecare ușurare. V-aș putea aduce ceva, milord? Ceai?

– Da, ți-aș fi foarte recunoscător. Și – gesticulă înspre pistoale – du-le jos și pune să fie împachetate. Vreau să îi fie trimise mâine lui Lady Sophia, fiica marchizului de Ardington.

– Prea bine, domnule. Să chem și un tâmplar să repare gaura din podea?

Quint privi în jos. O gaură mică, rotundă distrusese podeaua lângă piciorul biroului său. Nu voia muncitori în casă. De fapt, nu voia pe nimeni în casă. Iar gaura aceea ar fi servit drept motiv.

– Nu. Nu încă.

– Mă gândeam că poate doriți să știți că doamna a plecat pe ușa de serviciu, milord. Am instruit un grăjdar să o urmeze la o distanță discretă.

– Bine gândit, Taylor. Se așeză cu greu pe scaunul de la birou, gata să se lase distras de muncă. Străzile nu sunt atât de sigure precum e limpede că le crede Lady Sophia a fi.

– Într-adevăr, milord, din păcate, este adevărat. Deși doamna este curajoasă, fără doar și poate. Nu că te-ai aștepta.

Puțin spus. Iar Quint nu se convinsese încă dacă era curajoasă sau doar nesăbuită. Însă diferența era nesemnificativă. În orice caz, persoana ei îi abătea gândurile de la studiu, iar Quint nu-și putea permite să fie perturbat.

Dar ceea ce îl făcu pe Quint să se încrunte a fost afecțiunea din vocea lui Taylor. Se părea că ea își câștigase încă un admirator.

– Da, exact așa este. Și mai e foarte convingătoare. Nu uita cine îți plătește salariul. Fără vizitatori, Taylor.

Taylor luă cutia cu pistoale, apoi se înclină.

– Cum doriți, milord. Vă voi trimite niște ceai.

Rămas singur, Quint scoase o cheiță din jiletcă și deschise sertarul de sus al biroului. Scoase un jurnal, pe care nu îngăduise nimănui să-l vadă vreodată, și întinse mâna după peniță. Cu un scris citeț, notă data. Apoi descrise împrejurările care precedaseră accesul, dar și simptomele pe care le simțise în timpul lui. Fiecare detaliu, notat pentru a fi examinat mai târziu. O să îl confrunte pe acesta cu celelalte, căutând tipare. Similitudini.

Răspunsuri.

„Totul e în mintea ta", își spuse. „ Fizic, nu e nimic în neregulă cu tine."

Deși știa că era adevărat, corpul lui parcă îi spune altceva. Accesele îl lăsau fără vlagă. Îl făceau să se simtă umilit, așa cum nimic nu-l făcuse, în cei treizeci și trei de ani ai săi. Iar dacă s-ar întâmpla să aibă asemenea crize în public, cu martori, știa ce ar crede lumea. Își dădea seama foarte bine ce i s-ar întâmpla atunci.

Același lucru care i se întâmplase tatălui său.

Ar fi legat de pat. I s-ar lua sânge. I s-ar face băi reci ca gheața. I s-ar da vomitive.

Quint se cutremură. Nu, ar prefera moartea decât să stea vreme îndelungată într-un spital sau, mai rău, într-un ospiciu. Și nici nu ar permite să fie cercetat și înțepat de tot felul de chirurgi sau de medici necalificați. Ar plonja bucuros în vârtejurile demenței decât să se lase pe mâinile unui șarlatan.

Cât timp mai avea? Tatăl său avusese treizeci și opt de ani când începuseră crizele și nu mai trăise decât patru ani după aceea. Quint avea deja treizeci și trei. Asta însemna că nu va mai apuca patruzeci de ani?

Gândul îl deprimă.

Deseori privise țintă la tabloul tatălui său din galerie, căutând semne. La ce se gândise vicontele? Observase ceva ciudat în legătură cu sănătatea lui? Avusese vreun indiciu cu privire la nebunia sa viitoare?

„Voi ajunge să fiu exact ca tine?"

Textele și publicațiile medicale actuale credeau că răspunsul era pozitiv. Că demența, crizele și anxietatea – genul de care suferise tatăl lui – se transmiteau pe linie sangvină. Și nu se cunoștea nici un leac. Însă Quint refuza să creadă. Se putea vindeca, dacă i se acorda suficient timp. Răspunsul se afla în datele consemnate de el în jurnal, în testele pe care le efectuase în ultimele trei luni.

Până acum, experimentase cu mirodenii și cu băi fierbinți, ambele cu final neplăcut. Fiersese ceaiuri aromate, care aveau un gust plăcut, dar nu îl ajutaseră. Apoi mai erau diversele ierburi și plante care nu produceau nici ele rezultate, având un gust groaznic. Ura să încerce să folosească un opiaceu derivat. Un extract de mac i-ar fi tocit simțurile semnificativ, lucru pe care îl evita, de obicei, cu orice preț. Exact din același motiv nu bea niciodată alcool. Trebuia să-și păstreze luciditatea, dar, în același timp, să reducă teama și anxietatea.

Voia să se facă mai bine și va reuși acest lucru, dacă va rămâne concentrat asupra problemei. Dacă își va continua cercetările. Dacă va evita ca atenția să-i fie distrasă.

Ceea ce însemna că nu mai trebuia să o vadă pe Sophie.

Capitolul 4

Sophie împinse mica ușă, iar balamalele ruginite protestară în tăcere. Licărul auriu slab care venea din șopronul nefolosit din grădină însemna că servitoarea ei era deja acolo.

– O, slavă cerului, spuse Alice când intră Sophie. Jur că nu știu cât aș mai fi putut suporta. Mi-a trecut ceva peste picioare acum câteva minute.

– Probabil că era doar un șoarece.

Sophie își aruncă mantia la întâmplare și se întoarse cu spatele la Alice. Servitoarea începu să-i desfacă rochia.

– Încă îmi dă fiori, milady.

– Atunci ajută-mă să mă schimb și te poți întoarce în casă. În câteva minute, rochia, jupele, cămașa, pantalonașii de dantelă și corsajul au fost scoase. Sophie își desfăcu cingătoarea de pe coapsă, de care era prins un cuțit strălucitor și ascuțit, ascuns într-o teacă. Tremurând, își trase chiloții simpli pe care i-i dădu Alice. Urmă apoi înfășarea.

Aceasta era partea pe care Sophie o detesta cel mai tare, deși nu putea spune că avea sâni atât de mari, încât să-și facă griji. De fapt, trupul lung și zvelt al lui Sophie nu fusese niciodată cosniderat „feminin". Întreaga ei viață tânjise după rotunjimi. Acum i se părea o binecuvântare că rugăciunile ei rămăseseră fără răspuns, însă cu toate acestea, hainele ei bărbătești necesitaseră ajustări considerabile.

Se roti încet, astfel ca Alice să îi poată înfășura pânza strâns în jurul torsului. Apoi urmară ciorapii, pantalonii, o cămașă fină, bretelele și jiletca. Alice legă cu grijă o lavalieră în jurul gulerului înalt care avea să ascundă lipsa mărului lui Adam sau a bărbii de pe maxilar. Acul din lavalieră desăvârși imaginea.

– Gata. Acum, haideți să vă aranjez părul, spuse Alice și se întinse după un recipient de pomadă. Sophie își scoase pieptenii de argint din buclele scurte și se așeză pe un mic scaun de lemn. Servitoarea își întinse amestecul pe degete, apoi îndreptă, trase și îi răsuci părul lui Sophie făcând-o să arate ca un filfizon la modă. Când deghizare avea să fie gata, Sophie va arăta ca unul dintre

poeții după care suspinau femeile, dacă nu te uitai prea de aproape la ei.

Alice se dădu un pas înapoi, iar Sophie se ridică și își strecură picioarele în pantofii ei bărbătești. Se dovedise a fi greu de găsit încălțăminte pe măsura ei, așa că luase o pereche care îi aparținea fratelui ei mai mic și îi umpluse vârful cu cârpe. Nu erau tocmai comozi, dar mergeau. Haina îi alunecă pe umeri cu ușurință, căci veșmântul fusese din plin căptușit pentru a crea impresia că avea umeri mai lați, ca de bărbat. Odată haina îmbrăcată, își luă bastonul și pălăria, și transformarea era deplină.

Se întoarse să plece, dar vocea lui Alice o opri.

– Așteptați, milady! Ochelarii.

După ce și-i puse pe nas, Sophie adoptă o atitudine masculină.

– Cum arăt?

– De parcă ați fi cel mai chipeș dandy din Londra.

Zâmbi.

– Atunci, ne-a ieșit bine.

– Și încotro o porniți, ca să pot informa grupul de căutători mai târziu?

– Foarte amuzant. Îi fac doar o vizită lui Madame Hartley.

– O altă fată dispărută? întrebă Alice.

Sophie își puse mănușile.

– Într-adevăr. Și dat fiind că nu am găsit-o pe Natalia, intenționez să-mi dedic toate eforturile pentru găsirea ei.

– Aveți grijă, milady.

– Întotdeauna, Alice, spuse Sophie și păși în grădină.

Douăzeci de minute mai târziu, cobora dintr-o birjă, având grijă să nu se împiedice în încălțămintea prea mare, aruncându-i din mers birjarului câteva monede.

– Mulțumesc, conașule, spuse omul, ducându-și degetele la pălărie.

Îl ignoră – majoritatea gentilomilor tratau clasele inferioare cu o doză sănătoasă de dispreț – și se îndreptă înspre bine-cunoscuta ușă de un roșu-închis. Bătu tare cu capătul bastonului și ușa se deschise.

– Sir Stephen, spuse Mulrooney, masivul paznic, cu un puternic accent irlandez. Bine ați venit! Madame Hartley este nerăbdătoare să vă vadă.

Sophie își lăsă haina, pălăria și bastonul, iar apoi spuse cu voce groasă:

– O băutură mai întâi, cred, Mulrooney.

– Excelent. Îi voi spune stăpânei că ați sosit, domnule.

„Aglomerat astă-seară", se gândi Sophie, îndreptându-se spre cea mai apropiată cameră lăturalnică, unde duhoarea de fum și sudoare aproape că o sufocă. Sosi un lacheu cu un whisky bine îndoit cu apă, alcoolul preferat al lui Sir Stephen, iar ea îl acceptă recunoscătoare, după cum observase cu discreție că făceau bărbații care stăteau tolăniți în jurul meselor de cărți. Femeile bănuiau că bordelurile erau făcute doar pentru a preacurvi – așa și era –, dar timpul pe care îl petreceau gentilomii aici era impresionant. Pălăvrăgeau, jucau cărți și beau ore în șir. Ținând cont de numeroasele titluri care puteau fi recunoscute în jurul meselor, era ca și cum te-ai fi aflat la White's sau Brooks's.

Arboră o mină plictisită când observă câteva priviri întorcându-se spre ea. După cum anticipase, nici una nu zăbovi. Oamenii vedeau ce voiau; nimeni nu presupunea că era altceva decât un flăcău care ieșise să se dezmorțească nițel în seara aceea. Și dacă păstra o oarecare distanță, o putea scoate la capăt fără probleme.

Whisky-ul, cu gust fin și lemnos, o ajută să-și recapete stăpânirea de sine. Sir Stephen își făcuse recent câțiva dușmani, iar Sophie spera din suflet să nu-l întâlnească pe vreunul dintre ei în seara aceea.

– Sir Stephen!

Se întoarse la auzul vocii feminine tărăgănate și o găsi pe Madame Hartley alături.

– Ce plăcere să vă revăd atât de curând! Știu că Joselle se va bucura să afle că sunteți aici.

Madame Hartley conducea cel mai exclusivist bordel din Londra, dar știau amândouă că Sophie nu se afla acolo pentru serviciile oferite de fete.

– Atunci ar fi păcat să o dezamăgesc, replică Sophie.

Matroana murmură:

– Joselle e în camera albastră de la capătul holului.

Sophie o luă pe scările acoperite cu un covor, spre catul al doilea. Din spatele ușilor aflate de o parte și de alta a coridorului răzbăteau sunete care i se păreau misterioase și erotice, în același

timp, dezvăluind un crâmpei din lumea interzisă doamnelor. Mormăieli, gemete, suspine... o palmă urmată de un chicot. Arcurile scârțâiau și pocneau sub saltele. Experiența lui Sophie, așa limitată cum era, îi hrănea imaginația și dorința. Voia să simtă pasiunea aceea atât de mult, încât toate zonele specific femeiești începură să îi pulseze de durere.

Oare fiorii pe care îi simțea prin tot corpul erau o urmare a faptului că îl văzuse pe Quint?

Voise să-l sărute în seara aceea. Rău de tot.

„De ce s-ar osteni să te sărute din nou?" Nu va mai încerca altă dată, nu după ce ea îi spusese că singurul lor sărut nu însemnase nimic – sentiment cu care el trebuie să fi fost de acord, căci plecase și se îndrăgostise de tânăra „Pepperton cea perfectă". Blondă, sfioasă, ideală din toate punctele de vedere, le făcuse de râs pe toate celelalte fete de măritat. Când fusese anunțată logodna lui, Sophie murise de o mie de ori.

Deși se înfiora gândindu-se la modul umilitor în care se încheiase logodna lui – viitoarea lui soție fugise în Gretna Green cu un grăjdar –, nu putea să spună că îi părea rău. Fătuca aceea prostuță nu îl merita pe Quint. Nimeni nu-l merita cu adevărat. Nimeni nu era îndeajuns de bun pentru un bărbat unic și inteligent ca el.

Cu siguranță, nu Sophie.

„Nu se cade ca doamnelor să le placă atât de mult. Și, în mod sigur, nu se cade ca ele să îi spună bărbatului ce să facă."

Vocea lordului Robert, chiar și ani mai târziu, îi răsună în urechi, retrezindu-i sentimentul de umilință. Cât de proastă fusese! Cât de inocentă! Îl iubise, iar el o folosise și o aruncase ca pe un gunoi. Acum, la capătul coridorului, Sophie bătu și intră. O tânără blondă, drăguță, se ridică în picioare.

– O, vă mulțumesc că ați venit, milady, spuse Joselle, apoi se bătu cu palma peste gură. Vreau să zic, domnule.

Sophie zâmbi și încuie ușa. Nu se ostenise niciodată să le păcălească pe fete. Dacă cineva ar fi recunoscut un corp de bărbat de la zece pași distanță, acea persoană nu putea fi decât o femeie care își câștiga traiul vânzându-și trupul.

– E în regulă, Joselle. Suntem singure acum. Sper că ești bine.

– Sunt îngrijorată de moarte. Ați avut ocazia să treceți pe la Pretty Kitty?

– Da. Am vorbit cu prietena surorii tale, Mary. Nu a mai primit nici ea vești de la Rose de două săptămâni și deja i-au eliberat camera. Bărbatul care supraveghează fetele mi-a spus că e ocupată cu un client.

Joselle își frânse mâinile.

– Simt, pur și simplu, că au făcut ceva îngrozitor cu ea. Încerca să scape. Îmi spunea că avea un protector. Nu mai era nevoie să lucreze pentru Kitty. Era atât de fericită...

Îi veni să plângă, iar Sophie se apropie în grabă de ea și o mângâie cu stângăcie pe umăr.

– O vom găsi. Jur, voi face tot ce pot, Joselle.

– Știu că veți face, milady. Joselle trase aer adânc în piept. Nu am vrut niciodată să lucreze în vreunul dintre locurile aflate în proprietatea lui O'Shea. Nu are grijă de fete. Le tratează ca pe niște gunoaie.

Sophie știa de James O'Shea, o legendă a bordelurilor și proprietarul lui Pretty Kitty. Abundau zvonurile despre violența și cruzimea lui. Poate că O'Shea era implicat sau nu în dispariția lui Rose, dar era a doua fată de la Kitty care fusese dată dispărută, din octombrie încoace.

– Și ești sigură că Rose nu a plecat cu bărbatul acesta, cel care urma să aibă grijă de ea?

– Sunt sigură. Mi-ar fi scris. Chiar dacă ar fi locuit altundeva, Rose mi-ar fi trimis vorbă.

– Știi ceva despre acest bărbat, cel care i-a făcut promisiuni?

Joselle clătină din cap.

– Nu știu decât că era gentilom. Îmi fac griji că va fi una dintre fetele acelea găsite pe malul râului.

La fel gândea și Sophie. Trei cadavre dezmembrate până acum, toate ale unor tinere prostituate.

– Plănuiesc să mă întorc și să mă văd cu Mary din nou. Poate că știe mai multe despre acest gentilom misterios. Cu siguranță a fost unul dintre clienții regulați ai lui Rose.

Joselle încuviință din cap mohorâtă.

– Mulțumesc, milady. Vă suntem foarte recunoscătoare pentru tot ce faceți.

Sophie schiță un zâmbet.

– Voi reveni după următoarea vizită la Kitty, promit. Acum mai bine cobor, înainte de a te face să pierzi și mai mulți bani în seara aceasta.

– Ei bine, haideți să dăm un spectacol pentru ei, milady. Joselle se aplecă deasupra patului, apucând cadrul. Folosindu-se de mâini, începu să izbească lemnul de perete. O! țipă ea. Trage-mi-o mai tare! Mai tare! Se mișcă mai iute, lovind tencuiala intens și ritmic. Da, o, Doamne, da!

După alte câteva zgomote scoase, se opri.

Sophie își mușcă buza de jos să nu râdă.

– Cine ar fi ghicit că Sir Stephen e în stare de așa ceva? spuse ea încet.

Fata își împinse jucăușă șoldul în față, dându-și părul blond și lung pe spate.

– Sunt atât de bună, că pot face și un mort să vadă stelele, milady.

După ce termină cu Joselle, Sophie coborî la parter. Voia să vorbească cu Madame Hartley înainte de a pleca.

Un lacheu îi aduse băutură într-un pahar de cristal. Sophie îl luă și merse agale spre o banchetă rezemată de perete. Se lăfăi pe pernele de catifea, ocupând cât mai mult spațiu, cu brațele îndoite și picioarele desfăcute, încercând să pară că fusese satisfăcut de curând. Desigur, avea prea puțină experiență din care să se inspire; dar cheia era, presupunea ea, să pară extrem de mulțumită de sine.

– Sir Stephen. Madame Hartley se apropie. Sper că v-ați bucurat de Joselle?

– Într-adevăr, da, răspunse Sophie făcând cu ochiul.

– Excelent. Am putea vorbi între patru ochi, domnule?

– Desigur. Sophie se ridică și o urmă pe matroană în interiorul casei. Când ajunseră în biroul acesteia, proprietăreasa arătă spre un scaun.

– Haideți să luăm loc un moment, milady.

După ce se așezară, matroana scoase un bilet din birou.

– E de la Pearl. Sophie acceptă hârtia, care probabil conținea diverse bârfe pe care le auzise curtezana. Joselle e foarte supărată, spuse Madame. Credeți că o puteți ajuta?

– Cu siguranță voi încerca. Unul dintre băieții de la Kitty stă cu ochii pe ce se întâmplă, în schimbul câtorva monede. Va fi atent la orice are legătură cu Rose.

– Excelent. Vă sunt recunoscătoare pentru sprijin. Să ajuți femei pe care, altfel, nu le-ar băga nimeni în seamă este un adevărat dar, milady.

O căldură îi cuprinse lui Sophie tot corpul la auzul laudei. Îi plăcea teribil ce făcea și era flatant să îi fie recunoscute micile realizări.

– Joselle e îngrijorată că sora ei ar putea să fie următoarea fată scoasă din Tamisa, spuse ea, referindu-se la prostituatele găsite recent, mutilate și aruncate în apă.

– Sper din suflet că nu. E o treabă îngrozitoare, pe care nu o merită nici o fată, indiferent cum își câștigă existența. Oricât de mic ar fi rolul pe care l-aș putea juca, nu trebuie decât să-mi cereți.

– Mulțumesc. Sophie se plesni peste genunchi și se ridică. Cred că Sir Stephen trebuie să se întoarcă acasă.

– Aveți grijă, milady.

În timp ce Sophie îl aștepta pe Mulrooney să-i aducă lucrurile, ușa de la intrare se deschise și intră un grup de bărbați. Un bărbat scund, blond, îi atrase atenția, și stomacul i se strânse. Lordul Tolbert. „Pentru Dumnezeu." Exact ultima persoană peste care avea nevoie să dea Sir Stephen.

Își ținu răsuflarea. Nu avea cum să-l evite pe contele iute la mânie în micul hol. Tolbert își scoase haina și își ridică privirea, mijindu-și ochii negri când dădu de Sir Stephen. Sophie se îndreptă de spate; era o regulă de bază să refuze să se lase intimidată.

Îl mai întâlnise în cercurile simandicoase, desigur, deși atențiile lui exagerat de exuberante îi făceau pielea de găină. Dat fiind că datoriile sale la jocurile de noroc erau legendare, presupunea că interesul său pentru Lady Sophia avea mai mult de-a face cu zestrea acesteia decât cu orice fel de afecțiune.

Cu o săptămână în urmă, într-un stabiliment cu reputație semnificativ mai îndoielnică decât cel al lui Madame Hartley, Sir Stephen făcuse greșeala de a îndepărta o fată pe care Tolbert o rezervase pentru seara respectivă. Trebuia să vorbească cu prostituata și nu avusese habar de planurile lui Tolbert. Ceea ce nu conta

câtuși de puțin pentru Tolbert, iar cearta care a urmat s-a transformat într-o provocare.

Provocare pe care nu o acceptase oficial, dat fiind că nu avea pe nimeni suficient de discret pentru ipostaza de secund. O parte din ea sperase că Tolbert o să uite de presupusa dezonoare. Însă acum, judecând după expresia de pe chipul acestuia, speranța aceea se dovedea a fi nefondată.

– Sir Stephen, spuse Tolbert tărăgănat, aruncându-și haina unuia din nefericiții săi prieteni. Așadar, lașul a ieșit, în cele din urmă, din ascunzătoare. Te căutam.

Sophie înghiți în sec.

– Da?

– Cum se face, spuse Tolbert batjocoritor, că nimeni nu știe unde să te găsească? Cred că mi-am întrebat toți cunoscuții; însă nimeni nu știe unde poate fi găsit așa-numitul Sir Stephen, adică tu. Și ceva și mai interesant... Făcu o pauză de dragul efectului dramatic. În exemplarul meu din Debrett's nu există nici un Sir Stephen Radcliff.

– Poate că folosești o ediție învechită, răspunse Sophie cu cea mai falnică voce bărbătească de care era în stare.

– Ba deloc. Știi ce cred? Făcu un pas înainte și șopti: Cred că ești un impostor, Sir Stephen. Nu ești cine pretinzi a fi și pozezi drept membru al micii noastre lumi de elită. Și intenționez să te dau în vileag.

Simți că i se adună transpirația la subsuoară. De-ar ști Tolbert cât de aproape de adevăr era...

Ea își ridică bărbia, încercând să se îndepărteze ușor de el.

– Ești pe jumătate țicnit. Sunt în Londra de aproape un an. „Dumnezeu să mă ierte pentru această minciună." Sunt văr cu vicontele Quint.

– Lunaticul acela? râse Tolbert disprețuitor. Toată lumea știe că e nebun.

Nu era prima oară când auzea vorbindu-se astfel de lucruri despre el. În lumea „aristocrației", tot ce ieșea din rutina normală era considerat țicneală, iar Quint putea fi orice altceva, numai normal nu, slavă cerului. Deși voia să sară în apărarea lui, ridică din umeri.

– Mi se pare că e perfect normal.

– Și locuiești acolo, cu Quint?

Se forță să încuviințeze din cap. Quint, din fericire, nu primea niciodată vizitatori. Tot ce trebuia să facă era să-l convingă pe Taylor să spună o mică minciună dacă întreba cineva de Sir Stephen.

– Bun, continuă el, iar ochii lui căprui întunecați licăriră triumfător. Atunci îi voi transmite această informație secundului meu. Te va contacta. Înaintă, iar Sophie se retrase până când se lovi cu spatele de perete. Tolbert o împunse în umăr. Mai rămâne chestiunea legată de onoarea mea.

– Accepți scuzele mele?

– Nu. Nu le accept. De fapt – o prinse de braț brutal–, cred că ar trebui să fiu cu ochii pe tine până dimineață, când vom putea rezolva lucrurile ca niște gentilomi.

Panica îi îngheță vintrele. Să stea cu Tolbert până dimineață? I-ar descoperi minciuna într-un răstimp ridicol de scurt, mult înainte să răsară soarele.

– Stai așa! O mână vânjoasă se strecură între ei, împingându-l pe Tolbert câțiva pași în spate. Sophie își ridică privirea și îl văzu pe Lordul MacLean acolo, expresia lui în mod normal jovială devenind dură în timp ce îl privea țintă pe Tolbert. Gentilomul a încercat să se scuze pentru ce ți-a greșit. Acum trebuie să-i accepți scuzele și să-l ierți că te-a jignit, Tolbert. Nici măcar nu știi cum se face?

Fața lui Tolbert tresări de mânie.

– Asta e între gentilomi, MacLean. Gentilomi englezi. Așa că poți s-o iei la picior, flăcău.

Sophie auzi râsetele batjocoritoare ale tovarășilor lui Tolbert.

MacLean se răsuci pe călcâie.

– Iisuse, ești mai prost decât sugerează muntele de datorii pe care le ai. Ai de gând să-ți ceri scuze, omule?

Tolbert privi peste umăr la prietenii lui, care asistau cu aviditate la schimbul de replici, apoi se întoarse spre MacLean.

– Nu-mi cer scuze niciodată.

MacLean nu făcu decât să zâmbească larg și să-și scarpine falca.

– Presupun că îmi lipsea teribil o nouă trezire în zori. Vei fi contactat de secundul meu, Tolbert.

Sophie văzu cum se mișcă mărul lui Adam pe gâtul lui Tolbert, deși încerca să facă pe viteazul.

– Și cine îți va sluji drept secund?

MacLean îl bătu pe Sir Stephen pe spate, ceea ce aproape că o făcu pe Sophie să dea cu nasul de covor.

– Flăcăul de aici o va face. Ce spui?

Amândoi bărbații își îndreptară atenția spre ea.

– D-desigur, îngăimă Sophie, cu cea mai groasă voce de care era în stare. Aș fi onorat.

Quint termină de dat instrucțiuni intendentului său, împături hârtia și o sigilă. Singurul aspect pozitiv al bolii lui era faptul că moșia nu nu se aflase nicicând pe mâini mai bune. Investițiile vicontelui erau înfloritoare, conturile, perfect echilibrate și răspunsese la toate scrisorile. Când va cădea, în cele din urmă, în ghearele nebuniei, cel care va prelua moșia nu va avea bătăi de cap.

Taylor apăru după o bătaie sonoră în ușă.

– Milord, scuzați întreruperea.

– Ce este, Taylor?

– E nevoie de domnia voastră în sala de bal.

– În sala de bal? Majordomul probabil că se înșela. Sala de bal era închisă de ani de zile. Cine ar...? Închise brusc gura. Nu trebuia să întrebe, căci știa deja. Incredibil. Reușise încă o dată să pătrundă în casă, și asta după ce cu două seri în urmă îi spusese în mod explicit să nu se mai întoarcă.

Își miji ochii spre Taylor.

– Ei bine, a spart broasca sau ai lăsat ușa deschisă?

– Nici una dintre acestea, milord.

Quint se ridică și ocoli biroul.

– Ai lăsat-o să intre, nu-i așa?

Taylor avu bunul-simț să pară spășit, iar urechile i se făcură stacojii.

– Domnia sa a fost foarte convingătoare.

Mereu era, se gândi el, apucând-o pe scări. Quint știa că nu n-avea rost să dea vina pe majordom. Într-adevăr, era cât se poate de conștient cu privire la cine era responsabil. Ușa sălii de bal era întredeschisă, iar lumina se revărsa pe coridor. Taylor o instruise

probabil pe una dintre servitoare să aprindă lumânările. Quint nu era sigur ce sentimente să aibă față de servitorii săi pentru faptul că dădeau fuga să-i facă jocul lui Sophie. Deși, ca să fie corect, probabil că aceștia se desfătau cu orice activitate care îi scotea din plictiseala de la reședința Beecham.

Intră, gata să o mustre, și se opri când văzu priveliștea care îl întâmpină. Picioare lungi – picioare lungi, frumoase – acoperite de pantaloni din piele de căprioară. Cizme înalte, negre. O jachetă scurtă, în stil militar, pe care femeile o preferau când călăreau. Rămase fără suflare și mădularul îi tresări, instinctul preluând controlul cu iuțeală. Dulce, milostiv cadmiu...

Când își reveni suficient ca să vorbească, îi observă zâmbetul pe jumătate amuzat. O sută de întrebări îi veniră în minte, începând cu „de ce?", dar ceea ce îi ieși din gură fu:

– Te-a văzut Taylor astfel?

– Nu, nu mi-am scos mantia decât după ce a plecat. Deși nu prea înțeleg de ce ar conta.

Ideea că cineva ar putea-o vedea atât de... de dezvăluită nu i se părea potrivită. Cu conturul trupului ei zvelt atât de clar și de vizibil, era o priveliște care l-ar fi făcut pe orice bărbat să-și piardă mințile de dorință. Iar Quint realiză, cu vintrele tresăltându-i posesiv, că nu voia să o vadă nici un bărbat. Nici unul în afară de el, desigur.

– De ce ești aici?

Își scoase la vedere mâinile pe care le ținea la spate, dând la iveală două florete.

– Mă gândeam că ți-ar plăcea să exersezi puțin.

Teama înlocui fiorii dorinței. De la împușcătură, își menținuse intenționat pulsul constant, de teama unui alt acces. Dacă mișcarea i-ar fi înrăutățit starea? Fără îndoială, fiecare acces fusese declanșat de un eveniment sau un gând specific, precum încercarea de a ieși afară sau sunetul împușcăturilor. Se îndoia că scrima îi va face rău, dar cum putea fi sigur?

– Nu cred...

– Nu ai voie să refuzi. Execută un atac simulat cu brațul drept. Îți va face bine, în opinia mea.

El își frecă ceafa și se gândi la rezultatele cercetării sale. Dacă era ereditar, după cum bănuia, atunci nimic nu va împiedica

demența iminentă. Ca să nu mai spună că, dacă i se făcea rău, putea pleca sau îi putea porunci să părăsească încăperea.

„Nu vrei decât să te holbezi la fundul ei în pantalonii aceia."

Fără a mai zăbovi asupra acestui ultim gând, parcurse distanța dintre ei, întinzându-i mâna.

– De unde ai luat săbiile astea?

– Le-am împrumutat, spuse ea, ridicând dintr-un umăr și înmânându-i o floretă.

– Iar hainele? Tot de împrumut?

Ea își cercetă ținuta.

– Nu, îmi aparțin. Pantalonii sunt incredibil de confortabili. Rochiile sunt veșminte nepractice, mai ales pentru scrimă.

– Ba provoci un duel, ba te furișezi pe străzi după lăsarea întunericului, ca să nu mai spun de toate incursiunile cu Julia de-a lungul anilor... Jur, cochetezi neîncetat cu pericolul. Are cineva măcar cea mai vagă idee legat de ce pui la cale?

Ea se îndepărtă de el cu pas vioi, cu șoldurile unduindu-se, oferindu-i întocmai priveliștea dorită, iar el încremeni. „Draci împielițați!" Imaginația lui îi nedreptățise fesele de o rotunjime perfectă.

– Nu am nevoie de un protector, dacă asta sugerezi. Acum, putem să începem? Se răsuci și își ridică brațul în poziția corectă, cu sabia îndreptată spre el și cu piciorul din față fandat înainte.

– Ai mai făcut scrimă vreodată?

– Am luat câteva lecții la academia lui Angelo. Nu îți va fi ușor să mă învingi.

– Zău? Ridică floret și îi testă greutatea în mână, pentru a se obișnui cu ea. Scrima este un sport pentru genul de bărbat sau de femeie care gândește. Trebuie să planifici totul dinainte. Nu să reacționezi impulsiv. Ridicându-și brațele, își îndreptă spatele și umerii. Îți poți păstra capul limpede, mă întreb?

– S-ar putea să nu aflăm niciodată, dacă nu încetezi să tragi de timp.

– *Allez!* mormăi el și se aruncă în direcția ei. Ea îi pară atacul și îi răspunse cu o fandare. În curând, el își dădu seama că ea se pricepea. Compensa lipsa de forță prin viteză, prin mișcări precise și rapide. Era evident că nu minți în legătură cu lecțiile și bănuia că nu luase doar câteva. În ciuda hotărârii sale de a fi blând cu ea,

constată în curând că transpira și că răsufla greu din pricina efortului. Era... amețitor.

– Zâmbești, spuse ea, respirând cu greu.

– Da? Trebuie să fie din cauză că e extrem de ușor.

Ochii ei scânteiară și începu să îl atace cu forțe proaspete. În tot acest timp, aproape că râdea. Era complet previzibilă.

– Asta e tot ce poți face, Lady Sophia?

Se lansă într-un atac, făcând-o să dea înapoi și să se apere cu floreta.

– Te-ai abținut, îl acuză ea, roșeața din obraji accentuându-i-se, iar mișcările devenindu-i nesigure.

De data aceasta, el izbucni în râs.

– A început să te ardă umărul?

– Precum focurile iadului! spuse ea repezit, apoi mișcă iute din încheietură și îi îndepărtă floreta dintre trupurile lor. Se apropiase atât de tare, încât îi vedea picăturile de transpirație de pe trup, șuvițele moi de la tâmple, care se cârlionțaseră atât de ispititor...

Își strecură piciorul în spatele gleznei lui, îl trase spre ea și, în același timp, îl împinse cu mâna liberă în umăr.

Deși gândurile îi rătăceau aiurea, Quint îi văzu intenția. Subtilitatea nu fusese niciodată punctul forte al lui Sophie. Zâmbind ironic, își schimbă greutatea, contrabalansându-i efortul, ceea ce o făcu să-și piardă echilibrul. O cuprinse cu un braț pentru a o împiedica să se prăbușească la pământ.

– Frumos efort... pentru o femeie, o tachină el, încercând să o înfurie.

Eșuase lamentabil. Ceva scânteie în ochii ei, dar nu era furie, ci mai degrabă o expresie ațâțătoare și primejdioasă. Privirea ei alunecă spre gura lui.

Se gândea să îl sărute, își dădu el seama fără urmă de îndoială. Cu buzele întredeschise, cu respirația întretăiată și cu ochii țintă la buzele lui, ea nu avea decât un singur lucru în minte.

Iar el nu-și dorea nimic mai mult decât să-i facă pe plac.

Erau aproape, cu șoldurile la același nivel și cu picioarele împletite. Trupul lui tresăltă, o reacție pur fizică pe care nu o putea ascunde, și ardea de nerăbdare să o atingă. Să o guste. Problema era că nu voia să fie un „capriciu de moment" de data aceasta.

Dacă o săruta, ea putea susține din nou că nu-și dorise. Avea nevoie ca ea să fie sigură. Avea nevoie ca ea să îl sărute din propria ei voință.

Din același motiv nu avusese niciodată o amantă. Da, majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea țineau ascunsă o femeie într-o căsuță, undeva convenabil, dar Quint nu vedea logica în asta. Nu voia ca o femeie să se prefacă, să-i îngăduie avansurile doar pentru că râvnea la banii lui. Nu că nu ar fi plătit niciodată în tinerețe pentru o tăvăleală, dar pasiunea sinceră, adevărata dorință între doi oameni era de o sută de ori mai satisfăcătoare.

Voia ca Sophie să îl dorească.

Dar ce s-ar fi întâmplat atunci? Un soț nebun era o povară îngrozitoare pentru o soție.

Deodată, ea își folosi palma liberă pentru a-l împinge. El lăsă brațul să-i cadă, eliberând-o. Atunci, ea făcu un salt înainte, avansă într-o clipă cu floreta ridicată, șfichiuind aerul dintre ei, astfel încât Quint avu convingerea că se înșelase în legătură cu interesul pe care îl citise în privirea ei. Poate că fusese doar rezultatul partidei de scrimă. Îl atacase logic, precis, iar el contracarase printr-o combinație la care ea nu se aștepta. Mușchii ei se cutremurară din pricina efortului, iar epuizarea i se citea pe chip. El aproape că putea simți gustul victoriei.

– Așteaptă! strigă ea. Am ceva în cizmă.

Gâfâind, Quint își lăsă floreta jos și o privi întorcându-se cu spatele la el. Se aplecă încet, iar el nu-și putu desprinde privirea de pe rotunjimile acelea voluptuoase și catifelate de sub materialul strâmt, nici măcar dacă fantoma lui Newton însuși ar fi apărut brusc din podea.

Erau perfecte. Fiecare avea exact dimensiunea potrivită pentru mâna unui bărbat. El înghiți în sec, simțind cum vintrele i se încordează. Unii bărbați erau atrași de sâni, alții, de picioare. Quint iubise întotdeauna fundul femeilor. Catifelat, moale și ideal pentru a adăposti șoldurile unui bărbat. În clipa aceea, al lui Sophie era ridicat în timp ce se juca cu cizma, poziționat exact ca și când un bărbat ar fi putut-o lua pe la spate.

I se umflă mădularul, sângele învolburându-i-se la imaginea aceea mentală. Nu avea nevoie să facă un efort prea mare pentru a se elibera, lăsându-și pantalonii să cadă și afundându-se adânc...

Ca prin ceață, ea se răsuci, cu lama ridicată și pregătită. Înainte ca el să apuce să clipească, vârful îi ateriză drept pe piept.

Privi în jos, se încruntă și încercă să-și alunge dorința.

– Ai pierdut.

Ea îi zâmbi satisfăcută și se îndreptă de spate.

– Nu e rău... pentru o femeie.

Capitolul 5

– M-ai păcălit, o acuză el.

– Da, e adevărat, recunoscu Sophie imediat, țopăind pe vârful picioarelor.

Bucuria victoriei i se scurgea prin vene.

– Chiar credeam că ai ceva în cizmă, spuse el nefericit, ca un copil bosumflat.

– Spre deosebire de tine, nu sunt constrânsă de un cod al gentilomilor. Pot lupta oricât de murdar doresc. Iar tu ai pierdut. Nu se putu abține să nu zâmbească larg. Doar nu-ți imaginezi că îmi voi cere scuze față de tine.

El își miji ochii.

– Ești foarte hotărâtă, când vrei să obții ceva. Te poate opri ceva din drum odată ce ai pornit într-o direcție?

– Nu, dacă nu e absolut necesar. Și, recunoaște, ești ursuz doar pentru că nu mi-ai anticipat planul strălucit.

– Planul strălucit? pufni el. O piatră în cizmă?

– A funcționat, nu-i așa?

Se alese cu un pufăit enervat în loc de răspuns. Sophie râse, mergând să-și recupereze mantia abandonată. Era timpul să se întoarcă acasă înainte ca absența ei să fie observată. Totodată, îi venea greu să se concentreze, în condițiile în care Quint era atât de transpirat și de răvășit. Deschizătura din cămașa lui se mărise, și prin ea se ivise un crâmpei din pieptul lui, acoperit ici-colo de păr întunecat, acum umed din pricina efortului. Avea un aspect încântător de necuviincios și de intim, și fiecare parte din ea se înfioră în fața acestei priveliști.

Aproape că o sărutase. Un moment, susținută de brațul lui, simțise o legătură puternică între ei. Și se speriase cât de mult îl dorise.

Își luă mantia și își drese glasul.

– Quint, am vrut să-mi cer scuze pentru seara trecută, cu pistoalele. Nu ar fi trebuit să trag fără a te avertiza sau fără să întreb măcar.

El făcu o grimasă.

– Am reacționat exagerat și îmi cer scuze pentru asta. Nu am mai auzit o împușcătură de pistol din noaptea aceea și...

Se întrerupse.

– Și ce?

– Nimic. Am fost puțin zguduit, atâta tot.

Îl văzuse prin ușă. Doar zguduit? Făcuse aproape o criză de apoplexie.

– Ai făcut un lucru foarte curajos în noaptea aceea, spuse ea, când ai încercat să îl oprești pe atacatorului lui Maggie.

– A fost o prostie din partea mea. Nu am judecat bine lucrurile. Dacă aș fi făcut-o, aș fi luat o armă măcar.

– Nu aveai de unde să știi...

Quint ridică o mână, aplecându-și capul. Văzând că nu avea de gând să spună nimic, Sophie întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

El se întoarse spre ea, extrem de serios. Cerule, buzele acelea frumoase, cărnoase. Nu se putea abține să nu se holbeze la ea.

– Ai auzit? întrebă el încet.

– Nu. Ce ar fi trebuit să aud?

El se încruntă.

– Am auzit sticlă spărgându-se. O fereastră, poate. Îi făcu semn cu mâna. Vino. Trebuie să văd ce s-a întâmplat.

Ea ridică palmele, ca și cum l-ar fi alungat.

– Dacă mă vede cineva? Cred că e prudent să rămân aici.

El oftă.

– În primul rând, știu că o vei lua la sănătoasa în clipa în care mă voi întoarce cu spatele și, dat fiind că s-ar putea să existe o amenințare pe proprietate, e mai bine să fii lângă mine decât să rămâi aici, singură.

– Prostii! Aproape sigur că e un șoarece.

– Nu am șoareci, cel puțin nu unii suficient de mari încât să spargă un geam. Ridică floreta și scoase capacul care acoperea vârful pentru siguranță. Și ești ilogică, Sophie. Fă cum îți spun, acum, sau vom pierde timp prețios într-o ceartă pe care o voi câștiga oricum, fără îndoială.

Îl văzuse pe Quint în dezbateri și era foarte, foarte bun. În plus, știau amândoi că nu era un șoarece. Ezitând, ea ridică cealaltă armă. Quint era deja la ușă, așa că trebui să se grăbească pentru a-l prinde din urmă. Se opri brusc și aproape că se izbi de spatele lui.

– Liniște, spuse el peste umăr.

Se strecură pe hol, iar Sophie îl urmă, ținându-se aproape. Liniștea răsuna în întreaga casă, iar covorul le înăbușea pașii în timp ce înaintau spre scări. Casa lui Quint tindea să fie austeră, observase ea. Mobilele și covoarele erau toate într-o condiție excelentă, dar spațiul nu avea viață. Nu era nici o floare să îl înveselească. Nu văzuse nici un portret de familie și nici o operă de artă, iar biroul părea a fi singura cameră pe care o folosea, de fapt. Mobila era acoperită cu huse grele, ca și când locuința ar fi fost temporară și el ar fi plănuit să se mute în orice moment.

La capătul scărilor, se opri să asculte. Ea aștepta pe prima treaptă, simțindu-se ridicolă. Șansele ca o persoană să fi intrat în casa lui...

Parchetul scârțâi undeva în dosul casei, iar Sophie își ținu respirația. Poate că vreunul dintre servitori nu se dusese încă la culcare. Cu floreta ridicată, Quint porni în direcția sunetului. Înainte să facă zece pași, o umbră se strecură din biroul lui Quint pe coridor. Un bărbat. Era învăluit într-o pelerină maro, trasă bine peste ochi. Umbra privi înspre ei și îngheță, iar Sophie văzu că purta o mască neagră, ca un fel de tâlhar.

– Nu mișca! îi porunci Quint bărbatului și făcu un pas înspre birou.

Într-o clipă, intrusul o luă la goană. Alergă înspre sufragerie, care dădea pe terasă, după cum știa Sophie. Quint sprintă după el, iar ea îi călcă pe urme. Era mai rapid, deși se străduia să țină pasul. În sufragerie, văzu silueta dând ușile cu ferestre înalte de perete și dispărând afară. Quint se opri brusc în prag și Sophie îl auzi rostind o înjurătură.

– De ce te oprești? strigă ea. Du-te după el!

Când ajunse lângă el, stătea acolo, nemișcat ca o statuie, cu fața contorsionată de furie și nefericire.

– Ce s-a întâmplat? Ești bolnav?

– Nu, spuse el repezit.

– Îl lași să scape? El nu spuse nimic, cu buzele strânse. Confuză, dar hotărâtă, ea dădu fuga pe terasă. Atunci îl voi prinde eu!

Quint se holba la ea, cu gura deschisă, în timp ce Sophie dădea buzna pe terasă ca o Walkirie răzbunătoare. El nu se gândise nici un moment că ea îl va urmări, singură. Chiar nu avea pic de rațiune? Oricine ar fi bărbatul, nu va dori să riște să fie descoperit, ceea ce însemna că o va răni pe Sophie fără remușcări. Doamne, putea fi rănită. Ucisă.

„Pentru Dumnezeu, omule", își spuse el. „Du-te odată." Sophie nu ar fi trebuit să fie pusă în situația de a-și risca viața doar pentru că lui îi era al dracului de frică. Ce fel de bărbat era acela care se temea să iasă din casă? „Fă-o", strigă mintea lui.

Trase aer adânc în piept și puse piciorul pe pardoseala de piatră de dincolo de sufragerie. Înainte să facă următorul pas, inima i se poticni și simți transpirație rece pe tot trupul. „Nu, nu acum." Se clătină, hotărât să nu cedeze, și se prinse de ramă. Făcu încă un pas înainte. „Concentrează-te asupra logicii. Ai făcut asta de o mie de ori până acum." Briza îi atingea pielea, reamintindu-i neplăcut că era parțial în afara casei, iar viziunea lui scânteie. Senzația de panică se intensifică de o mie de ori și, zvâcnind disperat, se năpusti înapoi în casă, unde se simțea în siguranță.

Îndoit de mijloc, își sprijini palmele pe genunchi și se luptă să tragă aer în piept. Îl cuprinse apoi un sentiment de rușine și de vinovăție. Nu o putea face, nu putea ieși afară, oricât de necesar ar fi fost. Însemna oare că așa o să se desfășoare restul vieții lui? Va fi dominat de frici nefondate și de reacții fizice incontrolabile? Poate că ar trebui să-și dea drumul și să-și tragă un glonț în cap în clipa aceea.

Furia îi învolbură sângele, puternică și violentă. Pe el, pe Sophie, pe persoana care îndrăznise să îi pătrundă în casă. Și unde era personalul lui blestemat? Se împletici până la clopoțel și trase de el, aproape smulgându-l din perete.

Aștepta lângă ușa terasei când apăru un lacheu ușor șifonat.

– Ați sunat, milord?

– Un intrus a pătruns în casă. A fugit în grădină, probabil că s-a îndreptat înspre alee. Ia sabia aceasta – arătă către floreta de pe dușumea – și asigură-te că a dispărut. Ai grijă, totuși, să nu intri în luptă cu el. Nu merită să-ți pierzi viața. Se întoarse și adăugă peste umăr: După ce termini, asigură-te ca Lady Sophia să ajungă acasă în siguranță. Apoi vino să mă anunți în birou.

– Prea bine, milord, spuse băiatul, luând arma.

Quint se retrase în birou. Singura cameră din casă care îi plăcea să stea. Încăperea unde își petrecea cea mai mare parte a timpului. Și singura cameră care tocmai fusese invadată de un hoț. Așadar, ce căutase intrusul?

Biroul se afla într-unul din capetele bibliotecii, iar teancurile de tomuri vechi, familiar, îi erau mai dragi decât o amantă. Le citise pe toate, pe majoritatea de mai multe ori, și își descoperise pasiunea pentru învățătură în acest spațiu. Chiar dacă părinții săi angajaseră cei mai buni profesori, Quint preferase să învețe singur. Deoarece citea de la vârsta de doi ani și vorbea fluent patru limbi până să împlinească opt ani, studiase singur ore îndelungate.

Tatăl său murise când avea șase ani. Quint o implorase pe mama lui să nu îl trimită undeva departe la școală, să-l lase să stea cu ea, și, pentru câțiva ani, îi îngăduise acest lucru. Dar când împlinise zece ani, nu a mai vrut să-i asculte rugile și l-a trimis la Eton.

Școala fusese îngrozitoare, în special în primii câțiva ani. Lecțiile absurd de facile îl făceau să se simtă frustrat, iar ceilalți elevi îl batjocoreau pentru întrebările pe care le adresa în timpul orelor. Băieții fuseseră nemiloși, deși Quint se străduise să-i ignore. Era retras. Venise acolo să învețe, la urma urmelor, nu să-și facă prieteni. Și, deși fizic era capabil să riposteze la atacuri, de ce Dumnezeu să se fi înjosit, coborându-se la un asemenea comportament primitiv necivilizat? Totul se schimbă în ziua în care patru elevi mai mari îl încuiară afară în chiloți. Era mijlocul lunii ianuarie și aproape că înghețai, iar picioarele lui începuseră să se învinețească, până când doi băieți dintr-o casă din apropiere îl văzură și li se făcu milă de el. Îl băgară înăuntru, îl încălziră și îi dădură haine și ceai. Când își reveni, cei doi salvatori ai lui merseră în sala

de cursuri a lui Quint, doborâră ușa și începură să îi bată măr pe băieții responsabili. Fusese cea mai înfricoșătoare și înduioșătoare priveliște la care asistase Quint vreodată în cei unsprezece ani ai săi.

Și dăduse naștere unei prietenii de o viață.

Nick Seaton, pe atunci doar cel de-al doilea fiu uitat al unui duce, și Simon Barrett, prețuitul viitor conte de Winchester, îl învățară în curând pe Quint tot ce nu putea învăța din cărți. Cum să dea un pumn. Cum să trișeze la cărți. Cum să se furișeze afară fără a fi prins. Quint, pe de altă parte, îi ajuta pe băieți cu temele. Cei trei erau inseparabili, iar școala deveni tolerabilă.

Soarta îi adusese laolaltă, iar Quint le rămase recunoscător celor doi bărbați care îl salvaseră nu o dată. Acum însă, mulțumea providenței că amândoi prietenii săi din copilărie lipseau, că nu erau martori la umilința lui. Se simțea încă la fel ca un băiețaș de unsprezece ani, lăsat afară în frigul nemilos, încercând să înțeleagă ce îl făcea să fie atât de diferit, atât de nefericit. Și prefera să nu asiste nimeni la lupta pe care o pierdea, la încercările disperate de a-și păstra mințile.

Suspinând, își îndreptă atenția asupra prezentului. Pe peretele îndepărtat se afla o cutie de sticlă, pe care o ținea închisă. În interiorul ei ținea diverse mărunțișuri și suvenire pe care le strânsese din călătoriile sale de-a lungul anilor. Nimic extrem de valoros, dar intrusul trebuie să fi avut o altă părere, căci forțase încuietoarea. Așadar, de aici venise sunetul de sticlă spartă pe care îl auzise mai devreme.

Tocmai cerceta rafturile ca să vadă dacă lipseau lucruri, când vocea lui Sophie sparse liniștea.

– Ei bine, l-am pierdut pe străzi, spuse ea gâfâind. Al naibii era de iute! A apucat-o pe Charles Street și a dispărut.

Quint nu era în stare să o privească. Nu putea suporta întrebările sau mila cuiva. Privea fix un mic telescop refractant din Roma.

– Nu contează. Îți mulțumesc pentru efort. John te va conduce acasă.

Se lăsă liniștea și o simți așteptând. Ce naiba voia să îl mai audă spunând? Nu avea nici o explicație, nici un răspuns. Și, în orice caz, nu avea chef să poarte o conversație pe tema aceasta.

Toată ființa lui voia să urle, să țipe de furie, de frustrare, pe măsură ce îl invada nefericirea, crescând ca un val pe care se lupta să-l blocheze. O crăpătură, și digul se putea rupe... nu se știa ce avea să se întâmple atunci.

– Cu alte cuvinte, îmi spui să plec?

Exasperarea ei îi intensifică emoțiile, o țandără în zidul stăpânirii lui de sine. Se îndreptă de spate și își încrucișă brațele la piept.

– Greu de crezut că aș îndrăzni să vorbesc nepoliticos unui asemenea model de perfecțiune, fiica fără cusur a unui marchiz, care aleargă pe străzi în haine bărbătești. Dar voi îndrăzni. Consideră că ți-am spus să pleci, Sophie, spuse el repezit. Lecțiile au luat sfârșit. Sfaturile, exercițiile, totul... s-a terminat. Pleacă și nu te mai întoarce.

– Încăpățânatule, spuse ea cu ochii mijiți ca două fante. Nu am făcut nimic altceva decât să încerc să te ajut. De ce nu vrei deloc să accepți?

Furia și rușinea clocoteau în tot corpul lui și își încleștă mâinile pentru a nu azvârli cu ceva.

– Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

– Chiar? Căci acest model de perfecțiune a observat cum ți-ai pierdut cumpătul când ai auzit zgomot de pistol. Cum ai refuzat să alergi...

– Ajunge! urlă el și, apucând primul lucru care îi căzu în mână – călimara de cristal de pe birou –, o aruncă de perete. Totul în jur fu împroșcat cu pete de un albastru-închis, dovada înfiorătoare a unei violențe pe care nu și-o mai manifestase până atunci. Cu pieptul tresăltând, el închise ochii, la vederea întregii scene. Dumnezeule, nu era cu nimic mai presus decât un animal. Își apăsă podul palmelor pe ochi. Era mai rău. Ea înrăutățea clar lucrurile.

– Quint, spuse ea încet. Lasă-mă să te ajut. Indiferent ce e în neregulă cu tine, se poate rezolva.

El clătină din cap. Atât de optimistă, această Sophie a lui. I se făcuse pe plac și fusese răsfățată toată viața, tatăl ei îngăduindu-i să facă tot ce-i plăcea, fără ca ea să suporte vreo consecință. Însă el nu mai putea fi salvat. Cum va reuși să o facă să înțeleagă?

– Ceea ce am eu nu poate fi rezolvat. Cu cât vei crede mai repede lucrul acesta, cu atât mai mult îți vei dori să nu te mai amesteci în viața mea și să mă lași în pace.

– Asta crezi că am făcut, m-am amestecat?

Îi displăcea să o vadă cu chipul posomorât, cu umerii lăsați. Însă și mai tare detesta boala care colcăia în creierul lui. Trebuia să o alunge, deși, în realitate, își dorea să o tragă în brațele lui și să nu-i mai dea drumul. Dar așa trebuia să facă.

– Milord. Taylor bătu în ușa deschisă și privi înăuntru. Mi s-a părut că am auzit un pocnet. S-a întâmplat ceva?

Quint înghiți în sec și se strădui să-și recapete cumpătul.

– Totul e în regulă. Ocupă-te ca Lady Sophia să ajungă acasă, te rog, Taylor. Mă duc la culcare.

Fără a mai privi înapoi, ieși din birou și se îndreptă spre scări. Un lucru îi era clar: nu-i va fi ușor să adoarmă.

Zgomotele o treziră pe Sophie din somnul adânc. Le alungă, cuibărindu-se mai bine în așternuturi, până când lumina se revărsă în încăpere.

– Pleacă! mormăi ea și își trase perna peste cap.

– Milady, spuse Alice, domnia sa vă solicită prezența în biroul său, după ce vă îmbrăcați.

Tatăl ei voia să o vadă, și încă atât de devreme? Gândul acesta o trezi.

– Ce oră e?

– Aproape unu.

Sophie clipi.

– Da? Nu-mi vine să cred că am dormit până acum.

– Așa se întâmplă când stai în oraș toată noaptea, mormăi Alice.

– Nu am stat toată noaptea. M-am întors la o oră destul de rezonabilă. Doar că nu prea reușise să doarmă, după aceea. Evenimentele serii cu Quint i se răsuceau întruna în minte.

Se rostogoli în pat, icnind. Nu era părticică din corp care să n-o doară. Până și vârfurile degetelor de la picioare o dureau.

– Am timp pentru o baie?

– Domnia sa e un om ocupat. Presupun că nu va observa dacă mai întârziați câteva minute. Alice se duse la ușă și scoase capul pe coridor.

Sophie se luptă să se ridice în capul oaselor când se întoarse Alice.

– Crezi că e vorba despre Prelegere? Sophie o auzise de atâtea ori, că o putea recita. „Ai nevoie de un soț, Sophia. Nu voi fi mereu aici să am grijă de tine. Anul acesta mă aștept să-ți alegi unul." Și, deși își iubea tatăl enorm, nu avea nici o intenție să-i urmeze porunca. Eșecul ei îl va dezamăgi, ceea ce regreta, dar nu exista nici o speranță. Căsătoria era imposibilă.

Servitoarea se duse la garderobă.

– E timpul, cred.

Sophie oftă din rărunchi, legănându-și picioarele peste marginea saltelei.

– Domnia sa nu vrea decât să vă vadă la casa dumneavoastră, fericită și cu copii, milady. Toți tații vor asta.

Vinovăția o apăsa. Ar fi fost căsătorită acum, dacă nu s-ar fi comportat prostește. Chiar crezuse că lordul Robert îi va cere mâna. „Multe cupluri logodite își petrec în avans noaptea nunții, Sophia." Și ne vom logodi de îndată ce voi putea vorbi cu tatăl tău."

Doar că după aceea, nu îl abordase pe tatăl ei. Așteptase și așteptase, speranța ei murind pe zi ce trecea, până când, în cele din urmă, îl încolțise, o săptămână mai târziu, la o serată.

– Robert, îi spusese ea după ce rămaseră singuri. Credeam că aveai de gând să vorbești cu...

El îi aruncă o privire rece, cu o expresie atât de neprietenoasă pe chip, încât abia îl recunoscu.

– Atunci ai înțeles greșit, spuse el. Soția mea va fi pură când va veni în patul nupțial.

Sophie rămase fără aer.

– Eu... am fost pură.

– Atunci unde a fost sângele? rosti el disprețuitor.

– Nu știu. Mi s-a spus că nu toate femeile sângerează prima dată.

– Ba da. Și ai fost mult prea... entuziastă pentru o virgină. Să mă căsătoresc cu tine acum ar însemna să-mi dezonorez familia.

Amintirea o făcu să se cutremure. „Dezonoare." Citise adevărul în ochii lui și știuse că Robert nu o va crede niciodată. Întotdeauna va considera că era ceva în neregulă cu ea. Între timp, Robert se căsătorise cu o altă fată, la scurtă vreme după ultima lor discuție, și se mutaseră la familia lui în Țara Galilor. Iar Sophie jurase să nu mai îngăduie nimănui vreodată să o umilească.

Nu va lăsa nici un bărbat să simtă rușinea ei.

Până să facă baie, să se îmbrace, să-și usuce părul și să intre în biroul tatălui ei, se făcuse aproape trei.

– Bună ziua, tată.

Tatăl ei ridică privirea. Secretarul său era acolo, scrijelind abitir cu penița pe un pergament în timp ce marchizul îi dicta. Tatăl ei era un membru important al cercului de elită din Liverpool și își petrecea zilele atât cu îndatoririle guvernamentale, cât și cu chestiunile legate de moșie. Însă, deși mereu ocupat, își făcea timp și pentru ea.

Chipul tatălui ei se înmuie în timp ce se ridică de pe scaun.

– Sophia! Iată zâmbetul frumos care-mi luminează ziua mohorâtă. Vino aici, draga mea.

Ea simți o căldură în tot corpul văzându-i afecțiunea, la fel ca întotdeauna. Tatăl ei cel exuberant și afectuos, care nu se temea niciodată să-și arate sentimentele față de membrii familiei. Încă era chipeș la cei cincizeci și opt de ani ai săi, înalt și în formă, cu fire albe și favoriți. Când se apropie, se întinse spre ea și o sărută pe obraz.

– Sper că nu te-am întrerupt din vreo activitate. Yates, te superi dacă ne acorzi un moment?

– Bineînțeles că nu, milord.

Secretarul își strânse lucrurile și părăsi încăperea.

După ce ușa se închise, el spuse:

– Haide să luăm loc, bine? Am ceva de discutat cu tine. Sophie se așeză pe scaunul din fața biroului lui, împreunându-și degetele. Draga mea, spuse el, reluându-și locul pe scaunul din spatele biroului. Știu ce înseamnă să fii tânăr și să te distrezi, crede-mă, am avut parte de ceva distracție și eu, pe vremea mea, dar tu ești o doamnă și regulile sunt diferite. În fiecare an îți țin aceeași prelegere și în fiecare an o ignori. Astfel, mă tem că a sosit momentul să fie luate măsuri drastice.

Sophie clipi. Aceasta nu era Prelegerea. „Măsuri drastice... Ce voia să însemne asta?"

– Tată, știu că dorești să mă căsătoresc. Voi găsi pe cineva în sezonul acesta, promit.

– La fel a sunat răspunsul tău în fiecare an de când ai debutat în societate. Cu toate acestea, ai rămas nemăritată. Îți descurajezi pretendenții cu atâta iscusință, că ar putea fi considerată o artă. Știu că port și eu o parte de vină pentru că ți-am făcut pe plac în toți acești ani. Dar după ce mama ta... Trase aer adânc în piept, iar ei i se strânse inima, atât pentru că el își pierduse soția, cât și pentru că ea își pierduse mama. Apoi, el continuă: Sezonul acesta va fi diferit. Am deja pe cineva în minte pentru tine. Prin urmare, dacă nu alegi tu, voi alege eu pentru tine.

Lui Sophie se strânse stomacul și rămase cu gura căscată.

– Nu! Nu se poate să vorbești serios.

– Ba da. De ce nu? Sophie, mă apropii de șaizeci de ani. Aș vrea să te văd la casa ta. Poate chiar să țin în brațe un nepot sau doi, înainte de a mă duce pe lumea cealaltă.

Ideea ar fi doborât-o din picioare, dacă nu ar fi stat jos. Nu se gândise niciodată... Desigur, știa că o să moară într-o zi, dar ziua aceea păruse întotdeauna atât de departe. El era tot ce avea. Da, mai exista o mamă vitregă și un frate vitreg, dar nu erau același lucru. Acesta era omul care o legănase până adormea la loc de fiecare dată când avea un coșmar... omul care o lăsase să se dea pe balustradă în pijamale... omul care îi permisese să țină un purcel în casă ca animal de companie.

– Și cu cât te apropii mai mult de treizeci de ani, continuă el, cu atât va fi mai greu să faci o partidă bună.

Cuprinsă de amețeală, ea spuse gâfâind:

– Cine... cine e?

Tatăl ei clătină din cap.

– Nu-ți voi spune, de teamă că vei găsi o cale să îl sperii, dar acest gentilom îndeplinește toate criteriile mele în ceea ce privește soțul potrivit pentru fiica mea. Doar am vrut să știi că te vei căsători anul acesta, fie că îl alegi tu sau îl aleg eu pentru tine.

Mută câteva hârtii pe birou, incapabil să îi întâlnească privirea, iar ea își dădu seama cât de stânjenit se simțea.

Nu îl credea. Tatăl ei nu putea să o mărite cu cineva pe care ea nu îl voia. Nu trebuia decât să-i acorde timp. Să depună un efort rezonabil la petrecerile de anul acesta. Să meargă la câteva plimbări în parc. Apoi va ceda, era sigură de asta.

Dar o mică îndoială continuă să îi dea târcoale tot restul zilei.

Capitolul 6

A doua zi după-amiază, starea de spirit a lui Quint era mai neagră decât obsidianul. Sticla spartă și petele de cerneală din biroul său fuseseră îndepărtate, dar nu făcuse nici un progres în a afla cine era persoana responsabilă pentru intrarea prin efracție, sau ce anume căutase. Din ce putea să spună Quint, totul era la locul său. Nu fusese luat nimic de valoare. Munca lui era bine păstrată într-un loc sigur, în care nu putea fi găsită niciodată de nimeni în afară de el.

În plus, vinovăția se adăuga la celelalte griji. Își pierduse controlul în fața lui Sophie. Se purtase ca un copil, strigând și aruncând lucruri. Cum putea să mai dea ochii cu ea vreodată?

O bătaie timidă în ușa biroului său îi întrerupse șirul gândurilor.

– Da? spuse el repezit.

Apăru una dintre servitoare. „Elizabeth? Eliza?"

– Milord, e un bărbat la ușă care întreabă de un Sir Stephen. Pare foarte convins că domnul locuiește aici. Ce să-i spun?

– Unde e Taylor?

– E jos, milord. Ștergeam praful și am auzit bătaia în ușă.

– De cine a întrebat? De Sir Stephen? Nu locuiește nimeni aici cu numele ăsta. Spune-i că a greșit adresa.

– Tocmai asta e, domnule. Insistă că nu a greșit-o și că e oaspetele domniei voastre.

„Oaspete?" Quint își frecă fruntea.

– Cine este vizitatorul?

– Lordul MacLean, milord.

Asta îl puse pe gânduri. Îl văzuse pe MacLean iarna în cluburi și la diverse evenimente sociale, dar nu schimbaseră nici măcar zece cuvinte. De ce s-ar afla un conte scoțian – unul despre care el și Sophie discutaseră recent – în fața ușii lui Quint, întrebând de un oaspete inexistent?

– Condu-l în salonul din față, te rog.

Servitoarea făcu o reverență și închise ușa. Quint se ridică și își luă haina de pe speteaza scaunului, vârându-și brațele pe mâneci. Putea să aibă legătură cu duelul lui Sophie? Începu să dea ocol biroului, întrebându-se dacă ea apelase la MacLean, până la urmă.

Blestemându-se pentru prostia lui, își încheie nasturii hainei și continuă să se îndrepte spre salon. Sophie trebuia să meargă la MacLean. Nu-i spusese el să nu se mai întoarcă niciodată? Intenționat se purtase cu cruzime față de ea, cu o seară în urmă, sperând că o va ține la distanță. Prin urmare, ușurarea ar fi trebuit să fie emoția predominantă, nu arsura aceasta care îi înflorea în piept, arsură pe care o bănuia a fi gelozie.

Lordul MacLean se ridică la intrarea lui Quint.

– Îmi cer scuze pentru deranj, Quint. Îl căutam pe oaspetele tău, Sir Stephen.

Quint îi făcu semn să se așeze, făcând și el același lucru.

– Mă tem că cineva îți joacă o festă, MacLean. Nu am nici un oaspete.

Scoțianul masiv se încruntă, părând sincer uluit.

– L-am auzit cu propriile mele urechi spunând-o. De ce-ar minți vărul tău?

– Vărul meu?

– Am dat peste el la Madame Hartley cu două seri în urmă, într-o ceartă cu lordul Tolbert. Se pare că Tolbert l-a provocat pe tinerel la duel, refuzând să-i accepte scuzele. A trebuit să intervin, iar Tolbert s-a ofensat că un scoțian intervine într-o dispută a unor gentilomi englezi.

Quint ridică din sprâncene, iar MacLean încuviință din cap.

– Într-adevăr. Nu puteam lăsa lucrurile să rămână așa. Urmează să mă confrunt cu Tolbert într-un duel, iar Sir Stephen a fost de acord să îmi fie secund.

Frânturi familiare de informație își făcură loc în mintea lui Quint: duel. Pantaloni din piele de căprioară. MacLean. Tinerel.

Văr cu vicontele Quint. Iar apoi informațiile se legară. Doamne, Dumnezeule!

Chiar mersese prea departe de data aceasta.

Degetele i se încleștară pe mânerele scaunului. Era tot ce putea face pentru a rămâne așezat, pentru a nu sări și... ce? Să-și vânture pumnii, mânat de o ură neputincioasă? Să aștearnă pe hârtie niște cuvinte dure? Nu se punea problema să o poată lua la goană prin Mayfair, cerând răspunsuri. Hristoase, era patetic.

– Cum arată Sir Stephen? se forță el să întrebe.

– Tânăr. De-abia ieșit de pe băncile școlii, dacă vrei să știi adevărul. Un pic scund, dar toți îmi par astfel. Păr șaten. Ochelari. Slab.

Își ascundea ochii. Inteligent. Nu, nu inteligent, se corectă el. Nimic din ticluiala ei nu indica inteligență. Avea idee cât de iremediabil distrusă ar fi fost reputația ei dacă s-ar fi aflat cine era? Un stol de întrebări i se rotea în minte, dar fără a primi vreun răspuns. Nu-și putea închipui nici măcar un singur motiv pentru care ea umbla de colo-colo prin societatea londoneză, costumată în bărbat. Ba mai mult, într-un bordel.

În afară de a fi izolată într-un turn închis cu un lacăt inexpugnabil, era de neoprit, iar el nu putea face nimic. Nu-și deplânsese niciodată boala mai mult decât în momentul acela. Când se gândea la ea umblând prin Londra, noaptea, nesupravegheată, îmbrăcată ca un bărbat... i se puteau întâmpla tot felul de lucruri nefericite. Avea nevoie de un protector, doar că protectorul ei nu putea să fie cel mai mare crai din Londra. Ultimul bărbat pe care Quint îl dorea în preajma lui Sophie era cel din fața lui.

MacLean îl privea îndeaproape, așteptând un răspuns. Ocazional, reputația de nebun putea fi un beneficiu.

Quint pocni din degete.

– Desigur, vărul meu. Cum de am putut uita de flăcău? Îmi petrec mare parte din timp studiind și nu pot ține pasul cu venirile și plecările lui.

– Așadar, locuiește aici?

– Da, se plimbă de colo-colo prin casă. Dar stai departe de el.

– De ce?

– E imprevizibil. Umblă ca un lunatic în unele nopți. Alteori, nu se ridică din pat toată ziua. Se bătu cu degetele în tâmplă. *Non compos mentis.*

MacLean ridică dintr-o sprânceană.

– Ei bine, voiam să vorbesc cu el despre Tolbert. Trebuia să mă caute ieri, dar nu a apărut.

Era de înțeles. Să se dea drept bărbat era infinit mai ușor noaptea decât ziua. Cel puțin, dădea dovadă de oarecare reținere.

– În calitate de tutore de drept al băiatului, mi-e teamă că nu pot îngădui una ca asta. Starea lui mintală nu l-ar face să fie un secund de nădejde. Ar putea avea o criză, împușcându-te pe tine, în schimb.

MacLean se încruntă și încuviință din cap, iar Quint întrebă:

– Știi cumva de ce l-a provocat Tolbert pe Sir Stephen?

MacLean își ridică trupul mătăhălos de pe scaun și rânji.

– Nu am priceput toată povestea, dar am auzit că din pricina unei femei de la Pretty Kitty.

Quint se înecă, dar își mască repede șocul tușind.

– Așa spui? Voi avea grijă să îl întreb data viitoare când îl văd. Așa că ferește-te de Sir Stephen ca de un ciumat. Nici măcar nu m-aș apropia de el, dacă aș fi în locul tău. Se ridică și îi susținu privirea lui MacLean. Stai departe, departe de tot de Sir Stephen.

MacLean își ridică mâinile, ca și sprâncenele.

– Nici o problemă. Dar s-ar putea să nu mai dea așa des de bucluc dacă l-ai îngrășa. Flăcăul e mai slăbănog decât un băț dintr-un gard.

Pe strada din spatele ceainăriei aștepta o trăsură mare. Birjarul sări în picioare când Sophie se apropie.

– Salutări, milady.

– Bună ziua, Biggins.

Acesta îi deschise ușa și coborî scărița.

– Mulțumesc.

Urcă în trăsură, arcurile bine întinse ale vehiculului protestând ușor. Perdelele erau trase, iar în interior fusese aprinsă o lampă. Biggins închise ușa în urma ei.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, le spuse Sophie celor două femei care așteptau în interior, în timp ce ea se așeza.

– Nici o problemă, milady, spuse Pearl Kelly zâmbind. Eu și Mary comparam trucurile meseriei, cum ar veni.

Fața delicată a lui Pearl era încadrată de bucle atent poziționate, într-un stil atât tineresc, cât și ademenitor. Deși era devreme, bijuteriile ei luceau în interiorul slab luminat. Sophie nu o văzuse niciodată pe Pearl fără ceva lucindu-i la degete sau la gât.

– Îmi pare tare rău că am ratat conversația. Poate...

– Nu, știți că nu pot. Pearl își îndreptă mustrător un deget înspre Sophie. Lady Winchester și ducesa mi-ar pune amândouă pielea în băț. Nu înainte să vă căsătoriți.

Sophie își înghiți replica, și anume că nu se va mărita niciodată, căci ce rost avea. Nimeni nu o credea, oricum. Se întoarse către fata slabă, cu părul negru, de lângă Pearl.

– Mary, îți mulțumesc că ai fost de acord să te întâlnești cu mine. Aș fi venit la tine, la Kitty, dacă ar fi fost posibil, dar mi-e teamă că Sir Stephen trebuie să rămână nevăzut pentru câteva zile.

Poate că Sir Stephen scăpase de întâlnirea din zori cu Tolbert datorită intervenției lordului MacLean, dar acum era implicat într-o alta, tot datorită lordului MacLean. Cine să fi zis că bărbații din aristocrație erau atât de aprinși în spatele ușilor închise?

Mary ridică din umeri.

– Nici o problemă, milady. Nu am ocazia să stau de vorbă cu Pearl Kelly și cu fiica unui marchiz în fiecare zi.

– Iar faptul că te-ai furișat afară nu îți va provoca probleme?

– Nu, milady. Prietena mea Tibby mă va acoperi.

– Totuși, cel mai bine e să nu te reții. Mă întrebam dacă mi-ai putea spune despre domnul care o plăcea pe Rose și care îi promisese că o va instala într-o casă.

– Să o instaleze? Rose nu mi-a spus niciodată nimic despre vreun protector, milord.

– Se pare că i-a spus surorii ei. Mă gândeam că poate ți-a împărtășit și ție vestea.

– Mă tem că nu, milady. Avea, într-adevăr, niște clienți regulați, dar nu am auzit niciodată că îi căzuse cu tronc vreunuia.

Sophie schimbă o privire rapidă cu Pearl.

– Cât despre acești clienți recenți, spuse Pearl, ai vreo idee cu privire la identitățile lor?

Mary înclină din cap și reflectă la întrebare.

– Ei bine, stați să vedem. Îi cunosc doar după cum le zicea, ăăă, pe numele de alint...

Ridică din sprâncene.

– Da, înțeleg. Apoi Pearl îi spuse lui Sophie: Le dau nume după performanța sau după preferințele lor în dormitor.

– Ah, spuse Sophie. Și?

– Să vedem. Unul din oamenii lui O'Shea. Îl numea Sweaty[1]. Un alt domn, îl numea La Gauche[2]. Mary își puse mâna în poală, întinse un deget și îl îndoi spre stânga. Pearl chicoti, iar Sophie scăpă porumbelul:

– Pot face asta?

Mary și Pearl izbucniră în hohote de râs.

– Prea bine, spuse Sophie pentru a reveni la subiect. Altcineva?

– Mai era Watcher[3]. Nu voia să o atingă niciodată, doar să o privească... știți. Mary se foi pe scaun. Unuia îi zicea Regele George, căci nu părea a fi în toate mințile, Dumnezeu să-l odihnească pe Maiestatea Sa.

– Cum adică nu era în toate mințile? întrebă Sophie tăios.

– Bătea câmpii, cred. Nu era violent, doar... ciudat. Vorbea tot felul de prostii. Dar nu cred că i-ar fi făcut rău, milady. Rose era o fată cu capul pe umeri.

– Nu mă îndoiesc, dar răul nu se arată întotdeauna direct. Îți mai vine vreunul în minte?

– O, era un bărbat care se bâlbâia când se excita. „Limbă încâlcită" îi spunea. Asta e tot ce-mi pot aminti, milady.

– Mulțumesc, Mary. Îmi trimiți vorbă dacă îl întâlnești pe vreunul dintre bărbații aceștia? Aș vrea să văd dacă le pot afla identitatea.

– Da, milady. Mai mult ca sigur că vor începe să se vadă cu alte fete de la Kitty.

Sophie băgă mâna în poșetă, scoase câteva monede și i le dădu lui Mary.

– Ascunde-le și folosește-le pentru tine.

---

[1] Asudatul

[2] Stângaciul, în limba franceză, în original (n.red.)

[3] Privitorul

– Mulțumesc, milady. Așa voi face.
– O conduci înapoi? o întrebă Sophie pe Pearl.
– Da, milady. Aveți grijă.
– Și voi.

Un al doilea vizitator sosi la scurt timp după plecarea lui MacLean, unul pe care Quint nu îl putea alunga, oricât de mult ar fi vrut.

– Quint, îți mulțumesc că m-ai primit. Lordul David Hudson intră în biroul lui Quint, sprijinindu-se ușor în bastonul din mâna stângă. Deși va trebui să-mi explici de ce refuzi să vii la mine, bolnav sau nu.

Hudson fusese contactul lui Quint la Ministerul de Interne timp de șapte ani. Extrem de inteligent și charismatic, Hudson era, neîndoielnic, unul dintre cei mai importanți bărbați din guvernul britanic, deși era ușor neclar ce făcea exact. Îl recrutase pe Quint în timpul conflictului napoleonian, iar Quint se bucurase de anii aceia în care dezvoltase coduri complicate, pe care francezii nu le puteau sparge. Cei doi comunicau doar sporadic în ultima vreme. Hudson știa despre el că lucra la ceva, dar nu cunoștea detaliile. Quint prefera să-și țină munca secretă până la finalizare.

– Am fi putut rezolva totul prin corespondență, spuse Quint. Nu era nevoie să bați drumul până în Mayfair.

– Da, omul tău a încercat să mă alunge de la ușă. Și e suficient să spun că nu am venit în vizită de curtoazie.

Privi în jur după un loc unde să se așeze.

Quint îndepărtă cu reticență lucrurile de pe un scaun.

– Dar dacă aș fi contractat ceva contagios?

Hudson se îndreptă spre scaun, își ridică cu un gest tacticos cozile redingotei și se așeză. Își rezemă bastonul de birou.

– Dar nu ai contractat nimic. Ești perfect sănătos.

„Aș face mai bine să nu-l contrazic", se gândi Quint. Nu avea nici o intenție de a explica exact cât de prost se simțea.

– Acum că ești aici, poate că îmi poți spune de ce ai vrut să mă vezi.

Hudson își rezemă coatele de brațele scaunului, ridicându-și degetele.

– Cât știi despre situația politică actuală a Greciei?

Quint își înclină capul, căutând prin informațiile din minte.

– Știu că se coace o revoluție acolo de un număr de ani și că Filiki Eteria face demersuri considerabile în privința planurilor de lansare a unei campanii de eliberare de sub conducerea otomană. Grecii au susținerea lui Alexandru I, care se presupune că speră să colonizeze regiunea, după vărsarea de sânge, iar Anglia ar prefera ca Rusia să nu obțină un avanpost atât de apropiat de țărmurile noastre.

– Foarte bine. Castlereagh susține nevoia menținerii status quo-ului, având în vedere situația, pentru a păstra pacea în Europa cât mai mult posibil. Eu însă orchestrez lucrurile în tăcere, pentru a mă asigura că indiferent când ar începe disputa, aceasta se va desfășura așa cum dorim.

– Aha!

– Da, înțelegi încotro mă îndrept, presupun. Știu de treaba pe care ai făcut-o împotriva lui Bonny și mai știu de predilecția ta de a rezolva enigme nerezolvabile. Bănuiesc că încerci să spargi codul secret al lui Vigenère pe durata încarcerării tale autoimpuse. Nu e nevoie să-ți comunic cât de valoroasă ar fi această soluție pentru guvernul britanic, dat fiind că toate celelalte guverne din Europa îl utilizează. Am putea citi și descifra toate mesajele codate trimise vreodată. Prin urmare, întrebarea este cine altcineva mai știe de munca ta?

Înfricoșător cât de multe știa Hudson.

– Absolut nimeni.

– Am înțeles că aseară ai avut un intrus aici. De ce s-ar osteni cineva să facă asta, în opinia ta, dacă nu ai fi aproape de găsirea soluției?

Quint înțepeni, de-abia mai fiind în stare să răspundă. Cum de aflase Hudson despre seara trecută?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Pentru că nu există nici un alt motiv. Ești sigur că nu ai spus nimănui despre munca ta? Lui Lady Sophia, poate?

„La naiba!" Quint îi cercetă figura, dar Hudson nu trăda nimic. Nu exista nici un indiciu cu privire la felul în care aflase despre... prietenia lui cu Sophie. Omul avea gheață în vine; nu era de mirare că urcase atât de sus în slujba Maiestății Sale.

– Nu, Lady Sophia este o prietenă. Nimic mai mult.

O mică tresărire a buzelor fu singura reacție sesizabilă la Hudson.

– Presupun că cel care a intrat prin efracție nu a găsit nimic. Treaba la care lucrezi este într-un loc sigur?

– Da.

– Există vreo șansă să-mi spui unde o ții?

– Nici una.

Hudson își bătu degetele unele de altele într-o mică demonstrație de iritare.

– Quint, Castlereagh este... nepopular. Oamenii sunt nemulțumiți de politica sa, de cele Șase Legi și altele asemenea. Iar această discordie îi afectează starea mintală. Opinia publică poate fi foarte aspră când se întoarce împotriva ta.

Quint încercă să nu reacționeze. Cunoștea regulile jocului. Hudson nu se lăsa intimidat, așa că acum își încărcase tolba cu săgeți bine țintite. Quint privea și aștepta.

– E îndoielnic că va mai rezista mult, continuă Hudson, așa că trebuie să începem să ne gândim la viitorul Angliei.

– Iar tu speri să-i urmezi?

Hudson făcu o grimasă.

– Cerule mare, nu. E o poziție mult prea vizibilă pentru mine. Prefer să rămân în umbră, unde se află adevărata putere. Dar am deja în minte pe cineva, cineva care va asculta de glasul rațiunii, când va fi necesar. Ca și când un pair al regatului ar avea nevoie de protecția noastră.

Lui Quint i se ridică părul pe ceafă. Doamne, ura politica. De ce nu-și puneau bărbații inteligenți timpul și efortul în slujba unor scopuri mai demne, precum știința și folosofia, era peste puterea lui de înțelegere. Boala și foametea puteau fi foarte bine eradicate, dacă nu ar exista politicienii. Și agenții guvernului britanic.

– Nu pot scoate la iveală ceea ce nu am încă, Hudson. Treaba e în lucru, dar nu e terminată. Când va fi gata, o vei avea – nici o clipă mai devreme.

Omul zâmbi afabil, deși privirea sa rămase la fel de dură precum cremenea.

– Desigur. Atâta timp cât eu sunt cel care o va primi.

Ceea ce însemna că întrevedea posibilitatea vânzării de către Quint a soluției codului secret unui imperiu rival.

– De ce n-ai fi? contracară el cu răceală.

– Nu-mi pot imagina. Dar asistăm la niște evenimente ciudate în ultima vreme, nu-i așa?

În timp ce îl privea țintă pe Hudson, Quint catalogă rapid înfățișarea acestuia. Păr negru scurt, genul pe care îl vedeai sub peruci, rărit pe frunte, formând un decupaj în față. Unghii curate și scurte. Îmbrăcat elegant, cu haine costisitoare. Același șchiopătat, de pe urma unei răni suferite pe când luptase cu Wellington în Portugalia, înainte de a intra în slujba guvernului. Nici o pată, nici o urmă de murdărie nu-i umbrea prezența. De ce pierdeau bărbații atâta vreme cu înfățișarea lor era un lucru care îl uimea continuu pe Quint.

Nimic nu părea nelalocul lui, însă ceva nu era în regulă. O știa instinctiv. Același baston pe care Hudson îl purta mereu, în interiorul căruia se ascundea fără îndoială o sabie lungă și ascuțită. Din mâner lipsea o mică bucată de lemn, în apropierea capului.

Însă nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să-l facă pe Quint să nu se simtă în largul său. Atunci de ce insista o parte din mintea lui să caute acolo unde nu exista nimic? Nu era decât un singur răspuns: mintea lui se deteriorase chiar mai mult decât crezuse inițial. Ideea îl deprimă al naibii de tare.

Hudson își apucă bastonul și se ridică de pe scaun. Quint se ridică și el, tulburat.

– Te las atunci la treabă, spuse Hudson, îndreptându-se spre ușă. O zi bună, Quint!

Câteva momente mai târziu, după plecarea lui Hudson, Quint îl chemă pe Taylor în birou.

– Da, milord?

– Taylor, membrii personalului, câți sunt în total acum? Zece?

– Nouă, milord. Servitoarea care se ocupa de partea de sus a casei a demisionat astăzi, ceva mai devreme.

Quint căută în birou o bucată goală de hârtie.

– Cere uneia dintre celelalte servitoare să-i preia sarcinile sau angajează una nouă. Nu contează pentru mine. Mulțumesc, Taylor. Asta e tot.

– Iertați-mă că întreb, dar v-ați gândit vreodată să angajați un valet?

Cu penița deasupra călimării, spuse:

– Nu. De ce?

Nu voia un valet. Nu mai avusese unul de la douăzeci de ani. Valeții nu erau de acord cu orele lui bizare de somn și cu obiceiurile lui de a se îmbrăca. Erau mai răi decât doicile, iar Quint nu avea nevoie să fie îngrijit ca un copil. Ca un imbecil. O, la naiba...!

– Servitoarele, milord, sunt responsabile de multe sarcini într-o casă de mărimea acesteia. Solicitările suplimentare legate de garderoba domniei voastre – cusutul, lustruitul, călcatul – nu intră în sarcinile pe care le îndeplinesc în mod normal pentru stăpânul casei. E treaba valetului. Cred că am reuși să păstrăm servitoarele mai multă vreme dacă am avea un valet. Probabil că pe fața lui Quint se citea oroarea, căci Taylor adăugă iute: Am putea să-l ținem jos, milord, dacă preferați. Domnia voastră nu trebuie să-l vadă niciodată. Dar ar putea avea grijă de haine, eliberând servitoarele de această responsabilitate.

Avea logică, la naiba. Lui Quint nu-i păsase niciodată de convenții, dar poate că nu era cinstit să le ceară servitoarelor să facă mai mult decât trebuia.

– Bine. Găsește unul, dar ține-l departe de ochii mei.

– Mulțumesc, milord.

Taylor se retrase, lăsându-l pe Quint singur să reflecteze asupra dialogului cu Hudson.

Oare cum aflase Hudson informațiile? Trebuia să fie cineva din casa lui Quint, cineva care observa și transmitea bilete Ministerului de Interne.

Și mai era intrusul. Deși structura casei Beecham nu era complicată, omul știuse exact unde să găsească cea mai rapidă ieșire. Ceea ce sugera că era familiarizat cu casa. Și mai știa că el și Sophie erau prinși în discuții în sala de bal. Prin urmare, cine era?

Casa Beecham atrăgea o adunătură de oameni, în principal din pricina reputației lui Quint ca stăpân dificil și a faptului că nu se deranja niciodată să ceară referințe. Era posibil ca toți membrii personalului să nu fie cine pretindeau. Nici o agenție de angajare nu mai voia să lucreze cu el, astfel că toți cei angajați erau luați de pe stradă. Nu că ar fi contat; orice i-ar fi putut spune o agenție de angajări ar fi fost mult mai puțin decât putea observa Quint singur.

Interviul lui Taylor, cu câteva săptămâni în urmă, de exemplu. Un flăcău cu față proaspătă, pantofi de împrumut, exagerat de slab, cu o cicatrice vagă de la o arsură pe interiorul încheieturii drepte. Prea tânăr ca să fi slujit vreodată ca majordom, dar disperat după orice slujbă putea găsi. Quint îl angajase pe loc. Însă nu știa nimic despre proveniența lui.

Se încruntă privind spre pereții biroului său. Casa aceasta era ultima alinare care îi rămăsese, singurul loc unde se putea retrage. Crescuse aici... își îngropase părinții aici... moștenise titlul exact în încăperea aceasta. Era singurul loc din lume unde se simțise în siguranță.

Până acum.

Capitolul 7

Quint se holba la coșul de pe prag. Era acoperit cu o pătură roșie de lână, iar deasupra materialului gros se afla o hârtie mare, pe care scria: „Pentru domnia sa".

– Cine spui că l-a trimis, Taylor?

– Nu se știe, milord. Persoana a plecat înainte ca bucătăreasa să răspundă la ușă.

Quint se scărpină gânditor în bărbie. După spargerea din urmă cu câteva seri, presupunea că orice era de așteptat.

– Ar fi mai bine să te dai înapoi, Taylor, spuse el.

Majordomul se îndepărtă, iar Quint ridică marginea păturii. Și văzu... o blană maro. Și niște picioare.

Trase pătura și dădu peste un câine adormit. Un cățeluș, mai exact. Maro-deschis pe tot corpul și negru în jurul nasului. În jurul gâtului avea legată o fundă mare, stacojie, sub formă de papion.

– Vai, este un cățeluș, spuse bucătăreasa, privind împreună cu Taylor peste umărul lui Quint. Și ce drăgălaș e!

Quint făcu o grimasă.

– Câinii nu sunt drăgălași. Câinii fac dezordine, sunt murdari și extrem de proști. Îți solicită atenția și mănâncă...

Se întrerupse, căci animalul începuse să se miște, trezindu-se și dând din labe. Clipi de câteva ori și se rostogoli pe spate să se întindă.

– E băiat, aș zice, adăugă bucătăreasa râzând, apoi deveni iute serioasă. Mă iertați, milord.

– Nu e nevoie să te scuzi pentru că ai tras concluzia anatomică evidentă, spuse Quint ridicându-se. Întrebarea este ce vom face cu el? Nu îl putem păstra. Poate că băieții de la grajduri...

Bucătăreasa spuse pe nerăsuflate:

– Dar, milord, câinele acesta este pentru domnia voastră. Cineva a dorit să-l primiți.

Câinele să răsuci pe burtă și se ridică. Urechile îi fluturară, atât de mari erau, și își puse labele mari pe marginea coșului, încercând să sară afară.

– Da, dar nu știu absolut nimic despre animalele domestice. Cum să am grijă de el, cu ce să îl hrănesc?

– Vai, nu e greu, milord. Adică, după ce îl dresați cum trebuie.

Quint își trecu mâna peste față. Hristoase, animalul va urina prin toată casa. Taylor își drese vocea.

– Dacă mi-e îngăduit, milord, cred că animalul e un membru bine-venit în gospodăria noastră. Servitorii vor aprecia ocazia de a avea grijă de el.

– O, da, adăugă bucătăreasa grăbită. Sunt de acord, milord.

Acum, Quint ar fi părut un căpcăun dacă ar fi încercat să se descotorosească de creatură.

– Câinii au nevoie de mișcare. Cine îl va scoate la plimbare?

– Voi pune un lacheu să o facă.

– Și presupun, i se adresă Quint bucătăresei, că îmi vei spune că tu vei hrăni animalul.

– Într-adevăr, milord. Avem destule resturi pentru el.

Cățelușul se chinuia încă să iasă din coș, însă marginile de răchită erau mai înalte decât capul lui. Quint se aplecă și înclină coșul până ce creatura reuși să se rostogolească afară. Dând din coadă nebunește, cățelușul coborî treptele și începu să amușineze pământul.

Quint știa cine îl trimisese. Nu se putea abține să nu-și vâre nasul, în ciuda cuvintelor aspre pe care i le aruncase. De ce era atât de hotărâtă să îl asalteze continuu? Exercițiul pentru duel,

scrima... iar acum un câine. Nu avea timp pentru un animal. Trebuia să-și folosească întreaga concentrare în cercetare și experimente, în găsirea unei căi de a redeveni cel care fusese. Cel de dinainte de accident.

Încă nu se decisese ce să facă în privința celeilalte identități a ei – Sir Stephen. Întreaga tărășenie ar fi fost amuzantă, dacă nu era și incredibil de nesăbuită. Escapadele ei în haine de gentilom aveau vreun scop sau era doar plictisită? Și cum de nu-i descoperise nimeni secretul până acum? Quint ar recunoaște-o dintr-o mie, oricum ar fi costumată.

Câinele dădu fuga pe trepte și se ridică pe picioarele din spate, punându-și lăbuțele din față pe cizmele lui Quint. Animalul părea absurd de fericit, cu ochii aceia mari, rotunzi, scânteietori și jucăuși, iar Quint se întrebă de ce era atât de al naibii de veselă o creatură atât de stupidă precum un câine. Părea să dorească ceva de la el, dar Quint habar n-avea ce trebuia să facă.

– Vrea să îl mângâiați, spuse bucătăreasa cu blândețe. Haideți, scărpinați-l în spatele urechilor, milord.

Simțindu-se ridicol, sub ochii bucătăresei și ai lui Taylor, care îl priveau, Quint întinse mâna să mângâie capul cățelușului cu un deget. Catifelat. Nu mai atinsese nici un câine până atunci. Mama sa nu-i îngăduise să țină animale de companie. Studiase animalele la țară și călărise cai, desigur, dar nu mângâiase niciodată un câine. Însă animalului părea să îi placă ce îi făcea, dacă faptul că dădea din coadă era un indiciu.

Pe nepusă masă, cățelușul îi linse palma. Quint își trase palma și se ridică în picioare, apoi clătină din cap la propria sa ipostază ridicolă. Linsul era instinctiv pentru animalele din familia Canidae, atât ca metodă de curățare, cât și pentru a arăta că erau prietenoase. Cu toate acestea, își șterse mâna de pantaloni.

– Ce fel de rasă de câine e, ce credeți? întrebă bucătăreasa.

– Mastiff, cred, răspunse Taylor. Și, judecând după mărimea labelor, se va face mare când va crește.

– Cât de multe știi despre câini? își întrebă Quint majordomul.

Obrajii tânărului se îmbujorară.

– Am crescut la țară, milord, iar familia mea avea animale de toate felurile.

– Excelent. Consideră că este responsabilitatea ta atunci.

Cățelușul mai făcu o tură în viteză prin curte, cu urechile săltându-i, iar Quint se miră de darul bizar. Un câine. Ce fusese în capul ei?

– Sunt încântat să-i port de grijă, spuse Taylor, dar onoarea de a-i pune un nume ar trebui să vă aparțină.

– Un nume? Pe care să-l strigăm, vrei să spui? Cum să numești o asemenea creatură?

Să-i dea o identitate îl stânjenea, ca și când ar fi tratat animalul ca pe o ființă umană. În plus, dacă îi dădea un nume, i-ar veni mai greu să scape de el.

Desigur, dacă îl îndepărta, erau toate șansele ca Sophie să-i ofere pur și simplu altul. Oftă.

Probabil că ar avea mai puține bătăi de cap dacă va păstra blestemata creatură, momentan.

– *Canis horribilis*.

– Milord?

– Numele lui. *Canis horribilis*. Quint arătă spre cățeluș, care săpa acum sub un arbust. Potrivit, cred.

Taylor își strânse buzele, dar spuse:

– O alegere excelentă, milord.

Quint zâmbi larg.

– Mă bucur că ești de acord, Taylor. Acum e al tău cu totul. Se întoarse și porni către bucătărie. Făcuse deja un pas, când ceva i se izbi de gleznă. Cățelușul aștepta la călcâiele lui. Du-te cu Taylor, Canis.

Cu limba atârnându-i în colțul gurii, câinele stătea în fund și clipea spre el. Quint arătă spre majordom, încruntându-se la câine.

– Du-te, Canis!

Nimic. Animalul se holba răbdător la Quint.

Quint își trecu o mână prin păr. Dacă o cunoștea pe Sophie, era undeva prin apropiere, într-un loc de unde să-i poată observa reacția. Așadar, spera din suflet că se distra. Pășind înainte, trecu pe lângă Taylor și se întoarse din prag.

– Să nu te aștepți la recunoștință din partea mea, strigă el în lumina slabă.

Jură că auzise chicote înainte de a dispărea în casă.

*

Mirosul inconfundabil al Tamisei umplu trăsura, iar Sophie își întoarse privirea spre fereastră. În lumina zilei, cheiurile forfoteau de muncitori aspri care lucrau pe docuri și de marinari care descărcau mărfurile, ca și de funcționari vamali cu o mină eficientă, patrulând de colo-colo. Însă noaptea, zona avea o neclintire stranie. Funcționarii de la Fisc le interziceau oamenilor să umble pe cheiuri, pentru a proteja mărfurile de furt, astfel că aceștia se mutau la țărm, în bordeluri și baruri.

În cele din urmă, roțile se opriră. Sophie deschise ușa și coborî. Birjarul sări jos, și pentru o clipă o surprinse statura lui. Nu păruse atât de mare pe capra trăsurii. Băgă mâna în buzunar după câteva monede, i le dădu și se pregăti să plece.

– Vă aștept aici, domnule, spuse birjarul, atingându-și pălăria.

Se opri. Deși aprecia gestul, i se păru ciudat că acesta presupusese că treaba pe care o avea ea acolo nu va fi de durată.

– Nu știu cât va dura.

– Nu vă faceți griji, domnule, vă aștept bucuros.

„Hmm!" Acesta era primul birjar pe care îl angajase și care nu plecase în secunda în care fusese plătit. Cu toate acestea, ar fi fost o prostie să îl contrazică.

Situat pe Wapping Street, la numărul 259, sediul poliției de lângă Tamisa era o clădire neimpozantă cu trei caturi, aflată pe malul râului. Fusese înființată acolo cu douăzeci și ceva de ani în urmă, iar polițiștii erau însărcinați cu capturarea și reținerea infractorilor prinși asupra faptului pe Tamisa și în jurul acesteia. Deși inițial fusese o cale de protecție împotriva pirateriei și a hoției, printre responsabilitățile polițiștilor se numărau și cadavrele găsite în râu, întocmai motivul pentru care Sophie era acolo.

Bătu la ușă. După câteva minute apăru un bărbat, îi deschise și o lăsă să intre. Era scund și purta ochelari. Să tot fi avut peste treizeci și cinci de ani.

– Bună seara, îi spuse ea, pășind înăuntru pe dușumeaua aspră. Sunt Sir Stephen Radcliff. Aș dori să vorbesc cu cineva referitor la nefericita descoperire de alaltăieri.

Omul privi pe deasupra ochelarilor.

– Îmi cer scuze, domnule, dar avem de-a face cu multe descoperiri nefericite. La care vă referiți?

– La fată. Cea căreia îi lipsește o mână. Ridică brațul drept demonstrativ. Mă tem că s-ar putea să fie cineva cunoscut. Aș dori să o văd, dacă se poate.

– Doctorul a dus-o jos, spuse el, îndreptându-se spre un birou mare lipit de perete, dar nu mai prea poate fi recunoscută. Ați văzut vreodată un corp scos din apă, domnule?

Sophie se îndreptă nițel de spate. Sau cel puțin încercă.

– Nu am mai văzut, dar nu renunț. E posibil ca fata aceasta să fie sora valetului meu și vreau să îl liniștesc.

Puse pe furiș câteva monede pe blatul biroului.

Funcționarul nu ezită să vâre arginții în buzunar.

– Desigur, domnule. Urmați-mă.

Ieși din nou de după birou, cu un inel mare de chei în mână. În colț se afla o lampă, pe care o luă cu el. Sophie îl urmă pe ușa pe care funcționarul o deschise, dând la iveală un șir de trepte. Coborâră, iar lumina slabă arunca umbre pe pereții goi și murdari. Pe ambele părți ale coridorului se aflau uși cu lacăte grele. Continuară spre capătul îndepărtat, unde bărbatul folosi o altă cheie pentru a deschide o ușă groasă de lemn.

– O ținem încuiată noaptea, explică el și îi făcu semn să intre.

Încăperea aceasta era mai luminoasă decât se așteptase, cu numeroase lămpi poziționate în jurul camerei spațioase. Diverse instrumente erau înșirate peste tot, argintiul lor macabru reflectându-se în licărul de lumină. Erau trei mese lungi, dintre care două acoperite cu pânză. Un tânăr cu barbă, cu sânge pe veșminte – doctorul, presupuse ea – se sprijinea de cea de-a treia masă de examinare, goală, cu un trabuc aprins între degete. Avea cearcăne întunecate sub ochi, ca și când nu ar fi dormit de vreme îndelungată.

– Acest domn dorește să o vadă pe fata scoasă din râu ieri, cea care nu are o mână, spuse ofițerul de poliție.

Doctorul își ridică obosit țigara și întrebă:

– Vă deranjează? S-ar putea să vă ajute să nu vi se umezească ochii, dacă nu sunteți obișnuit cu celălalt miros.

Ea încuviință din cap, recunoscătoare. Celălalt miros era deja destul de puternic – o duhoare fetidă și grea de carne în descompunere. Gesticulă înspre o masă lungă, pe care se afla o siluetă acoperită cu pânză.

– Chiar aici.

Se îndreptă spre ea și ridică pânza dintr-o mișcare, dând la iveală o formă dezbrăcată, palidă și umflată, cu o incizie în centrul corpului. Sophie trebui să își înfigă unghiile în palme pentru a nu reacționa. Nu mai văzuse niciodată un cadavru, ca să nu mai vorbim de unul scos din apă. Pielea era cenușie și lăsată, sfâșiată pe alocuri, cu stomacul dilatat. Părul îi fusese tăiat scurt, cu asprime și haotic. Pieptul i se strânse de milă când se forță să se apropie.

– Doi polițiști au găsit-o ieri, în jurul amiezii. Niște băieți aruncau pietre înspre ceva care plutea pe apă, iar polițiștii au mers să investigheze. Au scos-o și au adus-o aici.

Sophie înghiți cu greutate.

– Știți de ce a murit?

Arată spre semnele purpurii din jurul gâtului ei.

– Strangulare.

– Iar mâna i-a fost tăiată.

– Da, și foarte atent.

Se plimbă în jurul mesei, studiind cadavrul din diverse unghiuri. Mirosul devenise mai apăsător și se luptă cu senzația de vomă. Scoase o batistă din haină și și-o puse la nas.

– Semnul de acolo, de pe picior... Este un tatuaj?

– Da. Este o o carte mică de joc, dama de pică. Probabil un semn al casei în care lucra. Nu este o practică răspândită, dar există câteva care o fac.

Așadar, nu era Rose, care fusese angajată la Pretty Kitty. Sophie simți o oarecare ușurare, până când își dădu seama că, de fapt, o altă fată fusese ucisă. Adică, în total, patru fete găsite în ultimele șase luni, iar de Rose tot nu se știa nimic. Se gândi la Natalia, care lucra la tavernă și care dispăruse cu câteva luni în urmă. Era posibil să fie și ea una dintre victime?

– Îmi mai puteți spune altceva despre ea sau aveți vreo idee când a fost ucisă?

El scoase un fuior lung și subțire de fum printre buze.

– În general durează cel puțin două zile până când ajung să plutească la suprafața apei, în funcție de temperatură. Era moartă înainte să ajungă în apă. Pare că a fost și violată.

Sophie închise ochii pentru o clipă. Un sfârșit tragic pentru oricine, prostituată sau doamnă.

– Mulțumesc. Cred că asta este tot ce am avut nevoie să aflu. Pot să las bani pentru o înmormântare onorabilă?

Doctorul păru surprins.

– Lăsați-i la funcționar, domnule. Cred că ar aprecia acest lucru.

Ușa se închise în spatele tânărului, iar polițistul care trăsese cu urechea cât putuse își mângâie barba. Sir Stephen, spusese. Nu era nici un motiv ca un gentilom atât de tânăr să viziteze postul de lângă Tamisa în puterea nopții. Venise să vadă fata, ultima victimă în ceea ce ziarele numeau „Crimele de pe râu". Pusese prea multe întrebări, în opinia polițistului. Părea că vrea să știe mai mult decât identitatea fetei.

Sir Stephen îl întrebase pe doctor și despre celelalte victime. De ce? Inițial era curios cu privire la ultima fată, nu la toate celelalte. Așadar, de ce mințise?

O persoană anume îi plătea polițistului bani buni pentru a sta cu ochii în patru pe felul în care mergeau lucrurile pe Wapping Street. Rapoarte secrete săptămânale cu rezultatele investigațiilor și cu activitățile biroului erau scrise de polițist fără greș și trimise la adresa solicitată. Era motivul principal pentru care prefera să lucreze la birou noaptea.

Cu șuvoiul constant de comisari, marinari și sergenți care intrau și ieșeau din secție în timpul zilei, era aproape imposibil să te ușurezi fără să nu-ți privească cineva peste umăr.

Însă noaptea, polițistul putea face exact ce voia. Doctorul putea lucra până târziu, dacă îl aștepta vreun cadavru nou, dar stătea la etajul inferior. Astfel că nu era nimeni care să-l oprească pe polițist când luă penița și găsi o bucată nouă de pergament.

Quint stătea exact lângă ușile terasei și privea cum Canis alerga în grădina întunecată, cu urechile acelea mari tresăltând frenetic. Trecuseră două zile de când Canis intrase în viața lui, și Quint trebuia să admită că invazia nu fusese atât de rea pe cât se temuse. Animalul nu-l părăsea aproape nici o clipă, ceea ce i se părea... straniu de reconfortant.

Nu că ar fi recunoscut.

Taylor avusese dreptate; personalul se atașase pe loc de animal, dornic să participe la frecventele plimbări și hrăniri ale acestuia. Dar Canis se întorcea mereu la Quint. Animalul se atașase de el, și nu putea face absolut nimic în privința aceasta.

Cum de știuse ea?

Canis începu să latre fericit. Era același sunet neîntrerupt ca atunci când voia ca el să-i acorde atenție. Era cineva în grădină și nu trebuia să fii un geniu ca să deduci cine anume se afla acolo. Începea să-și facă un obicei din asta.

– Ai face bine să ieși la iveală, strigă el. N-o să tacă până ce nu apari.

„Tenace" era puțin spus, când bestia voia ceva.

Lătrăturile încetară și, în curând, apăru Sophie, părând adorabil de spășită, cu Canis cuibărit în brațele ei.

– Nu plănuiam să te deranjez. Voiam doar să mă asigur că nu l-ai dat.

Urcă treptele spre terasă, îl puse pe Canis jos, apoi se apropie. Purta o mantie și o bonetă negre, ceea ce îl făcu să presupună că celea erau hainele ei de pândă.

– Ar fi trebuit, dar personalul s-a atașat de nesuferita creatură.

– Doar personalul?

Nu-i păsa de zâmbetul arogant de pe buzele ei.

– I-am dat nume, nu-i așa? Ce mai vrei de la mine?

– E mai bine fără pantofi?

Quint privi în jos la picioarele lui goale. Greu de spus când începuse să-i facă plăcere să simtă sub tălpile goale dușumeaua rece de marmură, dar cert este că îl ajuta să se simtă viu. Un adevărat gentilom nu va fi văzut niciodată fără pantofi, însă Quint nu avea de gând să se încalțe iar. Dacă ei o să i se pară jignitor, nu avea decât să o ia frumos la picior spre casă.

– E o senzație... reconfortantă. Ca și cum răceala îți leagă picioarele de podea. Ar trebui să încerci și tu într-o zi.

Își ridică fustele simple, dând la iveală niște botine maro, cu șireturi negre. Aplecându-se, își desfăcu șireturile, apoi se ridică și începu să-și scoată pantofii. Quint o privea cu un amestec de fascinație și oroare. Femeia chiar avea de gând să-și scoată

încălțămintea? Buna-cuviință nu-l preocupase niciodată, dar până și el știa că asta era ceva inacceptabil.

Două pocnete ușoare și iată că picioarele ei acoperite de ciorapi ieșiră la iveală. Inima îi bătu tare în piept, și de data aceasta nu avea nimic de-a face cu teama. În ciorapii subțiri, picioarele ei arătau mici și delicate. Ea își mișcă degetele și suspină, sunet care îl făcu să simtă un val de căldură în vintre.

„Intrumente ale locomoției bipede", își spuse el și își mută privirea spre grădini. „Nimic altceva." Erau apendice funcționale, care nu trebuiau să fie deloc tentante. Nu trebuia să se gândească cum și-ar trece limba de-a lungul scobiturii catifelate a gleznei... sau să se întrebe ce senzație i-ar da tălpile ei fine alunecând pe dosul coapselor lui...

– Aș vrea să-mi pot scoate ciorapii, murmură ea. Dar chiar și așa, senzația e divină.

Quint înghiți cu greu și își încrucișă brațele la piept. Imaginea ei, cu ciorapii alunecându-i și dezvelindu-i picioarele era prea erotică pentru a zăbovi asupra ei, asta dacă nu cumva voia să o sperie cu o erecție evidentă.

– Nu sunt surprins. Să cutreieri pe străzile din Mayfair este o treabă epuizantă.

– Este, într-adevăr, îi răspunse ea voioasă.

– De ce te-ai întors, Sophie? Ea își privi țintă degetele de la picioare, mișcându-le în sus și în jos, cu o expresie vădită de ezitare pe chip. Fără îndoială încerca să inventeze un motiv, căci nu voia să i-l spună pe cel real. Adevărul, spuse el.

– Părea o noapte plăcută pentru o plimbare. În general stai treaz până târziu, așa că m-am gândit că te voi vedea dacă nu te-ai dus la culcare.

El pufni. Nici o doamnă nu se plimba de una singură în toiul nopții.

– Ești conștientă că locuiesc singur. Că aceasta este o reședință de burlac?

– Ar trebui să-mi fac griji? Plănuiești să mă legi de pat și să mă siluiești după bunul-plac?

Se străduí să nu combine cuvintele „a silui" și „Sophie" în minte; ideea nu făcu decât să-i amintească de ceea ce nu va putea avea vreodată.

– Într-adevăr. Dă-mi voie doar să o îndepărtez pe cealaltă femeie de acolo mai întâi.

Ea râse înfundat.

– Acesta e un lucru pe care nu îl realizează aproape nimeni despre tine: cât de amuzant ești.

Numai ea credea așa ceva. „Amuzant" nu era un cuvânt pe care să-l fi folosit vreodată cineva pentru a-l descrie. „Straniu",„ciudat" și „distant" erau mai plauzibile.

– Nu toată lumea îmi apreciază umorul.

– Recunoaște că ții la câine, Quint.

„Niciodată."

– Știai că romanii trimiteau câini mastiff în bătălie, îmbrăcați în armură, pentru a ataca dușmanul?

Ea oftă, iritată de eschivarea lui, iar el își ascunse zâmbetul.

– Ca întotdeauna, spuse ea sec, ești un izvor de informații.

– De fapt, mă simt cam ignorant zilele acestea.

Ea ridică din sprâncene.

– Da? Din ce pricină?

– Nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care umbli prin Londra în toiul nopții, îmbrăcată ca un bărbat, fie și atunci când vizitezi postul de poliție de pe Tamisa. Te-ar deranja să mă lămurești?

– Cum...? Își încrucișă brațele la piept și își ridică bărbia. Ai pus să fiu urmărită?

– Da. Și nu ar trebui să fii deloc surprinsă. Dacă vreo femeie din istoria Angliei a avut nevoie de supraveghere constantă, tu ești aceea.

– Birjarul. Ar fi trebuit să știu. Se frecă pe frunte. Nu-mi vine să cred că ai îndrăznit. Nu ai nici un drept să-mi supraveghezi activitățile și, de altfel, mă descurc foarte bine și singură.

– Doar pentru că nu se uită nimeni bine la tine. Cum te poate lua cineva drept bărbat e peste putință de înțeles. Ești la o aruncătură de băț de scandalul deceniului, Sophie.

– Iar tu îți pierzi timpul dacă te gândești să mă oprești.

– Nu am spus nicicând că vreau să te opresc. Dacă aș fi vrut, i-aș fi scris tatălui tău și l-aș fi informat despre ce știu. El ridică o mână când chipul ei se înnegură de panică. Nu o voi face decât dacă voi simți că ești într-un pericol iminent. Dar asta nu înseamnă

că este înțelept ce faci. Prin urmare, am angajat pe cineva să te ducă unde dorești și să se asigure că nu pățești nimic, indiferent ce haine porți. Dar ce nu înțeleg e de ce te dai drept Sir Stephen.

Nu credea că-i va răspunde, după un moment de liniște atât de prelungit.

– Vei râde, spuse ea încet.

– Mă îndoiesc sincer. Spune-mi, Sophie.

– Am intrat într-un fel de... diversiune, îi explică ea, fluturând din mână. Investighez lucruri. Pentru oameni – femei – fără posibilități. Prostituate, servitoare și altele asemenea. Totul a început cu sora lui Alice, servitoarea mea, care a fost acuzată că a furat tacâmurile din casa unde lucra. După ce am rezolvat treaba aceasta, a venit altcineva să-mi ceară ajutorul, și s-a tot repetat de atunci. Ne-am dat seama că îmi era mai ușor îmbrăcată în bărbat, ca să nu mai spun că oamenii mă luau mai în serios.

Deși și-ar fi dorit ca lucrurile să nu stea astfel, nu se îndoia de spusele ei. În nici o cultură, femeile nu aveau acces oriunde, precum bărbații. Însă asta nu îl liniștea deloc.

– Investigații. Și eu, care credeam că nu ești într-un pericol iminent. E chiar mai rău decât mă temeam.

– Nu e! se răsti ea bătând din picior. Ajut oamenii. Și am grijă.

– Da, pufni el. Dueluri. Să fii secundul lui MacLean. Faci vizite în spelunci unde se practică jocurile de noroc.

Ea îl privi încruntată.

– Ești surprinzător de bine informat pentru un bărbat care nu-și părăsește niciodată casa.

– Șocant, nu-i așa? Însă sunt la curent cu toate poznele tale. Ce crezi că înseamnă asta?

– Nu îndrăznesc să ghicesc.

– Înseamnă, spuse el cu toată seriozitatea cuvenită, că dacă eu am putut afla, pot afla și alții. Motiv pentru care am angajat pe cineva să te protejeze. Doamne, Sophie! Știi ce ți s-ar putea întâmpla într-un bordel? Ai putea fi târâtă într-un ungher și forțată să faci lucruri îngrozitoare. Lucruri despre care o femeie ca tine nu ar trebui să știe niciodată.

– O femeie ca mine. Râse chinuit și văzu că obrajii i se îmbujorară de furie. Habar nu ai ce fel de femeie sunt, ce știu sau nu. Și nu am nevoie de un protector. Nu ești tatăl meu, Quint, nici soțul meu.

O lovitură bine plasată, pe care el o resimți cu toată forța, iar trupul i se încordă. Încuviință din cap, țeapăn.

– Dar asta nu înseamnă că, în calitate de prieten, nu mă simt responsabil pentru viața ta.

– De ce?

– Deoarece, dacă vizitele tale repetate acasă la mine înseamnă ceva, și ție pare să-ți pese de a mea.

Capitolul 8

Pe Sophie o cuprinse o dezamăgire stranie, ștergând orice mânie generată de aroganța lui, și trebui să privească într-o parte. Așa era. Ținea la ea – prietenește, desigur. La fel cum și ea ținea la el. Ca o prietenă. Într-adevăr.

Așadar, atunci de ce dorise ca el să spună ceva mai mult? Ceva diferit? „Pentru că tu simți ceva mai mult, prostuțo."

– Și dacă refuz? întrebă ea, revenind asupra conversației.

– Dacă refuzi sau încerci să scapi de paznicul pe care l-am angajat, atunci îi voi scrie tatălui tău.

Îi studie chipul, dar expresia lui nu trăda nimic. Dacă mințea, nu-și dădea seama. Dar recunoscu expresia hotărâtă a bărbiei lui, liniile dure, neclintite ale maxilarului.

– Bine.

Cățelușul veni spre ei, îi amușină degetele de la picioare lui Sophie, apoi se duse la Quint. Se așeză în fund, lângă picioarele desculțe ale vicontelui. Picioare desculțe și masculine. Doar privindu-le, începu să simtă un fior adânc în pântec. Pielea lui arăta așa peste tot, ușor palidă și acoperită ici-colo cu păr castaniu?

– Și, continuă Quint, trebuie să-mi promiți că te vei ține departe de locuri precum Pretty Kitty.

Remarca îi atrase atenția. Răsuflă întretăiat.

– În nici un caz! Trebuie să am libertatea de a merge oriunde este necesar, după informațiile pe care le caut. Sir Stephen îmi conferă această libertate. Sunt în perfectă siguranță în pielea lui.

– Siguranță! Își lăsă capul pe spate, iar din gât îi ieși un hohot lipsit de bucurie. Ești departe de a fi în siguranță, chiar și îmbrăcată bărbătește. Sir Stephen nu posedă forța necesară pentru a pune capăt unei încăierări sau pentru a scăpa de un hoț. Aceea este una dintre cele mai periculoase zone din oraș, Sophie. Și ce se va întâmpla dacă unui bărbat care preferă să se culce cu flăcăi tineri și efeminați îi cade cu tronc Sir Stephen?

„Îi cade cu tronc... Sir Stephen? Cerule mare!" Nu putu decât să clipească la el.

– Văd că ideea nu ți-a trecut niciodată prin cap, drăgălașa mea inocentă. Una e să vizitezi stabilimentul lui Madame Hartley, în care domnii se poartă destul de civilizat, și alta, o casă precum Pretty Kitty, care e mult mai imprevizibilă. Nu există reguli acolo.

– Nu sunt deloc inocentă. Și nu sunt complet proastă. Știu ce se întâmplă în casele deocheate. Vei fi încântat să afli că port mereu cu mine o armă, pentru a mă proteja.

El își arcui o sprânceană.

– Ce fel de armă? Sigur nu e un pistol.

– Un cuțit. Îl port peste tot.

– Peste tot? Chiar și acum?

Ea încuviință din cap, dornică să arate că nu era chiar imprudentă.

– Bineînțeles.

El se întoarse și parcurse scurta distanță dintre ei. Ea îi surprinse privirea calculată din ochii căprui. O făcu să facă un pas prudent înapoi.

El înaintă, dominând-o cu silueta lui masivă, iar ea ridică mâinile pentru a-l ține la distanță.

– Quint, ce...

– Dacă îl pot găsi?

– Ce să găsești?

– Cuțitul. Dacă îl pot localiza și te pot dezarma, vei abandona prostia asta, după ce voi dovedi cât de slab pregătită ești?

Ea atinse cu spatele tocul ușii, însă el continua să avanseze, imobilizând-o de-a dreptul cu trupul lui. Purta doar o jiletcă peste o cămașă subțire, care nu mai văzuse fierul de călcat de un car

de timp, cu șnururile parțial desfăcute, dându-i la iveală liniile proeminente ale claviculei. Simți fiori sub piele privindu-l.

– Nu sunt slab pregătită.

De ce îi suna vocea atât de ciudat?

Nu părea să o creadă.

– Haide să facem un experiment, vrei?

Își strecură mâinile în cutele mantiei ei, îi prinse palmele, apoi i le ridică și le țintui deasupra capului, ținându-le strânse cu o mână. Cu mantia desfăcută, pieptul lui încordat îi atingea sfârcurile, care începură să o gâdile, recunoscătoare.

Își așeză mâna liberă pe șoldul ei.

– Dacă îți pot lua arma despre care pomeneai, atunci nu vei mai face vizite în case deocheate, locul unde se desfășoară jocurile de noroc.

– Nu e corect! Se zbătu să scape din strânsoarea lui. Mă ții captivă. Cel puțin lasă-mă să-mi folosesc mâinile.

El ridică brusc din sprâncene.

– Crezi că vreun ticălos beat și ațâțat sau vreun cuțitar va lupta corect? Nu ești la Gentleman Jack sau la Angelo. Atacatorul te va imobiliza cât ai zice pește și nu ești suficient de puternică pentru a te elibera.

Auzindu-l, făcu un nou efort de a scăpa din strânsoarea lui. Însă o ținea bine, și o lăsă să se zbată câteva momente. Când se liniști, ea spuse gâfâind:

– Dracu' să te ia, Quint! Nu mă amuză deloc situația asta. Dă-mi drumul.

– Nici pe mine nu mă amuză. Iar tu, tu, femeie încăpățânată... trebuie să înveți o lecție despre siguranță.

– Siguranță? Trebuie să-ți reamintesc cine a învins pe cine în sala de bal, în timpul exercițiului nostru de scrimă? Pot să am grijă de mine.

El nu comentă, iar cu degetele mâinii libere începu să alunece pe deasupra toracelui ei, peste straturile de haine... și trupul îi fu copleșit de valuri de senzații. Ea tremură când palma lui îi alunecă peste stomac, lăsându-și degetul mare să i se odihnească între sâni. Pulsul răsunător al inimii îi duduia în urechi.

– Hmm. Nu este aici, spuse el, cu o voce profundă, răgușită, asemenea mierii calde, aproape cuprinzându-i sânul. Unde altundeva ar putea fi?

Când degetele lui o apucară în jos, Sophie se cutremură. Nu îl putea lăsa să câștige atât de ușor – chiar dacă atingerea lui îi înmuia genunchii –, astfel că își răsuci trupul din nou, de data aceasta cu toată puterea de care era în stare. Surpriza se citi pe chipul lui, înainte de a-și întări strânsoarea. Ea continuă să lupte, scuturând din brațe și din umeri pentru a se elibera, dar el era de neclintit. Palma lui îi trecu peste șold, apoi peste partea de sus a coapsei, iar ea începu să-și folosească picioarele, lovind, deși fustele și apropierea lui o împiedicau să reușească mare lucru.

– Mă apropii, nu-i așa? spuse el, cu ochii licărind în lumina unei lămpi din apropiere.

Expresia arogantă a gurii lui frumoase o irită. Se vedea deja învingător, iar lui Sophie nu-i convenea să fie înfrântă cu atâta ușurință. Își ridică genunchiul și ținti spre locul cel mai vulnerabil pentru bărbați, dar Quint se mișcă și, în schimb, ea se lipi de interiorul coapsei lui.

– Blestemat să fii! mormăi ea, cu pieptul tresăltând de pe urma efortului.

Îi văzu dinții strălucind o clipă într-un zâmbet larg, rareori exersat de el.

– Mă așteptam clar la această primă mișcare. Era cât pe-aci să mă prinzi cu garda jos.

– Îți face o plăcere mult prea mare treaba asta.

– Într-adevăr, de mult nu m-am mai distrat atât de bine.

Îndoindu-și degetele, începu să-i adune fustele și să i le ridice. Aerul rece îi mângâie gleznele.

– În plus, cum să nu îmi facă plăcere ca o femeie frumoasă să fie la mâna mea?

Cuvintele lui o iritară și mai tare.

– Nu sunt deloc la mâna ta.

El râse înfundat, continuând să adune materialul rochiei în mână.

– Dă-te bătută, Sophie! Vei pierde dintr-o clipă în alta. Tivul fustelor îi flutură peste genunchi, iar mânia pe care i-o stârnea propria neputință i se aduna ca o furtună în piept. În mod limpede, nu avea cum să-l înfrângă fizic, așa că trebuia să folosească

o oarecare strategie. Însă nu-i veni decât o idee în minte. Astfel că, ridicându-se pe vârfuri, își lipi gura de a lui.

El înțepeni, șocat, însă doar pentru o clipă. Buzele lui prinseră viață, iar apoi, cerule, o săruta, o săruta de-a dreptul. Hotărât, ca și când ar fi așteptat o viață să facă lucrul acesta, ceea ce nu era adevărat, desigur, dat fiind că se îndrăgostise de tânăra Pepperton cea perfectă. Dar lui Sophie nu-i mai păsa dacă iubea pe altcineva. Nu conta nimic în afară de sărutul lui neprietenos. Sânii i se umflară în corset, până când de-abia mai putea respira, iar mâna lui îi cuprinse maxilarul pentru a o ține nemișcată, în timp ce o săruta cu o precizie desăvârșită.

În cele din urmă, după ceea ce părură a fi ore, își strecură limba printre buzele ei, iar ea le deschise dornică, primindu-l. O invadă, copleșindu-i simțurile cu o delicatețe și o iscusință care i-ar fi înmuiat genunchii dacă nu ar fi împins-o în perete.

Limba lui se îngemănă cu a ei, iar Sophie îi urmă mișcările, hotărâtă să-l atingă la fel de mult pe cât o atingea el. Iar el mormăi, un sunet profund de dorință masculină care o încântă. Nu voia să se termine niciodată. Părea nesăbuit și, totuși, absolut firesc, ca și când acesta ar fi fost lucrul care lipsise din ultimii ei trei ani de viață.

Subit, avea mâinile libere, așa că își strecură degetele prin părul lui, pentru a-l trage mai aproape. El reacționă înclinându-i capul și adâncindu-și sărutul, care deveni mai nerăbdător și mult mai puțin blând. Limba lui continua să o sondeze, să o exploreze. În ea se născu o dorință dureroasă drept răspuns, care i se adună între picioare, și începu să exploreze și ea, trecându-și palmele peste brațele lui, prinzându-se de umerii lui lați, minunându-se de senzația de sub buricele degetelor. Câtă forță, iar căldura care radia din trupul lui mare i se strecura în sânge, aprinzând-o pe dinăuntru.

Își desprinse gura de a ei și coborî cu sărutările pe maxilar, pe gât, aerul serii de pe fața lui alintându-i cu blândețe pielea.

– O, doamne, Quint!

Ar trebui să-l oprească. Să fugă din casa lui cât o țineau picioarele. Să se ducă acasă, să se dezbrace, să se strecoare sub așternuturi și să-și ostoiască dorința arzătoare cu propria mână. În siguranță. Și singură.

Dar nu o făcu. Nu voia nici în ruptul capului să se termine. În schimb, se împinse în umărul lui pentru a-și schimba poziția și îi trase gura înapoi spre a ei. El acceptă, sărutând-o cu o vigoare îndoită. Palma lui îi acoperi fesa, aducându-i pelvisul la același nivel cu al lui, legănându-și șoldurile exact deasupra locului în care simțea dorința cea mai aprinsă. Îi gemu în gură.

Sunetul lătratului pătrunse treptat prin ceața din mintea ei. Trebuie să-l fi auzit și Quint, căci se desprinse din sărutare, odihnindu-și fruntea pe a ei. Sophie se agăță de el, căutând să tragă aer în piept, mai zguduită decât se așteptase. Parcă ar fi pătruns în interiorul ei, întorcând totul pe dos.

Cățelușul mai lătră o dată, iar Quint îi dădu drumul, cu un oftat.

– Canis, liniște!

– Ce nume i-ai pus?

– Canis horribilis.

– Câine oribil? Ar fi trebuit să știu că nu vei alege ceva simplu, precum Spot sau Blackie.

Quint ridică dintr-un umăr.

– I se potrivește. Deși nu sunt sigur de ce credeai că am nevoie de un câine.

– Deoarece trăiesc să te torturez.

– Asta explică și de ce m-ai sărutat mai devreme până m-ai ametit?

„Nu, asta a fost mai mult ca să mă torturez pe mine." Nu făcea decât să-i amintească de lucrurile pe care nu le va avea niciodată. Lucruri pe care nu le merita.

Sophie se îndepărtă și își strânse în jurul corpului marginile mantiei, acoperind toate acele dorințe întunecate și doruri neîngăduite. Își păstră vocea calmă.

– Încercam să câștig jocul tău prostesc. Iar acum că am făcut-o, trebuie să mă întorc acasă.

Răsucindu-se pe călcâie, traversă terasa, îndreptându-se spre grădină.

– Sophie! strigă el când ea ajunse la scări.

Când se întoarse, văzu luciul metalului în mâna lui. „Cuțitul ei."

– Cum...?

Fără să-și dea seama, i-l luase în timp ce se sărutau. Incredibil. Ochii lui scânteiară.

– Ai pierdut.

Ea își ridică bărbia, forțându-și vocea să sune detașată.

– Poți să-l păstrezi. Mai am altele acasă. Începu să coboare scările, apoi se opri. Ah, și Quint?

– Da?

O privea fix, cu o expresie enervant de arogantă.

– Uită-te în jos.

Quint își coborî privirea. Imediat, trupul îi înțepeni, ca și când ar fi fost surprins pe un iaz înghețat care amenința să crape sub el în orice moment.

Sub picioarele lui se afla terasa. Era afară.

Quint privea țintă la suprafața albă și netedă a terasei. Putea să o facă. O făcuse, cu nici zece minute în urmă, când Sophie se afla acolo. Fusese afară și lumea nu se năruise în jurul lui.

Desigur, sărise înăuntru în clipa în care își dăduse seama, dar pentru câteva momente fusese normal – nu aproape un olog, incapabil să-și părăsească locuința.

Trase aer adânc în piept, îl ținu acolo și atinse piatra cu degetele de la picioare. Pulsul i se acceleră, așa că închise ochii și se grăbi să pună și celălalt picior alături. Pielea i se răci, fruntea i se acoperi de sudoare, iar plămânii i se strânseră. „Nu te gândi", își repetă el, dar nu îl ajută. I se tăie respirația, căutând aerul cu disperare, iar inima aproape că-i năvăli afară din piept.

„La dracu'!" Îl copleși o frică irațională, un val de eșec imens, care îl obligă să se retragă în casă. Nu o putea face. În siguranța locuinței, se aplecă și își puse mâinile pe genunchi, trăgând aer cu nesaț.

Studiase anxietatea, această „imaginație înșelătoare", cum era numită. „Groaza de ceva mai rău decât prezentul." Și, deși tânjea după o soluție, latura lui rațională știa că, probabil, nu exista una.

După cum spunea Byron: „Există o tagmă de muritori pe pământ, care nu apucă să-și lase tinerețea în urmă și mor înainte de vârsta mijlocie; unii pier de pe urma studiului, alții din pricina nebuniei".

Oftând, se îndreptă de spate. Îl apăsa dezamăgirea. În fiecare zi se aștepta să fie mai bine, însă fiecare zi se sfârșea cu o înfrângere. Cu excepția acestei seri, când o sărutase pe Sophie. Păcat că nu o putea săruta de fiecare dată când voia să iasă din casă.

Iar ea de ce îl sărutase? Pentru a-i distrage atenția, cu siguranță. Mai existase vreun alt motiv sau era doar gândul lui izvorât din dorință? I-ar plăcea să-și închipuie că fusese copleșită de pasiune, disperată după el... dar rămase ancorat în realitate. În chestiuni practice. De ce l-ar vrea acum – un bărbat doborât, o marionetă lașă –, când respinsese o versiune perfect sănătoasă cu ani în urmă?

Nu îl dorea, își spuse el. Sophie putea alege orice bărbat și îi spusese clar, cu mult timp în urmă, că el nu era vizat.

Privi țintă în întuneric, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să renunțe la speranță – la Sophie, la mersul afară, la a redeveni normal cândva.

– „Nu strica ceea ce ai, tânjind după ceea ce nu ai", spuse el cu voce tare, citându-l pe unul dintre filosofii lui greci preferați, Epicur.

Ar trebui să îi ceară uneia dintre servitoare să brodeze citatul pe perne și să împânzească locuința cu ele.

Trebuia să se întoarcă la chestiuni mai importante, cum ar fi identificarea intrusului. Lista lui de observații legate de personal era aproape completă. Însă, chiar și așa, nu putea spune că un servitor anume avusese un motiv evident pentru a pătrunde în birou. Furt, da. Dar dacă vreunul dintre ei ar fi intenționat să fure, erau destule lucruri mai mărunte, chiar și tablouri, care ar fi adus bani frumoși, dacă erau șterpelite. Și, deși ignora în mare măsură ce se întâmpla în casa lui, era destul de sigur că personalul nu îl fura ca-n codru.

– Milord.

Se întoarse și îl văzu pe Taylor îndreptându-se spre el, cu un bilet în mână.

– Da?

– Tocmai l-am primit.

Taylor îi dădu biletul direct din mână, ceea ce un adevărat majordom nu ar fi făcut niciodată. Un adevărat majordom ar fi așezat hârtia pe o tavă și i-ar fi prezentat-o cu mare dichis. Deși, Quint trebuia să recunoască, prefera în mod clar metoda lipsită de dichis. Un alt motiv pentru care îl plăcea pe Taylor.

Quint își strecură degetul mare sub sigiliul pe care îl recunoscu, apoi observă că Taylor era încă acolo.

– Da?

– A trecut ceva timp de când nu ați mai mâncat, așa că am rugat-o pe bucătăreasă să vă pregătească ceva. Mâncarea vă așteaptă în birou, milord.

Nu-i era tocmai foame și îi displăcea să fie împins de la spate, dar presupunea că trebuia să mănânce.

– Bine.

Privi spre pergament. Un bilet de la Colton. Julia născuse un băiat. Un moștenitor. „Dumnezeu să le ajute pe doamnele din aristocrație peste douăzeci de ani", gândi Quint, cu un zâmbet larg pe față. Pe lângă veștile despre sănătatea mamei și constituția exemplară a pruncului, Colton îl invita să viziteze Seaton Hall. Quint ura ideea de a-și dezamăgi cei doi prieteni, dar era exclus să meargă undeva.

Cu toate acestea, ar face bine să ticluiască o scuză plauzibilă, sau era cât se poate de posibil ca prietenul lui să apară la ușă.

La Black Queen, într-o seară de vineri la ore târzii, era o activitate fremătătoare. Mese de joc, crupieri, roți de ruletă... frenezia hrănea speranța oaspeților, golindu-le buzunarele. Sophie, îmbrăcată în hainele alese ale lui Sir Stephen, se îndreptă înspre cea mai apropiată masă și făcu vreo câteva pariuri, cercetând încăperea.

Cu totul altceva decât locul în care fusese mai devreme în seara aceea, la unul dintre primele evenimente ale sezonului, îmbrăcată în rochie de bal și prefăcându-se că se distrează. Sophie făcea asta atât de mult în ultima vreme – treaba cu prefăcutul –, încât devenea dificil să-și amintească de adevărata femeie.

Când una dintre fetele casei se apropie, Sophie înclină din cap pentru a-i atrage atenția, iar fata apăru în curând lângă ea.

– Vrei să cumperi ceva timp, iubire?

Mirosea a rachiu și a sudoare, iar hainele îi erau transparente.

Sophie scutură din cap.

– O caut pe Molly.

Pearl trimisese un bilet mai devreme – prin Alice, desigur – cu numele unei fete pe care să o vadă în seara aceea, în speranța de a primi câteva răspunsuri. Cu puțin noroc, persoana de contact

a lui Pearl avea să fie liberă. Sophie nu voia să rămână la Black Queen mai mult decât era necesar. Era unul din localurile lui O'Shea, și nu se afla într-o zonă cu o reputație prea bună.

– Ea e, cea de acolo. Fata arătă în spate, unde stătea aplecată o fată cu păr șaten, șoptind la urechea unui gentilom. Sophie îi strecură fetei o monedă, apoi se îndreptă spre Molly. Când se apropie, Molly ridică privirea și o cercetă pe Sophie. Buzele îi zvâcniră înainte de a-și mai lipi o dată gura de urechea bărbatului. Ce îi spuse îl făcu să râdă și să o mângâie pe spate, iar Molly se îndreptă de spate pentru a o întâmpina pe Sophie.

– Nu doriți să mergem undeva la adăpost, domnule?

– Ba da, vreau. Unde?

Molly zâmbi larg.

– Urmați-mă.

Trecu pe lângă Sophie și continuă să meargă spre o ușă de lângă mesele de cărți pentru jocul faraon. Un bărbat masiv și dur, cu o expresie neîndurătoare, le deschise ușa, iar Molly intră, urmată de Sophie.

Pe palier, aproape că dădură peste o fată în genunchi. Un bărbat stătea rezemat de zid, cu pantalonii desfăcuți, lăsând la vedere partea de sus a coapselor albe, în timp ce fata îi manevra mădularul cu gura. Nu era vorba că nu mai auzise despre acest act, dar era prima dată când îl vedea cu ochii ei. Cu capul săltând, fata își trecea buzele peste carnea tare și lucioasă, umplând spațiul înghesuit cu sunetele pe care le scotea în timp ce sugea. Sophie rămase nemișcată, incapabilă să-și desprindă privirea. Scena era în mod bizar atâtătoare. Bărbatul avea pleoapele lăsate, abandonul plăcerii citindu-i-se pe chip, și nici măcar nu observă întreruperea. Dar privirea fetei căzu pe Sophie – și îi făcu cu ochiul.

Sophie simți o mână pe cot, trăgând-o pe coridor.

– Aici, spuse Molly, deschizând una dintre uși.

Traversă camera, așezându-se pe patul mic, și își duse mâinile la șireturile de pe pieptul rochiei jerpelite.

– Ce caută domnia voastră aici în seara asta?

– Nimic de genul acesta, spuse Sophie ridicând mâna. Vreau doar să stăm de vorbă.

– O, vă place să priviți? Avem destui de-ăștia.

Apucă poalele rochiei și o ridică.

– Nu, spuse Sophie iute. Pearl Kelly a spus că s-ar putea să mă ajuți cu niște informații.

– Pearl Kelly, spuse Molly zâmbind larg. Ei bine, nu am mai văzut-o de ani de zile. O știu de-o viață, încă dinainte să ne crească țâțele. Și-a făcut o viață frumușică acuma. Și pentru ce v-a trimis?

– Ai auzit de cadavrele scoase din râu? Fetele?

Molly clătină din cap.

– Nu. De ce?

– Una dintre fetele care au murit, găsită acum câteva zile, avea un semn lângă gleznă. O carte de joc mică, o damă de pică. Doctorul a zis că e un tatuaj, probabil din casa în care lucra.

Molly încuviință din cap.

– O'Shea ne face pe toate să ni le tatuăm. Ridică piciorul, arătând spre glezna acoperită de ciorap. Sophie nu distinse decât o pată neagră sub lână. Zice că tre' să ținem minte unde ne e locul. Își dădu ochii peste cap. De parcă am putea uita.

Practica barbară de a stigmatiza femeile permanent, ca pe niște vite, o făcu pe Sophie să simtă că-i urcă fierea în gât.

– A dispărut vreo fată de curând? Încerc să găsesc pe cineva, o fată de la Pretty Kitty. Poliția de pe Tamisa crede că s-ar putea să fi fost scoasă din apă acum două săptămâni. Dacă pot găsi un bărbat care le cunoaște pe amândouă femeile acestea moarte – un client, eventual –, atunci aș putea afla cine e responsabil.

Molly clătină din cap, privind într-o parte.

– Nu-mi vine nimeni în minte care să fi dispărut.

O minciună vădită, iar Sophie nu avea nici o intenție să o treacă cu vederea.

– Ești sigură? Fata aceasta, cea găsită mutilată acum două zile, sigur a lucrat aici la un moment dat. Păr șaten. Avea ochi albaștri și o cicatrice mică...

Molly scoase un sunet ca și când s-ar fi sufocat, apoi își acoperi gura cu mâna. Sophie îi vedea emoția de pe chip din cealaltă parte a camerei.

– Spune-mi, Molly. E limpede că o cunoșteai. Spune-mi cine era.

Molly trase aer în piept, gâjâind.

– Nu pot, șopti ea, iar Sophie observă ceva nou în ochii ei.

Frică.

– Bineînțeles că poți. Sophie se încruntă și se apropie. Mă poți ajuta să îl găsesc pe cel care i-a făcut asta. Te rog, spune-mi ce știi.

Pe obrazul lui Molly se scurse o lacrimă și o șterse repede.

– Nu pot, repetă ea, pe același ton șoptit. Dacă o fac, mă va ucide și pe mine.

– Cine? insistă Sophie. Cine te va ucide? Trebuie să-mi spui, Molly.

Molly sări în picioare.

– Iertați-mă că o spun, dar nu trebuie să vă spun nimic, milady. Sophie tresări auzind apelativul, dar Molly continuă, încet și hotărât: O luați ca pe o glumă, veniți aici și puneți întrebări, vă băgați nasul. Apoi urcați în trăsura aia elegantă și plecați spre casa bună din cealaltă parte a orașului. Își puse mâna pe piept. Eu nu am de ales decât să stau aici. Și dacă află că vorbesc despre lucruri despre ce nu trebuie, îmi ia piuitul.

Cuvintele o dureră, chiar dacă erau adevărate, dar Sophie nu le dădu bătută.

– Le violează, Molly. Molly închise ochii, iar Sophie continua: Le forțează, apoi le strangulează. Apoi le taie brațul drept înainte de a le arunca în râu ca pe un gunoi. Dacă știi cine ar face asemenea lucruri, atunci trebuie să-mi spui înainte să mai fie ucis cineva.

– Nu, nu trebuie. Îmi pare rău pentru fetele acelea, dar nu-s io. Ridică bărbia. Și, uneori, poți avea o soartă mai rea decât să fii ucisă. Lui O'Shea nu-i place ca fetele lui să vorbească și să facă vreun bucluc. Acum, trebuie să mă întorc jos.

Se îndreptă către ușă.

Sophie fu copleșită de dezamăgire. Nu avea cum să o forțeze pe fată să spună ce știa, iar Sophie nu o putea proteja pe Molly în cazul în care O'Shea afla.

– Dar dacă te plătesc? Asta îi atrase atenția lui Molly, așa că Sophie spuse: Am niște bani economisiți. Dacă te pot plăti pentru informații? Ai putea folosi banii să pleci din Londra, să mergi undeva departe, unde O'Shea nu te poate găsi.

Pe buzele lui Molly apăru un zâmbet trist, resemnat.

– Nu e nici un loc în care să nu ne poată găsi O'Shea, dacă-și pune mintea. Ați face bine să o lăsați baltă, coniță – altfel s-ar putea să găsiți chiar dumneavoastră vreun păstrăv în Tamisa.

Când Molly întinse mâna spre clanță, Sophie întrebă iute:

– De unde ai știut că nu sunt bărbat?

Fata arătă spre prohabul ei.

– Fuduliile. Bărbații umblă ca și când ar fi cele mai prețioase lucruri de pe pământ. Mergeți de parcă nu v-ar atârna nimica între picioare.

Sophie reflecta încă la acele informații după ce ajunse la parter, pregătindu-se să plece. În timp ce își punea haina, observă un băiat-curier primind un bilet de la unul din șefii de pe catul acela. Băiatul așteptă instrucțiunile, încuviință din cap și ieși în goană pe ușa din față. Sophie se grăbi să-l urmeze afară. Când băiatul o apucă pe stradă, Sophie îl urmări, strigându-i să se oprească. Își blestemă pantofii, care o împiedicau să-l prindă din urmă.

Băiatul privi peste umăr, cu părul roșcat răvășit în toate părțile, și se opri.

– Ce e, dom'le?

– Lucrezi aici, duci mesaje și de-astea?

Expresia lui deveni îngrijorată.

– Și ce dacă lucrez?

– Pun pariu că știi tot ce se întâmplă înăuntru.

Se îmbățoșă, așa cum numai puștanii pot s-o facă.

– Știu câte ceva.

Sophie scoase o monedă din haină și i-o întinse.

– E a ta, dacă îmi răspunzi la o întrebare. Apoi o descrise pe fata dispărută. O cunoști?

El clătină din cap.

– Fetele își văd de-ale lor, în mare. Lui O'Shea nu-i place ca ele să vorbească, când ar trebui să se mârlească.

Întinse două degete și apucă moneda.

– Stai, spuse ea înainte ca el să o tulească. Cum te cheamă?

– Red, spuse arătând spre cap.

– Ei bine, Red, mai sunt o grămadă de monede în locul din care a venit asta. Vrei să le câștigi? Tot ce trebuie să faci e să fii dispus să mă ții la curent.

Capitolul 9

După ce obținu promisiunea lui Red că o va ajuta, Sophie își continuă drumul, privind în jur. Pe străzi nu se vedea nici o birjă. Neavând de ales, porni în căutarea uneia, trăgându-și bine pălăria pe ochi, cu mintea la conversația cu Molly.

Molly cunoștea identitatea fetei. Frica o împiedicase să spună. Frică de O'Shea, cu siguranță, dar îi mai era frică și de altcineva? Îl cunoștea Molly pe ucigaș? Dacă da, prudent ar fi să spună cuiva, astfel încât bărbatul să poată fi prins și atârnat în streang. Însă nu prea putea să o învinuiască pentru că ezitase; femeile precum Molly nu aveau cine știe ce încredere în lege și justiție, dat fiind că acestea nu jucau cine știe ce rol în propriile lor vieți.

Poate că ar trebui să se întoarcă într-o altă seară și să ia la întrebări o altă fată, care s-ar putea să fie dispusă să împărtășească informații. Se cutremură gândindu-se la ce le făcea O'Shea fetelor angajate de el, pentru a le speria. Dacă violul, mutilarea și strangularea păleau prin comparație...

Noaptea era destul de liniștită, în ciuda orei înaintate. Două pisici se luptau în apropiere, într-un ghem de țipete și șuierături, iar dintr-o cârciumă apropiată se revărsa în stradă sunetul vag al petrecerii. Ambele îi aminteau că nu era complet singură în această zonă pustie.

Un zgomot îi atrase atenția. O cizmă atinsese o piatră, un sunet nelalocul lui, având în vedere pustietatea de pe stradă. I se ridică părul de pe ceafă. O urmărea cineva?

Privi în jur, verificând. Nu se clintea nimic, nici măcar vântul. Din ce în ce mai agitată, își mută bastonul în mâna stângă, își vârî mâna dreaptă în buzunar și strânse greutatea reconfortantă a cuțitului. Mări pasul. Bishop's Gate nu era departe și ar trebui să fie destulă animație acolo pentru a i se pierde urma de către cel care mergea în spatele ei, oricine ar fi fost el.

Cu inima bubuindu-i, regretă că scăpase de omul lui Quint mai devreme. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost acum în drum spre casă. Încă un sunet, de data aceasta mai aproape.

Totul se întâmplă într-o secundă. Se întoarse și văzu o siluetă masivă repezindu-se asupra ei, dar nu avu timp să se concentreze asupra feței, căci privirea i-a fost atrasă de luciul unei lame. Un cuțit șfichiui înspre pieptul ei. Ridicându-și brațul drept și schimbându-și poziția corpului, încercă să blocheze atacul. Greutatea loviturii o nimeri în antebraț, făcând-o să scape cuțitul din mână. Arma căzu zdrăngănind pe caldarâm și simți o împunsătură ascuțită în umăr. Însă nu avea timp să o cerceteze, căci bărbatul atacă din nou, țintind de data aceasta înspre burta ei.

Sophie sări înapoi și ridică bastonul pentru a se apăra. Obiectul inutil de recuzită săltă pe umerii bărbatului, fără a-l răni câtuși de puțin. Buzele lui se lățiră într-un rânjet disprețuitor în timp ce înainta. Nu-l mai văzuse până atunci. Avea nasul strâmb și trăsături grosolane și aspre. Îi lipseau doi dinți de sus, dar, altfel, părea vânjos. Chiar dacă nu ar fi stânjenit-o mantoul greu, nu ar fi putut să îl întreacă la fugă.

Se mișca iute, țintind înspre stomacul ei din nou, iar ea reacționă din instinct. Folosindu-și întreaga greutate, se aplecă spre pământ și se aruncă în el. Îl dezechilibră, îndeajuns încât să-și poată strecura cizma în spatele piciorului lui, punându-i piedică. Atacatorul se prăbuși pe spate, dar, în cădere, o trase după el, și ea se prăbuși cu o bufnitură sonoră la pământ. Se lovi cu lateralul capului de caldarâm, iar durerea îi explodă în spatele pleoapelor, ametită de lovitură.

– Curvă proastă, îl auzi mormăind înainte de a se rostogoli, crestându-i coapsa cu cuțitul.

Sophie lovi cât de tare putu, izbindu-l cu cizma în genunchi. Luptându-se să respire, știa că trebuia să se ridice în picioare. La pământ, era ca și când ar fi murit. Dar totul o durea și era ametită. Dumnezeule, avea să moară pe stradă?

Ceva care semăna cu un trunchi mare de copac o izbi în stomac, lăsând-o fără pic de aer în plămâni. Sophie icni, închizând ochii și strângându-se ghem pentru a se proteja. Apoi se auzi împușcătura sonoră a unui pistol și se încordă, așteptându-se să simtă o durere înfiorătoare într-una dintre părțile corpului. Însă nu se întâmplă așa și ultimul lucru pe care îl văzu înainte să cadă în beznă era omul lui Quint stând deasupra atacatorului, cu un pistol fumegând în mână.

*

Quint auzi zgomotul din fața ușii biroului înainte ca aceasta să se deschidă. Era neobișnuit să audă voci puternice în casă, ceea ce anunța, în general, un vizitator nedorit.

Dăduse pe jumătate ocol biroului când Taylor deschise ușa.

– Milord, tocmai a sosit, spuse el, dându-se la o parte și lăsându-l pe Jenkins să intre, cu o siluetă inertă cuibărită în brațe.

Quint simți că îi îngheață sângele. Doamne, Dumnezeule, era Sophie. Îmbrăcată în haine de bărbat. Și... moartă?

– Nu am știut ce altceva să fac, milord, spuse Jenkins iute, în timp ce Quint dădu fuga la el. M-am gândit că veți dori să îl aduc aici. A pierdut ceva sânge.

Disperat, Quint întinse mâna spre ea, cu o nevoie copleșitoare de a o atinge. Din nefericire, Jenkins nu puse întrebări, mulțumindu-se să așeze trupul în brațele întinse ale lui Quint. Era înaltă, dar slabă, și se mișcă în clipa în care Quint o trase la piept.

– Sunt bine, murmură ea pe umărul lui. Trebuie doar să mă odihnesc câteva momente.

Simți că i se strânge pieptul de durere, de data aceasta din pricina unei altfel de panici. Cât de rău era rănită? Trase aer în piept și îi spuse lui Jenkins:

– Urmează-mă și spune-mi ce s-a întâmplat.

Trecu pe lângă cei doi bărbați și se îndreptă către scări, coborând câte două deodată. Merse în camera de lângă dormitorul lui și deschise ușa cu piciorul. Pășind înăuntru, o așeză pe pat.

– Taylor! strigă el.

– Da, milord, spuse Taylor din spatele lui.

Quint începu să înlăture primele veșminte ale lui Sophie.

– Trimite un lacheu la casa Barnes după Alice, servitoarea lui Lady Sophia. Apoi adu toate rezervele medicale pe care le avem în casă. Și cârpe curate. Și apă fierbinte. Acum!

– Să trimit și după un doctor, milord?

– Nu, răspunse Quint apăsat. În nici un caz. Voi avea eu grijă de ea... de el.

Îi scoase mantoul, iar ea gemu când o mișcă. Îi atrase atenția crestătura din material, din apropierea umărului drept. Materialul era pătat de sânge. „La naiba!"

– Ce s-a-ntâmplat, Jenkins? strigă Quint, aruncând mantoul la pământ.

Apoi trecu la cizme și observă o altă tăietură în pantalon. O pată stacojie, umedă și întunecată se întindea pe coapsa ei. Rana aceea va trebui tratată mai întâi. Pe lavoarul nefolosit găsi un prosop curat de pânză.

– Apasă-l pe rana de pe coapsă.

Jenkins păși înainte și făcu așa cum i se spuse, ceea ce îi smulse un geamăt lui Sophie.

– Scuze, milord, murmură Jenkins, apoi continuă să raporteze: A făcut exact cum ați spus domnia voastră că va face. A încercat să se piardă de mine pe străzi, dar eram pregătit. L-am urmat până la Black Queen, în...

În încăpere dădu buzna un bărbat masiv, cu piele tuciurie, cu o stivă de prosoape curate pe brațe. Quint clipi, întrerupându-se tocmai când începuse să îi scoată cizma lui Sophie.

– Tu cine dracu' ești?

Omul își îndreptă umerii.

– Sunt Vander, noul valet al domniei voastre. V-am adus cârpe curate.

Era îmbrăcat englezește, dar vocea îi trăda ascendența orientală, indiană, mai exact. Quint își miji ochii în direcția intrusului, fără a ține seama de neputința acestuia.

– Trebuia să rămâi la parter, unde nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Vizibil tulburat, valetul încuviință din cap și așeză pânzeturile pe pat. Ieși în fugă din încăpere, fără să mai spună vreun cuvânt.

– Quint, șopti Sophie, captându-i din nou atenția.

Uitând de noul valet, acesta îi scoase cizma.

– Continuă, Jenkins.

– Așadar, la Black Queen. Știți locul?

– Da, scrâșni Quint.

Își pierduse mințile complet? O oază de jocuri de noroc din partea aceea a orașului nu era un loc unde să mergi de una singură, fie că erai doamnă sau nu.

– Nu trecuse nici o oră de când eram acolo, și l-am văzut ieșind și luând-o după colț. L-am urmat de la distanță, ca să nu mă miroasă. Apoi a apărut un ins mătăhălos de pe o alee și a scos

un cuțit. Flăcăul s-a ținut bine, dar insul acela a apucat să-l cresteze de două ori până să ajung eu.

Quint îi scoase și a doua cizmă și se grăbi să îi dea jos haina.

– Și unde este acest ins acum?

– Mort, mai mult ca sigur. I-am tras un glonț în cap, l-am luat pe flăcău și am venit direct aici. Jenkins râse înfundat. Flăcăul l-a doborât pe taurul ăla. N-am mai văzut așa ceva. L-a făcut să se dea cu turul de pământ. E curajos băiatul, milord.

– Da, foarte curajos, mormăi Quint printre dinții încleștați. Mă ocup eu de el, de aici încolo. Asta e tot, Jenkins. Și, mulțumesc.

– Bucuros să ajut, milord.

Jenkins se retrase și Quint apăsă pe rana lui Sophie să oprească hemoragia. Zgomotul pașilor lui Jenkins fură absorbiți de covor, apoi ușa se închise.

– Te rog să nu fii supărat pe mine, șopti Sophie, cu vocea tremurând de durere.

– Supărarea e departe de ceea ce simt în clipa de față.

Furie orbitoare, frică paralizantă, îngrozitoare. Frustrare din pricina incapacității sale lamentabile de a o proteja. Regreta că nu îl informase pe tatăl ei de aceste ieșiri. Emoțiile care clocoteau în el erau atât de mari, încât simțea că era pe punctual de a fi înghițit de el.

– Nu sunt rănită grav, Quint. Câteva crestături. Am dat cu capul de pământ când am căzut și am ametit.

– O, asta e tot? spuse el tărăgănat.

Ea oftă din toți rărunchii.

– Contez pe rațiunea și pe cumpătarea ta. Nu te supăra din pricina unui lucru atât de neînsemnat.

Nu se simțea tocmai cumpătat sau rezonabil în momentul acela.

– Ai umplut cuvertura de sânge. Nu aș spune că e ceva neînsemnat. Folosindu-și o mână, îi desfăcu lavaliera, pentru a o face să se simtă mai lejeră. Voi aștepta să vină servitoarea ta să-ți scoată celelalte haine.

– Nu e necesar. Căscă, probabil din pricina pierderii de energie și a loviturii la cap. Fă ce e nevoie să faci. Trebuie să mă întorc acasă înainte să se descopere că lipsesc.

El o privi țintă, cercetând mizeria și petele care îi mudăreau pielea albă. Se citea epuizare în trăsăturile ei fine, în timp ce așternutul devenea stacojiu de la sângele pierdut. Cineva încercase să o ucidă. Quint cunoscuse riscurile, însă îi permisese să-și continue aventura, în ciuda acestui fapt. Era la fel de mult vina lui, pe cât era a ei.

– Nu mai are farmec să te ajut în înșelătoria asta, având în vedere ce s-a întâmplat în această seară. Poate faptul că ți se va descoperi lipsa te va împiedica să comiți acte de o asemenea nesăbuință.

Ea deschise brusc ochii, iar irisurile ei căprui erau înnegurate de durere.

– Nu ai îndrăzni. Dacă aș fi găsită aici...

Taylor bătu și intră, întrerupând din fericire obiecțiile lui Sophie. Oricare ar fi fost argumentele ei, Quint nu dorea să le audă. Taylor așeză o tavă mare pe masa de lângă pat, iar o servitoare intră să aprindă focul. După ce îi spuse fetei să țină prosopul pe coapsa lui Sophie, Quint cercetă fâșiile de pânză, alifiile și ierburile. Majordomul avusese înțelepciunea de a aduce și o sticlă de brandy.

– Adu-mi un cuțit, Taylor.

Quint se duse în apartamentele sale și se spălă bine pe mâini cu săpun și apă curată. Când se întoarse, o găsi pe servitoarea lui Sophie lângă pat, apăsându-i cârpa pe rană. Sophie avea ochii închiși și pielea palidă. Știa că o doare, însă era admirabil de hotărâtă să nu o arate, cu trupul încordat, pentru a îndura agonia. Acum ardea focul în vatra demult uitată, pentru a aduce o oarecare căldură în spațiul umed. Pe stiva de pânzeturi fusese așezat un mic cuțit.

Desfăcu brandy-ul și turnă o cantitate considerabilă într-un pahar. Luând o fiolă, presără niște pudră în lichid, amestecă și îi dădu paharul servitoarei.

– Asigură-te că îl bea.

Servitoarea îl mirosi.

– Ce este?

– Chinină.

Cu cuțitul în mână, el veni lângă Sophie.

– Iertați-mă că întreb, milord, dar nu ar trebui să-i dăm mai bine laudanum?

– Cu o lovitură la cap, aș prefera să nu. Opiaceul îi va încetini reacțiile. Și vom reuși mai multe într-o perioadă mai scurtă de timp, dacă îmi urmezi instrucțiunile fără a pune întrebări.

– E în regulă, Alice, spuse Sophie răgușită. Îl voi bea. Am încredere în domnia sa.

Servitoarea o ajută pe Sophie să ridice capul îndeajuns încât să bea brandy-ul dintr-o înghițitură. Quint și-ar fi pus întrebări cu privire la ușurința cu care Sophie accepta tăria, dacă nu ar fi fost îngrozit că va sângera până la moarte pe pat.

Duse lama la pantaloni, pregătindu-se să-i taie.

– Nu! spuse Sophie. Nu-mi tăia hainele. Scoate-mi-le, mai bine.

– Ceea ce va fi mult mai dureros. Nu fi ridicolă, Sophie.

Îndreptă din nou cuțitul spre lână.

Ea avu o tentativă slabă de a-i prinde brațul.

– Quint, oprește-te. Am nevoie de haine ca să ajung acasă.

Privirile li se îngemănară. Femeie îndărătnică, care te scoate din minți. Era cât pe-aci să o lase să se târască până acasă dezbrăcată. Să-i fie învățătură de minte pentru că se implicase în tărășenia asta dementă.

– Te rog, șopti ea.

– Scoate-i hainele, îi porunci Quint servitoarei și se duse în capătul îndepărtat al încăperii.

Rămase în picioare, cu spatele întors, ascultând foșnetul materialului și icnetele de durere ale lui Sophie de fiecare dată când era forțată să se miște. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de ea, Quint s-ar fi simțit răzbunat de acele timide expresii ale suferinței. Dar sunetele pe care le scotea îi făceau vintrele să se strângă, ideea că fusese atacată sufocându-l.

După un geamăt, urmă un bufnet. O auzi pe servitoare îndepărtând așternuturile.

– Gata, milord.

Răsucindu-se, văzu partea rănită a trupului ei expusă, în timp ce restul era acoperit de așternuturi. Pielea căpătase culoarea făinii; ea își ținea ochii strâns închiși. Gâfâia, cu o suferință vădită.

Rana de pe umăr începuse să sângereze din nou, în timp ce din tăietura din coapsă curgea un șuvoi continuu.

– A meritat?

Luă o cârpă curată și i-o apăsă pe picior.

– Da, spuse ea fără suflu, devenind și mai palidă.

– Mincinoaso!

Lucrând eficient, Quint curăță rana bine. Apoi o cusu cu grijă, în timp ce Sophie scrâșnea din dinți la fiecare împunsătură. Când termină, îi legă piciorul strâns. Din fericire, tăietura de la umăr nu era adâncă și nu necesita cusături, nefiind nevoie decât să fie curățată și bandajată.

Îi înmână recipientul cu alifie servitoarei.

– Folosește-o pe răni când schimbi bandajele, dar trebuie neapărat să te speli pe mâini de fiecare dată. Să nu o atingi decât după aceea.

Servitoarea strânse din buze.

– Am mâinile curate, milord.

– Nu îndeajuns. Spală-le. Cu săpun și apă proaspătă. De fiecare dată.

– O va face, Quint, îngână Sophie. Nu-i așa, Alice?

– Da, desigur, milady, spuse Alice, încruntându-se la Quint.

– Alice, ai vrea să aștepți, te rog, pe coridor un moment? Aș vrea să vorbesc cu domnia sa.

Alice părea că ar fi vrut să o contrazică, dar, după o privire de avertisment în direcția lui Quint, părăsi încăperea.

– Nu cred că servitoarea ta mă place, remarcă el când rămaseră singuri, încântat să vadă că pe buzele ei înflorea un zâmbet timid.

– Nu pune la suflet. Nu e obișnuită să vadă pe nimeni altcineva agitându-se din pricina mea.

El întinse mâna și începu să tragă așternuturile peste partea rănită a trupului ei. Era prima dată când își îngăduia să o privească cu adevărat. Piele albă, catifelată. Pânza întinsă îi cuprindea pieptul, aplatizându-i sânii. Păcat. Dar ceea ce îi puse capac fu ce purta în jurul șoldurilor. O pereche simplă de chiloți bărbătești, fără îndoială cea mai erotică priveliște pe care o văzuse vreodată. Servitoarea ridicase materialul subțire în sus, pentru a lăsa rana liberă, lăsându-i lenjeria intimă doar pentru a păstra

buna-cuviință. Însă avu efectul opus asupra lui Quint; trupul i se încinse și simți că mădularul îi prinde viață.

Nu mai văzuse niciodată o femeie îmbrăcată în haine bărbătești și i se părea ciudat de atâtător. Și de când se înjosise, devenind desfrânat? Pentru Dumnezeu, era rănită și nu putea face altceva decât să se holbeze la ea. Lăsă așternuturile să cadă de parcă l-ar fi ars, acoperind-o.

Ea deschise ochii.

– Îți mulțumesc pentru ajutor. Dar nu pot rămâne. Oricât de groază mi-ar fi de drumul spre casă, trebuie să plec.

Ideea de a o lăsa să plece de sub ochii lui îl făcu să scrâșnească din dinți. Dar nu avea cum să o țină acolo, dacă nu o lega. Își trecu mâna prin păr.

– La ce oră se trezesc servitorii?

Ea închise ochii din nou, ca și când pleoapele i-ar fi fost prea grele pentru a le ridica.

– Puțin înainte de cinci.

Scoase ceasul de buzunar să verifice ora.

– E 12.30. Dormi trei ore. Îl voi pune pe birjar să te ducă acasă înainte de patru.

Ea nu răspunse, iar el rămase acolo, simțindu-se de zece mii de ori nesăbuit. Cum de-i îngăduise să-și continue jocul acela ridicol, o poznă care ar fi putut-o ucide? Indiferent ce investiga, nu merita să-și piardă viața.

– Parcă văd cum te încrunți, spuse ea, cu ochii închiși în continuare. Vino și stai cu mine. Încetează să mai gândești pentru cinci minute, Quint.

El își aduse un scaun și îl așeză la capătul patului. Se așeză și se concentră asupra feței ei frumoase, asupra genelor castanii lungi care îi umbreau obrajii. Asupra buzelor cărnoase care îl sărutaseră cu atâta pasiune doar cu câteva seri în urmă. Era încântătoare și atât de plină de energie trepidantă și de inteligență, în mod obișnuit. Nu o mai văzuse atât de tăcută până acum.

– Va trebui să-mi spui, știi.

Gura ei zvâcni.

– Doar dacă promiți să mă ajuți, nu să încerci să mă oprești.

– Sophie, nu te poți gândi să continui. Nu după seara aceasta. Indiferent peste ce ai dat, e prea periculos.

– Voi face ceea ce trebuie. Iar dacă îți faci griji cu privire la siguranța mea, atunci vino cu mine.

El înțepeni, mușchii săi protestând la simpla sugestie de a ieși afară.

– Știi că nu pot.

– Nu știu așa ceva. Căscă. Cred că te-a afectat gândul că era cât pe-aci să mori, după ce-ai fost împușcat, dar îți poți reveni.

Abia reușea să articuleze cuvintele din pricina epuizării.

Dar ceva din ce spusese îi atrase lui Quint atenția.

– Stai, de unde știi că era cât pe-aci să mor?

Însă ea nu răspunse. Respira regulat. Adormise.

Capitolul 10

Seara trecută nu putea fi categorisită decât drept un dezastru, se gândi Sophie a doua zi dimineața. Dacă ar face o listă cu lucruri pe care să nu le repete, să fie înjunghiată – de două ori – pe străzile de la periferia din estul Londrei ar figura în capul listei. Cine o atacase? Un hoț oarecare?

Și mai bătuse și drumul degeaba, căci Molly nu dorise să o ajute. Sophie va trebui să-i scrie lui Pearl, să vadă dacă nu cumva curtezana cunoștea alte fete care ar vrea să stea de vorbă cu Sir Stephen.

Alice intră tocmai'atunci.

– Bună dimineața, milady. Doriți micul dejun?

Gândul la mâncare îi întoarse stomacul pe dos lui Sophie.

– Nu, nu încă. Însă aș vrea să mă ajuți să mă ridic.

Servitoarea încuviință din cap și o ajută pe Sophie să coboare din pat. De fiecare dată când călca pe piciorul rănit simțea o durere ascuțită în partea de jos a corpului. După ce se ușură și se întoarse să se așeze pe pat, gâfâia, udă de transpirație.

– Ar fi mai bine să rămâneți acasă astăzi, milady. Nu sunteți în puteri ca să...

Se auzi o bătaie în ușă, înainte să intre marchiza de Ardington, mama vitregă a lui Sophie.

– O, bun. Ești trează. Intră, închise ușa în urma ei și se apropie de pat. S-au făcut două livrări pe numele tău în dimineața aceasta, Sophie. Știam eu că balul de aseară va fi un succes.

– Livrări?

– E incitant, nu-i așa? Mama ei vitregă radia, sperând în mod vădit că acesta va fi anul în care Sophie o să-și găsească soț. A sosit un buchet uriaș de flori. Iată cartea poștală. Și un bilet pentru tine, livrat în dimineața aceasta.

Îi întinse cele două bucăți de hârtie.

Sophie le luă pe amândouă, încruntându-se. Singura persoană care i-ar trimite ceva ar fi Quint. Dar ideea că i-ar fi trimis flori o făcea să râdă. Quint nu era genul romantic. Mai curând se aștepta să zboare spre Lună decât să închine un sonet ochilor ei.

– Ei bine, deschide biletul care a venit cu florile. Să vedem de la cine sunt, o îndemnă mama ei vitregă.

Sophie rupse sigiliul și citi sumarul bilet. „Mi-a făcut mare plăcere să dansez cu tine aseară. Slujitorul tău, lordul MacLean." Înainte să se gândească mai bine, zâmbi.

– Zâmbești. Trebuie să fie un semn bun. Mor de nerăbdare să știu cine le-a trimis.

– Lordul MacLean. Am dansat aseară cu el.

Ultimul dans pe care avea să-l mai execute, ținând cont de picior.

Mamei sale vitrege îi căzu fața.

– O, Sophie. Nu sunt sigură că e bărbatul potrivit pentru tine. Știu că are un titlu bun și e destul de chipeș, dar reputația lui nu e tocmai dezirabilă.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Nu am nici o intenție să mă căsătoresc cu lordul MacLean. Ceea ce îi aminti de ceva. Aseară, toată lumea nu vorbea decât despre faptul că tata mi-a ales un soț. De fapt, am auzit că registrele de pariuri sunt pline de prinsori cu privire la identitatea nefericitului.

– I se pare că nu-l iei în serios. Crede că, dacă face vestea publică, te va convinge.

„Bine jucat, tată", se gândi Sophie. Nu se așteptase la asta. De ce e atât de dornic să scape de mine? Nu pot să mai locuiesc aici pentru alți câțiva ani?

Cum ar fi, până la moarte?

– Draga mea! Mama ei vitregă se apropie și îi prinse palma lui Sophie în mână. Căsătoria nu este atât de îngrozitoare pe cât crezi. Eu și tatăl tău nutrim o mare afecțiune unul față de altul. Amândoi vrem să ai și tu parte de așa ceva, dar nu poți aștepta o eternitate. Și nu vrei să ai copii?

Îi veni în minte imaginea unor băieți dezordonați, cu părul castaniu, cu telescoape și eprubete. Sophie se arătă surprinsă de cât de mult îi plăcea imaginea. Dar apoi se gândi să-și explice stupiditatea bărbatului care prețuia inteligența mai presus de orice... și căldura plăcută din venele ei se transformă în fiori de gheață. El merita ceva mai bun decât o femeie atât de încuiată ca ea.

– Acum, facem niște cumpărături astăzi? Mă gândeam că putem merge la modistă întâi, apoi...

– Nu pot, spuse Sophie iute. Nu mă simt bine.

– O, Doamne. Mama ei vitregă își plecă fruntea, îngrijorată. Pari îmbujorată. Ai febră?

– Nu, nimic atât de serios. Doar perioada aceea lunară.

Se simți prost pentru minciună, dar sângerase, la urma urmelor. Din picior, dar totuși. Și, în felul acesta, nimeni nu o va lua la întrebări că stătea în pat toată ziua.

Chipul mamei vitrege se lumină când înțelese la ce făcea aluzie.

– Desigur. Îi voi spune lui Alice să-ți pregătească o băutură fierbinte. Își trecu mâna pe fruntea lui Sophie și se pregăti să se retragă. Trec mai târziu să văd cum te mai simți.

Rămasă singură, Sophie începu să se foiască, când își dădu seama că ținea încă în mână biletul nedeschis. Desfăcându-l, văzu pe pagină rânduri ordonate de litere aleatorii. Era... un cod. Își înăbuși un hohot. Nu încăpea îndoială cine îl trimisese. Numai Quint îi putea trimite un bilet încifrat.

Zâmbind, se întinse să sune după Alice, care se retrăsese discret mai devreme. Când aceasta sosi, îi ceru instrumentele de scris. Quint nu îi oferise vreo cheie sau vreun indiciu pentru enigmă, astfel că răspunsul putea dura nițel. În curând, stătea rezemată în pat cu biroul mobil dinainte, studiind tiparele literelor, pentru a găsi o soluție.

Dură un sfert de oră. După ce descifră în cele din urmă mesajul, citi:

AȘTEPT O EXPLICAȚIE. NU MAI TÂRZIU DE MÂINE. LA ORA ȘI ÎN LOCUL OBIȘNUITE. REFUZUL ARE CONSECINȚE. Q.

Îl citi din nou, apoi oftă. Nu încăpea îndoială ce însemnau „ora și locul obișnuite". Voia să vină pe terasa lui după lăsarea întunericului. Dar ce fel de consecințe? O amenințase cândva că îi va spune tatălui ei. Ar îndrăzni?

Să-i asculte prelegerea în care el îi aducea la cunoștință idioțenia și nesăbuința de care dăduse dovadă, lucru pe care Quint nu va ezita să i-l reamintească, nu părea o perspectivă prea atrăgătoare. Și sigur va încerca să împiedice orice alte incursiuni ale lui Sir Stephen. Însă Sophie nu avea nici o intenție să se dea bătută. Găsise ceva pentru care merita să lupte, ceva la care se pricepea. Și dacă putea ajuta oameni, nu merita câteva cucuie și vânătăi?

Iar Quint sau oricine altcineva, nu putea face mare lucru pentru a o opri.

Îl făcu să aștepte două zile.

Quint aproape că rupse tapetul de pe pereți de nerăbdare și frustrare. Nu avea nici o altă soluție decât să-i trimită un nou bilet, iar ea știa acest lucru. În orele acelea interminabile, și-o imagina îmbrăcată bărbătește, petrecând în toate locurile unde se practicau jocuri de noroc, în bârlogurile cu opiu și bordelurile din Londra. Gândul aproape că îl înnebuni.

Rectifica, îl înnebuni mai rău.

Starea lui era vădit mohorâtă când ea apăru în grădina lui înainte de miezul nopții, a doua zi. Stătea în prag, așteptându-l pe Canis să termine de râcâit în pământ, când din întuneric se ivi o siluetă învelită în mantie, șchiopătând ușor. Câinele sări fericit în jurul picioarelor ei, dând frenetic din coadă, iar ea se aplecă cu greu să îl scarpine între urechi.

Primirea lui Quint nu avea să fie la fel de prietenoasă. Era încă furios pe ea. Furios pentru riscurile stupide și pericolele idioate la care se expunea. Își dorea să nu-i fi păsat, să o lase să facă orice vrea. Să se spele pe mâini, după cum ar fi făcut orice om rațional, cu multă vreme în urmă. Dar era incapabil să-i dea drumul.

Ea se îndreptă și își lăsă pe spate gluga mantiei. Lumina lunii îi scotea la iveală arcadele fine ale pometilor, curba buzei superioare, linia blândă a nasului și, pentru o clipă, Quint uită de furie. Fu cuprins de tandrețe și dor, laolaltă cu o dorință de o natură mai primitivă.

Se gândi la sărutul lor din urmă cu câteva seri, exact în același loc. Cum se agățase de el și gemuse în timp ce gurile lor se contopeau. Va susține și de data aceasta că fusese un capriciu de moment?

– Văd că ai rezolvat enigma pe care ți-am trimis-o. Ți-au trebuit două zile?

Ea zâmbi, apropiindu-se.

– Ba deloc. A fost nevoie de mai puțin de o oră. Cred că exagerezi, Quint.

– Bineînțeles că exagerez. Sunt aproape nebun de furie. Nu ți-ai dat încă seama?

– Nu ești mai nebun decât mine.

El pufni.

– E reconfortant. Femeia care umblă țopăind prin oraș în haine bărbătești. Și chiloți. La naiba!

– Nu umblu țopăind. Deși mi s-a spus că trebuie să îmi cizelez mersul.

– Ce?

Ea flutură din mână.

– Nu contează. Ei bine, sunt aici ca să-mi ții prelegerea. Poți începe oricând.

Bineînțeles că voia să-i țină o prelegere. Să se certe și să o contrazică până când va asculta de glasul rațiunii. Dar Sophie nu va face decât să se zbârlească, și demersul nu va conduce la nimic. Trebuia să înțeleagă de ce, mai întâi, iar apoi putea folosi argumente logice pentru a o convinge să renunțe la chestiune.

– De ce vrei să faci asta?

– Trebuie. De ce să nu încerc să-i ajut pe alții, când pot?

– Nu e suficient, Sophie. Dacă ar fi vorba de binefacere, ai găsi o altă cale să faci acte caritabile. Nenumărate doamne fac gesturi altruiste, dar nici una dintre ele nu-și pune viața în pericol. De ce ai ales să te îmbraci bărbătește și să te amesteci cu pleava Londrei?

– Pentru că aceste femei nu au pe nimeni altcineva. Nu-și pot permite un investigator, iar magistrații rareori se deranjează

cu ele. Nu ar trebui să aibă pe cineva la care să vină cu problemele lor?

– Bineînțeles că da. Nu sunt sigur de ce persoana aceea trebuie să fii tu. De ce nu le dai bani să-și angajeze un investigator, dacă aceasta este grija ta?

Ea își încrucișă brațele la piept și strânse din buze, rămânând tăcută și distantă.

– Este limpede că îți fac plăcere pericolul și duplicitatea. Riscul este răsplata, nu-i așa?

– Nu, soluția este răsplata. La cât de mult îți plac enigmele, cu siguranță poți înțelege.

– Da, dar viața mea nu este în pericol când lucrez la rezolvarea enigmelor acasă la mine, în biroul meu.

Ea oftă, privind într-o parte.

– Nu, atunci e clar că nu înțelegi cu adevărat.

– Și ce nu înțeleg mai exact? Cum e să fii prins în capcană? Cum e să fii nefericit cu soarta care îți este scrisă în viață?

Privirea ei se ridică și îl țintui brusc.

– De unde...?

– Pentru că te cunosc, și o persoană care pretinde de bunăvoie, în mod repetat, că e altcineva, care cochetează fără preget cu pericolul, fără a se gândi la consecințe, este nefericită cu situația ei actuală. Ea clipi iute, iar el știu că lovise la țintă. Așadar, spune-mi de ce ești atât de nefericită, Sophie?

Ea nu se grăbi să răspundă.

– Pur și simplu am nevoie de ceva al meu. Ceva însemnat, de care să pot fi mândră. Și sunt bună la asta. Maggie are arta și eforturile de a îmbunătăți viețile acestor femei, în cazul în care vor dori să încerce să își facă alt rost în viață. Iar Julia are copii cărora să le poarte de grijă...

Incluzându-l aici și pe Colton, care este și el un copil din cap până în picioare.

Chipul lui Sophie fu străbătut de un zâmbet efemer.

Dar eu nu am nimic. Nu pot desena, pentru a mă salva, și nu voi avea niciodată copii sau soț. Așa că de ce n-aș face asta?

– Ce vrei să spui că nu vei avea niciodată copii sau soț? Te-ai fi putut mărita de zece ori. De fapt, lordul Yardley te-a cerut

în căsătorie cu doar două sezoane în urmă. Într-o zi, îți vei alege un pretendent...

– Sau îmi va alege tata unul.

Sentimentul din vocea ei îl făcu să se sprijine doar pe călcâie. Nu suna ipotetic.

– Înseamnă că s-a oprit asupra asupra cuiva?

– Da, are pe cineva aminte. A spus că, dacă nu îmi aleg un soț singură până la sfârșitul sezonului, aprobă căsătoria fără consimțământul meu.

Quint nu se așteptase. Nu se gândise că marchizul va tranșa în cele din urmă lucrurile cu privire la căsătorie. Înghiți în sec. Acest... acest sentiment din piept – o durere ascuțită, care îl strivea, ca și când s-ar fi putut rupe în bucăți în fiecare secundă, nu semăna cu nimic din ce simțise până atunci. Nu cu accesele. Nu cu momentul în care i se încheiase logodna. Nici măcar cu momentul în care Sophie îi frânsese inima.

Se luptă să tragă aer în piept.

– Cine? spuse el răgușit.

Cine va fi bărbatul atât de norocos încât să petreacă fiecare noapte lipit de silueta ei longilină și unduitoare?

– Nu vrea să-mi spună. Se teme că îl voi speria pe bărbatul cu pricina, dacă aflu cine este.

– Tatăl tău este un om înțelept, remarcă Quint.

– Poate, dar încă mai cred că îl pot face să se răzgândească.

– De ce?

Sincer, nu știa de ce evita căsătoria cu mai mult zel decât un libertin experimentat. De ce se temea? Perpetuarea rasei umane era instinctivă atât la bărbați, cât și la femei; bărbații, să-și răspândească sămânța cât mai departe posibil, iar femeile, să îngrijească și să protejeze copiii. Era primitiv și necesar. Așadar, ce spera Sophie să câștige opunând rezistență?

– Întotdeauna l-am convins, în trecut. Deși a mers cu un pas mai departe de data aceasta, făcând edictul public. A fost ceva nou.

Marchizul nu ar anunța vestea decât dacă era serios. Sophie trebuia să știe asta.

– Nu, vreau să spun, de ce vrei să-l faci să se răzgândească? De ce nu te-ai căsători, ca să închei povestea?

Ea făcu o grimasă. „Pentru că aș prefera să nu o fac. Iar motivele sunt personale."

Piciorul lui Sophie protestă vehement când se aplecă să-l mângâie pe Canis, însă primi durerea cu brațele deschise, lăsându-se distrasă de ea. Spiritul de observație al lui Quint era, uneori, extrem de supărător. Ca acum, de exemplu. Nu era nici o surpriză că avea să descopere ce intenționa ea. Întotdeauna o înțelesese mai bine ca nimeni altcineva.

– Haide să ne întoarcem la chestiunea acestor investigații.

Ea se îndreptă de spate, încercând să nu-și arate prea tare durerea pe față când simți o împunsătură în coapsă.

– Am tot discutat, Quint. Nu mă poți forța să mă dau bătută.

– Dar dacă m-aș oferi să te ajut?

– Atunci te-aș întreba de ce mi-ai face o asemenea ofertă. Căci, dacă este o tentativă de a mă controla, pe mine sau metodele mele, cum ar fi să mă împiedici să vizitez bordeluri sau localuri de jocuri de noroc, voi refuza politicos.

El ridică mâinile, complet nevinovat.

– Nu vreau decât să te știu în siguranță. Poate că, muncind împreună, nu va fi nevoie să-ți cos rănile de la picior prea curând. Sau mai rău.

Ea îl privi țintă. Spunea adevărul? Ar încerca să o ajute fără a o manipula? Oferta era tentantă. I-ar prinde bine să stea de vorbă cu cineva, cineva capabil să facă deducții logice și să tragă concluzii... și nimeni nu făcea asta mai bine decât Quint.

– Ce-ar însemna să lucrăm împreună? Mă vei însoți în misiunile mele?

Pe maxilarul lui acoperit de perciuni tresări un mușchi.

– Nu.

– De ce nu?

– Dacă aș putea, aș face-o. Crede-mă.

Nu, refuza să creadă așa ceva. Voia să știe mai mult, să afle despre boala aceasta care îl împiedica să iasă din casă. Dacă afla, atunci poate îl ajuta ea pe el.

Își aminti de sărutul lor, exact în locul unde se aflau acum. Ajunsese afară și, deși rămăsese surprins, nu îi fusese fatal. Fusese un sărut foarte plăcut. Un sărut uimitor. Voia mai mult. Mai

multe săruturi, mai multe atingeri. Mai mult din toate. La urma urmelor, doar nu avea un soț cu care să facă aceste lucruri.

Și cine știe cât îi va mai tolera Quint vizitele? Îi spusese în repetate rânduri să nu se mai întoarcă la el. Într-una din zilele acestea, s-ar putea să o spună serios. Trebuia să se bucure de momentele acestea furate, cât mai putea.

Privirea îi fugi spre gura lui, căci îi venise o idee.

– Adică, să vin aici noaptea, să discut cu tine despre planurile mele?

– Da, exact. Dar gata cu nesăbuința. Decidem împreună cum procedezi.

– Sunt de accord, cu o condiție.

Sprâncenele lui se uniră într-o încruntătură.

– Și care este aceea?

– Să mă săruți când îți cer.

Pe chipul lui se citi surpriza înainte de a scoate un icnet de uimire.

– Să te sărut?

– Da.

– Sophie, nu-mi poți cere să te sărut. E... absolut necuviincios.

– M-ai sărutat deja – de două ori–, așa că nu văd de ce e o idee atât de proastă.

– Într-una din dățile acelea m-ai sărutat tu pe mine, și nu ar trebui să ne sărutăm deloc. Nu ar trebui să săruți pe nimeni până ce nu te măriți.

Ceea ce nu avea să se întâmple niciodată.

– Relaxează-te, Quint. Pare să-ți facă plăcere să mă săruți, și mie la fel. Ce e rău în asta?

„Nu se cade ca doamnelor să le placă atât de mult."

Sophie respinse vocea lordului Robert. Pe Quint nu păruse să îl deranjeze entuziasmul ei; totuși, ar face bine să țină minte să nu se lase dusă de val prea tare.

– Of, Doamne, mormăi el printre dinți, trecându-și mâna peste față. Ești incredibilă.

– Adevărat. Și știi cât de hotărâtă pot fi când vreau ceva.

Să-i îndure săruturile uimitoare și să-l ajute să-și învingă teama în același timp? O, da, voia să facă asta. Mult de tot își dorea.

– Și mai știu că niciodată nu renunți să analizezi lucrurile până la capăt. Ești prea inocentă să-ți dai seama, dar săruturile duc, în general, la lucruri mai intime.

Dorința dădu năvală în venele lui Sophie la gândul „altor lucruri mai intime" cu Quint și căldura i se cuibări jos, în pântec. Înghiți și spuse:

– Pentru asta te am pe tine, să-ți păstrezi capul limpede.

La urma urmelor, nu simțea nimic altceva pentru ea în afară de prietenie. Ar trebui să-i fie ușor să rămână stăpân pe el, lui, cel puțin.

– Ar trebui să refuz, spuse el. Dar sunt într-un mare dezavantaj, dat fiind că ai putea foarte bine să decizi să pleci și să nu te mai întorci niciodată. Nu aș putea face prea multe pentru a te forța să te întorci. Mă cutremur gândindu-mă ce ți s-ar putea întâmpla atunci.

Emoția și incitarea îi clocoteau în piept.

– E adevărat. Asta înseamnă că ești de acord?

– Newton să mă ajute, da. Te voi săruta și te voi ajuta în investigațiile tale.

„Iar eu voi găsi o cale să te fac să-ți revii."

– Excelent! Știam că vei vedea lucrurile ca mine. Începem acum?

El îi aruncă o privire piezișă.

– Cu investigația, vrei să spui?

Ea clătină din cap.

– Cu sărutul.

Cu brațele încrucișate la piept, el ridică dintr-o sprânceană.

– O, deci asta crezi, că poți pocni din degete, iar eu mă voi supune? Oi fi eu țicnit, Sophie, dar toate celelalte părți îmi funcționează foarte bine. Sunt încă bărbat. Și acest bărbat sărută o femeie când vrea, ca de exemplu atunci când îl face să râdă. Sau când zâmbetul ei îl dă pe spate. Sau când e atât de frumoasă, că nu poate respira. Nu când e obligat.

Sophie clipi. Cuvintele refuzau să se formeze, iar gura i se uscă auzindu-i declarația avântată. Era o minune că putea sta în picioare, dat fiind că oasele i se lichefiau rapid.

– Bine, reuși ea să spună, în cele din urmă.

Privirea lui se întunecă.

– Desigur, privirea aceea funcționează și ea întâmplător, spuse el încet, înaintând spre ea.

– Care privire?

Făcu instinctiv un pas înapoi, apoi tresări la împunsătura de durere care îi radie prin piciorul rănit.

El încremeni, iar pe frunte i se citi îngrijorarea. Fără un cuvânt, Quint se aplecă, o ridică și o duse în casă.

– Stai, unde mergem? întrebă ea.

– În birou. Să stai jos. E limpede că te doare piciorul.

Sophie îi cuprinse gâtul cu brațele, bucurându-se de mișcarea și jocul mușchilor de sub veșmintele lui. Când ajunseră în biroul lui, nu o lăsă jos. În schimb, se duse la fotoliul de lângă foc și se așeză, ținând-o în poală.

– Lasă-mă să-ți văd cusăturile, spuse el blând. Vreau să mă asigur că rana nu e infectată.

– E bine, spuse Sophie.

Nu era timidă, dar faptul că stătea în poala lui Quint la miezul nopții, pentru o examinare medicală a rănii ei, o făcea să se agite.

– Stai nemișcată. Vreau să mă uit singur. Ridică straturile subțiri ale fustelor și juponului. Cracul pantalonașilor ei era îndeajuns de larg încât să-l poată împinge în sus să vadă rana de pe coapsă.

„Excelent. Pielea e sănătoasă. Probabil că Alice își menține mâinile curate."

Se aștepta ca el să-i așeze fustele pentru a o acoperi, dar nu o făcu. În schimb, își trecu mâna peste piciorul ei expus, alunecând cu privirea pe pielea ei, în vreme ce inima ei tresălta în piept.

– Sophie, trebuie să-ți spun... te aștepți să-mi păstrez capul limpede, dar nu ar trebui să te bazezi pe mine. Nu-mi controlez prea bine gândirea în perioada aceasta. Iar faptul că te văd așa nu mă ajută. Arătă cu mâna spre partea de jos a trupului ei. Și nu vreau să te rănesc. Te implor, regândește-ți solicitarea.

Dacă avusese vreo grijă cu privire la starea lui mentală, vorbele lui o eliminară. Oare un nebun ar avertiza-o cu sinceritate? Dar mai putea exista un motiv pentru șovăiala lui, unul mult mai umilitor.

– Nu mă vei răni. Și cred că tragi de timp. Dacă nu vrei să mă săruți...

Micșoră distanța dintre ei într-o clipită, apăsându-și gura pe a ei și strecurându-și limba. O sărută cu pasiune, cu disperare, cu gura aspră și catifelată totodată, și îi plăcu la nebunie fiecare secundă. Ea nu opuse nici o rezistență, folosindu-și limba și mâinile pentru a-l explora, în vreme ce buzele lui alunecau peste ale ei iar și iar.

Căldura din pântecul ei se întinse, până când sânii i se îngreunară dureros. Se umezi între picioare, iar locul acela începu să-i pulseze ritmic. Simți erecția lui Quint în spate – o dovadă încântătoare și avântată a dorinței lui pentru ea. Pentru Sophie, nu pentru tânăra Pepperton cea perfectă sau oricare altă femeie. O dorea, și se entuziasmă la acest gând. De-abia se putea abține să nu se frece de erecția lui.

Apoi o făcu.

El gemu în timp ce gurile li se contopeau, un sunet chinuit, însă excitat, pe care nu-l mai scosese până atunci. Dorința o făcu să simtă fiori pe șira spinării. Își trecu degetele peste umerii lui lați, desfătându-se cu fierbințeala care emana din trupul lui. Deschizătura din cămașa lui era îndeajuns de largă încât să-și strecoare mâna dincolo de ea, cercetând pielea netedă și tare de pe pieptul lui. Inima lui îi bubuia sub palmă, iar părul moale îi gâdila degetele. Își trecu mâna peste pieptul lui, iar vârful degetului îi atinse sfârcul.

El trase iute aer în piept, apoi se retrase, murmurând:

– Sophie, mă ucizi. Ar trebui să ne oprim înainte ca lucrurile să meargă prea departe.

Tot ce auzi a fost „oprim", așa că se ridică să-l mai sărute o dată.

Capitolul 11

„Un sărut", își promise el.

Să o sărute repede, însă îndeajuns de lung încât să fie sigur că nu se va plânge. Acela fusese planul. Dar nu se așteptase ca ea să fie atât de entuziasmată. O virgină, chiar și una de douăzeci

și șapte de ani, nu ar trebui să-l tulbure atât de tare doar cu niște sărutări. Probabilitatea acestui fapt păruse incredibil de scăzută când începuse acest exercițiu.

Ar fi trebuit să știe că Sophie va sfida logica.

Quint își pierdu controlul în secunda în care gura ei o găsi iarăși pe a lui și uită rapid gândurile de a pune capăt la ceea ce făceau. Săruta la fel cum făcea orice altceva: cu exuberanță și pasiune, cu o nepăsare nechibzuită față de orice altceva în afară de momentul acela. Nu se putea abține să nu îi răspundă la fel.

Cuprinzându-i capul cu o mână și ținând-o pe cealaltă pe piciorul ei, o strânse la piept. Îi linse gura. Îi mușcă blând buzele. O gustă până când scoase un scâncet nerăbdător. Sunetul își croi calea spre vintrele lui, întețindu-i dorința. Pentru Dumnezeu, cât tânjea după ea. Se masturbase atât de des în ultimele câteva zile gândindu-se la ea, încât era o minune că nu se iritase.

De-abia mai putea gândi și respira, iar instinctul animalic de a oferi și primi plăcere preluă controlul. Cu femeia aceasta în poală, îi era imposibil să reziste. Trecuse ceva vreme de când simțise această pasiune carnală îmbătătoare trăgându-l dincolo de suprafața rațiunii și primi cu brațele deschise dulcea uitare.

Își desprinse gura de a ei, trecând-o peste maxilarul ei. Îi supse lobul urechii, prinzându-l ușor între dinți. Ea scoase un icnet și strânse iute buzele, ca și când ar fi vrut să oprească zgomotul. Ceea ce nu era cazul.

– Vreau să te aud, Sophie, îi șopti el în ureche. Fiecare sunet. Fiecare suspin. Nu te abține.

Apoi își croi cale de-a lungul pielii moi și mătăsoase de pe gâtul ei. Ea își lăsă capul pe spate, făcându-i loc, iar Quint profită din plin. Se simțea beat după ea, ieșindu-și din minți de atâta dorință. O părticică a rațiunii lui, care încă mai funcționa, nu putea să creadă că îi îngăduia să meargă atât de departe. Bărbatului căruia nu-i permisese să o curteze. Însă ea stătea acolo, în poala lui, moale și docilă, fără să protesteze deloc. Trăgându-l mai aproape. Sărutându-l. Încă nu era atât de nebun să lase să-i scape un dar atât de rar. Își strecură două degete pe sub straturile corsetului și ridică un sân palid și perfect, scoțându-l peste veșmânt, dezvăluindu-l.

– Atât de frumos, murmură el înainte de a-i cuprinde sfârcul rozaliu cu gura.

Trase cu putere, apoi îi linse sfârcul întărit cu limba, hotărât să o înnebunească.

Ea își strecurase degetele prin părul lui, ținându-l aproape.

– Quint, suspină ea, cu un sunet care de-abia întrecea o șoaptă.

Cu cât sugea mai mult, cu atât mai agitată devenea.

– Nu te opri, spuse ea. Dumnezeule, Quint, ard de vie.

Mâna lui se întoarse la coapsa ei, înaintând și cuprinzându-i muntele lui Venus. Fierbințeala îi arse pielea, iar ea își împinse șoldurile în palma lui.

– Da, gemu ea, frecându-se de mădularul care îl durea și aproape făcându-l să-și dea ochii peste cap.

Dacă mai făcea câteva mișcări, avea să-și dea drumul în pantaloni, cu siguranță.

Dându-i drumul la sân, o lăsă jos, sprijinind-o de brațul scaunului, până când ajunse să stea aproape întinsă în poala lui. Ochii ei, pe jumătate închiși și arzători, îl priveau, în timp ce pieptul îi tresălta grăbit.

– Stai nemișcată, îi spuse el. Lasă-mă să te simt.

Cu fustele strânse deja în jurul taliei, nu trebui decât să-i găsească locul acela pe sub lenjeria intimă. Îi desfăcu picioarele și îi văzu zona intimă, care lucea, dezvelită în fața lui – părul castaniu pufos îi acoperea muntele lui Venus și buzele roz și înrourate. Înghiți în sec. Perfecțiune. Perfecțiune absolută.

Fără să se gândească, își trecu un deget prin umezeala adunată la intrarea în vagin și îl duse la gură. Închise ochii și savură gustul pregnant al pasiunii ei. Dulce. Cerule mare, ce n-ar da să-și îngroape fața între coapsele ei. Dar nu voia să o sperie.

– Te rog, gâfâi ea, ca și când i-ar fi simțit ezitarea. Nu te opri.

Privirea ei scânteietoare îl implora să continue, iar dorința din vintrele lui se înteți.

Încă o dovadă a nebuniei lui, fără îndoială, dar nu avea nici o intenție să se oprească.

Îi mângâie fără grabă pliurile labiilor cu degetul mare, explorând fiecare părticică din ea, înainte de a-și împinge degetul în vagin. Pleoapele ei se închiseră cu un geamăt și își avântă șoldurile

în sus, adâncindu-l în ea. Pereții erau fierbinți și alunecoși. Și strâmți. Se cutremură, imaginându-și țesutul acela umed și cald cuprinzându-i mădularul.

Controlându-și dorința dezlănțuită, începu să se miște atâtător înlăuntrul ei, înainte și înapoi. Făcând-o să reacționeze. Apoi introduse încă un deget, lărgind-o mai tare.

– O, da, o auzi spunând.

Îi privi trupul primindu-i degetele adânc în ea. O simți tremurând. Apoi își arcui degetele, căutând punctul acela spongios, sensibil...

Ea strigă, zbătându-se în poala lui.

– Quint, o, Dumnezeule! Știa că era aproape. Clitorisul, țesutul acela vascular dilatat de celule din partea de sus a despicăturii ei, era umflat și încordat, așa că îl apăsă cu degetul mare cu o intensitate neobosită.

– Simte, Sophie. Lasă-l să vină.

Sophie se agăță de el, de brațul scaunului, de materialul acestuia, de orice putea apuca.

– O, Doamne! Da, scânci ea. Chiar acolo.

Coapsele ei se cutremurară, iar pereții vaginului se strânseră în jurul degetelor lui. Se încleștă, apoi țipă, copleșită de orgasm. Era frumos. Genul de imagine pe care un bărbat o purta cu el până la moarte. Cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, cu buzele trandafirii de sărutări, tremurând de extaz. Se ținu cât de tare putu, prelungind experiența, până când ea zvâcni, retrăgându-se cu un spasm.

Își lăsă capul pe speteaza scaunului, o eliberă și se luptă să-și recapete suflul. Trebui să facă ceva efort pentru a se calma. Și Sophie părea epuizată, zăcând inertă în poala lui, cu o mână apăsată pe pieptul lui și cu ochii închiși strâns. Ceasul din birou continua să ticăie ca de obicei, ca și când lumea nu s-ar fi întors pe dos în clipa aceea.

Iad etern, ce făcuse?

Rușinea și ura urlau în el. O... pângărise. Fiică de marchiz. Nu conta că i-o ceruse. Ar fi trebuit să știe mai bine – la dracu', știa mai bine. Pur și simplu nu fusese capabil să o refuze.

Nu fusese în stare să se oprească.

Ceea ce era încă o dovadă a declinului său iminent. Tatăl său vorbise neîntrerupt despre copulație în timpul acceselor sale – cuvinte urâte, murdare – și se masturbase până când îi legaseră brațele. Faptul că și el supusese o doamnă de condiție bună la acest act absolut necuviincios nu făcea decât să-i confirme ceea ce știa deja despre viitorul său.

Nu era demn să stea în preajma altora.

Iar mădularul lui prost nu asculta. Zăcea tare și greu în pantaloni. Gata să se împerecheze în orice secundă.

Dumnezeule, se ura în momentul acela. Îi aranjă fustele, acoperind-o.

– Sunt... Habar n-aveam, murmură ea.

În tonul ei se distingeau satisfacția și mirarea.

– Îmi cer iertare pentru asta. Nu ar fi trebuit să merg atât de departe.

Ea se încruntă.

– De ce nu? Recunosc, a fost ceva mai mult decât un sărut, dar nu mă plâng deloc. Se chinui să se ridice în capul oaselor, iar el o ajută să se îndrepte de spate. Îndrăznesc să spun că nu mă voi mai uita niciodată la mâinile tale în același...

– Sophie.

Îi dădu drumul din brațe.

Ea râse.

– Quint, nu e nevoie să fii atât de serios. A fost ideea mea, iar posibilele regrete ar trebui să fie lăsate în seama mea. Nu că aș regreta, să ne înțelegem.

– Ar trebui.

– De ce? Pentru că nu suntem căsătoriți?

– Și de-asta, da, dar există un motiv și mai important.

– Care?

– Acela că sunt aproape nebun.

În următoarea seară, Quint scria cu furie, ideea clocotindu-i în minte. Trebuia să noteze gândul în întregime, înainte să fie uitat și să dispară. Ce-ar fi dacă ar segmenta mesajul codat, iar apoi ar efectua o analiză a frecvenței fiecărei litere, pe secțiune?

Era trecut bine de miezul nopții și trimisese servitorii la culcare cu ceva timp în urmă. Cărbunii se stinseseră, iar în cameră

se făcuse răcoare. Însă continua să scrie. După ce termină de scris, puse peniţa pe tavă şi presără nisip, să usuce cerneala.

– Ţi-a plăcut plimbarea cu lordul MacLean?

În încăpere se auzi un icnet.

– Ştiai că sunt aici?

Doar în clipa în care intrase. O simţea până în cel mai profund strat subcutanat.

– Desigur. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ea îşi ridică bărbia cu încăpăţânare, expresie pe care, întâmplător, o adora.

– Pierdere de timp, dar cum de ştii despre plimbarea mea absolut inocentă cu MacLean din dimineaţa aceasta? Se opri şi îşi puse mâinile în şolduri. Nu-mi place că ai pus să fiu urmărită. Mai ales în timpul zilei. Nu era necesar.

El nu era de accord – şi, cu MacLean în preajmă, Quint avea cu atât mai multe motive să o ţină sub supraveghere. Scoţianul era un desfrânat notoriu, iar Sophie, o inocentă nesăbuită. O reţetă clară pentru dezastru, dacă existase vreuna cândva.

– Cred că e necesar, îi spuse el, având în vedere activităţile tale nocturne. Criminalii şi hoţii nu dispar la lumina zilei.

– Sunt conştientă de asta. Dar sunt destul de sigură că MacLean ar putea alunga orice ticălos care ar îndrăzni să se apropie.

Quint îşi încleştă maxilarul. Da, MacLean o putea proteja, fără îndoială. Lordul scoţian, sănătos la cap, putea ieşi din casă. O putea duce la plimbare în parc. Putea, probabil, să altoiască orice atacator, folosind un stejar întreg, dacă era nevoie. Dar cine o va proteja pe Sophie de MacLean?

– S-ar putea să fie aşa, însă eroul tău îmbrăcat în kilt nu ştie ce ştiu eu, şi s-ar putea să fie prins cu garda jos. Şi îţi pierzi timpul argumentând.

– Eşti exagerat de îndărătnic.

– Din punctul acesta de vedere, ne potrivim de minune. Nu trebuie decât să renunţi la aventurile tale sub identitatea de Sir Stephen şi îl voi concedia bucuros pe Jenkins.

Ea pufni drept răspuns.

– Ai spus că mă vei ajuta, nu că vei încerca să mă opreşti.

Da, aşa făcuse, dar nu se aşteptase nicidecum la târgul pe care i-l sugerase. Un târg care îl făcea să aibă erecţie şi să-l strângă

pantalonii toată ziua. De-abia se abținea să nu se repeadă la ea și să-i ridice fustele.

Însă nu va îngădui să se întâmple din nou.

Și nu din pricina convingerii desuete că femeile ar trebui să aștepte pentru a afla plăcerea în patul conjugal. Nu, hotărârea lui avea de-a face cu el însuși. Dintr-un motiv sau altul, ea voise să-și facă de cap cu el. Nu avea pretenția că înțelegea și îngăduise nechibzuit ca sentimentele lui față de ea să-i întunece judecata.

Dar merita mai mult decât un laș, un nebun care se temea să iasă din casă. Frumoasa și perfecta fiică de marchiz era mai curajoasă și mai inteligentă decât jumătate din bărbații din Europa. Iar el era... strivit. Același băiat de unsprezece ani care stătea în frigul îngrozitor, știind că ceva era în neregulă cu el. Nu avea nici un drept să o forțeze pe această femeie să-l accepte, să o atingă în vreun fel.

Astfel că, în ciuda dorinței puternice și arzătoare pe care o nutrea față de ea, trebuia să se abțină de la orice alt contact fizic. Chiar și de la sărutări.

– Am spus ca te voi ajuta, și mă voi ține de cuvânt. Vino cu mine.

Își luă hârtia și se ridică.

– Unde mergem?

Stătea destul de aproape de ea încât să-i vadă venele zvâcnind la baza gâtului. „Ignoră", își spuse el.

– Trebuie să pun asta sub lacăt. Și putem vorbi între patru ochi acolo.

– Și aici nu?

Privi în jurul încăperii vădit goale.

– Poate, dar nu se știe niciodată.

Mai ales că era posibil ca unul dintre membrii personalului său să transmită informații la Ministerul de Interne.

Fără să mai aștepte alte proteste, o conduse înspre șirurile de cărți din capătul îndepărtat al biroului. Pe un raft înalt, trase de cotorul Leviatanului lui Hobbes și încuietoarea se deschise. Sophie scoase un sunet de surpriză când văzu raftul dându-se în lături.

– Ai un pasaj secret!

– Care nu va mai rămâne secret dacă nu vorbești mai încet.

O luă de mână și păși pe coridorul îngust, închizând ușa ascunsă din spatele lor. Se lăsă întunericul. Nu lua niciodată o lumânare când folosea pasajul, căci nu avea nevoie. Era un drum pe care îl făcea adesea, uneori de nevoie, alteori de oboseală.

Sophie îl strânse mai tare de mână, iar respirația i se acceleră.

– Nu ar trebui să avem o lampă?

– Nu. O conduse prin spațiul strâmt. Nu era îndeajuns de lat pentru a putea înainta unul lângă altul, așa că aproape se lipi de spatele lui. Să nu-mi dai drumul. Altfel s-ar putea să ratezi o cotitură și să cazi în groapa cu crocodili.

Se trezi cu o palmă peste umăr. Quint zâmbi.

– Aici sunt scările, îi spuse el. O ghidă spre prima treaptă. Numără optsprezece. Apoi, la capăt, găsi clanța și trase, deschizând ușa. Lumina pâlpâitoare a focului pe cale să se stingă îi lumina dormitorul. Dădu drumul mâinii lui Sophie, puse hârtia pe pat și se duse să mai pună cărbuni.

– Închide-o, te rog.

Sophie închise ușa pasajului, în timp ce el se ocupa de foc, apoi se îndreptă spre pat. Concepuse rama din lemn de trandafir cu stâlpi scunzi și pătrați și fără baldachin. Fiecare stâlp avea o calotă decorativă. Quint ridică și răsuci calota stâlpului din față, de pe dreapta, dând la iveală o cutie de lemn ascunsă în el. Scoase cutia, care era cam cât antebrațul lui, și o așeză pe cuvertură.

– Ce Dumnezeu... șopti ea peste umărul lui. Absolut genial! Ce ții acolo?

El deschise atunci capacul, scoțând la iveală compartimentul interior.

– Una, alta. Rulând foaia cu adaosul la cod, strecură paginile înăuntru, lângă alte desene. Să încerce Hudson să-l găsească.

– Lucrezi la ceva important?

Era aproape, atât de aproape, că fustele ei îi atingeau piciorul, tulburându-l.

– Posibil. Nu voi ști până ce nu aflu soluția.

– Crezi că s-ar putea ca asta să aibă legătură cu spargerea?

– Da. În trecut, Ministerul de Interne mi-a solicitat ajutorul pentru a descifra diverse coduri. Există un cifru care este considerat a fi inexpugnabil, fiind deseori numit *le chiffre indéchiffrable*. Dacă pot găsi o cale să sparg cifrul fără codul necesar, s-ar putea

ca unele guverne, inclusiv al nostru, să-și manifeste interesul. Ar fi ca și când aș deține singurul cod-cheie al tuturor ușilor încuiate din lume.

Cutia se închise și o puse la loc în stâlp.

– Eu... habar n-aveam că ai făcut o astfel de treabă pentru guvenul nostru.

El o privi pătrunzător. Avea o expresie ciudată.

– De ce ai fi avut? Nu știe nimeni, în afară de omul pentru care lucrez. Și am încredere că nu vei spune nimănui. Sophie clătină din cap. Bun. Acum, discutăm despre investigația ta?

– O, sigur, spuse ea iute, băgând mâna în buzunarul rochiei, de unde scoase o bucată de hârtie împăturită. Am scris totul, după cum mi-ai cerut.

– Excelent.

Desfăcu hârtia și îi parcurse scrisul foarte ordonat.

Dispărută: *Rose Hoyt, sora lui Joselle (numele adevărat?) Hoyt, de la Madame Hartley*

Loc de muncă: *Pretty Kitty, Cheapside*

Descriere: *Păr blond, ochi căprui, tatuaj cu pisică deasupra gleznei*

Văzută ultima dată: *La sfârșitul lui martie*

Deces: *?*

Cadavru: *Dispărut*

Vizitatori regulați: *Sweaty, La Gauche, The Watcher, regele George, Limbă-încâlcită. (Unul dintre ei era probabil un așa-zis protector.)*

– La Gauche? întrebă el. Pentru că prefera mâna stângă?

Chipul lui Sophie se făcu stacojiu și strânse din buze.

– N-nu tocmai, se bâlbâi ea. E legat de... de...

Arătă vag în direcția taliei ei.

El râse înfundat.

– Înțeleg. A fost extrem de educativ pentru tine, nu-i așa?

Se întoarse la lectură.

Dispărută: *Femeie necunoscută*

Loc de muncă: *Black Queen, estul Londrei*

Descriere: *Păr castaniu, ochi albaștri, tatuaj cu dama de pică deasupra gleznei*

Văzută ultima dată: ?

Deces: *Poliția de pe Tamisa a extras-o din apă pe 16 aprilie 1820*

Cadavru: *Mâna dreaptă lipsă, violată și strangulată*

Vizitatori regulați: ?

– Acesta a fost motivul vizitei tale la Black Queen? Pentru a vedea dacă poți face vreo legătură între cele două femei?

– Da. Speram ca una dintre celelalte fete de acolo să îi confirme identitatea și pe clienții regulați.

– Și?

– Erau prea speriate, temându-se de O'Shea mult mai tare decât de ucigașul nostru care colecționează mâini. Probabil că au un motiv întemeiat. O'Shea nu avea reputația de angajator cinstit, mai ales cu femeile. Dar e clar că una dintre ele o cunoștea pe fată, continuă Sophie. Era evident din reacția ei. M-aș putea întoarce să vorbesc cu...

– Nu, spuse Quint apăsat. Prezența lui Sir Stephen a fost observată și e clar că nu a fost apreciată, având în vedere ce s-a întâmplat când ai plecat.

Ea își îndreptă umerii, iar lumina pâlpâitoare îi dansă pe ceafă. El încercă să nu observe.

– Nu neapărat, spuse ea. E posibil să fi fost o întâmplare.

– Improbabil. Șansele unui atac întâmplător sunt foarte scăzute, mai ales dacă iei în considerare vizita ta la poliția de pe Tamisa. E foarte posibil să existe un polițist corupt sau doi, care nu au apreciat faptul că cineva le punea întrebări. Cred că ai atras atenția cui nu trebuia, cu ocazia ambelor vizite.

– Nu înțeleg cum de ești așa sigur.

– Nu sunt sigur. Nimeni nu poate fi sigur. Dar am cântărit matematic diverși factori, folosind regula lui Bayes, și cred că există o mare probabilitate ca atentatul la viața ta să fi fost planificat.

Își dădea seama că vestea o supăra. Își mușca buza de jos cu dinții.

– De ce-ar vrea cineva să mă ucidă?

Quint ridică hârtia cu notițele.

– Răspunsul se află undeva aici.

Capitolul 12

Sophie dăduse de bucluc – nu chiar atât de grav ca atunci când cineva încercase să o ucidă pe o stradă în Whitechapel, desigur. Un altfel de bucluc, însă unul nu mai puțin tulburător pentru starea ei de spirit.

Fapt: era singură cu Quint în dormitorul lui.

Fapt: vorbea de teoreme, mesaje secrete și probabilitate matematică.

Fapt: era incredibil de excitată și de tulburată.

Căldura din pântec îi alunecă în jos, o gâdilitură insistentă, care o făcu să simtă un zvâcnet între picioare. Cum de putea să fie atât de atrasă de un singur bărbat și să nu se topească la picioarele lui era o dovadă a voinței ei neclintite.

Își drese vocea:

– Așadar, cum găsim răspunsul?

– Căutând tipare, ceea ce ai început să faci deja, ducându-te la Black Queen. Trebuie să mergem ceva mai departe. Ce știm despre cele patru fete scoase din râu, în afară de faptul că fiecăreia îi lipsea mâna dreaptă?

– Toate erau bănuite a fi prostituate. Toate, destul de tinere.

– Aproximativ, cu vârste cuprinse între nouăsprezece și douăzeci și doi de ani, dezvoltă el. Ceea ce nu e semnificativ. Majoritatea femeilor care se prostituează sunt tinere. Stătea pe marginea patului și își încrucișă brațele la piept. Ce altceva? întrebă el, fluturând din mână, ca și când ar fi vrut să o grăbească.

Sophie închise ochii un moment, concentrându-se asupra informațiilor pe care le auzise.

– Fiecare fată a ieșit la suprafață în alt loc de pe râu...

– Deloc surprinzător, având în vedere curenții imprevizibili. Variațiile vremii și detritusul din apă influențează și ele distanța parcursă de cadavre. Și?

– Ăă, prima a fost descoperită de copii ai străzii. Numărul doi și trei, de lucrătorii de pe chei. Pe a patra a descoperit-o poliția de pe Tamisa.

– Deci ignorăm metoda de descoperire. Dar cadavrele?

– Fiecăruia îi lipsea mâna dreaptă. De ce crezi?

– Greu de spus. Quint își frecă falca. Încearcă să înlăture simțul tactil? Dat fiind că majoritatea oamenilor preferă mâna dreaptă, simbolizează răpirea forței? De asemenea, e o unitate de măsură; le folosește ucigașul pentru a „măsura" crimele, la figurat? Sau le face să folosească mâna aceea pentru un act fizic pervers, păstrând-o ca suvenir?

– Văd că te-ai gândit un pic, spuse ea, uimită.

– Nu sunt prea multe de făcut când ești prizonier în propria casă, spuse ridicând din umeri.

– Ai aflat ceva despre celelalte două fete scoase din râu? Unde lucrau și dacă ar putea fi identificate de cineva?

– Nu, nu încă. Se descompuneau deja rău când le-a văzut doctorul. Nu mi-a putut spune multe.

El își înclină capul.

– Mai lipsesc alte fete de la Kitty sau Queen?

– Una de la Kitty. Sora ei este cea care m-a angajat inițial. Nu am reușit să aflu ce s-a întâmplat cu ea. A dispărut fără urmă, așa că bănuiesc că a căzut și ea victimă.

– Ai grijă, avertiză Quint. S-ar putea să ți se adeverească presupunerea. Dar când cauți coincidențe, ajungi să le găsești. Trebuie să te limitezi la fapte.

– Absolut logic. Două fete, ambele prostituate de-ale lui O'Shea și ambele dispărute într-o perioadă atât de scurtă de timp. Nu e un indiciu clar?

– Nu există relații cauzale în cazul coincidențelor. Ceea ce înseamnă că nu există o cauză și un efect. Doar pentru că doi frați mor exact în aceeași zi, la o distanță de zece ani, nu înseamnă că există ceva sinistru la mijloc. Doar pentru că a mai dispărut o femeie nu înseamnă că a fost ucisă de același bărbat sau măcar că a fost ucisă. E posibil să-și viziteze mătușa în Shropshire.

Ea oftă nefericită, iar Quint râse înfundat.

– Nimeni nu a spus că va fi ușor.

– Ar putea fi pentru tine, dacă ai fi dispus să ieși din casă.

El se încruntă.

– Nu e o chestiune de a fi dispus. Mi-ar plăcea să ies. Sunt incapabil să ies.

O traversă o undă de compătimire.

– Nu-mi arunca privirea aceea, spuse el răstit, ridicându-se în picioare și îndreptându-și degetul spre ea. Să nu-ți fie milă. Doamne, aș vrea să simți orice altceva, numai asta nu.

– Nu mi-e milă de tine, Damien, spuse ea. Cred că ești îndărătnic și copilăros.

El își răsfrânse buzele.

– Da? Tata era îndărătnic și copilăros când a început să-și smulgă smocuri întregi de păr din cap? Delirând și strigând la orice oră? Dându-se cu capul de pereți?

Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru el, când nu era decât un copil, să vadă pe cineva drag înnebunind. Dar nu înțelegea ce legătură avea asta cu el.

– Și crezi că vei avea în curând aceeași soartă?

El își smuci capul, îi evită privirea și rămase tăcut.

Așadar, da. Asta credea. Totul începea să se lege.

– Nu mă instruiai tu mai devreme să nu trag concluzii acolo unde este posibil să nu existe relații cauzale? Da, poate că tatăl tău a fost nebun. Dar nu e garantat că tu vei urma exact aceeași cale.

– Poate. Însă majoritatea teoriilor medicale susțin întocmai acest rezultat.

– Da, dar...

– Crezi că nu am răsucit-o pe toate părțile în minte, de nenumărate ori? Că nu am căutat chiar și cea mai slabă speranță care să-mi spună că e o boală fizică, nu una legată de acuitatea mentală? Că nu am petrecut ore în șir căutând un leac? Am încercat zeci de remedii, am experimentat aproape tot ce știam...

Închise gura brusc și se răsuci pe călcâie. După câteva secunde, își trecu mâna tremurândă prin părul castaniu răvășit. Inima ei se strânse. Pentru el trebuia să fie absolut îngrozitor și nu dorise să îl supere.

– Îmi pare rău, spuse ea după un moment îndelungat. Nu ar fi trebuit să insist.

– Nu, nu ai făcut nimic rău. Sunt... Răsuflă din rărunchi și își puse mâinile în șolduri. Sunt în cea mai deplorabilă stare când mă aflu în preajma ta.

Se apropie și văzu emoția din adâncurile ochilor lui căprui-aurii, o reflecție a durerii și confuziei din el.

– Cea mai deplorabilă stare a ta e totuși mai bună decât a mea. Probabil mai bună decât a celor mai mulți din Londra, de fapt.

El clătină din cap.

– Mă flatezi doar pentru că îți cunosc secretul.

Se înșela, dar nu îl corectă.

– A fost vreunul din experimentele tale de ajutor? Sau măcar ai făcut vreun progres?

– Doar atunci, pe terasă. Cu tine. Când ne sărutam.

– Păi, bine că îmi ești încă dator pentru seara aceasta. Vino cu mine.

Quint se holba afară, apoi își întoarse privirea spre Sophie.

– E o idee proastă.

– Cred că e o idee bună.

Reveniră la parter. Ea ieși pe ușa terasei și se întoarse cu fața spre el.

– Mă săruți și, la un moment dat, te voi conduce afară. Atâta timp cât ții ochii închiși și mă lași să fac toată treaba, va fi bine.

– Dar cum rezolvă asta problema? E o soluție temporară.

– E un început, Quint. Poate că, dacă o vom face suficient de des, nu te vei mai îngrijora să o faci singur.

– Sophie...

– Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz?

– Mi-ai spus Damien, zise el pe nepusă masă.

Ea clipi înspre el, iar zâmbetul ei poznaș se reflecta în lumina difuză a camerei din spatele lor.

– Da?

El încuviință din cap.

– Da, în dormitor. Nu te-am mai auzit spunându-mi astfel.

Chiar și în lumina aceea slabă, văzu îmbujorarea cuprinzându-i obrajii.

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să presupun...

– Nu, mi-a plăcut. Nu mi s-a mai spus așa de multă vreme. Ridicând mâna, îi atinse obrazul cu dosul palmei. Apoi îi așeză o șuviță castanie scurtă după ureche. Și, ca să-ți răspund la întrebare,

cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla e să am un nou atac de panică.

– Pe care l-am văzut deja, spuse ea normal. Așa că nu ai de ce să te temi.

Doar pentru că văzuse unul nu însemna că era încântat să repete experiența. Și aceasta nu era singura lui temere.

– În caz că ai uitat, sărutul nostru de aseară a cam scăpat de sub control.

Puțin spus. O gonise din casa lui, temându-se de ce ar fi putut face dacă ar fi rămas. Voise să o ia valvârtej, să se îngroape în ea, până când explodau amândoi.

– De dragul inocenței tale, cred că e mai bine să sărim peste sărut în seara aceasta.

– Dă-mi voie să-mi fac singură griji cu privire la inocența mea. Și nu cred că mă vei poseda pe terasă, pentru Dumnezeu.

Nu era atât de sigur, nu când venea vorba de Sophie. De câte ori o atingea, simțea că își pierde și ultima fărâmă de rațiune.

Ea își puse mâna pe pieptul lui, apropiindu-se. Inima îi bubuia sub palma ei, în vreme ce în capul lui se ducea o luptă. Într-o parte a minții lui, logica flutura din mâini ca să-i atragă atenția. De cealaltă parte, pofta carnală și dorința își frecau mâinile de nerăbdare.

Când ea își lăsă capul pe spate să-i întâlnească privirea, hotărârea și pasiunea din ochii ei strălucitori îl făcură să-și recunoască înfrângerea.

Aplecându-se, îi cuprinse gura. Buzele ei moi, pregătite, îi răspunseră dornice. O strânse tare, atât de tare, încât îi simțea toate rotunjimile lipite de el. Noaptea țesea un cocon întunecat și protector în jurul lor, iar el uită curând de tot, în afară de buzele și de limba lui Sophie.

Brațele ei îi înconjurară gâtul, iar sânii i se striviră de pieptul lui. Mai înaltă decât majoritatea femeilor pe care le cunoscuse, se potrivea perfect cu el, iar coapsele le erau aproape la același nivel. Prin urmare, nu trebui să se întindă mult pentru a-și pune mâinile pe șezutul ei de o rotunjime apetisantă.

Își adânci sărutul, cerând mai mult. Nu îl dezamăgi, îngemănându-și limba cu a lui. Sângele îi năvăli în vene, adunându-i-se în vintre, umflându-i penisul cu iuțeală. Toată ființa lui implora

după frecare, după capacitatea de a împinge și de a se adânci. De a se înrădăcina și de a marca. De a devora și a cuceri.

Își împinse șoldurile în pelvisul ei, iar Sophie scânci, înfigându-și unghiile în scalpul lui. Era înnebunit după reacțiile ei. Nu se abținea deloc, o femeie complet lipsită de artificii când venea vorba de dorința ei. O raritate printre doamne, în special printre cele nemăritate.

– Quint, te rog, icni ea când el se desprinse să-i sărute coloana zveltă a gâtului.

– Cine?

Își strecură o mână spre sânul ei, i-l cuprinse și găsi sfârcul prin straturile subțiri de material. Îl ciupi.

– Damien, gâfâi ea. O, Doamne! Nu te opri.

– Ce vrei, *delicia*?

Buzele lui alunecară pe pielea dezgolită, de-a lungul marginii corsajului.

– E în italiană?

– Latină. Dar voi folosi italiana dacă vrei, *cara mia*. Ea se înfioră. Sau greacă ori rusă: *psihi mou*. Sufletul meu. Ei i se tăie răsuflarea. Îi sărută rotunjimile voluptuoase de sub decolteu. *Liubov moia*. Iubirea mea. Încă un sărut. Sau în germană: *Ohne dich kann ich nicht leben*. Nu pot trăi fără tine.

Ea gâfâia deja. Nu trebuia să înțeleagă ce-i spunea el, căci, altfel, avea să fugă țipând. El își dădu brusc seama că rostise din suflet fiecare cuvânt.

Prinzându-i capul în mâini, îl trase înapoi într-un sărut frenetic, arzător. Își pierdu repede abilitatea de a vorbi, în orice limbă.

La naiba, voia... avea nevoie de... un zid. Era unul în spatele ei. Fără să se desprindă de gura ei, o făcu să meargă cu spatele, până când spinarea ei atinse zidul. Îi apucă fustele în mână și i le ridică până la talie. Îi cuprinse muntele lui Venus prin lenjeria intimă. Atât de fierbinte. Iar pânza era umedă.

– Da, sâsâi ea. O, da. Mai mult.

Îndepărtă pânza cu degetele. Îi atinse crăpătura alunecoasă, gemând. Dacă exista un rai, acesta era. Își strecură un deget în teaca aceea strâmtă. Doar că nu fu îndeajuns de data aceasta. Trebuia să o guste.

Căzu în genunchi.

– Ține-le în locul meu, spuse el, ridicând straturile de fuste.

Ochii ei, strălucind de dorință, priveau țintă în jos spre el în întunericul aproape deplin, în timp ce își ținea materialul cu mâna.

– De ce? Ce...?

– Pune-ți piciorul stâng pe umărul meu.

Fără să mai aștepte, îi așeză piciorul unde dorea. Apoi își strecură mâinile pe coapsele ei, îi îndepărtă lenjeria și o linse. Mădularul îi zvâcnea, dar îl ignoră. Nu conta nimic în afară de Sophie. Felul în care tremura. Felul în care icnea când limba lui i se plimba pe clitoris. Scâncetele, când o supse cu blândețe cu gura. Gemetele, când îi desfăcu deschizătura spre vagin cu limba.

Și, când ajunse – încordându-și trupul întâi, apoi cutremurându-se în spasme –, rămase acolo, însoțind-o în extaz. În cele din urmă, se opri din tremurat și îi dădu drumul. Încercă să-și recapete calmul trăgând de câteva ori aer adânc în piept, odihnindu-și fruntea pe coapsa ei. Trupul îi era într-atât de excitat, că îi amorțise mintea de durere.

Îl dureau genunchii și își puse mâinile pe dușumea să se împingă în sus. Piatra tare de sub palme îi atrase atenția și deschise brusc ochii. Era pe terasă. Afară.

Tocmai îi ridicase fustele lui Sophie și o satisfăcuse cu gura, afară. Pe un perete. Unde i-ar fi putut vedea oricine. Era adevărat că terasa era aproape cufundată în întuneric, iar gardul viu de la stradă era mai înalt decât el. Și era miezul nopții. Însă... totuși. Sophie nu merita să fie tratată ca o curvă de doi bani într-o zi de lucru.

Afurisit să fie, o făcuse din nou!

Avusese încredere în el că nu o va seduce pe terasă și exact asta făcuse. Va trebui să se scuze. Din nou.

Oftând, se ridică și o găsi aplecată pe zid, respirând cu greu. Se agăță de umărul lui.

– A fost... Pe chip i se citea uluirea. Cum nu mi-aș fi putut imagina. Și ai văzut? Ești afară. Zâmbi larg. Ți-am spus că o putem face.

Îl durea pieptul, dar prea puțin conta.

– Sophie, începu el, apoi își linse buzele. Gustul ei ispititor era încă pe pielea lui, amenințând să-l facă să-și piardă controlul. Trebuie să-mi cer sc...

– Să nu îndrăznești. Își puse mâinile în șolduri. Nu-ți cere scuze, Quint.

Așadar, reveniseră la Quint. El clătină din cap.

– Trebuie. E absolut necuviincios ce am făcut și am dat dovadă de o lipsă crasă de respect. Nu ar trebui să te ating astfel. Chiar dacă nu mă îndepărtezi, ar trebui să mă înfrânez mai bine. Doar că...

– Ce?

– Mă pierd cu totul când sunt în preajma ta.

Expresia ei se înmuie.

– E cel mai dulce lucru pe care l-ai putut spune vreodată.

– Nu ar trebui să fii flatată, îi spuse el repezit. Ar trebui să fii îngrozită. Numai Dumnezeu știe ce urmează să fac.

– Nu mi-e teamă de tine. Crezi că mă sărut cu orice bărbat care îmi iese în cale? Îți promit că nu. Am încredere în tine, Quint.

– E o greșeală. Nu ar trebui să ai încredere în mine. Sunt... Se ciupi de arcada nasului. Ar trebui să pleci de aici și să nu te mai întorci niciodată. Acum, cât reputația ta mai e încă intactă.

– La dracu' cu reputația mea!

– Nu vorbești serios.

Părea că voia să spună ceva, privirea ei pătrunzătoare nedesprinzându-se nici o clipă de a lui. Simțea lupta din ea, neputând presupune decât că avea de-a face cu ceea ce tocmai se întâmplase pe terasă.

– Ești mai sănătos decât îți dai seama. Îți înțeleg accesele, Quint, dar cred că situația ta e controlabilă. Arătă cu mâna împrejurul lor. Vezi?

– Controlabilă? Scoase un râset sec și spart. Așadar, am permisiunea ta să-ți ridic fustele ori de câte ori trebuie să ies din casă?

– Ar ajuta?

El își ridică mâinile în aer.

– Hristoase, Sophie!

Se întoarse și o apucă spre casă.

– Așteaptă! strigă ea. Nu ți-a plăcut să te afli măcar o dată afară?

– Crede-mă, spuse el peste umăr, mi-a plăcut. Și nu te mișca. Trezesc un lacheu să te ducă acasă.

*

Târziu în dimineața următoare, Sophie se afla în biroul lui Madame Hartley, luând notițe. Cu mai puțin de o oră în urmă, matroana bordelului îi trimisese vorbă prin Alice:

Una dintre fetele mele a dispărut. Vă rog să veniți, repede.

M.H.

Sophie își făcuse toaleta în grabă și alergase să prindă o birjă. Din pricina burniței care cădea, durase mai mult decât de obicei să găsească un vehicul. În cele din urmă, sosise la Madame, în fața intrării din spate, purtând o mantie mare, căci nu avea de ales în timpul zilei și trebuia să se îmbrace femeiește. Madame o condusese iute înăuntru.

Matroana era extrem de agitată. Se mândrea foarte tare cu stabilimentul ei, ceea ce se reflecta în felul în care erau tratate fetele aflate în grija ei. Aveau îngrijire medicală, zile libere, salarii mai mari decât se obișnuia.

De asemenea, nu le suprasolicita. Dar una dintre fetele ei mai noi, Pamela, dispăruse peste noapte. Era ca și când ar fi intrat în pământ.

Întâi, Sophie vorbi cu Annabeth, una din colegele de cameră ale Pamelei. O rugase pe Madame să le lase singure, în caz că lui Annabeth îi venea mai ușor să vorbească, decât dacă șefa ei ar fi fost de față. Numai că Annabeth nu se oprise din plâns îndeajuns încât să-i dea lui Sophie vreo informație.

– Annabeth, știu că e îngrozitor. Dar trebuie să vorbești cu mine. Orice aș putea afla ne va ajuta să o găsim.

Fata se șterse la ochi și încuviință din cap.

– Îmi cer iertare, milady, dar se pare că, pur și simplu, nu mă pot opri din plâns.

Sophie încercă să gândească precum Quint. „Nu face presupuneri. Descoperă fapte." La urma urmei, Pamela nu lucra ca prostituată decât de două luni. Poate că își dăduse seama că nu era viața pe care o dorea.

– Părea fericită aici? Vreo plângere?

Ochii roșii ai lui Annabeth se făcură mari.

– Nu, milady. Îi plăcea aici. Zicea că era mai bine decât la ultima ei slujbă și le trimitea bani părinților, în Dublin. Eram prietene. Mi-ar fi spus dacă era nefericită.

– Avea planuri să se întoarcă în Dublin?

Annabeth clătină din cap.

– Era un unchi de care voia să se țină departe. Se purtase necuviincios cu ea de la zece ani și a jurat că nu se va mai întoarce niciodată la el.

– Avea clienți regulați? Bărbați care o căutau, despre care vorbea?

– Nu sunt sigură, milady. Madame vă poate da numele lor, mai mult ca sigur.

– O voi întreba, dar mă gândeam dacă îți vine cineva în minte? Un bărbat pe care îl prefera? Sau unul pe care era îngrozită să-l servească?

Annabeth se gândi un moment.

– Doi gentilomi erau foarte drăguți cu ea. Mi-amintesc că vorbea despre un scoțian mare.

„MacLean?"

– Un duce a cerut-o de vreo două ori. Încerca să se înțeleagă cu toată lumea. Era dulce ca mierea, așa era Pammy.

– Ei bine, dar cei care nu erau prea drăguți?

– Recent a fost un domn care a încercat să fie un pic dur. Dar Madame a instalat clopoței în camerele noastre, după cele întâmplate la începutul acestui an. Sophie încuviință din cap, amintindu-și de fata care fusese bătută și tăiată cu un cuțit. Așa că Pammy a sunat din clopoțel și Madame a venit în fugă. L-a tras de pe ea iute.

Sophie notă totul.

– Știi cine era bărbatul, sau ai vreo descriere?

– Nu, lui Pammy nu-i plăcea să vorbească despre asta.

– Avea vreo bijuterie la ea sau ceva după care să poată fi identificată?

– Nu avea nimic de valoare, dacă asta întrebați. Nimic pentru care să o jefuiască cineva. Dar avea un inel pe care îl purta. Arăta elegant, dar era fals. Fusese al mamei ei și spunea că nu se va despărți nici o clipă de el. Nu am văzut-o vreodată scoțându-l.

– Cum arăta inelul?

– Argintiu, cu pietre mici verzi. Arăta ca un trifoi din acela, știți, din Irlanda.

– Da, știu cum arată. Mulțumesc, Annabeth. Cred că am suficiente informații. Dacă îți mai amintești ceva, te rog să o anunți pe Madame.

Annabeth plecă, și Madame se întoarse. Sophie trecu direct la subiect.

– Cine a fost bărbatul care a brutalizat-o pe Pamela, cel care a fost tras de pe ea?

Madame își ridică bărbia elegantă, stând pe scaunul de vizavi.

– Nu îmi place să discut despre clienții mei, nici măcar cu dumneavoastră, milady. Preferințele unui bărbat pot părea dezgustătoare pentru altcineva. Încercăm să ne mulțumim toți clienții, indiferent de înclinațiile lor.

– Da, înțeleg asta. Dar o fată ca Pamela nu ar cunoaște diferența dintre duritatea în joacă și duritatea care te bagă în sperieți? Dacă a sunat după ajutor, aș crede că a fost suficient de înspăimântător.

– Pamelei nu-i plăcea nici un fel de joacă dură. Trăise experiențe care o făceau o companie nepotrivită pentru acest bărbat în special. La momentul respectiv am avertizat-o, și a decis să continue oricum. Probabil a crezut că banii vor compensa neplăcerile. Dar bărbatul acesta nu a rănit-o, dacă la asta vă gândiți.

– De unde știți?

– Pentru că este un client regulat, milady, și nu am mai avut niciodată probleme cu el până atunci. Cred că el și Pamela nu s-au potrivit.

– Cine erau clienții ei regulați?

– Nu avea clienți regulați, milady. Adevărul este că abia a venit la noi.

– Ei bine, puteți să-mi povestiți despre seara trecută. Cu cine s-a văzut?

– Vă cer iertare, dar aș prefera ca asta să rămână confidențial.

– Madame, spuse Sophie cu asprime, îmi dau seama că este stânjenitor, dar pentru a afla ce s-a întâmplat, trebuie să pun cap la cap ultimele ei ore aici. Promit să nu-i chestionez direct pe bărbați cu privire la Pamela. Dar trebuie să pornesc de undeva.

Madame strânse din buze.

– A coborât pe la nouă. A urcat cu ultimul client pe la unu. Au fost trei bărbați aseară. *Comte de* Saxe, lordul Weston și lordul Tolbert.

– Tolbert a fost ultimul bărbat cu care s-a văzut?

Madame încuviință din cap.

– Da, dar Mulrooney l-a văzut plecând la scurt timp după două. Pamela nu era cu el.

– Când s-a observat că a dispărut?

– Nu înainte de opt, azi-dimineață. Nu dormise în patul ei.

Sophie notă toate acestea pentru a le discuta cu Quint mai târziu.

– Și acești trei bărbați vin deseori aici? A fost vreo problemă cu ei în trecut?

– *Le comte* nu ne vizitează decât atunci când călătorește la Londra, o dată sau de două ori pe an. Ceilalți doi sunt clienți regulați, da, milady.

– Vreo problemă cu Weston sau Tolbert?

– Nu. Nici una care să pară relevantă. Doriți să vorbiți cu Mulrooney?

Sophie o privi cu suspiciune pe matroană. Încerca Madame s-o împiedice să mai pună alte întrebări?

– Da, spuse după un moment, aș vrea.

Capitolul 13

Când se întâmplă, în cele din urmă, Quint știu că nu era nimeni de vină în afară de el.

Soarele după-amiezii îi încălzea chipul și umerii, în timp ce stătea pe terasă, bucurându-se de aerul proaspăt. De la incidentul cu Sophie, revenise în mica zonă deschisă de câteva ori, măcar pentru a-și aminti lui însuși că putea. Trăia un sentiment de libertate, ca să nu mai spună că i se părea de-a dreptul amețitor. Nu îndrăznea să meargă mai departe de terasă. Dar era un început.

Își dorea ca Sophie să poată vedea.

– Aici erai.

Quint se întoarse și simți că i se strânge stomacul.

„La naiba!" Ducele de Colton înainta în clipa aceea spre el. Părea sănătos și fericit, iar părul negru ca pana corbului îi strălucea în soare.

Quint își dădu seama că nu răspunsese invitației prietenului său de a veni la Norfolk. „Draci împieliați!"– Majordomul a spus că te voi găsi aici. M-a anunțat că nu ești acasă pentru vizitatori, ceea ce, presupun, e din pricină că ești în mijlocul unuia dintre proiectele tale care te absorb cu totul.

Mai bine să nege, se gândi Quint.

– Și totuși, te-a lăsat să treci.

– Farmecul meu desăvârșit, fără îndoială. Ce mai faci? Colton îl bătu pe Quint pe spate. Am fost surprins că nu mi-ai dat nici o veste. Dar ai fost ocupat, bănuiesc.

– Da. Și felicitări, apropo.

Colton zâmbi larg.

– Mulțumesc. Julia a făcut cam toată treaba, desigur. Dar e un flăcău arătos. Exact ca tatăl său.

Quint aproape că își dădu ochii peste cap.

– Bucură-te acum. Mă cutremur gândindu-mă la buclucul în care te va băga peste douăzeci de ani.

– Nu va reuși să mă depășească. Dezavantajul de a avea un degenerat reformat în calitate de tată.

– Și de ce ai plecat din Norfolk? Mă gândeam că vrei să stai lângă Julia și Olivia. Olivia era fiica de doi ani a ducelui. Nu să umbli aiurea prin oraș.

– Julia m-a trimis. Își face griji pentru Lady Sophia. Cred că scrisorile ei au fost vagi și impersonale și a refuzat să vină la Seaton Hall pentru a-l vizita pe viitorul duce. Julia este îngrijorată, și când soția mea se simte astfel, nu pot să dorm. Își încrucișă brațele la piept. Nu ai văzut-o pe Sophia, nu-i așa?

Doar aproape fiecare centimetru delicios din ea. Când închidea ochii, îi vedea încă zona intimă dezgolită dinaintea lui, ca pe un ospăț.

– Nu, spuse el răgușit. Dar nu am prea ieșit.

Privirea insipidă a lui Colton îl cântări.

– De ce nu? A început sezonul. Nu ai prelegeri, ședințe și dezbateri la care să participi?

–Lucrez la câteva lucruri care mi-au ocupat aproape tot timpul, răspunse el.

– Ei bine, acum că sunt aici, poți să faci o pauză, să te distrezi puțin. A venit și Winchester în oraș. Ce-ar fi să ne ducem la White și să ne întâlnim cu el, să luăm masa?

– Urăști locul acela. Ai spus că membrii sunt mai scorțoși decât pâinea.

– Atunci, hai să mergem la Brooks. Sau la Boodles. La naiba, un loc cu jocuri de noroc. Nu-mi pasă. Hai să mergem oriunde.

Quint înghiți în sec. Acesta era momentul de care se temuse de aproape patru luni.

– Nu pot. Nu astăzi. Dar i-aș putea cere bucătăresei să încropească ceva pentru noi. Lucrează de ceva vreme aici. Este destul de bună.

Colton își înclină capul. Se încruntă.

– Quint, ești un mincinos îngrozitor. Este unul dintre motivele pentru care eu și Winchester nu te lăsăm să joci niciodată cărți, deși poți memora tot pachetul. Ce îmi ascunzi?

– Nimic. Dar nu toată lumea poate sări să-ți îndeplinească dorințele în secunda în care apari în oraș.

Sunase mai aspru decât intenționase, iar Colton ridică subit din sprâncene.

– Nu mi-am dat seama că prietenia mea este o asemenea povară pentru tine. Nu te ceream în căsătorie, Quint. Doar să luăm masa împreună.

– Îmi cer scuze. N-am vrut să sune astfel. Sunt ocupat, atâta tot.

Colton îl privi țintă, fără să spună nimic, timp de un minut îndelungat.

– Bine. Atunci te las cu treaba.

Quint se relaxă, ușurat. Nu exista nici o șansă ca prietenul său să renunțe, dar cel puțin avea ocazia să se replieze pentru a ticlui o minciună mai bună la următoarea vizită.

– Dar aș vrea să te rog ceva mai întâi.

Quint își făcu curaj.

– Ce anume?

– După cum știi, l-am rugat pe Winchester să fie nașul Oliviei. Se mută de pe un picior pe altul discret, iar Quint își dădu seama că prietenul său era emoționat. Ei bine, am vrea ca tu să fii nașul lui Harry.

– L-ai botezat Harry, după fratele tău?

Colton încuviință din cap.

– Da. O vei face? Ar însemna mult pentru mine și Julia.

Quint simți un nod de emoție în gât. Voia să refuze, să-i spună lui Colton că probabil va înnebuni în câțiva ani. Dar nu putea refuza. Nu pe Colton, omul căruia îi datora atât de mult.

– Bineînțeles. Aș fi onorat.

– Excelent! Îl bătu din nou pe spate. Mai durează câteva luni, dar vei veni la Seaton Hall. Te voi anunța când, desigur.

– Desigur, mormăi Quint. Voi fi acolo.

Dumnezeule, cum va reuși să o scoată la capăt?

– Ce este acela?

Canis venea săltând pe scări.

– Este câinele meu.

– Un câine. Colton se răsuci cu fața spre el. Tu ai un câine?

Tu, care nu-ți țesali propriul cal?

– Caii sunt diferiți. Iar Canis a fost un dar pe care nu l-am putut înapoia.

Expresia lui Colton deveni pătrunzătoare, cercetându-i chipul lui Quint.

– Un dar de la cine?

Quint strânse din buze, rămânând cu privirea îndreptată spre grădină. Colton avea să detecteze minciuna oricum.

– Dumnezeule! O femeie?

– Nu fi ridicol, pufni Quint, deși își dădea singur seama că suna lamentabil.

– Nu-mi trece prin minte vreun alt motiv pentru care să nu fi pomenit un nume. Ceea ce explică de ce nu ai alungat animalul.

Era cazul să-și găsească prieteni mai puțin inteligenți.

– Nu erai pe punctul de a pleca?

Gura lui Colton se arcui.

– Știi, cred că îți accept oferta de a mânca împreună.

Sophie intră în grădina lui Quint. Ciudat să facă asta în timpul zilei, gândi ea, un zâmbet înflorindu-i pe buze. Dar nu avea cum să mai aștepte până seara, nu când avea atât de multe de discutat cu el.

Ploaia se oprise, cel puțin pentru moment, iar soarele făcea un efort eroic de a pătrunde prin stratul de nori. Se hotărî să pătrundă în casă de pe terasă, în loc să intre pe ușa servitorilor. Ajungea mai rapid în biroul lui Quint în felul acela.

Apăru Canis, galopând spre ea și dând frenetic din coadă.

– Bună, băiete.

Se aplecă și îl luă în brațe. Părea să crească într-un ritm alarmant. Probabil că personalul lui Quint avea mare grijă de câine, se gândi ea, în timp ce Canis o lingea pe față.

Râzând, urcă treptele terasei, se duse la ușă și o deschise. Intră... și se opri brusc. Trei perechi de ochi uimiți erau fixați asupra ei în clipa aceea.

Sophie folosea rareori cuvinte vulgare, dar părea a fi o împrejurare absolut potrivită pentru a o face.

„O... la naiba!"

Contele de Winchester, ducele de Colton și Quint săriră toți în picioare. Canis se agita în brațele ei, implorând să i se dea drumul, așa că se aplecă pentru a-l lăsa pe podea. Înghiți în sec, se ridică și, cu toată demnitatea de care era în stare, făcu o reverență adâncă.

– Domnilor.

Colton vorbi primul.

– Lady Sophia. Ce... surpriză. Privirea lui se întoarse către Quint, apoi din nou spre ea. Habar nu aveam că intenționezi să ni te alături la prânz.

– Da, spuse contele, făcându-i semn lacheului să mai aducă un tacâm. Îți mulțumim că te-ai alăturat micului nostru grup, pentru a sărbători întoarcerea mea și nașterea fiului lui Colton. Căci din ce alt motiv ai veni la Quint...

– ... neînsoțită, interveni ducele.

– ... în mijlocul zilei, spuse contele.

– ... prin grădină, încheie ducele.

– Colton. Winchester. Quint le aruncă priviri crunte celor doi prieteni ai săi, vorbind cu o voce scăzută și serioasă. Comportați-vă cum trebuie. Se îndreptă către ușile interioare. Lady Sophia, o vorbă, te rog.

– Desigur, murmură ea și îl urmă pe coridor. El deschise ușa și o închise în urma ei. Însă, în loc să vorbească acolo, el își continuă

drumul spre birou. După ce închise ușa în urma lor, întinse mâna să îi cuprindă obrazul.

– Îmi pare rău. Habar n-aveam că vor...

– Nu, e greșeala mea că am venit în mijlocul zilei, crezând că vei fi singur.

– O presupunere rezonabilă în orice altă zi, dar nu astăzi, se pare. Ce ai vrea să faci?

– Cred că trebuie să stau la prânz, nu?

Quint încuviință din cap, părând la fel de nefericit cu privire la turnura evenimentelor.

– Da, probabil că așa e cel mai bine. Însă, fii pregătită. Înclin să cred că nu te vor lăsa să scapi ușor. Rămâi pe poziție. Și nu te teme...

– Le fac față, Quint. Era drăguță această preocupare a lui. Dar îl cunoștea pe Winchester de o grămadă de timp, iar Colton era un mielușel, acum că devenise tată. Mai mult, le considera pe soțiile lor drept foarte bune prietene. Și dacă existaseră vreodată doi bărbați care nu doreau să-și mânie soțiile...

– Nu vor spune nimănui, să știi. Doar vor...

– Cere răspunsuri de la tine în secunda în care nu vă mai pot auzi.

El făcu o grimasă, chipeș în iritarea lui posacă, iar ea se apropie de el cu un pas și își puse mâna pe pieptul lui, ridicându-se pe vârful degetelor pentru a-și lipi buzele de ale lui. A fost un sărut adânc, însă blând, care se sfârși mult prea curând.

– Și îmi cer scuze. Știu că acesta este ultimul lucru de care aveai nevoie acum.

El se aplecă să îi mai fure un sărut, mai lung de data aceasta.

– Putea fi mai rău, spuse el în cele din urmă, cu gura aproape lipită de a ei. Puteau fi prezente și soțiile lor.

Sophie știa că Julia și Maggie vor fi informate în clipa în care grupul se va despărți după prânz. Nu mai era nimic de făcut acum.

– Cel puțin, dacă mă chestionează pe mine, nu se vor concentra asupra ta.

– Îndoielnic. Dar spune, de ce-ai venit?

– Ah! Făcu un pas înapoi și scoase o hârtie din buzunarul mantiei. A mai dispărut o fată. Una de la Madame Hartley. Am fost

acolo astăzi, ceva mai devreme, ca să interoghez personalul. Îi înmână hârtia. Credeam că putem discuta ce am aflat.

– În seara aceasta, promise el, punând hârtia în sertarul biroului, unde era în siguranță. Haide să ne întoarcem, înainte să dea buzna.

O apucă de cot și o conduse înapoi în sufragerie. Colton și Winchester renunțaseră la pretenția de a mânca, holbându-se curioși amândoi la ușă, cu gurile zvâcnind de amuzament.

Sophie încercă să-i ignore, înmânându-i mantia unui lacheu. Quint îi trase un scaun.

– Mulțumesc. Cu mâinile tremurând, își așeză șervetul în poală. Ei bine, Colton, de ce nu ne povestești tot ce e de povestit despre fiul tău?

A fost cea mai lungă masă din viața lui Quint, deși cândva participase la un banchet de stat cu treizeci și două de feluri de mâncare, în Constantinopole.

Sophie dădu dovadă de grație sub presiune, trebuia să recunoască, îndreptând conversația înspre subiecte sigure. Fiul lui Colton. Recuperarea Juliei. Luna de miere a lui Simon. Ultima expoziție de artă a lui Maggie. Cu zâmbetul ei strălucitor și râsul sincer, Quint de-abia își putea desprinde privirea de la ea. Și buzele ei... îl sărutase în birou. Îl sărutase ca și când fusese cel mai ușor și mai firesc lucru din lume. Îi plăcuse. Foarte mult, de fapt.

Era obișnuit să o aibă în preajmă. În ciuda faptului că știa că el nu era bun pentru ea, era încă suficient de sănătos la cap să știe că ea era bună pentru el. Experimentul de pe terasă o dovedise. Dar nu mai trebuia să profite de ea.

Pur și simplu nu era sigur că se putea opri.

– Ai auzit ce-am spus, Quint?

Quint clipi înspre Winchester.

– Ai întrebat dacă intenționez să particip la vernisajul lui Maggie, care are loc peste trei săptămâni.

Colton râse înfundat.

– Tare aș vrea să știu cum faci asta. Stai cu o ureche la conversație, în timp ce mintea ta e în altă parte.

– Abilitate pe care aș putea-o negreșit folosi în parlament, interveni Winchester. Așadar, vei veni? Maggie a descoperit niște tehnici noi, în timpul călătoriei noastre, și vrea să ți le arate.

Vinovăția îi apăsa pieptul.

– Voi încerca, negreșit.

Canis alese momentul acela pentru a se apropia de scaunul lui Sophie, distrăgând atenția grupului. Ea luă o bucată de pui din farfurie și i-o întinse cățelușului.

– Știi, Olivia ne roagă să-i luăm un câine, începu Colton. Poate îi pot îndeplini dorința, dacă tot sunt în oraș. De unde l-ai cumpărat pe Canis, Sofia?

– De la proprietarul unei mici ceainării din... închise gura brusc, dându-și seama imediat că se dăduse de gol. Quint aproape că scoase un mormăit. Winchester și Colton schimbară o privire. Însă Sophie își reveni repede. L-am cumpărat pentru mine, dar tata nu îngăduie câini în casă. Așa că i l-am dat lui Quint.

– Desigur, spuse Colton tărăgănat. Căci Quint...

– ... este un iubitor notoriu de animale, încheie Winchester.

– Corect, spuse ducele râzând înfundat.

Quint simțea că îl îneacă furia. Plesni cu palma în masă, făcând argintăria și paharele să zdrăngăne.

– Ajunge! Amândoi cereți-vă scuze acum sau vă dau afară.

Winchester își tamponă colțurile gurii cu șervetul. Quint avu enervanta impresie că prietenul său își ascundea un zâmbet în spatele pânzei.

– Îmi cer iertare, Lady Sophia.

– Și eu, spuse ducele, neobosindu-se să își ascundă zâmbetul. Suntem de o nepolitețe impardonabilă.

Ea flutură din mână.

– Știu că pare ciudat. Totuși, uneori nu știi ce vrei, până când nu te bate cineva la cap în legătură cu asta. Nu sunteți de acord?

Cei doi bărbați se foiră stânjeniți și veni rândul lui Quint să își ascundă zâmbetul. Trebuia să o lase pe Sophie să dreagă lucrurile, comentând perioada furtunoasă în care Colton și Winchester își curtaseră soțiile. Din acea clipă, prietenii lui se purtară bine (în mare parte), iar Sophie plecă (pe ușa din față) la scurt timp după aceea. Când se întoarse, după ce o conduse la ușă, Colton

și Winchester așteptau. Nimeni nu vorbi un moment îndelungat. În cele din urmă, Colton își drese vocea, frecându-se pe falcă.

– Quint, sunt ultimul om care ar pune la îndoială înțelepciunea alegerilor tale când vine vorba despre...

– Flirt, completă Winchester când ducele se opri.

– Exact. Dar simt, de dragul soției mele, că trebuie să te întreb: Ți-ai pierdut mințile pe care le iubești atâta?

„Nu, nu încă."

– Nu flirtez cu ea.

Winchester icni.

– Chiar? Îți dai seama cu cine vorbești, nu? Nu numai că detectăm o minciună de la o leghe distanță, însă voi doi v-ați întors de la întrevederea tête-à-tête cu buzele umflate. Ce se întâmplă?

– E inocentă, Quint, spuse Colton văzând că nu primește răspuns. Fiică de marchiz. Nu poți să crezi că vei scăpa de repercusiunile faptelor tale.

Îl priveau amândoi țintă ca și când ar fi fost un străin, ceea ce părea adecvat, dat fiind că însuși Quint de-abia se mai recunoștea în ultima vreme. Rușinea și regretul cu privire la ceea ce îi făcuse lui Sophie se împrăștiaseră precum o văpaie în pieptul lui, dar o parte din el voia să se apere. Nu o forțase – ba chiar îi plăcuse – și nu voia să renunțe la ea. Chiar dacă să nu avea s-o mai vadă niciodată, era lucrul corect care trebuia făcut, din motive pe care Colton și Winchester nu le puteau ști, iar Quint avea nevoie de Sophie mai mult decât avea s-o recunoască vreodată.

Cu toate acestea, știa că, în curând, totul se va termina.

Cei doi le vor spune soțiilor, iar femeile vor interveni imediat, în numele lui Sophie, împotriva lui, percepându-l drept omul care profită de virtutea tinerei. Nu mai conta că ea declanșase – ba chiar ceruse – fiecare dintre contactele lor fizice.

Simțea că îi fuge pământul de sub picioare exact când începuse să își recapete echilibrul.

Îl cuprinseră căldurile, o furie grăbită și aprigă, care îi făcu tâmplele să-i zvâcnească.

– Niciodată, spuse el printre dinții încleștați, în tot timpul de când ne cunoaștem, nu am intervenit în relațiile voastre. Nu am cerut răspunsuri la întrebări care nu mă priveau. Nu am încercat să vă fac să vă simțiți vinovați pentru felul incredibil de prostesc

în care v-ați purtat amândoi de-a lungul anilor. În timp ce inima îi duduia de furie, începu să răsufle greu și să i se întunece vederea. Nimic nu vă dă dreptul să interveniți în viața mea, să o insultați – trase cu greu aer în piept – și să faceți glume.

Sudoarea îi îmbroboni pielea și știu că trebuia să iasă de acolo. Dacă făcea o criză în încăpere, în fața celor doi, nu va mai fi în stare să dea ochii cu ei. Se ridică brusc.

– Ești bine? întrebă Winchester, încruntându-și fruntea de îngrijorare.

– Sunt. Indigestie. Quint flutură dintr-o mână. Lăsați-o pe Sophie în pace. Suntem prieteni, și nu vom fi – gâfâi – nimic altceva vreodată.

Ieși grăbit din cameră, dispărând la adăpostul casei.

Nick privi țintă spre ușă după ce Quint dispăru.

– A fost...

– Ciudat.

Privi înspre Winchester.

– Într-un cuvânt. Nu aș fi crezut niciodată, dacă nu aș fi văzut cu propriii ochi.

Winchester încuviință din cap.

– S-a aprins rău.

– Ca un rug. Li se întâmplă și celor mai buni dintre noi, Colt. Dar are dreptate. Nu ar fi trebuit să-i dăm bătăi de cap.

Nick ridică dintr-o sprânceană.

– Când nu ne-am dat noi bătăi de cap unul altuia? La naiba, noi doi ne-am încăierat de câteva ori când m-am întors din Veneția. Quint știe prea bine asta, așa că de ce este atât de sensibil dintr-odată?

– Nu aș putea spune. Ce-a fost cu răsuflarea întretăiată de la sfârșit? Părea că e gata să leșine.

Nick se rezemă de spătarul scaunului.

– Era furios, cred.

– Nu era furie. Era altceva, spuse Winchester, răsucind absent o lingură pe masă. Nu m-am întors decât de câteva zile, dar am auzit zvonuri.

– Zvonuri legate de ce?

– Despre Quint. Că trăiește ca un pustnic.

Nick scoase un sunet neîncrezător și își dădu ochii peste cap.

– Te rog. Personalul lui născocește mai mereu povestiri fantasmagorice.

– Asta nu e de la personal. Nu a mai fost la cluburi. Nici la reuniunile sale științifice. Și-a cerut iertare că nu va fi prezent la discursul de deschidere de la Societatea Regală. Se spune că nu iese niciodată din casă și că nu primește nici un vizitator – niciodată.

– Cu excepția lui Lady Sophia.

Nick se gândi la asta. Ceva se întâmplase negreșit cu el mai devreme, când îl întâlnise pe Quint pe terasă. Majordomul se dăduse peste cap să îl împiedice să intre în casă, deși era duce și prieten de-o viață. Dacă Nick nu ar fi fost atât de vesel și nepăsător, nu ar fi reușit să intre deloc. Asta explica totodată de ce Quint ezita să iasă în vreun club.

– E bolnav?

Winchester ridică din umeri.

– N-aș putea spune. Părea bine, în afară de ieșirea de la final. E oarecum drăguț să vezi că îi ia partea unei femei, nu ți se pare? Nu aș putea spune că l-am văzut vreodată atât de aprins.

– Știu, spuse Nick zâmbind larg. Nu i-aș fi văzut niciodată împreună. De ce după tot acest timp, ce crezi?

– Nu e ceva tocmai nou, spuse Winchester. S-a întâmplat ceva între ei chiar înainte de logodna lui. Nu i-am spus niciodată Juliei, dar am dat peste Quint și Sophia, singuri, la un bal, sărutându-se de mama focului, din câte îmi amintesc.

Nick clipi auzind vestea.

– Dar logodna?

– O greșeală. Lui Quint nu-i păsa deloc de fătuca Pepperton.

– Însă era pregătit să o ia de nevastă.

– Într-adevăr, deși cred că nu i-a cerut mâna decât pentru că nu au progresat niciodată lucrurile cu Sophia. Ca și când încerca să îi atragă atenția curtând o altă femeie. Interesant, nu-i așa?

Nu mai spuse nici unul din ei nimic o vreme. Nick realiză, nu fără regret, că nu va putea să se întoarcă a doua zi la Norfolk, cum sperase. La naiba!

– Ce vei face în legătură cu asta? întrebă Winchester. În legătură cu Quint și Sophia, vreau să zic.

– Nu m-am hotărât. Julia o să facă o criză dacă îi ascund povestea. Va vrea, de asemenea, să vină la Londra, iar doctorul nu dorește ca ea să călătorească pentru încă alte câteva săptămâni.

– Și Maggie va dori să știe. Ne-am promis că nu vor mai exista minciuni, așa că nu pot să îi ascund așa ceva.

– Nimeni nu zice că trebuie să-i spui imediat, sugeră Nick.

Cei doi rămaseră tăcuți, gândindu-se la soțiile lor. Furia Juliei nu îl deranja deloc pe Nick. Când era furioasă, fața i se îmbujora, iar sânii îi tresăltau în cel mai ademenitor... Se foi pe scaun, nevrând să insiste asupra acelui gând tocmai acolo. Încercase să se țină departe de ea de când născuse, să îi dea timp să își revină, dar fusese al naibii de dificil.

– Știi vechea zicătoare, care e cel mai bun lucru la o soție furioasă? întrebă Winchester.

– Nu, care?

Prietenul său zâmbi larg.

– Să o seduci ca să te ierte.

Nick râse înfundat.

– Foarte adevărat. Bine. Le dau două săptămâni. Apoi îi voi spune Juliei.

– Două săptămâni, fu de acord Winchester. Sigur știe că trebuie să se căsătorească cu ea.

– Dacă Sophia va fi de acord. Întotdeauna a fost dificilă cu privire la acest subiect.

– Nu mai contează, dacă e să se afle. Ar fi distrusă. Nici o femeie nu dorește asta.

Winchester știa acest lucru. Soția sa fusese implicată într-un scandal în timpul lansării în societate și alungată la țară timp de ani de zile.

– Quint trebuie să aibă un plan în minte. Nu face niciodată nimic fără să se gândească bine într-o mie de feluri.

– Adevărat. Și ce e cu treaba asta că nu vrea să iasă din casă?

– Ridicol. Quint este prea logic pentru a deveni un pustnic. Cel mai probabil se ocupă iarăși de vreuna dintre enigmele sale. Haide să îi acordăm câteva zile.

– Iar apoi ce?

– Atacăm.

Capitolul 14

Sir Stephen își înăbuși un căscat, în timp ce sălta în trăsură care îl ducea spre casă.

„Prea multe nopți târzii", se gândi Sophie zâmbind. Dar meritase. Investigația ei progresa frumușel. Pornind de la dispariția Pamelei, din casa lui Madame Hartley, avea trei suspecți clari: *Comte de* Saxe, Weston și Tolbert.

Încercase să abordeze chestiunea logic, cum ar fi făcut Quint, și să nu se repeadă asupra ideii că Tolbert ar fi persoana responsabilă doar pentru că nu îl plăcea. Așa că îi cercetase pe toți trei în aceeași măsură.

Contele era cel mai ușor de eliminat. Sosise în Londra cu doar o săptămână în urmă, locuind în Viena în ultimul an, iar prima fată fusese găsită cu luni în urmă.

Cu lordul Weston fusese mai dificil. Locuia în Londra în cea mai mare parte a anului, și Sophie obținu confirmarea că frecventa atât bordelul Kitty, cât și pe cel al lui Madame Hartley. Trebuise să afle dacă fusese vreodată la Black Queen, căci, datorită tatuajelor victimelor, omul pe care îl urmărea cunoștea în mod clar toate cele trei stabilimentele.

În seara aceasta descoperise că nu fusese niciodată la Black Queen. Îi spusese lui Sir Stephen că nu știa despre bordelul acela și întrebase dacă fetele erau talentate. Sophie ridicase din umeri și făcuse aluzie la o noapte sălbatică, cu o anumită brunetă, pe nume Molly. Poate că limba lui Molly se va dezlega, dacă se va gândi că Sir Stephen îi trimitea clienți.

Ceea ce făcea ca Tolbert să rămână singurul suspect. Acum nu mai trebuia decât să o dovedească – căci nu puteai să acuzi un aristocrat, fără să ai dovezi.

Bucuria descoperirii amenința să-i facă inima să explodeze. De-abia aștepta să-i spună lui Quint. De fapt... Bătu cu bastonul în tavan.

Jenkins deschise ușița.

– Da, domnule.

– Jenkins, du-mă acasă la lordul Quint.

– Prea bine, domnule. O iau prin spate.

Încercă să ignore palpitațiile de nerăbdare din stomac. Nu îl mai văzuse pe Quint din ziua în care luaseră prânzul cu Winchester și Colton. Fusese destul de stânjenitor și nu voise să îl bage pe Quint într-un bucluc și mai mare, întorcându-se atât de curând. Oricum, fusese o prostie să se ducă la el în mijlocul zilei.

Iar acum că prietenii lui se întorseseră, trebuia să fie mai atentă. Nu mai era posibil să apară la el acasă oricând voia. Chiar și acum, la ora aceasta târzie, trebuia să se asigure că era singur.

„Nu vrei decât să te sărute din nou."

Ei bine, da. Nu avea rost să nege, se gândi ea cu chipul în flăcări. Fusese... într-adevăr; nici un cuvânt pe care îl cunoștea nu putea reda cum trebuie experiența. Și totuși, oricât de mare ar fi fost satisfacția, voia să îl ducă pe aceleași culmi ale plăcerii. De fiecare dată după ce o satisfăcuse, o alungase pe ușă afară. Neoferindu-i niciodată șansa să îl răsplătească în același fel.

Ideea de a-l atinge, de a-l face să se cutremure și să se înfioare de dorință i se înrădăcinase în minte. Tânjea ca el să o ia așa cum ia un bărbat o femeie, să fie goi amândoi, zvârcolindu-se în extaz împreună. Se udă între picioare doar gândindu-se.

O voce, care apărea mai des în ultima vreme, îi șopti că se implicase prea mult. Că sentimentele ei pentru Quint depășiseră de mult prietenia, transformându-se în ceva mai profund. Sophie ingoră hotărâtă avertismentul acela enervant.

Avea nevoie ca el să o ajute cu investigația, iar el avea nevoie ca ea să îl ajute să își revină. Asta era tot. După ce o să se termine ancheta, se vor întoarce la viețile lor obișnuite.

Sau, cel puțin, el se va întoarce la viața lui normală. Sophie nu mai știa ce era normal pentru ea.

Când pătrunse în grădina lui Quint, luna trecuse bine de miezul nopții pe cer. Strălucirea ei se reflecta pe frunzele și florile care abia începeau să înflorească, iar mirosul firesc al nopții o învăluia. Când urcă treptele, pe terasă se afla o siluetă familiară.

– Sunt impresionată, îi spuse ea lui Quint. Ești afară și fără nici un ajutor de data aceasta.

Dinții lui lucrră în întuneric.

– Da. Și trebuie să-ți mulțumesc ție pentru asta.

– Nu, tu ai făcut-o. Meriți laudele. Ai încercat să mergi mai departe?

El clătină din cap.

– Nu încă. Nu știu sigur dacă sunt...

„Pregătit." Auzi cuvântul ca și când l-ar fi rostit.

– Ei bine, atunci e un lucru bun că sunt aici.

– Da, am remarcat că te-ai ținut departe. Ca să mă pedepsești pentru prânz?

– Să te pedepsesc? Simți că se încruntă. De ce aș vrea să te pedepsesc?

– Pentru că le-am permis lui Colton și Winchester să te trateze atât de îngrozitor. Dacă te face să te simți mai bine, i-am pus la punct după ce ai plecat.

– Nu am fost supărată pe tine, Quint. Nu era nimeni de vină, în afară de mine. Nu ar fi trebuit să vin neanunțată în timpul zilei. Au fost îndreptățiți să-mi atragă atenția asupra nechibzuinței mele.

Se apropie și inima începu să-i bată cu putere. Devenise atât de slabă când venea vorba de el. Simpla amintire a mâinilor și a gurii lui o amețeau de dorință. Îi cuprinse obrazul în palme, trecându-și degetul mare cu tandrețe peste obrazul ei și privind-o cu figura lui chipeșă și aspră.

– Îmi făceam griji că te-au speriat pentru totdeauna. Și că nu aș putea face mare lucru, captiv cum sunt.

„Captiv acum", voi ea să-i spună. Căci se va face bine. Va avea ea grijă.

Ea îi cuprinse încheieturile cu mâinile.

– Mă puteai ruga oricând să mă întorc.

Ochii lui căprui luciră în lumina lunii.

– Și ai fi făcut-o?

– Da, șopti ea. Nu pot sta departe, se pare.

– Și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, murmură el înainte de a se apleca să o sărute.

A fost un sărut mai tandru decât cele pe care i le oferise de obicei. Un sărut de bun-venit. Pentru a se reobișnui unul cu altul. Avea gust de ceai de mentă, remarcă ea în clipa în care limba lui se îngemănă fără grabă cu a ei. El continua să îi atingă fața, iar

mâinile ei îi strângeau încheieturile, lăsându-se învăluită de prezența lui calmă și impunătoare.

– Mă bucur că te-ai întors, spuse el în timp ce îi atingea gura cu buzele, când se opriră să-și tragă sufletul. Voiai să discutăm despre investigațiile tale?

Cu mintea încețoșată bine de sărut, se agăță de el.

– Investigații?

El râse înfundat.

– Intră, Sir Stephen. Haide să vedem ce ai aflat.

Era îmbrăcată bărbătește, mirosea a pomadă de păr, însă nu-l inhiba câtuși de puțin pe Quint. Nu se osteni să o conducă în birou. În schimb, o luă prin casă și o conduse în apartamentele lui. Nu-și putea desprinde nicidecum mâinile de pe ea și căuta intimitate pentru ce avea în minte.

Ea avea obrajii îmbujorați când închise ușa în urma lor. Se gândea și ea la ce o să se întâmple?

O privi scoțându-și mantoul maro-deschis, așezându-l pe pat. Haina ei de lână, de un albastru intens, fusese căptușită la umeri, dar, altfel, era bine croită, pe măsura siluetei ei zvelte. Avea șolduri de femeie, dar croiul hainei ajuta să ascundă nițel acest fapt. Picioarele ei lungi și zvelte erau clar vizibile în pantaloni, deși materialul maro fusese strâns cu generozitate în jurul taliei, evident pentru a-i ascunde liniile feminine.

„Concentrează-te", își reaminti el.

– Așadat, cei trei bărbați, *Comte de* Saxe, Weston și Tolbert, începu el. Ce ai aflat?

Privirea lui Sophie scânteia în timp ce îi povestea despre eliminarea contelui și a lui Weston de pe lista de suspecți.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să fie Tolbert, încheie ea entuziasmată.

– Nu, înseamnă că s-ar putea să fie Tolbert. Doar pentru că a fost ultima persoană care a văzut-o pe Pamela în viață nu înseamnă că a ucis-o. De fapt, Mulrooney l-a văzut pe Tolbert plecând în seara aceea. Singur.

– Mi-ai citit notițele, spuse ea, părând surprinsă.

El se îndreptă spre pat și se așeză pe marginea saltelei.

– Bineînțeles că da. Le-ai lăsat aici. Am presupus că asta voiai să fac.

– Da. Și ți-a venit vreo idee? Sophie se sprijini de stâlpul patului. De exemplu, ce spui despre bărbatul care a fost dur cu Pamela, cel pe care Madame nu a vrut să-l deconspire?

– Nu e ceva ieșit din comun pentru locuri de genul acela. Bărbații caută adesea ce nu pot găsi acasă. Astfel că Pamelele din lume văd lucruri pe care majoritatea celorlalte femei nu le văd.

Ea își ronțăi buza, iar el simți că i se aprinde sângele. Devenea din ce în ce mai greu să se controleze în preajma ei. Era precum febra în ființa lui și își pierdea întreaga rațiune când se afla lângă ea. Iar faptul că o vedea îmbrăcată bărbătește în seara aceea nu îi diminua deloc pasiunea.

– Deci nu crezi că bărbatul merită investigat?

– Posibil. E greu de spus. Pamelei îi displăceau din start genul acela de lucruri, astfel că e posibil să fi reacționat exagerat. Intuiția mea e că Madame ar fi dat numele în vileag dacă ar fi simțit că era o amenințare reală.

– Presupun că e adevărat.

– Au găsit scrisori sau suvenire printre lucrurile ei?

– Nu, răspunse Sophie. Nimic din toate astea. A lăsat în urmă bani, haine și câteva bijuterii.

– Deci nu a fugit. Ceea ce înseamnă că s-a furișat să se întâlnească cu cineva, fără să știe că era periculos. Ai vorbit cu polițistul, pentru a afla dacă a apărut cadavrul ei?

– A întrebat Madame. Și nu, nu au găsit pe nimeni cu semnalmentele Pamelei.

– Ai putea încerca să iei legătura cu familia ei, să vezi dacă a scris cuiva și dacă a pomenit de vreun bărbat.

– Nu era apropiată de familia ei, dar aș putea încerca. Plănuiesc în continuare să îl supraveghez pe Tolbert, pentru a vedea dacă e implicat.

El simți în piept o greutate stânjenitoare.

– Nu îmi place ideea de a-l urmări pe Tolbert în tot orașul, de una singură. Ce speri să-l vezi făcând, răpind o fată, strangulând-o, tăindu-i mâna și aruncând-o în Tamisa?

– Nu mă va observa, zâmbi ea sigură pe sine. Și nu știu ce sper să îl văd făcând. Dar dacă el e cel care le rănește pe fetele acelea, vreau să-l fac să înceteze.

– Sophie, spuse el suspinând. Este extraordinar de periculos. Nu pot să-ți permit să...

– Să-mi permiți? întrebă ea repezit. Iar ne întoarcem la asta?

El își încleștă maxilarul.

– Una e să cauți și să strângi indicii, și cu totul altceva, să urmărești un potențial ucigaș, sperând să-l prinzi în flagrant.

– Trebuie să îl observ. Trebuie să strâng dovezi. Sigur poți înțelege.

Da, putea înțelege. Dar nu însemna că trebuia să-i placă. Orice o punea în pericol nu-i convenea.

– Poate voi veni cu tine.

Ei, de unde îi venise ideea aceea? Ea făcu ochii mari.

– Crezi că ai putea?

Quint se gândise deja la asta. Ea reușise să înfăptuiască un miracol cu terasa. Poate că nu era corect să mai aștepte altul.

– Nu sunt sigur. Poate că, dacă aș sta în trăsură... Dar e foarte posibil să am o criză...

– Ceea ce am spus deja că nu e o problemă. Și voi fi acolo tot timpul.

El înghiți în sec, încuviință din cap și se întinse după mâna ei, căutându-i apropierea. Ea era precum talismanul lui personal împotriva nebuniei din viitor.

– Probabil că starea mea doar se va înrăutăți, știi. Nu ar trebui să fim prea entuziasmați de ceea ce s-a întâmplat pe terasă.

– Prostii. Nu cred asta. Se așează între picioarele lui și îi netezi părul de pe frunte. Te faci mai bine. Sunt sigură.

Nu îl lăsa inima să o dezamăgească. Nu pomeni de cele două experimente pe care le făcuse după ce o văzuse ultima dată. Mai întâi o baie cu săruri, care îl lăsase deshidratat și mai slab decât la început. Al doilea, o cataplasmă cu usturoi strivit, aplicată la subsuori, în dosul genunchilor și pe glezne. Pe lângă faptul că se simțise ridicol, mirosise îngrozitor. În cele din urmă, nici un remediu nu îi diminuase anxietatea când încercase să iasă afară. O trase pe Sophie mai aproape, mai mult decât pregătit să o distragă de la conversație. Ea veni dornică, întâlnindu-i gura într-un sărut tandru, hotărât. Mâinile ei i se lăsară pe umeri, în vreme ce degetele lui i se strânseră în jurul șoldurilor. Își trecu vârful limbii de-a lungul buzei lui inferioare, apoi îl mușcă încet.

Plăcerea și durerea se combinară, trezindu-i scântei în vintre. O strânse mai tare, își adânci sărutul, strecurându-i limba în gură pentru a o atinge pe a ei.

Înainte să-și dea seama, îi dăduse haina jos. Fu nevoie de puțin efort pentru a-i înlătura jiletca și lavaliera. Apoi, mâinile ei erau pe gâtul lui, desfăcându-i lavaliera, în timp ce continua să-l sărute, cu o gură iscusită și fierbinte. Mădularul îi pulsa de nerăbdarea de a o gusta din nou, de a o avea goală în patul lui. Când începu să se ocupe de jiletca lui, se desprinse de gura ei.

– Sophie, oprește-te.

Avea nevoie de cât mai multe bariere între el și trupul ei în curând gol.

– De ce? Cu ochii pe jumătate închiși, privi în jos spre el. Lasă-mă să te ating, Quint.

Dumnezeule, simplul gând îl făcu să simtă fiori pe șira spinării, întărindu-l și mai tare.

– Nu, îi spuse el. Nu poți.

Gura ei se arcui în zâmbetul acela plin de neastâmpăr și de farmec, pe jumătate schițat, care preceda frecvent o năzdrăvănie din partea ei.

– O, pot. Și cred că vrei.

Arătă spre erecția evidentă din pantalonii lui.

– Dacă mă atingi, nu voi fi capabil să mă controlez.

– Poate că vreau să-ți pierzi controlul.

– Ești aproape goală în patul meu. Unul din noi trebuie să-și păstreze capul limpede.

– Nu, unul din noi nu trebuie.

Întinse mâinile și îi desfăcu câțiva nasturi de la jiletcă înainte să o poată opri.

O trase înapoi, și ea se opri. Trebuia să existe o distanță între ei. Nu mai dorise niciodată o femeie atât de mult. Dar o dorea pe Sophie, își dorea să o posede... atât de mult. Ca un animal în călduri, doar instinct pur, fără ca nimic să conteze, în afară de dorință și plăcere. Însă riscurile erau mult prea mari. În primul rând, nu putea să riște să însămânțeze o femeie cu un copil Beecham. Să facă așa ceva ar fi fost o cruzime din partea lui.

– Nu știi ce-mi ceri. Dar eu da, și nu se poate întâmpla.

Apoi, Sophie își trase cămașa peste cap, iar el uită să mai respire. Toată pielea aceea senzuală, cremoasă, bandajul alb din jurul sânilor. Brațe zvelte, umeri mici, coloana delicată a gâtului ei.

– Știu precis ce vreau, Quint. Și acela ești tu.

Respirând întretăiat, privirea lui alunecă pe trupul ei, flexându-și degetele, cu brațele pe lângă corp, impulsionat de dorința de a o atinge.

– Ești sigură? întrebă el, cu ochii întunecați de dorință.

Mădularul i se ițea prin material, în prohab, iar Sophie tânjea să îl atingă, să-l simtă zvâcnindu-i în palmă. Să-și treacă limba pe deasupra trupului lui, să-l cuprindă cu buzele.

– Da. Nu se mai prea gândise la altceva de trei zile. Îi oferise deja mai multă plăcere decât visase vreodată și avea încredere în el.

Era atât de umilitor de recunoscut stupiditatea debutului ei în societate. În special în fața lui Quint cel mereu logic, care se gândea înainte de a acționa, cântărea posibilitățile și își ținea sub control impulsurile. Sophie se aruncase cu capul înainte dintr-o trăsnaie în alta toată viața ei și nu îi venea ușor să recunoască.

El închise ochii și se prinse de arcada nasului. Ea știa că el medita profund, ceea ce făcea mult prea des. În anumite împrejurări era nevoie să gândești puțin sau deloc. Aceasta era una dintre acele împrejurări.

Ea veni spre el și-i termină de descheiat jiletca de o înfiorătoare culoare de un roșu-brun. I-o scoase de pe umeri. El privi în jos la ea, cu sprâncenele încruntate de confuzie, dar nu o opri. Ea o luă ca pe o încurajare.

Prinzându-i cămașa în pumni, i-o trase din pantaloni și începu să i-o ridice spre piept. El preluă sarcina, ridicându-și-o peste cap cu o singură mișcare rapidă. Dându-se înapoi, ea se desfătă cu întreaga privelițe. Umeri lați, păr castaniu presărat pe piept și un abdomen plat ducând spre șoldurile înguste... incredibil de masculine. Avea mușchi la care nu se aștepta, și tânjea să-i exploreze. Cicatricea de pe gâtul lui aproape că se vindecase, cu pielea strânsă și rozalie acum. Își trecu vârful degetelor pe deasupra ei, iar el se înfioră ușor.

– Sunt foarte bucuroasă că nu ai murit.

Se aplecă să o sărute drept răspuns, strecurându-i limba în gură, atingând-o pe a ei. Iubea felul în care o săruta. Atât de posesiv. O femeie se putea îneca în săruturile lui.

Când degetele lui îi atinseră prohabul pantalonilor, ea se desprinse de gura lui.

– Quint, trebuie să îți spun ceva.

El se opri și îi îndepărtă părul de pe frunte.

– Voiai să ne oprim?

– Absolut deloc. Trase aer adânc în piept. Ar trebui să știi... nu sunt fecioară.

– Bun.

Se reapucă să-i desfacă nasturii.

Sophie se luptă să respire. „Bun." Asta era tot ce avea de spus? Și o spusese atât de firesc, ca și când nu ar fi avut nici o importanță. Ușurarea și șocul o amețiră. Acest eveniment, această greșeală o urmărise întreaga ei viață de adult. Nu era dezgustat? Oripilat? Dezamăgit? Ea se dădu înapoi și se prăbuși pe pat.

El îngheță, înclinându-și capul și privind-o.

– Ai crezut că îți voi face reproșuri pentru un asemenea fapt.

Ar fi trebuit să se aștepte ca el să aibă o perspectivă neconvențională asupra virginității. Dar păstrase acest secret de atâta timp, lăsându-l să-i determine cursul aproape întregii ei vieți adulte. Cum de putea să nu-i pese?

– Cei mai mulți bărbați așa ar proceda.

Veni lângă ea și o ridică în picioare. Privirea lui ardea, ținuind-o cu irisurile lui căprui-aurii, strălucitoare și arzătoare. Nu mai fusese privită de nici un bărbat așa cum o făcea Quint, ca și când ar fi studiat și memorat fiecare detaliu. Ca și când ar fi fost singura femeie de pe Pământ. Ca și când ar fi contat.

Îi cuprinse fața cu palmele, trecându-și degetele mari peste pomeții ei.

– Bărbatul potrivit nu s-ar plânge de pierderea virginității tale. Bărbatul potrivit ar vrea să se asigure că ai fost tratată cu grijă prima dată; cu respect și afecțiune. Bărbatul potrivit s-ar așeza în genunchi, mulțumind cerului că ești în patul lui – fecioară sau nu. Eu sunt bărbatul acela.

Înainte ca ea să poată răspunde, înainte să poată respira după o asemenea declarație, el se aplecă, își strecură brațele pe sub

șezutul ei și o ridică de la pământ. O așeză pe cuvertură și se întinse lângă ea. Îi atinse bandajul de pe sâni cu vârful degetelor.

– L-ai iubit pe bărbatul care ți-a luat fecioria?

– Da.

Păru să mediteze la ce-i spusese.

– Răpirea inocenței nu era decât o mică parte din motivul pentru care nu voiam să mă culc cu tine, Sophie. Sunt lucruri mult mai importante în joc decât himenul tău. Cum ar fi faptul că nu te pot lua în căsătorie.

Ea ignoră valul de dezamăgire care i se instală în inimă la auzul acelor cuvinte.

– Cine a spus ceva de căsătorie? Nu am nici o intenție de a te forța să te căsătorești cu mine. Dar ai spus „lucruri", așadar, ce mai e?

– Trebuie să ne luăm măsuri de siguranță ca să nu rămâi însărcinată. De fiecare dată. Fără excepție.

Suna rezonabil. Nu voia responsabilitatea unui bastard.

– Mai e vreun alt motiv pentru care nu vrei să împarți așternutul cu mine?

– Da. Se rostogoli pe spate, trăgând-o după el, astfel încât ea ajunse deasupra. Pentru că, odată ce te voi avea, nu voi mai vrea să te las să pleci.

Îi întoarse gura înspre a lui și îi cuprinse buzele într-un sărut arzător. Se topi lipită de el, trupul lui masiv susținându-i cu ușurință greutatea. Mișcările iscusite și ritmice ale limbii lui dibace o amețiră, iar mâinile îi cuprinseră coapsele. Își împingea pelvisul în al ei, mădularul lui tare lipindu-se suav de locul la care tânjea cel mai mult.

– Damien, icni ea.

– Dumnezeule, Sophie, mormăi el deasupra gurii ei. Cum să fi putut să-ți rezist vreodată?

Înțelegea ce voia să spună, căci nici ea nu fusese capabilă să-i reziste, încă din momentul în care îl întâlnise. O sărută din nou – arzător, cu disperare –, iar ea de-abia mai putea gândi sub asediul lui.

Cu mâinile pe umerii ei, o ridică în șezut.

– Stai, haide să scoatem asta.

Mișcându-și degetele cu iuțeală, îi scoase bandajul, eliberându-i sânii. Sfârcurile i se întăriră în aerul rece, micile rotunjimi provocându-i deja dureri din pricina dorinței. Nu făcu nici o mișcare să o atingă, privindu-i țintă pieptul timp îndelungat.

– Ești atât de încântătoare.

Ridică vârful unui deget și îi contură sânul drept. Ea închise ochii, atingerea ușoară alergându-i prin sânge ca focul. Cerule, ura să se gândească la ce avea să se întâmple când el...

O fierbințeală intensă îi învălui sfârcul și deschise ochii. Quint se ridicase, sugându-i sânul. Apoi, folosindu-și buzele, dinții și limba, continuă să o scoată din minți. Cu genunchii de o parte și de cealaltă a șoldurilor lui, cu pubisurile suprapuse perfect, fiecare mișcare a buzelor lui o făcea să se frece de mădularul de sub ea.

El căzu pe spate cu un geamăt, cu fața îmbujorată și strângând din pleoape.

– Trebuie să te oprești, gâfâi el, prinzând-o de șolduri pentru a o ține nemișcată. Vreau să dureze.

În loc să asculte, ea se aplecă să-l sărute pe gât, pe piept, desfătându-se cu gustul unic și cu textura din care era alcătuit bărbatul acela fascinant. Îi atinse sfârcul cu buzele, iar el tresări, așa că o făcu din nou.

Într-o clipă, răsturnă pozițiile.

– Femeie nebunatică. Ridicându-se, îi desfăcu pantalonii și îi lăsă în jos, de-a lungul picioarelor. Urmară pantalonașii, apoi ciorapii, lăsând-o complet goală. *Ty prekrasna,* șopti el, într-o limbă aspră pe care nu o înțelese. Ești frumoasă.

– Mai puțin cicatricea.

Parcurse conturul rănii care se vindeca de pe coapsa ei. Nu o mai durea, dar Sophie ura felul în care arăta.

– Ne potrivim, spuse Quint, ridicându-i mâna și așezând-o pe cicatricea de pe gâtul lui.

Îi simți pielea aspră, cu asperități, în vreme ce mâna lui continuă să-i urce pe coapsă, adâncindu-se între picioarele ei. Mormăi când găsi umezeala de acolo.

– O, Doamne, Sophie. Ești atât de umedă. Mă faci să cred că am murit și am ajuns în rai.

Ea întinse mâna spre talia lui, spre nasturii pantalonilor pe care îi purta încă.

– Damien, te rog. Desfăcu doi, înainte ca el să se retragă. Se ridică din pat și se duse la dulap. Deschise sertarul și se întoarse în curând cu două fâșii lungi de... pânză? Erau moi și aveau o mică fundă la un capăt. Aruncă una pe masa din lateral și veni cu cealaltă în pat.

– Ce este?

– Un prezervativ, spuse el. Te va proteja să nu rămâi însărcinată.

În scurt timp, își scoase cizmele și pantalonii, apoi își puse prezervativul. Îngrijorarea îi licări o clipă în ochi văzându-i mărimea, înainte de a se așeza între coapsele ei. Folosi un deget, apoi două, pentru a o lărgi, apoi simți capul tare al mădularului lui croindu-și drum înăuntru. Era mult mai mare decât lordul Robert, dacă o ajuta memoria. Și atunci se chinuise. Se încordă.

– Relaxează-te, îi spuse el. Am loc. Înaintă un centimetru, apoi șuieră printre dinți. Ai fost făcută să te potrivești cu mine.

Sprijinindu-se de pat cu mâinile, împinse treptat, invadându-i lent trupul, cum nu mai simțise de mult. Nu făcea nici o concesie, nu-i lăsa nici o șansă să scape, chiar dacă Sophie dorise acest lucru. Dar nu o făcu, căci, în cele din urmă, se instalase cu totul în ea, iar șoldurile li se lipeau și era cea mai plăcută senzație din lume. Era o parte din ea, așa cum Robert nu reușise nici pe departe să fie.

– Ești atât de strâmtă. Spune-mi că mă pot mișca, Sophie.

Trupul ei se obișnuise, așa că îi spuse:

– Mișcă-te, Damien.

El se lăsă în coate, sprijinindu-și genunchii de saltea și lăsându-și greutatea pe ea mai mult, înainte de a se retrage ușor, pentru ca apoi să împingă din nou. Focul îi goni prin vine și îi apucă umerii. Când rămase nemișcat, ea spuse fără răsuflare:

– Spune-mi că o vei face din nou.

– O, *kotyonok*, râse el înfundat. Promit că o voi face din nou. Își desprinse șoldurile, iar ea icni. O voi face iar și iar, până când te vei dezintegra.

Începu să o pătrundă grăbit, într-un ritm neabătut. Restul încăperii dispăru, până când nu mai rămaseră decât ei doi, gâfâind și asudând, pe măsură ce urcau pe culmile extazului.

– Mișcă-ți șoldurile odată cu ale mele, îi spuse el, iar ea o făcu, uimită de felul în care simpla schimbare a unghiului mărise împunsăturile plăcerii.

Totul se precipita în ea, un ghem de senzații, când el întinse mâna și își trecu un deget peste mugurele dintre picioarele ei. La a treia atingere, explodă, iar trupul i se dezintegră într-un milion de bucăți, și strigă, și se cutremură sub el. Vag, își dădu seama că mișcările lui nu se mai coordonau și înțepeni, iar din piept i se smulse un strigăt răgușit.

Când își reveni din plutire, el se prăbuși lângă ea. Se rostogoli o clipă mai departe, apoi veni înapoi, trăgând-o lângă el. Îi cuprinse sânul posesiv.

– Cum te simți?

– Uluită, răspunse ea, singurul cuvânt coerent care îi veni în minte.

El zâmbi.

– Atunci de-abia aștept să-ți arăt de ce mai suntem capabili.

Capitolul 15

Quint își trecu mâna peste șoldul lui Sophie, mulțumit să stea întins lângă ea în timp ce-și reveneau. Va fi destul timp pentru regrete mâine. Dar acum, intenționa să se desfete cu bucuria pe care i-o adusese faptul că făcuseră dragoste. Să se gândească la toate lucrurile pe care i-ar plăcea să i le facă. O va mai avea măcar încă o dată înainte de a se duce acasă.

– Spune-mi ce îți place, o îndemnă el.

– La tine? Își înclină fața spre el. Te simți nesigur, Damien?

El întinse mâna și o ciupi jucăuș de coapse, ceea ce o făcu să scoată un mic țipăt.

– Nu, vreau să spun în pat. Îți place să fii deasupra? Să fie bărbatul deasupra? În genunchi? Spune-mi ce preferi, căci încă nu am terminat cu tine.

Ea clipi nedumerită. Colțurile gurii i se lăsară în jos, iar el își dădu seama de greșeala făcută.

– Așteaptă, am presupus...

– Că am avut mulți parteneri. Înțeleg. Ea oftă, iar el îi simți respirația precipitată pe piele. Ce altceva să fi crezut? Ar fi trebuit să-ți spun totul. Nu a mai existat decât un singur bărbat înaintea ta, și asta s-a întâmplat cu multă, multă vreme în urmă.

Așa se explica faptul că era strâmtă, presupuse el.

– Dar de ce nu te-a luat în căsătorie bărbatul acela?

Ea hohoti sec.

– Treci direct la miezul problemei. Mi-a promis că mă va lua în căsătorie. Era în anul în care am debutat în societate și, vezi tu, mă îndrăgostisem de el. A spus că multe cupluri așteaptă cu nerăbdare noaptea nunții și că în curând vom fi logodiți, așa că ce-ar fi fost rău în asta?

El înjură în sinea lui. Nu era prima inocentă care se lăsa convinsă de minciunile sfruntate ale unui ticălos. Quint se afla într-o călătorie care se întinsese pe parcursul a câțiva ani, în momentul debutului ei, însă își dorea să fi fost acolo. Poate că, dacă ar fi întâlnit-o el în schimb...

– În orice caz, continuă ea, am făcut-o. Adică am anticipat noaptea nunții. Și am tot așteptat ca el să-l caute pe tata, să îmi ceară mâna.

Quint îi mângâie abdomenul, calmând-o, iar în piept i se aduna furtuna. Nu-i plăcea încotro se îndrepta această poveste. Câtuși de puțin.

– Și am mai așteptat ceva. În cele din urmă, l-am încolțit la un eveniment, singur. L-am întrebat când a vorbit cu tata, și mi-a spus că niciodată. Că nu fusese sânge deloc și că fecioarelor inocente nu le place atât de mult pe cât mi-a plăcut mie.

El își strânse pumnii, presiunea din capul lui crescând și făcându-i tâmplele să zvâcnească.

– Ți-a spus că ți-a plăcut prea mult?

– Da, răspunse ea degajată, ca și când Quint nu ar fi fost gata să explodeze în orice clipă. Și ce altceva puteam să fac în afară de a mă retrage rușinată? Nu-i puteam spune tatălui meu, nu despre asta, și în clipa aceea, chiar dacă nu m-aș mai fi căsătorit cu Rob...

Se întrerupse, dar Quint trebuia să știe.

Rob? Robbie? Robert?

Ea înțepeni la auzul ultimului nume, oferindu-i răspunsul.

– Robert și mai cum? Era gentilom?

Trebuie să fi fost, dacă te-ai gândit că era îndeajuns de bun să vorbească cu tatăl tău. Se lăsase pe spate și își împreunase mâinile sub cap. Debutul ei trebuie să fi avut loc cu opt ani în urmă. Rapid, enumeră numele tuturor bărbaților numiți Robert, cu titlu, pe care îi cunoștea. Erau câțiva, căci era un nume obișnuit în rândurile aristocrației. Cine să fi avut cam aceeași vârstă ca ea, necăsătorit...?

– Încetează, spuse ea. Știu ce încerci să faci. Încetează. S-a încheiat cu mult timp în urmă.

– Nu mă pot abține. Vreau să-i smulg capul. După ce îl pocnesc timp de o săptămână.

Sprijinindu-se într-un cot, ea își aruncă un picior peste coapsa lui. Își trecu degetele prin părul de pe pieptul și de pe abdomenul lui.

– Habar n-aveam că ești atât de însetat de sânge. O trăsătură neobișnuită pentru un om de știință.

– Încerci să-mi distragi atenția.

Ea râse înfundat, atingându-l pe interiorul coapsei.

– Funcționează? Mădularul lui prinse viață, sângele dând năvală, producând erecția, iar ea râse mai tare. Aș spune că da.

– Nu am terminat de vorbit, Sophie. Vreau un nume.

Ea se strecură între coapsele lui, potopindu-l cu săruturi de-a lungul osului șoldului.

– Nu vei termina, Damien. Las-o baltă.

Cu gura lipită de trupul din ce în ce mai aţâţat, respirația ei umedă și fierbinte îi întărâta pielea. Se înfioră când ea spuse:

– Ține de trecut.

Nu, nu era deloc de domeniul trecutului. Dar Quint decise să o lase să creadă că ieșise învingătoare de data aceasta.

Mai ales că limba ei îi atinse glandul penisului. Aproape că își ieși din fire.

– Da. Dumnezeule, fă-o din nou.

O privi în timp ce vârful limbii ei roz ieși la iveală, alunecând în jurul capului sensibil, și se simți traversat de flăcări din mădular până în testicule.

– Spune-mi ce să fac, spuse ea. Vreau să te satisfac, dar nu știu cum.

– Nu prea ai ce să greșești, spuse el, cu un râset scurt. Doar să nu-ți folosești dinții prea mult. Ea se îndreptă spre organele lui genitale confuză, astfel că îi explică: Știi cum e clitorisul tău? Mugurele acela mic pe care îl freci ca să ajungi...

– Da, spus ea iute, cu obrajii îmbujorându-i-se.

– Ei bine, asta – arată el înspre erecția lui – este absolut la fel, doar că e un pic mai mare. Însă se aplică aceleași principii.

– Adică linsul?

– Și suptul, adăugă el cu o voce aspră, la gândul că va fi cuprins de gura ei.

Ea își umezi buzele și îl apucă. Încercă să stea nemișcat, să o lase să-l exploreze, dar era agonizant. Începu cu sărutări ușoare, apoi își mișcă încet limba, pentru a-i afla gustul și forma. El gâfâia deja când Sophie îl luă în gura ei umedă și caldă, acoperindu-i capul complet cu buzele și sugându-l. Aproape că își pierdea controlul, scoțând un geamăt lung.

– Mă ucizi, *kotyonok*.

Prinzând curaj, îl trase mai adânc. Îl strângea între buze, sugându-l iscusită, alunecând din nou în sus. Voia să privească, dar era mult prea plăcut, pentru a-și ține pleoapele deschise. Știa el că Sophie va învăța repede. Continuă mișcarea, clătinându-și capul în sus și în jos, iar el începu să respire sacadat. Dacă o ținea în ritmul acesta... Întinse mâna și o apucă de umeri, aducând-o deasupra lui și sărutând-o cu gura deschisă. Îl încălecă, iar el se gândi cât de ușor putea pătrunde în ea, goală, neprotejată. Dar nu voia să riște să o lase însărcinată. Linia familiei lui era blestemată și nu dorea să dăruiască un copil Beecham nici unei femei.

– Sophie, dă-mi prezervativul de pe masă.

Ea întinse mâna, punându-i sânii pe față. El profită din plin, prinzându-i sfârcul și trăgându-l în gură. Se ocupă o vreme de sânii ei, copleșindu-i cu atenție, în timp ce ea icnea și se zbătea deasupra lui. Când Sophie începu să-l implore, își puse noul prezervativ și o apucă de șolduri, așezând-o pe mădular.

– Ce să fac? gâfâi ea, iar ochii ei căprui scânteiau de atâtare.

– Călărește-mă. Leagănă-ți soldurile așa. O prinse de șolduri și îi mișcă pelvisul. Ea făcu ochii mari. E bine, nu-i așa? Poziția aceasta conferă o stimulare mai directă...

Ea o făcu din nou, mai tare de data aceasta, iar el nu-și putu încheia propoziția. Se pare că femeia nu avea nevoie să i se spună de două ori.

După aceea, nu rămase nimic altceva în afară de senzații. Sophie se mișca iute deasupra lui, în timp ce sânii îi tresăltau, iar salteaua protesta. Își arcui degetele pe pieptul lui, îngropându-și unghiile în pielea lui, iar el începu să-i iasă în întâmpinare, pătrunzând în fierbințeala ei și izbindu-și șoldurile. Sudoarea îi curgea pe frunte și în păr. Excitarea crescu, adunându-i-se la baza coloanei vertebrale, și știa că nu va mai fi în stare să se țină prea mult.

– Vino, Sophie. Doamne, lasă-mă să te simt. Întinse mâna și îi apăsă clitorisul cu degetul mare, iar pereții ei se strânseseră instantaneu în jurul mădularului lui. Își dădu capul pe spate, strigă și se cutremură în spasme, ceea ce îl făcu să explodeze, la rândul lui. Dură la nesfârșit, iar valurile groase și compacte de spermă care îi ieșeau din trup se opreau în bariera protectoare, în timp ce se cutremura sub ea.

Ea îi căzu pe piept, inertă și transpirată. Și el se simțea exact la fel, complet relaxat și satisfăcut. De fapt, nu-și mai amintea ultima dată când se simțise atât de bine. Probabil că niciodată, acum că stătea să se gândească.

– Nu cred că mă pot mișca, murmură ea culcată la pieptul lui.

– Atunci nu o face. O cuprinse cu brațele, sărutându-i creștetul capului. Îmi place exact unde ești.

Sophie habar n-avea cât o să dureze această stare diafană de relaxare totală, dar intenționa să se bucure de ea. Quint nu părea să se grăbească nici el. Ea se odihnea cu jumătate din corp lipit deasupra lui cu piciorul atârnând peste gamba lui. Își încolăci degetele în părul moale de pe pieptul lui, în timp ce el desena agale cercuri pe spatele ei gol, cu palma.

– Nu-mi aduc aminte de ultima dată când m-am simțit atât de bine, murmură el.

Ea zâmbi pe umărul lui.

– Bine, cum?

– Te simți nesigură, Sophia, o tachină întorcându-i cuvintele pe care i le spusese mai devreme.

– Poate. Nu am atâta exercițiu la asta pe cât ai tu.

– Lucru bun. Dacă ai fi avut mai mult exercițiu, s-ar fi putut să mă omori.

Ea îl pocni peste umăr.

– Fii serios.

– Sunt aproape întotdeauna serios, *kotyonok*.

Cuvântul străin o făcu să se înfioare, mai ales felul în care îl spunea, cu consoanele acelea dure, guturale.

– Îmi tot spui așa. Ce înseamnă?

– Pisicuță. În rusă.

– Îmi place cum sună.

– Am observat, spuse el șmecherește. Și ți se potrivește.

Arătă spre piept, așa că ea se ridică puțin și văzu zgârieturile roșii de pe pielea întinsă a abdomenului lui.

– Eu am făcut asta? spuse ea, acoperindu-și gura îngrozită. Dumnezeule, Quint, sunt atât de...

– Nu-ți cere scuze, spuse el brusc. M-ai însemnat pentru că te simțeai bine și te bucurai de mine. Ceea ce înseamnă că atunci când voi vedea aceste semne mâine, îmi voi putea aminti de expresia de pe chipul tău când ai descoperit plăcerea, stând deasupra mea. Sophie, orice bărbat care nu apreciază așa ceva este demn de dispreț.

O întinse pe spate și se aplecă deasupra ei.

– Vreau să-ți placă tot ce îți fac și ce îmi faci tu mie. Ar trebui să-ți placă, și niciodată nu mă voi sătura să mi-o arăți sau să mi-o spui. Femeile ar trebui să se bucure de plăcerea fizică la fel de mult ca bărbații.

– Dar doamnele...

– Sunt tot femei. Știu că ai fost învățată că nu este cuviincios să îți placă actul sexual și că bărbatul care te-a avut întâi te-a făcut să crezi asta, dar nimic din ce facem împreună, dacă ne aduce plăcere amândurora, nu e greșit. Dacă nu crezi nimic altceva din ce spun, măcar asta să crezi.

Suna logic, dar nu se putu abține să nu creadă că era ceva în neregulă cu ea. Îl zgâriase ca o leoaică.

– Voi încerca, răspunse ea.

– Bine. La ce oră trebuie să pleci? E aproape patru.

Ea oftă. Ura momentul în care trebuia să plece, dar nu se punea problema să rămână.

– Ar trebui să plec acum, înainte să se trezească servitorii.

O sărută, un sărut tandru, blând și îndelungat, care o făcu să simtă fiori până în vârful degetelor de la picioare.

– Mulțumesc pentru această seară.

– Plăcerea a fost de partea mea.

El râse înfundat.

– Și de-a mea. Acum, haide să te îmbraci și să te urc într-o trăsură.

Ridicându-se, își găsiră diversele articole vestimentare pe podea și începură să se îmbrace. Ochii lui se întunecară când ea își trase chiloții.

– Nu am crezut niciodată că lenjeria bărbătească mi se va părea atât de atrăgătoare, spuse el.

Ea și-i legă în talie.

– Nu mai avem timp pentru asta încă o dată, cel puțin nu în seara asta.

– Atunci este bine că știu unde să-l găsesc pe Sir Stephen în viitor.

– Asta înseamnă că vrei să mă întorc doar atunci când sunt îmbrăcată în haine bărbătești? spuse ea, trăgându-și pantalonii.

El își băga deja cămașa în pantaloni, fiind, în mod vădit, mai obișnuit să se îmbrace singur decât era ea.

– Bineînțeles că nu. Îmi placi orice ai purta. Însă mai ales atunci când nu porți nimic.

– Și tu mie. Ascunzi ceva mușchi pentru un bărbat care nu își părăsește niciodată biroul.

– Știind că îți plac, mă voi asigura să mi-i arăt mai des. Îi ridică bandajul de pe jos. Ce păcat că trebuie să-l pui la loc.

– Nu este nevoie. Sânii mei nu sunt atât de mari și vor fi ascunși de haină în drum spre casă.

El veni în spatele ei și îi cuprinse rotunjimile goale cu palmele, făcându-le să se umple. Ea își înăbuși un geamăt.

– Asta înseamnă că vor sălta și se vor legăna în drum spre casă, mormăi el. Își împinse șoldurile în fundul ei. Este de-ajuns să mă facă să am o nouă erecție.

Ea își aminti de conversația lor de mai devreme despre intenția lui de a o însoți la investigații. Poate acum, când era relaxat și satisfăcut, ar fi cel mai bun moment să îl facă să-și înfrângă temerile. Se împinse în șoldurile lui.

– Atunci cred că ar trebui să vii cu mine, ca să te convingi singur.

El lăsă mâinile în jos și încercă să se îndepărteze. Ea se răsuci și îl prinse de cămașă.

– O poți face, Damien. Știu că poți.

El se încruntă, gata să-și recunoască înfrângerea încă înainte de a încerca. Ea rămase pe poziții. Voi fi cu tine. Doar eu. Nimeni altcineva. Și promit că îmi vei putea mângâia sânii tot timpul.

Lui îi scăpă un râs șovăielnic înainte de a se putea opri.

– O ofertă tentată, cu siguranță. Dar de ce ești atât de hotărâtă să mă vezi făcându-mă de râs?

– Deoarece nu-ți văd slăbiciunile ca fiind ceva stânjenitor. Mi se par, mai degrabă, omenești. Te temi, Damien. Și înțeleg, probabil, mai bine decât îți dai seama. Am lăsat teama și rușinea să-mi conducă viața atâta timp, iar acum tu m-ai eliberat. Lasă-mă să te ajut eu de data aceasta.

O strivi de pieptul lui, ținând-o atât de strâns, că de-abia mai putea respira.

– Nu voi face decât să te dezamăgesc, în cele din urmă, spuse el cu gura în părul ei.

– N-ai de unde să știi sigur lucrul ăsta. El începu să clatine din cap, iar ea spuse: Vorbești doar despre indicii și dovezi. Așadar, dovedește-mi că mă înșel, Quint. Haide să mergem afară și să vedem cât de rău poate fi.

Quint privea țintă spre grădină, cu inima bubuindu-i. Începuse deja să-l doară capul în zona cefei.

– Vei regreta, îi spuse lui Sophie, care îi stătea alături. Când mă vei culege de pe jos și mă vei căra înapoi în casă. Să nu spui că nu te-am avertizat.

– Vom vedea, se auzi răspunsul îndărătnicei femei. Trăsura este pe stradă. L-am rugat pe Jenkins să privească doar în față,

indiferent ce se va întâmpla, și să nu intervină. După ce vom urca în trăsură, ne vom plimba puțin. Apoi te vei întoarce acasă.

El răsuflă exasperat, ștergându-și palmele umede de pantaloni.

– De ce contează atât de mult pentru tine?

După un moment, ea spuse:

– Pentru că îmi place teribil să asist la prelegerile tale. Să te văd așezându-te în fața unei încăperi pline de cărturari și oameni învățați, cu ideile clocotind. Toți ochii sunt pe tine, așteptând să soarbă cunoștințele pe care le împărtășești cu dărnicie. E... emoționant.

– Eu... habar n-aveam. Nu ai venit niciodată la mine după vreo prelegere. De ce nu mi-ai spus mai demult lucrul ăsta?

Nu o văzuse niciodată în mulțime, nu că ar fi ținut atât de multe prelegeri. Nu erau mai mult de una sau două pe an. Dar i-ar fi plăcut să știe că era acolo.

– Nu am spus nimănui vreodată. Nici măcar Juliei. Era o prostie, de fapt. Ca și când aș fi fost o fanatică, unul dintre adepții tăi devotați. Stând pe rândul din spate, ascunzându-mă, doar ca să te aud.

Cuvintele răsunară ca o lovitură în stomac. Totul se înmuie în ființa lui, căldura înmugurindu-i în vine.

– Sophie, spuse el și întinse mâna.

– Nu, nimic de genul acesta, se scăpă ea. Păstrează-ți concentrarea. În plus, cunoști definiția fobiei. Este o teamă irațională, iar tu ești un bărbat rațional, cu o gândire logică. Poți s-o faci. O vei face.

El expiră și își trecu o mână prin păr.

– Bine. Haide să terminăm odată.

– Doar să nu-ți desprinzi privirea de pe mine. Sophie stătea în fața lui, strângându-i mânile. Te voi conduce. Bine?

El încuviință din cap, iar ea începu să meargă cu spatele, ținându-l tot timpul de mâini. El înainta, dar rămânea concentrat asupra chipului ei. Nasul mic, obraznic. Arcul în formă de inimă al buzei de sus, odihnindu-se pe buza de jos, plină și senzuală. Ochii mari și rotunzi, atât de încrezători, plini de un sentiment atât de profund, încât credea că putea face orice.

Ajunseră la capătul scărilor și își dădu seama că erau în grădină. Plămânii începură să i se precipite când impulsul de a se întoarce

în casă îl lovi în plin. Inima îi bătea frenetic, de parcă ar fi fost într-o cursă.

– Continuă să te uiți la mine, Damien, îl îndemnă Sophie. Gândește-te la ce îmi vei face când vom ajunge la trăsură.

Asta era interesant. Se gândi la sânii ei, acum goi sub jiletcă și cămașă, săltând în trăsură, așa cum făcuseră când o pătrunsese. Ea își mușcă buza, ca și când i-ar fi ghicit gândurile. Dulce cadmiu, era încântătoare. Iar gura ei...

Continuă să deruleze o serie de imagini înflăcărate în minte, toate lucrurile pe care i-ar plăcea să i le facă lui Sophie, dacă ar avea timp. Aţâţarea, alimentată de panică și excitare, îi palpita în vine, de parcă nu s-ar fi golit de două ori în ultima oră. O dorea din nou. Vag, își dădu seama că întinsese mâna să deschidă ușa trăsurii. Își menținu privirea lipită de chipul ei, chiar și atunci când ea privi scurt în lături.

Se aflau în trăsură și aproape că o împingea pe ultimele scări rămase. Ea căzu pe perne, iar el își dădu drumul, acoperind-o cât putea, în spațiul înghesuit și întunecat, în timp ce roțile începură să se miște.

Se aplecă să-i cuprindă gura, flămând după ea, delirând de dorință, ca și când nu ar fi avut-o niciodată. Ea se agăță de el, răspunzându-i la sărut și trecându-și mâinile pe spinarea lui. Îi desfăcu mantoul în grabă și îi îndepărtă cămașa și jiletca, ridicând materialul atât cât să poată ajunge la pielea ei. Aplecându-se, îi prinse sfârcul cu gura, sugând cu nesaț.

Degetele ei i se afundară în păr.

– O, Doamne, Quint!

Îi eliberă sânul și se întoarse la gura ei, sărutând-o frenetic.

– Dacă nu am fi într-o trăsură, aș fi deja în tine, șopti el pe un ton sumbru, împingându-și mădularul între picioarele ei.

– O, da, scânci ea, apucându-i coapsele cu amândouă mâinile.

– Nu mă mai satur de tine. Se frecă de ea din nou. Dacă ai fi purtat fustă...

Ea începu să gâfâie, zvârcolindu-se sub el.

– Data viitoare, promise ea.

Dorința îl cotropea, iar erecția era aproape dureroasă.

– Atinge-mă, Sophie. Te rog. Ea își mișcă mâna, mângâindu-i mădularul prin pantaloni. Mai mult. Dumnezeule, Sophie! Am nevoie de tine.

Împreună, îi desfăcură nasturii în grabă, iar el gemu când ea îi găsi bucata de carne.

– Da. Mai tare. Atinge-mă. Mai repede. Da. Așa. Mâna ei îl freca, iar el se împingea în strânsoarea ei. Atât de bine. Atât de strâmt. Dumnezeule, da. Continuă. Nu putea gândi, nu putea respira și totul se încorda în ființa lui. Sophie era acolo, vorbindu-i cu cuvinte dulci, de încurajare, iar el continua să se înfigă în pumnul ei. Apoi simți momentul de extaz apropiindu-se, spatele i se curbă, corpul i se încleștă și își revărsă sămânța în spasme fierbinți pe jiletca de mătase a lui Sophie. Se cutremură, gâfâind când îi pronunță numele, în timp ce spasmele continuară să-i reverbereze prin membre.

Când în cele din urmă se liniști, observă că trăsura se oprise.

– Ne-am întors, spuse Sophie încet.

El clipi. „O, Dumnezeule." Își îndreptă ținuta, ridicându-se și făcându-i loc, în timp ce încerca să se adune. Încă o dată își pierduse total controlul în preajma ei. Răsuflând, se frecă la ochi. Nu mai tratase niciodată o femeie cu atâta lipsă de respect. Iar Sophie merita cu siguranță mai mult din partea lui. O înjosise, ejaculase peste tot pe ea. Hristoase, ce o fi crezând despre el? Nu avea batistă, așa că își smulse lavaliera legată în doi peri și îi curăță hainele cât de bine putu.

– Ei bine, asta e o pată la care Alice nu se va aștepta, spuse ea sec.

– Mai bine scoate-o și dă-mi-o mie. Îl voi pune pe valetul meu să o spele. Țeapăn, o ajută să-și scoată haina și jiletca murdare. Apoi o ajută să-și îmbrace haina din nou. Nici măcar nu se putea uita la ea în timp ce își încheia nasturii.

– Îmi pare rău.

– Damien. Îi puse palma pe obraz, făcându-l să o privească. Amintește-ți, nimic din ce facem împreună și ne aduce amândurora plăcere nu e greșit.

– Mă îndoiesc că a fost plăcut pentru tine să te folosesc astfel.

– Te înșeli. Ți-a plăcut să mă satisfaci afară, pe terasă?

– Bineînțeles, răspunse el iute.

– Ei bine, e la fel și pentru mine. Îmi face plăcere să te satisfac, încăpățânatule. Acum, du-te înăuntru, ca să mă pot întoarce acasă. Ai nevoie să te ajut?

– Nu. Voi fi bine, spuse el, deși nu era sigur. Dar ea făcuse destul. Nu mai voia să o împovăreze. Așa că îi luă mâna și depuse un sărut pe degetele ei. Vise dulci, *kotyonok*.

Capitolul 16

Sophie supraveghea sala de bal din colțul în care se afla. De două zile îl căuta pe lordul Tolbert, dar nu reușise să-l găsească. Până în seara aceea. Cu ajutorul prietenilor servitori ai lui Alice, aflase că Tolbert plănuia să participe la balul contelui de Portland. Marchiza fusese încântată când Sophie îi spusese că o va însoți.

Însă mama ei vitregă nu știa de ce.

Nu venise aici ca să danseze sau să poarte conversații politicoase. Nu, participa doar pentru a-l urmări pe Tolbert, pentru a vedea unde se ducea după ce pleca de acolo.

Căci Pamela fusese găsită cu o zi înainte, moartă. Strangulată, violată, cu mâna dreaptă tăiată. Aruncată în râu. Sir Stephen se întorsese la secția de poliție de lângă Tamisa cu o seară înainte, pentru a vedea cadavrul. În ciuda faptului că era umflată de apă, fata se potrivea cu descrierea lui Madame Hartley.

Iar Sophie era convinsă că vina pentru moartea ei îi aparținea lui Tolbert, și nimănui altcuiva.

Din nefericire, Tolbert nu sosise încă. Dar când va apărea, îl va aștepta.

– Lady Sophia.

Ducele de Colton se înclină în fața ei. În hainele sale de seară impecabil croite, era ușor de înțeles de ce se Julia se îndrăgostise nebunește de soțul ei.

– Colton. Făcu o reverență. Nu mă așteptam să te văd aici. Nu e puțin cam prea onorabil acest eveniment pentru tine?

– Ba da, dar onorabilitatea este o schimbare plăcută de peisaj din când în când.

– Avantajul de a fi duce, presupun.

– Într-adevăr, confirmă zâmbind.

Sophie aproape că își dădu ochii peste cap.

– Ești norocos că Julia te suportă.

– Sunt foarte conștient de asta, motiv pentru care aș face orice pentru soția mea. Inclusiv să-mi las fiul nou-născut și fiica, pentru a veni la Londra ca să te văd.

– Pe mine? Julia te-a trimis să mă vezi?

– Da, spuse el încuviințând din cap, apoi își încrucișă brațele la piept. Privirea lui cenușie îi studia chipul. Își face griji în privința ta. Spune că scrisorile tale sunt rare și vagi. Și ai refuzat să vii să-l vizitezi pe Harry.

Sophie se foi și își împreună mâinile înmănușate.

– Intenționez să vă vizitez în câteva săptămâni. „După ce dovedesc că Tolbert e vinovat." Nu văd de ce absența mea e un motiv de îngrijorare.

– Și eu mă îndoiam de temerile ei, până zilele trecute. Acum, întâmplarea face să fiu de acord cu ea.

– Nu fi ridicol. Sunt foarte bine.

„În afară de faptul că era cât pe-aci să mă duelez, că am fost înjunghiată, că urmăresc un ucigaș și că am o legătură amoroasă înflăcărată, desigur."

– Sophia, spuse el răspicat. Noi doi nu ne cunoaștem bine, dar îl cunosc pe Quint. Și bănuiesc că el este motivul pentru care o eviți pe soția mea.

Ea făcu un mare efort să nu riposteze.

– Ce ți-a spus Quint?

– Nimic, dar e unul din prietenii mei cei mai vechi. Iar felul în care se poartă mă face să mă îngrijorez pentru voi amândoi.

Știa de crizele lui Quint? Nu-și închipuia că acesta ar fi fost gata să împărtășească o astfel de informație.

– Nu e nici un motiv de grijă. Suntem prieteni.

– Da, asta afirmă și el, spuse oftând. Sophia, majoritatea bărbaților sunt ființe nesăbuite, orgolioase. Avem tendința să fim superficiali. Quint e... profund. Nu e ca alți bărbați. Orice simte, simte până la capăt, fără excepții. Și este excesiv de loial.

Era un avertisment? Sophie nu știa prea bine cum să reacționeze. Ca să nu mai spună că nu trebuia să-i povestească nimeni despre firea lui Quint. Îl văzuse atât în momentele lui bune, cât și în cele mai proaste ipostaze.

– Și ce te face să aduci subiectul acesta în discuție?

– Văd ce simte pentru tine. Nu am mai văzut asta în cei douăzeci și ceva de ani de când îl cunosc. Și nu este un bărbat care să flirteze cu o femeie inocentă.

– Așadar, mă întrebi ce intenții am?

– Da, într-un fel. Se poartă ciudat, refuzând să iasă din casă. E limpede că îl vizitezi când ai chef, neînsoțită. Intenționezi să te căsătorești cu el?

– Nu m-a cerut, dacă vrei neapărat să știi.

– Sunt... surprins. Colton se scărpină pe bărbie. Am presupus...

– Că mi-a cerut mâna și că am refuzat?

O întrebare inutilă, având în vedere șocul de pe chipul ducelui.

„Răpirea inocenței nu era decât o mică parte din motivul pentru care nu voiam să mă culc cu tine, Sophie. Sunt lucruri mult mai importante în joc decât himenul tău. Cum ar fi faptul că nu te pot lua în căsătorie."

O duruseră cuvintele lui. Quint nu îi explicase exact de ce, dar nu-l putea învinovăți. Nu pe de-a-ntregul. Era fiica ruinată a unui marchiz, care își petrecea serile furișându-se în locuri destinate jocurilor de noroc, îmbrăcată bărbătește. Un material nu tocmai potrivit pentru o soție.

Evitase să-și cerceteze sentimentele față de el. Refuzase categoric să-și facă griji pentru viitor. Și nu îi va îngădui lui Colton – sau Juliei – să o forțeze să facă altfel acum.

– Nu îi voi face rău, dacă asta te îngrijorează, îi spuse lui Colton. Iar Quint e mult mai puternic decât crezi.

Deodată apăru un bărbat în micul lor cerc, un bărbat pe care nu-l mai văzuse de opt ani.

Un bărbat pe care sperase că nu-l va mai întâlni vreodată.

– Lady Sophia, a trecut mult timp, nu-i așa?

Lordul Robert, acum conte de Reddington, se înclină cu un zâmbet afectat și plin de subînțeles. Cum de îl găsise chipeș, cu părul lui castaniu grijuliu aranjat și cu hainele lui croite elegant? Toată acea perfecțiune ascundea lipsă de onestitate și cruzime.

Sângele îi năvăli în urechi. Trase aer adânc în piept și nu se osteni să facă o reverență.

– Milord.

– Colton, nu m-am gândit niciodată că am să te revăd în Anglia. Robert înclină din cap înspre duce. Am auzit că ești un familist respectabil acum.

Colton, vădit nemulțumit de întrerupere, dădu din cap, politicos. Urmă o conversație plată și căznită, până când apăru gazda, care-l rugă pe Colton să îi țină companie. Ducele se înclină înspre Sophie.

– Ne vom continua discuția, milady.

Sophie voia să-l implore să rămână, dar risca să atragă atenția mai mult decât dorea. Astfel că se trezi singură cu Robert. Dumnezeule mare, trebuie să rămână calmă și să încheie această conversație cât mai repede posibil.

– Sophie... Ea înțepeni, iar Robert rânji. O, haide! Nu te deranjează dacă îți spun Sophie, nu-i așa? La urma urmelor, suntem prieteni vechi.

Ultimele două cuvinte fuseseră rostite pe un ton aluziv atât de străveziu, încât Sophie simți că o trec fiori de repulsie pe șira spinării.

– Mă deranjează, dacă vrei într-adevăr să știi. I se păru că vocea ei suna a gol. Și nu prea cred că suntem prieteni.

– Bineînțeles că suntem. El se apropie, iar ea făcu un pas înapoi, ajungând să se lipească de perete. Respirația lui mirosea a brandy. Am fost prieteni foarte buni cândva.

Chiar crezuse că era îndrăgostită de acest bărbat?

– Cândva, dar asta s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă. Spune-mi, ce face soția ta? schimbă ea subiectul șuierând printre dinți.

– Plicticoasă. Atunci, credeam că era ce-mi doream, dar am fost un prost.

„Da, ai fost", voi ea să-i spună. În schimb, încercă să îl ocolească, dar el îi bloca drumul.

– Lasă-mă să trec.

– Nu poți să pleci acum, nu când m-am întors, în cele din urmă. Știi, m-am gândit des la tine de-a lungul anilor. Se apropie, iar

ea își înfipse picioarele în pământ. Nu se va lăsa intimidată. Nu te-ai căsătorit niciodată, continuă el. Mă întreb de ce.

– Nu are nici o legătură cu tine, dacă la asta te gândești, răspunse ea răspicat.

– Nu trebuie să minți, Sophie. Uiți că te cunosc.

Un deget îi atinse pielea dezvelită de pe braț, iar ea se feri de atingerea lui.

– Nu știi nimic despre mine, domnule.

El rânji cu afectare.

– Haide. Ne-am simțit bine cândva. Mă gândeam că ne-am putea reînnoi cunoș....

Ridicând piciorul, îl izbi cu călcâiul în pantof. El scoase un scâncet care o făcu să simtă satisfacție, apoi trecu pe lângă el, singurul ei gând fiind acela de a scăpa de el. Ușile franțuzești care dădeau spre terasă nu erau departe, așa că se grăbi într-acolo.

Quint nu o mai văzuse pe Sophie în ultimele două seri și știa exact de ce. Era ocupată să-l urmărească în tăcere pe lordul Tolbert. Ideea îl făcea să-i înghețe sângele în vine. Nu pentru că Tolbert era un ucigaș. Era posibil ca acesta să fie sau nu responsabil pentru crime. Nimeni nu putea ști sigur, fără alte dovezi.

Iar Quint ura gândul că Sophie umbla prin partea rău famată a Londrei, punându-se în primejdie, pentru a găsi dovezile cu pricina. Mai ales că nu putea face nimic să o protejeze. Îl angajase pe Jenkins, desigur, care îl conducea pe Sir Stephen prin oraș, dar nu era același lucru ca și când ar fi fost și el acolo.

Ca să nu mai spună că, dacă va trebui să mai asculte vreun raport admirativ de-al lui Jenkins cu privire la isprăvile de vitejie ale lui Sir Stephen, își va pierde mințile înainte de vreme.

Astfel că hotărâse să descopere răspunsuri, chiar așa închis în casă cum era.

Tolbert avea socoteli neîncheiate cu Sir Stephen, care era așa-zisul văr al lui Quint. Quint presupuse că un bilet vag, trimis lui Tolbert, prin care îi solicita o întrevedere cu privire la cearta cu Sir Stephen, ar putea fi suficient pentru a-i atrage atenția acestuia.

Biletul funcționă, iar Tolbert acceptă să vină în vizită înainte de a ieși în oraș în seara aceea.

Quint aranjase totul așa cum dorise, când Taylor îl anunță pe lordul Tolbert. Îmbrăcat în haine de seară, Tolbert intră în încăpere cu o privire întunecată și circumspectă.

– Bună seara, Quint.

– Excelent, spuse Quint, ocolind biroul pentru a-i ieși în întâmpinare. Bun venit, Tolbert! Brandy?

Contele se așeză pe scaunul indicat de Quint, care se postă față în față cu Tolbert, scrutându-l rapid. Acesta era scund pentru un bărbat, având în jur de 1,65–1,68 înălțime. Tocurile pantofilor săi erau neobișnuit de înalte – în mod vădit pentru a-l face să pară mai înalt – și uzate, pe deasupra. Ac de lavalieră simplu. Nu avea buzunăraș pentru ceas. Îi lipsea un nasture de la mănușa din mâna dreaptă.

Stăteau în apropierea focului, care ardea mai aprig decât de obicei, pentru o seară de primăvară. Îi turnă lui Tolbert o porție generoasă de brandy și i-o înmână. Repetă gestul pentru sine. Se lăsară pe speteaza scaunelor, cu paharele în mână. Quint se prefăcu că bea din al său, în timp ce schimbau politeți. Tolbert, în schimb, dădu iute pe gât primul pahar, urmat în curând de al doilea.

Quint îi turnă la fel de mult și de data aceasta.

– Îndrăznesc să spun că e cel mai bun brandy pe care l-am băut de o grămadă de timp. De unde l-ai luat?

– Un sătuc din Franța. Nu produc decât douăzeci de sticle pe an. Costă o avere, dar merită. Când Tolbert nu se uită, Quint își turnă conținutul paharului în planta de lângă scaun.

– Într-adevăr. Ce șanse ar fi să-mi vinzi și mie o sticlă?

– Nu e nevoie. Îți ofer bucuros una.

Se ridică și sună după Taylor. Când apăru majordomul, Quint ceru o sticlă pentru Tolbert.

– Prea bine. Au mai rămas doar trei sticle, milord.

– Nu contează, Taylor. Mă bucur să-i ofer una dintre ele lui Tolbert.

Taylor se înclină, retrăgându-se, iar Quint se întoarse spre acesta, care părea mai relaxat.

„Excelent."

– Apreciez, Quint. Nu am crezut niciodată ce se spune despre tine, să știi.

– E plăcut să aud asta. Am aflat cu regret despre problemele tale cu tânărul meu văr.

– Puțin cam impertinent, flăcăul.

– Da. Seamănă cu mama lui, din nefericire. Quint își dădu ochii peste cap, ca și cum mamele ar fi fost rădăcina relelor lumii. Poți să înțelegi, sunt sigur.

– Presupun.

– Nici mama mea nu a fost cu mult mai bună, minți Quint, umplându-i din nou paharul lui Tolbert. Uneori, îmi doream să am genul acela de părinți care își ignoră copiii.

Tolbert scoase un zgomot.

– Tata era mai rău decât mama. Era extrem de sever. De-abia am așteptat să plec la Eton.

„Pentru a te lua de alți băieți, fără îndoială."

– Am auzit că tu și Stephen ați fost la Pretty Kitty. Eu, unul, nu am ajuns acolo. Ce a făcut flăcăul?

Pe furiș, mai aruncă niște brandy în ghiveci. Apoi își umplu paharul.

– Vorbisem de o fată. O cumpărasem pentru noaptea aceea și nu voiam decât să termin jocul de cărți mai întâi. Apoi l-am văzut pe Sir Stephen conducând-o spre scări. Am așteptat până au coborât și m-am dus la el.

– De înțeles. Și și-a meritat banii în seara aceea?

– Într-adevăr, rânji el. A meritat cu vârf și îndesat fata.

– Aha! Ai pus-o la treabă, nu-i așa? Uneori fetelor le pace să fii nițel mai dur, am văzut.

Quint studia cu atenție fiecare expresie a lui Tolbert.

Ridicase insesizabil din sprânceană pentru o clipă și se foise pe scaun. Confuzie, dar Tolbert nu voia să o arate.

– Nu tocmai. Am alte căi de a-mi scoate banii.

Avea o privire limpede, nu clipise și nu se uitase într-o parte nici o data măcar. Spunea adevărul.

Quint puse paharul jos apăsat. Se ridică și se îndreptă spre ușă să-l cheme pe Taylor. Dădu ușa de perete și aproape că se izbi de majordom. Taylor sări în spate, înroșindu-se ca racul, iar Quint îl cercetă cu atenție. Trăsese cu urechea servitorul?

– Taylor, condu-l pe lordul Tolbert, te rog.

– Stai, ce...? spuse Tolbert în urma lui.

Quint se răsuci și se îndreptă spre birou.

– Mulțumesc, Tolbert. Am tot ce-mi trebuie, spuse, lăsându-se pe scaun. Întinse mâna după o scrisoare pe care o scrisese înainte de sosirea lui Tolbert. Puse mâna pe peniță.

Taylor te va conduce.

Tolbert mormăi și plecă, urmând, probabil, să răspândească povești despre ciudățeniile lui Quint. Rămas singur, Quint reflectă din nou la majordom. Ascultase la ușă? Adevărat, era evident că Taylor nu mai fusese niciodată majordom, dar asta nu putea fi catalogat drept sinistru. Însă cineva din casă îi ținea la curent pe Hudson și pe cei de la Ministerul de Interne, iar lui Quint nu-i plăcea.

Câtuși de puțin.

Briza înviorătoare de primăvară îi răcoarea pielea lui Sophie, care se așezase la marginea terasei, departe de intrarea în sala de bal. Departe de Robert. Ce tupeu incredibil avusese! L-ar fi lovit drept în testicule dacă nu ar fi purtat nesuferitele acelea de fuste. Robert nu mai simțea repulsie față de ea, se pare. Ei bine, ea era dezgustată de el, în mod sigur. Aristocrat snob, închistat și mărginit. Și voise să se căsătorească cu el?

„Să mă căsătoresc cu tine acum ar însemna să-mi dezonorez familia." După toți acești ani, încă o dureau cuvintele lui. Chiar dacă nu îl voia, ideea că nu fusese îndeajuns de bună pentru cineva o făcea să sufere.

Trase adânc aer în piept de mai multe ori și se calmă în curând. Trebuia să se întoarcă și să continue să se uite după lordul Tolbert. Apoi să îl urmărească, deși va trebui să o facă din trăsură. Nu avea nici o șansă să se îmbrace la timp cu veșmintele lui Sir Stephen. Se deschise o ușă spre terasă, iar ea încremeni. Se întoarse, așteptându-se să îl vadă pe Robert, dar apoi răsuflă ușurată. Dintr-una din încăperile de jos apăruse un bărbat pe care nu-l recunoștea și care ieșise aparent să ia o gură de aer.

– Scuzați-mă, spuse ea și se pregăti să se întoarcă în sala de bal.

– Un moment, te rog, Lady Sophia.

Vocea lui aleasă și blândă o opri.

– Ne cunoaștem?

– Nu, așa că iertați-mi impertinența. Dar, dat fiind că suntem singuri și sunteți persoana pe care așteptam să o văd, cred că este înțelept să încălcăm una dintre regulile ridicole ale societății. Se înclină. Sunt lordul Hudson.

Avea un păr foarte negru, tuns periuță. Cu bastonul în mâna stângă, înainta șchiopătând vizibil.

– Mă căutați pe mine? De ce?

El își înclină capul, studiind-o.

– Trebuie să ai un motiv pentru a căuta o tânără atrăgătoare, într-o seară frumoasă ca aceasta?

– Presupun că nu, dar chiar ar trebui...

– Da, știu că ești nerăbdătoare să te întorci în sala de bal. Ești ocupată, mereu foarte ocupată. Exact ca tatăl tău. Dar mă întreb dacă știe cineva cât de ocupată ești cu adevărat, Lady Sophia.

Asta o făcu să se oprească. Simțea un dezavantaj distinct în această conversație.

– Ce vreți să spuneți, domnule?

– Sunt un bărbat a cărui treabă e să știe lucruri. La urma urmelor, aceasta este adevărata putere în lume. Cunoașterea și abilitatea de a o poseda.

Inima începu să-i bată tare în piept. Vorbea în cimilituri. Dacă știa ceva, își dorea să o spună direct.

– Adică, mă șantajați.

El își lăsă capul pe spate, râzând.

– Dumnezeule, ești îndrăzneață. Admir asta. Nu e de mirare că e atât de îndrăgostit de tine. Se apropie. Nu șantajez oameni, fată dragă. Este... Flutură din mână, ca și când ar fi căutat cuvântul potrivit. Trivial.

– Atunci ce doriți de la mine?

– Avem un prieten comun, Lady Sophia. Unul care face o treabă delicată pentru mine. În clipa aceasta se ocupă de un proiect care le va face un mare bine unor oameni pe care îi cunosc. Dar suntem cumva în urmă. Iar tu... îl distragi.

Așadar, era vorba de Quint? Trebuia să fie vorba de codul secret despre care îi vorbise în urmă cu câteva seri. Hârtiile pe care le ascunsese în stâlpul patului. Bărbatul acesta lucra pentru

guvern? Se relaxă puțin. Un minut sau două, se îngrijorase că ar putea fi periculos.

– Vreți să stau departe de Quint.

– Vreau multe lucruri. Își împreună mâinile la spate. Și presupun că există unele pe care le vrei și tu. Am dreptate? Iritarea ei crescu și deschise gura să vorbească, dar el o întrerupsese. De exemplu, știu că îți clădești o reputație cu investigațiile tale. Foarte inteligent, să te îmbraci bărbătește.

I se strânse stomacul.

– Cum ați...?

El zâmbi în colțul gurii.

– Ți-am spus, treaba mea e să știu lucruri. Și trebuie să recunosc, nu mă așteptam să reușești. Dar ți-a ieșit, și nu o dată. Ești o fată foarte, foarte isteață.

O strângea corsajul, iar toracele i se umfla iute, sub răsuflarea precipitată.

– Cei care mă ajută sunt răsplătiți frumos, continuă el. Pot oferi lucruri. Avere, putere... respectabilitate. Chiar și pentru o femeie-investigator. De fapt, Ministerului de Interne i-ar fi de folos o femeie isteață. Pot fi un prieten foarte util. Unul foarte bun, într-adevăr.

Sophie simți că o ia amețeala. Nu avea de gând să îi spună odată ce voia de la ea? Ministerul de Interne. De ce Dumnezeu o supravegheau pe ea? Și ce ar face Hudson cu informațiile pe care le aflase? Nu dorea să își facă de rușine familia. Dacă se afla că ea și Sir Stephen erau una și aceeași persoană, era distrusă.

– Nu am nevoie de o slujbă.

– Dar nu am discutat despre ce se întâmplă cu cei care nu mă ajută.

Cu gura uscată, încercă să înghită.

– Mă amenințați, domnule?

– Draga mea, nu amenință niciodată. Prezint faptele și îți permit să îți alegi calea. Dar cred că ți-am răpit suficient timp în această seară. De fapt, nu am vrut decât să mă prezint. Se înclină. Doar că nu mă așteptam să te găsesc atât de fermecătoare. Seară bună, Lady Sophia.

Cu mâinile tremurând, nu așteptă ca el să dispară, ci se răsuci pe călcâie și dădu fuga în sala de bal. Ajunsă înăuntru, își frecă

brațele, căci înghețase până în măduva oaselor. Deși nu fusese atât de frig pe terasă, se pare că nu reușea să se încălzească. Nu i-ar fi prins rău un pahar de brandy în clipa aceea.

– Draga mea, te căutam. Tatăl ei, cu sprâncenele arcuite de îngrijorare, apăru în fața ei. Privi spre terasă, apoi spre ea. Ai fost afară? Singură?

Ea își îndreptă umerii, hotărâtă să nu-i dea motive de îngrijorare.

– Doar câteva clipe. Nu te teme, nu a mai fost nimeni cu mine.

– Păcat, mormăi el. Dacă ai fi fost compromisă, măcar aș fi avut un nepot în curând.

– Tată! Doar nu vorbești serios.

El se înclină și o sărută pe frunte.

– Bineînțeles că nu. Dar sunt nerăbdător să am un nepot. La fel și mama ta vitregă. Mai mult, căsătoria ți-ar îngădui o mai mare libertate, Sophie.

„Dumnezeu să-i ajute pe cetățenii Londrei, într-un asemenea caz", gândi ea cu ironie.

– Presupun că e adevărat, deși sunt cât se poate de fericită cu viața mea.

– Ești? El își înclină capul, scrutând-o cu privirea. Nu sunt atât de sigur. A trecut ceva vreme de când nu mai ești fata lipsită de griji pe care o cunoșteam. Trei sau patru ani, aș spune.

Ea se luptă să nu reacționeze, deși știa exact perioada la care se referea. Prima dată când ea și Quint se sărutaseră, iar el îi ceruse permisiunea de a o curta. Refuzul ei. Logodna lui. Fusese o perioadă foarte întunecată, însă își revenise.

– Nu-i așa?

– Sunt bine, tată. Să mă dau pe balustradă mâine, ca să-ți dovedesc?

El râse înfundat.

– Tare mi-ar plăcea să-i văd fața mamei tale vitrege, dacă ai face-o.

Sophie zâmbi larg, cu acest gând în minte. Marchiza nu ar accepta niciodată așa ceva.

– Aproape nu-mi vine să cred că s-a căsătorit cu tine, știind că ai o fată atât de neastâmpărată.

– Dragostea înfruntă multe, Sophie. Suntem dispuși să trecem cu vederea multe celor care ne cuceresc inimile.

Ea își strecură brațul pe sub al lui, lipindu-și cotul de el și odihnindu-și capul pe umărul lui.

– Cum de ai ajuns să fii atât de înțelept?

– După aproape douăzeci și opt de ani de când sunt tatăl celei mai deștepte și mai curajoase fete din toată Anglia, presupun. O bătu pe mână. Din pricina asta știu că speri să mă răzgândesc cu privire la căsătoria ta în acest sezon.

Ea începeni și încearcă să se desprindă de el, dar el o ținu strâns.

– Nu, nu fugi. Faci asta de fiecare dată când încerc să discut despre acest subiect. Trebuie să-ți înfrunți temerile pe care le ai față de căsătorie și să le depășești.

– Și crezi că, dacă îmi dai un termen, vei reuși?

– Da. Arătă înspre mulțimea de lorzi eleganți care umblau de colo-colo. Poți să alegi ce dorești din mulțimea de bărbați eligibili de aici. Așa că alege unul și să încheiem, draga mea. După aceea, îmi pot continua viața.

Însă parada de bărbați sclivisiți, cu tunsori perfect aranjate, din încăpere, nu o mișca absolut deloc. Nu exista decât un singur bărbat pe care îl dorea, un bărbat dezordonat, distrat, inteligent și chipeș.

Bărbatul care spusese deja că nu o va lua niciodată în căsătorie.

Capitolul 17

Colton și Winchester sosiră înainte de ora zece, a doua zi dimineața.

Quint era în biroul lui, bând ceai și lucrând, cu Canis ghemuit la picioare lui și când intrară cei doi prieteni. Aveau florete – acele săbii lungi, subțiri, folosite pentru scrimă. Quint puse peniță jos și se frecă pe frunte. Nu putea să aibă nici o clipă de pace?

– Ești gata să pierzi? întrebă Winchester, privindu-l, împreună cu Colton, și așteptând.

– Ce puneți la cale? vru să știe.

– Să exersăm, Quint. Îți amintești? Winchester ridică floreta și fandă înspre un adversar imaginar.

– Da, știu ce înseamnă să exersezi. Dar de ce acum? De ce aici?

– Ai prefera să ne întâlnim la Angelo? întrebă Colton. Aș avea ceva timp în după-amiaza asta.

– Și eu, adăugă Winchester. Poate că ar fi mai bine, căci...

– Nu vreau să merg la Angelo, spuse Quint repezit. Și nu am nevoie de exercițiu. Nu astăzi.

– Toată lumea are nevoie de exercițiu. Chiar și geniile încăpățânate. Haide, Quint, îl mustră Colton.

Quint oftă și se frecă pe ceafă. Cei doi aveau un scop clar, și nu-i plăcea să-i dezamăgească, dar n-avea ce face.

– Nu știu ce sperați să realizați, dar vă pierdeți timpul amândoi.

Colton îi dădu un cot lui Winchester.

– Îmi place să pierd vremea. Ție?

– Mă dau în vânt după asta. Nu îmi trece nimic altceva prin minte, un lucru pe care aș prefera să-l fac astăzi.

Zâmbiră amândoi prostește.

Quint își lăsă capul pe speteaza scaunului.

– Vă comportați ca niște copii.

– Adevărat. Și nu uita ce se întâmplă când copiilor nu li se face pe plac.

– Colton, ai de gând să faci scandal?

Ducele ridică din umeri.

– S-ar putea. Dumnezeu știe că o văd pe Olivia făcând asta suficient de des. Acum ridică-te, viconte leneș. Mergem în sala de bal.

– E închisă, suspină Quint. Nu a mai fost folosită...

– De când Lady Sophia te-a provocat la o partidă de scrimă?

Winchester ridică din sprâncene. Servitorii tăi vorbesc, Quint. Acum, haide să mergem.

Quint nu avu de ales și își încuie lucrarea, urmându-i pe cei doi pe scări, până în sala de bal. Taylor dăduse perdelele la o parte pentru a lăsa lumina dimineții să intre, crăpând chiar câteva

ferestre, pe care pătrundea aer proaspăt. Începură să-și scoată toți trei hainele, jiletcile și lavalierele, până când rămaseră doar în cămăși. Quint își răsfrânse manșetele, dezvăluindu-și antebrațele.

Colton îi înmână floreta lui Quint și se așeză pe unul din scaunele care fuseseră aduse. Quint își dezmorți umerii și genunchii, gândindu-se. Ei trei se luptaseră atât de des de-a lungul anilor, încât știa exact cum se va desfășura partida. Winchester era cu aproape zece centimetri mai înalt decât el, dar contele își pierdea răbdarea repede. Quint nu trebuia decât să rămână calm și să îl obosească.

Winchester atacă primul, și începu un tir continuu de parări și împunsături. Quint îl învinse cu ușurință, fără să facă un efort prea mare. Acesta era întocmai planul său, să-și păstreze puterile.

– Cum a fost balul de la Portland, de aseară, Colt? întrebă Winchester, șfichiuind cu floreta în jos.

– Lipsit de evenimente. Însă am avut ocazia să stau de vorbă cu Lady Sophia câteva momente.

Picioarele lui Quint ezitară o clipă, pierzându-și echilibrul, și trebui să se clintească din loc pentru a-l împiedica pe Winchester să-l lovească.

– Într-adevăr? continuă Winchester. A avut ceva interesant de spus?

– Nu. Am fost întrerupți, iar ea a plecat aproape imediat după aceea, cu MacLean și cu mătușa acestuia.

Quint simți că se încruntă. De ce l-ar fi lăsat Sophie pe MacLean să o însoțească acasă? Chiar nu-i păsa deloc de reputația ei?

În timp ce încerca să proceseze acest lucru, Winchester spuse:

– A plecat de la bal cu MacLean? Ești sigur?

– Am văzut-o cu ochii mei. Care crezi că e treaba?

Quint scrâșni din dinți. Fandă înainte. Mai întâi fusese la plimbare cu MacLean, iar acum o însoțea acasă. Scoțianul îi făcea, evident, curte. Întrebarea era cât îl încuraja Sophie?

– N-aș putea spune, răspunse Winchester. Quint, tu și Sophia sunteți prieteni. A pus ochii pe MacLean?

– Nu, spuse el răstit.

Fandă la stânga, apoi atacă din dreapta. Winchester pară, iar Quint reveni cu o ripostă la care prietenul să nu se aștepta.

– Iisuse, Quint, mormăi Winchester, făcând un pas în spate și contracarând.

– Sper că știe ce face, spuse Colton. MacLean are un șirag de inocente în urma lui, dacă e să dăm crezare zvonurilor.

Fruntea lui Quint se îmbroboni de sudoare. Continuă să își modifice strategia de atac pentru a-l deruta pe Winchester.

– Nu este interesată de MacLean, spuse el, deși nu întrebase nimeni.

– Posibil să ai dreptate, deși sunt încă nedumerit de ce nu a dus-o direct acasă.

Quint îngheță, iar lama lui Winchester aproape că îi atinse umărul. Quint se întoarse, țintuindu-l cu o privire cruntă.

– Unde, mai exact, a dus-o MacLean?

– Ciudat. Chipul lui Colton nu dezvăluia nimic. S-au dus la Pretty Kitty. MacLean a intrat pentru câteva momente, lăsând-o pe Sophia și pe mătușa lui în trăsură.

Quint își simți trupul cuprins de căldură, de parcă ar fi înghițit o flacără. Furia îi ardea pântecul, gâtul, ajungându-i până la rădăcinile părului.

– A lăsat-o în trăsură? În fața la Pretty Kitty?

– Și mie mi s-a părut ciudat. Vreau să spun, ce treabă avea MacLean într-unul din localurile destinate jocurilor de noroc ale lui O'Shea, la care să trebuiască să fie însoțit de o doamnă cuviincioasă?

Mormăind, Quint se năpusti și își reînnoi atacurile asupra lui Winchester. Era mai furios decât fusese vreodată în viața lui. Avusese cu ea această discuție. Îi spusese să înceteze cu nesăbuințele și să vină la el ori de câte ori avea nevoie de ajutor, nu să meargă la MacLean. Nimeni în afară de el, la naiba.

Mormăiau amândoi, acoperiți de sudoare, în timp ce își încrucișau floretele iar și iar. Quint nu se putea opri. Se simțea posedat, ca și când corpul și mintea lui ar fi fost complet separate.

Una era să îl urmărească pe Tolbert, păzită de Jenkins. Dar să umble prin tot orașul cu MacLean? Și ce-i spusese acestuia

cu privire la motivele pentru care vizita Pretty Kitty? Data viitoare când o va vedea... habar n-avea de ce ar fi în stare, dar ar face bine să fie pregătită pentru orice.

– Quint!

Se opri, percepând cu greu strigătul. Când ceața se destrămă, văzu că îl încolțise pe Winchester, lipindu-l de perete, iar Colton îl prinsese de braț. Gâfâind, lăsă arma jos.

– Pentru Dumnezeu, omule, răsuflă Winchester cu greu, aplecându-se să-și pună mâinile pe genunchi. Ce încerci să faci, să mă ucizi?

Colton luă cu blândețe, însă hotărât, floreta din pumnul lui Quint.

– Ajunge cât am exersat pe ziua de azi.

Luna tocmai dispăruse după un strat de nori când Sophie intră în grădina lui Quint.

Avusese câteva zile frustrante. Faptul că îl pierduse pe Tolbert cu o seară în urmă la Pretty Kitty fusese un dezastru. Contele intrase și se furișase prin dos, se pare. Ceea ce îl făcea să pară și mai vinovat, în opinia lui Sophie. Știa că era urmărit? Ea și MacLean stătuseră departe, nevăzuți, astfel că părea improbabil.

Plănuia să-l urmărească pe Tolbert din nou în seara aceea, dar voia să-l vadă pe Quint mai întâi. Mereu îi îmbunătățea starea de spirit. Nu va sta mult, doar cât să mai îndepărteze puțin din negura care plutea deasupra ei.

Canis apăru de după un tufiș, fericit să o vadă. Întinse mâna și îl scărpină între urechile zburlite.

– Ai avut grijă de el? șopti ea, în timp ce câinele îi linse mâna. Așa, bun băiat. Nu se vedea nici o lumină prin ferestrele casei. Dacă nu și-ar fi făcut câinele apariția afară, s-ar fi gândit că se dusese la culcare. Îi veni o imagine în minte, cu Quint gol sub așternuturile albe și proaspete, și simți căldura împrăștiindu-i-se din pântec până în vârful sfârcurilor. Se gândise la ultima lor seară împreună de multe ori. Fusese... incredibil. Dar mereu era, de fiecare dată când o săruta. Când ajunse la treptele de pe terasă, aproape că se împiedică. Quint era acolo, cu brațele încrucișate, stând pe balustradă și privind-o țintă. Expresia lui era umbrită, iar linia aspră

a maxilarului nu i se mișca și nu tresărea. Resimți apăsarea privirii în timp ce înainta spre el.

– Bună seara, spuse ea pe un ton nesigur. El rămase nemișcat, tăcut. Era supărat? Furios? Bolnav? Să vin altă dată? Mâine, poate?

– Nu, ar trebui să stai, spuse el cu o voce ciudat de încordată, ca să mă pui la curent cu investigațiile tale. Vreau să aud toate detaliile legate de ce ai aflat cu privire la vinovăția lui Tolbert.

– Nu ar trebui să dureze mai mult de un minut. S-a dovedit mai dificil să-l găsesc decât mi-am imaginat.

– Chiar? Deși ai avut atâtea ajutoare?

Sublinie ultimul cuvânt, iar ea se încruntă.

– Am aflat aseară că va participa la evenimentul de la Portland. L-am urmărit de acolo până la Pretty Kitty, dar l-am pierdut. A ieșit pe ușa din dos.

– Doar tu l-ai urmărit?

– Nu. Lordul MacLean m-a însoțit. În liniștea aceea asurzitoare, Sophie înțelese brusc. Dumnezeule, ești gelos pe MacLean.

– Nu fi absurdă. Motivul pentru care sunt furios este că ți-ai asumat un asemenea risc. Că l-ai lăsat pe MacLean să te ducă la Pretty Kitty, rămânând în trăsură, în timp ce el a intrat înăuntru. De ce ți s-a părut a fi o idee bună?

– Trebuia să îl urmăresc pe Tolbert, însă MacLean a insistat să mă ducă acasă. Nu am avut de ales decât să îl rog pe MacLean să mă ajute. Și n-ai spus tu că nu e înțelept să umblu prin aceste părți ale orașului singură? Am găsit, în sfârșit, un însoțitor și acum te superi din pricina asta. Hotărăște-te, Quint.

– A încercat ceva MacLean?

Ea clipi și avu nevoie de o secundă pentru a-i urmări saltul de logică.

– Să încerce... O! Își puse mâinile în șolduri. Nu, nu a încercat nimic. Eram însoțiți, om ridicol ce ești!

Quint răspunse batjocoritor:

– A, da. Mătușa lui, care este, fără îndoială, în vârstă, destul de surdă și care, probabil, a dormit de-a lungul întregului drum. O alegere minunată.

De unde știuse? Cu toate acestea, nu avea nici o intenție să recunoască.

– Nu prea contează. Nu este interesat de mine. De fapt, mi-a spus că îi amintesc de surorile lui.

– Sincer, nu crezi aiureala asta, nu-i așa?

– Ba, întâmplător o cred. Deși nu prea are importanță, căci eu nu sunt interesată de el. Înaintă pe treptele terasei, gata să plece și să lase toată conversația în urmă. Voi reveni după ce te vei calma.

„Poate luna viitoare."

Când ajunse în grădină, o mână pusă pe umărul ei o întoarse. Chipul lui Quint, dur și necruțător, o privea crunt.

– Nu pleca, Sophie. Nu de data asta. Vrei un însoțitor în aventurile tale nocturne? Bine, haide să mergem.

Făcu un gest, arătând spre dosul casei.

– Mă vei însoți? Cu trăsura?

– Da, spuse el scrâșnind din dinți.

Îl simțea vibrând și îi vedea pulsul galopându-i la baza gâtului. Răsufla precipitat, dar nu era sigură că din pricina furiei sau a agitației că părăsise casa. Poate din amândouă motivele. O parte din ea voia să-i forțeze mâna, să îl ducă la trăsură, pentru a vedea ce se întâmpla. Dar era pregătit? Oare îl împingea prea departe, prea repede?

– Ideea că am mers cu MacLean te supără atât de tare?

În loc să-i răspundă, el scoase o sticlă maro din buzunarul jiletcii. Îndepărtă dopul, duse sticla la gură și sorbi tot conținutul. În timp ce punea fiola la loc în buzunar, ea întrebă:

– Ce-a fost asta?

– O tinctură de rădăcină de valeriană. Am trimis un lacheu să mi-o cumpere în după-amiaza asta.

– Aveam o mătușă care a folosit-o o dată pentru insomnii. A adormit imediat. Ești sigur că este înțelept?

– Sunt sigur. Haide să plecăm.

Quint rămase cu ochii închiși, sprijinindu-și capul pe spătarul scaunului, în timp ce trăsura se hurduca pe străzile din Londra. Simțea doar o vagă anxietate sau chiar deloc, cel puțin nu încă. Pulsul părea a fi normal. Respira regulat. Însă se simțea confuz, ca și când ar fi avut un ghem de păianjeni în minte.

– Ți-e rău?

– Nu, răspunse el. Tinctura își face efectul.

– Sau poate că nu ai nevoie de ea.

– Vom vedea.

La început, nu dorise să plece în călătorie înghițind tinctura. Era imperativ să găsească o soluție pe termen lung, care nu se baza pe rădăcină de valeriană, pe apă de portocale, pe laudanum, pe alcool sau pe orice altceva ce i-ar fi putut afecta simțurile de-a lungul timpului. Trebuia să găsească o cale de a-și calma mintea fără plante medicinale sau alcool.

Fusese pur și simplu... disperat. Gândul că ea se plimba cu MacLean prin oraș fusese mai mult decât putea îndura. Așa că recursese la o soluție temporară pentru a o putea însoți. Spera doar că nu va trebui să facă vreun calcul sau să-și pună vreo întrebare filosofică profundă pe parcurs.

Sophie, în veșmintele lui Sir Stephen, se foi pe scaun, iar foșnetul hainelor ei atingea ușor pielea lui Quint. Bine că avea ochii închiși; vederea pantalonilor ei – prin care se distingeau picioarele lungi și coapsele tari – îi făcea întotdeauna sângele să clocotească. Aștepta cu nerăbdare întoarcerea acasă. Efectele tincturii o să dispară până atunci, spera el.

– De ce mergem spre Covent Garden? o întrebă.

Deși nu putea vedea, numărase cotiturile. După estimarea lui, tocmai trecuseră de Picadilly.

– Veștile de la valetul lui Tolbert spun că acesta intenționează să treacă pe la White, apoi pe la Madame Hartley. Plănuiesc să ajung la Madame întâi și să aștept acolo. În felul acesta, nu îl voi pierde din nou.

– Îți pierzi timpul. După cum spuneam, pe baza observațiilor mele, nu văd cum ar putea fi Tolbert ucigașul tău.

– Cred că te înșeli, spuse ea. Și-o imagina ridicându-și bărbia în timp ce continua: A fost ultima persoană care a văzut-o pe Pamela în viață. A forțat-o să plece pe furiș și să se întâlnească cu el. A drogat-o și-a scos-o prin dos, apoi a ieșit pe ușa din față, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Quint pufni.

– Ultima variantă ar necesita o mare doză de noroc. Catul de sus al stabilimentul lui Madame este aglomerat și există un paznic la ușa din dos. Șansa ca Tolbert să reușească să o răpească fără a fi văzut este foarte mică.

– Nu mi-am dat seama că îți sunt atât de familiare detaliile stabilimentului lui Madame.

Furia din vocea ei îl făcu să zâmbească ironic.

– Ești geloasă, Lady Sophia?

Ea nu spuse nimic.

Îi displăceau tăcerile ei. Fiindcă rareori era tăcută, unul dintre lucrurile pe care le aprecia cel mai mult la ea. Era ca și când ar fi adus viață oriunde mergea.

– Ca să fie clar, spuse el, așteptându-i reacția, am plătit pentru servicii de acest fel de două ori, o dată la optsprezece ani și încă o dată la douăzeci. Prima a fost o brunetă numită Beth, care știa să facă un truc cu limba...

– Quint!

Deși rămase cu ochii strâns închiși, își imagina stânjeneala indignată a lui Sophie. Zâmbi larg.

– I-am scos atât pe Colton, cât și pe Winchester de-acolo, o dată sau de două ori de-a lungul anilor. Dar în seara aceasta cred că voi sta în trăsură.

– Ești sigur? Nu știu cât vei aștepta. Ar trebui să te întorci acasă...

– Nu, e riscant să rămâi singură într-un asemenea loc.

– Uiți că fac asta de un an. Pot să-mi port singură de grijă.

– Iar tu uiți că eu ți-am cusut de curând o rană destul de mare la picior. Aș prefera să nu repet experiența aceea prea curând. Dacă ai nevoie de mine, trimite-l pe Mulrooney să mă cheme.

– Îți faci griji că voi îl ruga din nou pe MacLean să mă ajute, spuse ea amuzată, în timp ce trăsura încetini. Aproape am ajuns. Mă voi întorce când voi putea. Apoi, îl vom urmări pe Tolbert, pentru a vedea unde merge.

Capitolul 18

– Încă doi șilingi, Sir Stephen.

Sophie făcu o grimasă. Juca whist de peste o oră, partenerul său fiind un viconte mai în vârstă care nu prea reușea să țină

socoteala cărților. Drept urmare, Sir Stephen pierduse deja cinci șilingi în fața adversarilor. Bine că economisise ceva bani pentru cheltuielile mărunte. Obiceiurile lui Sir Stephen erau al naibii de costisitoare.

Vorbise scurt cu Madame la sosire. Aceasta era extrem de îngrijorată din pricina decesului Pamelei. Ideea că una dintre fetele ei fusese ucisă atât de brutal nu-i cădea bine matroanei. Sophie o asigurase că bărbatul responsabil va fi pedepsit.

După ce o va putea dovedi.

Sophie își studia cărțile din mână, când auzi o voce spunând:

– Putem să facem un joc?

„Nu, era imposibil." Își ridică brusc capul. Robert și un alt bărbat stăteau lângă masa ei, cu expresii nerăbdătoare pe chip. Își încleștă mâinile în poală, iar trupul îi încremeni. Înainte să se poată mișca sau decide ce să facă, doi dintre bărbații de la masa ei acceptară să se ridice, inclusiv partenerul ei. „Draci împielițați!"

Robert se așeză în fața ei, iar prietenul lui, în stânga.

– Contele de Reddington, spuse Robert prezentându-se. Nu cred că ne-am mai întâlnit până acum.

– Sir Stephen Radcliff, mormăi ea, încercând să-și ferească fața.

Ochelarii îi păcăleau pe cei mai mulți, dar Robert o cunoștea îndeaproape. Nu era înțelept să-l lase să o privească mai bine, de la o asemenea distanță.

Cărțile se împărțiră și începu licitația. Sophie își ținea cărțile în dreptul feței. Robert părea mai interesat de băutură decât de joc, ceea ce îi convenea lui Sophie. Prietenul lui nu îi era străin, dar era doar o cunoștință întâmplătoare, iar cei doi nou-veniți pălăvrăgeau în timp ce jocul se derula.

Anii fuseseră mai blânzi cu Robert decât sperase ea. Era încă destul de atrăgător, cu ochii săi albaștri fumurii și cu gropița din bărbie. O șuviță din părul său scurt și negru îi cădea pe frunte, ca din întâmplare, deși ea știa că fusese aranjată astfel dinadins.

Când discuția ajunse la femei, Sophie scrâșni din dinți.

– Reddington, pe cine ai în minte pentru seara asta? Blonda aceea drăguță de săptămâna trecută a fost o bucată pe cinste. Ar trebui să o încerci.

– Nu m-am hotărât. Își termină brandy-ul și flutură paharul gol înspre un lacheu, cerând altul. Poate că ar trebui să iau două în seara aceasta.

„Două femei deodată?"

– Ai chef de ceva condimentat, hm?

– Întotdeauna. Sophie îl văzu cu colțul ochiului pe Robert rânjind. Trebuie să profit la maximum de Londra, cât sunt aici. Dumnezeu știe că în Țara Galilor nu e pic de distracție.

Cei doi continuară să pălăvrăgească, amândoi vădit afumați, iar Sophie nu-i mai ascultă. Nu o interesa să-l audă pe Robert deplângând realitățile vieții pe care o alesese în mod deliberat.

„ Nu se cade ca doamnelor să le placă atât de mult."

Resimți o satisfacție malițioasă când află că mariajul lui Robert nu era unul fericit. Ca să nu mai pomenească de doza sănătoasă de ușurare că nu sfârșise prin a se lega pe viață de el. Erau, evident, nepotriviți din toate punctele de vedere.

„Bărbatul potrivit s-ar așeza în genunchi, mulțumind cerului că ești în patul lui." Simți un ghem de emoție în gât. Lui Quint îi plăcea entuziasmul ei. O încuraja să nu se abțină și să nu încerce să se prefacă.

Iar el fusese la fel de disperat după ea pe cât fusese ea după el. Îi plăcea să știe că îl putea face să-și piardă controlul. După privirea de mai devreme din ochii lui, când sosise îmbrăcată ca Sir Stephen, nu încăpea îndoială că și seara aceasta urma să fie una încinsă.

– ... virginele nu prea merită să-ți pierzi timpul cu ele, îl auzi ea spunând pe prietenul lui Robert, atrăgându-i atenția.

– Nu e adevărat, spuse Robert, cu vocea un pic cam ridicată. Trebuie doar să știi cum să le iei.

– Parcă ai vorbi despre cai.

– Exact.

Lui Sophie începu să-i clocotească sângele, iar urechile i se înroșiră.

Încercând să rămână calmă, puse cartea pe masă și sorbi din whisky-ul îndoit cu apă.

– Toate femeile, continuă Robert, au nevoie de mâna fermă a unui bărbat pentru a le călăuzi. Pentru a le arăta cum să-și exprime pasiunea. Trebuie să strecori căpăstrul cu grijă, ca să o poți călări.

– Și care ar fi căpăstrul acela, mânerul de la pompa ta? Râseră amândoi sarcastic, iar Sophie își înfipse unghiile în coapse. Mai auzise vorbe deocheate, dar acum era diferit. Era plin de ură. Și o făcea să vrea să șteargă zâmbetul batjocoritor, de bețiv, de pe fața lui Robert, pocnindu-l.

– Dacă e nevoie, răspunse Robert. Femeile pleacă din patul meu cu un zâmbet larg pe față, asta-i sigur.

– Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce am văzut-o pe frumoasa Lady Sophia călcându-te pe picior cu o seară în urmă?

Lui Sophie începură să-i țiuie urechile, iar trupul să-i vibreze de teamă și de furie. Dacă îndrăznea cumva...

– Se lasă mai greu, atâta tot. Dar știu eu cum să o iau. Va veni implorând, în scurt timp. La urma urmelor, am avut-o...

Cu un strigăt, Sophie se aruncă peste masă la Robert, doborându-l cu tot cu scaun la podea. Nu își plănuise reacția și nici nu o premeditase; era doar o furie orbitoare, care îi lua mințile. Băuturile și cărțile se împrăștiară pe podea. Nu mai atacase pe nimeni în viața ei, nici măcar nu se gândise la așa ceva, dacă bărbatul nu ar fi spus nimic. Dar acum, clocotind de furie, ridică pumnul și îl lovi direct în ochi.

Mâini puternice o ridicară de pe Robert, care avea o expresie absolut uluită. Sophie se zbătu o clipă, apoi se liniști, în timp ce Mulrooney, portarul lui Madame, o târa afară din încăpere.

– Haide! Toți cei care sar la bătaie sunt dați afară.

După ce-și reveni din șoc, fața lui Robert se contorsionă de o furie aprigă.

– Vei fi contactat de secunzii mei! țipă el.

– Perfect! strigă ea. Abia aștept să-ți trag un glonț în inimă, porc împuțit ce ești!

Ușa trăsurii se deschise brusc.

– Flăcăul acesta e cu dumneavoastră, milord?

Quint deschise ochii și clipi spre Mulrooney, care îl ținea pe Sir Stephen, bosumflat, de guler.

– Da, e.

Mulrooney îl urcă pe Sir Stephen înăuntru. Sophie, răvășită și îmbujorată, se prăbuși pe scaun. Evită privirea lui Quint, ridicându-și sfidătoare bărbia.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Mulrooney.

Portarul păru că se abține să nu zâmbească.

– A sărit la bătaie, milord. S-a aruncat peste masa de cărți și l-a pocnit pe contele de Reddington direct în ochi. Trase cu ochiul spre Sophie. Frumos croșeu aveți, domnule.

Sophie încuviință din cap scurt, fără a spune ceva.

– Mulțumesc, Mulrooney, spuse Quint, punând o monedă în palma portarului. Îl conduc eu pe flăcău acasă.

– Prea bine, milord.

Mulrooney închise ușa și, în lumina felinarului, se întoarse în bordel.

Quint își îndreptă atenția asupra lui Sophie, care stătea cu brațele încrucișate și bătea din picior nerăbdătoare.

– Ai sărit la bătaie cu Reddington? De ce?

– Nu contează. Mergem?

Bătu cu pumnul în acoperiș.

Jenkins deschise ușița.

– Încotro, domnule?

– Acasă la mine, răspunse Quint, iar trăsura se urni din loc.

Cu privirea ațintită în întunericul de afară, Sophie părea să nu aibă chef de explicații. O lăsă un minut să se calmeze. În cele din urmă, când respirația îi reveni la normal, întrebă:

– Spune-mi de ce l-ai lovit pe Reddington, Sophie.

– E un porc.

– La fel și Colton, însă nu l-ai pocnit niciodată în față. Povestește-mi ce a spus sau a făcut Reddington, de te-a supărat.

Ea clătină vehement din cap, strângând ferm din buze.

– Îmi va lua mai puțin de o oră să aflu singur, știi. Ai putea să-mi spui *kotyonok*, o rugă el încet.

– E un ticălos nemernic și dezgustător.

El clipi de câteva ori, surprins, și începură să-i plutească prin minte ipoteze cu privire la ce se întâmplase. Ce fusese în capul lui, să o lase să intre singură? Controlându-și furia îndreptată asupra lui însuși, întinse mâna și o trase la el în poală. Ea se opuse întâi, dar el era mai puternic. O cuprinse în brațe, îi scoase ochelarii și o adăposti la pieptul lui. Ura că nu fusese înăuntru să o protejeze de ceea ce se întâmplase.

În cele din urmă se relaxă și își lăsă capul în curbura gâtului lui. El o sărută pe frunte.

– Te-a atins?

Ea icni.

– Nu, Quint, nu. Nu asta. A... Expiră, răsuflând sacadat. A spus o grămadă de minciuni.

– Despre Lady Sophia?

Tăcerea ei fu răspunsul căutat. Așadar, cine era Reddington pentru ea? Căci Sophie nu ar fi atacat un străin în public, mai ales deghizată. Apoi îl trăsni ideea. Contele de Reddington preluase titlul cu patru ani în urmă, sau cam așa ceva, după ce fratele său murise pe neașteptate. Înainte de asta, fusese cunoscut în societate drept lordul Robert Langley.

Lucrurile se legară de la sine.

Bărbatul care îi răpise fecioria lui Sophie. Bărbatul pe care îl iubise, cu care voise să se căsătorească.

Reddington era cel care o respinsese, o făcuse de rușine, în timpul debutului ei. Cel care o rănise.

Furtuna se adună în pieptul lui Quint, o năvală de furie și o nevoie de protecție pe care nu o mai simțise niciodată. Sophie nu meritase cruzimea lui Reddington. Era onestă, pasională și mult prea bună pentru cei de teapa lui Reddington. Acesta îi frânsese inima, iar acum o ponegrea în public.

Inacceptabil. Înnebunitor.

O alină – pe ea, dar și pe sine însuși – mângâind-o pe spate.

– Sunt mândru de tine, *psihi mou*. Ești cea mai puternică și mai curajoasă femeie pe care o cunosc. Reddington e un prost.

Îl surprinse când o văzu izbucnind în lacrimi.

O strânse mai tare, urând faptul că cineva o făcuse să plângă, urându-l pe Reddington și pe sine pentru că nu era demn să o ia în căsătorie. Ar fi trebuit să intre cu ea, dându-i lui Reddington o mamă de bătaie cum nu mai văzuse până atunci. În schimb, rămăsese ascuns în trăsură, ca un bătrân nevolnic.

Sophie plânse în hohote, suspinând, cum nu se cuvenea unei doamne, sfâșiindu-i vintrele lui Quint. Era evident că mai avea încă sentimente pentru Reddington. De aceea nu se căsătorise niciodată; petrecuse ani de zile tânjind după un bărbat care

îi frânsese inima. Iar acum că Reddington se întorsese, o rănise din nou.

Quint știa ce avea de făcut. Soarta lui Reddington era deja pecetluită.

Când se liniști, ea îi șopti:

– Ți-am murdărit cămașa.

– Murdărește-o cât vrei, dacă te face să te simți mai bine. Nu acord atenție niciodată hainelor.

– Nu pot să cred că am plâns. Nu plâng niciodată.

– Toată lumea plânge, Sophie. Lăcrimarea este o funcție perfect normală și necesară. Și știu că nu ești o femeie care plânge și care se lasă doborâtă cu una, cu două.

Ea trase cu greu aer în piept.

– Mulțumesc.

– Mie? Nu am făcut nimic. Mai puțin decât nimic, dacă asta ar fi posibil în afara matematicii.

– Simplul fapt că ești aici, spuse ea, punându-și palma pe obrazul lui. Să-ți aud vocea rostind cuvinte precum „lăcrimarea"... mă calmează.

– Să-ți detaliez aparatul lacrimal, să-ți explic cum funcționează lacrimile?

– Da, oftă ea, relaxându-se, lipită de el. Îmi place enorm să te aud vorbind.

Quint era mai mult decât bucuros să-i facă pe plac.

Când ajunseră acasă la el, insistă să o ducă înăuntru. Ea încercă să meargă, dar el nu se lăsă convins, iar după felul tandru în care se purtase cu ea în drum spre casă, ura să-l contrazică. Așa că își lipi fața de gâtul lui și se ținu de el, mirosul ei familiar strecurându-i-se în plămâni pentru a o calma.

Făcuse progrese atât de mari în ultimele două săptămâni. De la groaza de a ieși din casă ajunsese să meargă cu trăsura și să se plimbe prin grădină. Nu va mai trece mult și va merge călare pe Rotten Row la oră de vârf.

– Nu l-am găsit pe Tolbert, spuse ea, în timp ce el urca agale treptele terasei.

– Uită de Tolbert. Nu e omul pe care îl cauți.

De unde era Quint atât de sigur? Ceva legat de Tolbert o deranja. Oare doar din pricină că nu îl plăcea sau era mai mult de-atât?

– Quint, le datorez femeilor...

– Și îl vei găsi. Dar nu astăzi. Intră în casă și închise ușa cu cizma. Astă-seară ești a mea.

Cum servitorii dormeau, casa era absolut tăcută când o apucă pe scări.

Câteva secunde mai târziu erau în apartamentele lui, unde o așeză pe așternuturile de pe pat. Se așeză să-și scoată cizmele, apoi se duse la dulap după un prezervativ, pe care îl așeză pe măsuța de pe pat. Era mulțumită să îl privească, stând pe o parte, cu mâinile împreunate sub obraz, în timp ce el își scotea jiletca și lavaliera. Își trase cămașa peste cap, apoi își scoase pantalonii. Era puternic și mare, iar mădularul pe jumătate erect i se legăna între coapsele musculoase, și i se tăie respirația văzându-l.

Începu cu cizmele, apoi se ocupă de restul hainelor ei, nespunând nimic, cu o expresie serioasă și hotărâtă pe chip. Când rămase complet goală, se întinse deasupra ei, piele pe piele. Era delicios.

Îi găsi gura și o sărută, încet, liniștind-o. Ea își dorea să știe la ce se gândea, nu fiindcă plănuia să îl oprească din ceea ce făcea, punându-i întrebări. Amândoi păreau să-și dea seama că nu era momentul pentru cuvinte, că acțiunile erau mai importante. Buzele lui rămaseră lipite de ale ei pentru ceea ce părură a fi ore și, în curând, îi îndepărtă toată suferința și furia cu sărutări și mângâieri.

Nu era nici o grabă de data aceasta.

Quint se ocupa de ea cu grijă – mângâindu-i părul și privind-o țintă, cu ochi tandri și blânzi –, și toate sentimentele pe care în mod normal le ținea îngropate amenințau să o copleșească. Se forță să îndepărteze gândurile acelea. Nu era momentul să acționeze ca o școlăriță îndrăgostită. El își exprimase deja clar dorințele cu privire la viitorul lor, iar ea nu voia un soț. Nu, ce aveau acum i se potrivea perfect.

Și evident și lui, după cum dovedea erecția din apropierea coapsei ei. Își mușcă buza, amuzată de direcția gândurilor ei.

– Râzi?

– Bineînțeles că râd. Chicotea, incapabilă să împiedice valul de veselie care se revărsa din ea. Sunt goală, la fel ca tine. Ești pe cale să vâri lucruri în mine. E ridicol, dacă stai să te gândești.

El se încruntă.

– E un penis, Sophie. Nu un „lucru".

Asta o făcu să râdă și mai tare.

– Nu te mai agita, spuse el răgușit, iar mădularul i se întări și mai tare. Vreau să fie bine pentru tine.

Ea deveni serioasă instantaneu. Îi prinse mădularul cu degetele și îl atinse încet, trecându-și degetul mare peste vârful lui. Îl simți cutremurându-se.

– Va fi. Mereu mă faci să mă simt bine.

– Sfinte Sisoie, răsuflă el când ea o făcu din nou. Ador să mă atingi.

– Atunci nu mă voi opri.

Îi sărută ușor linia dură a maxilarului.

– Of, Doamne, Sophie. Se împinse în strânsoarea ei. Mă faci să mă pierd cu totul.

Se înflăcără, iar dorința îi creștea în pântec, în timp ce ea îi freca mădularul. El scotea icnete și gemete, cu ochii închiși și cu mușchii tresăltând. Ea se topea după sunetele dezlănțuite de plăcere, văzând ce efect putea avea asupra lui. Se simțea plină de o putere îmbătătoare oferind plăcere unui bărbat, în special când bărbatul acela era Quint, care avea un autocontrol permanent.

El își împreună degetele cu ale ei, oprind-o, și îi țintui mâinile de pat. O sărută lung și încet, iar limba lui nu se grăbea deloc, în ciuda mădularului tare de pe coapsa ei. Adora felul în care o săruta, cu o concentrare și cu o hotărâre absolute, iar trupul ei răspundea, topindu-se sub al lui. Dat fiind că nu-și putea folosi mâinile, își frecă talpa de dosul piciorului lui, îndemnându-l să se grăbească.

– Damien, spuse ea lipită de gura lui, încetează cu aţâţatul.

– Niciodată, murmură el. Vreau să mă implori.

Nu îi eliberă mâinile, continuând să o lingă până când ea se zvârcoli sub el. Ținându-i mâinile, alunecă spre sânii ei, lingându-i sfârcurile. Când trase unul din ele adânc în gură, plăcerea îi pulsă între picioare. Gâfâia, disperată după el, tânjind să-și astâmpere dorința arzătoare.

– Acum, Damien, îngână ea.

O trase ușor cu dinții, făcând-o să se înfioare, și apoi îi eliberă sânul.

– Nu încă. Nu ești tocmai pregătită.

Ea clătină din cap, deși el nu o putea vedea. Era, într-adevăr, cât se poate de pregătită.

Se lăsă în jos, între picioarele ei, și îi eliberă mâinile. Degetele ei se înfășurară în jurul buclelor lui dese, ținându-se de ele, în timp ce el îi săruta interiorul coapselor.

– Atât de frumoasă. Te uzi așa tare când te satisfaci singură?

O întrebase cu un aer atât de firesc, încât părea cu adevărat interesat, și nicidecum dornic să o pună într-o situație stânjenitoare sau să o șocheze.

– Habar n-am.

Îi prinse încheietura mâinii drepte și i-o dirijă spre umezeala adunată în vagin.

– Simte, spuse el. Lasă-mă să te văd atingându-te. Arată-mi, Sophie.

Ridicându-se într-un cot, îl văzu între picioarele ei, cu ochii întunecați scânteind și posedați de o curiozate pură. Era limpede că se excita privind-o. Constatarea înlătură orice rușine sau rezervă pe care o avea. Însă când ezită, privirea lui se ridică spre ea.

– Nu există bine sau greșit între noi, *kotyonok*. Nu te voi judeca niciodată și nu te voi face să te simți vulgară pentru ce se întâmplă în acest pat. Vreau să te bucuri. Mai mult, îmi place să te văd bucurându-te.

Știa că o provoca, știa că el voia să o vadă acceptând ideea că Robert se înșelase. Raționamentul era atât de simplu, atât de direct, însă putea fi totuși doar rezultatul gândirii lui logice. Și, dat fiind că ea nu dădea înapoi în fața unei provocări, se lăsă pe spate, închise ochii și începu să-și exploreze pliurile catifelate și alunecoase. Își trecu vârfurile degetelor prin umezeală. Quint mormăi, un sunet jos de aprobare masculină, iar ea prinse încredere, îndesându-și un deget înăuntru.

El îi cuprinse încheietura mâinii și supse degetul cu pricina, strecurându-și-l printre buze, în căldura gurii lui. Limba i se răsuci în jurul degetului, făcând-o să icnească, în timp ce el îi lingea umezeala dorinței de pe piele.

– Ador gustul tău, spuse el, punându-i mâna din nou între picioare. Continuă, o îndemnă el și se întoarse să ia prezervativul.

Cu pulsul trepidând, își rostogoli degetul peste mugurele de pe culmea despicăturii ei. Se simți străbătută de valuri de excitare,

arcuindu-și spatele pe saltea și scoțând un geamăt. Quint era în genunchi, punându-și prezervativul, fără a-și desprinde privirea de la ea. Când termină, îi ridică picioarele, așezându-i dosul genunchilor în deschizătura coatelor lui îndoite, desfăcându-i-le larg.

– Pune-mă în tine, Sophie.

Ea nu ezită, întinzând mâna între ei și așezându-l la intrare. El se împinse înainte și începu să o invadeze hotărât și precaut.

– O, Doamne! Da, spuse el. O, la naiba, nu mai pot aștepta.

Împinse din șolduri și o trase spre el în același timp, instalându-se în interior, lărgind-o.

Te-am rănit?

– Nu. E așa de bine, Damien. Nu te opri.

El începu să se miște într-un ritm alert, cu mușchii brațelor flexându-se și umflându-se, făcând ca șoldurile să li se unească. Ea nu putu decât să strângă cuvertura în pumni, lăsându-se cuprinsă de senzațiile îmbătătoare, în timp ce el se retrase, umplând-o din nou.

– Atinge-te din nou, îi porunci el, cu o voce răgușită și groasă. Oferă-ți plăcere în timp ce te privesc.

Se supuse și nu dură decât câteva secunde până când totul explodă în jurul lui, cu pereții contractându-se în convulsii, de-a lungul orgasmului dezlănțuit. Îi strigă numele și îl simți înțepenind, în timp ce trupul ei continuă să fie traversat de extazul acela incredibil. Șoldurile lui tresăriră, cu mișcări inegale, și își lăsă capul pe spate, gemând, cu mădularul pulsând în ea.

Când lumea încetă să se mai învârtească, Quint se retrase și se ocupă rapid de prezervativ. Se prăbuși pe pat lângă ea, răsuflând greu.

– Dumnezeule, Sophie. Ești... chiar nu există cuvinte.

– Nici unul? Nici măcar pentru un bărbat atât de elocvent ca tine? îl tachină ea.

Era complet serios când se răsuci cu fața spre ea.

– Pentru prima dată în viață, mi-e greu să explic. Mă faci să mă simt de parcă îmi pierd controlul și sunt acolo în același timp. E și înspăimântător, și fantastic.

– Dacă te ajută, și eu simt același lucru.

După o clipă, el spuse pe nepregătite:

– Nu mă pot căsători cu tine.

– Știu. Nu îți cer asta, Damien. Și nici nu mă aștept să o faci.

Deja își exprimase poziția în această privință. Din multe puncte de vedere, era exact ce crezuse Robert: suficient de bună pentru a împărți cu ea, dar nu genul de femeie cu care să te căsătorești.

O surprinse să-și dea seama cât de tare o durea.

– Ai iubit-o pe fata din familia Pepperton? se auzi întrebând.

– Nu, răspuse el iute. Am cerut-o în căsătorie doar pentru că era cea mai curtată fată în anul acela, iar averea mea era îndeajuns de mare încât tatăl ei să nu mă refuze.

Sophie simți o oarecare ușurare auzindu-l. Nu o iubise deloc pe fătuca Pepperton cea perfectă, dar intenționase totuși să o ia în căsătorie. Pentru că acela era genul de soție pe care și-l dorea.

– Dar ai plecat după ce a fugit. Ai lipsit luni întregi. Am presupus că...

Suna prostește să o spună în clipa aceea, dar presupusese că tânăra Pepperton îi frânsese inima.

– Motivul pentru care am plecat din Anglia are prea puțin de-a face cu Elizabeth. Faptul că logodnica mea a fugit cu un grăjdar a fost stânjenitor, da, însă am supraviețuit unor lucruri și mai rele. Au fost alte motive pentru care am plecat.

Așteptă ca el să continue, să-i spună care erau celelalte motive, dar constată cu surprindere că schimbase subiectul.

– Povestește-mi ce a spus Reddington în seara aceasta, rosti el cu blândețe.

– Nimic altceva decât lăudăroșenii. M-a abordat la balul de la Portland, a spus că s-a gândit la mine de-a lungul anilor și că dorea să reînnoim legătura. Dar voia să spună...

– Știu ce voia să spună.

Ea își drese glasul.

– A continuat să insiste și nu voia să mă lase să plec. Așa că l-am călcat pe picior și am plecat. Quint înțepeni lângă ea, astfel că ea adăugă: Nu m-a rănit. E o mare pacoste, dar nu este deloc periculos.

– Și în seara asta?

– Prietenul lui îl tachina, spunând că văzuse cu ochii lui cum îl refuzase Lady Sophia. Robert a replicat că trebuia doar să mai insiste, că mă avusese deja și că știa cum să mă facă să răspund avansurilor lui. Atunci am sărit peste masă și l-am lovit.

– Să înțeleg că a recunoscut în public că s-a culcat cu tine? întrebă el, cu falca încordată.

– Poate că nu a apucat să rostească toate cuvintele înainte să-l pocnesc, dar cu siguranță asta a sugerat.

Quint sări în picioare și începu să umble de colo-colo, fără să-i pese câtuși de puțin că era gol pușcă. Sophie era fermecată. Lumina focului arunca umbre pe pielea lui fermă și pe mușchii proeminenți în timp ce el se mișca furios. Adora să-l privească. Adora să-l asculte, de asemenea. Și mai era felul în care o ținuse în trăsură, când plânsese. Ceva se schimbase între ei în această seară, și conta enorm. Însă nu putea...

„O, la naiba!"

Știa exact ce era cu acest vârtej care amenința să-i năvălească afară din piept. Era inima ei stupidă umflându-se de dragostea pentru Quint. Închise ochii. Îl iubea. O, cerule mare!

– Nu ar fi trebuit nici măcar să îndrăznească să sugereze așa ceva. Îi pun pielea-n băț pentru asta, izbucni el, atrăgându-i atenția.

Își îndepărtă din minte gândurile prostești despre dragoste și inimi. Gândurile legate de nuntă, amintiri împărtășite și copii năzdrăvani trebuiau înlăturate cu fermitate.

– Nu ai de ce să îți faci griji, spuse ea încet. L-a provocat pe Sir Stephen și acesta a acceptat.

– Da?

Se opri, întorcându-se cu fața spre ea.

– Da, am făcut-o. Iar acum, datorită ție, știu să mânuiesc un pistol.

– Voi fi secundul tău.

Ea îl privi cu grijă.

– Da? Ești sigur? Când el încuviință din cap, ea întrebă: Și cum vei...?

– Nu te preocupa. Lasă-mă pe mine, te rog, să-mi fac griji în privința asta.

Capitolul 19

– Lorzii Reddington și Pryce, anunță Taylor.

Quint nu spuse nimic, în timp ce contele și un alt bărbat intrară în sala de bal. Taylor se înclină și se retrase. Reddington era chipeș. Era ușor să înțelegi de ce această frumusețe masculină atrăsese atenția unei tinere. Avea profilul aristocratic clasic, cu maxilar sculptural. Păr scurt, aranjat. Îmbrăcat elegant. Era, pe scurt, tot ce nu era Quint. Constatarea nu-i îmbunătăți starea de spirit. Bărbatul acesta avusese inima lui Sophie în mâini și o aruncase la gunoi. Ce prostănac nesăbuit.

– Nu sunt sigur de ce mă aflu aici. Biletul tău nu a fost prea clar, Quint.

Reddington își încrucișă brațele la piept.

– Îmi îndeplinesc îndatoririle ca secund al lui Sir Stephen.

Pe fruntea lui Reddington apăru o cută.

– Ei bine, atunci ar trebui să vorbești cu Pryce, aici de față. Aranjați totul împreună. Quint nu avea nici o intenție de a lupta cu Reddington nicăieri în altă parte. Poate că prinsese destul curaj încât să meargă într-o trăsură închisă, noaptea, cu Sophie, dar un câmp în zorii zilei era cu totul altceva.

– S-a aranjat. Partea noastră alege săbiile. Și vom lupta acum.

– Acum? întrebă el, ridicând din sprâncene.

– Da. Chiar acum. Chiar aici. Cu mine.

Asta îl nedumeri puțin pe celălalt.

– E ceva neobișnuit. Nu așa se face.

– Așa o fac eu, Reddington. Vreau satisfacție și mi-o vei oferi.

Reddington râse crispat.

– Nu avem nimic de împărțit, Quint. Am fost atacat aseară fără a fi provocat. Sir Stephen m-a asaltat absolut fără nici un motiv. Problema asta ar trebui rezolvată pe un câmp al onoarei.

– Să considerăm că locul acela este sala de bal, atunci. Și vreau să o rezolvăm acum.

Quint se ridică și se duse la masă, unde erau așezate două florete. Luă una.

– În locul lui Sir Stephen?

– Da. Acționez în locul lui.

– Și ce fac cei doi aici?

Arătă spre Winchester și Colton, care nu scoseseră încă nici o vorbă. Quint își luă arma și se îndreptă spre mijlocul camerei. Îi susținu privirea lui Reddington.

– Sunt aici pentru a se asigura că nu te ucid.

Reddington se trase înapoi, îndreptându-și umerii.

– Dacă ai impresia că mi-e frică de tine, te înșeli. Toată lumea vorbește despre tine. Se spune că ești țicnit.

– Atunci nu ar trebui să ai nici o problemă în a mă învinge.

Reddington privi spre Pryce, scuturând din cap înspre masă.

– Cine e Sir Stephen pentru tine? îl întrebă el pe Quint, în timp ce secundul său se duse să examineze floreta.

Apărătorile fuseseră scoase, ceea ce făcea săbiile să fie letale.

– Vărul meu, răspunse Quint.

– Flăcăul are nevoie să fie strunit, să nu te superi că ți-o spun.

– Nu mă supăr deloc. Ia-ți arma și îți voi dovedi.

Pryce îi aduse floreta lui Reddington, care o verifică, la rândul lui.

– Dacă sperai să îmi vină greu să mânuiesc o sabie, spuse el, îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc. Am studiat cu un maestru francez ani de zile.

– Bine. Poate că vei reuși să-mi provoci un strop de sudoare înainte de a te învinge.

Reddington își miji ochii auzindu-l, iar obrajii i se îmbujorară ușor. Îi aruncă floreta lui Pryce și se dezbrăcă, rămânând în cămașă. Quint își scosese deja veșmintele de deasupra, astfel că nu făcea decât să aștepte ca Reddington să se pregătească.

Colton făcu un pas și marcă distanța dintre ei. Quint și Reddington își ocupară locurile, cu brațele ridicate, în gardă.

– *Allez!* strigă Colton, și atacară amândoi.

Când avea de-a face cu un nou adversar, Quint adopta o poziție defensivă pentru început. Îi plăcea să afle obiceiurile oponentului, apoi să le contacareze pentru a câștiga. Reddington nu minți se cu privire la antrenament, dar mișcările lui erau teatrale și, în plus, mișcările mai cumpătate erau întotdeauna mai bune, iar stilul lui Reddington era prea îndrăzneț, atacând cu grația unui elefant. Totodată, nu încerca să-și schimbe strategia de atac, ca și când nu ar fi fost în stare să facă altceva decât exersase. Quint îi identifică

în curând tiparul, știind ce plănuia Reddington înainte ca acesta să execute mișcarea.

După câteva momente, Reddington deveni nerăbdător văzând calmul lui Quint. Atacă, țintind spre umărul lui Quint. Dar se dezechilibră, iar când Quint șfichiui cu floreta în aer, îl atinse pe Reddington pe antebraț. Acesta șuieră când sângele i se întinse pe piele.

Ceea ce îi stârni furia lui Reddington, iar mișcările sale deveniră și mai stângace. Încă o fandare, și Quint crestă partea de sus a coapsei lui Reddington. Simțind că trebuia să se repoziționeze, Reddington se retrase, iar Quint atacă. Contele icni, cu sângele curgându-i din cele două răni, încercând să se apere.

În câteva secunde, Quint îi crestă pectoralul stâng, apoi pe cel drept. Pete îngemănate de sânge apărură pe pieptul lui Reddington. Se retrase din nou, dar Quint îl urmă. Nu ceda, nu-i dădea lui Reddington nici o șansă să-și revină și, răsucind din încheietură, îi smulse din mână floreta, care căzu zdrăngănind la pământ. Quint țintì vârful armei înspre inima lui Reddington.

– Quint, ajunge, spuse Winchester sărind în picioare.

Pryce și Colton apărură și ei. Dar Quint nu se clinti. Se aplecă.

– Lady Sophia este atât prietena mea, cât și a vărului meu. Să nu-i mai arăți vreodată lipsă de respect, sau vei suporta consecințele.

– Lady Sophia? Toate astea pentru o femeie? Confuzia se risipi și zâmbi batjocoritor spre Quint. O, înțeleg. Vărul tău a auzit că eu și doamna suntem vechi prieteni și probabil e gelos. Ei bine, sunt destule de împărtășit...

Cu o șfichiuire rapidă, Quint îi tăie obrazul lui Reddington. Acesta scoase un urlet de durere.

– Sunt neînarmat, ticălos nenorocit! strigă el, cu mâna la față.

– Las-o în pace, mormăi Quint. Să nu carecumva să-i mai rostești numele. Dacă o faci – lăsă capătul floretei să alunece înspre prohabul lui Reddington –, te voi transforma în eunuc. Ne-am înțeles?

– Ești țicnit, șopti Reddington. Tot ce se spune despre tine e adevărat.

– Ne-am înțeles? repetă Quint, mârâind amenințător și apăsând vârful floretei în scrotul adversarului.

– Da! Da. Bine. Voi sta departe de ea. Reddington privi speriat la cei care îi înconjurau. Luați-l de pe mine până când nu o ia razna și mai rău.

Colton îl trase pe Quint, în timp ce Winchester îi luă lama din mână. Pryce adunase deja lucrurile lui Reddington și cei doi o tulîră din sala de bal fără să mai arunce vreo privire în urmă.

Încă furios, Quint se trânti pe un scaun și începu să-și șteargă fruntea cu poalele cămășii.

Colton își drese vocea:

– Mi se pare că îmi scapă un element crucial al acestei povești. Cine, mai exact, este Sir Stephen? Nu ai nici un văr în Londra, Quint. Nu ai nici un văr nicăieri, din câte știu.

– Și ce-are a face cu Lady Sophia? întrebă Winchester.

– Reddington a fost auzit denigrând reputația lui Lady Sophia aseară.

Se lăsă liniștea, în timp ce prietenii lui procesau informația.

– Când ai de gând să te însori cu fata asta? întrebă Colton în cele din urmă. A spus că nu ai cerut-o încă.

– Nu mă pot însura cu ea. Nu mă pot însura cu nimeni.

Nu până ce nu își revenea, dacă se va întâmpla vreodată.

Prietenii săi schimbară o privire între ei.

– Erai pregătit să te căsătorești cu tânăra Pepperton. Și era o prostănacă, sublinie Colton.

– Asta era înainte.

Înainte de împușcătură. Înainte de crize. Și nu o ceruse pe fiica lui Pepperton decât pentru a dovedi că cineva îl va dori, chiar dacă persoana aceea nu era Sophie. Din fericire, logodna se sfârșise dezastruos. „Singur. Mai bine să fie singur", își reaminti lui însuși.

– Așadar, ești pregătit să o distrugi pe Sophia? întrebă Winchester încruntându-se. Nu îți voi permite să o faci, Quint, și nici Maggie. Reputația unei doamne este absurd de fragilă și îi pui în pericol capacitatea de a-și ține capul sus în public. Pentru ce? Pentru a rămâne burlac?

Știa că revolta lui Winchester provenea din felul în care societatea o tratase pe soția lui după scandal. Și totuși...

– Nu înțelegi, mormăi el.

– Ai dreptate. Nu înțeleg, se răsti Winchester. Așa că fă-mă să înțeleg, Quint. Căci în secunda în care Julia și Maggie vor auzi

ce se întâmplă, te vei trezi în fața unui preot, fie că vrei să te căsătorești sau nu.

– E limpede că ții la ea, Quint, spuse Colton cumpătat. Nu te-ai duela în viața ta – erai cât se poate de categoric împotriva duelului, din câte îmi amintesc –, și iată-te apărându-i onoarea și riscându-ți propria viață. Ca să nu mai spun că Sophia nu s-ar implica în așa ceva dacă nu ți-ar împărtăși sentimentele. Așadar, de ce nu te căsătorești cu ea?

Quint refuză să le spună adevărul. Știa că ar trebui să o facă, știa că, probabil, îl vor compătimi în legătură cu boala lui. Dar cuvintele nu-i ieșeau. Prefera să-l creadă mai curând ticălos decât smintit.

– Sophie îmi cunoaște poziția cu privire la această chestiune. Am făcut un fel de înțelegere.

Se lăsă o liniște încărcată de uluire, iar dezaprobarea satura aerul.

În cele din urmă, Winchester oftă din rărunchi, clătinându-și capul blond.

– Nu am crezut niciodată că o voi spune, dar ești o dezamăgire cruntă, Quint. Mă așteptam la mai mult din partea ta.

Quint se luptă să nu arate cât de tare îl durea, în timp ce Winchester se întoarse către Colton.

– Nu mai aștept nici o clipă, spuse contele. Tu și soția ta puteți face cum credeți de cuviință, dar eu nu voi sta cu mâinile în sân privind cum Sophie și Quint sunt puși în pericol.

Izbi cu floreta de pământ și ieși furios din sala de bal.

Sophie se plimba de colo-colo la Black Queen, încercând să pară interesată de joc, când, de fapt, nu făcea decât să aștepte ocazia de a vorbi cu o altă fată din stabiliment. O încolțise deja pe una dintre ele, dar aceasta fusese prea speriată ca să stea de vorbă cu Sophie. Speriată de ce i-ar putea face O'Shea, dacă ar afla. Aceeași reacție pe care o avusese și Molly ultima dată când Sophie fusese acolo.

Nu o să se dea bătută. Tot ce trebuia să afle era dacă Tolbert frecventa sau nu acest stabiliment, dat fiind că cel puțin una dintre victimele ucigașului lucrase acolo. Red, băiatul care lucra drept curier și pe care îl plătise pentru informații, credea

că văzuse un bărbat cu semnalmentele lui Tolbert cu o săptămână în urmă, dar nu era sigur.

Fumul, sudoarea și disperarea îmbâcseau aerul, iar freamătul jocurilor umpleau încăperea. Sophie nu îl rugase pe Quint să vină cu ea în seara aceea. Acesta făcea progrese, dar ea nu dorea să îl forțeze prea tare. După ciocnirea cu Reddington de seara trecută, avea, fără îndoială, nevoie de o pauză de la stresul acestor incursiuni.

„Și inima ta are nevoie de o pauză."

Vocea aceea măruntă din capul ei începea să o enerveze. Nu voia să-l iubească pe Quint. Era o prostie. Legătura lor era temporară, iar el repetase pentru a doua oară că nu o va lua în căsătorie. Asta merita? Un bărbat care se culca cu ea noaptea, dar care refuza să o ia de soție?

Înghițindu-și ghemul din gât, se așeză la o masă de faraon. Toate fetele erau ocupate, așa că se va amuza cu...

– Tu. Vino cu mine.

O mână mare i se așeză pe umărul stâng.

Deși îi tremurau măruntaiele, încercă să se gândească ce ar fi spus un gentilom de spiță nobilă.

– Nu, mulțumesc. Stau cu ochii pe masa aceasta să prind...

– Cred că ai înțeles greșit, spuse bărbatul. Șeful vrea să te vadă.

„Draci împielițați!" Chiar spera că individul se referea la șeful de sală, și nu la șeful șefilor. Căci șeful șefilor era nimeni altul decât James O'Shea, nu-i așa?

– Scuzați-mă, murmură ea înspre bărbații de la masă, care îl priveau cu toții pe Sir Stephen cu un amestec de fascinație și oroare.

Bărbatul care o aștepta era imens, un morman de mușchi. Un zid cu picioare. Avea cicatrice pe față și dovezi grăitoare ale unor încăierări, nu puține la număr. Putea încerca să o ia la fugă, dar se îndoia că ar fi apucat să ajungă prea departe.

– Condu-mă atunci, spuse ea bravând, deși nu simțea nici urmă de curaj.

Parcurseră etajul, făcându-și loc printre clienți, mese, dealeri și crupieri. Groaza lui Sophie creștea cu fiecare pas. Unde mergeau? Cine voia să o vadă și, mai important, de ce? Quint îi spusese

să nu se întoarcă la Black Queen și nu îl ascultase. Dumnezeule, dacă o ucideau, Quint nu o să-și mai încapă în piele de bucurie spunându-i: „Ți-am zis eu".

O, excelent! Acum aiura.

Un bărbat se dădu într-o parte, permițându-le să intre pe o ușă din dos. Văzu un șir de scări și nu avu de ales în afară de a continua să înainteze. Îi bubuia inima, gura îi era uscată ca deșertul, în timp ce înaintau printr-o serie de coridoare. În cele din urmă, însoțitorul ei se opri, apăsă clanța și deschise o ușă.

Înăuntru se afla un grup de bărbați. Unii jucau cărți la o masă rotundă, pe una din laturile încăperii, și alți câțiva stăteau rezemați de perete, privind. Un bărbat masiv și dur se afla în spatele unui birou. Îi făcu semn să intre.

– Vino, ia loc, Sir Stephen. Urmară câteva râsete batjocoritoare la auzul acestei replici și o mână brutală îi aterizâ pe umăr, împingând-o în încăpere. Eu sunt O'Shea, dar cred că știi deja asta. Nu vrei să stai jos?

Dregându-și glasul, se lăsă pe scaun.

– Deși nu am avut plăcerea să facem cunoștință, vă cunosc numele.

– Nu-i așa că vă place cât de frumos vorbește, băieți? spuse el cu un puternic accent irlandez, râzând înfundat. Nu ne interesează politețea aici, domnule. Poți să renunți la rol.

Sophie clipi. La ce rol se referea mai exact? Sudoarea i se scurgea printre omoplați.

– Voi încerca să țin minte, domnule O'Shea.

– O'Shea e suficient. Dorești ceva de băut, Sir Stephen?

Cercetă cu atenție încăperea. Cu toții o priveau fix, ca și când ar fi fost supusă unui test. Dar băuse alcool regulat de când începuse șarada cu Sir Stephen. Putea să reziste la o băutură sau două.

– Da. Mulțumesc.

Se auziră alte râsete batjocoritoare, dar nu le acordă atenție, în timp ce O'Shea scoase o sticlă cu un lichid maro-deschis dintr-un sertar. Sophie se relaxă. Whisky-ul nu era o problemă.

– Spune-mi, zise el, turnând în două pahare mici. Despre ce vorbeai cu fata mea mai devreme?

– Îi cumpăram serviciile pentru seara aceasta, minți ea cu ușurință. Nu pentru asta sunt fetele?

– De obicei. Însă nu ai dus-o într-o cameră, am observat.

Îi întinse un pahar de alcool.

– *Sláinte.*

Îl dădu pe gât și așteptă ca Sir Stephen să facă la fel. Sophie aruncă o bună parte din alcool în gură și apoi regretă instantaneu. Avea un gust... îngrozitor. Dar se temea să îl scuipe. Se forță să-l înghită, cutremurându-se când focul îi ajunse în stomac.

– Uah! făcu ea, când plămânii începură să-i funcționeze din nou.

O'Shea și ceilalți bărbați izbucniră cu toții în râs.

– La fel am reacționat și eu prima dată când am băut. Te vei obișnui.

Făcu semn înspre mâna ei, ordonându-i să termine paharul.

Făcându-și curaj, Sophie dădu restul pe gât, înghițind iute. Nu putu respira un moment îndelungat. O'Shea zâmbea.

– Mai vrei?

– Nu, mulțumesc, gâfâi ea.

– Insist, spuse el, zâmbind și arătându-și dinții strâmbi, în timp ce turna un alt pahar.

Cu mâna tremurând, acceptă paharul și îl dădu pe gât. Acesta intră mai ușor, deși îi făcu ochii să se umezească.

– Acum, spuse O'Shea, spune-mi ce voiai, de fapt, de la fetele mele.

O cuprinse amețeala. Se simțea relaxată. Liberă.

– Caut un bărbat pe nume Lord Tolbert. Frecventează locul?

El se legănă pe scaun, încercând să o pătrundă cu privirea întunecată.

– Le pui o grămadă de întrebări fetelor mele. Nu-mi place, mai ales că nu cunosc motivele. Și când stai de vorbă cu ele, e clar că nu le-o tragi. Ceea ce înseamnă că nu îmi aduc bani.

Camera începea să se învârtoșeze.

– De unde știi? spuse ea, mișcându-și cu greu limba.

De ce pusese întrebarea aceea ridicolă?

– Pentru că știu că nu ești cine spui că ești. Dădu pe gât restul băuturii, salutând în direcția ei, cu paharul gol. Lady Sophia. Sophie îngheță, rămânând fără suflare. Știu tot ce se întâmplă în cluburile mele, milady. Dacă ai vrea într-adevăr să-l găsești pe lordul Tolbert, ți-ai pune una dintre rochiile fine de mătase

și l-ai vizita în partea aceea elegantă a orașului, în care locuiești. Ceea ce mă face să mă întreb de ce te afli în partea mea de oraș, îmbrăcată în pantaloni, punând întrebări.

Fără îndoială că era din cauza alcoolului, dar Sophie nu era nici pe departe atât de îngrijorată pe cât ar fi trebuit să fie.

– E posibil să fi făcut rău unei prietene. Vreau să văd dacă a mai făcut rău cuiva.

– Zău? Și cine e prietena aceasta?

– Nu o cunoști.

El strânse din buze și se scărpină pe bărbie.

– Are legătură cu fetele scoase din râu?

Șocul o lovi înainte să aibă ocazia să o ascundă.

– Nu, minți ea.

Privirea lui îi spuse că îi citise minciuna cu ușurință. Se lăsă în față cu o expresie mai neclintită decât piatra. Îl vedea pe ucigașul nemilos dincolo de suprafață.

– Trebuie să înțelegi, milady, începu el, că oamenilor care își vâră nasul unde nu le fierbe oala li se întâmplă lucruri rele. Dacă vrei să nu pățești nimic, nu te mai întoarce. Altfel, te dau pe mâna băieților de aici. Arătă cu capul înspre grupul de bărbați din cealaltă parte a încăperii. Ai avut vreodată de-a face cu șapte sau opt bărbați într-o noapte?

Ghemul din gât o împiedică să vorbească. Clătină din cap. Era capabil de o asemenea cruzime, nu avea nici o îndoială.

– Cred că nu ți-ar plăcea, milady. Acum ce-ar fi să te întorci acasă? Scutură din cap înspre bărbatul care o adusese acolo. Asigură-te că prietena noastră găsește o trăsură, bine, Tommy?

În drum spre ușă ea îi aruncă o ultimă privire lui O'Shea. Se aștepta să-l vadă plin de sine, în schimb, acesta scotea o peniță, cerneală și hârtie din birou. Era ciudat, se gândi ea. Cine ar fi ghicit că știa să scrie?

– Tommy, strigă O'Shea. Adu-l pe Red când termini.

Sophie se rezemă de perne, hotărâtă să rămână trează. Trăsura se hurduca și se clătina cu ea, ca și când s-ar fi mișcat, doar că era perfect neclintită. Se aflau încă în față la Black Queen. Seara nu decursese bine, dar trebuia să mai afle un lucru înainte de a se întoarce acasă.

– Iată-l, milord, spuse Jenkins de pe scaunul birjarului.

Sophie tresări, dându-și seama că ațipise. Scuturându-se, deschise ușa trăsurii și coborî. Pe lângă ea trecu un băiat cu o claie de păr roșu. Strigă:

– Red!

Băiatul se opri.

– 'nă seara șefu'. Tot aci sunteți?

– Acum... plec. Își simțea limba grea, împleticindu-i-se. Ce-ai acolo? arătă ea spre ziarul din mâna lui.

– Un bilet.

– De la O'Shea?

El privi în jur speriat.

– S-ar putea.

– Unde îl duci?

Cuvintele ei erau nedeslușite. Și era atât de obosită.

– Whitehall.

Sophie clipi. Whitehall? De ce trimitea O'Shea un bilet cuiva de la Whitehall?

– Mulțumesc, Red. Îi puse în palmă câteva monede. Dacă ai vreodată nevoie să mă găsești, ține minte, întreabă de Alice de la casa marchizului de Ardington din Berkeley Share, vreau să zic Square. Va ști cum să dea de mine. Acum, du-te.

Băiatul vârî monedele în buzunar și o luă la goana. Sophie se saltă înapoi în trăsură, dar alunecă pe o treaptă, aproape dând cu nasul de pământ. Încercă din nou. A doua oară reuși și se prăbuși pe scaun oftând. Închizând ochii, hotărî să tragă un pui de somn până acasă.

Lui Quint nu-i venea să creadă. În trăsură, Sir Stephen stătea lăbărțat pe scaun, dormind și duhnind a whisky.

– Blestemăție! mormăi el.

– A ieșit de la Black Queen pe patru cărări, milord, spuse Jenkins. M-am gândit că poate vreți să mă ajutați să-l bag înăuntru. Nu sunt convins că mă descurc singur.

Sângele lui Quint începu să clocotească de nervi atât de tare, încât îi tremurau mâinile. De ce ieșise fără el? Și se mai dusese și la Black Queen, dintre toate locurile. Ultima dată când mersese

acolo aproape că fusese înjunghiată pe stradă, pentru Dumnezeu. Ce era cu ea?

– Mulțumesc Jenkins, te voi ajuta să îl duci în casa marchizului. Hai să mergem.

„Înainte să mă răzgândesc."

Intră în trăsură, prea furios pe Sophie ca să-l mai deranjeze gândul că făcea un scurt drum. În plus, voise să încerce să călătorească fără a consuma tinctura; ei bine, iată oportunitatea. Se așeză și o ridică pe Sophie în brațe, punând-o în poală. Mirosul de alcool era puternic și se întrebă de ce își îngăduise să se îmbete într-un loc destinat jocurilor de noroc. Chiar nu-i păsa deloc de siguranța ei?

Strângea din dinți, dar starea lui nu avea de-a face cu călătoria. Sophie era cea mai încăpățânată, enervantă, îndărătnică...

Se mișcă, ghemuindu-i-se la piept și apăsându-și fața pe gâtul lui.

– Damien, șopti ea, apoi scoase un zgomot ca și când ar fi tors. Știam că te voi găsi.

– Da? întrebă el sec. Aveai plănuită toată seara?

– Nu, răspunse ea serioasă. Nimic nu merge cum plănuiești. Nu mă așteptam să îl întâlnesc pe O'Shea.

Quint înțepeni. O'Shea. Îl văzuse pe James O'Shea. O frică rece, de gheață, îl străbătu, iar inima începu să-i bată tare.

– Ce voia O'Shea, Sophie?

– M-a făcut să beau. Doamne, avea un gust îngrozitor.

Da, așa e, fu el de acord, deși nu băuse niciodată nimic cu O'Shea. Era suficient de rațional încât să nu se trezească niciodată într-o asemenea ipostază neplăcută. Stăpânindu-și emoția care-i învârtejea măruntaiele, se forță să rămână calm.

– Ce mai voia, Sophie?

– Mi-a spus să stau departe de zona aceea a orașului.

Începu să-l sărute pe gât. Nu purta lavalieră și, în scurt timp, ea reuși să acopere o suprafață mare.

– Încetează. De ce ți-a spus O'Shea să te ții departe de cluburile lui?

Ea îl mușcă ușor și îl supse cu forță de gât, lăsându-i fără îndoială un semn pe piele. Senzația i se transmise direct în mădular,

care se trezise în clipa în care se așezase în poala lui. Dar trebuia să vorbească cu ea. Încercă să o îndepărteze de el.

– Sophie, concentrează-te.

– Nu pot, nu când ești aici. Miroși divin. Își trecu nasul de-a lungul maxilarului lui. Vreau să te ling.

Simți că îl traversează un fior pe șira spinării, așezându-i-se în testicule. Cu voce guturală, spuse:

– Mai târziu, *kotyonok*. Spune-mi ce s-a întâmplat cu O'Shea.

– Rusa este preferata mea, spuse ea suspinând.

– Sophie, o repezi el. O'Shea. Ea flutură stângace din mână, ca și când dezvăluirea nu ar fi avut nici o importanță. A spus că stau de vorbă cu fetele, în loc să le-o trag. Doamne, ce cuvânt urât! Să le-o tragi.

Quint închise ochii, luptându-se să-și mențină controlul. Erecția era deplină sub fesele ei. Ar fi fost nevoie de ceva efort, dar putea să-i scoată pantalonii și...

Se scutură. „Revino-ți, omule." Era în stare de ebrietate și nu se cădea să facă dragoste cu femeie într-o asemenea stare.

– Și știa că le puneai întrebări fetelor?

– Într-adevăr, știa. Știe tot omul ăla. Se mișcă, punându-și un genunchi în lateral, cuprinzându-i talia, iar mădularul lui îi ajunse între picioare. El gemu. Și mi-a mai spus să nu-l mai caut pe Tolbert. A zis că, altfel, o să mă dea pe mâna băieților lui.

Quint trase aer în piept. Asta însemna...

– Știe că ești femeie?

– Da, șuieră ea, rostind cuvântul cu greu, în timp ce își mișca șoldurile deasupra lui. Ce bine e, Damien. Tu ești tare acolo unde eu sunt moale.

Groaza și dorința se luptau în trupul lui. Voia să o încuie undeva pentru a o ști în siguranță. Și voia să o aplece pe locul din față și să o facă să îi strige numele. Ea se aplecă, sărutându-l, cu limba săltându-i pe buze și mușcându-i-le ușor.

– Sărută-mă, Damien.

El întoarse capul. Dacă începea, nu avea să se mai oprească. Ca să nu mai spună că trăsura încetinise.

– Am ajuns, o anunță. Trebuie să te ajut să intri în casă.

– Nu, eu trebuie să te ajut pe tine să intri în *casă*. Își împinse din nou șoldurile în el, nemaiîncăpând nici o îndoială ce voia

să spună. Degetele ei se îndreptau spre nasturii pantalonilor lui, dar el îi apucă mâinile, oprind-o.

– Nu aici.

Trase aer în piept de câteva ori, încercând să controleze infernul care clocotea în el. Cum de reușise atât de repede?

– Am ajuns, milord, strigă Jenkins de afară.

Quint o mută pe Sophie astfel încât să o poată căra. Jenkins deschise ușa și Quint păși cu grijă pe caldarâm. Inima îi bătea tare, iar urechile începeau să-i țiuie. Putea să o facă? Apoi, Sophie îi cuprinse gâtul cu brațele și începu să îi ronțăie lobul urechii, ceea ce-l făcu să uite de faptul că se afla într-un loc necunoscut. Picioarele i se clătinau rău când intră în grădina din dosul casei Barnes.

– Încetează, șopti el. O să te vadă cineva.

– Nu-mi pasă, spuse ea, dar apoi se opri, punându-și capul pe umărul lui. Te iubesc.

Quint era cât pe-aci să o scape, surpriza mărturisirii ei copleșindu-l. Auzise bine? Îl iubea? Adică îl iubea pe el? O panică de o cu totul altă natură îl cuprinse, strangulându-l. Nu se așteptase deloc. Nu se gândise... Cum de era ea capabilă să se îndrăgostească de un bărbat pe jumătate țicnit? Își aminti de mama lui aplecată la căpătâiul tatălui său, plângând, în timp ce vicontele țipa, pe durata unuia dintre tratamentele în care i se lua sânge. Quint asistase de pe coridor, îngrozit. Ea ieșise și îl îmbrățișase, spunându-i: „Trebuie să facem tot ce putem pentru a-l ajuta pe tatăl tău, Damien".

„Eu nu voi fi așa", jurase el. Și în nici un caz Sophie. Nu va îngădui să se întâmple asta. Când, în cele din urmă, se va rostogoli în prăpastia nebuniei, o va face fără ezitare și absolut singur.

Winchester avusese dreptate. Quint era o dezamăgire. Sophie îi dăduse ceva prețios, ceva ce nu avea absolut nici un drept să accepte, iar el primise fără a se gândi la consecințe. Acum... prietenia lor mersese prea departe și nu avea de ales decât să facă ceea ce era onorabil să facă. S-ar putea ca ea să nu înțeleagă la început, dar până la urmă va ajunge să priceapă motivul. Nici o femeie nu trebuia să fie legată de un lunatic.

Privi în jos și văzu că adormise. Sau își pierduse cunoștința, mai exact. Alice, servitoarea lui Sophie, dădu fuga pe ușa servitorilor.

– Aici, milord, strigă ea încet. Aduceți-o aici.

O urmă pe servitoare prin bucătăria întunecată și pe scările înguste ale servitorilor. După ce intrară, anxietatea lui se diminuă oarecum. Nu mai erau alți servitori prin preajmă în timp ce continuară să urce cele două rânduri de scări și o luară pe coridorul ce ducea în dormitorul lui Sophie. Spera doar să nu dea peste vreunul dintre membrii familiei.

Alice deschise ușa și se strecură înăuntru. Camera lui Sophie era... aparte. Zugrăvită în roz și alb, era plină de volănașe și fundițe în toate colțurile. Feminitatea nu părea să fie o trăsătură care să se potrivească cu personalitatea ei, mai ales având în vedere veșmintele pe care le purta în acel moment.

O așeză pe pat și făcu un pas înapoi.

– Mulțumesc, milord, spuse Alice. E rănită?

– Nu. Doar băută. Mâine va avea o durere îngrozitoare de cap. Am un remediu...

– Și eu, milord, spuse servitoarea, ridicându-și bărbia. Uitase pentru o clipă cât de posesivă era servitoarea lui Sophie cu stăpâna ei. Acum, dacă ați vrea să ne scuzați.

– Desigur. Aruncând o ultimă privire spre Sophie, ieși, simțindu-și inima mult mai grea decât cele 300 de grame pe care le avea în mod obișnuit inima unui bărbat.

Capitolul 20

Sophie scrută lumina cenușie a amiezii, care pătrundea prin fereastra trăsurii. Suferea și când clipea. Doamne, tâmplele îi zvâcneau neîncetat de durere. Niciodată, dar niciodată nu va mai consuma alcool.

O parte din seara trecută îi era neclară, dar își amintea în mare parte conversația cu O'Shea. Îi spusese să se țină departe de localurile lui, îi zisese că știa că era Lady Sophia și trimisese

o misivă la Whitehall. Ultimul lucru era cu adevărat interesant. Pe cine cunoștea O'Shea la Whitehall? Nu prea era logic ca regele lumii interlope din Londra să corespondeze cu cineva din guvern.

Își amintea, de asemenea, oarecum de Quint, care o însoțise în drumul ei spre casă. Apăruse din neant, ținând-o strâns în brațe și lăsând-o să-l sărute. Își aducea vag aminte că îi spusese că voia să-l lingă. I se încinseră vârfurile urechilor. Probabil o credea o ușuratică fără speranță.

Nu că el nu ar fi încurajat un astfel de comportament în trecut. Părea că-i place agresivitatea ei, dacă ținea bine minte.

Nu era vreme să se gândească la asta. Ea și Alice așteptau să dea de urma lordului Tolbert. Dat fiind că Sophie nu putea să se mai întoarcă în localurile lui O'Shea prea curând, decise să-l urmărească pe Tolbert ziua. Ceea ce însemna că putea să se îmbrace ca de obicei și să-și târască servitoarea după ea. Buna-cuviință nu era decât o pacoste. În clipa aceea se aflau într-o brișcă, pe strada pe care locuia Tolbert. Nu se aștepta să-l vadă încă; gentilomii ieșeau rareori înainte de lăsarea serii. Dar nu putea risca să-l rateze din nou.

Tocmai închisese ochii un moment, când Alice o scutură de braț.

– Milady! Iată-l!

Deschise ochii și îl văzu pe Tolbert coborând treptele și urcând într-o trăsură care îl aștepta. Își instrui birjarul să o urmeze, promițând să-i dubleze plata dacă nu pierdea celălalt vehicul. Porniră, și deveni clar că Tolbert se îndrepta spre chei. Inima lui Sophie începu să galopeze de nerăbdare.

În cele din urmă, trăsura lui Tolbert se opri în fața unui mic șir de prăvălii. Îl pierdu din vedere o clipă, din cauza traficului intens, dar apoi îi văzu calota pălăriei când intra într-o prăvălie de amanet.

– Ce crezi că face acolo? se întrebă ea cu voce tare.

– Probabil că vinde argintăria familiei, dacă e să dăm crezare datoriilor pe care le are, milady, răspunse Alice.

Sophie își aminti de inelul Pamelei, inelul de argint cu smaralde false. Dacă Tolbert le ucisese pe fetele acelea, era logic să vândă puținele lucruri pe care femeile le purtaseră la momentul

respectiv, în cazul în care existau vreunele. Aveau bijuteriile ceva de-a face cu tăierea mâinii drepte a victimelor?

Entuziasmul îi clocotea în piept. Era pe punctul de a-l prinde, o simțea.

Tolbert reveni la trăsură zece minute mai târziu.

– Îi urmărim, coniță? întrebă birjarul.

– Nu, răspunse ea. Așteaptă aici.

Puse mâna pe mânerul de la ușă.

– Unde credeți că mergeți, milady? o întrebă Alice cu asprime. Nu puteți intra într-o asemenea prăvălie.

Sophie flutură dintr-o mână.

– Și cine mă va cunoaște în partea aceasta a orașului? N-o să mă vadă nimeni.

– Nu se cade câtuși de puțin.

– Alice, dacă am face o listă cu toate lucrurile necuviincioase pe care le-am făcut anul acesta, ăsta nu s-ar număra nici măcar printre primele zece.

Ridică dintr-o sprânceană, iar Alice oftă.

– Vă voi însoți, spuse servitoarea și coborâră amândouă din trăsură.

Clopoțelul de deasupra ușii clincăni când intrară în prăvălie. Vitrine de sticlă acopereau aproape toți pereții, toate pline cu mărunțișuri diverse care fuseseră fie furate, fie vândute din disperare. Era o atmosferă deprimantă, în opinia lui Sophie.

Un bărbat scund, mai în vârstă, cu păr rar și ochelari, veni din încăperea din dos.

– Bună dimineața, doamnelor. Cu ce vă pot fi de folos?

Sophie își dădu gluga mantiei pe spate și se îndreptă spre cea mai apropiată vitrină, așezându-și poșeta pe ea. Cu hainele ei scumpe și cu vocea aleasă, nu încăpea nici o îndoială că o va cataloga ca fiind o doamnă de calitate. Spera ca lucrul acesta să nu-i influențeze bărbatului disponibilitatea de a-i împărtăși informații. Foarte puțini bărbați luau femeile în serios, motiv pentru care începuse să se dea drept Sir Stephen.

– Bună dimineața, domnule...?

– Benjamin, milady. Sunt domnul Benjamin, proprietarul. Cu ce aș putea să vă ajut?

– Caut un inel, domnule Benjamin. Un inel anume, pe care l-a pierdut o prietenă recent. E de argint, cu pietre verzi, montate sub formă de trifoi. Ați văzut așa ceva?

– Nu recent, nu, milady. Dar poate că domnia voastră ați putea fi interesată de inelul cu ametist în formă de inimă.

Întinse mâna înspre o vitrină și dădu să o descuie.

– Nu, mulțumesc, domnule Benjamin. Sunt foarte interesată să găsesc inelul prietenei mele. Sunteți sigur că nu l-a adus nimeni de curând aici?

Fruntea lui înaltă se încruntă.

– Nu, sunt sigur, milady. Totul trece prin mâinile mele și nu am văzut așa ceva.

Dacă mințea, ea nu avea de unde să știe. Deschise poșeta și scoase un șiling, pe care îl împinse pe tejghea, ținându-l cu un deget. Lăcomia îi scânteie în privire când întinse mâna.

– Îmi voi retrage bucuroasă degetul dacă îmi mai oferiți o informație. Bărbatul care tocmai a plecat, ce treabă avea aici?

– Domnia sa? Pe chipul lui se ivi o expresie calculată. Vă va costa mai mult decât un șiling.

– Ia vezi... începu Alice, dar Sophie îi puse o mână pe braț.

– Cât? îl întrebă ea pe cămătar.

– Trei șilingi.

Alice pufni, dar Sophie se îndreptă spre poșetă. Mai scoase două monede, ținându-le în palmă.

– Bine. Trei șilingi.

– Domnia sa a vândut un colier. Rubin. Foarte frumos.

– Pot să-l văd?

– Vă rog să mă iertați, dar nu cred că e bine pentru afacere. Dacă toți clienții...

Sophie băgă mâna iar în poșetă și mai scoase o monedă.

– Patru șilingi. Și ți-i voi da când văd colierul.

El se opri, apoi dădu fuga în spate. Când reapăru, ținea în mână o cutie mică de catifea, pe care i-o aduse. Era un colier de aur subțire, cu un rubin mare, înconjurat de pietre mai mici.

– Rubinul are aproape două carate, milady.

– Mulțumesc, domnule...

Se auzi clopoțelul prăvăliei.

– Benjamin, am uitat...

Sophie se întoarse și clipi înspre Tolbert, care se oprise în ușă, surpriza citindu-i-se pe chip la vederea ei. Își scoase pălăria, iar ea se forță să găsească ceva de spus.

– Lady Sophia. Se apropie. Nu mă așteptam să te găsesc într-o astfel de prăvălie, mai ales în această parte a orașului. Ai ieșit la cumpărături?

Își sprijini șoldul de vitrina de sticlă, privind-o speculativ.

– Mă uitam doar. Săptămâna trecută am pierdut o brățară nu departe de locul acesta și mă gândeam că poate a văzut-o domnul Benjamin.

Se simți ușurată când observă că acesta făcuse colierul cu rubine să dispară.

– Așa e? Tolbert îl privi pe vânzător, apoi din nou pe ea, cu o expresie circumspectă. Ai reușit să dai de ea?

– Nu. Din nefericire, mă tem că brățara mea e pierdută pentru totdeauna.

– Păcat.

Se lăsă o liniște încordată. Nu se clinti nimeni, iar situația deveni rapid stânjenitoare. Sophie avu impresia clară că Tolbert nu intenționa să plece primul. Neavând de ales, îi spuse domnului Benjamin:

– Dacă apare brățara, contactați-mă imediat.

– Desigur, milady, răspunse cămătarul, tamponându-și fruntea cu o bucată de cârpă.

– Lady Sophia, spuse Tolbert înclinând din cap.

– O zi bună, Lord Tolbert.

Cu picioarele tremurând, Sophie ieși din prăvălie urmată de Alice, apucând-o grăbită spre trăsură.

Se auzi o bătaie, iar Canis se ridică brusc de pe podea, unde stătea la picioarele lui Quint. Acesta întinse mâna iute să mângâie câinele pe creștet, liniștindu-l, și rămase cu privirea pe segmentul de cod.

– Da, Taylor?

Taylor și Vander, valetul, intrară în birou. Quint își mări ochii. Nu îi spusese clar lui Taylor că nu voia să-l vadă...?

– Iertați întreruperea, milord, dar am vrea să ne acordați un moment din timpul domniei voastre.

Valetul venise să se plângă despre sarcinile inexistente ale slujbei sale? Din câte știa Quint, omul nu făcea altceva decât să stea jos și să lustruiască cizmele. Taylor insistase să angajeze un valet, iar el abia cedase, dar asta nu însemna că avea nevoie de o doică prin preajmă, care să-i dea târcoale mereu.

– Da?

Taylor își dreseze glasul – un gest de nervozitate, își dăduse seama Quint observându-l – și păși în încăpere.

– Vander mi-a împărtășit o teorie pe care cred că s-ar putea să o găsiți interesantă.

– Chiar? Nu își putu ascunde sarcasmul din voce. Vander rămăsese în spatele lui Taylor, iar Quint îl studie. Omul era înalt. Avea aproape doi metri. Părul negru, tuns scurt, nici urmă de păr facial și pielea întunecată a celor cu descendență indiană. Făcuse primul pas cu stângul, prin urmare era stângaci.

– Da, milord. Vander este din India. Bombay, mai exact. Și...

– Și poate să vorbească singur, presupun.

Vârfurile urechilor lui Taylor se înroșiră, dar se înclină, dându-se în lături. Vander își îndreptă umerii și îi susținu privirea lui Quint.

– După cum spunea domnul Taylor, mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții în Bombay. Sunt hindus practicant, milord. Cunoașteți învățăturile noastre?

– O credință bazată pe destin, puritate, înfrânare, printre altele.

– Într-adevăr, așa este, milord. Credem în conceptul de samadhi.

– Sanscrită, în traducere liberă „a dobândi deplinătatea", spuse Quint, iar Vander ridică din sprâncene. Nu sunt complet ignorant cu privire la culturile de dincolo de țărmurile noastre.

– Atunci domnia voastră știe că unii dintre noi meditățm pentru a atinge această deplinătate.

– Da, deși nu văd de ce m-ar interesa. Nu ader la nici o religie, Vander. Dacă te gândești să mă convertești, îți pierzi timpul.

Ochii valetului se întoarseră spre Taylor, iar majordomul făcu un pas înainte.

– Nu încercăm să vă convertim. Doar să facem o sugestie.

– Meditația. Credeți că ar trebui să încerc.

Cei doi se relaxară vizibil văzând că înțelegea, fericiți că nu trebuiau să-i explice. Se lăsă pe spate, gândindu-se. Într-adevăr, ideea era de luat în seamă. Quint luase în calcul metodele europene, precum plantele medicinale și alte remedii, dar meditația era preferată de culturile orientale de secole. Practica era considerată un exercițiu al minții, și oare nu tocmai de asta avea nevoie?

Însă nu își putea înfrâna scepticismul. Cum l-ar putea ajuta? Să stea sub un copac cu ochii închiși, o perioadă îndelungată de timp... Cum i-ar putea ameliora starea?

– Milord, vă înțeleg șovăiala, dar meditația are legătură cu respirația și cu echilibrarea sinelui, spuse Vander. O folosim pentru a ajunge în locul de dincolo de gândire, unde rămân pacea și liniștea.

Quint oftă. Cuvintele nu însemnau mare lucru. Lucrurile despre care vorbea Vander nu erau cuantificabile în lumea lui Quint. Nu puteau fi măsurate sau prezentate într-o încăpere plină de oameni. Iar reacția sa inițială fusese că va fi o pierdere de timp.

„Te iubesc."

Cuvintele acelea din nou, ieșind la suprafață. Și le amintise deseori în ultimele douăsprezece ore. Părea atât improbabil, cât și imposibil ca o femeie cu energia și inteligența lui Sophie să se îndrăgostească de el. Și, fără îndoială, dacă ar fi avut de ales, probabil că și-ar fi dorit să nu se întâmple. Nu era o persoană pe care să o iubești cu ușurință, în condiții ideale, cu atât mai puțin acum. Ce putea să vadă la el încât să resimtă o emoție atât de profundă?

Nu conta ce simțea el sau că nu va mai exista niciodată vreo altă femeie pentru el. Nu putea fi cel de care avea nevoie Sophie sau cel pe care îl merita.

Își trăise viața căutând răspunsuri în cărți și experimente. Crezuse întotdeauna că știința și rațiunea puteau explica totul. Însă până în clipa aceea, nu găsise răspunsuri la propria boală. Poate că nu existau. Dar nu-i era dator lui Sophie să continue să încerce? Voia să fie bărbatul pe care ea credea că-l cunoaște, cel de care credea că este îndrăgostită. Dar până când va fi acel bărbat, trebuia să stea departe de ea.

„Ești o dezamăgire cruntă, Quint. Mă așteptam la mai mult din partea ta."

Winchester avusese dreptate, la naiba.

– L-am văzut pe Vander după meditație și trebuie să spun că pare foarte calm, milord.

Taylor se înroși din nou, crezând că îndrăznise prea mult.

– Bine, Taylor. Văd că se repetă povestea cu câinele. Nu ești fericit până când nu e cum vrei tu. Apoi i se adresă lui Vander: Mi-ar plăcea să separăm spiritualismul de practică. Este posibil?

– Desigur, milord. Nu trebuie să faceți incantații sau să vă rugați, deși, dacă nu o faceți, s-ar putea să nu ajungeți la moksha.

– Am nevoie de libertate, Vander, dar nu mă refer la cea despre care vorbești. Îmi arăți ce să fac?

În seara aceea, mult după lăsarea întunericului, Sophie aproape că dădea pe dinafară de entuziasm când pătrunse în grădina lui Quint. Inelul era cheia. Vizitase patru cămătari în după-amiaza aceea pentru a găsi inelul cu trifoi al Pamelei, după ce îl văzuse pe Tolbert. Dacă îl putea găsi, făcându-l pe cămătar să i-l descrie pe cel care îl vânduse, pe Tolbert îl aștepta șteangul.

Abia aștepta să-i împărtășească vestea lui Quint.

Casa lui era întunecată. Nu se vedeau lumini prin ferestre și liniștea neobișnuită o făcu să i se ridice părul pe ceafa. Era o prostie, de fapt. Poate că se dusese la culcare mai devreme... decât o făcea de obicei. Ei bine, dormea și el la un moment dat, nu-i așa?

Încercă ușa terasei și o găsi încuiată. Scoțându-și o agrafă din păr, îndoi metalul în forma potrivită pentru a face broasca să se miște. Nu-i trebui mai mult de un minut să clintească încuietoarea, apoi intră. Era ciudat să găsească încuiat. Râzând, își dădu seama că ajunsese să considere că locuința lui Quint ca fiind cea de-a doua ei casă. Spațiul familiar era pustiu; se strecură în biroul lui, surprinsă să-l găsească gol. Nu că s-ar fi așteptat să-l vadă stând în întuneric, dar vatra se răcise de mult. Era în apartamentele sale? Ca să nu fie surprinsă umblând pe holuri, se duse la biblioteca de lângă scările secrete și trase de zăvor. Ușa se deschise, iar Sophie pătrunse pe coridor. Poate că îl va găsi pe Quint în pat. Gol.

Imaginea aproape că o făcu să-și lingă buzele. Ultima lor întâlnire intimă, în noaptea în care fusese dată afară de la Madame

Hartley, părea a se fi întâmplat cu secole în urmă. Tânjea după el, tânjea să-i simtă pielea lipită de a ei, greutatea lui apăsând-o în saltea. Nu mai încăpea nici o îndoială, o transformase într-o desfrânată.

La capătul scărilor, pipăi după clanță în întuneric. În cele din urmă o găsi, și ușa se deschise scoțând un sunet șoptit. Focul pâlpâia în vatră, aruncând umbre în încăperea slab luminată, și îl văzu imediat pe Quint în pat. Complet îmbrăcat, stătea întins, cu ochii închiși, cu Canis alături. Dormea?

– Sunt treaz, spuse el ca și când i-ar fi citit gândurile.

– Bun. Trebuie să vorbesc cu tine.

Zâmbind, aproape că sări pe pat de entuziasm.

– Și eu trebuie să vorbesc cu tine.

Avea ceva în voce, o notă sumbră care nu era prezentă de obicei. Încă nu-și deschisese ochii să o privească.

Nu voia ca ea să fie acolo? Se opri lângă pat, brusc nesigură pe ea.

– S-a întâmplat ceva?

El răsuflă lung și profund, apoi își ridică pleoapele.

– Nu ar trebui să fii aici, Sophie.

O, iarăși asta? Ea flutură din mână.

– Nu las niciodată un lucru mărunt, precum o ușa încuiată, să mă țină deoparte. Acum, trebuie să îmi auzi veștile...

– Ușa era încuiată cu un motiv.

Îl văzu că se încruntă.

– Ce vrei să spui? Voiai să nu intru?

– Lucrurile au mers prea departe. Se ridică, trăgându-se înapoi până când atinse speteaza patului cu capul. A venit momentul să încetăm amândoi.

– Să încetăm ce, mai exact?

Se referea la investigațiile ei? Căci doar nu vorbea serios că dorea să încerce să o împiedice să ajute oamenii, nu după avertismentele lui O'Shea.

– ... Orice ar fi asta. Faptul că ești aici.

O senzație ciudată, răscolitoare, îi strânse stomacul și continuă să-i urce până în gât, ca lujerii unei viițe-de-vie, care îi strângeau măruntaiele. Îi cercetă chipul, dar expresia lui rămase sumbră și serioasă. Hotărâtă. Nu înțelegea. Ce se schimbase?

– Nu înțeleg. Vrei să nu mai vin pe la tine? Asta spui?

– Da. Lucrurile au scăpat de sub control. Nu aveam dreptul să fac ce am făcut. Știam că nu e bine, și am ignorat glasul rațiunii.

„Nu e bine." Se luptă să nu zăbovească asupra cuvintelor.

– N-aș putea spune că eu n-am fost de acord, Quint, spuse ea, uluită de calmul vocii ei. Să știi că nu trebuie să te consideri doar tu responsabil.

De fapt, vina îi aparținea mai mult ei.

– Ba da. Este responsabilitatea mea în întregime. Își trecu o mână peste față. Nu am crezut niciodată că vom ajunge atât de departe.

Știa...? Nu, imposibil. Nu ar fi putut afla de sentimentele ei pentru el. Așadar, era vorba despre el?

– Ce vrei să spui cu „atât de departe"?

– Mi-ai spus aseară, Sophie. Ea nu putu reacționa, încremenită de groază. El crezu că nu se exprimase suficient de clar, căci continuă să îi explice: Când erai în stare de ebrietate. Mi-ai spus că mă iubești.

„O, nu." Se simți copleșită de umilință, iar trupul i se încinse de rușine. Nu-și amintea decât frânturi din momentele în care îl sărutase în trăsură. Însă îi mărturisise că îl iubea. Dumnezeule, de ce o fi lăsat informația aceea să-i scape? Deși era adevărat, știuse prea bine că el nu voia iubirea ei. Afirmase de mai multe ori că nu se va căsători cu ea. Voia să se culce cu ea, da, dar să împarți așternutul cu cineva și să-l iubești erau două lucruri complet diferite, cel puțin pentru el, se pare. Își înăbuși suferința, încercând să ridice din umeri.

– Spun asta oricui, când sunt afumată.

– Mă îndoiesc. Nu pot îngădui să fii rănită.

Era deja rănită, dar mândria nu îi permitea să recunoască.

– Și ce se întâmplă cu investigațiile? Nu mă vei mai ajuta, presupun.

– Putem coresponda, ceea ce ar fi trebuit să facem din capul locului.

Își încleștă maxilarul, desprinzându-și privirea de la ea, iar ea realiză că nu îi era deloc atât de ușor pe cât crezuse. Poate că simțea ceva mai mult decât dorință față de ea.

– Și asta vrei, să nu mă mai vezi niciodată?

– Nu contează ce vreau, Sophie, ci contează ce se cuvine să facem. Nu trăim într-o lume în care suntem liberi să ne jucăm cu regulile, după bunul-plac. Riști totul venind aici și urcând în patul meu noapte de noapte. Vrei un viitor?

– Lasă viitorul meu. Lasă regulile. Te întreb ce vrei tu, Quint.

– Ce vreau eu nu contează. Sunt incapabil să aleg.

– De ce?

– Știi de ce! explodă el, sărind din pat și străbătând camera, cu pași lungi. Și până când mă voi face bine, toate acestea trebuie să înceteze.

O salva de el însuși, era clar. Însă el era tocmai lucrul pe care ea îl voia mai mult decât orice, bolnav sau nu. Voia să îi pomenească de progresele pe care le făcea cu recuperarea lui, de plimbările cu trăsura și prin grădină, dar știa că el va susține că acele acțiuni erau mult prea puțin semnificative.

– Și dacă nu vei fi niciodată capabil să alegi?

– Atunci îți va fi mult mai bine fără mine, crede-mă.

Ea privi liniile încordate ale umerilor lui, spatele lui rigid, și i se frânse inima. Quint era extrem de încăpățânat când nutrea convingerea că avea dreptate. Totuși, trebuia să încerce să-l facă să se răzgândească.

– Nu-mi va fi, iar tu meriți să fii fericit. Haide să încercăm să fim fericiți împreună.

– Nu, vom sfârși prin a fi amândoi nefericiți. A fost o greșeală. Nu ar fi trebuit să îngădui niciodată să se întâmple toate astea.

– Să îngădui?

Simți că o cuprinde furia și să lăsă purtată pe aripile ei, căpătând astfel curaj.

– Tu ai îngăduit? Într-adevăr, Quint, a fost foarte generos din partea ta. Îți voi fi mereu recunoscătoare că mi-ai dăruit oportunitatea de a împărți așternutul cu tine.

– Nu te prinde maliţiozitatea. Știi foarte bine ce-am vrut să spun.

– Nu, nu știu ce ai vrut să spui. Vrei să spui că ce s-a întâmplat între noi a fost o greșeală și că nu trebuie să te contrazic? Să mă retrag spășită? Nu, nu o voi face. Te înșeli. La fel cum te înșeli cu privire la boala ta. Te porți de parcă ești prima persoană care

a fost împușcată și a supraviețuit. Da, ai avut febră și era să mori, Quint, dar ai supraviețuit. Și...

– Este a doua oară când o spui. De unde știi de febră? O scrută insistent, arzând-o cu privirea lui pătrunzătoare. Apoi își dădu seama. Dumnezeule, tu ai fost. Se frecă pe frunte, făcând o grimasă. Credeam că mi-am imaginat că un bărbat ciudat venise noaptea în camera mea. Dar m-am convins că trebuia să fie unul din membrii personalului, însă tu erai. *La naiba!*

Blestemele care ieșeau din gura lui nu făcură decât să o înfurie mai mult.

– Da, ți-am salvat viața. Te-am smuls din ghearele morții. Te-am spălat, ți-am schimbat așternuturile, te-am hrănit... Și aș face-o din nou, dacă ar fi necesar. Nu dovedește decât că, deși înnebunești, ceea ce nu cred, ar trebui să primești cu brațele deschise timpul care ți-a mai rămas, în loc să îți plângi de milă.

– Habar nu ai despre ce vorbești. Eu l-am văzut pe tata adâncindu-se în nebunie, nu tu. Am asistat la efectul pe care l-a avut boala lui asupra mamei mele. Își trecu degetele prin păr. Nu voi face pe nimeni să treacă prin așa ceva.

– Nu ești tatăl tău, spuse ea pe un ton mai blând. Iar eu nu sunt mama ta. Nimeni nu știe ce îți rezervă viitorul, și să iubești pe cineva înseamnă să fii dispus să înfrunți laolaltă cu omul acela viitorul. Înseamnă că vă e mai bine împreună decât separat.

El clătină din cap.

– Nu o voi face, Sophie. Nu te voi trage după mine.

Știa că ținea la ea, dar nu-i declarase. Trebuia să-l întrebe, oricare ar fi fost răspunsul lui, căci era mai bine să știe cum stăteau lucrurile. Își făcu curaj.

– Mă iubești?

– Nu.

Privirea lui nu se clinti nici o clipă și aproape că părea să îi pare rău, de parcă știa cât de dureros era să recunoască.

– Și chiar dacă aș spune „da", tot nu ar conta. Nu mă pot căsători cu tine. Nu aveam nici un drept să las lucrurile să avanseze...

Ea ridică o mînă, oprindu-l. Avea un nod în gât care amenința să o înece. Se chinui să tragă aer în piept. Corsajul o împungea în coaste și se strădui să-și recapete stăpânirea de sine. De fapt, ce mai era de spus? Era vital să plece, dar nu înainte de a-și recăpăta un dram de demnitate.

– Atunci, ai dreptate. Merit mai mult. Merit pe cineva care mă iubește și care nu vrea doar să se culce cu mine, ci și să mă ia în căsătorie. Nu voi mai face această greșeală vreodată.

Se întoarse pe călcâie și dispăru în întunericul reconfortant al pasajului secret. Se întoarse în noapte, singură, acolo unde îi era locul.

Capitolul 21

Piațetă aflată peste drum de casa lui Sophie era goală la acea oră a dimineții, numai păsările fiind atât de nepretențioase încât să se treazească așa devreme. Sophie se așeză în fața Juliei și a lui Maggie, apoi își deschise umbreluța de soare pentru a-și feri chipul de soarele neobișnuit al dimineții. Prietenele ei sosiseră pe nepusă masă – probabil pentru că soții lor le informaseră în legătură cu masa servită la Quint – și ceruseră să o vadă. Știind cam în ce direcție avea să o apuce conversația, Sophie sugerase să iasă din casă, lăsând în urmă armata omniprezentă de urechi ciulite.

– Cum e Harry? o întrebă pe Julia.

– Pretențios. Seamănă teribil cu Colton, răspunse Julia, iar chipul ei frumos se îndulci o clipă. Dar e un scump, iar Olivia e încântată că are un frățior.

Zâmbi, fericită pentru prietena ei, și se întoarse spre Maggie.

– Și luna ta de miere? Cum a fost?

Contesa de Winchester, răvășitoare cu părul ei negru și ochii verzi, radia.

– Încântătoare. Jur că am văzut aproape toate colecțiile și muzeele de pe continent. Simon a fost foarte răbdător.

– Nu mă îndoiesc că a meritat efortul, spuse Julia, zâmbind cu subînțeles.

– Da, așa e, răspunse Maggie, zâmbind larg.

Se lăsă o liniște apăsătoare, iar Sophie știa ce o să urmeze. Prietenele ei nu veniseră să bârfească sau să-și împărtășească poveștile despre evenimentele recente din viețile lor; veniseră să primească răspunsuri de la ea. Iar așteptarea era agonizantă.

– Eu și Quint am fost amanți, dar s-a terminat totul acum, spuse ea pe nepusă masă.

Julia își încleștă fălcile, iar buzele i se albiră.

– Amanți? repetă ea. Tu și Quint. Chiar s-a... culcat cu tine?

– Da. Ce este atât de surprinzător? Poate că sunt fată bătrână, dar...

– Nu ești fată bătrână, o întrerupse Maggie, întinzând mâna să-i cuprindă genunchiul. Ești frumoasă și plină de viață, Sophie. Ce bărbat nu te-ar vrea? Cred că Julia dorea să spună...

– Vreau să spun, de ce nu a obținut un certificat special? izbucni Julia, cu ochii albaștri scânteind. Dacă ți-a luat inocența, ar trebui să te ia în căsătorie. L-a refuzat tatăl tău?

– Nu a vorbit cu tata. Dar toate acestea sunt irelevante, pentru că nu ne vom mai vedea.

Maggie clipi, iar Julia rămase cu gura căscată.

– S-a despărțit de tine după ce ți-a răpit inocența? Ducesa sări în picioare. Îi voi spune lui Colton să îl provoace! E... dezgustător! Nu aș fi crezut vreodată că e atât de netrebnic.

– Nu îi poți spune lui Colton să îl provoace. Și de unde știi că nu eu sunt cea care a vrut să se despartă? Trase aer adânc în piept. Știu că vreți să mă ajutați, dar povestea ne privește pe mine și pe Quint. Și nu el mi-a luat inocența. Asta s-a întâmplat – flutură dintr-o mână – cu ceva vreme în urmă.

Julia se lăsă brusc pe scaun, iar pe chip i se citea confuzia și surpriza.

– Ce? Când? Nu mi-ai spus niciodată. Cine a fost?

– S-a întâmplat în timpul debutului meu și a fost o greșeală. El... Râse cu amărăciune. M-a convins că plănuia să-mi ceară mâna, propunându-mi să anticipăm noaptea nunții. Dar nu a fost sânge deloc și, în plus, mi-a plăcut, așa că...

– Așa că a presupus că nu era prima dată, șopti Maggie, cu ochii umezi de compasiune. O, draga de tine.

Bineînțeles că Maggie înțelegea, dat fiind că îndurase un scandal în urma căruia fusese obligată să se căsătorească cu cineva de două ori mai vârstnic decât ea, deși nu fusese vina ei. Sophie le zâmbi amar.

– S-a căsătorit cu altcineva și s-a mutat. Până la urmă, a fost o nereușită cu noroc.

– Nu pot să cred că nu ai suflat o vorbă, spuse Julia încet. De aceea te opuneai atât de abitir căsătoriei, pentru că nu voiai să afle nimeni.

– Da.

Vedea cât de tare o rănise această dezvăluire pe prietena ei cea mai bună, gândul că Sophie avusese secrete față de ea.

– Cine a fost?

– Nu îți voi spune. Cunoscându-te, te vei duce la ușa lui și îl vei pocni în cap cu o tigaie. Nu pomeni că îi dăduse un pumn lui Robert și că, probabil, avea să-l înfrunte într-un duel, în zorii zilei. E lipsit de importanță.

Maggie clătină din cap.

– Toate bune și frumoase, dar nu ești văduvă și nici o persoană cu reputație dubioasă, Sophie. Quint cunoaște regulile societății. Dacă s-a culcat cu tine, ar trebui să te ia în căsătorie.

O pasăre ciripi în apropiere, iar Sophie încercă să se decidă cât de mult să le spună. Le povestise Quint lui Colton sau Winchester despre boala lui? Nu putea dezvălui ceva atât de personal, nu când el se lupta să împiedice pe toată lumea să afle. Însă prietenele sale nu aveau s-o lase să scape fără să le ofere niște răspunsuri. Astfel că le dădu singurul răspuns care i se păru satisfăcător:

– M-a cerut și am refuzat.

Julia se lăsă pe scaun.

– Te-a cerut în căsătorie și ai spus nu?

– Da, se forță Sophie să spună, minciuna arzându-i pieptul.

Amândouă femeile se frământau. Schimbară o privire îngrijorată, așa că Sophie le spuse:

– Nu sunt sigură că ne-am potrivi. Am stat necăsătorită atâta timp, încât pare nesăbuit să mă reped la vârsta mea.

– I-ai spus lui Colton că Quint nu te-a cerut.

– Am mințit.

– Dacă e adevărat, spuse Julia, atunci de ce arăți atât de rău? Parcă nu ai fi dormit toată noaptea.

„Pentru că nu am dormit."

Julia nu-i dădu ocazia să răspundă, spunând:

– Colton mi-a spus de prânz și de felul în care v-ați purtat tu și Quint unul față de celălalt. Zicea că nu l-a mai văzut niciodată astfel în preajma unei femei. Ba chiar s-a duelat pentru tine.

Și te cunosc. Nu te-ai băga niciodată în așa ceva, nu cu un bărbat precum Quint, dacă nu ai avea sentimente pentru el.

– S-a duelat? Lui Sophie i se strânse stomacul. Când? Și cu cine?

– Nu știai? întrebă Maggie.

– Nu, abia șopti Sophie.

Doamne, ar fi putut fi ucis. De ce Dumnezeu s-ar fi duelat, dacă credea că practica aceasta era barbară?

– L-a învins pe contele de Reddington. În sala lui de bal, cu sabia. Era cât pe-aci să-l omoare, din câte am înțeles. Colton și Winchester i-au slujit drept secunzi.

Șocul o lăsă fără cuvinte. Se luptase cu Reddington pentru ea – pentru Sir Stephen, de fapt – și câștigase. Cum le explicase despre Sir Stephen lui Colton și Winchester?

Își reaminti de seara trecută.

„Mă iubești?"

„Nu."

Acum știa că mințise. Quint nu s-ar fi duelat pentru onoarea ei dacă nu ar fi iubit-o. O mică parte din nefericirea care îi apăsa inima se evaporă. Își dorea să fi fost acolo, să îl vadă învingându-l pe porcul de Reddington.

Nu că informația aceasta schimba ceva între ei. Vorbise serios când se văzuseră ultima oară – merita pe cineva care voia mai mult decât o tăvăleală rapidă. Deși Quint credea că o salva de o soartă îngrozitoare, avea nevoie de un bărbat care să nu poată trăi fără ea. Un bărbat care să vrea să-i fie alături la bine și la rău.

Un bărbat care să nu renunțe la ea cu atâta ușurință.

– Quint și Simon au fost prieteni apropiați în ultimii câțiva ani, Sophie, spuse Maggie cu blândețe. Iar soțul meu este îngrijorat. Și supărat. Quint a spus că nu se poate căsători cu tine, că nu se poate căsători cu nimeni, iar Simon crede că are legătură cu motivul pentru care Quint trăiește retras în ultima vreme. Știi ceva despre asta?

Ar fi trebuit să știe că problema nu va dispărea atât de ușor. Însă nu avea să îngăduie ca toată lumea să-l creadă un desfrânat pe Quint, care seduce femei la tot pasul, și nici nu voia să fie

cauza tensiunii dintre el și cei mai buni prieteni ai lui. Mai bine să creadă rău despre ea.

– Ca să fie clar, m-a cerut, iar eu l-am refuzat. Și nu știu despre ce vorbește Winchester. De fapt, Quint s-a plimbat cu mine cu trăsura acum câteva zile. Vă asigur că a ieșit din casă.

Julia oftă din rărunchi, iar Maggie se încruntă. Vinovăția o apăsa nemilos pe Sophie, atât pentru minciună, cât și pentru că păstra secretul asupra lui Sir Stephen, ceea ce o făcu să fie și mai nefericită.

– Și spui că s-a terminat? întrebă Julia în cele din urmă, deși părea că încă avea dubii.

– Da. Fără îndoială. Ne-am venit amândoi în fire.

– Ei bine, e ceva, spuse Maggie. Presupun că va trece totul în câteva săptămâni. Dar aș vrea să te mai gândești. Quint e un bărbat bun. Ar fi un soț excelent. Nu te-ai plictisi niciodată și nu și-ar lua nicicând vreo metresă.

– Dorințele mele nu prea contează, căci tata mi-a găsit soț.

– Pe cine? țipă Julia. A fost anunțată logodna?

– Nu, nu până la finalul sezonului. Și refuză să-mi spună numele bărbatului. Tata e convins că aș găsi o cale să îl pun pe fugă.

– Așteaptă, lasă-mă să înțeleg, spuse Maggie. Tatăl tău te forțează să te căsătorești cu cineva pe care nu îl cunoști, când te-ai putea mărita, în schimb, cu Quint? Nu e logic, Sophie.

Într-adevăr, nu era, dacă nu luai în considerare sentimentele lui Quint cu privire la acest subiect.

– Sper să îl conving pe tata să se răzgândească. Nu cred că va merge până la capăt.

Dar, de fapt, ce mai conta acum? Nu îl putea avea pe Quint și oricine altcineva era un substitut nepotrivit. Poate că ar trebui să cedeze pur și simplu și să încheie povestea.

Ceea ce nu dovedea decât că era dusă și că își pierduse mințile.

Maggie și Julia schimbară priviri îngrijorate. Apoi, Julia se uită într-o parte și își încrucișă brațele, mișcare pe care Sophie o recunoștea, după atâția ani de prietenie. Julia era rănită.

Și cenzura aceea tăcută o rănea pe Sophie ca nimic altceva. Ea și Julia se împrieteniseră repede, cu mulți ani în urmă, un fel de club secret al femeilor imperfecte, care erau diferite de restul: Julia, abandonată de soțul ei, însă virgină, iar Sophie, care nu mai

era inocentă, însă nu era potrivită pentru căsătorie. Nu se gândise niciodată că și-ar putea pierde cea mai bună prietenă.

– Îmi cer scuze, spuse ea pe neanunțate. Știu că sunt multe așa deodată.

– Într-adevăr, recunoscu Julia, care nu ocolea niciodată adevărul. Și nici măcar nu e totul. Maggie s-a întâlnit cu Pearl Kelly recent. Așa că poate ai vrea să ne explici în ce mai ești implicată cu ea?

Quint încheie exercițiile de respirații adânci, simțindu-și trupul relaxat și mintea liniștită. Pulsul îi încetinise considerabil, ajungând să fie o bătaie egală și plăcută în piept. După ce se ridică și se întinse, trebui să recunoască faptul că existau beneficii evidente chiar și după câteva ședințe de meditație. Se simțea... mai calm. Fiecare articulație și mușchi erau relaxate, ca și când tocmai s-ar fi golit înlăuntrul lui Sophie.

Iar gândul acela îl deprimă îngrozitor.

Înaintă pe aleea grădinii înspre casă. Noapte era răcoroasă și liniștită. Canis lipăia la picioarele lui, până și câinele fiind ciudat de liniștit. Quint spera pe jumătate că Sophie va ignora discursul său de cu o seară înainte, intrând în fugă pe poartă. Strigând la el. Spunându-i că se înșela. Sărutându-l.

„Mă iubești?"

„Nu."

Ce minciună sfruntată spusese. O iubea aproape din primul moment în care o văzuse, cu șapte ani în urmă, la un bal, în rochia aceea alb cu roz. Îl privise pe sub genele dese și castanii, cercetându-l, și îi simțise privirea pătrunzătoare până în măduva oaselor.

Cu toate acestea, era mai bine să nu îi spună. Nu o putea lua în căsătorie, și prelungirea acestei... aventuri a lor nu avea decât să o rănească și mai tare.

Când urcă pe treptele terasei, observă licărul slab al unei lumânări pe coridorul principal, lângă biroul său. Unul dintre servitori? Avea reguli stricte cu privire la intrarea în birou. Nimeni nu avea permisiunea să intre acolo fără ca el să fie prezent. Privi în timp ce lumina dispăru. Ciudat. Grăbindu-se, se uită după sursa de lumină.

Ochii lui erau obișnuiți cu întunericul, așa că vedea fără probleme în penumbră. Ușa biroului era încuiată. Intrarea era pustie și nu se vedea nimeni pe scări. Verifică micul dulap folosit pentru haine. Nimic.

Atunci de unde venise lumina?

Se frecă pe frunte. Nu era logic. Văzuse o lumină... nu-i așa? Dar nu se afla nimeni acolo, asta era sigur. Îi juca mintea feste?

Și el care credea că se face mai bine.

– La naiba, mormăi în barbă.

Se auzi o bătaie în ușă, care îl făcu să tresară. Era aproape miezul nopții. Cine Dumnezeu...? Inima începu să-i galopeze, plină de speranță. Fără să se gândească, se duse și deschise ușa iute.

În prag stăteau contele și contesa de Winchester. Winchester avea maxilarul încordat, iar fruntea lui Maggie era încrețită de grijă. Quint oftă în sinea lui.

– Bună seara, Quint. Pot să intru? întrebă Maggie.

Quint făcu un pas în spate.

– Desigur.

Ținu ușa, lăsându-i să intre. Prietenii săi pătrunseră în casă, dar Winchester se întoarse către soția lui.

– Te aștept în trăsură, draga mea.

O sărută pe frunte și îl privi crunt pe Quint, avertizându-l. Quint încuviință din cap, înțelegând. O va asculta pe Maggie și va avea grijă să nu o rănească sau să nu o jignească în nici un fel și așa mai departe.

Winchester se întoarse și se îndreptă către ușa de la intrare, închizând-o în urma lui.

– Ne așezăm? o întrebă Quint pe contesă, scoțând cheia biroului din buzunar. Descuie ușa și i-o deschise. Ți-aș oferi o băutură, dar nu am alcool la îndemână.

– E în regulă. Am băut destulă șampanie la cina aceea politică plicticoasă la care am mers în seara aceasta. Își scoase mantia și o așeză pe brațul canapelei, scoțând la iveală o rochie de seară de culoarea smaraldului întunecat. A fost singurul fel în care am putut-o suporta.

– Din nefericire, cred că te așteaptă multe altele în viitor.

El se lăsă pe fotoliu, după ce ea se instală pe perne.

– Știu, dar și eu îl târăsc la expoziții și prelegeri de artă, așa că nu mă pot plânge. Că veni vorba, ai văzut expoziția Guardi?

– Nu. Se mișcă, stânjenit. Cât îi spusese Winchester soției sale? Sunt ocupat cu un proiect în perioada aceasta.

Ea își împreună mâinile în poală, părând incredibil de aranjată pentru o femeie pe care aristocrația o botezase Târfa pe jumătate irlandeză. Era explicabil de ce ea era cea care îl vizita, având în vedere că trecuse printr-o serie de frământări în scurta ei viață. Îi plăcea de Maggie. Era inteligentă și onorabilă, ca să nu mai spună că îl punea pe Winchester la punct. Era greu să urăști o femeie care putea face lucrul acesta.

– Nu știu exact de ce sunt aici, Quint. În nici un caz nu te voi mustra. Râse înfundat și ridică mâinile în semn de predare. Dumnezeu știe, sunt ultima persoană care ar arunca cu pietre când vine vorba de necuviință. Dar simt că pot vedea situația ceva mai obiectiv. Soțul meu este... Ei bine, rareori l-am văzut atât de furios și de frustrat. Și Julia e la fel de aprinsă în privința aceasta. Amândoi consideră că ar trebui să vă încuie, pe tine și pe Sophie, într-o încăpere cu un preot și să nu vă dea drumul până când nu vă veți căsători.

Quint răsuflă, clătinând din cap. Nu avea cum să scape de ducesă. Sau de Winchester.

– Nu mă pot căsători cu ea.

Maggie încuviință din cap.

– Interesant. Ea a spus că ai cerut-o și că a refuzat.

I se strânse pieptul și simți că îl ard plămânii pentru o secundă interminabilă. Sophie încercase să-l protejeze, să își asume ea vina mai degrabă decât să îl învinovățească pe el. Deși gestul îl înduioșa, nu putea îngădui ca ea să mintă de dragul lui.

– Încearcă să îi împiedice pe Colton și pe Winchester să mă sugrume. Nu am cerut-o în căsătorie și nu o voi face.

– De ce nu? întrebă ea calm, cumpătat, iar ochii ei verzi erau plini de curiozitate, nu de furie. Deodată simți nevoia de a-i împărtăși adevărul, în loc să se ascundă în spatele unor noi minciuni.

– Tatăl meu a înnebunit. Știai asta?

– Nu, dar a murit când aveai...

– Șase ani.

– Cu ceva timp înainte ca eu să mă nasc. Și condoleanțele mele, Quint. Trebuie să fi fost traumatizant pentru un copil atât de mic.

– A fost, recunoscu el. A doborât-o pe mama. Se iubeau foarte mult. Iar pentru mine, ei bine, eu am sperat mereu că, dacă voi munci și dacă voi rămâne concentrat și voi studia, voi evita soarta tatălui meu. Dar m-am înșelat.

– Ce vrei să spui?

Îi povesti despre febra de după împușcătură, cum era cât pe-aci să moară, despre crize, despre groază și despre dorința de a rămâne în casă. Acum că își dăduse drumul, nu se mai putea opri.

– O, îngrozitor, spuse ea în șoaptă după ce termină. Îmi pare foarte rău. Habar nu aveam. Am presupus că ți-ai revenit și nu ne gândeam... Voiam să vii la nuntă, desigur, dar Simon s-a grăbit să obțină un certificat special și știa că ești...

– Nu îți face griji, o întrerupse el. Tu și Simon erați fericiți și o meritați. Nu vă port pică pentru faptul că nu v-ați ocupat de asta, după ce ați stat departe unul de altul atâția ani.

– Iar Sophie, îl îndemnă ea. Care este locul ei în toată povestea? El ezită să răspundă, iar Maggie continuă: Știu de Sir Stephen și de investigațiile ei legate de crimele de pe râu. Înțeleg că venea la tine să caute ajutor. Spune-mi ce îmi scapă.

El deschise gura să mintă, pretinzând că Sophie nu înseamnă nimic pentru el, dar nu o putu face.

– Înțeleg, spuse Maggie, iar chipul i se îndulci. Așa mă gândeam și eu. Îți dai seama că ai încurcat toată treaba, nu-i așa? Tatăl ei intenționează să o căsătorească la sfârșitul sezonului. Va trebui să se mărite cu un străin, când, de fapt, s-ar putea mărita cu tine.

Nu o vedea pe Sophie măritându-se cu altcineva. Nici măcar nu putea înfrunta gândul că între coapsele ei s-ar putea afla un alt bărbat, dăruindu-i plăcere... dăruindu-i copii. În piept i se puse un ghem cât o rodie. Merita să fie fericită; pur și simplu nu voia să știe nimic despre căsătoria ei.

– Nu pot...

Ușa se deschise brusc și Taylor dădu fuga înăuntru. Avea ochii mari de frică.

– Milord, îmi cer iertare, dar m-am gândit să vă spun să veniți imediat. Servitoarea lui Lady Sophia e la ușa din dos. Sir Stephen a fost răpit.

Alice stătea la ușă, frângându-și mâinile, cu chipul palid.

– Băiatul, cel de la Black Queen, îl plătește pentru informații. I-a văzut luând-o în seara aceasta, milord.

Stomacul lui Quint se strânse ghem.

– Ai vorbit cu băiatul?

Ea încuviință din cap.

– Cu nici un sfert de oră în urmă. A venit ieri la mine, după ce s-a întâmplat.

– Era la Black Queen?

– Da. Chiar afară. A spus că au tras-o pe o străduță lăturalnică...

Vocea i se înecă în suspine și își apăsă pumnul pe gură.

– Quint, spune-i să intre, zise Maggie din spatele lui. Alice, vino și stai jos.

Quint o conduse în bucătărie și o așeză pe un scaun. Winchester venise și el între timp, laolaltă cu Taylor, dar Quint nu era atent la nimeni în afară de servitoarea lui Sophie.

– A spus ce s-a întâmplat după aceea?

În capul lui se desfășurau scenarii diferite, nici unul bun.

– Au legat-o și i-au pus un sac pe cap. A spus că s-a zbătut, dar au băgat-o într-o trăsură. S-au îndreptat înspre Bishop's Gate. Asta e tot ce a văzut înainte de a veni la mine.

– Cine sunt „ei"? Oamenii lui O'Shea?

– Un bărbat pe care nu l-a recunoscut și lordul Tolbert.

– O, Dumnezeule, spuse Maggie în șoaptă.

– Ce-mi scapă? întrebă Winchester. Quint nu făcu decât să-și frece fruntea. Fusese atât de sigur că Tolbert nu era responsabil de crime. Era clar că se înșelase. Tolbert o luase. Dar unde o dusese?

Se forță să-și stăpânească panica provocată de răpirea ei și furia că nu era capabil să o protejeze. Nu avea timp pentru remușcări acum, până când nu va o găsi. „Gândește!" își porunci el.

Alice spuse:

– Am rugat-o pe milady nu se întoarcă acolo. „Este prea primejdios", i-am spus, dar a primit un bilet, știți. În care i se spunea

că în seara aceea va fi răpită altă fată. Însă doamna s-a grăbit mult prea tare să se întoarcă acolo, după ce fusese ultima dată.

– Ultima dată? întrebă Winchester ridicând vocea.

– Da, milord. Aseară doamna a aflat că O'Shea trimitea bilete la Whitehall. I s-a părut ciudat. Mie, mai curând primejdios.

– Nu se întâmplă nimic în cluburile lui fără să știe, îi spuse Winchester lui Quint.

Era un punct de plecare la fel de bun ca oricare altul, presupuse Quint.

– Atunci haide să mergem, vom lua trăsura voastră.

Dădu fuga spre trepte.

– Vin și eu, o auzi pe Maggie spunându-i lui Winchester.

– În nici un caz, răspunse Winchester repezit, apoi își îndulci glasul, murmurând ceva la urechea soției lui.

Quint nu mai apucă să audă ce-i spusese, căci dădu fuga pe scări spre ieșire.

Deschise ușa. Trăsura lui Winchester aștepta, cu birjarul pe capră.

– Milord! Răsucindu-se, îl văzu pe Taylor apropiindu-se, cu un pistol în fiecare mână. Poftiți. S-ar putea să aveți nevoie de ele. Majordomul întinse armele, arme pe care Quint nu le mai văzuse niciodată.

Quint se uită la Taylor.

– De ce are un majordom pistoale încărcate, gata pregătite?

Obrajii tânărului se îmbujorară.

– Pentru protecție, milord.

Răspunsul nu îi satisfăcu toate întrebările care îi năvăleau în minte, dar le îndepărtă, pentru a se ocupa de ele mai târziu.

– Dă-i-le lordului Winchester, te rog.

– Ce să-mi dea? întrebă Winchester, venind lângă el.

– Pistoalele.

Quint făcu semn cu bărbia înspre arme, iar Winchester le luă.

Quint trase adânc aer în piept în prag, făcându-și curaj.

– Haide să mergem.

Câteva secunde mai târziu, cei doi porneau spre partea de est a Londrei. Quint își ținea ochii strâns închiși, respirând regulat și profund. Se concentra asupra lui Sophie. Ochii căprui,

cu scânteieri aurii. Genele lungi. Zâmbetul ei fugar. Felul în care râdea. Gustul ei. Cum se înfiora când o mângâia.

– Am trimis-o pe Maggie să îl cheme pe Colton. Ne vom întâlni cu el acolo.

Quint încuviință din cap, cu pleoapele închise strâns. Trebuia să o găsească pe Sophie înainte să se întâmple ceva îngrozitor. Era numai vina lui.

Dacă ar fi fost posibil să își dea o palmă, în ipostaza în care se afla în clipa aceea, Sophie ar fi făcut-o rapid. Dar fusese atât de proastă.

Ceva mai devreme primise prin Alice un bilet nesemnat, prin care Sir Stephen era informat că Tolbert plănuia să răpească o altă fată în seara aceea. Astfel că atunci când Tolbert apăruse la Black Queen, Sir Stephen, înarmat cu un pistol și un cuțit, îl urmase. Nu avea să-l mai piardă cu nici un preț și în seara aceea. Era posibil ca biletul să fie o minciună, dar în caz contrar, voia să vadă ce făcea Tolbert.

Acesta își petrecuse seara la masa de ruletă, pierzând încontinuu, până când un bărbat solid pe care îl recunoscu drept unul dintre oamenii lui O'Shea veni și îi șopti ceva la ureche lui Tolbert. Încuviințând din cap, acesta își luase lucrurile și plecase. Sophie dăduse fuga după el, însă descoperise că nu se întorsese la trăsură. În schimb, se plimba hotărât pe alee, învârtindu-și bastonul și fluierând. Îl urmase de la distanță, așteptând să vadă unde se va duce. De ce nu își luase trăsura?

Zgomotul de încăierare din spatele ei fusese singurul avertisment, înainte de a simți că o mână o apăsa cu duritate pe gură. A fost cuprinsă de brațe puternice, iar mirosul de tutun și de sudoare era atât de puternic, încât aproape îi întorsese stomacul pe dos. Se lăsase moale, sperând că i se va da drumul, și chiar se întâmplase lucrul acesta, însă doar pentru o jumătate de secundă. Țipase, rugându-se ca Jenkins să o audă, dar bărbatul înjurase și o ridicase iute înapoi, strângând-o mai tare de data aceasta.

– Frumoasă încercare, spusese el, strângând-o și lăsând-o fără aer.

Încercase să-și strecoare mâna în buzunar după cuțit, în timp ce el o târa pe o străduță lăturalnică din apropiere.

Când bărbatul întinsese mâna după o bucată de funie, se zbătuse. Își folosise picioarele, lovind în ce nimerea. Îl mușcase de mână. Se smucise, se răsucise, țipase și făcuse tot ce-i trecuse prin cap... dar un alt bărbat, pe care nu-l putea vedea, sosi în spatele ei și se trezi imobilizată în scurt timp. Stomacul i se făcuse ghem când văzuse că îi aruncaseră pistolul și cuțitul.

După aceea totul se desfășurase repede. O legaseră de mâini, îi puseseră un căluș și un sac de pânză pe cap. O lovitură în falcă o luase prin surprindere, deși nu ar fi trebuit, și căzuse pe caldarâmul tare și umed de pe străduță. O legaseră de picioare și o ridicaseră fără menajamente.

Fusese apoi aruncată într-o trăsură, care mergea de ceva vreme. Habar n-avea unde se afla, din nefericire, când în cele din urmă se opri. Sacul de pe cap nu îi stânjeneala doar vederea și auzul, ci și mirosul. O cuprinse o presimțire neagră care îi clocotea în piept când se trezi ridicată și dusă pe o ușă. Apoi urmară niște scări.

Încercă să controleze isteria care o cuprindea. „O, Doamne, voi muri aici." O să moară și nu îl va mai vedea niciodată pe Quint. Nu îl va mai vedea niciodată pe tatăl ei, pe mama ei vitregă sau pe Julia. De ce se încumetase să plece noaptea singură? Spera că Jenkins îi urmărise pe cei care o răpiseră, dar nu putea conta pe asta. Nu putea conta pe nimeni altcineva în afară de ea însăși. Trebuia să rămână calmă și să nu-și piardă mințile. Era cea mai bună șansă de a rămâne în viață.

Se deschise o ușă. Aerul dinăuntrul sacului era încins și umed, făcând-o să respire cu greu.

– Excelent. Pune-o aici, te rog.

Vocea profundă și aleasă era ușor voalată de cârpă, dar simțea că o recunoaște. O auzise undeva. Cine era?

Apoi căzu, neputincioasă, și se izbi de podea cu o bufnitură. Durerea îi explodă în partea dreaptă, lăsând-o fără respirație câteva secunde. „La naiba!"

Sacul îi fu ridicat de pe cap. O ardeau ochii, chiar și în lumina slabă a lămpii, și nu avu de ales, trebuind să strângă din pleoape. După câteva secunde clipi, lăsându-și ochii să se obișnuiască cât

mai repede cu lumina din jur. Era într-un dormitor. Lângă un perete se afla un pat simplu, iar de cealaltă parte a încăperii, o masă lungă. Câteva scaune erau împrăștiate ici-colo, însă nimic altceva. Doi bărbați o priveau țintă.

Tolbert, cu o expresie îngâmfată, și lordul Hudson... bărbatul de la Ministerul de Interne. Cel care o abordase la balul de la Portland. Zâmbea afabil, sprijinindu-se de bastonul din mâna stângă.

– Lady Sophia. Sunt foarte recunoscător că ai putut să te alături micului nostru grup.

Capitolul 22

Quint nu avea să afle niciodată cum de reușiseră Winchester și Colton, însă cei doi izbutiseră cumva să-l convingă pe O'Shea să vină la trăsură, la cererea lui. Oricâte progrese ar fi făcut în ultima vreme, gândul de a intra într-un loc aglomerat, destinat jocurilor de noroc îl îngrozea. Existau toate șansele să fie bine, odată ajuns înăuntru... dar putea la fel de bine să sufere de un atac de panică. Să aibă o criză acum, când trebuia să fie atent și stăpân pe sine pentru a o ajuta pe Sophie, nu era un risc pe care voia să și-l asume.

– Și ce vă face să credeți că știu ce s-a întâmplat cu domnia sa? întrebă O'Shea de pe locul de vizavi.

Winchester stătea în trăsură, lângă Quint, în timp ce Colton și Fitzpatrick, servitorul ducelui, stăteau de pază afară.

Quint spuse lucrul vădit.

– Pentru că știai că ea și Tolbert sunt aici, în local. L-ai plătit să o răpească?

O'Shea râse auzindu-l.

– Nu i-aș da bani lui Tolbert nici dacă mi-ar promite o oală cu aur din care curg safire.

– Dar ai văzut-o aici mai devreme.

– Într-adevăr, așa e, milord. Și asta, după ce i-am spus să nu se mai întoarcă. Scoase un sunet de dezamăgire. Chiar credeam că e mai deșteaptă de atâta.

– Cine a luat-o? întrebă el scrâșnind din dinți.

O'Shea își vârî mâna în haină și scoase un recipient de metal.

– Bem ceva? S-ar putea să mă convingeți să vă răspund dacă mi-ați arăta mai mult respect, milord.

– Nici o șansă. Chiar dacă aș bea, ceea ce nu e cazul, nu aș bea cu un om care permite ca angajatele sale să fie ucise și nu mișcă nici măcar un deget în privința aceasta.

Winchester se încordă, dar O'Shea nu făcu decât să zâmbească atotștiutor și desfăcu sticla. O duse la gură și înghiți.

– Și ce vă face să credeți că nu am făcut nimic, milord? Poate că m-am ocupat de situație în felul meu.

– Nu cred asta, spuse Quint. Dacă ar fi așa, ucigașul ar atârna de Podul Londrei, spânzurat de măruntaie.

– Nu totul se rezumă la violență, milord. Sunt și alte căi de a folosi informația.

– Ceea ce înseamnă că îl șantajai pe ucigaș?

O'Shea ridică din colțul buzelor.

– Sunteți iute de minte. E plăcut să vezi că unele zvonuri sunt adevărate.

Quint îl ignoră.

– Ceea ce înseamnă că nu e Tolbert.

Tolbert nu ar fi fost niciodată în stare să facă față cerințelor unui șantaj. Quint avusese dreptate din capul locului. Dar dacă nu era Tolbert, atunci cine?

– Ceea ce înseamnă că nu e Tolbert, repetă O'Shea cuvintele lui Quint, trăgând încă o dușcă. Lord Winchester? spuse el, întinzând sticla. Vreți să gustați?

– Nu, spuse Winchester apăsat.

Ceea ce nu era surprinzător, dat fiind că Winchester trebuise să fie luat pe sus din biroul lui O'Shea ultima dată când băuseră împreună.

– Așadar, cine a fost? Cine a luat-o pe Lady Sophia?

– Tolbert trebuie să fie implicat, murmură Quint, răsucind informațiile în minte. Nu i-ai permite să intre în club dacă nu ar fi. Pentru ce îl foloseai? Închise ochii. Îl șantajai pe ucigaș, deci aveai nevoie de Tolbert... pentru că acesta îți aducea informații. Tolbert joacă în ambele tabere.

– Cum adică în ambele tabere? întrebă Winchester.

– Ar fi prea riscant pentru ucigaș să fie văzut cu fiecare fată, continuă Quint. Frecventând bordelurile, Tolbert vorbea cu fetele și aranja treburile pentru ucigaș. Ceea ce explică de ce Tolbert a fost ultimul care a văzut-o pe Pamela, cea mai recentă victimă, în viață.

– Mi-a luat trei fete înainte să mă prind, zise O'Shea. De-asta a trecut Tolbert la fetele de la Hartley. L-am amenințat că îi arunc fuduliile la porci dacă îmi mai ia din bunuri. Dar, ca să fiu cinstit, Tolbert nu știa că fetele vor fi omorâte. Credeau că erau angajate pentru un pic de sport mai dur.

– Dar când fetele au început să fie scoase din râu? Când au început ziarele să scrie?

– În cele din urmă m-a crezut, după ultima. Nu îl prea duce capul pe lordul Tolbert al nostru.

Inima lui Quint o luă la galop. Implicarea lui Tolbert însemna că era posibil să o fi livrat pe Sophie în mâinile ucigașului. I se strânse pieptul, iar sternul îi era apăsat de o greutate.

– Atunci pentru cine lucra Tolbert?

O'Shea se scărpină în falcă.

– Se pare că am ceva de care aveți nevoie, milord. Cred că cinstit ar fi...

– O mie de lire.

– Două.

– S-a făcut.

O'Shea puse sticla cu băutură deoparte și se lăsă pe scaun.

– Lucra pentru lordul Hudson. Îl cunoașteți?

Quint îngheță și îl luă amețeala. „Dumnezeule mare! Hudson. Ministerul de Interne." Se ciupi de arcada nasului.

– La Gauche. Desigur.

– Stânga? Despre ce vorbești?

Winchester își miji ochii albaștri, confuz și îngrijorat.

– Una din fete, explică Quint, cea de-a treia victimă, avea un client regulat. Îl numea La Gauche. Colega ei de cameră a presupus că porecla avea de-a face cu direcția erecției, dar, de fapt, se referea la partea în care se înclina. Hudson umblă cu un baston în mâna stângă.

– Dumnezeule, murmură Winchester. Hudson e nemilos. Toată lumea din parlament e speriată de moarte din pricina lui.

Quint știa exact cât de nemilos putea fi Hudson. Trebuiau să o găsească pe Sophie. Își miji ochii asupra lui O'Shea.

– Unde duce fetele?

O'Shea ridică mâinile.

– Nu știu decât că e un loc de lângă Blackfriars Bridge.

Era logic. Cadavrele apăruseră în aval, acolo. Făcu semn din cap înspre ușă, iar Winchester apăsă pe clanță.

O'Shea se ridică de pe scaun și se pregăti să iasă.

– Milord. O'Shea puse un picior pe treaptă, apoi privi peste umăr. Încă nu a omorât-o. Îi place să se joace cu ele întâi, să se asigure că sunt speriate bine.

Sophie încercă să înghită, în ciuda călușului, cu gura uscată de frică. Sau de groază? Sau o groază asemănătoare cu frica? „Dumnezeule." Era aproape isterică.

Mâinile îi amorțiseră, căci sfoara îi tăia pielea dureros. Încercase să lărgească nodurile suficient încât să-și elibereze mâinile, dar nu reușise. Dacă ar fi putut să-și păstreze cuțitul.

– Aceasta – Hudson își flutură mâna în direcția picioarelor ei – te prinde de minune. Nu mă gândeam că o femeie în haine bărbătești poate arăta atât de ispititor. Bravo, Sophia!

Tolbert o cerceta într-un fel care îi făcu pielea de găină.

– Nu e de mirare că nu ai vrut să te duelezi. Se frecă pe prohab prin pantaloni. Dacă aș fi știut mai devreme că ești Sir Stephen, rezultatul ar fi fost cu totul diferit. Păcat pentru tine.

– Dar norocul meu.

Ochii întunecați ai lui Hudson scânteiară și simți că o traversează un fior de la ceafă pe șira spinării.

– Atunci te las. Tolbert se întoarse și făcu câțiva pași spre ușă. Aștept o plată dublă față de cea obișnuită, mâine...

Hudson se mișcă de parcă ar fi fost în ceață, scoțând capătul bastonului și dând la iveală o sabie lungă și subțire. Într-o clipită îl izbi pe Tolbert în spate și Sophie nu văzu altceva decât mișcarea brațului lui și un șuvoi roșu împroșcând zidul din partea opusă. Tolbert se clătină, apoi căzu la pământ, cu o baltă de sânge formându-se sub el.

Îl...? Sophie privea îngrozită. Nu mai asistase niciodată la moartea cuiva. Și, cu siguranță, nu mai văzuse atâta sânge. „O, Dumnezeule." Simți că îi urcă fierea în gât și se forță să o trimită

înapoi. Trase aer adânc în piept, inspirând de câteva ori pe nas. Apoi o asaltă un miros metalic ciudat și o cuprinse amețeala. „Nu leșina. Rămâi trează."

Privi într-o parte, încercând să-și adune puterile. În timp ce Hudson era atent în altă parte, începu să tragă de nodurile din jurul mâinilor încă o dată. Trebuia să iasă de acolo. Sfoara era strânsă și fiecare mișcare îi mai smulgea o bucată de piele. Agonia o făcea să vrea să plângă.

– Poți să nu mai încerci să scapi de frânghie, spuse Hudson venind în spatele ei. Nu-l vedea și nu avea habar ce plănuia să facă, dar presupunea că nu urma ceva plăcut. Își făcu curaj. Îți faci rău degeaba. Ne vom distra noi doi.

Se aplecă și îi desfăcu călușul cu o mână. Cârpa căzu, și ea își mișcă falca înțepenită.

– Nici un țipăt, Sophia? râse el înfundat. Deși nu ar conta dacă ai face-o. Zona aceasta este absolut pustie.

– De ce mă aflu aici? întrebă ea răgușit.

– Credeam că e momentul să ne întâlnim în felul acesta. Începi să devii o pacoste. Bietul Tolbert, l-ai făcut să fie cam agitat în ultimele câteva zile.

Într-adevăr, bietul Tolbert. Sophie evită să privească înspre cadavru.

– Dar acum că e mort, poți să-mi dai drumul. Nu știu nimic, nu am nici o dovadă.

– Haide, acum. Credeai că Tolbert le ucidea pe fetele acelea. Nu vrei să ai ocazia să afli ce s-a întâmplat, de fapt?

Cu cât știa mai mult, cu atât era mai riscant pentru el să o țină în viață. Clătină vehement din cap.

– Nu. Poate să fie Tolbert, din partea mea. Nu am nevoie să cunosc adevărul.

– E mult prea târziu pentru asta. A sosit momentul să fim împreună.

Se duse la masa lungă și își așeză sabia pe ea. Nu observase până atunci, dar când se luptă să se ridice, văzu că pe aceasta se aflau și instrumente metalice. Cârlige și cuțite. O sticlă medicinală. Dumnezeule, acela era un fierăstrău de oase?

– Ușa e încuiată, îi spuse el observându-i mișcările. Nu există fereastră. Dacă te gândești să evadezi, să știi că n-ai nici o șansă.

Un fierăstrău de oase. Bila îi urcă din nou în gât și îi veni să vomite. Se luptă să nu plângă. El apăru în fața ei, ținând acum sticla cu medicament.

– Am câteva întrebări înainte să-ți dau asta.

Ridică recipientul maro.

– Ce este acela?

– Combinația mea specială. E aproape perfectă. Ar trebui să te mențină îndeajuns de lucidă încât să ne putem distra și suficient de docilă cât să te las cu mâinile libere.

Sudoarea i se adună între omoplați. „Ține-l de vorbă până îl vei putea distrage."

– Ce întrebări ai?

– Unde își ține Quint lucrarea? Știu că nu e în birou.

– Tu ai fost intrusul!

El făcu o grimasă, ofensat, ca și când i-ar fi cerut să-și lustruiască singur cizmele.

– Draga mea, alți oameni se ocupă de genul acesta de lucruri pentru mine. Deși, dacă aș fi fost eu, aș fi găsit cu siguranță ce căutam.

„Mă îndoiesc."

– De ce ești atât de disperat după lucrarea lui Quint?

– Unul dintre contactele mele, un important diplomat rus, mi-a descoperit... flutură dintr-o mână, căutând cuvântul. Mi-a descoperit munca, cu aceste fete, munca pe care ai urmărit-o cu atâta încăpățânare în ultimele luni. A dispărut, din nefericire, dar mi-a transmis un mesaj că nu mă va da în vileag dacă voi oferi ceva valoros guvernului rus. Soluția cifrului amantului tău îmi va sluji în acest scop, cu condiția să o termine.

Sophie încercă să nu reacționeze la cuvântul „amant".

– Atunci spune-i lui Quint să îți dea ce are până în momentul de față.

– Am făcut-o. A refuzat, ceea ce înțeleg. Bărbații ca mine și Quint urmăresc perfecțiunea. Nu ne place să lăsăm lucrurile pe jumătate făcute.

Înțelese amenințarea, că avea să controleze orice urma să se întâmple în încăperea aceea. Că nu va scăpa. Pulsul îi bubuia în urechi.

– Însă nu știu la ce lucrează și unde își ține hârtiile.

Intensitatea cu care o privea o tulbură. Parcă i-ar fi putut citi orice gând din minte.

– Minți, spuse el în cele din urmă. Bine. Îmi vei spune destul de curând.

Scoase dopul sticlei și se apropie, șchiopătând ușor fără baston.

– Așteaptă. Încercă să se dea înapoi, dar îi era imposibil, cu mâinile și picioarele legate. Nu vrei să faci asta. Tatăl meu...

– O fi puternic tatăl tău, draga mea, dar nu la fel de puternic pe cât sunt eu. Și am învățat să îmi acopăr greșelile.

Arată înspre locul în care zăcea cadavrul lui Tolbert, apoi păși înainte.

– Trebuie să știu ceva mai întâi, spuse, înainte ca el să ajungă la ea. Ai ucis-o pe Rose, fata de la Pretty Kitty?

Simți că întrebarea îl prinsese cu garda jos, după felul în care ezită.

– Da, dar nu am reușit să fac ce voiam cu ea. Mi-a provocat multe necazuri. A trebuit să îmi folosesc bastonul pe ea și aproape că l-am rupt în două.

Sophie se forță să nu tresară. Biata Rose.

– I-ai aruncat corpul în râu?

– Da, dar am atârnat mai multe greutăți de ea decât în cazul celorlalte. Nu merita să fie găsită, după ce mi-a făcut.

Nu avea nici o logică, așa că Sophie o ignoră.

– De ce le tai mâna dreaptă?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet care era totodată sinistru și plin de mândrie.

– Mâna dreaptă era cel mai important bun al lor, nu crezi? Este cea mai mare sursă de plăcere, atât pentru femei, cât și pentru client. Și fiecare este unică. Erau chiar o priveliște frumoasă. Păcat că nu ți le pot arăta.

I se întoarse stomacul pe dos și trase adânc aer în piept.

– De ce... De ce le-ai omorât pe bietele fete?

El rosti batjocoritor:

– „Bietele" fete? Nu sunt altceva decât niște curve. Fac această muncă de ani de zile și nu dă nimeni doi bani pe ele.

Ani?

– Cadavrele nu au început să apară decât în ultimele patru luni.

– Pentru că celelalte metode de dispersare începuseră să devină plictisitoare. În mod surprinzător, porcii nu pot mânca atât de mult pe cât ai putea presupune. Și, ca să-ți răspund la cealaltă întrebare, o fac pentru că mă amuză. Puterea este – trase aer în piept, umflându-și-l – aţâţătoare. Când ții viața altcuiva în mâinile tale... Ei bine, nimic nu se compară cu asta.

Desfăcu dintr-o mișcare capacul sticlei.

– Acum. Porni din nou spre ea. Deschide gura, ca o fată cuminte.

– Ar trebui să fie lângă apă, spuse Quint. Bătea agitat cu degetele în scaunul trăsurii, o simfonie alertă de panică de-abia înfrânată, în timp ce înainta împreună cu Colton și Winchester către Blackfriars Bridge. Probabil o clădire abandonată, ca să nu-și facă griji în legătură cu zgomotul.

Colton și Winchester schimbară o privire. Quint îi ignoră. Trebuia să gândească precum Hudson, nu să se lase tulburat de emoție. Dacă își permitea să simtă, atunci frica și furia urmau să preia controlul. În cazul acela nu ar mai găsi-o pe Sophie niciodată.

– Nu are cum să aibă încredere în servitori sau într-un birjar, așa că vine singur până aici, într-un vehicul nemarcat. Cu genunchiul lui, e greu să urce prea multe scări cu un cadavru în brațe, chiar dacă ar fi o femeie subțire, prin urmare, primul etaj sau al doilea. Fără ferestre, dacă se poate evita. Va...

– Quint, spuse Colton cu blândețe. Respiră. O vom găsi.

El închise ochii și trase cu nesaț mai multe guri de aer.

– De ce nu ai mers cu ea când a ieșit deghizată în Sir Stephen? Era logic ca Winchester să întrebe, dat fiind că îl știa exagerat de protector când venea vorba de femei. Cu siguranță știai că așa ceva era posibil.

Mustrarea era sesizabilă în vocea prietenului său și nu era ca și când el nu s-ar fi întrebat asta de o sută de ori. Cum de lăsase să i se întâmple așa ceva?

– Și de ce a trebuit să-i plătești lui O'Shea o avere nenorocită ca să-l faci să vină la tine în seara aceasta, în loc să fie invers? întrebă Colton.

Nu mai avea cum să se ascundă. Nu mai putea. Va avea nevoie din nou de ajutorul lor pentru a o salva pe Sophie, ca să nu mai spună că le datora răspunsuri, după tot acest timp. Rămase în mod voit cu ochii închiși.

– Nu sunt bine. Am început să am crize după împușcătură.

– Tatăl tău? întrebă Colton.

Amândoi cunoșteau detaliile moștenirii familiei Beecham, așa că nu era nevoie de explicații.

– Da, întocmai. Niciodată nu știu ce îmi va provoca o criză, și am constatat că e mai bine să rămân acasă sau în trăsură.

– La naiba, de ce n-ai spus? se răsti Winchester.

– Mă descurc. Deși s-ar putea să nu existe o cură, fac experimente pe mine însumi. Unele au avut un oarecare succes.

– Cum ar fi?

„Să fac dragoste dezlănțuită cu Sophie."

– Mișcare. Și meditație.

Trăsura luă iute o cotitură, făcându-i să-și izbească genunchii unii de alții în spațiul înghesuit. Când își recăpătară echilibrul, Colton spuse:

– Cu toate acestea, ar fi trebuit să ne spui. Este evident că Sophia știa.

Quint nu răspunse. Da, presupunea că ar fi trebuit să le spună, dar nu dorea să-și facă nimeni griji pentru el. Era îndeajuns de rău că Sophie aflase.

– Soarta tatălui tău nu va fi soarta ta, Quint. Nu voi îngădui. Tonul lui Winchester era dur, hotărît. De orice resurse ai nevoie, personale sau politice, sunt ale tale.

– Mulțumesc, răspunse Quint sumbru.

Mirosul râului deveni mai apăsător, duhoarea distinctă, umedă și împuțită emanând dinspre Tamisa. Aproape ajunseseră.

– Ai mai ieșit din casă până acum? întrebă Colton.

– Doar de curând. Câteva drumuri scurte cu Sophie.

I se strânse stomacul când îi rosti numele, sfâșiat de ceea ce i se întâmpla chiar în momentul acela. Dacă Hudson îi făcea rău, o să îl rupă în bucăți.

– Cât de aproape suntem de pod? întrebă el privind pe fereastră.

– Cinci cvartale. Poate șase.

– Ar trebui să coborâm și să mergem pe jos. S-ar putea ca Hudson s-audă trăsura.

– Vei putea să ieși? îl întrebă Winchester.

Quint avea îndoieli. Inima îi bătea nebunește deja de panică la gândul dacă o va găsi sau nu. Un lucru știa sigur. Nimeni nu-l va împiedica să ajungă la ea. Doamne ferește ca Winchester sau Colton să se oprească să se ocupe de el, în loc să o salveze pe Sophie. La următoarea cotitură, trecură de o trăsură care staționa, un cupeu pe care cu Quint îl recunoscu.

– Oprește. E trăsura lui Jenkins. Probabil că a urmărit-o pe Sophie până aici.

Winchester îi porunci birjarului să oprească. În câteva secunde cei trei erau afară, iar Fitzpatrick sări și el din spate. Quint clipi rapid, căci vederea începu să i se încețoșeze.

„Nu, la naiba." Se luptă cu panica tot mai puternică, trăgând aer în piept de câteva ori.

O mână îl bătu pe umăr.

– Ești bine?

Încuviință din cap spre Winchester, în timp ce Colton spuse:

– Trăsura e goală. Crezi că Jenkins a intrat?

– Se prea poate, dacă nu este aici.

Quint arătă înspre o clădire din apropierea locului unde se aflau, o structură masivă, fără ferestre, la etajul al doilea. În față se afla o cabrioletă, care îi aparținea lui Tolbert, credea Quint.

– Începeți de aici. Singura voastră speranță este îl surprindeți, dar trebuie să intrați repede și în tăcere. Inima îi bătea prea tare, prea repede. Începură să îi țiuie urechile. Se holbau la el, nesiguri ce să facă. Dar Sophie era cea care conta, nu el. Plecați!

Cei trei aveau patru arme și o apucară în grabă pe stradă. Quint porni după ei, urându-se, urându-și incapacitatea de a o ajuta. „Are nevoie de tine, lunatic neputincios."

Își forță picioarele să continue să înainteze, în timp ce clădirile din jurul lui se clătinau și se legănau. Era ca și când ar fi fost zgâlțâit de valuri, deși se afla pe pământ. Fruntea i se îmbroboni de sudoare. „Nu pot s-o fac." Avea nevoie de Sophie, avea nevoie să o atingă și să îl sprijine. Avea nevoie să-i audă vocea. Avea nevoie ca ea să-i spună, liniștindu-l, că nu era țicnit.

Puse mâna pe clădirea de cărămidă din dreapta, pentru a-și recăpăta echilibrul. Trase din nou aer în plămâni. Însă părea că nu e îndeajuns și simțea că i se strânge pieptul. Încercă să se convingă că o va găsi. Sophie era deșteaptă. Dacă existase vreo posibilitate să lase un indiciu, o urmă, o sugestie cu privire la locul în care fusese dusă, ar fi făcut-o.

Deodată îi trecu prin minte un gând în timp ce traversa strada îngustă din fața clădirii lui Hudson. Unde era vehiculul acestuia? Sau venise cu Tolbert? Dintr-un motiv oarecare, se îndoia că ar fi mers împreună cu Tolbert. Iar trupurile erau întotdeauna aruncate în apă. Era mai ușor să o facă dintr-o luntre sau dintr-o mică barcă decât de pe țărm sau de pe chei. Existau șanse mai mici să fie observat.

Cercetă pasajul îngust de cărămidă în care se învolbura și se învârtejea Tamisa, un murmur slab de la acea distanță. Cerul era destul de senin, iar luna arunca un licăr palid deasupra orașului. Îndeajuns încât să vadă că dosul clădirii era aproape de țărm. Apoi văzu o mișcare pe marginea apei. Își încordă ochii. Un paznic? Un hoț? Un contrabandist?

Nu, părea a fi cineva... care ducea un corp.

Capitolul 23

Quint nu șovăi. Sprintă pe străduță cât de tăcut putu. Dacă siluetele acelea erau într-adevăr Hudson și Sophie – și dacă se oprea să calculeze probabilitatea, cu siguranță așa era –, atunci surpriza va fi esențială, pentru ca Sophie să nu fie rănită. Nimic nu îl va împiedica pe Hudson să o ucidă, dacă se considera prins în capcană.

Dacă nu era deja moartă, desigur.

Frica îi încleștă pieptul, în timp ce înainta în întuneric. Era vie. Trebuia să fie. Nu o va pierde acum, nu după toți acești ani.

„Te iubesc."

Avea ea idee ce însemnau cuvintele acelea pentru el? Erau... totul. Era ca și când ar fi rezolvat o ecuație imposibilă, ca și când ar fi descoperit o nouă planetă, ar fi demonstrat o teoremă

și ar fi eradicat bolile, toate la un loc – și, la naiba, o va auzi spunându-i-le din nou.

Continuă să respire, să înainteze, concentrându-se în întregime asupra siluetelor de lângă malul râului. Când se apropie, văzu un bărbat mișcându-se țeapăn, lăsându-și greutatea mult în dreapta și îndreptându-se înspre o plută de lângă mal. În mod sigur era Hudson. Însă corpul din brațele lui era bine acoperit, așa că nu-și putu da seama dacă era Sophie.

Winchester apăru în ușa din spate a clădirii, pe care Quint o lăsase în stânga.

– Oprește-te! strigă contele, apoi se grăbi spre luntre.

Quint alergă spre apă, dar Winchester ajunse primul acolo. Hudson lăsă corpul pe mal, urcând în luntre, când Winchester îl apucă și îl aruncă la pământ. Restul se întâmplă repede. Hudson întinse mâna spre povara purtată în brațe și își scoase bastonul.

– E o sabie! strigă Quint alergând înainte.

Prea târziu. Hudson scoase capătul, trăgând sabia din teacă, iar argintiul acesteia scânteie în lumina lunii când se aruncă asupra lui Winchester, care evită cu greu să nu fie spintecat. Însă marginea lamei îl atinse în lateral, iar Winchester se dădu înapoi, clătinându-se.

Quint ajunse pe pământul moale de pe malul râului. Ochii lui Hudson erau sticloși și strălucitori când îl țintui cu privirea pe Quint, iar acesta știu că așa arăta adevărata nebunie. Îl făcu să simtă fiori pe șira spinării. Fără a mai aștepta să vadă ce va face Quint, Hudson o luă la goană cât de repede putu de-a lungul malului, îndreptându-se apoi spre următorul șir de clădiri.

– Fugi după el, Quint! spuse Winchester, cu vocea crispată de durere.

Winchester desfăcea pătura în care se afla Sophie, continuând să se țină de coaste.

– E vie, anunță el. Sedată, dar vie. Rămân cu ea. Du-te, Quint! Trebuie să-l prinzi.

Când auzi cuvântul „vie", Quint aproape că îngenunche de ușurare. Hudson o să sufere pentru asta.

– Ai grijă de ea, îi spuse lui Winchester și o luă la fugă după Hudson, care dispăruse pe una dintre alei, printre clădiri.

Dacă nu cumva îl apuca vreo criză, Hudson nu avea cum să-l depășească pe Quint. Cea mai bună șansă a lui Hudson era să se ascundă într-o clădire, iar Quint era hotărât să nu-i dea această oportunitate.

După ce ajunse pe alee, îl văzu pe Hudson trecând de colțul străzii. Își iuți pasul, cizmele izbind caldarâmul umed în timp ce alerga. Încercă să-și controleze respirația și să nu privească în altă parte decât la spatele lui Hudson. Zona era aproape pustie la ora aceea, dar de o parte și de alta a străzii se mai afla câte o cârciumă sau câte un bordel. Oare va încerca Hudson să scape intrând în vreunul dintre ele? Iar în cazul acesta, ce va face Quint?

Hudson traversă aleea îndreptându-se spre o ușă mare și dispăru dincolo de ea. Monstruoasa clădire nu avea nici un însemn, nici o fereastră, dar în fața ei se vedeau câțiva cai. O adunare de vreun fel? Intrase Hudson acolo cu vreun motiv anume sau era doar o coincidență prilejuită de disperare?

Dat fiind că se afla la doar câțiva pași în urmă, Quint nu avu de ales decât să-l urmeze.

Deschise ușa, neștiind sigur la ce să se aștepte. Din interiorul clădirii răzbătură urlete și aclamații, semănând cu mulțimea de la o cursă de cai. Interiorul era bine luminat și nu văzu nici urmă de Hudson lângă intrare. Nu se putea merge decât într-o singură direcție, pe o ușă care ducea în adâncurile spațiului enorm. Quint se opri, frecându-și tâmplele. „Poate că nu e atât de rău pe cât te temi", își spuse el. Poate că pereții amplificau zgomotul.

Forțându-se să înainteze, văzu imediat că era mai rău decât se temea. Era un meci de box. În mijlocul încăperii cavernoase fusese improvizat un ring pe un podium, iar pe acesta se aflau doi luptători cu piepturile dezgolite, dându-și târcoale, înconjurați de bărbați care îi urmăreau. Magistrații nu priveau cu ochi buni meciurile de box, astfel că acestea se țineau în secret – sau în afara orașului – și erau populare. În seara aceea erau pe puțin o sută de oameni în mulțime, strigând și bătând din palme.

„Te poți întoarce. Du-te înapoi la Sophie. Spune-le că l-ai pierdut. Îngăduie ca o altă fată, poate chiar Sophie, să fie rănită în următoarele săptămâni."

Sub nici o formă nu o să permite să se întâmple așa ceva, dacă putea împiedica. Hudson era acolo, undeva. Quint nu trebuia

decât să rămână în picioare îndeajuns de mult încât să îl prindă. Și, privind țintă înspre podium, ajunse la o concluzie.

Se forță să înainteze, pătrunzând în adâncul spațiului. În încăpere era foarte cald, iar atmosfera era și mai greu de suportat din pricina mirosului puternic de alcool, tutun și trupuri nespălate. Apropiindu-se de ring, văzu scântei când își atinse umerii de ceilalți bărbați din jur. Îl durea capul, fiecare bătaie a inimii care îi galopa în piept reverberându-i în craniu, în timp ce se răsucea, strecurându-se prin gloata de oameni care se uitau la luptă. „Nu sunt atenți la tine", își repeta el întruna. „Se uită la meci. Nu-i pasă nimănui că asuzi sau că ești cât pe-aci să te prăbușești pe podea."

I se strânseră plămânii și se luptă să tragă aer în piept. Însă nu se opri deloc. Era vital să ajungă la ring, indiferent ce se întâmpla cu el după aceea. Puteau să-l ducă la balamuc după ce totul se va termina, atâta timp cât va împiedica orice amenințări viitoare la adresa vieții lui Sophie. Din nefericire, dura o eternitate să ajungă la podium în înghesuiala aceea. Spera că Hudson întâmpina aceeași problemă, în încercarea lui de a scăpa.

Quint se afla la nici trei metri de ring, când o mână îi ateriză pe umăr. Tresări, apoi își ridică privirea și îl văzu pe lordul MacLean privindu-l țintă.

– Quint, nu mă gândeam vreodată că te voi întâlni aici. Încerci să te apropii?

– Ringul, îi strigă Quint giganticului scoțian, cât de tare putu. Trebuie să ajung pe podium.

MacLean clipi.

– De ce?

– Lordul Hudson. I-a făcut rău lui Lady Sophia.

Doar atât trebui să spună Quint înainte ca MacLean să dea din coate și să-și croiască drum înainte, cu Quint lângă el.

– La o parte, domnilor, strigă MacLean.

Nimeni nu îndrăznea să-l oprească, astfel că ajunseră la ring în câteva secunde.

Quint se ridică, folosindu-se de frânghiile care împrejmuiau ringul. MacLean făcu la fel.

– Uită-te prin mulțime, strigă la MacLean. Păr negru, scurt, tuns periuță. Șchiopătează.

– Stați așa, spuse unul din luptători, cu buza umflată și însângerată de pumnii adversarului. Nu aveți voie aici sus.

Mulțimea începu să se agite și ea, țipând la ei să coboare de pe ring, pentru a lăsa lupta să continue. Nu încăpea îndoială că se pariaseră bani pe învingător, iar prezența lui Quint și a lui MacLean împiedica finalul. Lui Quint nu-i păsa câtuși de puțin, lăsându-l pe MacLean să se ocupe de mulțimea furioasă, și survolă încăperea cu privirea. O mare de fețe nemulțumite se holba la el – toate, mai puțin una.

Atunci o văzu, ceafa lui Hudson, croindu-și drum prin gloată, înspre fundul încăperii.

– Opriți-l! strigă el, arătând spre Hudson. E bancherul și fuge cu banii! Era posibil să nu atragă atenția mulțimii dezvăluind că Hudson era un criminal, dar amenințarea că își vor pierde banii îi făcu negreșit pe oameni să ciulească urechile.

Bărbații de lângă frânghii tăcură, se întoarseră și le transmiseră vestea celor din spatele lor. Strigătele se transformară în murmure care reverberară de la un rând la altul. Hudson sesiză că ceva era în neregulă, dar mulțimea se întorsese împotriva lui, condamnându-l înainte de a apuca să știe toate detaliile.

– Nu-l lăsați să scape, băieți, detună MacLean. Nu-l lăsați să vă ia banii!

Murmurele urcară și mâinile se întinseră după Hudson. Încerca să le îndepărteze și se împingea înainte, dar în van. La fel ca în Place de la Révolution cu câțiva ani în urmă, situația scăpă iute de sub control, când masele năvăliră asupra prăzii. Toate speranțele pentru o încăierare însângerată se îndreptau acum înspre dosul încăperii, unde un gentilom bine îmbrăcat încercase să scape. Quint îl vedea pe Hudson luptând, ripostând, țipând la atacatori.

– Am face bine să ajungem acolo, înainte să-l facă bucăți, îi spuse Quint lui MacLean. Săriră de pe platformă. Quint îl lăsă pe MacLean înainte, masivul scoțian împingând cu ușurință pe toți cei care le stăteau în cale. Ciudat, să fie în ipostaza de a-l salva pe Hudson, dar Quint prefera mai curând să-l vadă judecat de un magistrat decât ucis în bătaie la un meci de box.

MacLean se mișca iute, astfel că el și Quint ajunseră în câteva momente în mijlocul haosului. Bărbații începuseră deja să se tragă înapoi și se auzeau câteva aclamații sporadice. Când reuși

în cele din urmă să vadă, Quint înțelese de ce. Hudson fusese înjunghiat de mai multe ori și stătea culcat, cu trupul strivit, privind cu ochi sticloși spre grinzi.

Ajuns în trăsură, Quint încercă să se relaxeze. Respirații adânci, controlate. Minte limpede, eliberată. Sophie fusese condusă acasă de Colton. Nu o văzuse, dar primise asigurări că nu era decât sedată și că va fi bine, după ce se va trezi din somn.

Winchester rămăsese la locul faptei, discutând cu autoritățile. Hudson fusese o figură notabilă în guvernul Majestății Sale, așa că sosiseră câțiva înalți demnitari să preia controlul asupra situației. Atât timp cât nimeni nu o interoga pe Sophie sau nu îi descoperea implicarea în această nebunie, Quint era mulțumit să stea deoparte și să-i lase pe alții să se ocupe de chestiune.

Ușa trăsurii se deschise. Înăuntru pătrunse un bărbat, a cărui față era acoperită de pălărie. Când își ridică privirea, Quint nu se simți în stare decât să-l privească cu gura căscată.

Marchizul de Ardington. Tatăl lui Sophie.

Quint rămase fără cuvinte, cum rareori i se întâmpla.

– Văd că nu te așteptai să mă vezi. Marchizul se așeză pe banchetă și își scoase pălăria. Semăna atât de bine cu Sophie, cu părul lui șaten și cu zâmbetul plăcut. Cum te simți, Quint?

– Bine, domnule, răspunse acesta automat, îndreptându-și umerii. De ce sunteți aici?

Știa de aventura pe care o avea cu fiica lui? Știa de Sir Stephen și de investigații? În minte îi veniră alte câteva întrebări, dar nu le rosti până când nu o să afle ce intenții avea marchizul.

– Ca să-mi exprim profunda recunoștință, spuse Ardington.

Quint aproape că se înecă din pricina anxietății care îl sufoca. „Recunoștință?"

– Pentru ce?

– Pentru că ai descoperit secretul lui Hudson. Știi, nimeni nu a reușit. Nu multora le păsa de femeile ucise și aruncate în apă. Dar, dintr-un motiv sau altul, tu ai făcut cercetări.

Lui Quint îi stătea pe limbă să-l corecteze, să-i mărturisească faptul că realizarea i se datora lui Sophie. Ea fusese cea care strânsese indicii pe parcurs, vorbind cu cei afectați și dându-l, în cele

din urmă, în vileag pe Hudson. Quint nu s-ar fi ostenit nicicând să se implice, dacă nu ar fi fost vorba de ea.

Dar nu îi putea spune tatălui ei toate acestea.

– Am avut ajutor, reuși într-un final să spună.

– Am auzit. Un flăcău pe nume Sir Stephen. Bravo amândurora. Ardington își înălță bărbia, în semn că le recunoștea meritele. Majestatea Sa vă este profund îndatorată, și eu, de asemenea.

Ardington știa despre Sir Stephen? Lui Quint îi venea să râdă de absurditatea conversației. Abia aștepta să îi povestească lui Sophie.

– De ce?

Ardington își așeză pălăria în poală și își încrucișă brațele la piept.

– Quint, Hudson nu era singura persoană care știa la ce lucrezi.

„Cifrul."

– Deși nu am aflat de la Hudson, continuă Ardington. Când mi-am dat seama cu ce te ocupi, am început să mă întreb de ce nu spusese Hudson nimănui despre asta? Spargerea cifrului lui Vigenère ar fi fost de mare ajutor Majestății Sale, în multe sensuri, însă Hudson păstrase informația pentru sine.

– Cum ați aflat? întrebă Quint, fără să se poată abține să nu afle și restul.

– Am introdus pe cineva în casa ta. Pe cineva care să fie vigilent, în interesul tău.

O jumătate de secundă, Quint crezu că Ardington se referea la Sophie, dar avu brusc o revelație.

– Taylor.

Ardington zâmbi.

– Într-adevăr. Voiam să te protejeze, printre altele. Poate că e tânăr și incompetent ca majordom, dar e al naibii de isteț și este un agent bun.

„Agent?"

– Asta înseamnă...?

– Da. Lucrez la Ministerul de Interne de mulți ani, deși nu am avut prea multe sarcini în ultimul timp. A doua mea soție nu se dă în vânt după aventurile primejdioase.

– Știe Soph... Lady Sophia știe?

Gura lui Ardington se arcui.

– Nu, nu știe. Nu voiam să-și facă griji. Am protejat-o cât de bine am putut – în fine, mai curând am răsfățat-o. Dar am vrut să aibă viața normală a unei tinere oarecare.

Quint se abținu să nu pufnească. Avea habar Ardington ce se întâmpla în familia lui? Auzise vorbindu-se despre el că era un bărbat care se concentra prea mult asupra chestiunilor externe, ratând tocmai ce se întâmpla sub ochii lui. Din fericire pentru Sophie, își spuse el.

– Ce plănuia Hudson să facă cu soluția cifrului, dacă nu s-o predea Ministerului de Interne?

– Presupunerea mea e că o vânduse deja unei puteri străine, fie Franța, fie Rusia, motiv pentru care te pistona să o termini. Suspectam de multă vreme că vindea secrete și încercam să-l prind asupra faptului. Aici ai intervenit tu. Ardington se aplecă înainte, lăsându-și sprâncenele în jos. Întâmplător, nu vor să-mi spună numele fetei pe care a răpit-o Hudson. Se pare că a fost eliberată înainte să sosească autoritățile. Știi cine e?

– Nu, minți Quint, privindu-l pe Ardington în ochi fără să clipească.

Marchizul încuviință din cap.

– Probabil vreo altă fată dintr-unul din localurile lui O'Shea. Ei bine, nu am vrut decât să îți mulțumesc și să văd dacă ți-ai revenit. Te las să te duci la culcare.

Întinse mâna spre clanță.

Așadar, asta era tot? Quint nu putea concluziona decât că Taylor nu dezvăluise vizitele târzii pe care le făcuse Sophie la el acasă. Dacă ar fi făcut-o, tatăl ei ar fi anunțat neîndoielnic nunta – sau ar fi cerut capul lui Quint pe tavă. Poate că tânărul Taylor era bun la ceva, la urma urmelor.

– Vreau să îl păstrez pe Taylor, spuse Quint deodată.

Marchizul acceptă fără să ezite.

– Dacă dorește, nu voi avea nimic împotrivă. Însă va trebui să îi mărești salariul. Servitorii tăi sunt mult prea prost plătiți.

„Oare chiar așa era?" Quint lăsă gândul deoparte pentru a se ocupa de el mai târziu.

– Și arsura de pe încheietura lui, când a venit la interviu?

Ardington se lăsă pe scaun, cu o expresie amuzată pe chip.

– De fațadă doar. A fost contribuția mea. Știam că o vei vedea și că ți se va face milă de băiat.

„Isteață treabă!"

– Așa a fost.

Marchizul se scărpină pe obraz.

– Quint, știi că l-am cunoscut pe tatăl tău?

Simți că i se strânge stomacul. Nimeni nu vorbea despre regretatul lui tată, cel puțin nu cu el.

– Nu, domnule.

– Nu știu dacă ai aflat despre accidentul lui, dar mi se pare firesc să îți spun, având în vedere... Își drese glasul.

Quint simți că i se încinge fața. Era limpede că Taylor fusese interesat de mult mai multe lucruri din casa lui, în afară de cifru și de rufe.

– Accident?

– A căzut într-o zi în timp ce călărea și s-a lovit rău la cap. A suferit o comoție gravă. Doctorii nu credeau că va trăi, dar a supraviețuit. Îți jur, nu a mai fost niciodată la fel după accidentul acela. Probabil creierul lui nu s-a vindecat niciodată. Clătină din cap. Iar starea i s-a înrăutățit în următorii câțiva ani. Poți să crezi altceva dacă vrei, dar l-am cunoscut înainte de lovitură. Și nu era nebun pe atunci, Quint. Departe de așa ceva.

Quint se lăsă pe perne, cu mintea învârtejindu-i-se. Era adevărat? Ceea ce percepuse drept nebunie era efectul loviturii? Creierul era misterios, iar doctorii mai aveau de studiat pentru a afla cum te puteau afecta loviturile la cap peste ani.

Marchizul întinse mâna și îl bătu pe genunchi.

– Du-te și dormi, băiete. Arăți groaznic.

Apăsă clanța și dădu să coboare din trăsură.

– Încă ceva, spuse Quint. Cu cine plănuiți să o logodiți pe Lady Sophia la sfârșitul sezonului?

Ardington ridică dintr-o sprânceană.

– Nu ți-ai dat seama încă?

Sophie se trezi încet, ceva familiar – o atingere, un miros – încălzind-o pe dinăuntru, trezindu-i trupul la viață. O mână grea și blândă o mângâia pe cap. Murmură mulțumită și se cuibări mai bine în așternuturi.

Un râset masculin se auzi deasupra ei.

– Haide, *kotyonok*. Trezește-te.

Cunoștea glasul acela răgușit. Deschise ochii și îl văzu pe Quint stând pe marginea patului.

– Quint, șopti ea.

O senzație de ușurare se abătu asupra ei – o ușurare atât de profundă, că îi dădură lacrimile. La un moment dat, când Hudson o imobilizase pentru a o forța să înghită lichidul, dorise cu disperare să îl vadă pe Quint sau să-i simtă mâinile pe ea din nou.

– Șșșt, murmură el și se întinse lângă ea pe pat, cuprinzând-o cu brațele lui puternice.

El avea trupul cald și mirosea a săpun. Ea își strecură chipul în curbura gâtului lui și îi inhală mirosul, reținându-și lacrimile. Nimănui nu-i plăcea o femeie plângăcioasă.

– Dă-i drumul, plângi dacă vrei. Știu că te abții. Îți faci griji că te voi prețui mai puțin? Îi cuprinse bărbia cu mâna și i-o ridică. Ochii lui căprui serioși o priveau. Căci îți voi spune acum, nu aș putea absolut niciodată să te prețuiesc mai puțin, Sophie. Ești totul pentru mine.

Ea trase aer în piept cu greu, exact înainte ca el să se aplece, lipindu-și buzele de ale ei. Deși era pe jumătate învelită în așternuturi, o strânse tare, sărutând-o cu grijă, absorbit, ca și când ar fi vrut să-i întipărească adevărul din spatele vorbelor rostite. Ea se topi pe saltea, recunoscătoare să fie în viață și să-l poată săruta din nou. Se prinse cu degetele de materialul fin al cămășii lui, lipindu-se de el, ca și când s-ar fi temut să nu fie doar un vis.

Visa? Cum de era acolo, în dormitorul ei? Se desprinse din sărutare, iar el se mișcă, depunându-i sărutări ușoare pe colțurile buzelor și pe bărbie.

– Chiar ești aici sau încă nu m-am trezit?

Dând cuvertura deoparte, îi cuprinse sânul prin cămașa subțire pe care o purta când dormea.

– Mi se pare că ești pe deplin trează, murmură el cu gura deasupra gâtului ei, ciupind-o de sfârcul întărit și făcând-o să icnească.

Valuri de plăcere îi inundară trupul și simți dorința umezind-o între picioare.

– Dacă e un vis, nu vreau să mă mai trezesc vreodată, anunță ea, îndepărtând cuvertura de tot cu picioarele.

– Atunci rămâi cu ochii închiși, spuse el, continuând să o guste și să o lingă, coborând de-a lungul pieptului ei.

Sânii i se umflau sub buzele și mâinile lui, și trupul i se arcui când îi trase în gură sfârcul acoperit de bumbac.

O eliberă cu un geamăt și se întoarse deasupra ei.

– Vrăjitoareo. Trebuie să vorbim, iar trupul tău e mult prea ispititor.

Își trecu un picior peste al lui, iar materialul aspru al pantalonilor lui îi gâdilă pielea.

– Putem vorbi mai târziu. Am nevoie de tine, Quint. Nu o deranja câtuși de puțin să recunoască. Fusese speriată și cât pe-aci să fie ucisă, așa că tot ce-și dorea era ca el să o facă să uite. Fă-mă să uit, repetă ea, de data aceasta cu voce tare.

Trupul lui mare se cutremură și știu că și el își amintea. Cât de îngrozit trebuie să fi fost. Și totuși, își înfruntase temerile, pentru a o salva. După ce își revenise în drum spre casă, Colton îi răspunsese răbdător la toate întrebările, oferindu-i detalii cu privire la felul în care o găsiseră. Era limpede că ea și Quint trebuiau să vorbească, dar mai putea aștepta. În clipa aceea voia să îi simtă pielea dezgolită.

Rostogolindu-se pe spate, ea apucă poalele cămășii de noapte și și-o trase peste cap. O aruncă la pământ. Ochii lui se întunecară, arzători, cercetându-i trupul gol din cap până în picioare. Apoi o ridică să-i examineze încheietura, unde frânghiile îi roseseră pielea. Rănile erau urâte și dureroase, dar aveau să se vindece. Quint își apăsă buzele pe interiorul încheieturii ei, unde se vedea carnea vie.

– Îmi pare atât de rău că ai fost rănită. Ar fi trebuit să fiu cu tine.

Sophie își reaminti de Tolbert, de faptul că îl văzuse cu gâtul tăiat.

– În cazul acesta, puteai fi ucis.

Fără a mai aștepta un răspuns, îl trase deasupra ei, lipindu-și gura de a lui. El se cuibări între șoldurile ei, în timp ce ea îi mușca ușor buza de jos, cărnoasă și ispititoare, înfășurându-și picioarele în jurul taliei lui zvelte.

Ceva scânteie între ei, iar sărutul deveni disperat. Flămând. O apăsă mai adânc în așternuturi, repezindu-și gura asupra ei iar

și iar, limba lui poruncitoare și frenetică îngemănându-se cu a ei. O cuprinse căldura, zvârcolindu-se, ca arsă de vie. Tânjea după mai mult.

– Te rog, Quint, murmură ea, frecându-se de erecția lui.

El tresări și încercă să se retragă, dar ea își încordă membrele, strângându-l. Învins, închise ochii.

– Sophie, ai fost rănită, sedată. Speriată de...

– Sunt bine. Nu te opri numai pentru că ai impresia că sunt prea fragilă acum. Te implor, te rog.

El se mișcă iute, alunecând și cuibărindu-se între picioarele ei.

– Ridică genunchii. Deschide-te pentru mine.

Ea își apucă genunchii și îi desfăcu, în timp ce el privea țintă spre cea mai intimă parte a ființei ei.

– Ești atât de frumoasă, șopti el înainte să își scufunde capul între picioarele ei.

Îi simți limba alunecându-i pe deasupra crăpăturii și aproape că explodă.

– Atât de dulce, murmură el, apoi o linse din nou. Ador momentul când te uzi pentru mine, *liubov moia*.

Picioarele îi tremurară când el se mișcă, sugându-i cu blândețe micul mugure, trăgându-l în gură. Apoi trecu la mișcări lungi și încete cu limba. Icnea, înnebunită de senzație, când el începu să o apese mai tare cu buzele. Continuă să alterneze, fără a menține aceeași mișcare îndeajuns încât să o facă să explodeze. Ceea ce o scotea din minți.

– Quint! gemu ea când el suflă deasupra cărnii ei aprinse, continuând să o tachineze.

– Spune-mi, unde tânjești cel mai tare? Aici? O mușcă ușor de interiorul coapsei. Sau aici? O sărută în partea de jos a abdomenului. Sau poate că aici?

Își strecură două degete în ea și aproape că își pierdu mințile simțindu-l cum o umple. Își ridică șoldurile pentru a-i permite să o pătrundă mai adânc. „Da, o, da."

Plăcerea începu să crească în ea când el o pătrunse cu degetele de câteva ori. Își izbea capul de pernă, cuprinsă de o dorință copleșitoare și atât de năvalnică, încât de-abia mai suporta. Trupul i se încordase la maximum, cu toți mușchii întinși.

– O, Doamne. Te rog!

– Taci. Nu vrem să trezim toată casa.

Îi aruncă o pernă mică, apoi își întoarse gura spre ea. Nu mai avu nevoie decât de mișcarea limbii lui și folosi perna pentru a-și înăbuși țipetele în timp ce explodă, tremurând spasmodic, sub valuri de extaz mai puternice decât trăise vreodată. Nu se mai oprea, iar Quint nu-i dădu drumul până când nu îi smulse toate cutremurăturile și toți fiorii din trup.

Când, în cele din urmă, își reveni, se întinse lângă ea.

O sărută pe frunte.

– Mai bine?

– O, da, murmură ea. Dar nu te opri încă, te rog.

Întinse mâna, hotărâtă să îl dezbrace cât mai repede posibil. El îi prinse palma.

– Așteaptă. Oprește-te.

Ea își ridică privirea, îi văzu fața îmbujorată, ochii întunecați și pulsul zvâcnindu-i la baza gâtului. Chiar dacă nu i-ar fi simțit mădularul tare îngropându-i-se în coapsă, era limpede că o dorea.

– De ce?

– Nu mă culc cu tine în seara aceasta. Abia după aceea.

Ea clipi spre el.

– Când după aceea?

El ridică mâna și își apăsă buzele pe încheieturile ei. Apoi își îngemănară degetele.

– Îmi faci onoarea de a deveni soția mea, Lady Sophia?

Ea rămase cu gura căscată. Nu se așteptase la așa ceva. Nu se gândise vreodată...

– Poftim?

– Nu îți pot garanta că va fi ușor să fii căsătorită cu un bărbat ca mine. Habar nu am dacă îmi voi reveni vreodată, pentru a fi cum eram înainte. Dar nu mai vreau să petrec nici o clipă departe de tine, fără a te avea alături.

– Dar credeam... Tatăl tău, boala?

– Îți voi explica mai târziu, dar am motive să cred că s-ar putea să fi avut legătură cu un accident. Astfel, nu e sigur că voi ajunge să fiu ca el. Își strecură mâna să-i cuprindă bărbia, cu o expresie serioasă pe chip. Chiar și așa, dacă mai am două minute sau două decenii pe acest pământ, cu mintea sănătoasă sau nu, trebuie să le petrec cu tine. Nu pot să renunț la tine, Sophie.

Ea simți că i se strânge pieptul de emoție. Cu toate acestea, voia cuvintele.

– Mă iubești?

El se încruntă ușor, unindu-și sprâncenele de concentrare.

– Ce simt pentru tine... Nu poate fi nici cuantificat, nici definit. Este atât de profund, atât de revoluționar, încât la ora actuală nu există metode pentru a măsura. Ar trebui născocit un nou cuvânt doar pentru a exprima esența și intensitatea sentimentelor mele, căci „iubire" nu e nici măcar pe aproape.

Ei i se tăie răsuflarea, venindu-i să râdă și, totodată, să plângă.

– Of, Quint, suspină ea, cuprinzându-i gâtul cu brațele. Te iubesc.

El o strânse la piept.

– Asta înseamnă că te vei căsători cu mine?

– Da, mă voi căsători cu tine.

Brațele lui se strânseră în jurul ei, și o sărută pe tâmplă.

– Slavă cerului, oftă el.

– Acum vrei să-ți scoți hainele?

– Nu.

Ea se aplecă să-i vadă fața.

– Nu? Tocmai am spus că mă voi căsători cu tine. Asta înseamnă că...

– Asta înseamnă, o întrerupse el, că nu mă voi culca cu tine până după ceremonie.

– E ridicol, spuse ea. Nu e ca și când nu am fi devenit deja intimi, și știu că și tu vrei.

– Mi-ai spus cândva, îi răspunse el încet, că ai nevoie de un bărbat care să vrea mai mult decât să se culce cu tine. Eu sunt bărbatul acela și ți-o voi dovedi.

– Quint, spuse ea, înduioșată și confuză în același timp. Este un gest înduioșător, dar nu e necesar. M-ai cerut în căsătorie, așa că nu e nevoie să-mi dovedești nimic.

El o sărută scurt, hotărât, apoi se desprinse din îmbrățișare și se ridică.

– Există toate motivele. Pentru tine merit să suport oricâtă frustrare și orice efort. Nu vreau să simți vreodată că nu meriți

să fii curtată cum trebuie. Aceasta – arătă spre patul ei – a fost ultima noastră întâlnire înainte să devii soția mea.

Ea oftă, gata să i se supună, dar apoi îi văzu mâinile încleștate și mușchii feței zvâcnindu-i. Privirea fixată asupra trupului ei gol. Așa că se întinse alene, expunându-și întregul trup, cu speranța că el se va răzgândi. Quint trase iute aer în piept, făcând-o să zâmbească larg.

– Atunci, sper că intenționezi să obții un certificat special.

– Da, răspunse el răgușit. Dar numai pentru că trebuie ca nunta să aibă loc acasă la mine. Însă vom aștepta o lună, așa că vei avea timp să plănuiești o zi perfectă, așa cum îți dorești.

Ea își plimbă cu gesturi seducătoare mâinile peste tot corpul, cuprinzând-și sânii cu palmele și strângându-i.

– Cred că te-aș putea convinge să te răzgândești.

Mormăind o înjurătură într-o limbă ciudată, Quint se întoarse și porni spre ușă.

Sophie râse. Apoi se gândi la ceva.

– Nu treci pe la tatăl meu pentru a-i cere aprobarea?

El o privi peste umăr, cu mâna pe clanță.

– Cred că o am deja.

Capitolul 24

Respectându-și cuvântul, Quint nu mai împărți așternutul cu ea înainte de nuntă. Sophie se străduia să-l ademenească, dar el își păstrase promisiunea. În cele mai multe nopți, se furișa pe străzi la lumina lunii și se strecura în casa lui. O săruta întotdeauna, la fel de pasional ca până atunci, dar își petreceau timpul vorbind și plimbându-se prin grădină mână în mână. Vremea devenise neobișnuit de caldă și părea să-i priască afară. Sophie era mai mult decât fericită să îi facă pe plac, mulțumită de progresele pe care le făcea.

Din noaptea în care o vizitase în dormitorul ei, Quint rămăsese acasă, preferând să termine munca la cifrul secret. Spusese că voia să aștepte până după căsătorie, când ea o să-l poată însoți,

înainte de a se aventura afară. Se obișnuise să găzduiască micul lor grup de prieteni, organizând mese festive, și Sophie se bucura să îl vadă râzând și glumind cu Colton și Winchester. Deși nu era pregătit să participe la un bal sau să se plimbe pe Bond Street împreună cu ea, părea mai vesel, mai fericit. O să își revină, se va asigura ea de asta.

În seara aceea, mirosul de iasomie plutea în aer, în timp ce stăteau împreună pe o bancă de piatră din grădina lui. Tocmai terminase de povestit cum îl pocnise Colton pe Winchester în mijlocul clubului White, și râdeau amândoi, când ea își lăsă capul pe umărul lui.

– Ești într-o dispoziție neobișnuită în seara aceasta.

El o sărută pe creștet.

– Am terminat de dezlegat cifrul astăzi. I l-am predat tatălui tău.

Ea își îndreptă spatele.

– Da? E minunat. Fusese șocată să afle că tatăl ei lucra pentru Ministerul de Interne, că avusese atâtea secrete față de ea de-a lungul anilor. Dar ei doi petrecuseră numeroase ore vorbind în ultima vreme și, deși nu îi dezvăluise identitatea lui Sir Stephen, faptul că aflase despre munca lui era reconfortant. Se pare că avea într-adevăr pasiunea pentru investigații și spionaj în sânge. Ce a spus tata?

– A fost încântat, desigur. Peste câteva săptămâni va trebui să îl mai explic o dată oamenilor de la minister care se ocupă de coduri, dar pentru moment e gata.

Ea își așeză din nou capul pe umărul lui lat. Dumnezeule, cât îl iubea pe omul acesta. Canis veni la ei și îi amușină picioarele lui Sophie înainte de a se așeza alături de Quint. Câinele își puse capul pe genunchiul lui, iar pe ea o încântă să vadă că acesta întinse mâna, mângâind gâtul câinelui. Având în vedere că susținea că nu îi păsa de animale, omul și fiara se înțelegeau de minune. Continuând să-l privească pe Canis, întrebă:

– De unde știa tata că ne vom potrivi?

– Ne-a văzut împreună.

– Da? Când?

– La bal. Atunci când m-ai urmat în bibliotecă și mi-ai cerut să te sărut. A spus că și-a dat seama din felul în care m-ai privit în seara aceea.

Atât de previzibilă fusese?

– Dar nu avea de unde să știe dacă sentimentul era reciproc, mai ales că te-ai logodit cu tânăra Pepperton cea perfectă după nici o lună.

Nu putu să-și ascundă amărăciunea din glas.

El îi ridică bărbia, privind-o drept în ochi.

– Nu am cerut-o în căsătorie decât pentru a-ți atrage atenția. Speram prostește să te fac geloasă, îndeajuns încât să vezi că meritam să te curtez cum se cuvine.

Sophie era cât pe ce să cadă de pe bancă, cuprinsă de amețeli.

– Stai așa, totul a fost o viclenie? Știi cât de ridicol mi s-a părut? Aproape că mi-ai frânt inima... spuse ea, trăgând aer în piept. Dar când a plecat cu grăjdarul la Gretna Green, erai pregătit să duci căsătoria până la capăt? El ridică dintr-o sprânceană, ca și când ar fi vrut să-i spună: „Nu ți-ai dat încă seama?"

– Sophie, cine crezi că le-a oferit mijloacele și trăsura cu care să fugă?

Ea îl împunse în umăr.

– Quint! Nu pot să cred că-mi spui abia acum. După tot acest timp...

– Nu am vrut să știi niciodată. Planul a dat greș și te-a îndepărtat și mai mult de mine. Am fost un idiot. Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, motiv pentru care am plecat în călătorie pe continent.

– Dar dacă m-aș fi căsătorit cu altcineva?

– Dar nu ai făcut-o, sublinie el, logic.

– Dar aș fi putut să o fac, îl repezi ea.

Într-o clipită, o ridică și o așeză în poala lui, ținând-o nemișcată cu brațele lui puternice.

– Atunci aș fi găsit o cale să te opresc la timp.

Seriozitatea expresiei și a vocii lui o înduioșară. Îl credea. Cuprinzându-i capul, îl trase spre ea, sărutându-l cu pasiune.

El se retrase repede, zâmbind larg drept răspuns la privirea ei cruntă, plină de frustrare.

– Șase zile, *kotyonok*. Poți rezista.

– Susţin în continuare că nu va afla nimeni.

– Voi şti eu. Şi tu la fel. Îi mângâie cu blândeţe buclele scurte. Eşti mai mult decât o parteneră dornică de aşternut. Eşti viaţa mea, Sophie.

Îi era greu să se plângă, când se exprima atât de frumos. Se sprijini de el, punându-i o mână pe piept, deasupra inimii care bătea regulat.

– Om încăpăţânat, mormăi ea, deşi semăna mai curând cu un compliment şoptit.

– Ai fost ciudat de tăcută cu privire la alte lucruri în afară de planurile pentru nuntă. Ce urmează pentru Sir Stephen?

Ea se arcui, încercând să-i citească expresia întipărită pe chip.

– Nu m-am gândit... Adică, nu te vei supăra după ce vom fi căsătoriţi...?

– Credeai că te voi opri? Buzele lui splendide, cărnoase, se bosumflară. De ce Dumnezeu aş face aşa ceva?

– Dar ai spus că este periculos. Am presupus că vei dori să rămân acasă, în siguranţă.

– Vreau să rămâi acasă în siguranţă, dar ai fi nefericită, cred. Vreau să ai propria viaţă, Sophie. S-ar putea să vină un moment când...

– Nu spune asta, îi porunci ea cu asprime.

El oftă.

– Femeie încăpăţânată, răspunse el.

– Cum te simţi?

Soţia lui se căţără leneşă peste el, trecându-şi mâna pe pieptul lui asudat, în timp ce el încerca să-şi tragă sufletul.

– Uimitor, spuse el, apoi deschise ochii. Fericit.

Nunta se desfăşurase frumos în dimineaţa aceea. Câţiva prieteni şi membri de familie se adunaseră acasă la el pentru ceremonie, care fusese urmată de o masă copioasă. Sophie arătase minunat în rochia ei trandafirie sofisticată, însă simplă, şi de-abia îşi putuse desprinde privirea de la ea întreaga zi. De îndată ce se ivi ocazia, îşi expedie oaspeţii, îşi înhăţă proaspăta mireasă şi dădu fuga cu ea în dormitor.

Se lăsase noaptea, dar nici unul din ei nu observase. Sophie îi oferea în clipa aceea zâmbetul ei fugar și poznaș, cu buzele roșii și umflate de pe urma pasiunii lor.

– Bine. Intenționez să te fac mereu fericit.

– Într-adevăr, sunt un bărbat norocos. Se întinse după ea și îi cuprinse gura într-un sărut arzător, desăvârșit. Tu cum te simți?

– Frustrată, spuse ea frecându-se de el. Ca și cum aș vrea ca proaspătul meu soț să mă satisfacă din nou.

– Atunci, mai am nevoie de o pauză. Deși, probabil, nu atât de lungă ca de obicei. Pe lângă faptul că o avea, în cele din urmă, din nou pe Sophie în patul lui, după aproape o lună, ea insistase să uite de prezervative. El încercase să protesteze, dar ea fusese convingătoare, reamintindu-i că boala tatălui său fusese mai mult ca sigur declanșată de accident. Era prima dată când pătrundea într-o femeie neprotejat, și senzația copleșitoare de fericire absolută îl făcuse să nu reziste prea mult. De două ori.

Ea se aplecă să-l muște din nou de lobul urechii.

– Povestește-mi încă o dată despre inel, îi șopti la ureche, făcându-l să se înfioare.

O senzație de satisfacție îl invadă, strângându-i pieptul. Îi plăcuse la nebunie inelul, după cum arătau lacrimile din ochii ei când îi oferise verigheta de aur cu pietre multicolore. Își făcuse griji că nu îi va păsa de el, că va fi prea mult pentru o femeie pragmatică precum Sophie. Din fericire, se înșelase.

Îi ridică mâna, cea pe care purta dovada căsătoriei lor.

– Este un inel cu acrostih. Prima literă a fiecărei pietre intră în alcătuirea cuvintelor.

Îi arătă, începând din stânga.

Vermilion. Iris. Topaz. Ametist. Apoi: Malachit. Epidot. Acvamarin. Îi sărută mâna. Vita mea.

„Viața mea", tradus din latină, numai că romanii foloseau expresia cu sensul de „totul pentru mine". Adică exact ce simțea el față de femeia care stătea întinsă lângă el.

Sophie privea cu atenție inelul, mușcându-și buza.

– Nu cred că mă voi sătura vreodată să-l privesc sau să te aud explicându-mi.

– Mă bucur. Se cuibări lângă ea. Înainte să uit, Julia ți-a adus un cadou de nuntă și a spus că trebuie să ți-l dau în seara asta.

Sophie întoarse capul brusc. Quint știa că relația lui Sophie cu prietena ei cea mai apropiată suferise de pe urma tuturor dezvăluirilor recente. Soția lui încearca să nu o arate, dar el știa mai bine decât oricine. Faptul că nu era în termeni buni cu ducesa o supărase.

– Ce este?

– Nu am nici cea mai vagă idee. L-am pus în sertar.

Sophie se întinse spre noptieră și scoase o cutie dintr-un sertar. Ridicându-se, trase de funda de mătase, desfăcând capacul. Quint trase cu ochiul și văzu un teanc de scrisori înăuntru. Deasupra se afla o bucată de hârtie, pe care Sophie o ridică să o citească. După un moment, începu să râdă.

– Ei bine? întrebă el.

Sophie își șterse lacrimile adunate în colțul ochilor.

– Sunt sfaturile despre bărbați pe care i le-a dat Pearl Kitty Juliei, când încerca să îl curteze pe Colton, pe vremea când era curtezană. Cu mult timp în urmă, mi-a promis că îmi va da voie să citesc notițele lui Pearl, în momentul în care voi pune ochii pe un bărbat.

– Și de ce ți le-a dat acum, după ce deja l-ai găsit?

– A spus că, doar pentru că m-am măritat cu tine nu înseamnă că nu te pot învăța câte ceva. Julia susține că sunt niște trucuri de care nici măcar Colton nu a auzit.

– Dumnezeule! exclamă Quint. Acum chiar că m-ai făcut curios.

Sophie puse scrisorile deoparte.

– Nu în seara asta, dragul meu soț. Intenționez să le citesc singură și să te surprind ori de câte ori am ocazia.

O prinse de încheietură, trăgând-o spre el. Ea ateriză deasupra lui.

– Cu tine, draga mea soție, nici nu mă aștept la altceva.

Mulțumiri

Numeroși oameni au jucat un rol esențial în crearea seriei „Minciuni periculoase". Le mulțumesc nenumăraților prieteni și cunoștințe care mi-au răspuns cu răbdare la întrebările despre titluri, pistoale, știință și toate celelalte lucruri cu care m-am confruntat.

Le sunt extrem de recunoscătoare membrilor New Jersey Romance Writers, precum și propriului meu grup de critică, The Violet Femmes. Janet, Michele, Maria, Tina, Diana, Julie, RoseAnn, vă mulțumesc pentru toate sfaturile, pentru lecturile de ultim moment, pentru toasturi și prietenie.

Mulțumesc Laurei Bradford pentru că m-a călăuzit și a crezut în mine. Îi sunt extrem de recunoscătoare pentru că este de partea mea. De asemenea, îi mulțumesc lui Peter Senftleben deoarece iubește această serie la fel de mult ca mine și pentru că i-a dat viață. Sunt teribil de încântată când scrierile mele îl fac să râdă.

Nu există suficiente cuvinte pentru a-mi exprima recunoștința față de Diana Quincy, Michele Mannon și JB Schroeder. Aceste doamne sunt stâlpii mei de sprijin. De asemenea, un uriaș mulțumesc lui Lin Gavin, care mai întâi citește totul, iar apoi susține (de obicei) că se poate mai bine. Ea este cel mai aspru critic al meu, cel mai mare fan și prima linie de apărare.

Îi mulțumesc surorii mele, Denise, care m-a făcut să pornesc în această călătorie trăsnită. Și mamei mele, care mi-a făcut prima cunoștință cu romanele de dragoste; îi mulțumesc fiindcă a crezut în mine. Este, pentru mine, o susținătoare neobosită, și sper că am făcut-o să se simtă mândră.

Celor două fetițe ale mele le doresc să crească puternice, deștepte, bune și să devină niște femei nemaipomenite. Le mulțumesc pentru că au înțeles atunci când mami a trebuit să se retragă, cu laptopul, o oră sau două în fiecare zi.

Joanna Shupe

Trebuie să-i mulțumesc soțului meu uimitor, care mi-a susținut întotdeauna visul de a scrie. Se străduiește din răsputeri să mă ajute ca să pot urma această carieră și îl apreciez mai mult decât o pot spune. Sunt o femeie norocoasă.

Cititorilor, bloggerilor, criticilor, scriitorilor și fanilor le mulțumesc pentru că încurajează romanele de dragoste, în special romanele istorice de dragoste. Datorită lor, aceasta mi se pare a fi cea mai grozavă slujbă din lume.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger și demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste și abandon

Julie Garwood
Secretele unei doamne

Christina Dodd
Logodnă în înalta societate

SERIA „MINCIUNI PERICULOASE“

Lady Sophia Barnes nu acceptă să i se spună „nu“ – mai ales atunci când se aventurează prin zonele rău famate ale Londrei, deghizată în bărbat.

Sophie își pune spiritul justițiar și energia în slujba oamenilor săraci și lipsiți de protecție, printre care se numără și prostituatele din bordelurile londoneze, renumite și pentru jocurile de noroc. În încercarea de a-l descoperi pe criminalul în serie care face victime în rândul femeilor decăzute, ea ignoră pericolele care o amenință la fiecare pas și nu ezită să accepte provocarea la duel a unor bărbați, ca și când ar fi egala lor. Pentru aceasta însă are nevoie de ajutorul lordului Quint, care să o învețe să mânuiască arma, deși el este bărbatul care i-a frânt inima cu ani în urmă.

Dar ultimul lucru de care Damien Beecham, vicontele Quint, are nevoie acum este intrarea în viața lui a frumoasei și exasperantei Sophie – o femeie pe care nu a încetat vreodată să o iubească și care acum îi adresează o cerere absurdă și periculoasă. După ce drumurile lor se intersectează din nou, Quint duce o luptă atât cu el însuși, cât și cu sentimentele pe care le nutrește față de Sophie. Însă această luptă este la fel de zadarnică precum împiedicarea planului neobișnuit al atrăgătoarei femei. Astfel, nu va dura mult până când Quint se vede nevoit să accepte inevitabilul adevăr – viața lui nu mai are valoare dacă nu o poate trăi alături de Sophie...

Joanna Shupe a avut un debut fulminant cu seria „Minciuni periculoase“, impunându-se ca una dintre cele mai bune noi scriitoare de *historical romance*. Valoarea romanelor sale a fost confirmată prin câștigarea premiului Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0383-8
9 786063 303838
Alma